

KỶ LÂN BẢO ĐIỂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Tìm Bảo Điển Phóng Hỏa, Sát Nhân - Diệt Đường Gia Xóa Mọi Dấu Vết

Văng minh nguyệt văng vặc soi tỏ khắp mọi nơi khiến sinh linh vạn vật một lần nữa được thụ hưởng một đêm không chỉ an lạc thái hòa mà còn đầy tràn cảm giác thư thái.

Tương tự, mọi người đang lưu ngụ trong khu trang viên của Đường gia, được gọi là Đường gia trang hẳn cũng chung tâm trạng, chung cảm thụ. Ai ai cũng say mê giấc nồng. Một đêm an lạc như thế này nếu không được ngủ ngon giấc mới lạ.

Chính vì thế, có thể quả quyết hầu như mọi người, từ hàng gia nhân nô bộc chí đến chủ nhân Đường gia cơ hồ không một nguyên do nào để nghĩ hoặc nghi rằng hiện có một toán dạ hành nhân đang lặng lẽ và khẩn trương kiêm trình tìm đến Đường gia.

Mà cũng chẳng thể nào nghĩ được rằng có ai đó với tâm địa hắc ám và bất chính lại dám hành động vào một đêm như thế này, là đêm luôn tràn đầy ánh trăng, cũng là cảnh ngộ tuyệt vô thành sự với bất luận mưu mô nào.

Tuy nhiên toán dã hành nhân là có thật và bọn chúng đang lặng lẽ tiến nhanh về phía Đường gia trang cũng là có thật.

Chúng trở thuật phi hành, di chuyển không một tiếng động.

Giữa bọn chúng với nhau cũng chẳng kẻ nào lên tiếng. Điều này chứng tỏ rằng chúng đã có sẵn chủ trương, chung ý đồ và đã quyết tâm cùng nhau thực hiện theo như đã định.

Không những vậy, qua ánh trăng soi tỏ cho thấy toán dạ hành nhân đều che kín chân diện, nếu chẳng trùm kín đầu bằng một túi vải màu tối, chỉ để

chừa hai khe nhỏ để hở đôi mắt, thì cũng là một mảnh khăn buộc ngang, phủ lấp phần diện mạo phía dưới. Và cung cách hành sự của toán dạ hành nhân càng thêm thập phần hoàn mỹ dựa vào dải băng màu sáng được từng người bọn chúng cột đồng nhất ở phía tay tả, càng dễ nhận ra nhau do tương phản với màu tối từ y phục dạ hành của chúng.

Và chúng càng không có nguyên do để lên tiếng khi phát hiện đã tiến đến quá gần Đường gia trang.

Nhân vật dạ hành nhân đầu lĩnh nhẹ nhàng đình bộ và đưa một tay nhô cao khỏi đầu dùng thủ hiệu vẽ khoảng không thành hình một vòng tròn.

Toàn bộ những dạ hành nhân còn lại đều hiểu ý, lập tức tản khai, tuân thủ hiệu lệnh của đầu lĩnh, tiến hành tiếp cận Đường gia trang từ khắp mọi hướng.

Chúng khá đông nhân số, chí ít cũng đến vài mươi, thế nên dễ dàng tiến hành vây kín khắp xung quanh Đường gia trang.

Được một lúc, ắt hẳn cũng như mọi dạ hành nhân khác, nhân vật đầu lĩnh tự tiến dần vào nội vi Đường gia trang.

Hắn di chuyển thật nhẹ, vừa đi vừa đóng tai nghe ngóng từng động tĩnh nếu có. Đến khi thật sự yên tâm, hắn bất thần thi triển khinh công, chỉ khẽ nhún thân một lượt là đã dễ dàng lọt qua vòng tường rào bằng đá và hạ thân như chiếc lá rơi vào phía trong.

Ở đây, hắn không một mảy may chần chừ, lập tức rảo bước, đi nhanh như người đã có chủ định và cũng biết rõ đâu là nơi cần tiến đến. Hắn thẳng nhắm đến ngôi trang viện trước mặt, di chuyển nhẹ và mơ hồ như một bóng u linh, chẳng chút tiếng động nào.

Dù vậy, đừng ngỡ hắn không cảnh giác mà lầm. Trái lại, với thân phận một dạ hành nhân, cùng với một tâm địa bất chính, hắn luôn cẩn trọng với từng tiếng động nhỏ.

Nhờ đó, khi có một thoáng hầu như buộc phải dừng chân, hữu thủ của hắn cũng được cất lên tạo một động thái vừa nhanh vừa quyết đoán.

Vù...

Cuối cùng, lúc thu hữu thủ lại, tự bản thân hắn thoáng buột ra một tiếng hừ lạt thật khẽ và cũng thật lạnh lùng. Đây là khi hắn xạ mục quang chột

sáng ngời trong đêm để nhìn một hình hài đã hoàn toàn bất động vẫn giữ tư thế nằm co người đúng như lúc hăn bất chợt phát hiện và không thể không độc ác hạ sát thủ.

Sau khi buông tiếng hừ lạt, hăn lập tức xoay người tiếp tục bước đi như thể chưa hề xảy ra bất kỳ chuyện gì khả dĩ làm hăn phải chậm chân hoặc thậm chí quên mọi dụng ý đêm nay.

Nhưng, một lần nữa hăn đành phải dừng lại với đôi mục quang chợt phát hiện xa xa và có phần khuất lấp ở góc tả của ngôi trang viện đồ sộ vừa thấp thoáng phát ra tia sáng mờ.

Hăn cảnh giác đến cả nhịp hô hấp của chính hăn và thật thận trọng tiến về phía ấy.

Khi đến đủ gần, hăn lập tức bế kín hơi thở do nhận ra quả nhiên trong ngôi trang viện không phải mọi sinh vật đều ngủ. Ngược lại vẫn có người còn thức. Vì thế người đó mới thắp sáng đèn khiến ánh hỏa quang phát ra, lại bị chặn bởi một lượt giấy tẩm dầu làm cho mờ lại, tạo bất ngờ cho hăn là một trong toán dạ hành nhân đang có mưu toan bất chính với mọi người hiện đang lưu ngụ ở trong khu trang viện này.

Nhưng bù lại, nhờ tiếp cận đủ gần nên hăn được may mắn nghe hầu như rõ mồn một từng lời đối thoại có lẽ vẫn đang tiếp diễn giữa hai nhân vật, chứ không chỉ có một, ở ngay phía bên trong gian phòng hãy còn thắp sáng đèn vừa bị hăn phát hiện.

Và lúc này giọng một nam nhân đang khẽ thốt lên có phần sàu muộn từ bên trong gian phòng sáng đèn:

- Về Kỳ Lân bảo điển chỉ là do thù dật. Mười phần đủ mười khắp thiên hạ quyết chẳng ai tin. Cớ sao phu nhân cứ mãi khăng khăng, lại còn nhất mực nài nỉ, bảo ta phải truyền Kỳ Lân võ học cho Thạch nhi?

Chuyện nài nỉ là có thực, vì lập tức có tiếng của một nữ nhân cất lên cũng thật khê:

- Không phải lão gia từ lâu đã có ý định chỉ truyền thụ tuyệt kỹ cho mỗi một mình tiểu tử cầu tạt chúng thôi sao? Cũng chính vì thế lão gia mới thoái thác, một hai bảo không hề đặc thủ võ học Kỳ Lân hầu dễ dàng khước

từ, quyết chẳng chỉ điểm cho Thạch nhi đích thực là cốt nhục của hai chúng ta, của lão gia và thiếp.

Giọng nam nhân lại tiếp tục sâu muộn vang lên:

- Phu nhân đừng chì chiết ta mãi nữa có được không? Vì từ lâu rồi, há chẳng phải ta chiều ý phu nhân, đã không kể ai khác, kể cả tiểu nhai nhi kia, ngoài Thạch nhi mới chính là hậu nhân đích thực của Đường gia này hay sao?

Hóa ra lời nữ nhân lúc nãy không hề nài nỉ. Trái lại vì luôn rít qua kẽ răng nên giọng nữ nhân vang lên thật khê. Và đích thực là nữ nhân vẫn cứ mãi đay nghiến, chì chiết trượng phu, bất kể trượng phu đó còn là chủ nhân của Đường gia, là nhân vật lẽ ra nữ nhân nên nài nỉ. Dù vậy nữ nhân cũng có đủ các nguyên do thật thuyết phục để tiếp tục chì chiết và đay nghiến:

- Xin lão gia đừng bảo là đã vì chiều theo ý thiếp. Vì như thế có khác nào lão gia gán tội, cho rằng bởi có thêm thiếp là đệ tam nhân xen vào, khiến cảnh yên ấm của Đường gia bị phá hủy, là điều kỳ thực đã do mụ ấy tự gây ra và vô phúc cho mụ là bị lão gia tận mục sở thị cảnh mụ ấy cùng gian phu mặt kẻ mặt thân kẻ thân. Hoặc nói đúng hơn là nhờ có thiếp nên đã giúp lão gia cơ hội trừng trị đôi gian phu dâm phụ. Đồng thời bản thân thiếp ắt cũng chẳng mãi canh cánh bên lòng làm gì nếu như vào thời điểm ấy lão gia đừng vì quá từ tâm nên đã dung tha cho tiểu tử, nhất định cũng chỉ là loại tạp chủng, là giọt máu oan nghiệt của đôi gian phu dâm phụ và dĩ nhiên tuyệt vô can hệ với lão gia.

Giọng nam nhân vụt thở hắt ra:

- Bất luận thế nào tiểu nhai nhi lúc đó vẫn chưa đầy tuổi, không phải ta không đủ nhẫn tâm kết liễu, nhưng kỳ thực là cùng lúc ấy ta lại nghĩ đến thai nhi là cốt nhục của ta đang do phu nhân hoài thai trong lòng, chính là Thạch nhi bây giờ. Há lẽ phu nhân không nghĩ đến câu gieo nhân gặt quả?

Và bất chợt nam nhân đổi giọng, chuyển sang gay gắt:

- Tuy nhiên, cũng từ lâu, đã mười mấy năm rồi còn gì, phu nhân hẳn vẫn thấy ta luôn đối xử với tiểu nhai nhi như hàng gia bộc. Lẽ nào phu nhân chưa hài lòng?

Đáp lại, giọng nữ nhân cũng thay đổi, đã bớt phần đay nghiến:

- Vậy sao lão gia vẫn chưa truyền thụ võ học Kỳ Lân cho Thạch nhi?

Nam nhân thở dài:

- Ta không thể. Nếu chẳng, nếu chẳng phải do phu nhân bấy lâu nay ngăn cản thì ta đã có thể tiến hành truyền thụ sở học Đường gia cho Thạch nhi.

Nữ nhân cũng buông tiếng thở dài:

- Ý lão gia quả quyết bản thân chưa hề đắc thủ Kỳ Lân bảo điển? Nếu vậy...

Giọng nam nhân lo ngại:

- Đó là sự thật. Nhưng ý phu nhân thế nào, sao không nói tiếp?

Nữ nhân bật hỏi:

- Ý thiếp đang muốn đề cập đến Lân Y Giáp. Lão gia không phủ nhận đã từng sở hữu báu vật này chứ?

Nam nhân bối rối:

- Nhưng ta chỉ chiếm hữu nửa mảnh. Há phu nhân không thể tự hiểu cùng với nửa mảnh còn lại nếu Kỳ Lân bảo điển thật sự tồn tại ắt đã do nhân vật khác sở hữu, quyết chẳng phải ta hay sao?

- Vậy nửa mảnh Lân Y Giáp của lão gia đâu? Có thể cho thiếp xem chẳng?

Nam nhân cất giọng nghi ngại:

- Vì sao phu nhân muốn xem?

- Thiếp có thể hỏi ngược lại là vì sao lão gia hầu như không muốn cho thiếp xem qua vật ấy dù chỉ một lần?

- Vì ta đã để vật ấy thất lạc từ lâu. Dù muốn cũng không còn nữa để đưa cho phu nhân xem như ý nguyện.

- Thất lạc? Dễ như thế sao? Hay là...

- Sao?

- Có phải lão gia trong một lúc mê muội đã sơ ý để mục tiện nhân lén lấy mất? Và đó là nguyên do khiến cho mười lăm năm trước nếu thiếp nhớ không lầm thì chỉ có mục dâm phụ bị lão gia hạ sát thủ chết ngay đương trường, riêng gian phu nhờ Lân Y Giáp bảo mệnh nên đã kịp thời cao bay xa chạy?

- Phu nhân chớ nói nhảm. Chuyện ta để thất lạc Lân Y Giáp tuyệt vô can đối với đôi gian phu dâm phụ. Nhưng sao phu nhân chưa nói rõ vì sao cứ khăng khăng muốn xem mảnh Lân Y Giáp?

- Vì thiếp tin rằng Kỳ Lân bảo điển cũng chính là Lân Y Giáp. Nói đúng hơn, tàng chứa trong Lân Y Giáp lẽ nào không thể là võ học Kỳ Lân?

Đến đây, bất chợt nam nhân hạ thấp giọng và hỏi một câu thật đột ngột:

- Phu nhân bảo chuyện này Thạch nhi xuất trang phải độ bao lâu mới quay trở về?

Nữ nhân sững sờ:

- Ý lão gia đã chuyển đổi? Sẽ truyền thụ võ học Kỳ Lân cho Thạch nhi chăng?

Nam nhân vụt gắt:

- Sao phu nhân chẳng đáp lời ta? Vì nếu ta nhớ không lầm thì phải mười ngày nữa mới đến kỳ Thạch nhi hồi gia, có đúng chăng?

Giọng của nữ nhân lập tức chùng lại:

- Sao lão gia bỗng tỏ ra khẩn trương?

Nam nhân đáp:

- Có khẩn trương hay không ắt phu nhân sẽ tự minh bạch. Vì nếu tiếng động lạ ta vừa nghe phát ra ở thư phòng bên cạnh lại chẳng do Thạch nhi thì nhất định nội tình Đường gia đã có kẻ sinh nhị tâm.

- Có tiếng động thật ư? Sao thiếp không nghe? Không khéo bởi lão gia thần hồn nát thần tính nên mới nghĩ thế?

Đáp lại, từ gian phòng sáng ánh đèn bỗng vang phát lên một tiếng quạt nạt xé vỡ không gian đang tĩnh lặng, chính là do nam nhân phát ra:

- Ai?

Ẩn phục phía ngoài, nhân vật đầu lĩnh của toán dạ hành nhân lập tức bật người lao đi và phóng lao cả một luồng nội gia cương chưởng quạt thẳng vào vách của gian phòng sáng ánh đèn.

Vù...

Cùng lúc này, sau khi vang lên tiếng quạt nạt và chẳng nhận được bất kỳ thanh âm nào hồi đáp thì từ gian phòng sáng ánh đèn lần này lại vang lên

một tiếng chấn chạm cực mạnh, nghe như tiếng sấm động báo hiệu trận mưa giông sắp xuất hiện.

Ầm!

Và đây cũng là lúc luồng nội gia cương chưởng của nhân vật đầu lĩnh toán dạ hành nhân lại đến lượt chấn chạm và làm vỡ bung một phần bức vách.

Bùng!

Theo đà, nhân vật nọ lao tọt vào gian phòng qua chỗ bung vỡ, đồng thời còn kịp nhìn thấy hiện diện giữa gian phòng là hai nhân vật, một nam một nữ, đều đã trung niên, nam nhân thì có khuôn mặt hằm hằm sắc giận, phần nữ nhân thì chỉ biểu lộ vẻ ngơ ngác ngỡ ngàng, trước khi mọi ánh đèn trong gian phòng vì bị tác động lần lượt của dư phong từ hai đợt chấn chạm nên tắt phụt.

Dù vậy, vì đã nhận được nhau, nhân vật đầu lĩnh toán dạ hành nhân lập tức cất giọng lạnh lùng gọi và bảo:

- Đường Như Sơn trang chủ nếu muốn toàn mạng thì hãy mau giao ra Kỳ Lân bảo điển.

Ngờ đâu lời đáp lại chỉ là chuỗi tiếng kêu thảng thốt của nữ nhân:

- Ôi! Sao lão gia đột ngột xuất thủ chế ngự thiếp? A...

Nam nhân trung niên với tính danh đúng là Đường Như Sơn liền cười nhạt:

- Địch nhân xuất hiện không chỉ một. Trái lại vừa nhiều vừa đều che kín lư sơn chân diện mục, chứng tỏ tất cả đều đã có sẵn dự mưu. Chẳng những vậy, vừa xuất hiện thì câu đầu tiên lại đề cập ngay đến Kỳ Lân bảo điển. Thử hỏi, nếu không do tiện nhân người đồng mưu, chẳng những vậy còn dự phần sắp đặt chủ ý này thì là ai? Vậy nội tình Đường gia xuất hiện kẻ nhị tâm như ta vừa nhận định quyết chẳng mảy may sai chạy. Đúng không phu nhân? Hừ!...

Màn đêm đã buông ập xuống kể từ lúc gian phòng chẳng còn sáng ánh đèn, đồng thời kể cả ánh minh nguyệt dù soi tỏ ngoài kia vẫn chẳng đủ phát tán để chiếu rọi vào, khiến diễn biến trong gian phòng cơ hồ chỉ có thể đoán định dựa vào từng thanh âm tiếng động, cũng là dựa vào từng câu

phát thoại của bất kỳ ai có cơ hội hiện hữu trong gian phòng ngay vào lúc này. Và thanh âm của một nữ nhân bỗng vang phá lên:

- Lão gia quyết chẳng nghĩ đến nghĩa tình phu thê ư? Vậy đừng trách thiếp đây tuyệt tình.

Cùng lúc này là một tiếng chấn chạm thật đanh gọn chọt vang lên.

Bùng!

Tiếp đó là tiếng Đường Như Sơn gào quát phẫn nộ:

- Tiện nhân thật to gan Đường mỗ sẽ cho ngươi chết.

Ầm!

Hự!

Cục diện liền trở nên loạn động khi bất chợt vang lên hàng loạt những tiếng quát tháo xen lẫn các đợt chạm kinh như thể đã xảy ra cơn địa chấn. Thoạt tiên là loạt hô hoán thật to vang như hiệu lệnh:

- Mau xông lên! Họ Đường đã bị một kích, ắt hẳn khó thoát nội thương nghiêm trọng. Mau đánh!

Vù... Ầm!

Ào... Bùng!

Vách của gian phòng ở tứ phía bỗng trở thành nạn nhân đầu tiên của cơn nhiễu loạn. Tất cả nhanh chóng bị vỡ tung tóe.

Rào...

Cả phần mái ngói trên cao cũng chung một số phận.

Ầm!

Rào...

Ánh sáng của vầng minh nguyệt nhờ vậy có cơ hội chiếu rọi vào và làm hiển lộ dần các bóng đen nếu không quán lấy nhau thì cũng đang động tay động cước xuất phát cho kỳ hết mọi phẫn nộ đang có cơ hội dâng trào.

Tiếng quyền phong và cước kinh vẫn tiếp tục phát ra để tha hồ chạm nhau.

Vù... Ầm!

Ào... Bùng!

Chợt có một bóng đen tự tách khai và hô hoán đầy kinh ngạc:

- Quái lạ. Có vẻ Đường Như Sơn chẳng hề bị tổn thương?

Nhân cơ hội ấy, một bóng đen khác cũng tách khai và tạm đình thủ để đột ngột bật quát lên một câu cật vấn:

- Bọn người là ai? Có sao che kín diện mạo? Và một điều nữa Đường Như Sơn mỗ cũng cần minh bạch là có phải chỉ vì Kỳ Lân bảo điển, một vật không hề tồn tại, khiến bọn người hiệp lực có thái độ này và kỳ thực đã ra tay hạ sát thủ hầu như toàn bộ mọi gia nhân, vì đến lúc này chẳng thấy bất luận ai trong họ xuất hiện?

Đáp lại câu cật vấn của bóng đen đã tự nhận là Đường Như Sơn, một trong những bóng đen còn lại bật tiếng cười lạnh lùng độc ác:

- Rồi Đường Như Sơn người cũng chung số phận như lũ vô dụng ấy. Bởi người không thể che giấu một sự thật là nếu không nhờ Lân Y Giáp bảo hộ tâm mạch thì có sao sau một kích vừa hứng chịu người vẫn vô sự? Điều đó chứng tỏ, ha ha..., người cũng là chủ sở hữu của Kỳ Lân bảo điển, là vật đêm nay bọn ta quyết đoạt lấy. Đường Như Sơn người hãy chấp nhận số phận đã dành sẵn cho người. Ha ha... Đánh!

Những bóng đen còn lại liền nhất loạt chớp động, lần này mới thấy rõ qua ánh sáng vằng vặc của vầng minh nguyệt là họ đều hùng hổ lao lăn xả vào mỗi một nhân vật, đấy chính là Đường Như Sơn, chủ nhân của Đường gia.

- Hóa ra Đường thất phu còn có Lân Y Giáp bảo hộ tâm mạch? Dù vậy đêm nay người vẫn phải nộp mạng. Đờ!

Ào...

- Cứ quật vụn tứ chi, thậm chí cùng đập vỡ đầu họ Đường, thử xem Lân Y Giáp có thể giữ y toàn mạng chẳng? Xem chường!

Vù...

Đơn thân độc lực, Đường Như Sơn vì thế chẳng dám xuất chường đối chường, chột dịch bộ và lẩn tránh mọi chiêu công đang hướng vào bản thân, bằng những bước di chuyển thật kỳ quặc.

Vút!

Những dạ hành nhân chấn động, lập tức cùng hô hoán dặn bảo nhau:

- Mau phân khai, mỗi người một phương vị. Chớ khinh suất, tạo cơ hội cho họ Đường thoát thân.

- Đúng rồi. Hãy tản rộng vòng vây. Hoặc giả nếu thật cần thiết, trong chúng ta đừng ai che giấu tuyệt kỹ nữa. Điều tiên quyết là không để họ Đường toàn mạng qua đêm nay. Mau đánh!

Ào...

Những dạ hành nhân ngay khi lùi rộng và kiến tạo một vòng vây đã lập tức cùng nhau giữ chắc phương vị, để khi Đường Như Sơn dù dịch chuyển bộ vị đến đâu cũng không thể thoát cảnh phải cùng một địch nhân nào đấy đối đầu. Và đó là điều lúc này Đường Như Sơn buộc phải chấp nhận với cơn phần nộ mỗi lúc một dâng cao:

- Bọn người đã che giấu tuyệt kỹ? Phải chăng cũng vì thế bọn người che giấu diện mạo? Được lắm, nếu đã vậy, Đường Như Sơn ta càng thêm muốn biết bọn người là những nhân vật hà danh hà tính, hà xử hà phương. Xem chiêu!

Đường Như Sơn xuất bật tả thủ, bất chợt chộp chếch vào một địch nhân may mắn đứng đúng tâm.

Ào...

Nhân vật đó lập tức bật tiếng cười lạnh đồng thời cũng thần tốc xuất trả một chiêu ứng phó thật chuẩn xác:

- Họ Đường người chọn ta? Vậy người tự lượng sức chưa? Đờ!

Ầm!

Song phương chạm chiêu nhau và kết quả là Đường Như Sơn bị chấn bật qua một bên.

Ào...

Dù vậy, khi phát hiện bản thân do bị chấn chạm nên bật bay đúng vào phương vị của một địch nhân khác, Đường Như Sơn vẫn có phản ứng kịp thời là xuất thủ tấn công nhân vật ấy ngay:

- Đến lượt người cũng nên tiếp ta một chiêu.

Vù...

Kẻ bị tấn công lập tức bật cười tương tự nhân vật vừa rồi:

- Vậy là họ Đường người thật sự muốn chết. Hãy xem chiêu!

Ngờ đâu, ngay khi nhân vật ấy toan xuất lực đối phó chiêu công của Đường Như Sơn thì nghe nhân vật kia thảng thốt hô hoán:

- Công phu họ Đường thật khác thường. Đừng khinh suất...

Nhưng chiêu chưởng đã xuất phát và buộc phải chạm nhau với tình thế nếu nhân vật kia chậm phát chiêu ắt bị Đường Như Sơn đắc thủ.

Bùng!

Và lần này tuy ai cũng thấy Đường Như Sơn bị chấn bật qua phương vị khác nhưng kỳ lạ thay chính đối thủ vừa cùng Đường Như Sơn chạm chưởng lại là kẻ phải bật lên thảng thốt:

- Quả nhiên không thể xem thường bản lãnh của y. Nếu không muốn nói rất có thể y đang thi triển Kỳ Lân tuyệt kỹ. Đừng một chạm một nữa kéo hậu quả khó lường.

Nhưng dạ hành nhân thật sự chấn động nhất là nhân vật đang đến lượt trở thành đối tượng khi Đường Như Sơn vì bị chấn bật nên lao đến và cũng bật xuất tả thủ chộp vào.

Ào...

Đã nghe trước sau hai lượt kêu cảnh giác, nhân vật này thay vì xuất lực đối phó như hai nhân vật trước đó thì lại đột ngột xoay người. Để theo đà đang xoay, từ hữu thủ của nhân vật này chợt xuất lộ và bật phát ra một tia hàn quang vừa lạnh vừa sáng ngời trong ánh trăng thật tỏ đêm nay:

- Đường Như Sơn người thật lắm thủ đoạn. Nhưng chớ mong toại nguyện đối với ta. Xem kiếm!

Hóa ra tia hàn quang xuất phát là từ một thanh kiếm. Khiến Đường Như Sơn lập tức hồi thủ và vội nhảy lùi:

- Hoa Sơn kiếm pháp! Hóa ra lũ tham lam các người đến từ Hoa Sơn phái?

Từ phía sau có người lao ập vào để quật một kinh vào hậu tâm của Đường Như Sơn:

- Người lắm rồi. Vì bản thân ta tuyệt vô can hệ Hoa Sơn phái. Nhưng ta là ai, chỉ e là họ Đường người mãi mãi chẳng còn cơ hội thấu hiểu. Đờ!

Ào...

Sự việc diễn ra quá bất ngờ khiến hậu tâm của Đường Như Sơn phải chấp nhận hứng chịu một kinh ấy.

Bùng!

Và toàn thân Đường Như Sơn bị chấn bay về phía trước như bị cuồng phong cuốn đi.

Ào...

Dù vậy, khi phát hiện có một địch nhân đang đứng ở phương vị vừa tầm tay, Đường Như Sơn bèn mượn đà chộp chéch hữu thủ vào kẻ địch:

- Muốn giết ta ư? Không dễ đâu nếu như vẫn chưa có ai trong bọn người nạp mạng. Và kẻ đó phải là người. Trúng!

Ào...

Vậy là kẻ bị bất ngờ lần này không còn là Đường Như Sơn nữa. Trái lại, với thế chủ động, chiêu chộp bây giờ của Đường Như Sơn liền đắc thủ.

Ầm...

Một bên đầu vai của địch nhân đã bị Đường Như Sơn chộp phải, khiến xương cốt vỡ vụn đến độ kẻ đó phải há miệng kêu gào cực to:

- A...

Không bỏ lỡ cơ hội, tả thủ của Đường Như Sơn bật kéo ngược lên, chủ ý chộp ngay vào mảnh vải che kín diện mạo của kẻ địch:

- Để xem người là ai.

Ào...

Thủ pháp của Đường Như Sơn không chỉ thật nhanh mà còn thật đúng lúc, vì thế làm mảnh vải của kẻ địch phải vụt bay đi.

Vù...

Và Đường Như Sơn vậy là có cơ hội nhìn rõ lư sơn chân diện mục của một trong những dạ hành nhân đêm nay.

Tuy nhiên, diện mạo ấy lại làm cho Đường Như Sơn phải kêu lên kinh hoàng:

- Thì ra là... là...

Nhưng kẻ đó là ai, Đường Như Sơn có vẻ vì mãi lắp bắp nên chưa thể kêu toạc ra, thế nên lại trở thành cơ hội cho những dạ hành nhân còn lại kịp thời ra tay, không để Đường Như Sơn tiếp tục kêu thêm gì nữa.

Và lần này dường như có tất cả ba ánh kim quang chiếu xạ duy nhất vào mỗi một thân hình của Đường Như Sơn.

Vù... Phập!

Ào... Phập! Phập!

Không những vậy, nhân vật vừa bị lộ diện cũng khẩn trương xuất thủ nhân lúc Đường Như Sơn mãi còn đang tâm trạng hoặc ngỡ ngàng hoặc bàng hoàng. Hữu chưởng của nhân vật đó bật tổng ra, vỗ vào Đường Như Sơn ở khoảng cách thật là gần.

Bình!

Và chưởng này mới thật sự chấn Đường Như Sơn bay đi, vừa bay lên cao vừa bị chấn theo chiều chéch chéch rơi xa ra ngoài.

Ào...

Mục kích cảnh ấy, lại thấy thân hình Đường Như Sơn cuối cùng cũng nặng nề ngã gieo xuống đất dù ở xa, những dạ hành nhân lúc này mới cũng thở phào:

- A... may thật. Chỉ suýt nữa là không xong với họ Đường ngỡ là rất dễ đối phó.

- Nhưng dù sao điều chúng ta cần nào là chỉ cái chết của họ Đường? Hãy mau thả đuốc lên, lùng sục cho kỹ, nhất định phải tìm ra cho quyển Kỳ Lân bảo điển.

Bọn họ thả đuốc và mạnh ai người nấy tìm.

Nhưng cuối cùng, lúc gặp lại nhau, họ lo ngại nhìn nhau:

- Có phát hiện gì chẳng?

- Thật lạ. Kể cả thi thể của họ Đường cũng biến mất. Lẽ nào y vẫn còn sống và đã kịp thoát đi?

- Vẫn sống sau khi bị nhiều vết thương chí mạng ư? Không bao giờ.

- Đúng vậy. Đó là chưa kể một kích tận lực bình sinh của ta, nhất định đã chấn vỡ xương cốt lẫn lục phủ ngũ tạng của y.

- Có thể nào do mục ấy trở mặt, lên mang thi thể họ Đường đi, vì chỉ muốn độc chiếm Kỳ Lân bảo điển cho một mình mục?

- Điều ấy cũng không thể xảy ra. Vì ai trong chúng ta cũng thấy mục đã táng mạng, ngay khi bị Đường Như Sơn là phu quân mục ban cho một chiêu tối hậu. Dù vậy, hãy thử tìm lần nữa, cần nhất là tìm được cho thi thể của cả hai.

Họ lại phân khai, khiến cho những ánh đuốc cũng chập chờn ẩn hiện tản khai xa dần.

Chợt từ phía bắc có một tiếng dạ hành nhân kêu:

- Mụ đây rồi. Hãy mau lại đây xem thì rõ.

Những ánh đuốc lại lần tìm lại với nhau, cùng chiếu soi vào một thi thể đã bất động với tư thế nằm sấp người và hơi nghiêng mặt qua một bên.

- Đúng là mụ. Nhưng sao mụ vẫn còn đủ lực bò đến đây?

- Có điều bất thường ở đây thì phải.

- Điều gì?

- Hãy nhìn vào tay hữu của mụ.

- A, thấy rồi. Mụ cũng buộc một miếng vải trắng vào tay như chúng ta.

Thảo nào chúng ta để mụ bò thoát và chẳng phát hiện.

- Ta không đề cập đến điều đó. Vì cuối cùng thì mụ cũng đã vong mạng.

- Vậy thì điều gì?

- Bàn tay mụ đang cắm sâu vào đất. Để làm gì?

Qua phát hiện này, nhờ đó cuối cùng những dạ hành nhân cũng tìm ra ẩn dưới mặt đất, ngay chỗ cổ tay mụ phu nhân Đường gia cắm ngấp vào là một vật tựa vòng sắt. Họ kêu:

- Có địa đạo.

- Mau kéo ra xem nào.

- Để ta.

Và có một cánh tay to cuồn cuộn chộp vào vòng sắt để lôi thật mạnh.

Rào...

Bật ra cùng vòng sắt là cả một khối đá chỉ được đặt hờ dưới đất, che giấu phần bí mật nữa là cả một địa đạo tối âm u.

Những dạ hành nhân nghi ngại hỏi nhau:

- Xuống hay không?

- Đã phóng lao thì phải theo lao.

- Đúng rồi. Chúng ta đông thế này thì sợ gì.

- Xuống thì xuống. Đi nào!

Họ chui xuống địa đạo từng người một và cuối cùng địa đạo đưa họ đến một nơi với một cảnh thật bất ngờ.

- Úy! Lại là Đường Như Sơn.
- Mau cẩn trọng. Nhìn họ Đường như đang ngồi vận công trị thương?
- Chứng tỏ sau bao kích chí mạng y vẫn còn sống.
- Bất luận thế nào, đã như thế này thì nên hiệp lực một lần nữa kết liễu y cho xong.

- Cũng được. Mọi người mau đặt tay và truyền nội lực vào hậu tâm người phía trước. Xong chưa?

- Hãy đếm ba tiếng. Sau đó, tất cả cùng nhắm mắt. Nào, một... hai... ba...
Một luồng lực duy nhất liền theo đó xuất phát từ dạ hành nhân đứng đầu, xạ ra và chấn vào thân hình hầu như đang ngồi hoàn toàn bất động của Đường Như Sơn.

Ầm...

Chấn kinh quá mạnh làm thân hình Đường Như Sơn vỡ tung tóe. Chẳng những thế, mọi đất cát xung quanh cũng bay tán loạn.

Rào...

Bọn họ hoảng sợ vội gọi nhau cùng lùi mau ra ngoài:

- Hãy thoát ra mau nếu không muốn bị đất đá vùi lấp và chôn sống.

Mạnh ai nấy lo tháo lui.

Đến khi thoát ra cả và lúc nhìn lại thì họ thấy toàn bộ địa đạo quả thật đã bị vùi lấp. Kể cả thi thể của mụ phu nhân Đường gia cũng bị phủ kín, chỉ chừa đôi hài dính vào chân mụ là phần nào còn nhô lên.

Họ thất vọng vì không tìm thấy Kỳ Lân bảo điển:

- Lẽ nào chúng ta đoán sai. Sở học của Đường Như Sơn không hề là công phu Kỳ Lân.

- Kể cả Lân Y Giáp cũng chẳng hề có. Vì bản thân ta đã nghe chính miệng họ Đường tỏ thật với người mà y nghĩ luôn luôn là hảo phu nhân của y.

- Nếu vậy thì giải thích như thế nào về những chiêu quái lạ đã do chính Đường Như Sơn thi triển, khiến vài người trong chúng ta phải bị bất ngờ?

- Có thể sở học Đường gia còn nhiều bí kỹ và mãi đến nay Đường Như Sơn mới vận dụng do gặp lúc quá nguy nan.

- Đã vậy, chúng ta vẫn còn cách nữa để minh bạch hư thực.

- Muốn ám chỉ Đường Phi Thạch, tiểu oa nhi cốt nhục của Đường Như Sơn ư?

- Không sai. Vì theo sắp đặt của chúng ta, gã thiếu gia này hiện nay ắt vẫn đang dung dăng dung dẻ với những trận yến tiệc linh đình kéo dài hết ngày này qua ngày nọ. Nếu mọi người tin, cứ giao việc này cho ta.

- Như thế cũng được. Nhưng tiểu oa nhi ấy lại chưa hề biết võ công, chỉ sợ khó thu kết quả. Trái lại, đã trăm thảo phải trừ căn, không những nên giết gã để loại mọi hậu hoạn mà còn nên phóng hỏa thiêu hủy chỗ này.

- Dù vậy hãy để ta thử. Đến lúc cần, hừ, chính tay ta sẽ kết liễu tiểu oa nhi Đường Phi Thạch. Được chứ?

- Cứ như thế đi. Còn bây giờ, hãy cùng nhau phóng hỏa nào.

Một lúc sau, toàn bộ Đường gia trang đều bị ngập chìm trong lửa đỏ. Riêng những dạ hành nhân thì hoàn toàn biến mất, như thể họ chưa từng hiện diện và đã gây ra thảm trạng này.

KỶ LÂN BẢO ĐIỂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Kiếp Nạn Vẫn Đeo Đuối Đường Gia - Trong Nguy Cấp Lập Kế Đào Thoát

Dưới ánh trăng soi vằng vặc, chiếu xiên qua từng tán cây rừng. Có hai nhân vật vẫn đang tập tễnh chạy, dù chân thấp chân cao, cho thấy cả hai luôn gặp nhiều khó khăn và có thể thấy họ đang biểu lộ một tâm trạng thật khẩn trương.

Và quả là vậy khi một trong cả hai chợt hỗn hển kêu lên:

- Tiểu nhân mệt lắm rồi, e không chạy được nữa. Có thể dừng chân tạm nghỉ một lúc được không thiếu gia?

Đây là tiếng kêu của nhân vật chạy phía sau và lập tức được nhân vật chạy phía trước đáp ứng bằng thái độ tuy dừng lại nhưng thật miễn cưỡng:

- Châu Sách người kém quá. Há không biết chỉ nhờ ánh trăng soi tỏ, ta và người mới có cơ hội chạy ra khỏi Lã gia trang càng xa càng tốt hay sao? Thêm nữa, người có niên kỷ hơn ta một tuổi, sức lực dĩ nhiên cũng hơn ta, đã vậy từ hôm qua cho đến tận tối nay, ngoài ta phải luôn tiếp rượu với hết người này đến người khác, phần người thì chẳng đụng đến dù chỉ một giọt, ý ta muốn nói kẻ lẽ ra phải thối mệt chính là ta mới đúng, ngờ đâu lại là Châu Sách người. Vậy nói đi, có phải Châu Sách người quá kém cỏi chẳng?

Nhờ có dịp tạm dừng chân, Châu Sách gượng gạo nở nụ cười, trông vẫn rất mệt dưới ánh trăng soi tỏ:

- Là thiếu gia dĩ nhiên phải có khác, tiểu nhân nào dám so bì. Với lại, tiểu nhân có câu này khi nói ra có gì không đúng thì mong thiếu gia lượng thứ. Đây là tự hồi nào đến giờ hầu như tiểu nhân chưa một lần được ăn no đủ. Vậy thì đương nhiên tiểu nhân tuy hơn thiếu gia một tuổi nhưng luận về

sức vóc tuyệt đối chẳng thể so sánh với thiếu gia ngày nào cũng được ăn uống phủ phê sung sướng.

Vị thiếu gia cau mày:

- Người lai cầu nhàu, tỏ ý phiến trách song thân ta ư? Nên nhớ, nếu chẳng có song thân ta thương tình cứu mang thì liệu Châu Sách người được như ngày hôm nay chẳng?

Châu Sách hốt hoảng xoa tay:

- Tiểu nhân nói rồi. Và thật ý, tiểu nhân nào dám trách Đường lão gia cùng phu nhân. Chỉ là tiểu nhân muốn giải thích vì sao bản thân tiểu nhân chẳng có sức lực thật tràn trề như thiếu gia. Và lại...

Nói đến đây, Châu Sách chợt đổi giọng, vừa nói vừa kèm theo một nụ cười cầu tài:

- Đường Phi Thạch, Đường thiếu gia của tiểu nhân có nhiều bản lĩnh thật đấy, nhất là về tửu lượng. Chính tiểu nhân cũng không ngờ chỉ với một mình thế mà thiếu gia vẫn có thể khiến chư vị công tử, đều là bằng hữu của Lã công tử và thiếu gia, phải lần lượt bị men tửu quật ngã. Thế nhưng, sao tất cả đang vui vẻ bỗng nhiên thiếu gia đổi ý, nè lúc tiểu nhân ngủ ngon lại kêu giật dậy, rồi hối hả ba chân bốn cẳng chạy khỏi Lã gia trang?

Đường Phi Thạch thiếu gia một lần nữa lại cau mày:

- Ta hỏi thật, há lẽ từ hôm qua cho đến nay Châu Sách người chẳng phát hiện gì sao? Nhất là về thái độ lần này của họ Lã đối với ta?

Châu Sách giật mình:

- Không, tiểu nhân quả thật chẳng hề phát hiện chuyện gì khác lạ. Dù vậy, tiểu nhân vẫn luôn tin thiếu gia. Và nếu tiểu nhân đoán hiểu không lầm thì nhất định đã có nguyên do khiến đêm nay hai chúng ta phải bỏ chạy. Là nguyên do gì vậy?

Đường Phi Thạch cười cười và chợt nhún vai:

- Thật không ngờ kể cả tâm cơ Châu Sách người cũng chẳng có. Tuy nhiên, nếu ta quả quyết bọn họ Lã từ hôm qua đến nay đã chủ tâm chuốc tửu cho ta say thì người tin chẳng và liệu tin được bao nhiêu phần?

Châu Sách vùng kêu thảng thốt:

- Chuốc tửu? Thảo nào...

Đường Phi Thạch nhăn nhó:

- Khẽ thôi, họ chuốc tửu nhất định có tà ý. Riêng ta và người thì chạy chưa đủ xa, dĩ nhiên chưa thật sự an toàn. Người gây kinh động liệu có biết dẫn đến hậu quả thế nào chẳng? Thôi, mau chạy tiếp tục nào.

Châu Sách quay đầu nhìn lại phía sau và tiếp tục nhìn quanh:

- Không cần vội thế đâu, thiếu gia. Vì lúc này làm gì có ma nào xuất hiện và đang chạy đuổi theo chúng ta. Thêm nữa, tiểu nhân hãy còn rất mệt, hay là...

Chợt Đường Phi Thạch ấn vào tay Châu Sách một vật:

- Ta không thể không vội. Đây, mau cầm lấy và phục ngay vào với ta. Với vón vẹn một hoàn đan dược này, người yên tâm, ta tin chắc sẽ giúp người chạy theo ta.

Châu Sách ngỡ ngàng nhìn một hoàn có màu trắng trắng do bản thân đang cầm trong lòng bàn tay:

- Tiểu nhân chỉ mệt chứ đâu có bệnh? Vậy thì cần gì?

Đường Phi Thạch cau có gắt:

- Người đúng là kém cỏi. Nhân đây ta cho người biết nếu từ qua đến nay ta không nhờ những hoàn đan dược như thế này thì làm gì đủ sức đấu tửu để cuối cùng quật ngã cả một bọn cố tình phục rượu cho ta say? Hãy mau bỏ vào miệng. Nếu không thì đừng trách ta đành phải bỏ chạy một mình. Phần người thì trước sau gì cũng bị bọn họ Lã tìm thấy. Khi đó, nếu thật sự bọn đó có ác ý thì mọi hậu quả đều do một mình người hứng chịu.

Giật mình, Châu Sách càng nhìn ngó chăm chú hơn vào hoàn đan dược:

- Nói vậy, tửu lượng của thiếu gia ngày càng thêm lợi hại đều nhờ các đan dược như thế này?

Đường Phi Thạch cười nói:

- Bản tính ta từ nhỏ chỉ thích đi khắp nơi, nhất là được giao du với đủ hạng người. Mẫu thân ta dù không tán thành thì vì tình mẫu tử vẫn lén lấy nhiều nhiều hoàn đan dược như thế này của phụ thân ta và trao cho ta, bảo ta để phòng thân mỗi khi cần. Thế là dần dần ta phát hiện hễ mỗi lúc mệt mỏi, hoặc do đói dạ hoặc vì men tửu cồn cào khó chịu, thì chỉ cần phục đan dược vào thì vạn sự đều trở nên bình ổn. Nhưng người không được hờ môi,

nhất là đối với mẫu thân ta, nhớ chưa? Còn bây giờ, sao người không mau tự phục đan dược vào? Đừng lo, chờ khi đan dược phát huy hiệu dụng ắt người càng thêm tin ở lời ta hơn. Nào, uống đi, cho ngay vào miệng đi.

Châu Sách phấn khích, lập tức bỏ ngay hoàn hoàn dược vào miệng. Và quả thật, hoàn đan dược tan nhanh ngay trong miệng Châu Sách, bốc tỏa một mùi hương dịu dịu thật dễ chịu. Diễn biến này khiến Châu Sách không thể không buột miệng khen:

- Quả là thần dược khiến tiểu nhân...

Ngờ đâu Đường Phi Thạch bỗng bất đồ đâm đầu bỏ chạy:

- Nguy rồi, ở sau có ánh đuốc, nhất định họ đang truy đuổi, chạy mau!

Châu Sách dù thấy Đường thiếu gia bỏ chạy, nhưng thay vì chạy theo ngay thì lại bán tín bán nghi vẫn quay đầu nhìn lại phía sau.

Nhờ vậy, khi bất chợt nhìn thấy ở mãi tít xa xa quả thật có một đám hỏa quang thấp thoáng, Châu Sách lập tức co chân, tận lực chạy theo Đường Phi Thạch ngay.

- Ủ...

Dược lực của thần đan quả là công hiệu, bỗng giúp Châu Sách chạy nhanh như tên bắn, không chỉ đuổi kịp mà còn suýt nữa cũng chạy qua mặt Đường Phi Thạch luôn.

Phát hiện điều này, Đường Phi Thạch dù vẫn chạy phía trước chột lách tránh qua một bên, lại còn ngoắc ngược tay về phía sau, ra hiệu cho Châu Sách nếu muốn thì cứ chạy qua.

Châu Sách hiểu ý, lập tức tăng cước lực chạy qua.

Ủ...

Và khi vượt qua được Đường Phi Thạch, vì quá cao hứng, Châu Sách liền tìm cách nói thoáng qua tai Đường Phi Thạch:

- Đan dược này rất hay, có thể giúp tiểu nhân chạy một mạch đến sáng. Thiếu gia cứ yên tâm, để tiểu nhân chạy trước mở đường cho.

Đường Phi Thạch không đáp, chỉ lặng lẽ và tiếp tục chạy, dĩ nhiên là chạy sau Châu Sách.

Nhờ vậy, Đường Phi Thạch liền sau đó vẫn bình yên vô sự dù tận mắt nhìn thấy Châu Sách vì mãi chạy, nhất là chạy quá nhanh nên bất đồ bị hụt

chân, lập tức bị ngã lăn lông lốc xuôi xuống theo một triền dốc không thể ngờ là chột có ở đây.

Châu Sách bị ngã, vì thế toàn thân bắt đầu bị va quật tứ tung, nếu không chần chạm vào các cội cây mọc loạn theo triền dốc thì cũng bị quăng tán loạn không biết bao nhiêu lượt mà đếm vào nền dốc đá thật cứng.

“Rào...”

Cuối cùng, khi đến lượt phần đầu cũng bị va quật vào một vật cứng, Châu Sách đau đến mê lịm, hoàn toàn không còn hay biết gì nữa, cũng chẳng biết bản thân có còn tiếp tục bị ngã lăn chiêng cho đến hết triền dốc hay không.

Dù vậy, khi Đường Phi Thạch thận trọng men theo triền dốc lần tìm xuống đến tận chỗ Châu Sách đã hoàn toàn nằm im bất động, vì đã hôn mê bất tỉnh nên Châu Sách không thể nghe tiếng Đường Phi Thạch nhẹ thở dài:

- Người thật may. Vì nếu không nhờ các cội cây này giữ lại thì e người khó toàn mạng một khi vẫn rơi xuống tận đáy trũng núi dưới kia.

Sau đó, khi thấy Châu Sách vẫn mê lịm, Đường Phi Thạch lại thở dài:

- Thật tình ta không muốn bỏ người lại nhưng vì bọn họ Lã đã sơ ý để lộ mưu đồ bất lợi nhằm vào ta thế nên trước sau gì chúng cũng tìm đến. Thôi thì người đã giúp cũng nên giúp ta cho trót. Chỉ cần Đường Phi Thạch ta có cơ hội an toàn hồi gia thì chuyện xảy ra cho người đêm nay, ta hứa sẽ bù đắp cho người chu tất. Ai bảo người bất cẩn bị ngã lăn, rồi bị hôn mê làm chi. Nào phải do ta chủ ý gây hại cho người.

Hóa ra cách mà Đường Phi Thạch muốn Châu Sách giúp là một việc mà dù Châu Sách có cấp thời lại tỉnh và nhìn thấy cũng không thể nào đoán hiểu Đường Phi Thạch muốn gì.

Vì Đường Phi Thạch chột tự trút bỏ toàn bộ y phục, sau đó cũng lột sạch y phục của Châu Sách, đoạn mặc lại cho Châu Sách toàn bộ những y phục trước đó là của họ Đường.

Cuối cùng, khi bản thân cũng đã tự mặc vào người y phục gia nhân của Châu Sách, Đường Phi Thạch sau một thoáng ngẫm nghĩ liền cho tay vào bọc áo của Châu Sách, kỳ thực đấy từng là bọc áo của họ Đường, để lấy ra một bọc ngân lượng khá to.

Đường Phi Thạch cân nhắc, chỉ giữ lại một số ngân lượng nho nhỏ có thể bảo là đủ dùng, kỳ dư toàn bộ số còn lại, vẫn được thể hiện bằng một túi cũng khá to tương tự lúc nãy thì Đường Phi Thạch nhét trở lại vào bọc áo cho Châu Sách.

Tiếp đó, Đường Phi Thạch tìm và nhặt một hòn đá khá to, nặng đến độ y phải cầm bằng cả hai tay, đoạn ném cả hòn đá vào đỉnh đầu của Châu Sách.

- Bộp!

Chợt Đường Phi Thạch nhăn mặt vì thấy lực ném và sức mạnh của hòn đá chưa thể nện vỡ đầu Châu Sách. Trái lại, do bị nện đau, Châu Sách đột ngột lại tỉnh và bật lên tiếng rên:

- Ôi...!

Kinh hoàng, Đường Phi Thạch vội nhào đến dùng đủ cả hai tay chân để dấm đá loạn xạ vào Châu Sách.

- Bịch!...

Hành vi của Đường Phi Thạch làm Châu Sách dần tách xa khỏi cội cây, là vật từng giữ Châu Sách lại trên triền dốc. Vì thế, Châu Sách tiếp tục bị lăn.

- Rào...

Đường Phi Thạch dõi mắt nhìn theo và nhẹ thở phào khi thấy Châu Sách dù tiếp tục lăn nhưng thật may mắn là chẳng còn lần nào tiếp tục kêu rên nữa.

Sau cùng, Đường Phi Thạch bỏ đi, vừa leo ngược lên trên vừa tìm cách đi chệnh chéch, vẫn với chủ ý sao cho đi thoát càng xa Lã gia trang càng tốt. Và y thêm mừng khi phát hiện vẫn chưa thấy một ai xuất hiện đuổi theo, dù một ánh đuốc nhỏ cũng không thấy.

Tuy nhiên, ngay bên dưới tận đáy trũng núi, lại bất chợt xuất hiện ánh đuốc. Không những vậy mà còn có tiếng phát thoại vang lên:

- Bọn người cũng nghe chứ? Là tiếng động gì vậy?

Hỏi là để chờ đáp và quả thật có tiếng đáp lại ngay, không chỉ một mà là khá nhiều, còn xen lẫn những trận cười mai mỉa nữa:

- Người đang sẵn cầm đuốc sao không thử tìm xem? Ngộ nhớ là tiếng động xuất phát từ một quý nhân nào đó mới sáng nay bọn ta đã nghe lão

Bốc Thuật tự dừng tiên đoán thì sao? Ta cũng muốn xem vị quý nhân đó có bản lĩnh thế nào và liệu có đủ lực giải cứu lão Bốc Thuật thoát cảnh bị sinh cầm suốt ba năm qua hay không?

- Nếu đúng như vậy, quý nhân rồi cũng biến thành tội nhân, cũng bị sinh cầm chung số phận như lão Bốc Thuật. Vì hà hà..., từ lâu lắm rồi nào có ai hay biết rằng trên cõi đời vẫn thật sự tồn tại một chỗ như thế này. Cũng nhờ đó, ha ha..., vẫn chưa có một ai dù ngẫu nhiên hay tình cờ đặt chân đến đây.

- Nhưng tiếng động hồi nãy lại là điều có thật. Biết đâu, lời của lão Bốc Thuật là đúng? Sẽ có quý nhân xuất hiện giúp lão thoát cảnh sinh cầm?

- Chớ lo hã. Vì bất luận ai, thà đừng đặt chân vào đây, một khi đã vào thì đừng mong thoát, cho dù kẻ đó có bị bọn ta tìm thấy hay không.

- Điều đó là đương nhiên. Bởi với thể trận do chủ nhân thiết lập quanh đây quả thật đủ lợi hại để suốt thời gian qua tuyệt đối chẳng bị ai phát hiện. Dù vậy, đã phát hiện có tiếng động lạ thì phận sự bọn ta là phải tìm. Lão Ngũ hãy đi với lão Thất. Nào, tìm đi.

Dưới trũng núi liền thấp thoáng ẩn hiện các ánh đuốc đang chầm chậm di chuyển, cuối cùng thì dừng lại với một trận cười nữa vang phá lên:

- Có rồi, bọn ta đã tìm thấy quý nhân của lão Bốc Thuật. Bọn người nếu muốn xem thì hãy mau lại đây. Ha ha...

Dù vậy, thay vì chờ những kẻ khác chạy đến, hai nhân vật được gọi là lão Thất, lão Ngũ lại nhanh chóng quay trở về. Cùng với họ là một hình hài bất động, y phục thì lấm lem, hai mắt nhắm nghiền ngự trị ở phần đầu bị vấy huyết tích.

Những kẻ khác vội tiến lại, tạo thành một vòng tròn gồm trên mười nhân vật để cùng nhau nhìn vào hình hài bất động nọ:

- Gã này khá trẻ. Ất hẳn võ công chẳng ra gì. Chứng tỏ tài tiên đoán của lão Bốc Thuật từ lúc nào đến giờ chỉ là dối trá.

- Tuy nhiên, y phục gã tuy bẩn nhưng vẫn là loại gấm thượng hạng. Nếu vậy, lai lịch gã ắt hẳn chẳng vừa. Hay là chính vì thế, chỉ những nhân vật xuất hiện sau gã này mới thật sự đáng làm bọn ta phải lo ngại?

- Người muốn nói loại người cao sang như gã này thế nào cũng có lũ tùy tùng theo sau? Và với gã, nếu chỉ là do bất cẩn, lỡ sảy chân mới phải rơi

xuống đây, thì lữ tùy tùng trước sau gì cũng đến tìm gã? Vậy thì trước tiên hãy thử dò xét, xem gã là ai?

- Muốn vậy phải cứu gã tình lại. Lão Tam có thể ra tay được rồi.

Liền có một nhân vật vươn tay ra ấn thật mạnh vào nhân trung của kẻ bất động. Thế là kẻ bất động bật tỉnh và khê kêu:

- Ôi...!

Bọn vây xung quanh thoáng cười:

- Thanh âm gã trong trẻo như nữ nhân. Ất gã chưa đến mười sáu. Ngừ này thì nhất định võ công chưa đủ để phòng thân. Hay là mau đưa gã đến chỗ lão Bốc Thuật, hỏi lão xem có phải quý nhân lão đang chờ đợi chăng?

- Ha ha... Hay lắm. Nhân đây cũng nên vạch rõ chân tướng sự dối trá của lão. Để khi vỡ lở, bọn người nghĩ sao, liệu chủ nhân còn tiếp tục ý định giam giữ lão chăng? Hay rồi đây, vì thất vọng, sẽ hạ lệnh lấy mạng lão, đỡ cho chúng ta một phần gánh nặng là cứ mãi canh chừng lão?

- Được đấy. Đi nào, vì cũng đã lâu vẫn chưa đùa với lão phen nào thật thích đáng.

Chợt gã nọ kêu lên khi bị kéo đi:

- Bọn người là ai? Định lôi ta đi đâu?

Những ánh đuốc lờn nữa vây tỏa và chiếu thẳng vào mặt gã:

- Thế còn người là ai? Tại sao lại xuất hiện ở đây?

Gã ngơ ngẩn nhìn quanh và hầu như không sợ hãi dù những gương mặt xuất hiện xung quanh gã đều hung dữ:

- Ta là ai ư? Ừ, phải rồi, ta chính là...

Một trong những nhân vật cầm đuốc đùa cợt gã:

- Nếu toan bảo người là công tử hay thiếu gia thì điều đó bọn ta đã đoán biết. Vậy chỉ cần người xưng rõ danh tính là đủ. Còn nếu không muốn xưng danh thì đừng trách bọn ta gọi người là cẩu tạp chủng. Người muốn như thế chăng? Ha ha...

Ngờ đâu gã gật đầu:

- Lã công tử ư? Nghe cũng khá quen. Kể cả cách gọi thiếu gia cũng vậy. Còn danh tính ư? Ta quên rồi. Cứ gọi ta là cẩu tạp chủng cũng được. Nhưng cẩu tạp chủng là gì?

Bọn hung hãn cầm đuốc cùng phá lên cười, chứng tỏ rất vui, cho dù trong họ có một nhân vật duy nhất không những không cười trái lại còn nhăn nhó nhí nhí đầy hồ nghi:

- Người chớ giả vờ ngây ngô. Vì sẽ có lúc cho dù người thế nào cũng phải ngoan ngoãn xưng danh và điều tệ hại vẫn xảy đến mà người dẫu không muốn cũng phải cam chịu. Ta cho người thêm cơ hội, hãy mau cung xưng tất cả, nhất là cách gọi người phải như thế nào?

Gã vẫn ngơ ngẩn:

- Cách gọi của ta ư? Ta không biết, cũng không nhớ. Hoặc giả ta không là Lã công tử, thậm chí cũng không là Đường thiếu gia.

Trong hơn mười hung nhân đứng quanh lại có thêm một vài nhân vật nữa tỏ vẻ hồ nghi:

- Người vừa nói gì?

- Gã mà là Đường thiếu gia sao?

- Họ Đường thì bọn ta có biết. Và xem ra niên kỷ của người cũng có vẻ suýt soát gã Đường Phi Thạch thiếu gia.

- Hay người chính là gã?

Gã lại gật đầu:

- Đường Phi Thạch? Nghe thật là quen. Vậy ta là Đường Phi Thạch chẳng?

Một hung nhân liền trợn mắt vương tay chộp vào gã:

- Ngữ của người liệu có đủ tư cách hý lộng bọn ta chẳng? Trừ phi người đã luyện xong Kỳ Lân bảo điển thì khác. Để ta thử xem, sẽ rõ thực hư thế nào.

Bị chộp vào đầu vai, gã lập tức vừa giãy đạp vừa kêu quát:

- Ôi... Đau lắm. Người thật hung hãn, lẽ nào muốn ta đau đến chết sao? Ôi...!

Do giãy dụa, trong người gã liền rơi ra một bọc vải khá nặng. Hung nhân đang chộp gã lập tức khom người và thò tay nhặt lên. Nhờ đó, gã được buông tha, không chịu đau đớn nữa, chẳng những vậy còn có cơ hội nhìn rõ các vật bên trong bọc vải cùng lúc với hung nhân đang tò mò mở ra xem. Và gã hung nhân kêu kinh ngạc:

- Nhìn đây. Toàn là kim ngân và châu báu. Xuất thân gã này quyết chẳng tầm thường.

Gã gật đầu phụ họa:

- Thì ta là một thiếu gia mà.

Hung nhân chợt xạ mục quang hung tợn nhìn gã. Đồng thời còn đưa lên tận mặt gã một vật được hung nhân chọn từ các vật chứa bên trong bọc vải.

- Mảnh ngọc bội này có khắc chữ Đường, của người chăng?

Gã lại có vẻ mặt ngờ ngẩn:

- Mảnh ngọc này ư? Ta nhìn thấy bao giờ. Có thể cho ta xem chẳng?

Vừa nói, gã vừa đưa tay toan nhận mảnh ngọc đang lơ lửng ngay trước mặt.

Ngờ đâu, hung nhân nọ đã cố ý để lỏng tay làm cho mảnh ngọc rơi trở lại đúng vào bọc vải vẫn do hung nhân cầm giữ ở tay kia. Nhân đó với tay cầm ngọc bội giờ đã rảnh, hung nhân lập tức lật tay và nhanh chóng chộp đúng vào uyển mạch tay gã.

- Người toan phủ nhận không phải là Đường Phi Thạch, thiếu gia độc nhất của Đường Như Sơn ư? Muộn rồi, khiến người dù chẳng muốn nhận cũng không được.

Uyển mạch tay bị bóp đau, nước mắt nước mũi gã liền tuôn chảy đầm đề, miệng cũng méo xệch và gào lên:

- Ôi... Xin hãy nương tay cho, bọn người muốn như thế nào cũng được. Ôi...

Tiếng gã kêu thế mà hiệu quả. Tuy nhiên cùng với thái độ được người nương nhẹ tay, gã chợt có cảm giác hổ thẹn khi bị hung nhân cười khinh khinh:

- Người thật khiếp nhược! Hành hạ người chỉ thêm bẩn tay. Ta cảm thấy xấu hổ và nhục nhã thay cho Đường Như Sơn, thân phụ người. Hừ...

Tâm trạng nhục nhã đó luôn đeo đẳng, khiến gã cơ hồ không nhận ra vẫn đang được vừa đưa đi vừa áp giải đến một nơi nào đó.

Gã chỉ trở lại thực tại khi nghe một hung nhân cười cười và kêu khá to:

- Lão Bốc Thuật ắt hẳn đã tỉnh ngủ từ lâu. Vậy nhìn đây, tài tiên đoán của lão quả lợi hại. Quý nhân được lão đang đợi chờ phải chăng là nhân vật

này? Ha ha...

Nhìn theo những quầng sáng phát ra từ hơn mười ngọn đuốc đang dần chiếuọi vào một xó u tối khá xa, gã thấy ngay một nhân vật đội mũ nho quan dù vẫn ngồi theo tư thế xếp bằng nhưng vào lúc này đã xạ đôi mục quang sáng quắc về phía gã. Và nhân vật ấy thân nhiên gật đầu với gã:

- Người chớ quá lo lắng. Vì nếu tin ở ta, nhất là tin vào thuật bốc dịch thì cá nhân người lẫn ta đều bình an vô sự, Thanh âm ấy thật nhẹ nhàng và cơ hồ có chút mê hoặc khiến gã bỗng dưng cũng gật đầu:

- Văn bói tin, nhưng tiền bói là ai? Và có thể giải thích tại sao văn bói lại tin ở tiền bói chẳng?

Bọn hung nhân vùng phá lên cười sảng sặc và cười thật dài như thể chưa ai trong bọn họ được dịp cười nhiều tương tự như thế.

Dù vậy, cũng như đã một lần xảy ra, trong những hung nhân vẫn có một nhân vật không thể cười vì đang nhăn nhó vẻ hồ nghi:

- Bốc Thuật lão nhi, người lại toan dở trò gì đây? Cả gã kia cũng vậy? Vì không phải thế thì tại sao lời của bọn người nghe thật khó hiểu. Cuồng si không ra cuồng si, ngu ngốc không ra ngu ngốc. Là thế nào vậy?

Nhân vật đội mũ nho quan được gọi là lão Bốc Thuật liền mỉm miệng cười lạt:

- Võ Lâm thập nhất hung bọn người ngoài tính khí độc ác đã thành danh thì riêng về tâm trí vì thế này càng ngu muội, khiến ta dù giải thích cũng đừng mong hiểu những lẽ huyền bí từ thuật bốc dịch của ta, là điều bọn người ngay từ đầu nào có chịu tin. Có chẳng, hãy nghe ta hỏi, có phải qua nhân dạng bên ngoài của gã, bọn người đã nghĩ gã phải là một thiếu gia với xuất thân không tầm thường?

Bọn hung thần sa sầm nét mặt, giận dữ nhìn như chỉ muốn ngay lập tức ăn tươi nuốt sống đối phương:

- Trịnh Bất Vi người lại thừa gió bẻ măng, dám mượn cơ hội này mắng bọn ta ngu xuẩn ư? Há không biết, nếu muốn bọn ta chỉ cần phát động cơ quan, hoặc nhẹ nhàng hơn, là ném gã này vào đó thì sinh mạng người dù có tài tiên đoán quá khứ vị lai vẫn khó mong quả quyết kết cục xảy đến cho

người như thế nào. Vậy tốt hơn hãy nên giữ mồm giữ miệng, nói năng với bạn ta phải thật cẩn ngôn. Biết chưa?

Lão Bốc thuật Trịnh Bất Vi liền nhếch môi cười khẩy:

- Một lần nữa lại chứng tỏ lũ hung ác các người thật là kém trí vì ta không ngại rằng cuối cùng bạn người không đủ đởm lược để giết ta, dù bằng cách phát động cơ quan hoặc ném thêm bất kỳ vật kỳ nặng vào đây theo lời bạn người vừa nói. Và nếu đã vậy, hừ, về phía bạn người tốt hơn hết hãy đáp lời ta, rằng đúng hay sai là bạn người chưa thể biết xuất thân, lai lịch gã kia như thế nào?

Bạn hung nhân kinh nghi:

- Vậy người biết ư?

Bốc Thuật Trịnh Bất Vi lắc đầu:

- Thuật bốc dịch của ta chỉ cho biết gã đó là quý nhân, kỳ dư về tính danh lai lịch của gã như thế nào thì ta đương nhiên không thể biết. Mặc dù vậy, bản thân ta có thể quả quyết và không sợ lầm rằng, đối với gã, bạn người chớ vội gây ra những điều bất lợi, kéo lúc hồi thì đã muộn.

Bạn hung nhân lại nổi giận:

- Với thân phận là phạm nhân, người tư cách gì dạy bảo bạn ta phải hành động thế này hoặc thế khác? Hãy thận trọng đấy, kéo bạn ta ném gã vào chỗ người thì chính Trịnh Bất Vi người mới là người hối hận không kịp.

Trịnh Bất Vi cả cười:

- Vậy thử ném đi. Chỉ sợ bạn người không dám thôi. Vì làm như thế có khác nào bạn người giúp ta toại nguyện. Ha ha...

Bị tròng cười khích nộ, chỉ xuýt nữa lũ hung nhân đã ném gã như vừa mới hăm dọa. May sao có một hung nhân kịp ngăn lại ; - Họ Trịnh trừ khi mình bạch bản thân khó thể thoát lại đã muốn khích nộ bạn ta, để một là hóa kiếp y hoặc hai là tạo cho y cơ hội tạm thoát cơ quan bầy rập. Chớ mắc mưu và làm y toại nguyện.

Nhờ đó, bạn hung nhân hiểu ra tạm kèm chế tính khí hung hãn và tìm cách dò hỏi ngược lại lão Bốc Thuật:

- Người có ý gì khi khuyên bạn ta tạm thời chớ gây bất lợi cho gã này?

Trịnh Bất Vi đáp:

- Vì có một điều mà bọn người chưa nhận ra. Đây là gã hầu như đã quên hoàn toàn quá khứ. Ất do lúc ngã đã bị chấn chạm khiến thể xác và nhất là phần nhận thức bị tổn thương. Bởi vậy, nếu ngày nào bọn người còn chưa biết rõ về xuất thân lai lịch của gã thì cũng chừng ngày ấy, bọn người không được hàm hồ gây bất lợi cho gã. Hiểu chưa?

Bọn họ lại nổi hung:

- Ý muốn nói gã là nhân vật mà một khi chúng ta biết rõ lai lịch ắt phải xem trọng gã?

Trịnh Bất Vi gật đầu:

- Vì như đã nói, gã là quý nhân. Cũng có thể là quý nhân của bọn người thì sao?

Quá giận dữ, một hung nhân đã chộp gã và lập tức vận lực ném gã bay đi:

- Võ Lâm thập nhất hung bọn ta không sợ trời cũng chẳng sợ đất, lẽ đương nhiên không cần phải có thêm bất kỳ quý nhân nào nữa để xem trọng. Trái lại, nếu Trịnh Bất Vi người cần thì cứ nhận lấy.

- Vũ...

Đột ngột bị ném đi với lực bay vừa nhanh vừa mạnh bạo, gã nọ bật thét:

- Ôi...

Nhưng đâu phải chỉ một mình gã kinh hãi. Kể cả nhân vật đội mũ nho quan cũng vậy. Vì chính gã đang lúc khiếp đảm vẫn tận mắt mục kích lão nho quan vùng chuyển người đứng lên. Đồng thời lão nho quan cũng lập tức phất nhẹ đôi tay, một vòng qua tả, một vòng qua hữu, tạo thành vị thế như hai tay chọt ôm một vật gì đó rất vô hình. Dù vậy, từ vòng tay ôm vô hình của lão nho quan lại đột ngột xuất phát ra luồng lực đạo thật mềm mại, nhẹ cuốn khắp quanh thân gã.

Vũ...

Làm gã lúc rơi xuống có cảm giác như được người nâng lên và cũng người nào đó giúp gã đặt hai chân xuống đất thật nhẹ nhàng.

Gã hoàn hồn, nhờ vậy có cơ hội nghe tiếng bọn hung nhân ở ngoài kia chép miệng kêu tán thưởng:

- Lưỡng Cực Khí Công của lão Bốc Thuật quả nhiên lợi hại. Tạm cho là có thể cùng với Thập Hoàn Chuyển Công Phu của bọn ta đối đầu.

Nhưng lại cũng bọn hung nhân bật phá lên cười:

- Dù vậy cũng chứng tỏ Trịnh Bất Vi người chỉ là hạng tham sinh úy tử. Chẳng dám để gã rơi gần hơn, vì như thế cả gã lẫn người đều phải chết. Ha... ha...

Do nghe và phần nào hiểu, gã nọ vội tỏ lời đáp tạ lão nho quan:

- Rõ là văn bối đã nhờ tiền bối ra tay cứu mạng. Một lễ này thay lời đáp tạ, mong tiền bối nhận cho.

Gã cũng tiến lên vài bước, chột nghe lão nho quan quát:

- Mau đứng lại. Vả lại ta không cần nhận bất kỳ lễ nào của người. Rõ chưa?

Gã gật đầu và sững người:

- Nhưng văn bối không thể nhận ân mà không đáp tạ. Vậy văn bối phục người ngay chỗ này được chăng?

Và gã từ từ phục người xuống.

May thay, vì không nghe cũng chẳng thấy lão nho quan có phản ứng gì khác, gã liền đập đầu hành lễ. Và gã cứ thế đập đầu mãi cho đến khi lão nho quan lên tiếng với giọng nói có phần gay gắt:

- Người có mau ngừng lại không? Vì nếu tiếp tục, hễ là tám lễ thì có khác nào người toan bái ta làm minh huynh kết nghĩa với người? Còn nhận đến chín lễ thì chẳng hóa ra người biến ta thành tổ sư, là điều không thể có vì ta chưa hề khai môn lập phái, cũng chẳng có ý định thu người làm truyền nhân. Nào, đủ rồi, hãy mau đứng lên. Và nhớ, cứ theo dấu vạch này, người đừng bao giờ tùy tiện đặt chân vượt qua, hiểu chưa?

Vừa nói, lão nho quan vừa dùng một ngón tay vạch vào quăng không theo một đường vô hình thật dài. Ngờ đâu, theo cử động của ngón tay đó, ở ngay trên nền đất trước mặt gã dần chột hiện một vạch thật rõ, khắc khá sâu vào đất, tạo nên một chỉ dấu giới hạn và gã hiểu là bản thân chẳng nên, cũng chẳng bao giờ được tùy tiện vượt qua.

Gã ngăn người nhìn vào vệt vạch, tỏ vẻ không hiểu vệt vạch đó từ đâu mà có.

Tuy nhiên, gã lại nghe lũ hung nhân đứng từ xa suýt xoa:

- Trịnh Bất Vi người vậy là sau ba năm bị giam cầm cũng đã luyện được chỉ lực cách không, phải chăng được gọi là Lương Cực Chỉ Pháp?

Trịnh Bất Vi - Lão nho quan cười nhẹ:

- Ta gọi đó là Âm Dương Cang Nhu Chỉ. Nếu muốn, bọn người hãy tạm thời triệt thoái cơ quan, rồi cùng ta ấn chứng võ công một phen.

Bọn hung nhân cũng cười:

- Đừng dùng thủ đoạn ấy khích bọn ta. Vì dù thế nào đi nữa, một mình người vẫn không là đối thủ của bọn ta. Và tương tự, dẫu người tạm thoát được cơ quan bấy rập, là điều chẳng bao giờ xảy ra, thì với trận đồ được thiết lập khắp trùng núi này, bản thân người cũng chẳng bao giờ thoát. Vậy tốt nhất, riêng phần người từ nay, hãy luôn canh chừng gã, chớ để gã sơ ý bước qua vạch kia tiến về người. Vì một hậu quả thảm hại ắt sẽ xảy ra, là điều có vẻ người chẳng bao giờ muốn, đúng như thế chẳng? Ha ha...

Tràng cười lần này chợt xa dần và khi khắp xung quanh rồi cũng trở nên yên ắng, gã một lần nữa nhìn chú mục vào vạch nọ, đoạn ngược nhìn về phía lão nho quan:

- Có vẻ vẫn bối trở thành mối bất lợi cho tiền bối?

Đấy là lúc lão nho quan cũng đang xạ nhìn gã. Vì thế, gã thấy lão nho quan gật đầu:

- Miễn là người đừng bao giờ tùy tiện tiến qua vạch. Và tốt nhất, có lẽ người nên để ta ra tay chế ngự thì hơn.

Dứt lời, lão nho quan lại cũng dùng duy nhất một ngón tay để từ xa khẽ ấn về phía gã.

Lập tức toàn thân gã bị bất động. Dù muốn cũng không thể nào cựa cựa.

Tuy nhiên, thay vì sợ hoặc lo lắng hay giận dữ, gã lại reo:

- Hay thật! Tiền bối đã làm thế nào khiến vẫn bối chẳng thể cử động?

Lão nho quan gật mình, qua đôi mắt chợt trợn nhìn gã. Đoạn, nghĩ sao không biết, lão nho quan thu mục quang về, chỉ còn nhìn gã bằng ánh mắt hoài nghi, vừa tiến lại gần, vừa ngồi xuống đối diện với gã, chỉ cách nhau qua vệt vạch trên đất.

- Ta có nhiều điều muốn hỏi người. Vậy người có thể đáp thật khẽ giống như ta đang nói với người lúc này?

Gã phấn chấn gật đầu:

- Văn bối cũng muốn biết nhiều điều về tiền bối, nhất là về những cách tiền bối vừa thực hiện, tợ hồ tiền bối là bậc đại tiên hạ phàm vậy.

Thế là hai bên khẽ thì thào với nhau:

- Thoạt tiên, có phải người chẳng hề biết gì về võ công?

- Võ công? Đó là cái gì?

- Cách người hỏi cũng là lời đáp đúng không? Vậy người chưa thấy ai thi triển công phu võ học bao giờ?

- Công phu võ học cũng là võ công? Nếu vậy xin thú thật, văn bối chưa hề nghe nói đến bao giờ.

- Thế người đã nghe những gì, nhất là về tính danh, vì người thật sự quên, há lẽ cũng không mang máng nhớ lại những gì từng nghe?

- Lúc này văn bối có nghe tiền bối nhận định, rằng văn bối có thể từng bị ngã chấn chạm khiến nhận thức bị tổn thương? Lời này đáng tin chẳng? Vì quả thật hiện lúc này văn bối có cảm giác thật hoang mang, chẳng còn nhớ gì về bản thân.

- Người hãy ngồi yên, nhớ chưa? Vì ta cần phải giải huyết cho người sau đó thử xem xét mình bạch người đã từng hay chưa từng luyện võ công.

Gã ngoan ngoãn nghe lời, và ngồi yên, dù phát hiện bản thân vừa có dấu hiệu có thể cử động sau một lượt cất tay của lão nho quan như vừa rồi. Và gã thấy tay gã bị lão nho quan cầm lấy.

Tiếp đó, gã cảm nhận từ bên lão nho quan chợt xuất hiện một làn hơi nóng, thâm nhập vào tay gã, ở chỗ gã bị lão nho quan cầm, và từ đó làn hơi nóng bỗng chạy suốt nội thể gã. Điều này làm gã ngạc nhiên:

- Cái gì vậy? Tiền bối làm thế nào khiến khắp người văn bối dần nóng lên? Có phải đây là điều được gọi là võ công?

Lão nho quan buông tay gã ra:

- Kinh mạch toàn thân người đều trống rỗng. Quả nhiên người chưa từng luyện công phu. Như vậy thật lạ, sao đột nhiên người lẫn quần quanh đây, rồi nửa đêm bị rơi ngã vào chốn này?

Gã ngơ ngẩn:

- Ý muốn nói đây là điều lẽ ra không nên xảy đến? Vậy đây là chỗ nào?
Vì sao văn bối chẳng nên xuất hiện?

Lão nho quan hỏi ngược lại:

- Người đã bảo từng nghe nói về Đường thiếu gia và Lã công tử nào đó.
Vậy người ở họ Đường hay họ Lã?

Gã chớp mắt:

- Nghĩa là tiền bối cũng từng nghe biết về hai nhân vật này? Nếu vậy, sao tiền bối không giúp văn bối minh bạch, xem bản thân là ai?

Lão thở dài và cười cười:

- Những gì ta biết về họ Lã hay họ Đường đều xảy ra cách đây ba năm, khi đó e người chỉ mới mười hai mười ba tuổi. Vậy ta giúp người thế nào được nếu những gì ta từng biết có thể là những sự việc người chưa từng hay biết? Tuy nhiên, ta cũng muốn thử xem sao. Giả như về nhân vật có tính danh là Đường Như Sơn lúc này ta đề cập, người nghe xong thì có cảm giác thế nào? Quen hay không quen tai?

Gã ngập ngừng:

- Đường như... Văn bối đã từng nghe? Ai vậy?

Lão nho quan chột suyết:

- Có người sắp đến. Người mau nhắm mắt lại, cần thiết thì cứ nằm giả vờ ngủ. Vì rất có thể, người là Đường Phi Thạch, cốt nhục duy nhất của Đường Như Sơn, một nhân vật ta từng biết. Nào, ngủ đi.

Không hiểu sao gã cảm thấy rất dễ thân, nhất là luôn tin tưởng và nghe theo lời lão nho quan. Thế là gã nhẹ nhàng lẩn người nằm xuống, còn cố ý nằm tránh xa vệt vạch là giới hạn lão nho quan từng đôi ba lần dặn gã chớ tùy tiện vượt qua. Và cũng chẳng hiểu sao, vừa nằm xuống gã liền riu mắt lại, chỉ muốn ngủ ngay.

Tuy nhiên, đúng như lão nho quan đoán, vì có người tìm đến nên gã nghe thanh âm gọi gã:

- Tiểu oa nhi, mau ra đây!

KỶ LÂN BẢO ĐIỂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Chung Số Phận Chung Cảnh Sinh Cầm - Có Hậu Ý Nên Truyền Tuyệt Kỹ

Nhưng hai mắt gã đã nhắm lại, tuy mơ hồ nghe tiếng người kêu vậy mà cơ thể gã vẫn lực bất tòng tâm, tuyệt nhiên vô khả cử động.

Dù vậy cuối cùng cũng có tiếng chân người tiến lại gần gã và tiếp đó gã cảm nhận toàn thân được một người nhắc lên.

Đúng lúc này gã bỗng nghe tiếng lão nho quan quát:

- Đã lâu không gặp, xú phụ ngươi chớ vội bỏ đi.

Tiếng quát thật lớn, dù vậy gã chỉ tỉnh hẳn khi nghe ngay sau đó có tiếng chân nổ cực to vang xé thẳng vào tai gã.

- Ầm!

Thế là tai gã bị ù, khiến không nghe được gì nữa ngoài một loạt cười the thé đang mơ hồ lọt vào tai gã.

Cùng lúc đó, với cảm nhận toàn thân vụt bay nhanh trong không gian, gã hoảng sợ bật gào:

- Ôi... Vãn bối lại bay nữa rồi. Mong tiền bối ra tay cứu mạng...

Nhưng lần này đáp lại gã không còn thanh âm hòa hoãn của lão nho quan mà là tiếng gắt thét giọng, cùng với thân thể gã bị quăng chạ vào đất:

- Tiểu súc sinh ngươi kêu cứu ai? Một khi đã lọt vào đây, kể cả Trịnh Bất Vi còn không thể lo nổi cho bản thân, thì phần ngươi cũng đừng mong thoát kiếp nạn.

Thật lạ, sau khi nghe thấy tiếng gay gắt, cảnh quang xung quanh gã vụt bừng tỏ, để lúc gã mở to mắt nhìn thực tại thì phát hiện sở dĩ cảnh quang thay đổi vì xung quanh chẳng còn là bóng đêm nữa, trái lại khắp nơi đâu đâu cũng thấy cảnh dương quang chan hòa. Và nhờ đó, dĩ nhiên gã cũng

nhìn thấy nhân vật vừa lên tiếng gất gã. Đây là một lão bà thật xấu xí, da mặt thì nhăn nheo, đôi mắt to và xanh rờn, ngự trị ngay trên một sống mũi với phần chót cũng vừa thung xuống vừa cong khoằm nhìn thật ghê rợn. Không những vậy, miệng của lão bà móm mém nhưng lúc phát thoại lại nghe rõ từng âm tiết như thể tiếng kim thiết bị va chạm vào nhau lạnh canh, như lúc này chẳng hạn:

- Người muốn giao đấu với lão thân ư? Chỉ e người không xứng là đối thủ.

Thoạt nghe qua, gã giật mình kêu:

- Lão bà bà nói gì vậy? Vì vẫn bối tuyệt nhiên chẳng hề có ý đó. Và nói đúng hơn, dù gì vẫn bối cũng là nam nhi đại trượng phu, đâu thể sỗ sàng hành động như vậy với lão bà bà.

Lão bà chợt co chân đạp gã:

- Ai nói với người? Vì hạng súc sinh như người càng không xứng đáng. Hãy nằm yên đó cho ta. Hừ!

Đừng ngờ lão bà bà già nua yếu ớt mà lầm. Vì khi bị đạp, lúc nghĩ sẽ không bị gì thì ngờ đâu thân thể gã lại bị bay lăn ra một quãng khá xa. Chẳng những thế, chỗ gã bị chân lão bà chạm vào hiện còn đau nhói, đến độ mãi sau đó, gã chẳng thể cử động được. Dù vậy, vì cùng lúc này thanh âm của lão nho quan bỗng vang cất lên, khiến gã càng nghe càng quan tâm. Vì vậy, quên cả nỗi đau vẫn âm ỉ trong gã. Thanh âm của lão nho quan bảo:

- Mụ xú phụ người sao vô cớ trút giận vào người vô can? Còn ta liệu đủ tư cách là đối thủ mụ hay không thì một kích vừa rồi há chưa đủ cho mụ minh bạch?

Vậy là gã hiểu, lời của lão bà bà khi nãy quả thật không hề dành cho gã. Và vì lão bà bà chỉ muốn đối đáp với lão nho quan nên bây giờ lại tiếp tục phát thoại, đây mai mịa:

- Một kích lúc nãy ư? Cứ cho người nhờ qua thời gian sinh cầm, vì cố công khổ luyện nên có chút thành tựu. Nhưng muốn là đối thủ của lão thân e vẫn chưa đủ tư cách.

Gã ngạc nhiên nhìn quanh, nhất là về phía trước mặt, vì lạ thay gã chẳng nhìn thấy lão nho quan đâu. Tuy nhiên, lão vẫn phát thoại từ đâu đó trước

mặt gã, xa lạ:

- Vậy mục có dám nhận lời cùng ta giao đấu? Và nếu ta thắng nghĩa là đủ tư cách theo ý mục, thì sẽ như thế nào?

Lão bà bà cười khẩy, khiến miệng càng thêm móm mém:

- Ý người muốn cùng lão thân đánh cược? Và cũng mong lão thân hé mở sinh lộ nếu may mắn người hơn được lão thân dù chỉ nửa thức hoặc một chiêu? Vậy lão thân sẽ được gì nếu kẻ bại lại là người?

Giọng lão nho quan vang lên tự tin:

- Mục vẫn dụng tâm nói khích ta? Dù thế, há chẳng phải bấy lâu nay mục vẫn luôn mong ta hé lộ về tung tích cùng mọi hoạt động của bốn cung? Đã vậy, mục yên tâm. Nếu phen này ta bại mục ắt toại nguyện. Nhưng với điều kiện mục phải cùng ta công bằng giao đấu. Vì chỉ cần mục giở bất kỳ thủ đoạn nào thì dù thắng thế, mục cũng mãi thất vọng.

Lão bà bà ngay lập tức bật cười the thé:

- Là Trịnh Bất Vi người đã tự hứa. Vậy mong sao người cũng biết giữ lời. Bằng không, người cũng nên biết, lòng nhẫn nại của lão thân từ lâu đã cạn kiệt. Nếu người bội tín thì đừng trách lão thân độc ác, quyết trừ khử người hầu tránh đêm dài lăm mọng. Nào, Đại Hung đâu? Phiền tôn giá giúp lão thân tạm thời ngưng trệ cơ quan. Vì đây là cơ hội biết đâu cũng sẽ giúp chư vị Võ Lâm thập nhất hung toại nguyện. He Hé...

Có một lão nhân đột ngột hiển hiện, khiến gã nọ hoàn toàn không thể nào đoán hiểu hung nhân đó từ đâu đến và đến thật nhanh.

Dù vậy, ngay sau đó, gã lại nghe thanh âm của lão nho quan, lần này thật là rõ vì rất gần, tuy nhiên gã vẫn chưa thể nhìn thấy lão nho quan, là điều gã rất cần, do lúc này xung quanh gã vẫn sáng ngập tràn ánh dương quang. Và lập tức gã hiểu ngay nguyên do vì sao bản thân chưa nhìn thấy, qua lời lão nho quan đang nói, đang đề xuất cùng lão bà bà:

- Mục còn chờ bao giờ nữa chưa tạm triệt thoái trận đồ để ta và mục cùng tiến hành giao thủ?

Lão bà bà vẫn tiếp tục cười với một cánh tay chọt cất lên và phẩy qua một lượt:

- Chỉ là một trận đồ cón con cứ ngỡ đâu thể làm khó Trịnh Bất Vi người. Dù vậy, xong rồi đấy, và nếu muốn, sao người không thử nêu một hạn định, trừ phi người thích cùng lão thân một trận sinh tử, giao đấu đến lúc có kẻ vong mạng mới thôi?

Mắt gã lần nữa như được một bàn tay vô hình vén lên, vì gã bất ngờ nhìn thấy lại và là nhìn thật rõ lão nho quan.

Tuy nhiên, do đang phải lúc cùng lão bà bà đối đầu giao thủ nên lão nho quan chẳng một lần nhìn gã. Lão nhìn và nói với lão bà bà:

- Do chỉ cần phân thắng phụ, mục nghĩ sao nếu ta đề xuất hạn định chỉ mười chiêu là đủ?

Lão bà bà nheo mắt nhìn đối phương:

- Sở học của người theo lời mọi người thường truyền tụng như chỉ bao gồm pho chương pháp Lương cực có ba thức chín chiêu. Vậy sao lại đề xuất đến mười?

Lão nho quan chột vờn vai nhún người:

- Nhờ hồng phúc của xú phụ người, ta sau ba năm chịu cảnh sinh cầm cũng may mắn có thêm thành tựu, đấy là Âm Dương Cang Nhu Chỉ. Vì thế, mới đủ dờm lược nhận lời cùng mục phân thắng phụ một phen. Và nếu mục sợ...

Thân hình của lão bà bà chột chớp động, lao thật nhanh đến chỗ lão nho quan, và một cử chỉ khiến gã nọ kinh hoàng vì không ngờ một nhân vật đã quá cao niên như lão bà bà lại có thể cử động nhanh nhạy đến như vậy và cũng là điều mà tự thân gã đành phải thừa nhận tuyệt vô khả thực hiện tương tự, thậm chí chỉ một nửa như vậy cũng không thể.

Phần lão bà bà thì khác, không chỉ bật lao đến lão nho quan thật nhanh mà còn bất ngờ bật phát ra một tiếng xé nổ không gian:

- Thì hãy trông mong lão thân sợ để Trịnh Bất Vi người tha hồ toại nguyện. Nhưng chuyện đó hãy để sau. Còn bây giờ, chiêu thứ nhất. Đờ!

- Ào...

Lão nho quan cũng lập tức bật lao đến, quyết không kém cạnh lão bà bà:

- Mục muốn tiên hạ thủ vi cường ư? Thủ đoạn này đối với ta chỉ vô ích. Tiếp chiêu.

Nhờ vậy, gã lần đầu được mục kích một cảnh giao đấu khác thường với song phương không hề thương căng chân hay hạ căng tay như gã vẫn nghĩ. Trái lại, song phương lại thi triển những thủ pháp như thể đang dùng phép thuật, hễ cất tay là tạo nên kinh phong, là loại pháp thuật có thể hô phong hoán vũ mà chỉ bậc kim tiên mới thực hiện được.

Và lúc này đây, lão nho quan đang hùng hổ dùng tay hất ra một đạo cuộn xoáy để cho chạm vào đợt gió kinh của lão bà bà.

Ào...

Hai đạo kinh phong này liền sau đó va chạm nhau.

Ầm...!

Lực chấn chạm không chỉ gây tiếng nổ mà còn quật tung lên toàn bộ cát bụi có ở xung quanh.

Rào...

Thế là lớp bụi mù dần che khuất thân hình cả hai, khiến gã dù đang háo hức muốn nhìn nữa vẫn cam chịu cảnh chẳng hề thấy gì ngoài mọi thanh âm may sao tai gã vẫn nghe.

Và thoát tiên gã nghe lão nho quan bật kêu nghi hoặc:

- Công phu Võ Đang phái? Hóa ra xuất thân mục là từ phái Võ Đang?

Đáp lại là tiếng lão bà cười the thé:

- Lão thân đã thừa biết người mượn cơ giao thủ chỉ để đoán hiểu lai lịch cùng xuất xứ của lão thân, Nếu vậy cứ tha hồ đoán. Vì lần này sẽ là một tuyệt kỹ khác. Đờ! Ha Ha...

Ầm!

Lại thêm một loạt chấn nổ, khiến cát bụi càng thêm phủ đầy, chỉ còn lại thanh âm của lão nho quan từ trong đó kêu vang:

- Công phu Không Động? Thật không thể hiểu mục có lai lịch thế nào lại am hiểu và kim thông nhiều tuyệt kỹ?

Tiếng của lão bà bà đặc ý:

- Người sẽ còn ngạc nhiên nhiều. Xem đây!

Ào...

Và cứ thế song chưởng lại tiếp tục chiêu chạm chiêu, kinh phong trao đổi kinh phong, liên tiếp tạo nên những loạt tiếng nổ nghe như thể trời sắp

long, đất chực lở đến nơi.

Ầm!

Ầm!

Cuối cùng lão bà bà bật thét:

- Đây là chiêu thứ mười. Thật tiếc cho Trịnh Bất Vi người mãi mãi chưa có cơ hội thi triển tuyệt kỹ vừa luyện đặc thù. Đờ!

Ào!

Đáp lại, lão nho quan cũng quát:

- Sao bảo ta chẳng có cơ hội? Trái lại, sẽ là tuyệt kỹ tạo đúng cơ hội cho ta mong muốn. Hãy chờ!

Bùng...!

Và từ giữa làn bụi mù lập tức nhảy bật ra về hai phía là hai nhân vật đúng như trước đó gã nọ đã nhìn, gồm lão bà bà và lão nho quan.

Lão bà bà đang run lẩy bẩy, phải cố lắm mới gượng giữ thân hình không ngã.

Phần lão nho quan thì cứ tiếp tục lùi, vừa lùi vừa há miệng thổ huyết. Đến độ lão phải tự ngã ngối xuống mới mong giữ thân hình ngừng lùi lại.

Huych!

Gã thấy và chấn động, toan đứng lên để chạy lại đỡ lão nho quan. Ngờ đâu toàn thân gã vô khả nhích động. Thế là gã hiểu, cũng như đêm qua, một cước chân dùng đập gã của lão bà bà khi này cũng là thủ pháp khống chế gã tương tự như lão nho quan từng tiến hành.

Vì thế gã đành lấy mắt nhìn lão bà bà vừa tiến lại gần lão nho quan, vừa ào ào đắc ý:

- Người bại hay lão thân bại?

Lão nho quan cuối dốc đầu, cũng ào ào thừa nhận:

- Ta cam bại. Tuy nhiên, điều ta hứa khó thực hiện lúc này.

Lão bà bà giận dữ, vì thế giọng nói trở nên the thé trở lại:

- Người toan thực ngôn?

Lão nho quan ngẩng đầu lên:

- Đừng nhảm nhí. Vì ta không bảo không nói, chỉ là chưa thể nói, ai bảo mụ là khi nhận cước không nêu đâu là lúc ta phải bày tỏ điều mụ hằng

mong ước biết?

Lão bà bà vùng nghiến răng:

- Người ngờ lão thân không thể hạ sát thủ kết liễu người?

Ngờ đâu lão nho quan chột hỏi:

- Bây giờ là lúc nào? Ý ta muốn hỏi phải bao lâu mới đến tết Trùng Cửu?

Lão bà bà hoài nghi:

- Người hỏi để làm gì?

Lão nho quan giải thích:

- Vì ta hứa với mục chỉ khi nào còn cách tiết Trùng Cửu đúng mười ngày, những gì mục quan tâm ắt sẽ được toại nguyện. Huống hồ suy cho cùng, ta đã có cơ hội công bằng quyết đấu và do thảm bại nên ta không thể không giữ lời.

Lão bà bà cau có:

- Vậy là phải ba tuần trăng nữa? Người cố tình kéo dài thời gian ư?

Lão nho quan nhún vai:

- Để làm gì khi ta thủy chung vẫn bị mục sinh cầm? Dù vậy, đành tùy mục, nếu muốn thì cứ kết liễu Trịnh Bất Vi ta. Đây là điều ta biết mục thừa năng lực thực hiện. Nào, xuống tay đi.

Ngờ đâu lão bà bà móm mém cười:

- Người tự nhận thức như thế là tốt. Bởi lão thân luôn tự phụ đây là chốn mà bất cứ ai cũng tuyệt vô khả xâm nhập. Được, chờ thì chờ. Bất quá cũng chỉ độ trăm ngày nữa ý nguyện của lão thân vẫn đạt.

Dứt lời, lão bà bà chột phẩy tay và gọi lão Đại Hưng:

- Mau đưa y trở lại nguyên trạng. Đồng thời xin cũng hãy tin ở lão thân, rồi sẽ có lúc lão thân giúp Thập Nhất Hưng chư vị toại nguyện.

Nghe vậy, lão nho quan dù bị lão Nhất Hưng nhắc mang đi vẫn nghi hoặc kêu:

- Là ý gì? Chuyện của Thập Nhất Hưng thì liên quan gì đến bốn cung?

Lần này, nhân vật đáp lời lão là Đại Hưng:

- Bốc Thuật lão nhi người không hiểu ư? Vậy mười năm trước, chỉ sau một đêm, toàn bộ Võ Lâm thập nhất hung bọn ta đều bị trúng độc thủ, một loại độc dược chưa một lần xuất hiện trên giang hồ. Ý ta muốn nói loại độc

ấy tuyệt đối không thể do các bang phái đã và đang hành tẩu giang hồ thi triển. Trái lại, phải là do một môn phái bí ẩn, hay nói đúng hơn ấy là môn phái chưa xuất hiện giang hồ bao giờ. Người rõ chưa?

Lão nho quan lại kêu:

- Người muốn ám chỉ bốn cung? Này, lầm rồi vì bốn cung chưa từng dùng độc.

Đại Hung cười sáng sặc:

- Chỉ người lầm thì có. Vì thật ra bản thân người cũng chưa có cơ hội được biết Cung chủ của người là ai, đúng không? Chẳng những vậy, bản lãnh và những gì là sở học của nhân vật ấy người cũng không biết đúng không? Vậy dựa vào đâu người quả quyết kẻ hạ độc thủ toan hãm hại Võ Lâm thập nhất hung bọn ta không là Cung chủ của người? Trái lại, bọn ta còn thêm nguyên do khác để tin chắc đâu là kẻ bọn ta cần phải báo thù phục hận. Chính là Cung chủ của Trịnh Bất Vi người đấy. Ha, ha...

Thanh âm của cả hai xa dần và tiếp đó cũng là lúc gã nọ không còn nhận thấy nhân dạng cả hai người nữa.

Gã hiểu, vậy là lão nho quan đã lâm cảnh sinh cầm với các cơ quan bầy rập nào đó cùng với một loại trận đồ làm ngăn cách tầm nhìn của bất cứ ai từ ngoài trông vào.

Và lúc này đến lượt gã trở thành đối tượng của lão bà bà dù cao niên nhưng không hề yếu ớt. Lão bà bà lại gần gã:

- Nghe bảo người đã quên toàn bộ quá khứ?

Gã thừa nhận:

- Có vẻ như thế. Vì văn bối tuyệt nhiên chẳng nhớ dù chỉ mảy may về bản thân.

Lão bà bà cười lạt:

- Vậy thì ta cần gì loại người đã trở nên vô dụng như người?

Và lão bà bà cất tay lên. Một cử chỉ khiến gã hiểu ngay sẽ là một đợt kinh phong cực mạnh để lão bà bà kết liễu sinh mạng gã. Thế là gã kêu lên:

- Khoan đã. Chờ đã. Vì tại hạ may đã được nhớ bản thân chính là Đường Phi Thạch.

Lão bà bà dừng tay lại:

- Vậy người gọi Đường Như Sơn là gì?

Gã lập cập đáp:

- Đây là gia phụ. Vì Đường Như Sơn có quan hệ phụ tử cốt nhục với tại hạ.

Lão bà bà hạ tay xuống:

- Hào. Và người sẽ được ta phóng thích nếu tiếp tục ngoan ngoãn, cho ta biết cần phải tìm một vật ở đâu.

Gã ngơ ngác:

- Vật gì?

- Kỳ lân bảo điển.

Gã ngơ ngẩn thần tình:

- Vật này ư? Nhưng dường như tại hạ chưa từng nghe qua.

Lão bà bà cau mày:

- Ý muốn nói người không thể biết?

Sợ lão bà bà lại phát tác, gã lại nói:

- Cũng có thể tại hạ chưa hề nghe phụ thân đề cập đến. Vì suy cho cùng, tại hạ hãy còn bé nhỏ. Nhưng cũng không biết chừng tuy có nghe nhưng do lúc này nhất thời tại hạ không thể nhớ ra. Lão bà bà lẽ nào không hiểu hoặc không thông cảm điều đó.

Lão bà bà chột lùi lại:

- Ta tạm cho người cơ hội. Hãy cố nhớ. Và nếu nhớ, hãy mau cho ta biết, hầu đổi sự toàn vẹn cho chính sinh mạng của người. Rõ chưa?

Gã hoang mang sợ hãi và gật đầu:

- Rõ rồi. Chỉ mong lão bà bà cho tại hạ thêm ít thời gian. Còn bảo nhớ ngay thì e vô khả.

Lão bà bà bật cười và bỏ đi.

- Lâu hay mau đều tùy người. Bởi người càng mau nhớ ngày nào thì ngày ấy sẽ là ngày người được ta dung tha. Còn bây giờ, hãy tạm chịu chung số phận như Trịnh Bất Vi. He he...

Thế là lão đại hung lại xuất hiện, lần này để nhắc gã mang đi. Và cuối cùng cảnh trạng cũ lại tái diễn. Đó là quanh gã vẫn tối âm u, với một vết vạch khá sâu trên mặt đất, là giới hạn tạm phân cách giữa gã và lão nho

quan Trịnh Bất Vi. Có khác chăng là lão nho quan vẫn ngồi đó nhưng thần tình lúc này thật thảm hại.

Thấy vậy, gã toan lên tiếng:

Chợt lão nho quan xua tay và thì thào với gã:

- Người nên ngủ một lúc thì hơn.

Lập tức người gã nhũn ra, ngã nằm xuống và đôi mắt díp lại. Gã ngủ.

* * * * *

Rồi cũng đến lúc lão nho quan bỗng đứng gọi gã:

- Đường Phi Thạch.

Gã tươi nét mặt và đi đến gần vệt vạch:

- Tiền bối vậy là đã ổn? Suốt thời gian qua vẫn bối cứ luôn lo lắng, lại còn ngờ ắt vì vẫn bối đã sai phạm gì đấy khiến tiền bối phật lòng, dù vẫn ở cận kề nhưng chờ mãi vẫn chẳng thấy tiền bối gọi lại trò chuyện.

Lão nho quan cất giọng khẽ gọi:

- Vậy người có điều gì làm ta phật ý chưa?

Gã ngập ngừng khá lâu rồi mới lắc đầu:

- Phần vẫn bối thì chắc là không, nhưng biết đâu với tiền bối, ở vẫn bối có một hành vi nào đó không thuận ý thì sao? Vậy nếu có, mong được tiền bối lượng thứ. Vì sẽ buồn biết bao nếu vẫn bối chẳng được cùng ai trò chuyện.

Lão nho quan cười nhẹ:

- Có lẽ người chẳng quen nếu phải lâm cảnh cô tịch? Phải chăng vì thế người bảo cả một ngày vừa qua người luôn lo lắng cho ta?

Gã kinh ngạc:

- Ất có chuyện gì nhầm lẫn ở đây. Vì theo vẫn bối tính, dựa vào những hai giấc ngủ dài của vẫn bối thì chỉ ít thời gian trôi qua đến hôm nay phải sang đến ngày thứ ba. Sao tiền bối bảo chỉ mới một ngày?

Lão nho quan vẫn cười cười:

- Người vẫn chưa đáp lời ta? Hay người cố tình lẩn tránh, không muốn đáp?

Gã lắc đầu:

- Đã chịu chung số phận, vẫn bối ngại gì mà không thể đáp. Và quả thật nếu cứ thấy tiền bối mãi ngồi im, một là không nói gì, hai là cũng chẳng thấy động cựa, vẫn bối thật lo lờ ngộ nhờ tiền bối có mệnh hệ gì thì biết phải làm sao đây?

Lão nho quan thở ra:

- Ý người bảo nếu quả thật nhìn thấy ta mệnh hệ gì thì người sẽ sẵn sàng hành động một khi bản thân người có thể giúp? Giả dụ như là việc gì?

Gã bảo:

- Việc gì cũng được, miễn có thể giúp tiền bối. Và quả thật, mấy lần vẫn bối toan tiến qua, nhưng đến khi nhìn thấy vết vạch này vẫn bối đành nghĩ lại, rất sợ bản thân chẳng những bất tài vô dụng, nếu còn hành động hồ đồ, vạn nhất gây bất lợi cho tiền bối thì khi đó, vẫn bối dù hối cũng không kịp.

Lão nho quan lại tiếp tục thở ra:

- Người cần trọng như thế thật chẳng sai. Và ta sẽ cho người biết tại sao giữa ta và người cần phải vạch giới hạn này. Đây là ở bên ta đang ngồi có sắp đặt cơ quan, người ắt đã nghe? Tuy nhiên, nghe là một chuyện, chỉ khi người hiểu hết mọi lợi hại của cơ quan này thì sẽ là một chuyện khác, ắt khiến người sẽ chẳng còn dám ngồi gần, nói gì đến việc người sẽ giúp ta. Vậy người có muốn biết chẳng?

Gã gật đầu:

- Đã bảo là chung số phận, vẫn bối nghĩ nếu được nghe biết vẫn tốt hơn.

Lão nho quan giải thích:

- Người nói cũng đúng. Vì giả dụ cơ quan ở bên ta có bị phát động thì do người đang ở trong phạm vi gần ta, ắt hậu quả xảy ra cũng chẳng buông tha người. Người có biết thế nào là hỏa dược chẳng? Và người đã biết chưa hậu quả sẽ khốc liệt như thế nào nếu có những sinh linh tình cờ hiện hữu ngay bên trong phạm vi hủy diệt của hỏa dược khi phát nổ?

Gã ngơ ngác lắc đầu:

- Có thật như thế chẳng? Chỉ tiếc, đây mới là lần đầu vẫn bối được nghe nói đến thứ này. Nghĩa là cơ quan phía bên dưới tiền bối sẽ làm hỏa dược phát nổ? Hậu quả sẽ khiến cả tiền bối lẫn vẫn bối vong mạng? Thật chứ?

Lão nho quan gật đầu:

- Điểm lợi hại của cơ quan này là được đối phương tiên liệu trước, cân xứng với sức nặng của toàn thân ta. Vì vậy, nếu bất đồ nền gạch phía bên ta chột nặng hơn hoặc bỗng nhẹ bớt đi thì lập tức cơ quan sẽ phát động, khiến nhiều hỏa dược được chôn sẵn phía bên dưới phát nổ. Và như ta đã được một lần tận mắt được mục kích thì phạm vi phát hỏa và hủy diệt của hỏa dược là gần hai mươi trượng xung quanh. Vậy người nên hiểu, dù ta thật sự có đủ bản lĩnh để thi triển khinh công thượng thừa, dụng ý là thân tốc lao thoát ra thì tuyệt vô khả đủ bản lĩnh vượt xa đủ phạm vi hai mươi trượng đã nói. Tóm lại, bất luận ai dù chấp cánh bay cũng không thể thoát một khi đã tự làm cho cơ quan bên này tự phát động.

Gã tỉnh ngộ:

- Chính vì thế, tiền bối quyết ngăn cản, không cho vẫn bối tiến qua vạch này?

Lão nho quan lại gật đầu:

- Thế cho nên trong thời gian qua, do thấy người toan tỏ dấu hiệu bước qua, ta không thể không điểm trụ vào Thụy huyết của người. Đó là nguyên do khiến người ngộ trước sau đã trải qua hai giấc ngủ dài.

Gã vỡ lẽ:

- Há lẽ lại có thứ võ công làm cho người khác ngủ? Và như vậy, nếu vẫn bối nhớ không lầm, thì trước đó cũng xảy ra một hai lần, bản thân vẫn bối cảm thấy thật buồn ngủ. Đều do tiền bối hành động ư?

Lão nho quan mỉm cười:

- Dường như người rất hứng thú với việc bản thân bỗng dưng được biết võ công?

Gã gật đầu ngay:

- Để có thể hô phong hoán vũ thì ai lại chẳng thích.

Đột nhiên lão nho quan hạ thấp giọng:

- Chỉ một canh giờ nữa là trời sẽ sáng. Vì chính đây là lúc bất luận ai cũng ngủ say thế nên ta mới cố ý gọi người vào giờ này. Vậy người nói thật khê thôi, bởi ta đang muốn cùng người thương lượng một việc thật hệ trọng.

Gã hiểu ngay:

- Hóa ra tiền bối cũng chủ ý làm văn bối ngủ một giấc dài liên tiếp để bây giờ, dù theo tiền bối là trời hãy còn khuya, thì văn bối dù đã ngủ đủ nên lúc này hoàn toàn tỉnh táo? Vậy tiền bối muốn căn dặn điều gì? Muốn văn bối giúp như thế nào?

Lão nho quan ào ào:

- Ta có ý định từ nay trở đi, ngày ngày cứ vào tầm này ta sẽ chỉ điểm người cách luyện võ công. Người có hứng thú chăng?

Gã hứng thú gật đầu:

- Và tiền bối bảo là thương lượng, có thể hiểu văn bối buộc phải đổi lại điều gì đó. Là việc gì?

Lão nho quan chép miệng:

- Người đoán hiểu quá nhanh. Và nếu ta không đủ tin tưởng vào bản thân, sau khi đã dò xét người về đủ phương diện, ắt ta cần suy nghĩ lại với những gì ta cần thương lượng.

Gã ngần ngại:

- Tiền bối tỏ ra nghiêm trọng thế này ắt là đang có những mưu toan to tát. Tuy nhiên, như đã nói, nếu có thể giúp được tiền bối, văn bối quyết không khước từ. Huống hồ văn bối còn được tiền bối hứa chỉ điểm cách luyện võ công, dĩ nhiên văn bối cần phải tận lực.

Chợt lão nho quan bật hỏi:

- Hãy giải thích xem vì sao người sẵn lòng giúp ta như lời vừa nói?

Gã bảo:

- Văn bối chợt lạc bước vào đây, nếu như ai ai xung quanh cũng tỏ ra hung dữ với văn bối thì duy nhất chỉ một mình tiền bối có thái độ ngược lại. Đây là nguyên do khiến văn bối không thể không phát sinh hảo cảm.

Lão nho quan gật đầu:

- Cũng vì vậy, khi thêm một đôi lần nữa lâm nguy, ta nghe rõ tiếng người chỉ cầu cứu ta, đúng không?

Gã đáp:

- Thọ ân phải đáp đền. Vì thế văn bối mới nói sẽ luôn sẵn sàng giúp nếu có thể.

Lão nho quan một lần nữa lại thở ra:

- Được lắm, thoát tiên, ta muốn người hứa hãy giữ kín câu chuyện lần này, dù với bất luận ai cũng không được hở môi. Rõ chưa? Và bây giờ ta sẽ chỉ người cách thổ nạp. Rất hy vọng người có tư chất đủ tốt. Vì đây là cơ hội hiếm hoi của người, thiết nghĩ người khó có lại cơ hội lần thứ hai.

Và thế là vừa thì thào, lão nho quan vừa giải thích, chỉ cho gã am hiểu yếu quyết và cách thổ nạp mà lão bảo là phần khởi đầu để luyện nội công.

Gã chú tâm lắng nghe, dù hiểu hay chưa thật hiểu cũng chẳng dám mở miệng hỏi lại, vì sợ làm gián đoạn những lời đang thao thao giải thích của lão nho quan.

* * * * *

Chờ gã bị ném từ ngoài vào đạt một khoảng cách vừa tầm, lão nho quan với tư thế chuẩn bị sẵn, chợt mấp máy môi nói như rót một chuỗi thanh âm vào tai gã:

- Người mau đề khí, giúp thân hình càng nhẹ càng tốt. Ta sẽ giúp người hạ thân an toàn. Nào!

Gã làm theo, thoát nhiên là dẫn mọi sợ hãi, sau đó hít nhanh vào một làn thanh khí, đồng thời cũng vội vận dụng yếu quyết thổ nạp đã được lão nho quan chỉ điểm để làm cho cơ thể trở nên nhẹ và trở nên linh hoạt đến mức có thể.

Nhờ đó, khi cảm nhận bản thân đã tiếp xúc với luồng nhu kinh hiển nhiên do lão nho quan thi triển, gã phấn khích và thấy thân hình quả nhiên được rơi xuống thật nhẹ nhàng.

Gã toét miệng cười toan nói thì chợt nghe lão nho quan rót vào tai gã:

- Bọn chúng vẫn đang ngấm ngấm dò xét, người chớ để lộ đã được ta chỉ điểm võ công.

Tĩnh ngộ, gã không cười nữa, chỉ ngạc nhiên vì bỗng nghe lão nho quan thì thào hỏi:

- Bọn chúng vẫn dò hỏi người về Kỳ Lân bảo điển đúng không?

Gã gật đầu và cũng thì thào:

- Thì cũng như trước đây vẫn bối từng kể. Chỉ tiếc là vẫn bối hầu như chưa nghe đến vật này bao giờ. Nhưng tại sao lúc thì tiền bối nói theo cung cách như tiếng muỗi kêu khi thì lại thì thào.

Lão nho quan bảo:

- Để chúng không nghi ngờ, chỉ hãn hữu ta mới vận dụng bí truyền Truyền Âm Nhập Mật, kỳ dư tà cứ để chúng lồm bồm nghe tiếng ào ào vẫn hơn. Còn về Kỳ Lân bảo điển, người không biết cũng phải. Bởi đó là bí kíp võ học hoặc chỉ có truyền thuyết hoặc nếu đã có lần hiện hữu thì cũng rất lâu rồi bị tuyệt truyền. Bọn chúng thật hoang tưởng khi cư ngỡ sẽ có cơ hội đắc thủ vật đó. Vậy lần này, lúc không toại nguyện, phản ứng của chúng đối với người là thế nào? Có giận dữ vì cho rằng người tuy biết nhưng cố tình không cung xưng?

Gã cười nói:

- Có cảm nhận bọn họ hỏi vấn bối cho có lệ. Hoặc giả chủ nhân của bọn họ đã ra lệnh vì đã tin vấn bối thật sự chẳng biết gì về Kỳ Lân bảo điển.

Lão nho quan cũng cười cười:

- Kỳ thực, bọn chúng có dụng ý khác, ta đoán thế. Là chúng muốn dò xét xem sau mười ngày, võ công của ta đã khôi phục như trước khi cùng mục xú phụ giao đấu hay chưa qua hành vi chúng lại cố ý ném người vào đây.

Gã vỡ lẽ:

- Nói như vậy, theo vấn bối đoán, cảnh trạng của tiền bối phải chẳng chưa đủ thập phần mãn nguyện?

Lão nho quan cau mày:

- Người đoán như thế nào?

Gã giải thích:

- Vì tiền bối vẫn cần vấn bối tự thân đề khí. Há chẳng phải phần nào để giúp tiền bối thể hiện, chủ yếu là cho bọn họ tin rằng, thân thủ của tiền bối đã khôi phục như thừa nào. Không đúng sao?

Lão nho quan càng hạ thấp giọng hơn:

- Sao người không hiểu đây là cách ta tạo cơ hội để người thực hiện những gì suốt mười mấy ngày qua ta đã chỉ điểm cho người?

Gã ngập ngừng:

- Thiển nghĩ điểm này ắt cũng có. Nhưng nếu suy xét lại những ngày vừa qua tiền bối nào chỉ điểm gì nhiều hơn ngoài cách thổ nạp thì vấn bối vẫn tin đây là thủ đoạn được tiền bối dùng để qua mặt bọn họ. Và đã là vậy,

nhân đây vẫn bối xin được hỏi, có phải tiền bối đã thay đổi chủ ý, ấy là nói về việc tiền bối hứa chỉ điểm võ công cho vẫn bối?

Lão nho quan lập tức phủ nhận:

- Làm gì có. Tuy nhiên, người nên hiểu thế này, về võ công không phải là thứ có thể luyện trong ngày một ngày hai, trái lại cần nhẫn nại, tuần tự nhi tiến. Và để người minh bạch hơn thì thế này, cách thổ nạp ta chỉ người mới chỉ là phần yếu quyết. Để vận dụng được thì điều kế tiếp người cần là phải có nội khí chân nguyên. Nhưng nội khí chỉ có khi người đủ nhẫn nại chuyên cần tự thổ nạp từng ngày. Và nội khí đạt nhiều hay ít, nói theo giới võ lâm là đạt bao nhiêu phần hỏa hầu thì đều tùy vào điều này, thêm nữa là tùy vào tư chất mỗi người. Như vậy, chuyện ta hứa chỉ điểm võ học cho người là điều không hề thay đổi.

Gã mỉm cười:

- Hóa ra là vậy. Thế tiền bối bảo tư chất của vẫn bối thế nào? Có tạm đủ để tiền bối dùng thất vọng chăng?

Lão hỏi ngược lại:

- Luận về tư chất là nói về mức độ thông tuệ. Nhận thức của người từng bị tổn thương, những gì thuộc về quá khứ người đều quên sạch. Vậy người nên tự hỏi liệu bản thân có đủ mức thông tuệ cần thiết chăng? Phần ta, vì chỉ mới biết người gần đây, e khó nhận định chuẩn xác. Thế nào?

Gã nhíu mày, vẻ nghĩ ngợi:

- Nếu là vậy e chính bản thân vẫn bối cũng không thể quả quyết. Tuy nhiên, giả thử hiểu thông tuệ là những gì bản thân có thể linh hội hay gặp lúc nan nguy có thể ứng phó được hay không thì sao tiền bối không thử nhận định hộ qua một vài phương sách gần đây vẫn bối có nghĩ đến để mong được tháo cũi sổ lồng?

Lão quan tâm:

- Ý muốn nói người cũng từng nghĩ cách thoát thân? Người thử nói xem.

Gã bảo:

- Như tiền bối từng cho biết thì chỗ chúng ta đang bị sinh cầm đây vốn dĩ là một gian thạch đình và kiến tạo toàn bằng đá? Và sở dĩ, bản thân vẫn bối

không nhận ra, không nhìn thấy thì chỉ vì toàn bộ cảnh quang đã biến đổi, đã bị một trận đồ che lấp, đúng không?

Lão nho quan gật đầu:

- Cách thoát thân thì không phải bàn. Vì chỉ cần người toan liệu không đúng, một khi cơ quan bị phát động, toàn bộ gian thạch đình và mọi sinh linh trong phạm vi hai mươi trượng hiển nhiên sẽ bị hủy diệt. Lúc đó, người đã tiêu vong, làm gì còn cơ hội để nghĩ đến chuyện thoát trận.

Gã lắc đầu:

- Nhưng vẫn bối nhận thấy cần nhất là phải nghĩ cách thoát trận. Không chỉ mỗi một trận đang phủ lấp gian thạch đình này mà kể cả trận đồ ngoài kia từng được biết là luôn vây quanh trũng núi. Vì cho dù nghĩ được cách ngăn chặn cơ quan đừng phát động thì phỏng có ích gì nếu cuối cùng vẫn bị trận đồ giữ chân?

Lão giật mình:

- Người đã có cách ngăn chặn cơ quan?

Gã bảo:

- Theo vẫn bối nghĩ thì đó là điều dễ nhất. Là chỉ cần dùng và chọn một tảng đá sao cho trọng lượng chỉ độ xấp xỉ hoặc ngang bằng với với trọng lượng của tiền bối thì...

Phì cười, lão xua tay:

- Ta cũng đã từng nghĩ như người. Chỉ tiếc ở quanh đây tuyệt không thể tìm một tảng đá nào tương tự. Tất cả chúng đều to hơn, nặng hơn bản thân ta thập bội phần. Và lại, nếu có thể dễ thoát như vậy, người nghĩ tâm cơ của mục xú phụ kém thế sao? Dù vậy, hà hà, nghĩ được cách này, kể ra người cũng khá thông tuệ. Chỉ tiếc là chẳng thể dùng được. Hà hà...

Gã lại bảo:

- Vậy vẫn còn cách khác, tuy nhiên như đã nói, nếu không thể tìm lối thoát đủ hai trận thì mọi phương cách dù hao tổn tâm huyết nghĩ ra cuối cùng chỉ là vô ích.

Lão nho quan cười tủm tỉm:

- Người nói nghe dễ làm sao. Ta đã lâm cảnh này ngoài ba năm, vị chi cũng trên ngàn ngày, thế mà dù nghĩ chỉ một phương sách cũng không thể.

Riêng người thì quá ngông cuồng, bảo đã nghĩ thật nhiều cách. Thật vậy chăng?

Gã thờ dài:

- Tiền bối không tin thì thôi. Và lại, còn nghĩ lối thoát hai trận nữa, điều này vượt ngoài hiểu biết của vãn bối, tương tự các công phu võ học vậy. Thế nên, thà không nghĩ đến thì hơn.

Ngờ đâu lão nho quan chợt thì ào thổ lộ:

- Có nói cho người nghe cũng không sao. Vì tuy về kỳ môn trận thế, là phương diện kỳ thực ta cũng chẳng am hiểu gì như người, nhưng sau thời gian dài sinh cầm, vì cũng không cam tâm tương tự người nên ta đã chủ tâm dò xét. Nhờ đó, sau vài lần nói khích, rốt cục cũng thấy chúng tạm phong bế cơ quan cũng như tạm đình trệ những biến hóa của trận đồ, cuối cùng ta đã toại nguyện, phát hiện cách duy nhất thoát khỏi trận đồ được thiết lập ngay tại gian thạch đình này. Nếu người cũng muốn biết thì nghe đây, để thoát trận này chỉ cần người di chuyển theo chiều thuận, tả tam hữu nhị. Cứ thế, sẽ tha hồ xuất nhập hoặc mặc tình đi dò xét khắp gian thạch đình. Người thấy sao?

Gã mỉm cười:

- Vậy vãn bối sẽ theo đó, nhất quyết ra và tìm lấy một tảng đá vào đây. Rồi tiền bối sẽ thấy cách vãn bối nghĩ sẽ ngăn chặn cơ quan phát động như thế nào.

Nhưng lão nho quan ngăn lại:

- Gượng đã. Vì ta đã nói ở quanh đây quyết chẳng có tảng đá nào gọi là xấp xỉ ngang bằng sức nặng của cơ thể ta. Người chớ hồ đồ, chỉ gây hậu quả tột cùng tai hại.

Gã bảo:

- Ý vãn bối thế này, nếu có tảng đá quá nặng thì dĩ nhiên không thể dùng để thay thế cơ thể một người như tiền bối. Nhưng giả như chỉ để một mép tảng đá đè lên thì sao? Ở ngay bên cạnh vệt vạch này, tương tự như vãn bối đang ngồi cạnh tiền bối đây? Khi đó, với một phần trọng lượng của tảng đá đè dần lên, riêng tiền bối thì cứ nhanh chân chuyển thoát ra phía bên này, há lẽ đó là cách vô khả?

Lão nho quan sững người:

- Hay! Ta thật sự không nghĩ ra. Người khá thật đấy, Đường Phi Thạch.

Gã nhoẻn cười và đứng lên:

- Thật không dễ được tiền bồi khen. Dù vậy, để giúp cho tiền bồi cùng thoát, vẫn bồi đành muối mặt nhận lời khen tặng này. Nhưng để vẫn bồi thử tìm xem đã. Có phải tiền bồi vừa bảo: Tả tam hữu nhị? Và đi theo chiều thuận?

Lão nho quan sững sờ gật đầu:

- Tiểu khả người có tư chất khá thật. Thảo nào những gì ta chỉ điểm chẳng hề nghe người hỏi lại dù một đôi câu. Có vẻ người nghe qua đều hiểu ngay thì phải?

Gã lắc đầu, vừa đáp, vừa đi xa dần:

- Không phải hết tất cả đều như vậy. Mà chỉ do những yếu quyết tiền bồi chỉ điểm là quá ít, tạm thời chưa đủ gây khó hiểu cho vẫn bồi. Còn nếu được chỉ điểm nhiều hơn, ắt hẳn vẫn bồi không đủ tư chất, nhất định sẽ khiến tiền bồi thất vọng và không còn khen như vậy nữa.

Gã di chuyển trong trận và lập tức cảm thấy quanh gã đã có những biến đổi. Để rõ hư thực, gã thử quay đầu nhìn lại và quả nhiên chẳng còn nhìn thấy lão nho quan Trịnh Bất Vi đâu nữa. Qua đó, gã thán phục nhân vật nào đã nghĩ ra và bố trí nên trận đồ. Và gã nghĩ tư chất và sự thông tuệ của nhân vật ấy mới thật sự đáng nể. Bản thân gã tuyệt chẳng dám sánh.

Nhưng sau một lúc đi quanh, gã quay lại chỗ lão nho quan với vẻ mặt thất vọng.

Trái lại, vừa thấy gã, lão nho quan đã hiểu ngay sự thế:

- Có phải người không đủ sức lăn tảng đá dù đã tìm thấy?

Gã gật đầu:

- Không những vậy, lúc lăn ắt sẽ gây tiếng động. Đây là điều đáng lo nhất. Nếu không, vẫn bồi nghĩ vẫn có thể hoặc tìm cách hoặc cứ cật lực lăn tảng đá đến đây.

Lão nho quan âm ừ:

- Đã như thế, giờ người toan liệu ra sao? Bỏ cuộc vì thúc thủ ư?

Gã thở dài:

- Giá như võ bõ có, dù chỉ một nửa bản lãnh võ công của tiền bõ thì hay biết mấy.

Lão nho quan cũng thở ra:

- Ta có bản lãnh ngần này cũng phải trải qua gần hết một đời người khổ luyện, vị chi là ngoài bốn mươi năm, do ta bắt đầu luyện từ lúc chỉ mười hai. Người muốn đạt một nửa của ta ư? Hãy chờ hai mươi năm nữa vậy.

Gã cười buồn:

- Nhưng liệu bọn họ có đủ nhẫn nại cho võ bõ một khoảng thời gian dài đến thế chẳng? Ất hẳn là không.

Lão nho quan chột nghiêm mặt:

- Người chớ bi quan. Điều đại kỵ đối với người luyện võ hoặc là mau chóng chán nản hoặc là vì quá nôn nóng, gọi là dục tốc bất đạt, khiến bao công phu khổ luyện đều đổ sông đổ biển. Vạn sự đều cần tuần tự nhi tiến, cũng bàn thêm những may mắn xảy đến với từng người. Phần người, mau lại đây, ta nghĩ cũng nên chỉ điểm thêm cho người một ít, gọi là cách vận khí. Hầu là mỗi khi cần, người có thể vận dụng chân khí, phát thành quyền, cước, chỉ hay trảo cũng có thể thi triển khinh công là cách làm cho thân thể nhẹ đi và chạy thật nhanh. Nghe đây...

KỶ LÂN BẢO ĐIỂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Kẻ Thật Tâm Gặp Người Thủ Đoạn - Mưu Hại Tại Nhân Thành Do Thiên

Gã không dẫn được nữa, vội thì thào hỏi khi có cơ hội:

- Đã hai ngày rồi sao thấy tiền bối tỏ ra luôn khẩn trương lo lắng?

Lão nho quan hậm hực bảo:

- Nếu là người thì có lo chẳng? Một khi hạn kỳ do ta tự ấn định cùng mưu xú phụ chỉ còn chưa đầy một tuần trăng nữa là kết thúc.

Gã giật mình:

- Vậy là thời gian vẫn bối bị sinh cầm cũng ngót nghét ngoài sáu mươi ngày?

Lão chép miệng:

- Đếm cho thật đúng thì đã sáu mươi bảy ngày. Nhưng liệu có thắm gì so với ta phải chịu thế này đã ngoài ngàn ngày? Huống hồ ta tự biết rất rõ khi hạn kỳ kết thúc thì tử kỳ của ta cũng điếm theo. Đã là người, ai lại không sợ chết, nhất là biết rõ đâu là lúc xảy ra điều đó.

Gã chột bảo:

- Nếu vậy vẫn bối quyết mạo hiểm một phen. Nhìn tiền bối mãi thế này vẫn bối thật không chịu được.

Lão lắc đầu:

- Liệu người đã đủ sức lặn hoặc di chuyển một tảng đá thật nặng chưa?

Gã cũng lắc đầu:

- Không phải vẫn bối. Mà sẽ do tiền bối tự dụng lực thực hiện.

Lão giật mình:

- Người nói nhảm gì vậy? Người chẳng biết một khi ta tự bước ra ngoài vạch này thì...

Gã xoa tay:

- Đương nhiên vẫn bối quá biết. Nhưng việc đó nhất định không thể xảy ra nếu như tạm thời có vẫn bối nhanh chân thay thế ngay vào chỗ của tiền bối.

Lão trợn mắt:

- Nghĩa là sao?

Gã gượng cười:

- Nghĩa là phải mạo hiểm. Ý muốn nói, hai ta vẫn đứng đối diện thế này, càng gần càng tốt. Sau đó sẽ cùng nhau chuyển đổi phương vị, thoát tiên chỉ một chân, vẫn bối đưa chân đặt qua thì theo đó tiền bối cũng đưa một chân đặt ngược lại qua bên này. Và cứ theo cung cách đó... Lẽ nào hai chúng ta không thể thực hiện đủ nhanh để chuyển đổi vị trí cho nhau?

Lão hiểu ra:

- Vậy là sau đó, ta sẽ thay người tìm và di chuyển một khối đá đến đây, để cuối cùng cả hai cùng thoát? Quả là cao kiến, quả là diệu kế. Người thật thông tuệ.

Gã cười tươi hơn:

- Tiền bối tán đồng? Nhưng cũng còn một khó khăn là liệu sau đó cả hai chúng ta có thể thoát vòng trận độ ở bên ngoài kia chăng?

Lão phấn khích bảo:

- Điều đó nào khó. Nhân đây ta cũng cho người mình bạch là nhờ có thể tự di chuyển trong trận này nên ta cũng đã nhiều dịp lén nhìn thấy lũ Võ Lâm thập nhất hung không ít lần xuất nhập trận phía ngoài. Đó là điều bọn chúng chẳng hề nghĩ đến. Và kết quả là ta cũng am hiểu cách xuất nhập chẳng kém gì bọn chúng. Hà hà...

Gã lần này cười thật tươi:

- Nếu được vậy thì vẫn bối hoàn toàn yên tâm. Nhưng chẳng biết đến lúc nào tiền bối sẽ tiến hành?

Lão nho quan nhìn quanh:

- Cũng phải chờ thêm một lúc nữa.

Gã hiểu:

- Vào khoảng canh tư đêm nay đúng không? Vì theo lời tiên bói từng giải thích, đây là thời khắc mà bất luận ai cũng ngủ rất say.

Lão gật đầu và cười cười:

- Lần đó dù ta chỉ nói thoáng qua, thật không ngờ tiểu tử người điều gì nghe qua cũng nhớ như in. Vậy người đã nhớ được gì về dĩ vãng của chính người chưa?

Gã liền thở dài:

- Có thể tiên bói từng nhận định đúng. Sau cơn chấn chạm nào đó, nhận thức của văn bói đã bị tổn thương, khiến văn bói thật vô vọng, dù rất muốn nhớ lại hầu minh bạch trước kia bản thân là ai, lai lịch thế nào hoặc xuất xứ ra sao nhưng hoàn toàn không thể.

Lão nho quan tỏ ra đồng cảm:

- Người đừng vội chán nản. Vì như đã một lần nói, người nên để mọi việc diễn ra theo tuần tự nhi tiến. Và nếu do số phận thì dù người cố cưỡng cầu cũng không được. Ngược lại, khi có kỳ tích xảy đến thì mọi việc đều có thể. Nhân đây ta có một lời cơ mật muốn tỏ bày cùng người. Cũng chỉ là để phòng hờ vạn nhất lần này ta không thể thoát thì vẫn còn người sẽ duy nhất am hiểu điều cơ mật ấy.

Gã nghi ngại:

- Nếu tiên bói cảm thấy quá mạo hiểm và không đủ tự tin, hay là thôi vậy.

Lão cười cười:

- Vạn sự trên đời đều có thể xảy ra, cho dù người muốn hay chẳng muốn. Tuy nhiên, phàm ai cũng quan tâm vào háo hức muốn nghe những gì gọi là cơ mật, riêng người thì dường như có phần ngược lại. Vì sao vậy?

Gã đáp:

- Vì văn bói thà hứng chịu mọi hậu quả hơn là để tiên bói gặp bất lợi.

Lão ngờ ngàng:

- Người có thiện cảm với ta thế sao? Nếu vậy, điều cơ mật ta sắp tiết lộ, người càng đáng được nghe. Là thế này, người nhất định sẽ có cơ hội nghe nói đến một chỗ được gọi là Hắc Lãnh Thạch Lâm. Ta không tiện giải thích vì sao chỗ đó lại có danh xưng như vậy. Tuy nhiên, điều người cần biết là

ẩn tàng trong Hắc Lãnh Thạch Lâm ắt không gì khác ngoài võ học thượng thừa của một bậc kỳ nhân độ sáu trăm năm về trước. Bậc kỳ nhân này, thừa đó chỉ được mọi người biết đến qua ngoại hiệu là Du Phong Đại Cái, có ý nghĩa một lão ăn mày thường xuyên đi đó đây như những ngọn du phong hoặc có cách di chuyển vừa nhanh vừa thâm lặng như chính bản thân các ngọn du phong. Nếu có cơ hội hãy đến đây. Biết đâu người sẽ là kẻ duy nhất tiếp nhận toàn bộ sở học thượng thừa này!

Gã càng nghe càng phấn khích:

- Vậy thì sau khi thoát, sao tiền bối không cùng vãn bối tìm đến Hắc Lãnh Thạch Lâm? Vì có điều chắc chắn là nếu vãn bối thoát ắt tiền bối cũng tương tự. Nhất định phải như thế rồi.

Lão mỉm cười nhưng lại chột bảo:

- Thời gian chờ đợi vẫn khá dài, có lẽ người nên ngủ. Và ta sẽ giúp người.

Gã ngẫm nghĩ một lúc đoạn gật đầu:

- Nghĩ đến khi thoát, quả thật vãn bối rất nôn nao. Có lẽ nên ngủ như tiền bối đề xuất là hay nhất. Tiền bối cũng ngủ chứ?

Lão lắc đầu, đồng thời cũng nhẹ nhàng nâng tay lên:

- Ta không nghĩ vậy. Phần người thì đúng là nên ngủ. Nào, mau nằm xuống và ngủ đi. Chúc người một giấc ngủ thật ngon.

Một tia kinh phát xuất, chạm vào Thụy huyết của gã, khiến gã dần khuỵu xuống và lập tức ngủ thiếp đi.

Phần lão nho quan Bốc Thuật Trịnh Bất Vi thì thay vì ngủ hoặc nghỉ, lão lại nhìn gã Đường Phi Thạch và điểm một nụ cười rất ư là thần bí.

Tiếp đó lão hướng về phía gã để chậm chậm xuất phát một đạo nhu kinh, êm không một tiếng động.

Và lần này, chỉ tiếc là gã nọ đã bị điểm huyết ngủ, nếu không ắt gã sẽ rất ngạc nhiên khi phát hiện đạo nhu kinh bây giờ của lão quan nho có một năng lực, một diệu dụng thật khác thường, đó là khiến thân hình gã dần chuồi về phía lão, đến tận sát mép của vệt vạch giới hạn.

Nhưng thân hình gã chỉ dịch chuyển đến đây là thôi vì lão nho quan đã thu tay về, không tiếp tục xuất phát nhu kinh nữa. Và cũng đến lúc này lão

nho quan mới chịu buông người nằm xuống, cũng sát mép vệt vạch tương tự gã nhưng ở phía bên kia còn lại.

Lão toan ngủ ư?

Không phải.

Trái lại lão dần xuất hiện những cử chỉ tuy thâm lặng nhưng cũng thật khác thường. Đây là lão dùng tay vừa xoay chuyển vừa kéo dần gã về phía lão. Phần bản thân lão thì hành động ngược lại, nghĩa là lão cũng tự nhích dần qua phía bên kia vệt vạch. Nói cách khác, lão Trịnh Bất Vi đang thực hiện hành vi chuyển đổi phương vị với gã Đường Phi Thạch.

Đây là chủ ý cũng là phương cách do gã nghĩ ra. Và cũng từng nói sẵn sàng thực hiện hành vi này. Thế nên thật là kỳ quái khi lão chỉ thực hiện điều này một mình, lão đã chủ tâm điểm huyết gã, như nói lên rằng lão không muốn cho gã biết. Ất vì sợ lúc thực hiện, nếu có thêm gã tham gia, do bản lãnh về phương diện tự trấn định của gã kém nên sẽ làm hư việc chẳng?

Thật chẳng biết có đúng lão nghĩ như vậy không, chỉ thấy lão vẫn tiếp tục thận trọng thực hiện hành vi hoán chuyển. Và lão còn tạm dừng khi thấy rằng phần nửa cơ thể của cả hai đã được một mình lão hoán chuyển xong. Lão dừng vì cần nghỉ. Bởi chớ thấy sự việc diễn ra thấy nhẹ nhàng mà nghĩ lão chẳng mệt hoặc chẳng cần nghỉ ngơi. Trái lại, có vẻ lão đang rất mệt đến độ lão tuôn chảy đầm đề, xuất hạn mồ hôi đầy mặt và đầy trán. Lão cũng đang phì phì thở, mệt đến nỗi nằm yên chẳng thể nhích động.

Sau đó khá lâu, tự lão chợt lẩm nhẩm:

- Chỉ mong tiểu tử người đã đạt đủ sức nặng cũng suýt soát với ta. Nếu không, đây là phương cách kỳ thực ngay từ ngày đầu người hiện diện ta đã nghĩ đến, sở dĩ ta chậm thực hiện chỉ vì nhận ra cơ thể người có vẻ nhỏ và nhẹ hơn so với ta, vạn nhất lúc này người vẫn nhẹ hơn thì đây là dịp cuối cùng ta và người tồn tại trên cõi đời này. Vậy thì vĩnh biệt nha tiểu tử.

Dứt lời, lão chợt có những cử chỉ thật quyết đoán, là lão bất đồ nắm tay kéo mạnh thân gã qua phía này, phần lão thì hơi nhồm dậy và vù một tiếng là đã lao ào qua bên kia.

Không những thế, lão đầu có dừng ở đấy, trái lại lão tiếp tục lao vọt đi, chỉ chớp mắt là hoàn toàn biến mất trong muôn vàn biến hóa ắt đã xảy ra của trận đồ.

Còn lại một mình gã vẫn chìm vào giấc ngủ say. Đồng thời gã không hề biết rằng, giả như lão nho quan toan liệu chẳng như ý ắt hỏa dược phía bên gã đã phát động và lúc này đây chỉ e thân thể gã cũng đã tan biến, bị thiêu hủy đầu mất, chẳng còn tồn tại trên cõi đời.

Thời gian còn lại, chờ đến khi canh tư điểm ắt là quãng thời gian cho lão nho quan tìm và di chuyển một tảng đá đền như cả hai đã bàn định.

Đến lúc gã tỉnh giấc, khi không nhìn thấy lão nho quan, gã cũng nghĩ và quyết định chờ lão nho quan dùng thần lực di chuyển một tảng đá nào đó đến hầu thực hiện đúng theo phương cách gã từng đề xuất.

Ngờ đâu cảnh vật xung quanh gã tuy vẫn tối nhưng cũng tỏ dần, là tỏ theo mức độ như gã từng biết là ở ngoài kia trời đã sáng, thật sáng, thế nhưng mãi vẫn chẳng thấy lão nho quan quay lại.

Gã lo lắng đi lại loanh quanh, cũng là lần đầu gã được đi loanh quanh ở phần từng dùng để sinh cầm lão nho quan.

Phía của lão có những kiến tạo khác biệt, không thật sự giống so với chỗ gã từng bị sinh cầm suốt thời gian vừa qua. Điều hữu biệt đầu tiên là gã đang hiện hữu giữa một nơi có ít nhất ba phía vách bằng đá. Những khối đá khá to được chồng kít lên nhau.

Gã băng quơ nghĩ đây là nguyên do khiến chỗ này được gọi là thạch đình. Và gã lập tức tìm cách tự trèo lên cao theo từng gờ đá nhỏ hể tình cờ nhìn thấy là đủ cho gã dựa theo đó để bầu tay và đặt chân leo dần.

Cách gã leo thật khó khăn, đến độ có một lúc gã tự than thành tiếng:

- Mệt thật. Dù vậy ta vẫn phải cố. Hy vọng leo đủ cao sẽ có cách giúp ta phát hiện mọi điều gì đã xảy ra cho Trịnh tiền bối. Vì thật sự ta chẳng dám tin lão đã lén thoát đi bằng phương cách chính ta đã nghĩ ra giúp lão. Nhưng nếu điều này là sự thật thì sao đây? Bởi nếu muốn thì lão đã quay lại rồi. Không những vậy, lão cũng đâu cần tỏ ra quá vội, đã nhân lúc ta bị lão làm cho ngủ mê để hầu như lén lén lút lút hoán chuyển vị trí của nhau? Ôi, thôi rồi, đích thị là lão có tà ý. Và điều tệ nhất là lão chẳng nghĩ gì đến

ta, chỉ lo thoát một mình lão. Tại sao chứ? Hay là lại ngại có thêm ta cùng theo sẽ trở thành gánh nặng cho lão?

Chợt gã ngừng lại, không làm nhảm nữa do vừa tình cờ phát hiện ở vách đá trước mặt bỗng xuất hiện một kẽ nứt để lọt gió thổi mơn man vào.

Gã cả mừng, vội nhích lên thêm và cũng vội kê mắt vào kẽ nứt, hy vọng sẽ ngẫu nhiên nhìn thấy điều gì phía ngoài.

Ngờ đâu gã đã quên gió vẫn mơn man thổi vào theo kẽ nứt. Vì thế khi vừa kê mắt vào, lập tức có một ít cát bụi rơi chạm mắt.

Mắt gã bị xốn, buộc gã phải nhắm tịt lại, không những thế gã còn theo phản ứng tự nhiên, chỉ suýt nữa là đưa tay dụi mắt.

Nhưng chực nhớ lại rằng hai tay gã đều đang bện bám chịu, hễ lơ tay là ngã ngay. Thế là gã cố chịu đựng, đồng thời cũng cố hết sức tìm cách leo lên nữa, hy vọng sẽ được tựa vững hơn để tha hồ dụi mắt nếu như có thể đặt chân vào kẽ nứt vừa phát hiện là chỗ tốt nhất so với các gờ đá trước đó gã miễn cưỡng đặt chân.

Cuối cùng gã toại nguyện, chân gã đã có điểm tựa vững và gã bắt đầu dụi mắt.

Chợt từ chân gã cảm nhận như có sự chuyển động.

Gã lo lắng, vội dùng mắt còn lại để nhìn. Và đó là lần cuối cùng gã nhìn thấy, nhưng là thấy một bờ đá bỗng long ra, ắt do gã đặt chân quá mạnh và phần nữa có thể là thạch đỉnh đã quá lâu năm nên bờ đá chỗ đó không còn vững chắc.

Tiếp sau đó, mọi nhận thức của gã hoàn toàn biến mất khi từ sự va chạm của bờ đá vào nền đá phía dưới đã phát sinh chấn động khiến bao hỏa dược đều phát hỏa tạo chuỗi tiếng nổ cực to.

Ầm!...

* * * * *

Có người lay gọi gã:

- Người là ai? Khiếp, sao người có bộ dạng trông thảm quá?

Gã nhướng đôi mắt, dù chỉ thấy lờ mờ là đang có khuôn mặt phần nào khả ái cứ e ngại nhìn gã thì phần việc của gã vẫn là đáp lời.

- Tại hạ...

Và gã hoảng sợ, vì kể cả bản thân gã cũng chẳng nghe rõ thanh âm của chính gã. Thế là gã nói lớn hơn, kỳ thực là gào to:

- Tại hạ là Đường Phi Thạch.

Khuôn mặt khả ái lập tức cuối thấp hơn về phía gã:

- Người đừng gào to như vậy. Mà này người có can hệ thế nào với Đường Như Sơn?

Gã bỗng cảm nhận mọi vật đang nhìn thấy cứ dần mờ đi và theo đó nhận thức của gã cũng lâm cảnh tương tự. Vì thế gã chỉ có thể đáp lúng búng trong miệng, ắt hẳn khuôn mặt khả ái có muốn cũng khó thể nghe:

- Đây là... phụ... thân... của...

Và gã mê hẳn. Nhận thức cũng lìa xa gã lần nữa.

* * * * *

Trong mơ màng tự thân gã luôn có nhận định là giữa gã với một bóng mờ mờ nào đó cứ luôn chạy đuổi bắt nhau. Khi thì bóng mờ cứ vừa kêu vừa tìm gã. Tuy thấy nhưng gã chẳng hề đáp lời. Lại có lúc gã mơ thấy bóng mờ lui xa dần, gã đành mở miệng kêu, lại còn cố vươn tay mong giữ bóng đó lại, nhưng thủy chung bóng nọ có lẽ vì chẳng nghe chẳng thấy nên vẫn tiếp tục lùi cho đến khi hoàn toàn biến mất.

Điều này làm gã bực. Do vậy khi một lần nữa lại có cơ hội nhìn thấy bóng mờ nọ, gã lập tức đưa tay chộp:

- Xin đừng đi nữa, cũng đừng nhả tạm bỏ tại hạ cô đơn.

May cho gã, lần này không những gã chộp đúng mà còn được nghe bóng mờ lên tiếng đáp ứng:

- Thật tội nghiệp cho người. Và quả thật trên đời này người chẳng còn ai là gia thân ngoài ta. Nghĩ lại, ta thật đáng trách, vì cũng đã quá lâu tự ta luôn cố gạt đi mọi quan hệ huyết thống với Đường gia, nghĩa là với phụ tử người. Khiến bây giờ ta và người chỉ được hội diện trùng phùng trong cảnh ngộ đầy bi thảm này.

Lại thêm may cho gã, nhận thức cũng đang dần quay về với gã:

- Nói như vậy là ý gì? Có thể dạy cho tại hạ biết cách xưng hô chẳng?

Bóng nọ cũng thôi mờ mờ, đang hiện rõ dần trong mắt gã:

- Người phải gọi ta là Nhị cô cô, hay là tiểu cô cô nếu người thích gọi như thừa nhỏ. Vì ta vốn dĩ là thân muội của gia phụ người.

Gã nhăn nhó:

- Tiểu cô cô? Xin lượng thứ vì tại hạ không thật nhớ bản thân từng có một tiểu cô cô hay không?

Nhờ hiện rõ dần nên bóng nọ đối với gã cũng dần trở thành hình hài một phụ nhân dù niên kỷ chưa cao nhưng sao có nét mặt thật khắc khổ. Nhất là lúc này, khi phụ nhân chột buông tiếng thở dài:

- Ta tự ý ly khai Đường gia đã mười mấy năm, lúc đó người chỉ lên hai lên ba. Nhưng nếu bản thân người vẫn luôn được phụ thân nhắc nhở thì ta tin chắc người không thể mau quên tiểu cô cô này của người. Nghĩa là phụ thân người từ lâu cũng chẳng màng nhớ đến ta? Phụ thân người vẫn cứ giận ta sao? Nhưng đâu phải lỗi do ta. Phụ thân người thật hẹp lượng. Và nếu mãi cố chấp như phụ thân người quả thật ta bình sinh chưa thấy ai tương tự. A...

Gã áy náy, cảm thấy nếu không nói thì không được:

- Không phải như tiểu cô cô nghĩ. Trái lại bản thân tiểu điệt gần đây đã bị một chấn chạm nào đó khiến tổn thương về phần nhận thức. Và hậu quả là tiểu điệt gần như đã quên toàn bộ những gì thuộc về quá khứ. Xin đừng nghĩ phụ thân tiểu điệt chẳng màng nhớ tiểu cô cô, là bào muội duy nhất của người.

Phụ nhân kinh ngạc:

- Nếu là vậy sao người có thể nhớ tính danh của bản thân là Đường Phi Thạch?

Gã đáp:

- Nhờ nhiều sự biến tiếp sau đó luôn diễn ra, nhất là qua thái độ dò xét của bọn họ đối với Kỳ Lân bảo điển gì đó của Đường gia, giúp tiểu điệt nhận thức rõ bản thân từng là ai và có quan hệ thế nào với thân phụ Đường Như Sơn. Nhưng này, gần đây nhất tiểu điệt nhớ bản thân đã từng bất cẩn làm cho hỏa dược phát nổ. Há lẽ tiểu điệt chưa chết? Lại có may mắn bất ngờ là được chính tiểu cô cô cứu nạn?

Phụ thân giật mình:

- Thảo nào ta chưa từng thấy ai mang bộ dạng tươi tắn và thể thâm giống người. Hóa ra người suýt chết vì hỏa dược. Dược lắm, người đã thoát chết là tốt rồi. Phần ta hứa sẽ không để tử thần có cơ hội chạm đến người. Hãy chờ đó, ắt sẽ có người đến xem xét thể trạng và dĩ nhiên sẽ giúp người mau hồi phục.

Phụ nhân bỏ đi, nhờ đó giúp gã nhận ra bản thân vẫn đang tư thế nằm. Có thể hiểu chuyện gã thoát chết vì hỏa dược chỉ là điều xảy ra chưa lâu. Rằng gã vì bị tác động nên mê man và đây là lần đầu được tỉnh lại.

Đang miên man nghĩ về lão Bốc Thuật Trịnh Bất Vi, gã không nhận ra phụ nhân đã quay lại:

- Người chớ quá lo lắng. Trái lại hãy an tâm, cứ tin tưởng và giao phó hết cho ta. Vì cạnh người lúc này còn có thêm Bạch bá bá với y thuật có thể quả quyết là bậc thần y đương đại.

Gã trở lại thực tại:

- Tiểu điệt chẳng thể không lo. Vậy tiểu cô cô có thể cho biết tiểu điệt bị hôn mê thế này đã lâu chưa? Và hôm nay là ngày nào?

Nhưng do phụ nhân không quay lại một mình, cạnh bên quả thật còn có thêm sự xuất hiện của một nhân vật với niên kỷ ắt cũng suýt soát lão Trịnh Bất Vi. Vì thế chẳng để phụ nhân kịp đáp lời, nhân vật được phụ nhân gọi là Bạch bá bá đã ngay lập tức chạm cùng lúc cả hai tay vào gã.

- Có phải tiểu huynh đệ đây là Đường Phi Thạch, điệt nhi của Đường Lệ Hoa, là Môn chủ của bọn lão phu? Vậy xin chịu khó nằm yên, bởi lão phu tuy chưa bao giờ dám nhận hai chữ Thần Y nhưng khi có lệnh nhất định lão phu sẽ tận tâm tận lực, quyết không để Đường môn chủ thất vọng.

Tuy nhiên, may cho gã là trong khi hai tay Bạch lão đã bắt đầu thoãn thoắt dịch chuyển khắp thân thì phụ nhân có tính danh Đường Lệ Hoa vẫn sẵn lòng đáp lời gã:

- Phát hiện cảnh trạng của người là Ngọc nhi, truyền nhân của ta và điều này diễn ra đến nay cũng đã mười ngày. Nhưng kể cả Ngọc nhi cũng không thể quả quyết người đã chịu thế này vào thời điểm trước đó là bao lâu. Có gì đáng lo chẳng khi người chợt quan tâm đến thời gian?

Gã toan đáp thì nghe Bạch lão kêu:

- Phát hiện rồi. Nhưng có hai điểm bất thường.

Gã lo lắng bật hỏi:

- Văn bối thừa rõ một trong hai điểm bất thường là về những nhận thức liên quan đến mọi dĩ vãng đã bị tác động. Nhưng đâu là điểm thứ hai?

Đường Lệ Hoa cũng âu lo:

- Bạch bá bá nói đi. Cần nhất là có thể cứu văn chưởng so với bản lãnh Thần Y của bá bá?

Bạch lão cười tươi tỉnh:

- Chỉ do lão phu không nói rõ khiến Môn chủ lo âu vô cớ. Kỳ thực điểm bất thường thứ hai của lệnh diệt chỉ liên quan đến võ học, là nếu lệnh diệt đã từng được truyền thụ võ công thì vào lúc này cơ hồ tất cả cũng đã bay biến giống như đã xảy ra cho nhận thức. Dù vậy lệnh diệt như chỉ mới mười sáu tuổi...

Đường Lệ Hoa xen vào:

- Tính thật đúng thì Đường Phi Thạch chỉ hơn mười lăm một ít. Nhưng thôi, Bạch bá bá hãy nói tiếp xem sao.

Bạch lão gật đầu:

- Nếu chỉ mười lăm thì càng tốt. Ý của lão phu là nhờ đó lệnh diệt càng có thêm thời gian nếu được cơ hội khởi luyện lại toàn bộ công phu. Ý Môn chủ thế nào?

Đường Lệ Hoa cau mày:

- Lệ Hoa hiểu ý Bạch bá bá. Tuy nhiên hiện đã có Ngọc nhi là truyền nhân, với cương vị Môn chủ Xuyên Cương môn, ta đâu thể thu nhận thêm truyền nhân? Và nếu cứ miễn cưỡng e sẽ khó xử với Ngọc nhi.

Bạch lão vẫn tươi cười:

- Tuân thủ nghiêm luật như Môn chủ là tốt. Lão phu cũng đâu dám khuyên Môn chủ vi phạm. Duy có điều, sở học bốn môn đương nhiên sẽ thêm uy lực lợi hại nếu người vận dụng vừa là nam nhân vừa chỉ chuyên luyện mỗi một sở học bốn môn mà thôi. Điều này hẳn Môn chủ hiểu rõ hơn bất kỳ ai, đúng không?

Đường Lệ Hoa càng thêm cau mày:

- Đường nhiên Lệ Hoa quá biết. Nhưng như vậy thì càng không rõ ý tứ của Bạch bá bá là thế nào?

Bạch lão bảo:

- Lệnh diệt có nhân dạng lẫn diện mạo cũng không đến nỗi nào. Còn may mắn hơn là có thể trạng tương tự ngọc tinh khiết chưa được bàn tay tài hoa nào mài giũa hoặc trao chuốt. Ý của lão phu ắt Môn chủ đã hiểu?

Gã cũng hiểu nên kêu lên:

- Có phải Bạch tiên bối muốn gia cô gả truyền nhân cho văn bối? Điều này e không được, cả về phương diện lý lẫn tình.

Đường Lệ Hoa vỡ lẽ và cũng kêu:

- Phi Thạch nói rất đúng. Vì về lý thì ta đâu thể miễn cưỡng chuyện này dù đối với bất luận ai, cả người lẫn Ngọc nhi. Và về tình thì càng không thể, do cả hai chỉ mới tiếp xúc một lần. Nhưng dù vậy, giả như thuận theo đề xuất của Bạch bá bá và chuyện này thành sự thì quả là lợi vô vàn cho bốn môn Xuyên Cương.

Bạch lão gật đầu nói thêm:

- Lão phu chỉ vì đại cục, nhất là lo cho sự tồn vinh của bốn môn. Thật mong chẳng bị ai trách, cho lão phu quá đa sự.

Đường Lệ Hoa thở hắt ra:

- Bạch bá bá quả quyết ở Phi Thạch hoặc đã mất hết võ công hoặc chưa được ai truyền thụ võ học?

Bạch lão thừa nhận:

- Đó là sự thật. Và có chăng, giả như mọi chiêu thức từng luyện đã trở thành phản ứng tự nhiên của lệnh diệt thì ngay lúc này, nếu Môn chủ càng sớm truyền thụ sở học bốn môn cho lệnh diệt ắt càng tốt. Kéo dài quá muộn, mọi chiêu thức sau này luyện sẽ dễ bị lẫn lộn, khiến khó thể thi triển hết mọi tinh túy cần có.

Đường Lệ Hoa nhẹ gật đầu:

- Nhưng dù có chậm lại vài ba ngày cũng chưa là quá muộn. Đúng không? Vậy trước mắt xin phiền Bạch bá bá tận tâm thi thố hết mọi diệu thủ cho. Chờ khi Ngọc nhi quay về mong cùng lúc Phi Thạch đã khôi phục

năm bảy phần. Lúc ấy giữa cả hai, Lệ Hoa sẽ nêu rõ mọi lợi hại để tùy bọn chúng định đoạt.

Bạch lão thở ra:

- Lão phu chỉ mong Môn chủ cũng nên lấy đại cục làm trọng. Và cần thiết thì xin đừng ngại dùng quyền uy của bậc trưởng bối, vừa là sư phụ Môn chủ của Kiều Thái Ngọc, vừa là cô cô của Đường Phi Thạch, lệnh diệt đây.

Đường Lệ Hoa lại gật đầu:

- Lệ Hoa biết rồi, xin hứa sẽ cân nhắc. Thôi, xin tạm phó giao Phi Thạch cho Bạch bá bá. Lệ Hoa còn nhiều sự vụ cần quan tâm. Cáo biệt.

Gã chọt kêu:

- Tiểu cô cô xin chờ đã. Vì tiểu diệt còn điều này cần bẩm báo.

Nhưng Đường Lệ Hoa vẫn bước đi:

- Phi Thạch người không cần vội. Cứ chờ lúc người hoàn toàn khôi phục đã.

Gã vẫn kêu:

- Nhưng há lẽ tiểu cô cô không quan tâm tại sao tiểu diệt bị nông nổi này ư? Nhất là về một báu vật có liên quan đến Đường gia?

Đường Lệ Hoa lập tức quay trở lại:

- Như thế cũng đúng. Vì ta quên chưa cho người biết là gần đây, khi quay lại tìm, ta thật quan ngại khi phát hiện toàn bộ Đường gia trang đã bị thiêu hủy. Vậy nói đi, sự thể là thế nào? Và song thân phụ mẫu người hiện thời ra sao?

Gã lắc đầu:

- Nhờ nghe tiểu cô cô nói tiểu diệt mới biết Đường gia bị thiêu hủy. Vì quả thật tiểu diệt chẳng còn nhớ gì ngoài những diễn biến xảy ra gần đây, ắt là sau khi mọi nhận thức của tiểu diệt bị thay đổi.

Đường Lệ Hoa cau mày:

- Có thật mọi việc trước kia người đã quên? Vậy sao vẫn nhớ những gì xảy ra sao đó?

Bạch lão chen lời:

- Điều này không hiếm xảy ra. Đó là do chịu tổn thương nên lệnh diệt chẳng thể nhớ mọi điều trước đó. Đã vậy, nhờ nhận thức vẫn tồn tại cùng với sinh mạng lẽ ra khó vượt qua nạn tai, nên vạn sự đối với lệnh diệt kể từ thời điểm ấy lại may mắn được tính lại như mới tinh khôi. Đồng thời sẽ là những hậu quả khó lường nếu mọi tổn thương trước đó khiến lệnh diệt không còn nhớ gì dù là điều vừa xảy ra.

Đường Lệ Hoa nhẹ thở phào:

- Lệ Hoa hiểu rồi. Nghĩa là Phi Thạch được kể như người hoàn toàn mới tính từ thời điểm sau khi bị tổn thương? Nghĩ lại cũng thật may cho Đường gia. Bởi nhờ hung thủ vẫn dò hỏi về Kỳ Lân bảo điển, khiến Phi Thạch có cơ hội nhớ lai lịch bản thân. Đồng thời cũng nhờ vậy Đường gia thoát cảnh bị tuyệt tự vì vẫn còn Phi Thạch nối dõi tông đường.

Bạch lão ngỡ ngàng:

- Môn chủ vừa đề cập đến Kỳ Lân bảo điển? Há lẽ đã từng do lệnh huynh Đường Như Sơn sở hữu ư? Quả là điều khó thể ngờ.

Theo hàm ý, câu hỏi là dành cho Đường Lệ Hoa, tuy nhiên mắt của Bạch lão lại hướng về người bên cạnh, thế nên gã đáp:

- Mọi dĩ vãng vẫn bối tuy quên nhưng sau đó vì thủy chung cứ bị tra gạn, cật vấn nên dù thế nào vẫn đành nghĩ và tin đấy là sự thật. Thêm nữa, như gia cô vừa cho hay Đường gia đã bị thiêu hủy, có thể đoán việc đó chỉ do lũ hung nhân tiến hành, nguyên nhân ắt cũng vì Kỳ Lân bảo điển, dù họ hiện chưa toại nguyện. Thế nên, điều cần kíp lúc này khiến tiểu diệt càng nghĩ càng thêm lo là sự an nguy của song thân phụ mẫu chẳng biết thế nào. Và nếu được, mong tiểu cô cô giúp tiểu diệt sớm truy tìm tung tích cả hai. Vạn nhất đã có mệnh hệ nào, là hiếu tử quả thật tiểu diệt cũng mong sớm báo phục gia thù.

Đường Lệ Hoa hứa:

- Vậy hãy nói, nếu người còn nhớ hung thủ là những ai?

Gã kể:

- Bọn hung nhân khá đông, được gọi chung là Võ Lâm thập nhất hung. Và còn...

Bạch lão bỗng kêu:

- Là chúng ư? Há lẽ chúng vẫn tại thế?

Gã gật đầu:

- Nghe bảo bọn hung nhân này từng bị trúng một độc thủ, việc xảy ra chỉ trong một đêm. Vậy Bạch tiên bối cũng am hiểu chuyện này?

Đường Lệ Hoa cau mày:

- Ta còn phải gọi là Bạch bá bá. Phi Thạch người đứng ra nên gọi bằng lão tiên bối mới thích hợp hơn.

Bạch lão vội xua tay:

- Gọi như thế cũng được rồi. Thêm chi chữ lão khiến Bạch Quan Vịnh có cảm nhận chột già đi, cơ thể đã gần kề miệng lỗ. Riêng về điều lệnh diệt vừa hỏi, chẳng ai dám nghĩ lũ hung ác này còn sống. Sỡ dĩ như vậy vì đã hơn hai mươi năm lũ này tuyệt vô xuất hiện. Vậy thì làm sao biết bọn chúng đã bị trúng độc thủ. Nhưng liệu có đúng là bọn này chẳng? Bởi lẽ ra phải là Thập Nhị Hung thay vì Thập Nhất.

Gã à lên:

- Bọn hung nhân từng tự phụ đề cập đến một công phu tuyệt kỹ gọi là Thập Hoàn Chuyển, nếu vẫn bối nhớ không lầm.

Đường Lệ Hoa gật gù:

- Vậy chính là lũ hung ác ấy. Nhưng sao chỉ còn lại Thập Nhất?

Gã lại kêu:

- Còn một lão bà bà nữa, được bọn hung nhân gọi là chủ nhân. Hay là đây là Nhất Hung còn lại?

Bạch lão xua tay:

- Thập nhị hung đều là nam nhân. Không thể bảo một trong số đó chột trở thành nữ nhân được.

Đường Lệ Hoa phụ họa:

- Nhưng nếu Thập nhất hung đột nhiên có chủ nhân thì mọi máu chốt đều khởi thủy từ lão bà bà này. Đây là nhân vật nào?

Gã vội thuật kể:

- Ngay khi tiểu diệt hồi tỉnh với mọi nhận thức do bị tổn thương nên thay đổi thì chỉ nhận ra bản thân đang hiện hữu giữa một trùng núi.

Đường Lệ Hoa vỡ lẽ:

- Chỗ Ngọc nhi phát hiện người cũng khá gần đỉnh Ngũ Đài. Có thể đoán trũng núi người đề cập chỉ trong phạm vi ấy.

Gã tiếp tục:

- Cũng chẳng khó tìm vì giữa trũng núi còn có một thạch đình. Nhưng che phủ thạch đình lại là một trận thế kỳ môn. Và còn thêm một lượt kỳ trận nữa hoàn toàn ngăn chặn mọi xuất nhập đối với cả trũng núi. Chính ở đây tiểu điệt bị Võ Lâm thập nhất hung sinh cầm, sau đó thì bị lão bà bà xuất hiện gọi đến để cất vấn về Kỳ Lâm bảo điển. Về nhân dạng của lão bà bà cũng dễ nhận diện. Vì rất cao niên và lại còn luyện kiêm thông cùng lúc tuyệt kỹ của các phái, trong đó ít nhất cũng có công phu của phái Võ Đang và Không Động.

Bạch lão giật mình:

- Vậy thì là nhân vật nào? Vừa là nữ nhân vừa cao niên, điều này hiện nay khắp võ lâm quả là hiếm. Lại còn kiêm thông sở học nhị phái Võ Đang - Không Động ư? Thật chẳng dễ đoán nếu không muốn nói có thể tiểu khả người nghe nhầm hoặc nhìn lầm.

Gã bảo:

- Bị sinh cầm trong trũng núi chỉ có một mình văn bối. Chính vì thế bọn họ chẳng cần cảnh giác, cứ mặc tình huyênh hoang tự phô trương võ học của nhau. Đây là chưa kể họ còn bố trí một cơ quan lợi hại, chôn sẵn hỏa dược ngay bên dưới thạch đình khiến văn bối nếu dám tùy tiện ly khai, nghĩa là làm cho nền thạch đình hoặc nhẹ đi hoặc đột ngột tăng nặng hơn thì cơ quan lập tức phát động, làm cho toàn bộ hỏa dược bị kích hoạt phát nổ. Thế nhưng hệ quả ấy cuối cùng cũng xảy ra với văn bối và chỉ nhờ một may mắn nào đấy thật khó hiểu, văn bối mới được toàn mạng, lại thêm khắp tứ chi vẫn vẹn toàn, chưa đến nỗi tàn phế.

Bạch lão chột nhìn lại khắp thân gã:

- Đường Phi Thạch tiểu khả nếu có nhận định như vậy, đây là nói về những may mắn khiến tiểu khả lúc này được vẹn toàn cả về sinh mạng lẫn cơ thể, cho dù vừa trải qua kiếp nạn có thể bảo là vô khả vượt qua thì liệu đã nghĩ đến một nguyên nhân nào chưa? Hầu tự giải thích về may mắn này.

Gã ngơ ngác:

- May mắn là may mắn và nguyên nhân nếu có ắt chỉ nhờ cao xanh còn thương tưởng. Há lẽ chẳng đúng như vậy sao?

Đường Lệ Hoa ngạc nhiên:

- Bạch bá bá muốn ám chỉ điều gì? Sao lại quá quan tâm về may mắn có thể nói là hy hữu đã xảy đến cho Phi Thạch?

Bạch lão ngập ngừng:

- Chuyện này tuy mơ hồ, thậm chí có thể bảo là hoang đường, nhưng nếu chẳng có lửa thì làm sao có khói. Vậy Môn chủ nghĩ sao giả như lão phu đánh liều đoán điều may mắn xảy ra cho lệnh diệt tuyệt đối không do ngẫu nhiên, trái lại có liên quan đến Kỳ Lân bảo điển?

Đường Lệ Hoa giật mình:

- Sao lại có ý nghĩ này, như thế Bạch bá bá đề quyết Phi Thạch từng luyện qua Kỳ Lân bảo điển?

Bạch lão đáp, đầy cẩn trọng:

- Theo truyền tụng, cùng với Kỳ Lân bảo điển còn có Lân Y Giáp, là báu vật thừa diệu dụng kháng lại mọi tổn thương cho dù từ bảo đao, báu kiếm. Ất Môn chủ cũng nghe tương tự.

Đường Lệ Hoa quay nhìn gã:

- Người phải chẳng vẫn luôn phục Lân Y Giáp bên người?

Gã hoài nghi:

- Đó là vật như thế nào? Sao tiểu diệt tuyệt nhiên chẳng có bất kỳ cảm nhận nào rằng bản thân hằng luôn phục Lân Y Giáp gì đó bên người? Hay là Bạch tiên bối xem xét hộ. Cũng cần phải minh bạch để mai hậu vẫn bối vẫn tự tin vì biết rằng bản thân đã có bảo y hộ thân.

Bạch lão ngược nhìn Đường Lệ Hoa:

- Ý Môn chủ thế nào?

Đường Lệ Hoa nhẹ gật đầu:

- Vậy xin phiền Bạch bá bá.

Bạch lão lập tức cởi dần phần y phục ở thân trên gã, để rồi chỉ ngạc nhiên lắc đầu:

- Không có.

Đường Lệ Hoa đương nhiên cũng nhìn rõ toàn bộ phần thân trên của gã và cũng chép miệng, lắc đầu:

- Không những vậy, có vẻ khắp thân thể y đâu đâu cũng thâm bầm và xám xịt, chỉ suýt nữa thì bị hỏa dược hủy diệt. Thôi, hãy gạt bỏ mọi chuyện, để chỉ chuyên tâm chữa trị cho đến kỳ phục khôi nguyên trạng.

Đoạn Đường Lệ Hoa vỗ về, an ủi gã:

- Người yên tâm. Ta sẽ cho người thoát kỳ thủy là khẩn trương dò tìm tung tích song thân người, kẻ đó sẽ theo lời người kể, nhất định phải đến Ngũ Đài sơn một chuyến. Việc giúp người phục thù báo hận là đương nhiên. Cứ như vậy nha.

Lần này Đường Lệ Hoa mới thật sự bỏ đi. Còn phần gã thì cũng bắt đầu được Bạch Quan Vịnh vận dụng toàn bộ kiến thức về y thuật để chăm sóc gã. Với diệu thủ tài hoa khiến gã càng mục kích càng thêm phục. Đến độ gã đành bắt đầu hỏi Bạch Quan Vịnh về những gì có liên quan đến y thuật dù chỉ chợt nghĩ đến.

Đáp lại, Bạch Quan Vịnh cũng tỏ ra là một nhân vật dễ thân cận, luôn sẵn sàng giải thích mọi điều gã quan tâm. Và cả hai nào ngờ rằng đây chính là nguyên nhân khiến họ, tuy một già một trẻ nhưng đã bắt đầu quyến luyến nhau từ lúc nào không hay.

KỶ LÂN BẢO ĐIỂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Vì Đại Cục Bỏ Tư Lấy Công - Do Có Biến Suýt Đà Vong Mệnh

Có một hôm, gã chợt hỏi Bạch lão:

- Phải chăng cũng sắp đến tiết Trùng Cửu?

Bạch lão vẫn thản nhiên đáp dù đang bận tay điều phương phối dược, bốc thuốc cho gã:

- Thì hôm nay đã là đúng ngày. Có vẻ như người chẳng thêm tổn thương nào nữa về phương diện nhận thức. Quả là điều đáng mừng cho người, cũng mừng cho bốn môn Xuyên Cương.

Gã thở dài, tiếp tục đi quanh quần cạnh Bạch lão:

- Về phần tiền bối thì có vẻ như luôn muốn vẫn bối trở thành truyền nhân của tiểu cô cô? Vậy liệu vẫn bối đủ tư cách trở thành Môn chủ quý hầu giúp Xuyên Cương môn phát dương quang đại đúng theo kỳ vọng của tiền bối?

Bạch lão đưa một tay lên miệng:

- Lão phu đã căn dặn là đừng để lộ. Ngộ nhờ đến tai lệnh cô cô và vạn nhất Đường Lệ Hoa môn chủ nghĩ lão phu không tin nhiệm vào cương vị của lệnh cô cô hiện nay thì nguy mất. Kỳ thực đúng như lão phu từng bộc bạch, tất cả chỉ vì lão phu lo cho đại cục thôi. Người phải hiểu như thế chứ.

Gã gật đầu:

- Nhưng tiền bối cũng nên hiểu tự thân vẫn bối cảm thấy âu lo như thế nào giả như vỡ lở ra, rằng vẫn bối hoàn toàn bất tài vô năng và không hề đủ tư cách như tiền bối nghĩ?

Bạch lão phì cười:

- Về tư cách thì người chẳng phải lo. Bởi chỉ cần Môn chủ ưng thuận, điều này quá dễ vì vốn dĩ người là diệt nhi, gọi Môn chủ là tiểu cô cô, thì

với tư chất khá là thông tuệ của người, lão phu có thể quả quyết và không sợ làm rằng người hoàn toàn đủ tư cách.

Gã phản bác:

- Có người từng bảo tư chất của văn bối chỉ tầm thường. Thật không dám nhận hai chữ thông tuệ của tiền bối.

Bạch lão trợn mắt:

- Đà bảy tám ngày qua người luôn kề cận lão phu, há lẽ lão không nhận thấy người là hạng người hầu như hể nghe một thì đều hiểu đến mười sao? Chỉ kẻ nào thật tầm thường mới ngu xuẩn bảo người có tư cách chỉ tầm thường. Ai vậy? Lẽ nào Kiều Thái Ngọc đã nhận định về người như vậy?

Gã bảo:

- Văn bối tuy đã rõ bản thân là do Kiều Thái Ngọc cứu nhưng đến diện mạo ra sao, văn bối còn chưa biết thì tư chất văn bối thế nào, Kiều Thái Ngọc làm gì đủ am hiểu để nhận định? Một trong bọn Võ Lâm thập nhất hung đã nói thế.

Bạch lão lại phì cười:

- Ngõ ai, về lũ ấy thì bất khả tư nghị. Chúng chẳng biết gì ngoài những hành vi thủ ác. Thế nên, người an tâm, lão phu bảo tư chất người thế nào thì cứ đúng như thế. Hoặc giả nếu có sai biệt thì chỉ một chín một mười. Thế người nghĩ mấy ngày qua lão phu chịu khó giải thích về y đạo lẫn y thuật cho người chỉ để mua vui và hoàn toàn uổng phí ư? Đừng nghĩ như vậy mà lầm. Trái lại, nếu người ưng thuận, nhất là được sự chuẩn y của Môn chủ, lão phu nhất định sẽ thu nhận người làm đệ tử kế truyền, đương nhiên chỉ về phương diện y đạo. Bởi võ công của lão phu kém lắm. Hà hà...

Bỗng có thanh âm trong trẻo từ đâu đó reo lên:

- Có gì vui khiến Bạch lão bá chưa khi nào cao hứng như lúc này?

Thanh âm đến trước, người đến sau và gã thấy đó là một nữ nhân, hay nói đúng hơn thì là một tỷ tỷ thật khả ái, kể cả về dung mạo lẫn vóc dáng đều như vậy. Tuy nhiên, gã phải giật mình và cũng có phần bỡ ngỡ khi nghe Bạch lão gọi nữ nhân là Thiếu môn chủ:

- Lẽ ra lúc đến Thiếu môn chủ phải báo trước. Đẳng này...

Bạch lão chợt đổi giọng và bảo gã:

- Đường Phi Thạch người còn không mau mau tự chỉnh trang y phục. Trước mặt người chính là Kiều Thái Ngọc, Thiếu môn chủ bốn môn. Hẳn người thừa hiểu tại sao ta bảo người như vậy?

Gã dư hiểu. Vì thế, tuy có cảm nhận khắp mặt dần đỏ bừng, gã vẫn lập cập và vội vội vàng vàng chỉnh trang lại y phục.

Phần nữ nhân - Kiều Thái Ngọc - thì cũng vội quay mặt:

- Tiểu nữ tuyệt nhiên không nghĩ vì khắp thân gã đều bị thương tích nên Bạch lão bá buộc phải phục dục theo cung cách này. Nhưng sao lần này Bạch lão bá lại có thái độ khác lạ, bỗng dưng thay đổi lối xưng hô và không gọi tiểu nữ như trước đây?

Cũng vừa lúc đã chỉnh trang xong y phục, gã tự lên tiếng:

- Tại hạ Đường Phi Thạch, thật thất lễ vì đã chưa có lời đáp tạ từng được Thiếu môn chủ cứu mạng. Đã vậy càng thất lễ hơn khi chẳng biết trước để nghênh đón Thiếu môn chủ chu tất.

Chợt Bạch lão phì cười:

- Thôi, giữ lễ bấy nhiêu đó đủ rồi. Vì đây cũng là cách lão phu dẫn kiến Đường tiểu tử biết rõ danh phận của tiểu nha đầu người là thế nào. Và để mọi việc diễn ra được tự nhiên, nghe lão phu hỏi đây, Kiều Thái Ngọc người có thật chẳng ngại nếu như lão phu vẫn tiếp tục xưng hô như trước kia?

Thái độ này của Bạch lão khiến gã hoang mang. Và gã càng hoang mang hơn khi bất ngờ thấy Kiều Thái Ngọc đột ngột nhảy xổ đến để nũng nịu ngã vào lòng Bạch lão. Kiều Thái Ngọc còn phụng phịu kêu trách Bạch lão:

- Vậy mà tiểu nữ ngỡ Bạch lão bá gần đây vì đã quá ưu ái gã họ Đường nên chẳng còn quan tâm, chỉ muốn xa cách để khỏi vị tiểu nữ quấy rầy nữa. Bạch lão bá đùa thế này thật quá đáng.

Được thế, Bạch lão cười nhiều hơn. Nhưng dù đang rất vui, lão vẫn lên tiếng cật vấn:

- Sao người biết lão phu ngày càng có nhiều ưu ái với Đường tiểu tử? Hãy nói mau, vì lão phu quả quyết nhất định do bản lĩnh cao minh nên trước khi lên tiếng và xuất hiện, hẳn người ở bên ngoài đã lén nghe từ lâu đúng không?

Kiều Thái Ngọc tự lùi lại, tách khai khỏi Bạch lão, đoạn mở tròn hai mắt với những tia nhìn ngơ ngác:

- Sao Bạch lão bá nữ nghi ngờ tiểu nữ? Vì tiểu nữ cần gì phải lén nghe? Cũng đâu cần dò xét Bạch lão bá làm gì? Có chẳng, a, tiểu nữ nghĩ ra rồi, trừ phi giữa cả hai như đang có điều cần che giấu, thế nên mới ngại và Bạch lão bá mới dùng lối hỏi phủ đầu tiểu nữ như vậy, đúng không?

Bạch lão dần nghiêm mặt:

- Lão phu không phủ nhận luận về võ công, tiểu nha đầu người đã cao minh hơn. Tuy nhiên nếu nói về những phương diện còn lại khác thì tiểu nha đầu người chẳng thể sáng bằng nên đừng mong qua được mắt lão phu. Vậy nói đi, người đã nghe những gì? Và tốt nhất đã nghe thì lão phu cũng mong người nghe cho thật kỳ hết. Có như vậy người mới thôi nghĩ ở Bạch Quan Vịnh lão phu hoặc đã từng hay đang có những gì khuất tất muốn che giấu mọi người. Rõ chứ?

Kiều Thái Ngọc tức thì nhoén miệng cười:

- Ai cũng bảo gừng càng già càng cay. Bạch lão bá quả nhiên lợi hại. Nhưng cũng đúng, ai bảo Bạch lão bá không chỉ nghĩ mà còn toan tìm cách phế bỏ cương vị lẫn trọng trách của Môn chủ đương nhiệm cũng là sư phụ của tiểu nữ? Tuy nhiên tiểu nữ chỉ nói vậy thôi. Vì kỳ thực, do tiểu nữ đã nghe tất cả nên cũng dư hiểu, tận tâm tận tâm Bạch lão bá vẫn chỉ vì đại cục mà thôi. Thế nên phần tiểu nữ tuyệt nhiên chẳng trách cũng chẳng nghi ngờ Bạch lão bá.

Có cảm nhận không thể không lên tiếng, gã vội hăng giọng và bảo:

- Thật cũng mong Kiêu thiếu môn chủ hiểu cho, là tại hạ chẳng hề có ý nghĩ gì, nhất là đối với Môn chủ quý môn, cũng chính là tiểu cô cô của tại hạ. Và nếu sự hiện diện của tại hạ chỉ ngày càng làm cho nội tình quý môn có thể sẽ sinh biến thì tại hạ quyết lập tức ly khai. Chẳng thà như vậy hơn là để tiểu cô cô nghi ngờ, một điều tại hạ chẳng bao giờ muốn, bởi vốn dĩ tại hạ có vẻ chỉ còn mỗi một tiểu cô cô là gia thân duy nhất trên đời này.

Nhờ vậy, Kiêu Thái Ngọc được kể là lần đầu tiên có cơ hội nhìn thẳng vào gã để đối đáp:

- Tiểu nữ cũng có điều cần nói, thoát tiên chính là lời tạ lỗi vì đã không cư xử đúng mực với thiếu gia, nhất là qua cách xưng hô vừa rồi. Kể nữa, thật mong thiếu gia hiểu rõ cho, quả thật sở học bốn môn chỉ có thể phát huy hết uy lực nếu được nam nhân, thể chất phương cương, luyện và triển khai vận dụng. Thế nên với bất luận ai chỉ cần có thành tâm và cùng lo vì sự tồn vinh của bốn môn cũng đều suy nghĩ tương tự Bạch lão bá, nhất là khi thấy cơ hội được thiếu gia, còn là tiểu điệt cốt nhục của Môn chủ bốn môn, ưng thuận và trở thành môn nhân bốn môn.

Gã giật mình:

- Kể cả Thái Ngọc tử cũng nói như vậy sao? Nhưng nếu cần môn nhân, há lẽ ở quý môn chẳng còn người? Và đương nhiên xin cũng minh bạch rõ ở đây, cần phải tách bạch, không để công tư xen vào nhau lẫn lộn. Vậy thì ngoài thân phận là tiểu điệt của tiểu cô cô, giả như tại hạ chẳng thuận tình gia nhập quý môn thì há lẽ việc quý môn cần tìm một nam nhân đủ tư cách đảm nhận trọng trách là điều quá khó ư?

Kiều Thái Ngọc đáp:

- Bốn môn Xuyên Cương, ắt thiếu gia chưa rõ, tuy hiện có gần hai trăm môn nhân và đều đang phân khai hành tẩu giang hồ với từng phận sự đã được Môn chủ phân phó như đa phần những nam môn nhân đều đã có tuổi, trong đó có không ít đã lập gia thất, lại còn kiêm luyện nhiều môn công phu hỗn tạp, thế nên để chỉ chuyên luyện mỗi một sở học bốn môn là điều hoàn toàn vô khả. Còn thêm về điều thiếu gia vừa đề cập, qua thái độ luôn muốn tách bạch công tư, quyết chẳng khứng nhận để xen lẫn vào nhau, thì nếu chẳng có thiếu gia bỗng dưng xuất hiện, được kể là đúng lúc, có thể nói việc bốn môn phải tìm một nhân sự tương tự tuy chấp nhận chậm lại nhưng vẫn là điều không thể không tiến hành.

Bạch lão gật đầu:

- Nội tình bốn môn tuy hiện chưa sinh biến nhưng nếu vẫn cứ mãi trì trệ như thế này thì mưu cầu phát dương quang đại bốn môn vì chẳng mong mau chóng toại nguyện ắt cũng đến một lúc sẽ nảy sinh nhiều phiền toái. Thiết tưởng, tiểu tử người nên cân nhắc, vì sẽ vẹn cả đôi đường, đấy là nói nếu như người thật sự có mỗi gia thù cần báo phục.

Gã phân vân:

- Văn bồi đã hiểu. Vì để báo thù thì tiên quyết văn bồi cần phải đạt bản lĩnh khả dĩ cao minh và sẽ thập phần thuận tiện nếu chỉ cần đáp ứng đề xuất đầy thành ý của nhị vị. Tuy nhiên cần phải xem chủ ý của tiểu cô cô là thế nào. Bởi nếu để xảy ra nghi ngại thì văn bồi tuyệt đối không thể để mất tiểu cô cô.

Bạch lão vỗ vai gã:

- Người khá lắm, không chỉ về tư chất như lão phu đã nhận định, mà cả về tâm tính, có thể quả quyết là khá công minh. Thôi, được rồi, chuyện đâu còn có đó, thời gian hãy còn nhiều, chẳng việc gì phải vội, người hãy mau mau đem chỗ phương dược này ra phía sau tự sắc, thử xem người có nhớ và có đáng là đệ tử truyền về y thuật như lão phi đang kỳ vọng ở người chăng? Nào, mau đi đi.

Gã vâng nghe, mang theo mọi dược liệu đã do tự tay Bạch lão điều phương đi luôn ra phía sau. Và nào biết rằng, phía sau gã, Bạch lão đang lén ra hiệu cho Kiều Thái Ngọc lui lại.

Dù vậy, lúc đã sắc xong, khi quay lại tìm và không thấy Kiều Thái Ngọc đâu nữa, gã cau mày trách Bạch lão:

- Vậy là Bạch tiên bối đã có cơ hội, cố tình gán ghép, sao cho Kiều Thái Ngọc tử ứng thuật nhận văn bồi là phu quân ư?

Bạch lão chột dạ:

- Người đã lén nghe?

Gã lắc đầu:

- Cần gì lén nghe một khi văn bồi ngay từ đầu cũng đã tự đoán biết? Bạch tiên bối thật đáng trách. Há chẳng rõ đây là chuyện tuyệt đối không thể miễn cưỡng ư? Vả lại, lẽ ra Bạch tiên bối cũng nên hỏi ý văn bồi nữa. Vì phải song phương cùng thuận tình mới được.

Bạch lão nghi ngại:

- Ý muốn nói người không thuận? Tại sao? Có phải tiểu nha đầu họ Kiều chưa đủ xinh đẹp vừa dạ người?

Gã cau mày:

- Tiền bối đừng nói vậy. Có khác nào bảo văn bối là phường háo sắc? Chỉ có điều, văn bối đã gọi là Thái Ngọc tử, hiển nhiên với niên kỷ hữu biệt, lẽ nào Thái Ngọc tử dễ dàng ửng thuận?

Bạch lão nhẹ thở ra:

- Giả như tiểu nha đầu vẫn ửng thuận thì sao? Nhân đây lão phu cũng cho người hay, kỳ thực tiểu nha đầu chỉ mới đôi tám, không nhỉnh hơn người bao nhiêu. Và lại, chẳng biết tiểu cô cô người có làm hay không, vì theo sự đoán biết của lão phu thì người lẽ ra đã ngoài mười sáu tuổi, là căn cốt tự bản thân người đã cho lão phu minh bạch điều đó.

Gã kinh ngạc:

- Nói sao? Nhìn Thái Ngọc tử như vậy mà chỉ mới đôi tám thật sao?

Bạch lão phì cười:

- Nhìn bộ dạng người cũng đủ biết bản thân người vì chưa từng nên chẳng thể nhìn để đoán biết niên canh niên kỷ của bọn nữ nhân. Hóa ra tuy đường đường là một thiếu gia nhưng người có vẻ khác hẳn lũ thiếu gia công tử luôn được song thân phụ mẫu cưng chiều. Đúng không?

Gã ngượng ngùng và thở dài:

- Điều đó thật khó nói, vì tiền bối quên rồi sao, mọi dĩ vãng văn bối đầu thế nhớ? Tuy nhiên, nhìn và đoán tuổi nữ nhân, như Thái Ngọc tử chẳng hạn, quả thật văn bối hầu như chẳng đủ tự tin.

Bạch lão chột hỏi:

- Vậy đâu là những điều người tự tin?

Gã tỏ ra ngẫm nghĩ, sau đó quả quyết:

- Quyết phải luyện hầu đạt bản lĩnh hơn người, đó là điều thứ nhất văn bối tự nhủ phải tự tin.

Bạch lão lại hỏi:

- Còn điều gì nữa? Vì đã có điều thứ nhất ắt phải thêm hai, ba tiếp theo.

Gã bảo:

- Đây là nếu quý môn Xuyên Cương chấp thuật, nhất là vẫn muốn đạt toàn bộ kỳ vọng vào văn bối thì điều duy nhất văn bối hứa là quyết không để quý môn thất vọng.

Bạch lão bật khen:

- Hào! Chỉ cần như thế cũng đủ thấy người thật có khí phách.

Đột nhiên cũng vang đến tiếng khen thứ hai tiếp theo ngay:

- Ta cũng có cảm nhận tương tự. Đường Phi Thạch người quả nhiên chẳng bao giờ làm hổ thẹn Đường gia.

Nghe thanh âm này, Bạch lão giật mình:

- Môn chủ đến.

Gã cũng giật mình:

- Tiểu cô cô!

Đường Lệ Hoa xuất hiện:

- Ta cũng chỉ vừa đến. Dù vậy qua những gì mới nghe, thứ nhất ta khẳng định là không có gì phiền trách Bạch bá bá, thứ hai, nếu như người đã có lời và quyết thực hiện đúng như vậy thì hãy nghe đây, ta sẽ không vì tư mà bỏ công, hay trách Bạch bá bá nghi Đường Lệ Hoa ta chẳng thật tâm vì đại sự bốn môn.

Bạch lão sợ hãi:

- Mong Môn chủ lượng thứ. Vì chưa bao giờ thuộc hạ dám có ý nghĩ như thế về Môn chủ.

Đường Lệ Hoa lắc đầu:

- Cho dù Bạch bá bá có nghĩ cũng chẳng đáng trách. Bởi có một nguyên do mà nếu Lệ Hoa không lấy thân phân Môn chủ để nói ra ắt chẳng ai hiểu rõ. Để trở thành Môn chủ, ý muốn nói một Môn chủ thực thụ với công phu sở học của bốn môn phải luyện đủ thập thành, thì một người như Phi Thạch chẳng hạn buộc phải bế quan một thời gian chí ít là ba năm. Trong thời gian đó, ngoài việc phải tự luyện đến tinh thông toàn bộ sở học bốn môn, Phi Thạch chỉ đủ tư cách đảm nhận trọng trách nếu cũng đủ bản lĩnh tự vượt qua một quan ải duy nhất do chính tổ sư khai sáng Xuyên Cương môn thiết lập. Cũng nói rõ thêm chính vì điều lệ khắc khe cuối cùng này từng khiến cho bốn môn suốt mấy mươi năm qua chẳng thể nào có một Môn chủ đúng nghĩa. Vì trước đây đã có hai nhân vật từng vong mạng do chẳng đủ bản lĩnh vượt qua. Và đó cũng là nguyên nhân khiến Môn chủ tiền nhiệm lẫn Lệ Hoa dù đang là Môn chủ đương nhiệm, cả hai đời liên tiếp đều phải phó giao trọng trách cho nữ nhân. Mọi người hiểu cả chứ?

Bạch lão ngở ngàng:

- Ý muốn nói Môn chủ tiền nhiệm kỳ thực buộc phải kể nhiệm, thay cho phu quân từng là Môn chủ đích thực và đã mệnh chung do không vượt qua được quan ải cuối cùng?

Đường Lệ Hoa ngậm ngùi gật đầu:

- Và cảnh ngộ ấy cũng xảy đến với Lệ Hoa này tương tự. Vì thế, Lệ Hoa cũng xin nhận lỗi là đã không dám đẩy Phi Thạch vào ngưỡng tử vong, hầu như hễ một đi là không hề quay lại, bởi quá lo ngại Đường gia cũng sẽ mất luôn hậu duệ nối dõi tông đường.

Gã hiểu ra, cũng ngở ngàng kêu:

- Vậy việc muốn để Thái Ngọc cùng tiểu diệt thành thân, trở nên phu thê, cũng chỉ vì lo sau tiểu diệt quý môn sẽ khiếm khuyết Môn chủ?

Đường Lệ Hoa lại gật đầu:

- Cũng do thế ta buộc phải cân nhắc. Vì rất ngại Kiều Thái Ngọc rồi cũng uống phí cả một đời xuân xanh tương tự ta.

Bạch lão áy náy:

- Quả thật lão phu chẳng hề tỏ tường. Hóa ra đã quá đa sự, không chỉ khiến Môn chủ phiền lòng mà còn vừa làm Kiều Thái Ngọc phân vân. Ôi, lão phu thật đáng trách.

Gã chợt hỏi:

- Nếu tiểu diệt chấp nhận mạo hiểm nhưng không cần những lo toan của tiểu cô cô, có thể khiến Thái Ngọc phải chịu hy sinh thì được chăng?

Đường Lệ Hoa lắc đầu:

- Tuyệt đối không được. Vì ngay trước khi người bề quan, bản thân ta buộc phải cáo thoái, phó giao lại trọng trách Môn chủ cho người. Vậy nếu kể cả người cũng không thể vượt qua quan ải cuối cùng, bốn môn há lẽ đành cam chịu cảnh quần long vô thủ hay sao? Và sẽ càng thêm phi lý nếu ta là Môn chủ tiền nhiệm chợt nhận lại cương vị từ người chỉ là truyền nhân của ta.

Bạch lão càng thêm áy náy, chợt lúng túng bảo:

- Hay là thôi vậy. Điều này cần bàn định lại thật kỹ, nhất là phải nghĩ cách sao cho quan ải cuối cùng không còn là thử thách quá hiểm nguy, chỉ

gây tổn thất hoàn toàn chẳng cần thiết cho bốn môn.

Đường Lệ Hoa cười gượng:

- Muốn như vậy cũng có phương cách khả thi. Tuy nhiên sẽ bất lợi vì sau đó Môn chủ tuy có xuất quan bình an nhưng vị tất bản lãnh đã đạt đủ thập phần hỏa hầu.

Gã chột bảo:

- Sinh tử đều có số, là do cao xanh định đoạt. Tiểu điệt thiên nghi, một khi đã chọn và có được một truyền nhân đủ tư cách lẫn tư chất thì điều cần yếu là phải đủ bản lãnh tự vượt qua mọi quan ải. Kể cả tiểu điệt nếu được chọn cũng không muốn lẫn tránh chuyện này, vì sẽ là tham sinh úy tử. Có ngại chẳng là sẽ gây hệ lụy cho Thái Ngọc.

Đường Lệ Hoa vùng nghiêm mặt:

- Theo ta đoán, vì tâm tính Thái Ngọc thế nào ta rất rõ, ắt Thái Ngọc sẵn sàng hy sinh và chỉ toàn tâm toàn ý vì bốn môn. Vậy nếu Thái Ngọc vô ngại thì người định sao?

Gã dẫn đo một lúc, sau đó bảo:

- Nếu vì Xuyên Cương môn, Thái Ngọc dù là nữ nhi vẫn sẵn lòng hy sinh thì tiểu điệt, một nam nhi đại trượng phu há lẽ chịu kém? Được, tiểu điệt nguyện chấp thuận, chỉ xin nhắc là đừng miễn cưỡng bất luận ai.

Đường Lệ Hoa nghiêm nghị gật đầu và đột nhiên gọi:

- Ngọc nhi mau ra đây. Đừng ngỡ sư phụ chẳng biết người đã lên nghe từ lâu.

Gã bàng hoàng nhìn Kiều Thái Ngọc lại xuất hiện, là lần thứ hai đã lên nghe nhưng bị phát giác.

Kiều Thái Ngọc e dè tiến lại gần:

- Sư phụ quá cao minh. Thế mà đồ nhi nghĩ sẽ không bị sư phụ phát hiện.

Đường Lệ Hoa thở dài:

- Người vốn có tư chất, lại luôn chuyên cần khổ luyện, chưa hề để ta thất vọng bao giờ. Và lẽ ra ta đã không phát hiện nếu như bản thân người đừng vì quá để tâm nghe khiến sơ ý bộc lộ tung tích qua tiếng chép miệng chỉ vừa mới đây. Có phải người tỏ ý phục vì khí phách đầy nhiệt huyết của Phi Thạch?

Kiều Thái Ngọc vội ném một cái nhìn về phía gã, sau đó chuyển qua phương khác:

- Là nam nhi, Đường thiếu gia đương nhiên cần phải tỏ rõ khí phách như vậy. Vì sẽ chẳng ra gì nếu chỉ là hạng tham sinh úy tử.

Đường Lệ Hoa thoáng ngạc nhiên:

- Chủ ý của người như muốn nói lên sự ửng thuận, thật sao?

Kiều Thái Ngọc đỏ mặt cúi đầu:

- Người là sư phụ, đã bảo luôn hiểu rõ tâm tình của đồ nhi, dĩ nhiên đồ nhi nào dám để sư phụ thất vọng. Nhưng...

Bạch lão giật mình:

- Lại còn gì nữa đây? Hay lại đến lượt người e ngại vì niên kỷ của Phi Thạch có phần kém hơn?

Kiều Thái Ngọc ngẩng mặt lên và lắc đầu:

- Chẳng phải Bạch lão bá đã quả quyết về niên kỷ cả hai cũng chỉ suýt soát nhau hay sao? Không phải, tiểu nữ hoàn toàn vô ngại về điều đó. Bất quá chỉ muốn nói trước một điều, là đối với tiểu nữ cần luôn xem trọng việc nhất phu nhất phụ, phải thật lòng chung thủy với nhau. Đường thiếu gia nếu chịu hứa như vậy thì tiểu nữ ngại gì chẳng ửng thuận?

Đường Lệ Hoa thoát nghe thoáng cau mày, xuýt chực hỏi gì đó, nhưng sau lại bỏ qua, chỉ vì quá quan tâm đến điều Kiều Thái Ngọc vừa đề xuất. Thế nên Đường Lệ Hoa quay qua hỏi gã:

- Người thấy thế nào?

Gã gật đầu:

- Đường Phi Thạch nguyện hứa sẽ không bao giờ phụ lòng thê nhi, tuyệt đối chung thủy và chỉ biết nhất phu nhất phụ.

Đường Lệ Hoa hài lòng:

- Hãy nhớ giữ lời. Vì có lẽ người chưa biết mọi mâu thuẫn giữa ta và phụ thân người cũng có phần xuất phát từ những điều tương tự. Nhưng thôi, chuyện đã qua chẳng nên nhắc lại làm gì. Giờ hãy lo chuyện trước mắt, thế theo sự nguyện ý cùng lúc của cả hai người, là Đường Phi Thạch và Kiều Thái Ngọc. Mau đi theo ta.

Vậy là lần đầu gã có cơ hội nhận biết thêm về toàn bộ cơ ngơi, gọi là sơn môn của Xuyên Cương môn.

Quả vậy, dù nơi gã được Đường Lệ Hoa đưa đến chỉ là Hành Pháp đàn nhưng do trú sở của Xuyên Cương môn chỉ hạn hẹp trong phạm vi một cốc núi với tứ bề đa phần bị các vách đá che chắn nên mọi thiết kế cơ hồ liền kề nhau, phần Hành Pháp đàn lại tọa lạc ở gần chót cùng phía sau khiến muốn đến nơi phải đi xuyên lướt qua các quần thể kiến tạo khác.

Chẳng những thế, khi đã đến Hành Pháp đàn, thoát tiên gã còn được cùng Kiều Thái Ngọc đi theo chân Đường Lệ Hoa đến hành lễ bái đường ở tổ sư Chi Linh Đàn kế cận. Chỉ sau đó, khi đã quay trở lại Hành Pháp đàn, gã mới hiểu rõ hết chủ ý của Đường Lệ Hoa, đấy là lúc Đường Lệ Hoa bảo gã:

- Phi Thạch ngươi vì đã nguyện ý, vừa cùng Thái Ngọc hành lễ bái đường ngay trước linh vị tổ sư khai sáng bốn môn Xuyên Cương. Nghĩa là ngươi đã cùng Kiều Thái Ngọc chính thức trở thành phu phụ, có sự chứng giám của ta và của Bạch Quan Vịnh, Đàn chủ Y Pháp Đàn. Vậy nếu có kỷ vật muốn trao nhau thì bây giờ đã đến lúc tiến hành. Người có hay không?

Gã bối rối:

- Điều này quả bất ngờ. Tuy nhiên, do bản thân tiêu diệt lúc này thật sự chẳng có gì ngoài sinh mạng nên liệu có gì sai quấy chẳng nếu tiêu diệt nguyện hứa mãi mãi trao cho Thái Ngọc trọn vẹn sinh mạng?

Nhưng không ngờ Đường Lệ Hoa vẫn gật đầu chấp thuận. Cùng lúc đó, Kiều Thái Ngọc cũng cảm kích lên tiếng:

- Đa tạ Phi Thạch chàng đã trọn tin, đến cả tính mạng bản thân cũng sẵn sàng phó giao. Phần thiếp, xin cũng nguyện hứa phó giao sinh mạng, sẵn sàng chết vì chàng, với đây là một vật, hãy xem là vật chứng cho lời thiếp vừa nguyện hứa.

Thấy Kiều Thái Ngọc đưa ra một vật chứng, gã cũng chực nhớ một vật gã từng có:

- Chao ôi, ta hiểu rồi. Tiểu cô cô bảo trao kỷ vật là ám chỉ điều này. Thú thật, trong người của ta trước đây từng giữ một mảnh ngọc truyền gia tuy

đang do Võ Lâm thập nhất hung chiếm hữu, nhưng ta hứa sẽ sớm thu hồi và nhất định trao tặng nàng, đáp lại vật nàng trao tặng.

Bạch lão bật cười:

- Thảo nào vừa nãy lão phu cứ thấy người ngẩn người đến tội. Hóa ra trong lúc bái đường cần phải có kỷ vật trao nhau gọi là đính ước, đến cả việc này người cũng chưa am hiểu? Phi Thạch người vậy là vẫn quá kém về phần lịch duyệt. Ha ha...

Đường Lệ Hoa cũng cười, dù tủm tỉm nhưng rất hài lòng:

- Chưa hiểu đời như người chính là phúc phận cho Thái Ngọc. Kế nữa cũng là vận số thật may mắn cho bản thân. Người có biết vì sao chẳng? Vì ta đang ngại, không biết người có lo toan hay phiền muộn chẳng nếu ngay sau đây thay vì được động phòng thành thân cùng Thái Ngọc, ta lại muốn tiến hành truyền thụ võ công. Người nghĩ sao?

Gã ngơ ngẩn:

- Điều này xin tùy tiểu cô cô định đoạt. Bởi nếu phải thành thân cho đủ lễ thì tiểu điệt sẽ cứ thế tuân thủ. Hoặc muốn chỉ điếm võ công ngay cũng chẳng sao. Tiểu điệt không có gì phản bác.

Bạch lão càng cười to hơn:

- Môn chủ nhận định thật đúng. Quả là phúc phận khó thể trông mong gì hơn cho Thái Ngọc vì được một phu quân cần được đích thân nương tử chỉ bảo thật nhiều. Ha ha...

Thái Ngọc đỏ bừng khắp mặt, vội che giấu bằng thái độ cúi đầu và lí nhí hỏi:

- Nếu chẳng còn gì nữa, sư phụ, đồ nhi xin được lui chân.

Đường Lệ Hoa gật nhẹ đầu:

- Thật là khuất tất cho người. Được rồi, hãy đi đi và đừng phiền trách nếu kể từ lúc này trở đi ta buộc phải giữ rịt Phi Thạch bên mình.

Bạch lão cũng vội cáo thoái:

- Cung hỷ Môn chủ sắp có một truyền nhân như mong ước. Thuộc hạ cũng tạm lui chân.

Khi chỉ còn lại có hai, Đường Lệ Hoa bảo gã:

- Ta dặn trước, một khi đã khởi sự luyện công thì tuyệt đối người không được phân thần, dù với bất kỳ việc gì. Vậy ta hỏi người còn điều gì đáng phải bận tâm hay không?

Gã gật đầu:

- Mảnh ngọc gia truyền của Đường gia quả thật đang do Võ Lâm thập nhất hung chiếm hữu.

Đường Lệ Hoa lập tức lên tiếng, không chờ gã nói thêm:

- Ta hiểu rồi. Ý người muốn hỏi ta đã sai người đến dò xét ở Ngũ Đài sơn hay chưa, đúng không? Đương nhiên ta đã thực hiện, chỉ tiếc, hoặc là ở khắp Ngũ Đài sơn chưa hề hiện hữu một trũng núi nào tương tự người đã kể, hoặc môn nhân bốn môn vẫn chưa tận lực kiếm tìm. Tuy nhiên, một địa điểm như vậy không sớm thì muộn cũng sẽ được bốn môn phát hiện. Nếu có tin, mọi người ắt lập tức hồi báo. Còn gì nữa không?

Gã lại gật đầu:

- Tiểu điệt chỉ còn mỗi một ưu tư nữa thôi.

Đường Lệ Hoa cau mặt:

- Vậy thì nói đi. Sao người phải cẩn trọng rào trước đón sau? Trừ phi điều người quan tâm là những gì Bạch lão vừa cười người?

Gã bối rối:

- Về chuyện thành thân ư? Không phải. Vì tiểu điệt thiết nghĩ có hay không có thành thân thì như tiểu cô cô quả quyết, tiểu điệt cùng Thái Ngọc đã là phu phụ. Không phải tiểu điệt ưu tư về điều đó.

Đường Lệ Hoa mỉm miệng cười:

- Vậy là chuyện gì?

Gã lại tỏ ra thận trọng:

- Thời gian vừa qua, có phải tiểu cô cô tạm vắng mặt vì cần đi lại nhiều nơi?

Đường Lệ Hoa lại cau mặt:

- Đúng như thế thì sao? Hãy mau nói rõ xem người muốn hỏi điều gì?

Gã đành hỏi:

- Vậy trước và sau tiết Trùng Cửu vừa rồi trên giang hồ có bất kỳ chuyển biến gì khác lạ chẳng? Ý tiểu điệt muốn biết tiểu cô cô có phát hiện hay

cảm thấy điều gì đó đáng lưu tâm không?

Đường Lệ Hoa càng thêm cau mày:

- Ta nhớ rồi, nhưng sao người có vẻ rất quan tâm đến mỗi một thời khắc ấy? Tuy nhiên, vì người hỏi nên ta đáp, là suốt thời gian qua mọi diễn biến trên giang hồ nếu có thì vẫn chỉ ở mức bình thường, quả thật chẳng có gì đáng để lưu tâm. Người có vẻ chẳng tin thì phải?

Gã gượng cười:

- Tiểu điệt chỉ cảm thấy lạ, vì điều này có liên can đến Võ Lâm thập nhất hung. Nhưng nếu vẫn không xảy ra chuyện gì thì liệu có thể đoán, Võ Lâm thập nhất hung phải chăng đều đã vong mạng khi tiểu điệt sơ ý để hỏa dược chôn giấu ở thạch đình phát nổ?

Đường Lệ Hoa vỡ lẽ:

- Hóa ra người vẫn lo vì không biết tìm đâu ra kỷ vật trao tặng cho Thái Ngọc. Hãy an tâm, vì cùng là nữ nhân nên ta biết, Thái Ngọc kỳ thực chẳng cần gì hơn ngoài lời hứa phò giao sinh mạng của người. Nói cách khác, điều đáng trân trọng nhất đối với hầu hết mọi nữ nhân là lòng chung thủy của trượng phu. Chỉ cần thế là đủ cho nữ nhân sẵn lòng nâng khăn sửa túi suốt đời cho người mà họ đã đặt trọn lòng tin yêu. Ta thật mong Phi Thạch người chớ bao giờ phụ lòng cũng như phụ tình Thái Ngọc.

Gã hứa:

- Dù vật đổi sao dời, tiểu điệt hứa sẽ mãi thủy chung.

Đường Lệ Hoa hài lòng:

- Vậy bắt đầu tiếp nhận mọi khẩu quyết công phu ta sắp truyền được chưa?

Gã sẵn sàng:

- Tiểu điệt xin kính cẩn lắng nghe.

Đường Lệ Hoa hăng giọng:

- Cốt lõi của mọi công phu tuyệt kỹ đều dựa vào thành tựu đạt được của nội nguyên chân lực. Vậy ta bắt đầu truyền thụ nội công tâm pháp cho người, gọi là Nhật Dương Xuyên Cương tâm pháp. Hãy chú tâm lắng nghe.

* * * * *

Gã không thể không có phần cảm thấy lo khi biết đã sắp được đưa đến Xuyên Cương động, là nơi duy nhất dành cho Môn chủ bế quan khổ luyện tuyệt kỹ thượng thừa. Cho dù đi bên cạnh gã, lão Bạch Quan Vịnh vẫn đang hớn hở và luyện thuyên nói kể cho hai nhân vật đồng hành là hai môn nhân Xuyên Cương môn may lần này tình cờ quy hồi sơn môn nên ngẫu nhiên cùng hiện diện. Bạch lão đang phô trương hộ gã:

- Tư chất của Phi Thạch quả thông tuệ. Nhị vị có tin chẳng chỉ chưa đến một năm truyền thụ, ngoại trừ về phương diện nội công hỏa hầu, kỳ như mọi bản lãnh của Phi Thạch đã phần nào cao minh hơn Kiều Thái Ngọc đã từng luyện công những năm năm có dư. Hãy đoán xem, với tư chất ấy, nếu sau lần bế quan này, Phi Thạch không chỉ lĩnh hội đủ thập thành công phu bốn môn lại còn bình an vô sự xuất quan mỹ mãn, thì mai hậu bốn môn sẽ mất bao lâu để phát dương quang đại, vang danh khắp giang hồ?

Thế là Bạch lão không biết cũng chính lời tâng bốc ấy càng khiến gã thêm lo lắng. Bởi muốn xuất quan an toàn và đạt thành tựu viên mãn nào phải hễ gã muốn là được. Hãy còn chờ xem vận mệnh gã như thế nào đã.

Cùng đi bên cạnh nhưng ở phía còn lại, Kiều Thái Ngọc lần đầu tiên nắm tay gã:

- Chàng đang lo?

Gã khẽ ưỡn ngực tự hít vào một hơi:

- Kể cả nàng có phải cũng rất lo?

Kiều Thái Ngọc bóp vào tay gã:

- Nếu bảo không lo là nói dối. Tuy nhiên tiếp luôn tin với khí phách, với tư chất và với định lực của chàng, mọi việc đối với bốn môn lần này nhất định sẽ như nguyện.

Gã nhờ đó trấn tĩnh dần:

- Đa tạ. Nhờ nàng khéo nhắc khiến ta đã có lại tự tin. Vì thú thực, đúng là ta có âu lo.

Đường Lệ Hoa đi phía trước vì đã nghe tất cả nên lên tiếng:

- Bất luận ai cũng phải lo. Đó là sự thật và chẳng cần giấu giếm. Tuy nhiên, ta nhận thấy Phi Thạch người thủy chung rất thật tâm, vậy chỉ cần người luôn giữ nguyên định lực, đừng bao giờ để dao động, cộng với tư

chất thật thông tuệ của người, đúng như nhận định từng có của Đàn chủ Y Hình đàn, thì ta tin rằng người sẽ là nhân vật thứ nhất vượt quá quan, đúng như toàn thể môn nhân bốn môn luôn kỳ vọng và chờ đợi.

Gã tăng dần tự tin, liền phấn khích lên tiếng:

- Tiểu điệt nguyện hứa sẽ vì mọi người, nhất định xuất quan an toàn.

Điều duy nhất còn lại chỉ là thời gian.

Đường Lệ Hoa chột chậm bước, rồi dừng hẳn lại:

- Người sẽ phải mất ít nhất là ba năm, không thể ngắn hơn, trừ phi người còn là đóa kỳ hoa, có tư chất thật thông tư đỉnh ngộ. Tuy nhiên, chớ đừng vì thế mà nóng vội. Bởi hễ dục tốc ắt bất đạt. Rõ chưa?

Còn hơn cả hiểu, gã chột kêu:

- Sao tiểu cô cô không đi nữa? Phải chăng muốn nói sẽ chỉ một mình tiểu điệt tiến vào vùng vân vụ phủ mờ tối phía trước? Nếu là vậy, chí ít tiểu cô cô cũng nên cho tiểu điệt biết bản thân sẽ phải hành động thế nào với mọi địa hình không chỉ xa lạ mà còn khó mong nhìn rõ.

Đường Lệ Hoa lắc đầu:

- Mọi điều trong đó đều đã do tổ sư khai sáng sắp đặt sẵn. Chẳng riêng ta, bất luận ai dù từng tỏ tường cũng không thể phá lệ chỉ điểm gì cho người. Và lại cũng đã đến lúc Phi Thạch người cần phải tiếp nhận cương vị Môn chủ. Tuy chỉ trên danh nghĩa nhưng không thể không tuân theo nghiêm luật tiên nhân. Nào, mau quỳ xuống, thoát tiên hãy hành lễ, thực thụ bái ta làm sư phụ.

Gã vội quỳ.

Nhưng đang khi hành lễ, gã chột nghe Đường Lệ Hoa vụt quát:

- Thật to gan. Hãy mau đứng lại trước khi quá muộn.

Gã ngẩng lên khi thấy đang có một trong hai nhân vật từng đồng hành cùng Bạch lão vẫn cố sức chạy như lao vào vùng vân vụ phủ mờ tối phía trước.

Và cũng đồng thời lúc này, nhân vật đồng hành còn lại bỗng bất ngờ bật lao theo nhân vật phía trước, nhưng là để đuổi theo, bắt nhân vật ấy lại:

- Thật không ngờ họ Trang người lại sinh nhị tâm. Vì thanh danh bốn đàn, ta quyết phải bắt người quay lại chịu tội. hãy mau đứng lại!

Diễn biến xảy ra vừa bất ngờ vừa quá nhanh khiến ai ai cũng hoang mang và rồi chuyển dần qua xúc nộ.

Thế là gã cũng tung người lao theo, dù cảm thấy lạ là tại sao Đường Lệ Hoa, Bạch lão cũng như Kiều Thái Ngọc đều không tỏ dấu hiệu gì chứng tỏ muốn chạy đuổi theo.

Có ngờ đâu, chính hành động của gã mới là nguyên nhân khiến Đường Lệ Hoa hốt hoảng, lập tức gọi gã lại:

- Không được đâu, Phi Thạch. Dừng lại mau!

Kể cả Kiều Thái Ngọc cũng kêu:

- Sao chàng không mau dừng lại? Chớ tiến vào chỗ tối, dù chỉ một bước.

Gã hoảng kinh, lập tức biết có điều vừa bí ẩn vừa bất ổn quanh đây. Nhưng khi gã kịp dừng thì quá muộn. Do gã đâu chỉ tiến vào chỗ tối một bước mà đã là bước thứ ba thứ tư gì đó. Và quanh gã lúc này đều tối om. Cũng may là gã còn loáng thoáng nghe tiếng Đường Lệ Hoa có vẻ chú tâm nói với gã:

- Phi Thạch người nếu vẫn còn nghe rõ tiếng nói của ta thì một là mau dừng lại, hai là nếu có thể thì mau lùi về, theo đúng phương vị người vừa lỡ tiến vào. Đồng thời hãy chú mục nhìn kỹ xung quanh. Biết đâu người còn may là vẫn thấy hàng di tự do tổ sư lưu lại chỉ để điềm chỉ phương hướng cho người là nhân vật duy nhất danh chính ngôn thuận được quyền tiến vào Xuyên Cương động. Có nghe rõ chẳng? Nếu được thì hãy mau đáp lời, giúp ta cùng mọi người đỡ lo vì người.

Gã vụt hiểu. Thế là thay vì lùi, gã vẫn đứng yên là lên tiếng hồi đáp:

- Tiểu điệt đã nghe. Vậy phải chăng đây cũng là trận thế kỳ môn như tiểu điệt từng một lần gặp khốn?

Lập tức có tiếng Kiều Thái Ngọc reo cho dù chỉ thoang thoảng vang đến tai gã:

- Có rồi. Vậy là chàng vẫn tạm vô sự. Mong sư phụ hay mau mau nghĩ cách giúp chàng.

Thanh âm của Đường Lệ Hoa vang lên tiếp nối:

- Người đã bắt đầu lui dần chưa? Hãy mau thực hiện cho đến khi tìm thấy hàng di tự cần thiết. Vì càng chần chừ, do người đã lâm Mê Hồn trận,

nhất định nhận thức của người sẽ dần mê muội. Nếu để xảy ra điều đó tính mạng người e phải hi hữu. Có nghe chẳng?

Gã nghe và sợ, dù vậy vẫn đứng yên, chỉ lấy mắt nhìn thật kỹ khắp xung quanh:

- Tiểu điệt vẫn chưa dám bước lùi. Chỉ vì hiện chưa đủ mục lực để bắt đầu nhìn kể từ nơi tiểu điệt đang dừng.

Lập tức có tiếng Đường Lệ Hoa quát bảo:

- Vậy thì càng phải lùi mau. Chí ít cũng sẽ giúp người chậm rơi vào cảnh hôn mê và thác loạn.

Gã thêm sợ, toan lùi. Chợt mục lực dù yếu của gã vẫn tình cờ phát hiện một điểm có vẻ mờ sáng:

- Có rồi. Tiểu điệt đã phát hiện ký tự. Vậy có cần lùi nữa chẳng? Hay cứ thế tiếp tục?

Đường Lệ Hoa đã mất tự chủ, bỗng để phát ra tiếng reo hô hoan:

- Đa tạ Trời Phật. Thân tạ cao xanh. Phần Phi Thạch người hãy đi đi. Chỉ chúc người mã đáo công thành, sớm xuất quan quay lại và đừng để tâm lo lắng gì nữa về hạ lạc cũng như số phận của hai kẻ đã lao vào đó trước người. Mau đi đi.

Gã đã nhìn rõ điểm mờ và khi thấy đó là một dấu mũi tên để chỉ phương hướng.

lại còn tự phát sáng, gã lập tức đi theo:

- Tiểu điệt hứa nhất định sẽ quay lại. Xin cáo biệt tất cả. Thế là tuân tự nhờ các dấu chỉ phương hướng tự phát sáng gã vẫn an toàn tiến dần vào Mê Hồn trận nhất định sẽ dẫn gã đi đến Xuyên Cương động.

KỶ LÂN BẢO ĐIỂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Chuyển Biến Bất Ngờ Gây Náo Động - Nữ Anh Thư Quyết Chặng Gả Hai

Đang tọa công điều nguyên, gã bỗng giật thót mình vì bị hàng loạt những tiếng ầm ầm phát ở xung quanh gây kinh động.

Không những vậy, ngay khi thoát mở mắt, gã thấy bản thân cơ hồ đã rơi vào cảnh bị giam hãm với ba bề còn lại đều là những chấn song bằng thiết luyện khá to chẳng biết tự xuất hiện lúc nào. Và cùng với hàng loạt những chuyển biến lạ lùng ấy, từ phía sau gã còn đột ngột phát tỏa lên ánh hỏa quang làm gã chói chang đôi mắt đã lâu chỉ quen cảnh mờ tối.

Chưa hết, gã còn cảm nhận bị chói cả tai khi bỗng nghe thanh âm của một nhân vật rất quen thuộc với gã vang lên thật bất ngờ:

- Sao lạ vậy? Há lẽ đã trải qua một năm bế quan khổ luyện người vẫn chưa vượt được cảnh giới thứ nhất vốn dĩ là cảnh giới rất dễ vượt qua?

Gã vẫn chẳng thể nhìn thẳng vào đốm hỏa quang nên cứ nhắm nhú mắt:

- Là tiểu cô cô ư? Nhưng sao bảo tiểu cô cô không thể tiến vào Xuyên Cương động?

Đốm hỏa quang bỗng tắt, chỉ còn lại thanh âm lạnh lùng của Đường Lệ Hoa:

- Người vẫn chưa đáp lời ta. Hãy nói mau, vì sao người chưa vượt qua cảnh giới tột cùng dễ này?

Gã đỡ chói mắt, nhưng bù lại tận trong đáy mắt gã vẫn như đang phát quang, kỳ thực là nỗ đom đóm khiến gã vẫn không nhìn thấy gì.

- Thú thật, tự tiểu diệt không thể cưỡng cầu. Vì chẳng hiểu sao đã luyện mãi vẫn có cảm nhận chưa thể vượt qua cảnh giới đầu. Và lại, nhớ lời tiểu cô cô dặn, tiểu diệt nào dám khinh suất tỏ ra nôn nóng, sẽ chỉ là dục tốc bất

đạt. Thế nhưng tiểu điệt vẫn nghĩ bản thân chưa thể bế quan những ngoài một năm dài như tiểu cô cô vừa cho biết. Đã lâu đến thế thật sao? Và có phải vì lo nên tiểu cô cô đành mạo hiểm tiến vào?

Thanh âm của Đường Lệ Hoa vang lên vẫn lạnh lùng bất thường:

- Ta có nguyên do để không thể không mạo hiểm. Phần người có lẽ đã đến lúc người nên theo ta quay trở ra. Người ưng thuận chẳng?

Gã giật mình:

- Không cần tiếp tục bế quan nữa sao?

- Không cần. Đây là đối với người.

Gã lo ngại:

- Hay là ở ngoài đã xảy ra điều gì bất ổn? Phải rồi, vì đây là điều từng xảy ra. Vậy có đúng chẳng Kiều Thái Ngọc đã gặp nạn. Vì nếu không phải thế thì lẽ ra tiểu cô cô đã để nàng cùng vào. Có đúng như thế chẳng, tiểu cô cô?

- Người cũng biết lo cho Thái Ngọc ư? Nếu vậy, quả đúng như người đoán. Thái Ngọc chưa bao giờ lại bất ổn như lúc này. Nếu muốn và nếu thật sự quan tâm sao người không cùng ta quay trở lại bên ngoài?

Gã áy náy khôn tả:

- Liệu có cần thiết chẳng so với bao kỳ vọng do tiểu cô cô cùng toàn thể Xuyên Cương môn ủy thác cho tiểu điệt?

- Người nhận thấy tự người đang làm thất vọng cho nhiều người sao?

Gã ngao ngán thở dài:

- Nếu tiểu cô cô ám chỉ việc tiểu điệt dù đã ngoài một năm khổ luyện vẫn chẳng có tiến triển thì đúng là tiểu điệt đã làm mọi người thất vọng. Và đã như vậy, không sai, tiểu điệt nên tự lượng sức và quay trở ra thì hơn. Nhưng còn những thanh chắn song này?

- Người yên tâm. Chúng sẽ tự triệt thoái nếu người cứ đến gần ta. Mau nào!

Gã đứng lên và nảo nề tự đi về phía từng phát ra âm thanh của Đường Lệ Hoa.

Nhưng khi gã đi đến cơ hồ sắp chạm vào hàng chắn song thì bất đồ có một bàn tay mềm mại từ một phía vươn vào vừa chạm vừa điểm trụ vào

huyết đạo gã.

Gã thất kinh:

- Ai? Sao lại chế ngự ta?

Tiếng hồi đáp càng làm gã thất kinh:

- Người quả là một cường đồ to gan. Hãy cầm miệng và mau đi theo ta.

Thật không gì làm gã bàng hoàng hơn so với lúc này:

- Kiều Thái Ngọc?!

Chợt...

Chát! Chát!

Hai bên mặt của gã đã bị bàn tay mềm mại ấy đánh vào thật mạnh. Gã đau bên ngoài thì ít, đau nhói tận tâm can mới là nhiều.

Vì vậy gã cứ nín lặng và cứ để hai nữ nhân tâm địa khó lường muốn làm gã như thế nào tùy ý.

Thật lạ, để tiến vào Xuyên Cường động, gã nhớ chính bản thân gã phải đi xuyên qua một vùng vân vụ mờ tối được biết với tên gọi là Mê Hồn trận. Tuy nhiên, lúc này để quay trở lại, gã được hai nữ nhân dẫn đi theo một lối hoàn toàn khác, hầu hết là xuyên qua các khe đá hẹp và rất ngoằn ngoèo, khúc khuỷu, thật không dễ ghi nhận nếu chỉ được đi qua một lần.

Nhưng dù sao tất cả rồi cũng kết thúc, đây là nói về lượt quay trở ra này của gã, vì trước mắt gã mọi cảnh quang đã bất ngờ được mở toang, cho gã nhìn thấy ở bên ngoài còn thêm nhiều nhân vật nữa như cũng đang đợi gã. Trong đó, gã thập phần hoang mang do phát hiện Bạch Quan Vịnh cũng có mặt và với diện mạo hăm hăm, vừa nhìn vừa tỏ dấu hiệu như sẵn sàng đối phó hoặc ăn tươi nuốt sống gã nếu có thể.

Lập tức gã hiểu ra ở bên ngoài quả có biến và điều đó không chỉ làm thay đổi thái độ của hai nữ nhân, một là tiểu cô cô và một là thê tử của gã - mà còn khiến những ai từng quan tâm kỳ vọng gã cũng thay đổi thái độ.

Nhưng đó là sự biến gì? Gã không biết, vì thế đã toan hỏi.

Ngờ đâu có một vị thiếu gia công tử đang đứng ngoài cùng mọi người chợt kêu lên với thái độ xác xược là lấy tay chỉ vào gã:

- Châu Sách?! Ta ngờ kẻ nào to gan dám mạo nhận thành bốn thiếu gia ngờ đâu chính là Châu Sách người, chỉ là hạng gia nhân tầm thường trong

nhieu gia nhân từng được song thân ta cứu mang bảo bọc. Hãy nói mau, vì sao người vẫn chưa chết? Và tại sao người dám mạo nhận ta?

Gã ngơ ngác:

- Châu Sách?! Người bảo ta là Châu Sách?

Kiều Thái Ngọc vẫn đang khống chế gã lập tức nghiêng răng và bật tay vào mặt gã:

- Người đừng giả ngộ nữa, vì tất cả đã bại lộ chân tướng. Tốt nhất hãy khai mau, người có mưu đồ gì khi cố tình mạo nhận Đường Phi Thạch thiếu gia?

Chát! Chát!

Huyệt đạo đã bị chế ngự. Gã tuyệt vô phản ứng, có chăng chỉ là hứng chịu những vớ về mặt ngơ ngác. Đến đây chẳng biết có ai nghe chẳng, gã còn đang tự lẩm nhẩm:

- Châu Sách? Danh xưng này nghe rất quen. Là tính danh của ta chăng?

Đường Lệ Hoa nghe, lập tức ngăn cản cơn xúc nộ của Kiều Thái Ngọc:

- Đủ rồi Ngọc nhi. Hãy để ta tiến hành thẩm vấn gã.

Vị thiếu gia công tử nọ lại kêu:

- Chẳng cần thiết nữa đâu, tiểu cô cô. Vì tiểu diệt tuyệt đối không lầm, gã chính là Châu Sách. Tội mạo nhận và suýt trở thành Môn chủ Xuyên Cương môn của gã thật đáng tội tử. Tiểu cô cô cần nghiêm trị ngay nếu điều này hợp với môn quy quý môn.

Những nhân vật cùng có mặt lập tức cũng nhất loạt cất tiếng phụ họa:

- Gã có mưu đồ bất chính, suýt chút nữa gây đại họa cho bốn môn. Mong Môn chủ theo môn quy nghiêm trị.

Phần gã ngơ ngác, chỉ bưng tỉnh nhờ tâm cơ máy động, báo cho gã biết sinh mạng đang lâm nguy.

Gã vội lên tiếng:

- Chờ đã, tại hạ nhớ rồi. Vậy thiếu gia đây là Đường Phi Thạch?

Vị thiếu gia nọ cười lạt:

- Người không nhận không xong hoặc bảo không còn nhớ cũng không được. Vì trong những gia nhân chỉ có Châu Sách người là được ta ưu ái, dù đi đâu cũng chọn người làm đồng hành. Thật không ngờ người lợi dụng

lòng ưu ái ấy, dám mạo nhận ta, không chỉ qua mặt tiểu cô cô cùng là người Đường gia, mà còn toan thao túng cả Xuyên Cương môn đang do tiểu cô cô của ta chấp chưởng.

Từng lời của thiếu gia Đường Phi Thạch có tác dụng khiến sắc diện của từng nhân vật cứ dần dần phát tỏa sát khí.

Riêng gã Châu Sách càng nghe thì chỉ càng hoang mang:

- Vậy tại hạ có thể hỏi lại một điều là vì duyên cớ gì thiếu gia ngay thoát đầu cứ nói lẽ ra tại hạ phải chết?

Đường Phi Thạch hỏi vặn lại:

- Chẳng lẽ người không nhớ những gì từng xảy ra ư?

Gã lắc đầu:

- Toàn bộ nhận thức tại hạ đều đã quên sạch, kể cả lai lịch hoặc xuất xứ bản thân. Vậy ngoài điều tại hạ vừa hỏi, có thể nào mong Đường thiếu gia chỉ giáo cho tại hạ biết song thân phụ mẫu đã sinh ra tại hạ là ai hoặc có tính danh ra sao chẳng?

Đường Phi Thạch lắc đầu đáp:

- Thoạt kỳ thủy, kể từ khi người xuất hiện ở Đường gia đã là một cô nhi, tứ cố vô thân. Riêng về lần người suýt chết, đấy là lúc ta cùng người đều đang kiêm trình quay lại Đường gia. Do kiêm trình nên phải đi đêm, thêm phần nữa là cả ta lẫn người đều không am hiểu võ học, chính vì thế ta còn nhớ đã tận mắt thấy người vì sảy chân nên sa xuống vực. Dĩ nhiên ta vô khả cứu người, thế là cứ nghĩ lẽ ra người đã chết. Ngờ đâu, hừ...

Đường Lệ Hoa chột cau mày:

- Nhưng liệu có thật Châu Sách người quên hoàn toàn quá khứ? Bởi vì ta chẳng thể không nghĩ người luôn giả vờ, dụng tâm như thế nào thì ai cũng biết, đấy là muốn chiếm hữu sở học hòng thao túng bốn môn Xuyên Cương.

Gã lắc đầu:

- Xin đừng quên chính quý môn đưa văn bối về đây. Vì thế đâu thể bảo ngay từ đầu văn bối đã có mưu đồ bất lợi với Xuyên Cương môn. Nhưng nhân đây văn bối xin hỏi, liệu có ngộ nhận gì nữa chẳng giả như văn bối đích thực là Đường Phi Thạch và vị thiếu gia kia mới là mạo nhận?

Đường Phi Thạch quát:

- Người quả to gan. Đã như thế này người còn dám ngoa ngôn xảo ngữ toan đổi trắng thay đen hầu lấp liếm hành vi ám muội lẫn mưu đồ đen tối của người ư?

Gã lắc đầu và gượng cười:

- Xin đừng nghĩ vậy. Trái lại tại hạ đang cần càng nhiều càng tốt những lời chứng thật thuyết phục. Để khi hoàn toàn minh bạch thiếu gia chính là Đường Phi Thạch thì hiển nhiên tại hạ không phải. Và cũng qua đó, biết đâu tại hạ có cơ hội nhớ rõ hơn về bản thân, thứ nhất liệu có đúng là Châu Sách thật không hay rốt cục vẫn là một Châu Sách giả và thứ hai là tại hạ cũng hy vọng bản thân được nhớ lại bản thân đã sảy chân sa xuống vực như thế nào, sau đó thì sao đều là những việc tại hạ tuyệt vô khả nhớ.

Đường Lệ Hoa đáp:

- Người không là Đường Phi Thạch điều này đã được chứng minh qua sự việc Đường Phi Thạch kia vẫn luôn nhớ lai lịch bản thân, kể cả cũng nhớ rõ ta là ai và từng xuất hiện cuối cùng ở Đường gia như thế nào. Hơn thế nữa, để người thêm khẩu phục tâm phục, chính Bạch bá bá sẽ cho người minh bạch, rằng giữa người và Đường Phi Thạch đích thực có sự hữu biệt như thế nào.

Nhờ đó, lần đầu tiên kể từ khi gặp lại Bạch lão có cơ hội lên tiếng:

- Người còn nhớ lão phu từng quả quyết dựa vào cân cốt của bản thân, niên kỷ của người khi đó phải ngoài mười sáu. Điều này khác biệt so với niên kỷ của Đường Phi Thạch thực thụ dựa theo trí nhớ của Môn chủ bốn môn. Và cũng theo cân cốt vẫn dần tăng triển của Đường Phi Thạch kia thì đây mới là Đường thiếu gia đích thực. Tuy nhiên, nhân đây lão phu cũng xin nói thêm một lời mong Môn chủ ứng thuận.

Đường Lệ Hoa tuy gật đầu tỏ ra ứng thuận nhưng chột thờ dài và lên tiếng:

- Bốn Môn chủ đã rõ Đàn chủ Y Hình đàn muốn nói gì rồi. Có phải vẫn quả quyết vì Châu Sách đích thực đã quên toàn bộ quá khứ nên mọi diễn tiến xảy ra đều xuất phát từ nhằm lẫn của bốn môn, phần gã hoàn toàn vô

tội? Và nếu là vậy, phải chăng Bạch Đoàn chủ có ý khuyên bốn môn thu nhận gã, cần thiết nữa thì cứ để gã tiếp tục thời kỳ bế quan đang dang dở?

Đường Phi Thạch xen lời:

- Tiểu điệt không tin lời gã Châu Sách vì hoàn toàn quên quá khứ nên chẳng hề có toan tính thủ lợi cho bản thân.

Gã cũng lên tiếng:

- Mong Đường thiếu gia đại lượng minh xét. Và để chứng minh bản thân tại hạ kỳ thực chẳng hề có toan tính gì, xin hãy nghe đây. Thoạt tiên tại hạ xin đa tạ lòng độ lượng khoan dung của Bạch tiên bối. Tuy nhiên, cũng phải thú nhận quả thật tư chất của văn bối chỉ hữu hạn, bởi như tận mắt Đường môn chủ mục kích, tại hạ dù bế quan khổ luyện đã ngoài một năm nhưng kết quả thu được chẳng đáng kể, vẫn chưa vượt qua cảnh giới đầu. Vì vậy văn bối có thể quả quyết bản thân khó thể đạt thành tựu viên mãn. Không phải văn bối sợ chết đối với quan ải cuối cùng nhưng để vượt qua chúng e không thể thực hiện với hạn kỳ chỉ ba năm.

Đường Lệ Hoa gật đầu:

- Ta thấy người văn luôn thật tâm. Và đúng như lời người vừa tự nhận định, kể cả ta cũng quả quyết bản thân của người khó thể trở thành niềm hy vọng bấy lâu nay của bốn môn vẫn luôn chờ đợi. Vậy việc có để người tiếp tục bế quan hay không thì đó là điều chẳng cần bàn đến. Có chăng là ta đang hoang mang, chưa biết nên xử trí người như thế nào so với bao điều nhảm lẫn thật tai hại đã xảy ra?

Đường Phi Thạch kêu:

- Tiểu cô cô định không nghiêm trị gã ư? Xin đừng quên ai trong chúng ta cũng chưa rõ là gã có hay không có những toan tính khó lường.

Đường Lệ Hoa nhăn nhó:

- Nhưng cũng do lỗi bốn môn một phần. Huống hồ về phía gã, thủy chung vẫn chưa để lộ bất kỳ dấu hiệu nào đáng nghi. Vậy tốt nhất nên tìm biện pháp xử lý sao cho vẹn toàn, chí ít cũng thấu tình đạt lý. Hay là mọi người nghĩ sao, vẫn cứ thu nhận gã thành môn nhân bốn môn?

Gã bỗng lên tiếng, giọng ngập ngừng:

- Có một điểm này thật mong Môn chủ cạn suy là sẽ như thế nào nếu văn bối đã chứng tỏ không thể tiếp tục bế quan luyện công đúng như mọi kỳ vọng của quý môn? Ý văn bối muốn nói phải chăng quý môn sẽ chọn nhân vật khác, có thể là Đường thiếu gia chẳng hạn? Vậy thì liệu có ổn chẳng nếu... nếu quý môn như chẳng còn ai nữa để gả cho Đường thiếu gia đúng như mọi sắp đặt thừa nào, là điều không thể không có.

Đường Phi Thạch ngờ ngàng:

- Sao lại đề cập việc gả xin ở đây?

Đường Lệ Hoa cau mày:

- Phi Thạch người đừng vội xen vào. Vì gã nói đúng. Vậy ý của Châu Sách người là thế nào?

Gã áy náy cúi đầu:

- Ý văn bối muốn thoái hôn. Vì kỳ thực văn bối đã tỏ ra bất xứng với Thiếu môn chủ Kiều Thái Ngọc.

Đường Phi Thạch lại kêu lên:

- Sao? Hóa ra với thân phận mạo nhận người còn to gan đã dám cùng Kiều Thái Ngọc cô nương thành hôn? Thật quá đáng.

Đường Lệ Hoa nhăn mặt, trách Phi Thạch:

- Đừng quá nghiêm trọng như vậy. Vì giữa gã và Kiều Thái Ngọc chỉ mới là phu thê trên danh nghĩa vẫn chưa cùng nhau thành thân. Và sở dĩ có chuyện này vì đó là nghiêm luật, không thể không thực hiện. Thế nên, nếu gã tự nguyện thoái hôn cũng là để cho bốn môn. Vậy phần Châu Sách người sau đó như thế nào? Người có dự định gì?

Gã vẫn cúi đầu và thở dài:

- Về bản thân ư? Văn bối cũng tự cảm thấy bất xứng nếu miễn cưỡng lưu lại đây. Vì biết đâu càng lưu lại chỉ càng gây khó xử, thậm chí có thể khiến Kiều thiếu môn chủ phật ý? Văn bối xin được ly khai.

Kiều Thái Ngọc không nói gì, chỉ lẳng lặng cúi đầu đứng yên.

Đường Lệ Hoa thì vẫn tiếp tục nói với gã:

- Nếu là vậy, đương nhiên ta không để người có cơ hội vận dụng công phu bốn môn. Người nghĩ sao?

Gã tán thành:

- Văn bối sẵn sàng và nguyện lập thế sẽ không bao giờ vận dụng võ học quý môn.

Đường Lệ Hoa bảo:

- Trong chuyện này nếu chỉ lập trọng thế thì chưa đủ. Vì thế ta lập lại cũng là để hỏi rõ hơn, người nghĩ sao nếu ta buộc phải thu hồi toàn bộ võ học đã truyền thụ cho người?

Gã vẫn sẵn sàng:

- Văn bối nào dám khước từ. Vì xét kỹ lại, mọi ngộ nhận diễn ra thoát kỳ thủy xuất phát từ văn bối, khi tự miệng nhận bản thân là Đường Phi Thạch. Vậy Môn chủ ưng thuận để văn bối thoái hôn và ly khai?

Kiều Thái Ngọc chột giật mình kêu:

- Người đừng xuẩn ngốc như vậy. Trừ phi người không biết để thu hồi thì sư phụ ta buộc phải phế bỏ toàn bộ võ công của người đấy.

Gã sững sờ:

- Hóa ra thu hồi là phế bỏ? Vậy tiếp theo thì hậu quả sẽ như thế nào? Liệu tính mạng của tại hạ có bị hủy theo?

Đường Lệ Hoa thở dài:

- Người thật chẳng biết gì sao? Đương nhiên muốn thu hồi thì cần phải phế bỏ những gì người đã tiếp nhận từ bốn môn. Riêng chỉ tính mạng thì còn nguyên vẹn, đấy là nói nếu người đừng như mọi người, vì ai ai cũng xem võ công ngang bằng tính mạng. Thế nên bất luận au cũng sợ hãi nếu bị phế võ công.

Gã vỡ lẽ:

- Nhưng dù vậy như đã tỏ bày, bản thân văn bối vẫn mãi hổ thẹn, nếu còn mặt dày mặt dạn tiếp tục lưu lại. Vì thế, chỉ cần giữ nguyên vẹn sinh mạng, văn bối không thể không hoàn trả những gì từng tiếp nhận từ quý môn. Xin ưng thuận.

Bạch lão chột chép miệng:

- Sẽ thật hoài phí nếu người ưng thuận điều này. Sao người không cầu khẩn xin Môn chủ thu dụng người trở thành môn nhân như mọi người.

Gã nhìn Bạch lão vẻ cảm kích:

- Cũng không cần đâu một khi vẫn bối vì không còn là hậu nhân Đường gia nên cũng không cần báo thù. Vậy cần võ công làm gì? Thay vào đó, nếu Bạch tiền bối đại lượng, xin để vẫn bối giữ lại những kiến văn về y thuật, đừng thu hồi như Môn chủ quý môn cần phải thu hồi võ công.

Đường Phi Thạch cười khẩy và mĩa mai gã:

- Người thật ngốc. Vì y thuật khác võ công. Hay nói cách khác, nếu chỉ cần phế bỏ võ công là đủ để thu hồi võ học thì để xóa bỏ mọi kiến văn về y thuật của người, Bạch lão Đàn chủ chỉ có mỗi cách là đập vỡ đầu người ra. Vậy là người sẽ chết, hiểu chưa? Hóa ra người vẫn kém cỏi như thua nào, dù đã sau hai năm ngoài ta và người phải cách chia. Người này, người mãi mãi vẫn chẳng khác hơn.

Gã thản nhiên thừa nhận:

- Tại hạ thà nhận là ngốc hơn là để thiếu gia mãi nghi ngờ cho tại hạ có những toan tính thu lợi vì bản thân. Và điều này càng chứng tỏ, nếu tại hạ lưu lại e càng thêm làm thiếu gia xốn xang khó chịu. Đúng không?

Đường Phi Thạch bĩu môi gật đầu:

- Không sai. Và nếu là ta, quyết chẳng để buông tha người. Vì thế cũng hãy nhớ, mai hậu chớ để ta gặp lại người.

Gã quay lại với Bạch lão:

- Tiền bối nghĩ sao về điều vẫn bối vừa đề xuất?

Bạch lão thở dài:

- Vì người vẫn nhất quyết ly khai, được, hãy cứ giữ, xem đó là một chút hoài niệm về quãng thời gian đã qua.

Gã đáp tạ và quay qua Đường Lệ Hoa:

- Vẫn bối vẫn nguyện hoàn trả những gì đã tiếp nhận. Vậy xin Môn chủ mau thu hồi.

Đường Lệ Hoa tỏ ra ngập ngừng:

- Ta có thể thu nhận người, nếu...

Gã quả quyết:

- Hảo ý của Môn chủ vẫn bối nguyện ghi nhận, mãi không quên. Nhưng để tiếp tục lưu lại thì vẫn bối không thể.

Đường Lệ Hoa đành tự tiến lại gần gã.

Chợt Kiều Thái Ngọc cũng tiến lên:

- Sư phụ...

Nhưng gã đã lập tức lên tiếng:

- Thiếu môn chủ xin chớ xen vào. Và đừng quên tại hạ đã thoái hôn, nghĩa là Thiếu môn chủ cũng chẳng có tư cách có thể can thiệp.

Đường Lệ Hoa cũng bảo:

- Gã nói đúng. Và trong chuyện này, đúng là ta cũng có lỗi. Thế nên, thà để gã ly khai, chính là cách duy nhất để cứu mọi nhằm lần đã qua. Đồ nhi không nhận thấy như vậy sao? Mau lùi lại, cứ để sư phụ hành sự.

Kiều Thái Ngọc thở dài, cúi đầu và lẳng lặng lùi lại.

Trong khi đó, chỉ một lượt cất tay của Đường Lệ Hoa là toàn thân gã lập tức bị chấn động. Gã lao đảo suýt ngã. Nhưng may sao, lúc chỉ mới khuỵu xuống gã lại gượng đứng lên, nhờ đó phát hiện mọi huyết đạo từng bị chế ngự đã được khai thông.

Gã vòng tay thi lễ khắp lượt và cất giọng chợt khàn lại để báo biệt mọi người:

- Ân trọng quyết chẳng dám quên. Vì hai năm qua cũng nhờ quý môn Xuyên Cương khiến Châu Sách này có nơi lưu ngụ. Bây giờ tuy báo biệt nhưng nếu hậu hội hữu kỳ, giả như quý môn cần đến, tại hạ dù chết vẫn nguyện xả thân báo đền. Cáo biệt!

Gã lao đảo bước đi, dáng nặng nề và thật buồn thảm. Dù vậy, vì Xuyên Cương môn không còn là nơi dành cho gã nên cuối cùng gã cũng đi khuất dần... khuất dần...

* * * * *

Chợt có tiếng gọi gã:

- Đứng lại!

Gã hoảng kinh nhưng chưa kịp có bất kỳ phản ứng gì thì toàn bộ nhận thức của gã đã bay biến.

...

Khi phát hiện vẫn còn cơ hội tỉnh lại, gã lập tức lên tiếng:

- Tại hạ không nghĩ vẫn còn sống. Vậy phải chăng Thiếu môn chủ muốn chỉ giáo gì thêm?

Trước chỗ gã đang nằm đúng là Kiều Thái Ngọc. Có chút sai biệt là lúc này nàng che giấu diện mạo sau lớp sa mỏng màu đen. Nàng bảo:

- Đừng nghĩ ta muốn giết người. Nhưng quả là ta đã từng có ý định này, đây là lúc ta cùng sư phụ tiến thẳng vào nơi người đang bế quan luyện công. Tuy nhiên, lúc đó khác, sau này khác. Và ta cũng đã từ bỏ ý định ấy ngay khi biết người dù gì vẫn là nạn nhân tình cờ của những ngộ nhận liên tiếp xảy ra. Hy vọng người luôn minh bạch như vậy.

Gã ngồi bật dậy:

- Vậy thì ý gì qua thái độ này?

Nàng hất hàm:

- Phía sau người là một bọc hành trang. Vì nghĩ người sẽ cần nên sư phụ sai phái ta mang đến cho người.

Gã quờ tay ra phía sau, chộp và đeo ngay bọc hành trang lên vai. Đoạn gã đứng lên:

- Tại hạ đã có thể đi được chưa?

Nàng lắc đầu:

- Người thử nhìn quanh. Nếu không có ai đưa đường liệu một mình người có thể tự tìm thấy lối ra chăng?

Gã làm theo và hoàn toàn hiểu:

- Vậy hiểu như thế nào qua hành vi Thiếu môn chủ từng làm tại hạ mê man, mất hết nhận thức một thời gian? Phải chăng là để tại hạ từ nay về sau không thể nào đoán biết đâu là trú sở của quý môn, nơi tại hạ lưu ngụ hai năm qua?

Nàng kinh ngạc:

- Người quá thông tuệ. Nhưng sao có nhiều điều ai cũng thông hiểu, chỉ riêng người là tỏ ra ngu ngơ khờ khạo?

Gã thở hắt ra:

- Thiếu môn chủ ám chỉ những thiếu hiểu biết của tại hạ về võ học? Cũng dễ giải thích thôi, vì rằng tại hạ nhất định chưa hề và chưa từng được bất luận ai chỉ điểm võ công. Đã không biết thì lấy gì hiểu?

Nàng vẫn tỏ ra kinh ngạc:

- Ý ta không hoàn toàn như thế. Vì cũng như Bạch lão bá nhận định và hiện vẫn luôn quả quyết, ta thừa nhận người đáng được kể là có tư chất hơn người. Thế nhưng liệu phải giải thích như thế nào về nhiều điều khó thể giải thích từng xảy ra ở người có tư chất thông tuệ là người?

Gã không hiểu:

- Há lẽ giải thích như tại hạ vừa nói là chưa đủ rõ? Vậy Thiếu môn chủ nói đi, về phương diện nào tại hạ từng tỏ ra khó hiểu? Và nếu có thể giải thích tại hạ quyết thẳng thắn tỏ bày.

Nàng bảo:

- Về phương diện võ công. Người đã tỏ rõ phẩm chất tốt cùng thích hợp qua thời gian một năm, được kể là ngắn, người lại có thành tựu vượt cả ta từng khổ luyện suốt những năm năm. Nhưng cũng với phẩm chất ấy, khi bế quan, ngược lại chẳng tiến triển gì, vẫn cam dừng ở cảnh giới thứ nhất dù đã qua một năm khổ luyện. Tại sao?

Gã ngơ ngẩn:

- Nếu vậy, tại hạ có thể thỉnh giáo Thiếu môn chủ về một nghi vấn chẳng? Là có phải mọi thành tựu của mỗi người qua thời gian mau hay chậm đều tùy vào sự thông tuệ thiên phú?

Nàng gật đầu:

- Cũng phải kể đến tư chất nữa, là hai thứ mà ở người đều hội đủ.

Gã hoang mang:

- Cứ theo đó mà suy, việc tại hạ bế quan luyện công chậm tiến triển đích thực phải xuất phát từ một nguyên do nào đấy và chỉ bản thân tại hạ mới giải thích được. Đúng không? Như vậy, há lẽ vì nguyên nhân này...

Nàng quan tâm:

- Nguyên do gì? Hãy mau nói và đừng quên lời người vừa hứa sẽ giải thích được thì luôn thẳng thắn tỏ bày.

Gã gật đầu, dù vậy lại cẩn trọng hỏi:

- Ở một người có thể kiêm luyện mấy loại công phu? Hay chỉ nên chuyên luyện một?

Nàng vỡ lẽ:

- Người thì sao? Lẽ nào cũng đang kiêm luyện từ ngoài một công phu bốn môn?

Gã thở dài:

- Lúc bị Võ Lâm thập nhất hung sinh cầm, vì tình cờ cũng có một nhân vật cùng chung số phận nên tại hạ may mắn là được nhân vật ấy chỉ điểm cách luyện nội công. Sau đó, khi Môn chủ quý môn ưng thuận truyền thụ võ học, lẽ ra tại hạ chỉ nên theo một. Ngờ đâu, dựa vào những kiến văn y đạo do Bạch tiên bối chỉ giáo, tại hạ vì thấy đường lối sở học của cả hai tuy hữu biệt nhưng chẳng gây tổn hại hoặc trở ngại gì cho nhau nên tại hạ vẫn luyện cả hai. Vậy Thiếu môn chủ nói đi, điều đó nên hay không nên? Và có phải vì thế đã khiến tại hạ gặp khó khăn kể từ lúc bắt đầu bế quan luyện công?

Nàng kinh hãi:

- Người thật hồ đồ. Lẽ ra trước khi có quyết định này người nên hỏi thật rõ ở sư phụ ta khi ấy cũng là người truyền thụ võ công cho người. Há không biết chính vì hành vi hồ đồ này có thể đã khiến người hứng chịu hậu quả khốc liệt là bị xung khắc nội nguyên, dẫn đến cảnh trạng tẩu hỏa nhập ma hay sao?

Gã giật mình và liền nhẹ nhõm thở phào:

- Ôi, thật may. Nhưng sao vẫn có người kiêm luyện cùng lúc nhiều loại công phu hữu biệt? Như lão bà bà, chủ nhân của Võ Lâm thập nhất hung chẳng hạn?

Nàng lắc đầu nguầy nguậy:

- Muốn như vậy, thoát tiên họ đã luyện duy nhất một loại công phu đại đủ thập thành. Nhưng dù là thế, trước lúc quyết định luyện thêm một hoặc vài công phu khác, ta tin chắc họ cũng phải cân nhắc đăn đo. Vì chỉ cần khinh suất dù chỉ ly hậu quả vẫn đến với họ như thường. Người quả là hồ đồ, chỉ như vậy mới thản nhiên liều với chính sinh mạng.

Rồi nàng chột kêu:

- Nói như vậy, bản thân người lúc này vẫn chưa hoàn toàn bị phế võ công? Vì gia sư chỉ thu hồi sở học bốn môn, hiển nhiên ở người hãy còn công phu từng luyện?

Gã gật nhẹ đầu:

- Đó là điều ngay khi bị quý Môn chủ thu hồi võ học, tại hạ đã nhận ra và cảm thấy may vì căn còn một phần nhỏ chưa mất hết.

Bồng nàng tự hạ thấp giọng:

- Vậy đi mau. Và nghe ta dặn đây, đó là người dù bất luận thế nào, kể từ nay trở đi đừng bao giờ hoặc tiếp tục luyện hoặc đại đột thi triển sở học của bốn môn. Nhớ chưa?

Gã sợ hãi, vội đi theo nàng. Nhưng khi nghe nàng căn dặn, gã liền phì cười và bảo:

- Hóa ra Thiếu môn chủ hết hoảng vì điều này. Hãy yên tâm, bởi tại hạ long trọng hứa sẽ không bao giờ tiếp tục luyện nữa. Riêng việc thi triển hay vận dụng sở học quý môn thì đó là điều tại hạ có muốn cũng không thể nào toại nguyện.

Nàng đi bên cạnh gã, đưa gã đi theo những lối chỉ có nàng nhận biết:

- Người nói như vậy là có ý gì?

Gã giải thích:

- Bởi vì trước đây tại hạ từng thử rồi. Và kết quả là với đường lối sở học hoàn toàn khác thì cách vận dụng dẫn lưu chân khí cũng khác. Tại hạ đã vô khả dùng tâm pháp nội công này để vận dụng thi triển thành chiêu thức xuất phát từ công phu còn lại. Hoàn toàn vô khả. Thật đấy.

Nàng ngao ngán lắc đầu:

- Ta cảm thấy khó thể mình định người là người thông tuệ hay chỉ là kẻ ngu đần. Sở dĩ trước kia người vô khả vận dụng chỉ vì vẫn đang kiêm luyện cả hai công phu cùng lúc. Thế nên hễ thi triển chiêu thức của công phu nào thì lập tức tự bản thân người liền đưa chân khí dẫn lưu theo tâm pháp của công phu ấy. Nhưng lúc này đã khác, bản thân người hiện chỉ còn duy nhất một loại tâm pháp nội công, nghĩa là cách điều động và dẫn lưu chân khí chỉ còn duy nhất một, vậy thì sao không thể dùng chân khí này thi triển theo chiêu thức của công phu kia? Hiểu cả chứ?

Gã giật mình:

- Không ổn rồi. Vì nếu vậy, vạn nhất tại hạ không thể kiềm chế, khi gặp lúc lâm nguy đến sinh mạng chẳng hạn, thì chỉ cần tại hạ vận dụng sở học

của quý môn là phạm vào lời đã từng hứa còn gì? Liệu có cách nào cho tại hạ bỏ hẳn chẳng?

Nàng quay ngang mặt nhìn gã:

- Có. Đó là người nên mau tự tìm đến cái chết thì hơn. Bởi cũng như những kiến thức về y thuật, điều mà người đã nhớ, đã tự biến thành của người thì chỉ khi chết mới có thể mất đi. Người thấy sao?

Gã thở dài:

- Ý Thiếu môn chủ muốn nói tại hạ một lần nữa lại tỏ ra quá ngây thơ, vì đã không hiểu những điều kỳ thực rất dễ hiểu. Nhưng biết phải làm sao một khi tại hạ luôn thật tâm, chỉ muốn hoàn trả toàn bộ những gì không thuộc về tại hạ. Hơn nữa, tại hạ chẳng muốn bội ước. Đã hứa như thế nào thì quyết luôn giữ lời.

Nàng chột mai mỉa gã:

- Có thật như thế chẳng? Có phải người là kẻ luôn giữ lời chẳng?

Lần này gã hiểu ngay Kiều Thái Ngọc ám chỉ điều gì:

- Vì đã nguyện ý thoái hôn, nếu không, ắt Thiếu môn chủ dần dà cũng sẽ biết tại hạ là hạng giữ chữ tín như thế nào.

Nàng chột gay gắt:

- Người vừa bảo luôn giữ lời, vậy việc thoái hôn là giữ lời sao? Hay người muốn ta hiểu vì bản thân người không thể giữ đúng mọi lời từng hứa với ta nên lập tức dùng cách thoái hôn để giữ bỏ trách nhiệm? Cho dù vậy thì một là người nên hỏi ta xem có tán đồng và chấp nhận cho người thoái hôn hay không hoặc hay là người vì không tuân giữ chữ tín nên đừng bao giờ trước mặt ta cứ quả quyết người là hạng luôn giữ lời.

Gã giật mình, quay nhìn nàng:

- Thiếu môn chủ có ý hận tại hạ? Thế mà tại hạ ngỡ chỉ cần thoái hôn là giúp Thiếu môn chủ rất nhiều.

Nàng phá lên cười sảng sặc:

- Người nói nghe quá dễ. Cũng phải thôi, vì người là nam nhân, đâu thể hiểu cảm giác của ta là nữ nhân. Ta hỏi người, nam nhân có thể nắm thê bảy thiệp, liệu nữ nhân có được như vậy chẳng? Hay chỉ được gả dù bất luận cho ai cũng không quá một lần?

Gã chột dạ:

- Nhưng tại hạ hiện vẫn là kẻ bất tài vô dụng, đâu thể sánh với Đường thiếu gia, nhất định là xứng đáng với Thiếu môn chủ hơn.

Nàng buông tiếng hừ lại:

- Người vô dụng thì sao? Ai bảo Kiều Thái Ngọc ta đã được gả cho người.

Gã lo ngại:

- Xin đừng quên ngoài sự bất tài vô năng, xuất thân của tại hạ vẫn chỉ là hạng nô gia.

Nàng lại gay gắt:

- Nhưng người cũng nên biết, đa phần đối với nữ nhân, hễ gả cho trâu thì theo trâu, gả cho chó thì theo chó. Vì thế mới bảo là tùy theo duyên phận do cao xanh sắp đặt.

Gã lập tức dừng lại:

- Thật ý của Thiếu môn chủ là gì? Nếu vẫn muốn cùng Châu Sách này nên duyên phu phụ thì không phải tại hạ không có cách.

Nàng cũng dừng lại:

- Hãy nói thử xem.

Gã bảo:

- Xuất giá tòng phu. Thiếu môn chủ theo đó, một là phải thành ý lệnh sư để khi được chấp thuận thì đừng ngại điều thứ hai là phải hoàn trả toàn bộ mọi sở học Xuyên Cương môn. Sau đó hãy theo tại hạ để no đói có nhau, sang hèn cùng hưởng.

Nàng ngáp ngừng:

- Vậy sao người không nguyện ý lưu lại? Bởi đừng quên chính gia sư cũng có ý này.

Gã lắc đầu:

- Lưu lại để nhìn Thiếu môn chủ được gả cho người ư? Hay Thiếu môn chủ hoặc có cách hoặc quyết thoái thác khiến lệnh sư và toàn thể quý môn thất vọng, trút hận cho tại hạ? Điều này là vô khả.

Nàng giật mình và chột thở hắt ra:

- Nếu vậy, ta theo người. Miễn người hứa mãi mãi thủy chung và luôn nhất phu nhất phụ.

Đến lượt gã giật mình:

- Thiếu môn chủ đã thật cân nhắc chưa? Vì chỉ với bản thân tại hạ còn chưa biết mai hậu sẽ như thế nào. Nếu thêm Thiếu môn chủ nữa thì tương lai càng thêm mờ mịt.

Nàng xạ mục quang nhìn gã:

- Người muốn thoái thác?

Gã lắc đầu:

- Không hề. Trái lại chỉ vì lo cho Thiếu môn chủ mà thôi.

Nàng chột bảo:

- Vậy ta có một đề xuất. Rất mong người chấp nhận.

Gã gật đầu:

- Nói đi.

Nàng nói:

- Vì ta đã được gã cho người thế nên tới đây nếu vì tuân mệnh phải gả nữa cho Đường Phi Thạch thì người vẫn phải tin đấy là ta chỉ giả vờ.

Gã giật mình:

- Sau đó thì sao? Vì lẽ nào Thiếu môn chủ đây có thể đoán biết trước Đường Phi Thạch rốt cục rồi cũng chẳng đủ bản lĩnh vượt qua quan ải cuối cùng?

Nàng lắc đầu:

- Người thật thông tuệ, chỉ nghe một đã hiểu mười. Tuy nhiên, xin chớ hiểu ta có ác ý. Vì bất luận ai một khi chưa thật sự bế quan thì việc xuất quan được hay không tuyệt đối chẳng thể đoán trước. Bất quá ta chỉ nghĩ, điều này lạ lắm, chẳng hiểu sao đối với người thì ta luôn tin ắt thành tựu, riêng phần Đường Phi Thạch thì hoàn toàn ngược lại. Người hiểu ý ta chứ?

Gã gật đầu:

- Ý Thiếu môn chủ muốn tại hạ cứ nhẫn nại chờ độ ba năm? Vậy vạn nhất Đường Phi Thạch đủ bản lĩnh xuất quan an toàn thì sao? Há lẽ khi đó tự Thiếu môn chủ thoái hôn?

Ngờ đâu nàng thản nhiên gật đầu:

- Đương nhiên rồi. Vì lúc đó, bốn môn đã có một Môn chủ đích thực, dù có hay không có một phu nhân để chực chờ kế nhiệm cũng đâu còn là sự việc cần thiết. Hay người không tin bản thân ta đến lúc đó không đủ bản lĩnh xin tự thoái hôn, lý do là đã gả cho người? Đừng xem thường Kiều Thái Ngọc này chứ?

Gã bị bất ngờ:

- Thiếu môn chủ đã quyết định? Không hối hận chứ?

Nàng cũng hỏi:

- Phần người thì sao? Liệu có hối hận hoặc cho rằng đã bị Kiều Thái Ngọc ta mê hoặc chẳng?

Gã vùng nghiêm mặt:

- Tại hạ quyết không hối hận. Và nếu đã vậy, được, tại hạ xin nhận lời.

Nàng đưa ra một bàn tay:

- Nhất ngôn cửu đỉnh chứ? Vậy thì mau cùng nhau nhất chưởng vi định. Nào!

Gã toan cầm tay nàng thì nàng phì cười, bảo gã phải cùng nàng vỗ tay vào nhau:

- Người quả là kém bề lịch duyệt. Phải như thế này mới gọi là nhất chưởng vi định. Được rồi. Xem như đã định đoạt, quyết chờ nhau sau ba năm nữa. Còn bây giờ người mau đi đi. Cứ theo lối này thẳng tiến và hãy nhớ luôn tự bảo trọng đấy. Tạm biệt và hẹn gặp lại.

Nhưng Kiều Thái Ngọc chỉ quay lưng bỏ đi sau khi đã tận mắt nhìn thấy gã đi xa thật xa, dần chìm vào màn đêm cũng vừa buông phũ.

KỶ LÂN BẢO ĐIỂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Xuyên Cường Môn Lại Có Phán Đồi - Nhờ Quỷ Kế Châu Sách Thoát Nạn

Màn đêm đen luôn đồng lõa và che giấu mọi hành vi mờ ám. Đó là điều xảy ra với gã ngay khi gã vừa chuyển sang phương hướng khác. Và có người nhảy xổ vào gã:

- Hạ thủ mau. Kéo tiểu liễu đầu nghe động bỗng quay lại thì khốn.

Toàn thân gã liền bị chế ngự, mọi phản ứng cần thiết do bất ngờ nên hầu như không thể theo ý thực hiện. Đang lúc hoang mang lo lắng gã chợt nghe thanh âm khác cũng khe khẽ và khẩn trương thốt lên:

- Giờ làm sao đưa gã cùng đi càng nhanh càng tốt. Càng đề phòng lúc buộc phải sử dụng nhục hình, làm gì không gây kinh động trước khi được gã trao tuyệt học bốn môn theo ý chúng ta.

Gã liền ứng tiếng. Và thật lạ là gã lại đi trấn an những nhân vật uy hiếp gã:

- Nhị vị hãy yên tâm. Ngỡ thế nào, chứ nếu nhị vị chỉ muốn tỏ tường và sở hữu tuyệt học Xuyên Cường môn thì tại hạ hiện kể vô can nhất định sẽ đáp ứng.

Quả nhiên có những hai và chỉ đúng hai nhân vật đang uy hiếp gã. Một nhân vật kêu ngạc nhiên:

- Úy?! Sao gã vẫn có thể mở miệng phát thoại? Vì chẳng phải ta cũng đã điểm trụ cả Á huyết của người sao?

Sau tiếng kêu gồm hai ý, một hỏi gã và một hỏi nhân vật đồng mưu. May cho gã là nhân vật thứ hai đã nhanh miệng lên tiếng:

- Phải rồi. Vì vừa nãy dù ẩn phục xa xa ta cũng nghe gã tự nhận đã kiêm luyện cùng lúc hai công phu sở học. Vậy nếu gã vẫn có thể phát thoại, nhất

định đấy là nhờ công phu thứ hai rất lợi hại của gã. Chỉ chưa biết đấy là công phu gì.

Gã lại lên tiếng:

- Những gì nhị vị tình cờ lên nghe đều là sự thật. Nhưng nếu nhị vị chỉ quan tâm sở học quý môn thì còn chờ gì nữa chưa mau mau đưa tị hạ đi càng sớm càng tốt? Bởi tị hạ cũng rất ngại nếu lại bị rơi vào tay Đường Lê Hoa môn chủ.

Họ ngạc nhiên:

- Có vẻ người sẵn sàng đáp ứng cho bọn ta toại ý? Sao lại như vậy? Trừ phi...

Gã hồi thúc:

- Nhị vị đã có ý phản môn, phần tị hạ thì cũng sẵn sàng đáp ứng. Vậy thì dù muốn gì cũng nên mau chóng ly khai. Sao lại rụt rè và tỏ ra quá khiếp nhược? Đã thế thì còn mong gì thành sự?

Họ liên bảo nhau:

- Gã nói cũng phải. Vậy bất luận thế nào, đã phóng lao thì theo lao. Dầu có hậu quả thì cũng đỡ nguy hiểm hơn so với ý định toan lợi dụng gã họ Đường chúng ta từng toan liệu.

- Được. Vậy đi mau. Nhưng Châu Sách người vẫn nên nhớ, chớ giở trò. Vì nếu biết đây chỉ là thủ đoạn của người, hầu tìm cơ hội hô hoán gây bất lợi cho bọn ta thì hậu quả vẫn là người hứng chịu trước nhất.

Gã thuận tình:

- Tại tị hạ lại đang cầu được thoát nhanh. Có nhị vị tiếp trợ thế này thật chẳng gì bằng. Đi nào.

Thế là gã được đưa đi với hai bên có hai nhân vật cùng vận dụng khinh công thi triển nhanh hơn gã mong muốn.

Vù...

Được một lúc khá lâu, cả hai chẳng hẹn mà đồng chợt cùng nhau chuyển chung một hướng và đưa gã tiến nhập vào một nơi dù cũng tối đen như bất kỳ nơi nào khác nhưng lại bắt đầu phả ra từng làn hơi lạnh làm gã suýt soa kêu khê:

- Chúng ta sắp vào một nơi có tuyết phủ chẳng?

Họ phì cười:

- Vào thời tiết này làm gì có tuyết phủ?

- Trái lại, nơi đây sẽ khiến người kinh ngạc và thích thú, là nói nếu người thật tâm muốn giúp bọn ta, nhưng e chỉ khiến người phải tỏ ra ngoan ngoãn nếu tận tâm tâm kỳ thực người đang tìm cách giở trò. Cứ tiến vào khắc rõ.

Và gã hoàn toàn rõ khi từ phía sau có tiếng bật hỏa tập, tiếp đó là ánh hỏa quang bùng sáng xuất hiện, soi tỏ toàn bộ mọi cảnh tượng xung quanh. Gã kêu:

- Là một thạch động ư? Lại có cả dòng suối cuộn cuộn chảy. Thảo nào quanh đây luôn phát hơi lạnh. Nhưng được thế này thì càng kín đáo, sao bảo tại hạ không thích thú?

Cũng nhờ ánh hỏa quang xuất phát cùng lúc từ hai ngọn đuốc do cả hai nhân vật nọ cùng cầm nên lần đầu gã nhìn rõ diện mạo cả hai.

Một nhân vật có gương mặt thon nhọn đang cười cười bảo gã:

- Người thích thú thì tốt rồi. Vậy sẵn có những vách đá ở đây phiền người mau mau gi lại các kinh văn khẩu quyết của tuyệt kỹ Xuyên Cương người may được luyện trong Xuyên Cương động. Được chứ?

Gã vẫn nhanh nhẩu đáp ứng:

- Như đã nói, tại hạ luôn sẵn lòng. Vậy sao không giải khai huyết đạo cho tại hạ tự cử động?

Nhân vật còn lại với gương mặt tròn đầy hơn thì bất chợt tỏ ra nghi ngờ:

- Đừng nóng vội. Vì trở lại nghi vấn ta từng hỏi, người hãy giải thích nguyên nhân tại sao bỗng tỏ ra nhanh nhẩu đáp ứng? Phải chăng người cũng có sẵn mưu đồ?

Gã phì cười:

- Sao lại quá đa nghi? Mưu đồ gì chứ khi tại hạ kỳ thực chỉ muốn giúp nhị vị toại nguyện? Dù vậy, cũng xin nói trước, và là điều tại hạ tin rằng nhị vị hẳn cũng đã biết. Đây là tại hạ quả thật chỉ mới luyện tuyệt kỹ Xuyên Cương ở cảnh giới đầu tiên, thế nên nếu kinh văn yếu quyết tại hạ vì chẳng có cơ hội ghi nhớ đầy đủ khiến không thể lưu lại cho nhị vị vẹn toàn thì điều này chẳng là lỗi của tại hạ.

Gương mặt thon nhọn tỏ ý nghi:

- Cách người cười thật kỳ quặc. Là ý gì hãy nói mau.

Gã bảo:

- Trước khi tận tường giải thích, tại hạ có thể hỏi nhị vị một việc. Rằng có phải chính nhị vị vì tình cờ phát hiện tung tích thiếu gia họ Đường nên toan nhân cơ hội, lợi dụng Đường Phi Thạch cũng chỉ để sở hữu tuyệt kỹ Xuyên Cương mà theo ai cũng nghĩ đây là tuyệt kỹ thượng thừa?

Mặt tròn đầy hoang mang:

- Có vẻ người rất xem thường Xuyên Cương tuyệt kỹ thì phải? Tại sao?

Gã cứ thản nhiên bảo:

- Thì cứ đáp lời tại hạ đã, sau khắc rõ. Vì dù gì tại hạ cũng đang trong tay nhị vị, há lẽ vẫn lo tại hạ không ngoan ngoãn hay sao?

Mặt nhọn dù nghi hoặc vẫn đáp:

- Xuyên Cương môn đã lâu vì không có Môn chủ đích thực nên luôn bị võ lâm xem thường. Nhất là qua thái độ của mục Đường Lệ Hoa cơ hồ vẫn luôn trọng nữ khinh nam. Điều này khiến cho các môn nhân, bất luận ai nếu có tâm huyết và luôn lo lắng vì sự tồn vong vinh nhục của bốn môn đều ngấm ngấm bất phục. Thế nên, hễ có cơ hội thì những môn nhân nào tình cờ cũng có cùng tâm ý như bọn ta vẫn đều quyết không bỏ qua, miễn sao được tiến vào Xuyên Cương động, được luyện Xuyên Cương tuyệt kỹ, hầu mai hậu sẽ giúp bốn môn Xuyên Cương thật sự phát dương quang đại. Người nên hiểu như thế.

Gã chột à lên:

- Thảo nào, tại hạ nhớ rồi, cũng lúc tại hạ được ủy thác tiến nhập Xuyên Cương động quả nhiên có một môn nhân đã thừa cơ hội tiến nhập trước tại hạ. Nhưng xem ra môn nhân đó ắt đã chuốc hậu quả vô lường.

Mặt nhọn đồng tình và thổ lộ thêm:

- Đâu phải một, trái lại họ có những hai. Và theo ta biết họ đã có sắp đặt trước, là chỉ một giả vờ tạo phản, lao vọt ngay vào Xuyên Cương động nếu có cơ hội, một còn lại tiếp sau mới giả vờ đuổi theo, kỳ thực cả hai đều đồng mưu. Dĩ nhiên ngay khi tiến hành, vì biết là mạo hiểm nên họ luôn chấp nhận mọi hậu quả.

Gã vỡ lẽ:

- Và nhị vị cũng toan mạo hiểm tương tự, cũng định lao theo nếu như Đường Phi Thạch được ủy thác tiến nhập Xuyên Cương động?

Đến lượt mặt tròn giải thích rõ hơn:

- Ở bốn môn đầu thiếu những nam môn nhân. Thế nhưng mục họ Đường luôn vịn cố, cho rằng bất luận ai trong bọn ta cũng không đủ phẩm chất lẫn tư cách tiến nhập nên thủy chung cứ để bốn môn lâm cảnh quần long vô thủ. Kỳ thực mục chỉ vị tình riêng, cố tìm cho được người là kẻ thoát kỳ thủy mục ngộ nhận là có cùng huyết thống cốt nhục với mục. Điều đó khiến nhiều người trong bọn ta bất bình. Và cũng có một phần bất phục nữa nên khi tình cờ phát hiện thêm một Đường Phi Thạch nữa bọn ta mới quyết nghĩ ra mưu này. Người hiểu rồi chứ? Và nếu đã hiểu ra và vẫn thật tâm thì mau mau toại nguyện cho bọn ta.

Nhờ đó gã càng hiểu thêm:

- Nghĩa là nhị vị đã đoán biết trước thế nào tại hạ sau khi bị phát hiện mạo nhận ắt phải có hậu quả này?

Mặt tròn cười cười:

- Thú thật bọn ta cũng chỉ đoán trúng một phần. Vì cứ ngỡ thế nào người cũng khẩn cầu và được mục thu nhận trở lại. Ngờ đâu nhờ phản ứng có phần khó hiểu của người lại khiến bọn ta có cơ hội mau chóng toại nguyện. Cũng nói thật nha, vì nếu là Đường Phi Thạch, gã này luôn háo hức mỗi khi được nghe biết là sắp được phó giao tuyệt kỹ, gã không dễ để bị phế võ công như người đầu. Thế nên, bây giờ đến lượt người, hãy nói xem vì sao người tỏ ý xem thường công phu được kể là tuyệt kỹ thượng thừa của bốn môn?

Quả nhiên phải đến lượt gã. Nhưng gã lại bất chợt hỏi:

- Nhị vị từng nghe bao giờ chưa về một vật gọi là Kỳ Lân bảo điển.

Hai nhân vật nọ lập tức nhìn nhau, sau đó cùng thận trọng gật đầu:

- Bọn ta cũng loáng thoáng nghe.

- Đúng vậy và là tình cờ nghe mục họ Đường dò hỏi gã họ Đường về vật này. Sao?

Gã lại hỏi:

- Đường Phi Thạch đáp như thế nào?

- Gã tỏ ra không biết, dù mục họ Đường vẫn phần nào để quyết lẽ ra gã phải biết và đừng nên giấu mục. Nhưng liên quan gì đến điều bọn ta hỏi người?

Gã bảo:

- Vì có chuyện này. À, nhị vị tin chẳng nếu tại hạ bảo sở học quý môn có khá nhiều khiếm khuyết sơ hở.

- Như thế nào?

Gã nghiêm mặt:

- Giả như ở chiêu Di Tinh Đấu Nguyệt thoát thai từ Xuyên Cương Thủ chẳng hạn. Có phải nhị vị mỗi khi vận dụng đều phải dẫn lưu chân khí trước lúc xuất phát ra tận chưởng tay thì cần phải đi qua hai huyết Khúc Trì và Cốc Phù? Vậy nếu đổi thành hai huyết khác, là Uyển Mạch và Thiên Phóng thì nhị vị tin không nếu tại hạ quả quyết chiêu Di Tinh Đấu Nguyệt ấy sẽ lợi hại hơn?

- Người cho như vậy ư?

- Cho dù vậy thì liên quan gì đến Kỳ Lân bảo điển tự người vừa đề cập?

Gã cười thần bí:

- Đừng nóng vội. Vì đây là cách để nhị vị dẫn tin vào những điều cuối cùng tại hạ buộc phải thổ lộ. Và tốt nhất nhị vị cứ nên thử theo cách phát chiêu tại hạ vừa đề xuất. Không thử thì làm sao minh bạch? Thử đi chứ?

Mặt nhọn thử trước:

- Đây là ta chỉ muốn biết hư thực thế nào. Đừng nghĩ ta vì cả tin nên dễ lầm thủ đoạn của Châu Sách người. Đây, thử thì thử.

Chọn một tảng đá nhỏ làm đối tượng, mặt nhọn phát chiêu và kinh ngạc nhìn tảng đá bị đẩy bật khá xa.

- Quái lạ. Như lợi hại hơn thì phải?

Mặt tròn thấy vậy cũng thử theo:

- Cứ để ta thử lại. Có lợi hại hơn hay không phải cả hai ta cùng nhận định mới rõ thực hư.

Ầm!

Tảng đá lúc này lại bị đẩy bật, là diễn tiến khiến mặt tròn phải bật khen:

- Quả nhiên đã lợi hại hơn lúc trước bội phần. Tại sao lại như vậy? Hay là sở học bốn môn có nhiều khiếm khuyết thật?

Gã lên tiếng:

- Có vẻ như nhị vị đã tin. Vậy hãy nghe đây. Thứ nhất, kỳ thực tại hạ chính là Đường Phi Thạch, gã họ Đường đến sau mới là mạo nhận. Tuy nhiên ắt nhị vị đang tự hỏi nếu là vậy thì tại sao tại hạ không biện bạch để minh định ngay giả chân? Dĩ nhiên có nguyên do và đều xuất phát từ Kỳ Lân bảo điển.

Họ háo hức:

- Nguyên ủy thực hư thế nào, người mau giải thích thật rõ xem.

- Sở dĩ tại hạ cam chịu là mạo nhận vì dần dà phát hiện tiểu cô cô Đường Lệ Hoa ngày càng tỏ ra quá quan tâm đến Kỳ Lân bảo điển. Mãi sau đó, lúc tại hạ đã bế quan luyện công mới hiểu vì sao tiểu cô cô lại có sự quan tâm này. Đây là vì võ học Kỳ Lân như đã giúp võ học Xuyên Cương kiện toàn hơn. Bằng chứng là tại hạ hễ càng nghiên ngẫm tuyệt kỹ Xuyên Cương thì càng phát hiện nhiều sơ hở lẽ ra chẳng nên có.

Họ động tâm:

- Ý muốn nói người thật đang sở hữu tuyệt kỹ Kỳ Lân?

- Tại hạ từng quên mọi quá khứ, nhị vị ắt cũng đã biết? Tuy vậy, cứ như Bạch Quan Vịnh nhận định, ắt vì sở học Kỳ Lân đã được tại hạ từng luyện đến độ tự trở thành phản ứng bản năng, thế nên chỉ có thể quả quyết chỉ một mình tại hạ đủ tư cách phát hiện những sơ hở nếu có của sở học Xuyên Cương. Tiểu cô cô của Đường Phi Thạch tại hạ như có biết. Phần tại hạ thì khó thể giải bày là đã từng luyện tuyệt kỹ Kỳ Lân hay không, do quá khứ đã quên và bên mình thì lại không giữ tuyệt kỹ. Vì vậy, ngay khi có cơ hội chuyển đổi thân phận cho Đường Phi Thạch thứ hai, tại hạ lập tức lui ngay. Thứ nhất để quyết tìm lại Kỳ Lân bảo điển cũng như toàn bộ quá khứ bản thân. Thứ hai, qua đó cũng mong minh bạch đâu là những hung thủ thăm sát Đường gia và liệu tiểu cô cô Đường Lệ Hoa có là một trong những hung thủ hay không. Xin hiểu cho vì giữa hai huynh muội Đường Như Sơn - Đường Lệ Hoa từng vì mâu thuẫn nên đã cách biệt.

Họ vỡ lẽ và tìm cách dò hỏi:

- Vậy ý người có phải muốn bọn ta cùng truy tìm hạ lạc của Kỳ Lân bảo điển?

- Nếu đúng người có ý đó thì bọn ta nguyện sẵn lòng và tận lực giúp người.

Gã nhìn họ:

- Qua những thổ lộ này giờ nếu bảo tại hạ vì chẳng tin nên không muốn nhờ nhị vị sẽ là lời nói dối. Tuy nhiên, tại hạ cũng xin nói trước, việc tìm Kỳ Lân bảo điển được hay không hoặc phải tìm lâu hay mau thế nào thì không hề do tại hạ hề muốn là được. Trái lại, nếu nhị vị giúp đưa tại hạ được quay về Đường gia thì điều duy nhất sẽ khiến nhị vị phần nào hài lòng là thế nào cũng tìm thấy báu vật khác, gọi là Lân Y Giáp. Nhị vị có nghe bao giờ chưa? Phần tại hạ, nhờ bị bọn Võ Lâm thập nhất hung hạch hỏi mới biết với Lân Y Giáp sẽ giúp chủ sở hữu tránh mọi đao thương, vậy là không lo sinh mạng bị lợi khí gây tổn hại.

Họ một lần nữa lại nhìn nhau, đoạn bảo:

- Nếu vậy, được, bọn ta nguyện giúp người.

- Nhưng muốn đi không dễ, trừ phi phải có cách hoặc che giấu diện mạo lẫn thân phận thật của người hoặc chỉ di chuyển lúc đêm về và bằng một cỗ xe cho kín đáo.

Gã tán thành:

- Tại hạ xin để tùy nhị vị định đoạt. Vì về Lân y Giáp kể như là vật hãy cho phép tại hạ được dùng thay cho lễ vật đền tạ.

Họ lần lượt gật đầu và chẳng nói chẳng rằng cứ cùng nhau lẳng lặng bỏ đi.

Chờ họ đi thật khuất, gã liền nhắm vội đôi mắt, có thể hiểu gã quá mệt nên hề có dịp là ngủ ngay, mặc dù phải ngủ đứng.

Được một lúc lâu, đang đứng yên gã chợt tự cử động được trở lại và lập tức gã nhảy chồm đến chỗ vẫn cắm hai ngọn đuốc để dùng tay quạt tắt cả hai.

Và sau đó không lâu, trong lòng thạch động tối om bỗng vang lên giọng nói thập phần lo lắng hốt hoảng của một trong hai nhân vật lúc này đã bỏ đi bây giờ quay lại:

- Sao đuốc bỗng tắt? Đường Phi Thạch người có còn ở trong này không? Hay đã có kẻ nhanh hơn, kịp bắt giữ người, phồng tay trên của ta?

Ngờ đâu, giọng gái ngủ của gã liền vang lên đáp lại:

- Tại hạ vẫn ở đây. Có phải bên ngoài trời đã sáng và cũng đến lúc chúng ta lên đường?

Lập tức có tiếng bật hỏa tập và hai ngọn đuốc được thắp sáng trở lại cho thấy cảnh trong lòng thạch động là gã đang co người nằm, như muốn ngủ nữa và đứng cách đó không xa là nhân vật có gương mặt thon nhọn.

Mặt nhọn nghi hoặc hỏi gã:

- Người tự nằm xuống?

Gã ngồi lên:

- Huyệt đạo dù bị điểm cũng đến lúc tự giải khai. Há lẽ tại hạ vẫn đứng trong khi đã có thể ngã người nằm ngủ.

Mặt nhọn vẫn nghi:

- Là người tắt đuốc?

Gã gật đầu:

- Để đuốc sáng, tại hạ không thể ngủ. Cũng nên thông cảm vì đã ngoài một năm hơn, cho đến tận hôm qua, tại hạ đã quen với mọi sinh hoạt chỉ diễn ra trong chỗ luôn mờ tối là Xuyên Cương động. Nhưng có gì không ổn chẳng?

Mặt nhọn hoang mang:

- Ta chỉ lấy làm lạ là tại sao người không nhân cơ hội đào tẩu?

Gã đứng lên:

- Để làm gì khi tại hạ từng bảo vẫn cần có nhị vị đưa đi cùng. Mà này, sao chỉ có một mình lão huynh quay lại? Người nữa đâu? Có phải vẫn đang chuẩn bị theo mọi dự định đã sắp đặt?

Mặt nhọn chột nhún vai:

- Đột ngột hẳn đối ý. Ta không tiện ngăn cản đành để hẳn đi. Nhưng thôi, đừng hỏi nữa vì tất cả đã sẵn sàng. Tuy chỉ còn ta và người nhưng chớ nghĩ ta không đủ bản lĩnh giúp người như đã hứa. Đi nào.

Gã liền theo chân mặt nhọn và cùng với lúc nhìn thấy quả nhiên đã có sẵn một cỗ xe song mã chờ ở ngoài thì gã cũng kịp phát hiện từ một góc

thật khuất chột nhô lên một nắm đất nhỏ, không hề khó đoán tại sao có sự tồn tại của nắm đất ấy.

Phát giác gã đang chú mục nhìn nắm đất, mặt nhọn cười nhạt:

- Có vẻ người đã đoán ra? Đây là do hãn bất nghĩa nên không thể trách ta tuyệt tình. Thế người có biết hãn nói với ta ra sao chẳng? Hãn bảo, Lân Y Giáp chỉ có một, vậy nếu chỉ còn một mình hãn thì không cần phải bận tâm chia Lân Y Giáp như thế nào.

Gã tự chui vào phần sau cỗ xe:

- Tham thì thâm. Tại hạ cũng thấy lão huynh hành xử như vậy là đúng.

Mặt nhọn thì leo lên ngồi phía trước và kịp dặn gã trước khi ra roi cho cỗ xa mã chuyên dịch chạy đi:

- Nếu người chưa từng kỵ mã thì đừng ngồi yên bất động ở đằng sau. Trái lại hãy theo dõi cách ta đang điều động. Vì sau khi cho cỗ xe di chuyển một quãng, để xóa mọi dấu vết, ta buộc phải hủy đi. Thay vào đó, ta và người mỗi người một ngựa, sẽ men theo các sơn đạo vắng vẻ thoát xa dần. Chỉ như thế mới mong che mắt mọi người và không để bất luận ai phát hiện trước khi ta cùng người đến được Đường gia. Rõ chưa?

Gã nhòai đầu ra phía trước và hỏi:

- Đi như vậy phải mất bao lâu? Ý tại hạ chỉ muốn rõ Đường gia tọa lạc ở địa phương nào?

Mặt nhọn đáp qua nụ cười đắc ý:

- Nếu người đã thật sự quên mọi quá khứ thì dù ta nói rõ địa danh của nơi cần đến vẫn e người không thể tự mừng tượng ra. Tốt hơn sao người không để ta lo liệu? Ngồi thật yên nào. Ta cho cỗ xe phi nước đại đây. Đi!

Đôi kiện mã lập tức cất tung vó kéo cỗ xe lao như bay và cũng làm nguyên cỗ xe tung xóc không biết bao nhiêu lượt mà kể do cứ nảy tung tung trên đoạn sơn đạo nhờ bầu trời đang tỏ dần nên thấy chỉ toàn là đá nhấp nhô và lổn nhổn.

* * * * *

Mặt nhọn dừng ngựa và tự tụt xuống:

- Sắp đến rồi. Chỉ vài dặm nữa thôi. Ta và người nên tự đi, tránh lưu lại dấu vết không cần thiết.

Gã cũng tụt xuống từ tuấn mã của gã:

- Vậy xử lý đôi tuấn mã thế nào? Phải chăng cũng loại bỏ như từng hủy cỗ xe ba ngày trước?

Mặt nhọn cau mặt và gay gắt:

- Người hỏi quá nhiều đấy. Vậy nói đi, có phải người vẫn luôn nghĩ cách lánh xa ta? Bởi ta thấy mấy ngày qua nếu không thể hỏi thì người luôn nhìn hâu ghi nhớ thật kỹ đường lối có thể giúp người tự tìm lại Đường gia?

Gã cũng nhăn mày cau mặt nhưng là do thấy nhân vật mặt nhọn quá nhiên đủ nhẫn tâm để lần lượt tự tay kết liễu cả hai tuấn mã:

- Lão huynh sao không hiểu cho là tại hạ sở dĩ phải nhìn quanh chỉ để mong tìm lại phần nào những quá khứ đã mất của bản thân? Còn nếu muốn lánh xa thì tại hạ tự lượng sức, làm gì đủ bản lĩnh hoặc đối phó hoặc đối lừa lão huynh?

Mặt nhọn cười cười:

- Người biết như vậy là tốt. Vì ta bình sinh luôn hận những ai dám nghĩ cách qua mặt ta. Trái lại, chỉ cần người giữ lời thì bằng mọi giá luôn hứa sẽ giúp người toại nguyện. Đi nào.

Gã lững thững đi theo mặt nhọn:

- Đường Phi Thạch hẳn đã từng quay lại đây, phải như thế gã mới dám mạo nhận. Vậy gã từng nói thế nào về cảnh trạng hiện nay của Đường gia?

Mặt nhọn lại cười và vẫn tiếp tục cầm đầu đi trước dẫn đường:

- Thế người có biết qua câu vừa hỏi chính bản thân Châu Sách người đã tự làm bại lộ thân phận từng mạo nhận Đường Phi Thạch của người hay chẳng? Đừng chối. Vì tự ta cũng dần đoán biết sự thực đó. Thế cho nên, bất luận người có là Châu Sách hay không, nếu muốn ta tha mạng thì chỉ có hai cách. Một là phải tận lực giúp ta tìm thấy vừa Kỳ Lân bảo điển và vừa Lân Y Giáp. Đây là nói đến người vì là Châu Sách, cũng từng là gia nhân thân cận của Đường Phi Thạch, nên hy vọng người vẫn đủ tư cách giúp ta toại nguyện.

Gã giật mình:

- Vậy còn cách thứ hai?

Mặt nhọn dừng lại và xoay dần về phía sau để nhìn gã:

- Nghĩa là người thừa nhận đã từng qua mặt ta?

Gã cười cười:

- Chuyện đó xin tạm chưa bàn. Vì tại hạ còn chưa tỏ tường cách thứ hai lão huynh toan đề xuất là thế nào?

Mặt nhọn lườm lườm, vẻ độc ác:

- Là nếu người vô khả giúp ta tìm và sở hữu Lâm Y Giáp như đã hứa thì chỉ còn mỗi cách khiến người toàn mạng, là hãy ngoan ngoãn điếm chỉ cho ta tất thảy mọi chiêu thức bị người phát hiện những sơ hở.

Gã thở dài và miễn cưỡng đáp lời:

- Được rồi. Về thân phận mạo nhận tại hạ không thể giấu được nữa, đành thán phục lão huynh thật tinh minh. Nhưng ngoài điều đó ra, việc tại hạ quả quyết từng phát hiện những chiêu thức sơ hở và khiếm khuyết đều là lời nói thật, dù chẳng phải tất thảy mọi chiêu mọi thức. Như hãy nói thêm về chiêu Hiên Viên Thượng Mộc chẳng hạn, lão huynh có thể thử triển khai cũng chiêu đó nhưng với cách vận dụng và dẫn lưu chân khí như thế này, ắt sẽ tin vào lời tại hạ.

Nghe gã chỉ điếm xong cách dẫn lưu nội kinh, mặt nhọn lập tức bán tin bán nghi hỏi vặn lại:

- Có thể thi triển theo người nói và đạt uy lực lợi hại đến vậy sao?

Gã gật đầu:

- Tại hạ nào dám bịa đặt, vì có khác nào đem chính sinh mạng của tại hạ ra để đùa. Lão huynh sao không thử?

Mặt nhọn cười cười:

- Không cần vội. Vì điều ta cần lúc này chính là bảo vật Lâm Y Giáp. Mau đi tiếp nào.

Gã lại lững thững theo chân mặt nhọn là nhân vật quả thật vào hạng tâm cơ thủ đoạn có thừa.

Có vẻ vì thế gã từ đó chỉ dám lảng lạng theo chân, một câu hỏi dù đôi khi muốn bật thốt ra cũng chẳng mấy may dám hỏi mặt nhọn.

Dù vậy, sau khi đã cùng mặt nhọn đi cả một đỗi đường khá dài, lúc thấy mặt nhọn đột ngột dừng chân, gã quá ngạc nhiên đành lên tiếng hỏi:

- Đến rồi sao? Cảnh quang xung quanh đâu đâu cũng hoang vu vắng lặng, toàn cây cỏ mọc đại phủ um tùm, đây mà là Đường gia hay sao?

Mặt nhọn gật đầu bảo:

- Hơn hai năm trước, nghe bảo chỉ trong một đêm toàn bộ Đường gia đều bị thiêu hủy, đến gà chó cũng chẳng còn thì huống gì là người. Có phải người thất vọng vì đây là cảnh quang hầu như không thể gợi nhớ gì cho Châu Sách người? Dù vậy, hãy tìm đi. Mọi dấu tích dĩ nhiên đều bị cây cỏ mọc hoang che lấp. Nhưng nếu tận lực tìm, ta tin, ở người thế nào cũng có một vài phát hiện gì đó. Tìm đi nào.

Gã ngoan ngoãn kiếm tìm. Không những thế, cách gã tìm thật hăm hở khiến bất luận ai cũng phải tin việc gã tìm một vật gì đó hoàn toàn là có thật. Vì vậy, mặt nhọn cũng góp sức lực vào, dĩ nhiên luôn giữ khoảng cách đủ gần với gã.

Cũng nhờ đó, lúc gã tỏ thái độ hơi khác lạ một chút, mặt nhọn lập tức bước đến:

- Có phát hiện ư?

Gã nhẹ lùi lại:

- Lão huynh cũng đang nhìn thấy. Phải chăng đây là đôi hài thêu chỉ nữ nhân mới dùng? Là ai? Và vì sao hai đoạn cốt khô từng là đôi ống chân của nữ nhân này lại có vẻ bị cắm ngập xuống sâu phía dưới?

Mặt nhọn cau mày trầm ngâm:

- Hay sâu bên dưới là hố huyết? Và vì hố đã chất chứa đầy những thi thể người nên đến lượt nữ nhân này thì phần đôi chân đành vương lại trên cao? Như người đang nôn nóng muốn quật cả lên thì phải? Được, ta cũng phụ giúp người.

Cả hai cùng đào, thoát đầu bằng hai tay của mỗi người. Sau đó, khi nhận thấy chỉ có mỗi một bộ cốt khô duy nhất là dần hiển lộ, nếu gã vẫn đào bằng tay thì mặt nhọn thân nhiên dùng chính các đoạn cốt khô của nạn nhân bất hạnh để đào cho mau.

Gã cảm thấy bất nhẫn, toan ngăn lại, thì cũng vừa lúc gã nghe mặt nhọn kêu phẫn khích:

- Phục rồi. Đất cát chỉ phủ kín lớp phần ngoài và ở bên trên. Sâu dưới chỗ này là một nơi hoàn toàn rỗng. Một địa đạo ngầm hay một mật thất bí ẩn đây? Châu Sách người vậy là khá, khá thật đấy. Hà hà...

Vừa cười, mặt nhọn vừa hớn hờ đào bới nhanh hơn, để cuối cùng làm cho một huyết khẩu dần xuất hiện.

Gã nheo hai mắt nhìn vào trong, ngang trên vai mặt nhọn:

- Tốt quá. Lão huynh lẽ ra nên mang theo đuốc.

Mặt nhọn vẫn cười cười và lấy ra một ngọn hỏa tập cùng một nắm bạch Lạp:

- Bất luận ai, nếu đã thường xuyên thâm nhập giang hồ thì luôn không thể thiếu những vật dụng này bên người. Người chui vào trước. Và nhớ đừng giở trò vì vẫn luôn có ta ở ngay phía sau người. Hà hà...

Mặt nhọn bật hỏa tập, đoạn thấp sáng hai ngọn bạch Lạp, cũng là chiếu cố khi trao cho gã một ngọn:

- Có địa đạo ngầm tất sẽ có nhiều cơ quan hoặc một vài cạm bẫy khó ngờ. Ta thật không nở để người gặp những hiểm nguy vô lý. Hãy cầm lấy và nhớ chỉ dịch chuyển từ từ thôi.

Gã nhất nhất tuân theo và dù từ từ đến mấy thì địa đạo cũng đến chỗ kết thúc. Gã đưa cao ngọn bạch Lạp phần gã lên và tự lẩm bẩm:

- Đất đá cơ hồ đã vùi kín chỗ này. Chỉ có thể dọn quang mới mong tìm thấy một vật gì đó thật chẳng biết là có ở đây hay không.

Mặt nhọn luôn luôn ở gần phía sau gã, chột bảo:

- Người mau tìm chỗ gắn ngọn bạch Lạp, sau đó thì muốn dọn thế nào tùy người. Và lần này đừng trách ta không thể phụ lực.

Gã đành tìm chỗ cao nhất để cắm ngọn bạch Lạp và rồi tự mình dần dọn quang khá nhiều những đụn đất lẫn đá bị rơi phủ loạn vãi:

- Lão huynh e ngại nếu như tại hạ có ý tham, vạn nhất vật tìm thấy quá nhỏ sẽ giấu ngay vào người chứ gì? Cũng được thôi, vì lão huynh muốn thuận tiện giám sát từng động tĩnh của tại hạ thì cũng đừng nôn nóng nếu thấy tại hạ không thể dọn nhanh hơn.

Bất kể gã nói gì, mặt nhọn lần này quả nhiên chẳng động tay vào. Và vì từng cử động dù là nhỏ nhất của gã cũng bị giám sát nên khi gã thoát khựng

tay thì mặt nhọn phát hiện ngay:

- Gì vậy? Hãy chậm chậm thu tay về. Cũng nhớ giữ nguyên vật vừa được người thu cầm vào tay. Từ từ thôi.

Gã gượng cười và từ từ thu tay về:

- Chỉ là một thi thể nữa đã bị hóa cốt. Lão huynh thật quá đa nghi.

Mặt nhọn cũng thấy vật gã cầm là một đoạn cốt khô nên bảo:

- Người có thể tạm nghỉ. Ta sẽ lãnh phần khai quật tiếp.

Dứt lời, mặt nhọn cũng tìm chỗ để cắm ngọn bạch Lạp, nhân đó đã tự ý thấp sáng thêm nhiều ngọn nữa. Nhờ vậy với ánh sáng tương đối nhiều và đủ, mặt nhọn dọn nhanh hơn so với cách thực hiện lúc nãy của gã.

Cuối cùng, khi đã lộ ra hình hài một bộ cốt khô nằm gập người trên một nền đất đá lổn nhổn, mặt nhọn lập tức tự nêu nhận định:

- Nhân vật này nguyên thủy vốn trong tư thế ngồi xếp bằng. Và vì bất ngờ bị thù nhân quật một chiêu tối hậu từ phía chính diện nên mới có tư thế ngã gập người ra phía sau như thế này. Người nghĩ sao và liệu có đoán biết đây là nhân vật nào chăng?

Gã lắc đầu nhưng rồi chợt kêu:

- Không lẽ chính là chủ nhân Đường gia?

Mặt nhọn sinh nghi:

- Sao gã muốn nói Đường Như Sơn? Sao người biết?

Gã hất mặt:

- Có một cánh tay của bộ cốt khô vẫn cố vươn ra. Phải chăng ngay lúc tuyệt mệnh, nhân vật này đành dùng tàn lực quyết lưu tự? Và nếu là vậy, tại hạ nghĩ, nhân vật này chỉ có thể là Đường chủ nhân, nhất là qua khung cảnh chỉ một mình tuyệt mệnh ở chỗ bí ẩn này.

Mặt nhọn tán thành:

- Người luận kể cũng khá. Vậy để xem hư thực ra sao?

Và mặt nhọn tự bản thân lại một mình tiếp tục dọn quang thêm nữa với hành vi cử chỉ lần này nhất mực thận trọng.

Nhờ vậy mặt nhọn đã tìm được những tự dạng vẫn nguyên vẹn, do chỉ bị đất phủ lên nên chưa đến nỗi bị phá hủy.

- “Vỡ vai hữu là lão tặc Không” là ý gì? Người hiểu chăng?

Gã hoang mang lắc đầu:

- Làm sao tại hạ biết được? Huống hồ tại hạ cứ nghĩ phải là tự dạng điểm chỉ chỗ cất giấu Lâm Y Giáp mới đúng. Thật không ngờ chỉ là những lời vô nghĩa này. Hay đây chưa là di thể của chủ nhân Đường gia?

Mặt nhọn giương mắt nhìn khắp nơi:

- Địa đạo ngầm như chỉ sâu đến đây là kết thúc. Dù hiểu chỉ là nơi ẩn thân tạm thời. Vậy thì đừng mong tìm thấy bất kỳ vật gì được giấu ở đây cho dù thi thể có là của Đường Như Sơn hay không. Người thấy sao?

Gã đành thất vọng gật đầu:

- Tại hạ cũng nhận thấy tương tự. Nhưng sao quá vội nao lòng một khi tất cả ở đây vẫn chưa thật sự được dọn quang?

Mặt nhọn quả quyết lắc đầu:

- Ta hết nhẫn nại rồi. Đi thôi. Mau quay trở ra thì hơn.

Dứt lời tự mặt nhọn khoa tay tạo kinh lực, đủ để quạt tắt tất cả các ngọn bạch Lạp đã thấp.

Và sở dĩ như vậy, gã hiểu, vì lúc đi trở ra quả nhiên vẫn có ít ánh sáng chiếu từ miệng huyết, cũng quá đủ để gã cùng mặt nhọn bước đi và chẳng sợ vấp chân vào bất kỳ vật gì bên dưới.

Ra đến bên ngoài, vừa đặt chân lên trở lại nền đất bằng phẳng, mặt nhọn lập tức bảo gã:

- Việc tìm Lâm Y Giáp kể đã hỏng. Người ắt hiểu ý ta muốn gì?

Gã gật đầu:

- Nhưng lão huynh liệu có thể hứa sẽ tha mạng nếu tại hạ tuyệt đối giữ lời?

Mặt nhọn gật gù:

- Cũng còn tùy ở người có bao nhiêu thành tâm, nhất là đừng tìm cách qua mặt ta.

Gã thở hắt ra:

- Cũng có nghĩa với mỗi chiêu tại hạ chỉ rõ sơ hở đều được lão huynh tự kiểm chứng? Như vậy cũng tốt, với điều kiện lão huynh cũng phải thật tâm và đừng phủ nhận sau mỗi chiêu được tại hạ chỉ đúng. Được chẳng?

Mặt nhọn cười cười:

- Người yên tâm. Ta chỉ ngại bị người lừa, kỳ dư ta chưa bao giờ lừa người. Bắt đầu đi.

Gã bảo:

- Vậy chiêu Hiên Viên Thượng Mộc lão huynh đã thử chưa?

Mặt nhọn thừa nhận:

- Ta đã thử xong, dù chẳng bằng chiêu bằng thức nhưng chỉ cần qua cung cách thử khởi vận chân khí ta cũng minh bạch điều người chỉ điểm hoàn toàn đúng. Thấy chưa? Hễ người đúng thì ta thừa nhận. Người ắt đã yên tâm?

Gã thở phào:

- Được như vậy thì tại hạ chẳng mong muốn gì hơn. Vậy để tiếp tục, tại hạ xin đề cập đến chiêu..., hay tự lão huynh sao không thử nêu một chiêu bất kỳ nào đó? Và nếu đó là chiêu được tại hạ từng phát hiện sơ hở thì tại hạ xin lập tức chỉ ngay ra.

Mặt nhọn tán đồng:

- Vậy thì chiêu Xuyên Cương Thỉnh Nguyệt. Có sơ hở hoặc khiếm khuyết ở chiêu này chẳng?

Gã gật đầu:

- Hóa ra lão huynh cũng đã từng phát hiện, dù chỉ là một ý niệm nhỏ, về vẻ gì đó chẳng thật vẹn toàn ở chiêu này? Có đấy. Và tại hạ đã tự ý chuyển qua cách dụng lực như thế này. Lão huynh hãy thử xem.

Qua cách được gã điểm chỉ, mặt nhọn dù tỏ ý ngần ngại vẫn phải thử nghiệm để tự kiểm chứng và kê thán phục:

- Châu Sách người khá thật. Quả là đã tăng phần lợi hại hơn. Tiếp tục đi.

Gã phấn khích nói tiếp:

- Không chỉ thế, cả về tâm pháp nội công tại hạ cũng đã phát hiện một vài bất cập, là nguyên nhân hạn chế khá nhiều uy lực lẽ ra phải có ở một vài chiêu, như chiêu Tất Vũ Trật Lê chẳng hạn. Nếu lão huynh tự diễn khai chiêu này và thay vì đưa chân khí từ Đan Điền lên Trung Lương rồi dẫn qua Kiên Tĩnh đến tận chưởng tay sẽ không đủ nhanh và lợi hại cho bằng chuyển lưu thẳng từ Đan Điền theo Khí Hải, xuyên Thiên Đột, rồi lập tức phát nhả chân kinh. Lão huynh cứ thử khắc biết.

Mặt nhọn cứ thế làm theo, gã điếm chỉ đến đâu thì mặt nhọn vận dụng chân nguyên nội kinh đến đấy. Nhưng khi buộc phải phát nhả chân kinh, mặt nhọn chột khựng lại và có phần nhăn nhó:

- Từ Thiên Đột nhả kinh qua huyết nào? Vì chẳng lẽ cứ thế xung phá thẳng lên Bách Hội?

Gã cũng nhăn mặt:

- Nhả kinh để phát lực dĩ nhiên phải cho thoát theo chưởng tay. Chứ đưa lên Bách Hội huyết tận đỉnh đầu làm gì? Nào, sao chưa mau phát kinh.

Mặt nhọn dù nhăn nhó cũng nghiêng răng làm theo.

Chột...

Rắc!

Đầu của mặt nhọn vụt quay gật qua một bên, tạo nên tiếng kêu khá lớn, thế là lập tức toàn thân mặt nhọn gục khụy xuống với tiếng kêu hoàn toàn khản nghẹn:

- Người dùng quỷ kế... mưu hại... ta...

Gã tức thì lạnh giọng:

- Đây gọi là hại nhân nhân hại. Vì đừng ngỡ Châu Sách ta không đoán biết người đã sẵn ý đồ sẽ kết liễu ta như thế nào. Không những vậy đến bằng hữu đồng mưu, người cũng chẳng nghĩ tình thì đừng trách ta chỉ có kế này để buộc người trả lại công đạo. Giờ thì vĩnh biệt người, một kẻ xấu xa ác độc và ta chẳng cần quan tâm hỏi đến tính danh làm chi.

Đầu của mặt nhọn đã tự bị chấn gãy lìa cổ, ngay tại huyết Thiên Đột, khiến sau này, vì không thể gắng gượng hoặc tiếp tục chi trì được nữa, đành phục người nằm bất động và tử thần bình thần đưa y đi.

Lập tức xa xa vang lên tiếng vỗ tay, đúng vào lúc gã khom người mò tìm và chiếm đoạt một vài vật luôn có trong bọc áo kẻ mặt nhọn.

KỶ LÂN BẢO ĐIỂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Gặp Cố Nhân Mừng Vì Hóa Lạ - Để Lừa Người Quyết Dụng Tâm Cơ

Gã thập phần kinh hãi khi nghe cùng chuỗi tiến động xuất phát từ nhiều loạt vỗ tay bôm bốp cùng vang đến những thanh âm giọng nói thật quen tai:

- Hay, quả là kế sát nhân hoàn mỹ, chẳng tốn một mảy may sức lực. Và đây là cảnh quang bình sinh lão phu lần đầu tiên được mục kích. Thật đáng khâm phục Châu Sách người. Ha ha...

Vậy là nơi hoang vu ngờ chẳng ai đặt chân đến lại đột ngột xuất hiện thêm cùng lúc hai nhân vật gồm một lão nhân đang cười và một nữ lang có dung diện lạnh như băng.

Vì vẫn kinh hãi nên gã chỉ mãi nhìn một mình lão nhân:

- Lão đây là... là...

Lão nhân lại cười:

- Đối với lũ tiểu oa nhi như người cho dù lão phu hạ cố xưng danh, bọn người cũng chưa đủ kiến thức để tỏ tường. Thế nên thà đừng hỏi đến danh xưng của lão phu thì hơn. Châu Sách người là kẻ đa đoan quỷ kế ắt hiểu rõ lão phu muốn nói gì đúng không? Ha ha...

Gã dần trấn tĩnh và gật đầu:

- Tiền bối nói cũng phải. Vì bất luận tiền bối xưng bừa một danh xưng nào đó thì hiển nhiên Châu Sách tại hạ vô khả phân biệt chân giả hay đúng sai.

Chợt nữ lang nọ lên tiếng:

- Người là Châu Sách? Phải chăng vốn dĩ có thân phụ khuyết danh cùng với mẫu thân từng được gọi là Châu thị?

Gã ngơ ngẩn:

- Lời này của cô nương hàm ý gì?

Lão nhân lộ quát:

- Không được vô lễ với thiếu chủ nhân của lão phu. Vì luận về tư cách lẫn bản lĩnh người tuyệt đối bất xứng được phép xưng hô như vừa rồi.

Gã giật mình:

- Vậy đây là thiếu chủ nhân của tiền bối? Có thật như thế chẳng?

Nữ lang lạnh lung gật đầu:

- Nếu muốn hãy cứ gọi Đường Kim Phụng ta là tiểu thư. Và tương tự, nếu muốn toàn mạng thì đừng chần chừ hay tìm cách lẩn tránh câu đáp với điều ta vừa hỏi.

Gã nhẹ lùi xa thi thể bất động của kẻ mặt nhọn đã chết:

- Đương nhiên tại hạ phải đáp hầu tránh cho tiểu thư ngộ nhận tại hạ là một Châu Sách nào đấy. Vì tại hạ dù từ lâu vẫn tứ cố vô thân thì hiển nhiên họ Châu của bản thân cũng xuất xứ nguyên úy từ gia phụ. E không như tiểu thư vừa hàm ý mai mỉa cho tại hạ vì là giọt máu hoang nên dù không muốn cũng phải mượn tạm đại tính của mẫu thân thay cho phụ thân chỉ là vô danh. Còn tiểu thư, trước đây nơi này vốn dĩ là Đường gia, tiểu thư cũng mang họ Đường, ắt có liên quan?

Nữ lang - Đường Kim Phụng - vẫn lạnh lung, chột bảo:

- Chớ nhảm nhí. Không những thế, bất luận ai có liên quan đến Đường gia đều khiến ta không nhiều thì ít cũng có ác cảm. Như lúc này ta có vô tình nghe, người từng là gia nhân, được Đường gia lưu dụng?

Gã lo lắng, càng tự dịch lùi xa thêm:

- Chủ ý của tiểu thư là thế nào?

Ngờ đâu, mãi lo những phản ứng có thể đến từ Đường Kim Phụng, gã quên nhân vật còn lại thứ hai. Đến khi chực nhớ lại thì cũng vừa lúc gã nghe lão nhân nọ mang cả thân hình lẫn tràng cười cao ngạo đến ngay bên cạnh gã:

- Tiểu tử người chưa hiểu ư? Đây là thiếu chủ nhân muốn người phải ngoan ngoãn nạp mạng. Hãy lại đây nào. Ha ha...

Vù...

Gã kinh tâm và toan lùi hoặc có phản ứng. Tuy nhiên thân thủ của lão nhân quá lợi hại, không chỉ thế mà còn thần tốc và tột cùng cao minh, khiến

toàn thân gã hầu như vô phương nhích động bởi đã bị một áp lực áp đến bao trùm.

Nhưng may thay, Đường Kim Phụng bỗng kêu, kỳ thực là ra lệnh cho lão nhân:

- Đừng quá vội. Trái lại hãy xem liệu gã đắc thủ những gì.

Theo đó, với áp lực đã thể hiện lão nhân nọ chỉ cần khoa tay mấy lượt là dễ dàng toại nguyện khiến toàn thân gã bị đứng yên.

Đường Kim Phụng còn bảo lão nhân:

- Mau soát xét khắp người gã. Bởi tự gã bộc lộ là hạng có nhiều quý kế khó lường. Đề phòng gã cất giấu vật chúng ta cần chiếm hữu ở các chỗ kín.

Lão nhân liền cười nói với gã:

- Người nghe rồi đấy. Vậy nếu chẳng muốn bị lão phu có thể lột bỏ toàn bộ y phục thì nên mau thú nhận người có từng cất giấu vật gì ở trong người không?

Gã cau mặt, phần hận nhìn nữ lang:

- Tiểu thư quyết vũ nhục tại hạ ư?

Đường Kim Phụng cười lạnh:

- Người có thể tránh điều đó đúng không? Vậy quyết định thế nào tùy người, chớ trách ngược lại ta như vậy chứ.

Gã thở dài và vội lên tiếng khi phát hiện lão nhân toan động thủ chỉ là để lột bỏ toàn bộ y phục của gã:

- Được rồi, tiểu thư đã thắng. Dù vậy thái độ này của tiểu thư, tại hạ rất bất phục. Còn về những vật tại hạ hiện đang giữ trong người kỳ thực chẳng có gì ngoài một ít ngân lượng và một ngọn hỏa tập tại hạ chỉ vừa tạt thu giữ hộ từ thi thể kẻ độc ác kia. Chỉ vậy thôi.

Lão nhân trợn mắt:

- Người ngờ rằng lão phu chẳng dám lột tất tần tật y phục của người ư? Vì không lẽ khắp người người chẳng còn vật gì khác?

Gã cười gượng:

- Vẫn có câu, thà chết hơn bị làm nhục. Tại hạ đã không muốn chịu nhục thì thập phần càng sợ bị chết hơn. Nhưng nếu vẫn chưa tin, sao lão không

tự thân soát xét? Miễn sao vẫn giữ được thể diện cho tại hạ và đừng lộ bỏ y phục, rất khó coi.

Lão nhân liền cười hề hề, lập tức thọc tay vào người gã, sục tìm khắp thân thể:

- Hóa ra người chỉ biết giữ thể diện bề ngoài? Hay nói đúng hơn vì là hạng lăm thủ đoạn nên tuyệt đối chẳng quan tâm đâu là nhục và đâu là không. Há chẳng biết như thế này cũng là vũ nhục người ư? Hề hề...

Đường Kim Phụng có vẻ nôn nóng chọt hỏi:

- Chẳng có gì ư?

Lão nhân cũng đến lúc thu tay về:

- Lần này gã nói thật. Toàn thân gã chẳng cất giấu vật gì ngoài vài thứ vật vãnh gã vừa nói, vậy xử trí gã thế nào đây?

Đường Kim Phụng xoay người bỏ đi:

- Gã có liên quan đến Đường gia. Chỉ như thế cũng đủ rồi. Hãy kết liễu gã.

Gã bàng hoàng, nhất là thấy lão nhân nọ chẳng những không tỏ vẻ gì ngạc nhiên mà còn có vẻ mặt hớn hở chực ra tay hạ thủ gã.

Quá sợ, gã bất ngờ tự bật người lùi thoát về phía sau thật nhanh:

- Sao lại toan hạ sát tại hạ một cách vô cớ?

Vù...

Lão nhân giật mình, vội chồm theo gã:

- Úy? Người có thể tự giải khai huyết đạo ư? Dù vậy, tử kỳ một khi đã điểm, người dẫu chạy lên trời cũng không thoát. Mau nằm xuống.

Bằng một tia chỉ linh cách không, lão nhân chỉ vung vẩy mỗi một ngón tay là đủ để đắc thủ.

Viu...

Tia chỉ kinh chạm đúng vào người gã, khiến gã vùng ngã lăn. Vừa khéo làm sao gã lại ngã lăn. Vừa khéo làm sao gã lăn đúng vào hố huyết lúc này đã do gã và mặt nhọn khai quật.

Huych!...

Không những vậy, hố huyết được khai quật vốn dĩ được dọn quang tạm thời, đương nhiên rất dễ bị đổ ụp nên bất ngờ có lực tác động. Và lực tác

động đó chính là thân hình cũng là sức nặng của gã. Thế nên, ngay khi gã bị gã vào hố huyết, những chỗ đất đá bao quanh liền tuôn đổ xuống, chỉ chớp mắt là lấp kín toàn thân gã và cả hố huyết.

Rào...

Nghe động, Đường Kim Phụng quay lại:

- Gã sao rồi?

Lão nhân cười hề hề:

- Thiếu cung chủ yên tâm. Lão nô đã tặng gã một chỉ Âm Dương Cang Nhu ngay vào tử huyết, còn việc hố huyết tự bị lấp đầy này âu cũng là thuận lợi cho chúng ta không phải phí công xóa bỏ mọi giấu tích.

Đường Kim Phụng nhẹ gật đầu:

- Nếu đã vậy, chúng ta mau đi thôi. Nào!

Cả hai song hành cùng phi thân lao đi và hoàn toàn chẳng biết rằng ở dưới và ở tận trong sâu của hố huyết - là địa đạo lúc này - gã vì vẫn toàn mạng nên đang vội lồm cồm bò đứng lên và lập tức bật sáng hỏa tập.

Gã tự thắp sáng vào các ngọn bạch lập trước đó đã do gã và mặt nhọn cùng cầm.

Khi đã đủ ánh sáng, cho thấy gã đang nhắm mặt, gã vừa suýt soa vừa khẩn trương nhặt nhanh nhiều mẫu đá và chất thành đống ở phía sau.

Được một lúc, gã ngừng tay và tự ngắm nhìn đống đá vừa hoàn thành:

- Chỉ mong sao lão Trịnh Bất Vi bất tình bất nghĩa và ả nha đầu Đường Kim Phụng xấu xa độc ác cứ nghĩ Châu Sách ta đã chết, chỉ cần như thế thôi, hừ, chỉ cần vượt qua vận hạn thật đen đui này thì mai hậu thế nào thế nào ta cũng cho bọn người nếm mùi lợi hại.

Chợt gã lại nhắm mặt và lần này thì vì đau:

- Lão họ Trịnh khốn kiếp, dám dùng chỉ lực lợi hại làm Châu Sách ta đau thế ư? Hừ, để nhớ lại xem, phải rồi, lão tự phụ, gọi đây là chỉ lực Cang Nhu Âm Dương gì gì đó thì phải? Cứ tạm biết như thế, sau này nhất định ta sẽ cho lão biết thế nào là đau đớn, thế nào là tội dám lừa gạt ta, dụ hoặc ta chỉ cho lão cách thoát cơ quan hỏa dục, để rồi đang đêm lão mở lén thoát một mình. Thật xui cho lão là Châu Sách ta ngay sau đó cũng thoát. Và còn xui cho lão hơn là lần này vô tình gặp lại, chỉ mới độ hai năm mà lão đã

quên, không nhận ra ta từng là kẻ chung số phận với lão. Đúng là lão xui thật xui. Gọi là xui tận mạng đấy, lão có biết không?

Đoạn gã ngừng lời và nhìn quanh, rồi tự bật cười:

- Kể cả tên mặt nhọn cũng vậy, cứ ngờ rất dễ qua mặt ta. Hà hà... Người đâu phải ngẫu nhiên hay tự dưng lưu lại những ngọn bạch Lạp này. Người cũng xui, nhất là vì gặp phải Châu Sách ta luôn thông tuệ gấp bội người. Bởi người ắt không ngờ nếu người có những phát hiện gì đó thì vì ta luôn ở bên cạnh nên cũng phát hiện tương tự người. Chớ nghĩ ta ngu. Trái lại, vì nghĩ ta ngu nên khi được khen, người chẳng cần biết đấy là khen thật hay giả vờ. Thế là người bị ta cho ăn bánh phính mà không biết. Chính người ngu xuẩn khi cứ tiếp tục dụng lực, tự bẻ gãy cổ người theo đúng ý ta muốn và theo đúng cách ta đã chủ ý bày cho người. Kẻ nào ngu xuẩn thì phải chết, kỳ thực ta nào muốn giết người. Nhưng ai bảo người toan giết ta, lại còn quá nhẫn tâm khi trước đó người cũng đã mưu hại đồng bọn? Tất cả lũ người cùng ngu xuẩn như nhau, khi chẳng thể nhận biết chính ta đã chủ ý gợi lòng tham khiến hai người tiêu diệt nhau, vô tình giúp Châu Sách ta loại bớt một. Và giờ đây, hà hà... để xem ta có thể tìm thấy Bảo điển Kỳ Lân hay Lân Y Giáp hay không nhé. Kể cả lão Trịnh cũng ngu, chẳng hề nghĩ đấy là ta tự ngã vào tận chỗ này. Hà hà...

Dưới ánh hỏa quang từ nhiều ngọn bạch Lạp, gã cẩn trọng bước qua chỗ có bộ cốt khô phần gã tin rằng đấy từng là Đường Như Sơn. Gã chỉ dừng khi đã đến tận chỗ trong cùng của địa đạo.

Ở đây gã cúi khom người xuống và suýt soa kêu vì vẫn nhói đau ở chỗ đã bị lão nhân lúc nãy dùng chỉ lực cách không điểm phải.

Tuy vậy, gã vẫn tìm và cuối cùng cũng nắm được cả bàn tay vào một vòng sắt vừa tìm thấy.

Gã vận lực nhấc lên.

Không nổi.

Gã nắm thêm tay thứ hai và lại tận lực nhấc hoặc kéo.

Cạch!

Gã thành công. Cả vòng sắt lẫn, một vuông cửa gỗ khá nhỏ đã được gã nhấc ra và đặt qua một bên. Đoạn gã đưa mắt nhìn vào phía sau, tận trong

sâu của vuông cửa lúc này:

- Ôi, không xong rồi. Sao lại là tuyệt lộ? Lẽ ra phải có một lối đi nào nữa mới phải chứ?

Thế là gã tự lùi lại, thoát tiên là tắt hết, chỉ chừa mỗi một ngọn bạch Lạp cần để cháy sáng:

- Thắp nhiều vừa phí vừa tự khiến cho sinh khí ta đang rất cần cũng bị tiêu hao. Ôi, thiên địa quý thần ơi, không khéo ta bị chôn sống mất. Và nếu có như vậy thì chỉ do ta. Ta thật ngu xuẩn, không không, khi không lại tự dưng rơi vào tử địa. Không được, dầu lão bất nghĩa họ Trịnh hiện vẫn còn ở bên ngoài, ta cũng phải mau thoát ra. Chần chừ là chết. Không dám thoát ra cũng chết.

Tuy tự bảo như vậy nhưng thay vì lập tức thoát ra, gã lại nhắc ngọn bạch Lạp vẫn cháy lên và vội vàng đi đến chỗ có vuông cửa gỗ lúc này.

Và lần này, với ngọn bạch Lạp trên tay, gã thật chú mục nhìn sâu vào trong ấy:

- Thật vẽ chuyện. Muốn lưu võ học thì thiếu gì cách lưu, ai lại tấn mẫn tỉ mỉ khắc chạm từng dạng nhỏ li ti vào một phiến đá chỉ to vuông vức ngần này? Mà thôi, ta chẳng dại mà mang theo làm gì, cứ chịu khó mà nhắm cho thuộc, sau đó vội lấp trở lại thì dù quý thần cũng đừng mong phát hiện phiến đá này. Hà hà... Hay lắm. Đây là Kỳ Lân tuyệt kỹ, có bộ pháp Kỳ Lân này, có cả pho tuyệt chưởng Kỳ Lân dù chỉ vón vện năm chiêu. Nhưng không sao, ví như vậy càng thuận tiện, hễ ít khẩu quyết thì học sẽ dễ thuộc hơn. Hà hà...

Sau một lúc cúi đầu cúi mũi nhìn vào trong ấy đủ lâu, khi gã đã học thuộc và toan lùi lại thì bất ngờ lại tự bật kêu:

- Còn gì nữa đây? Liệu có gì nữa chẳng trong mảnh da thuộc chỉ bé nhỏ bằng bàn tay thế này?

Vì đã tình cờ phát hiện một mảnh da thuộc, gã không thể không xem. Rồi gã lại kêu:

- Thật nhảm nhí. Đâu lại có thứ công phu kỳ quặc như vậy? Phải cam chịu để đối phương tấn kích rồi nhân đó phản kích lại đối phương ư? Quả là kỳ quặc. Nhờ sau một kích của đối phương, nếu sinh mạng bản thân đã hư

hĩ thì lấy gì phát kích trở lại. Thật chẳng tin nổi. Hừ! Để đọc lại thật kỹ lần nữa xem: “Tuyệt kỹ Kỳ Lân hữu công vô thủ. Muốn tựu thành: Tiên nhuộm Huyết Giáp Y. Lúc đối địch vận dụng Kỳ Lân Bộ. Với tuyệt kỹ vẫn vô ngại chịu kích. Nhân đó phản kinh: Công kỳ vô bị. Một đối một chí đối phương tất tử. Áo diêu thay báo mệnh Tuyệt Kỳ Lân”.

Và dù đọc đi đọc lại gã vẫn không sao hiểu được. Vì cho là nhằm nhí nên gã thuận tay châm cả mảnh da vào ngọn lửa của ngọn bạch lập.

Đến khi mảnh da đã bị cháy thành tro, phần gã lập tức nghĩ ngay cách thoát thân. Thế là gã lại tự dọn quang bắt đầu từ chỗ đóng đá khi nãy do gã chắt. Và gã tìm cách đào thoát dần ra ngoài.

Ở bên ngoài, trời đã tối, xung quanh như chẳng có ai, khiến gã nhẹ lo và vội vàng lao thoát đi. Bất chợt, chân gã bị vấp vào một vật chướng ngại nào đó.

Huych!

Đột nhiên bị té ngã, gã lâu bầu:

- Ất là thi thể của tên mặt nhọn. Giỏi thật, dù đã chết đứ đừ vẫn tìm cách gây khó khăn cho ta.

Có phần giận, gã đứng lên và co chân, toan tung cước đá vào một hình hài nằm thành đống thù lù.

Ngờ đâu, đống thù lù bật kêu lên:

- Ôi, xin thiếu gia tha mạng.

Thoạt nghe tiếng rên chính gã cũng phát hoảng. Nhưng nhờ kịp nhận thức đây là tiếng kêu rên vì gọi gã là thiếu gia nên tuyệt nhiên không phải tên mặt nhọn, gã hoàn hồn trở lại:

- Ai vậy?

Tiếng nọ lại rên:

- Tiểu nhân chỉ tình cờ lai vãng. Ôi, sao thiếu gia chẳng chịu nhìn, đã giẫm vào tiểu nhân đau thế này? Ôi, đau chết mất. Ừ...

Gã lùi xa, sau đó vội bật nhoáng hỏa tập lên vài lượt:

- Có thật tại hạ đã giẫm phải tôn giá? Này, khai thật đi, phải chăng tôn giá chỉ giả vờ, toan dùng thủ đoạn này đối phó tại hạ?

Do không làn nào để hỏa tập thật sự cháy thành ngọn nên gã cũng không thể nào nhìn rõ dung diện của chủ nhân tiếng kêu rên. Vì thế gã càng thêm hoang mang khi nghe tiếng rên vẫn cứ phát ra:

- Thủ đoạn gì chứ? Nhưng thôi, thiếu gia nếu muốn bỏ đi thì xin tùy ý. Vì số của tiểu nhân vốn đã như vậy. Cũng gần hai mươi năm rồi còn gì, tiểu nhân luôn bị mọi người khinh bỉ lánh xa. Đêm nay có chịu thiếu gia giảm thêm cũng chẳng sao. Vì số của tiểu nhân vốn dĩ là vậy. Ừ...

Gã chạnh lòng, lần này bật sáng hỏa tập cho cháy hẳn thành ngọn. Để khi nhìn rõ nhân dạng đối phương, gã kêu:

- Ôi, sao khắp thân thể lão đều đầy những huyết tích này? Có phải do khi này vân bối gây ra? Mong lão bá lượng thứ. Chỉ do vân bối vội, vẫn sợ bị người ta truy đuổi nên gây ra cơ sự này. Nào, hãy gắng gượng đứng lên, để vân bối giúp lão một tay.

Và vì chỉ còn một tay rảnh nên gã ngay lập tức khom người quyết đỡ lão nhân xấu số nọ đứng lên.

Ngờ đâu lão nhân lại ghì gượng lại, không ưng thuận được gã đỡ lên:

- Được rồi. Thiếu gia đã nói vậy thì tiểu nhân cũng biết vậy. Đã chẳng có lỗi thì thôi. Thiếu gia đang vội thì cứ đi, xin đừng lý gì đến tiểu nhân nữa.

Không nỡ bỏ đi, gã lại tiếp tục và quyết đỡ lão nhân nọ đứng lên:

- Đã có lỗi tất phải chuộc lỗi. Thôi nào, hay là lão bá vì quá đau nên không đứng lên được? Nếu vậy, thật thất lễ, vân bối đành thế này vậy.

Cách chuộc lỗi của gã là vội tắt và cắt ngọn hỏa tập vào người, sau đó là khom lưng, dùng hai tay nhắc bổng lão nhân lên. Đã vậy, gã còn bảo:

- Gớm, lão bá gầy quá, thân hình cứ nhẹ tênh. Nhà của lão bá ở đâu? Hãy cứ nói, để vân bối đưa lão bá về tận nhà.

Lão nhân bỗng giãy dụa:

- Đừng. Sao thiếu gia vẫn cố chạm vào tiểu nhân? Như vậy không được đâu. Xin thiếu gia hãy mau bỏ tiểu nhân xuống.

Gã phì cười:

- Lão bá vừa gầy vừa yếu. Thôi đừng như thế nữa. Trái lại hãy cứ để vân bối đưa lão bá về tận nhà. Ở đâu nào? Hướng nào?

Lão nhân chợt thậm thụt khóc:

- Ôi..., thiếu gia thật tốt. Nhưng chỗ tiểu nhân cư ngụ hiện ở rất xa. Tiểu nhân thật chẳng dám làm phiền thiếu gia.

Gã vẫn cười hì hì:

- Nhân đây vẫn bồi xin thú thật, hiện lúc này vẫn bồi cũng chỉ muốn đi thật xa, bất kỳ đâu cũng được. Nếu lão bá không ngại thì xin cứ chỉ đường.

Lão nhân càng khóc to hơn:

- Đa tạ... Xin đa tạ thiếu gia. Người tốt như thiếu gia trên đời rất hiếm. Vậy xin cứ đi theo hướng Tây. Nhưng xa lắm, gần năm mươi dặm chứ chẳng ít hơn.

Gã liền bước đi:

- Năm mươi dặm thì có sá gì. Nếu đêm nay không kịp thì cùng lắm chỉ sáng mai. Đi nào.

Lão nhân vẫn thậm thụt khóc và như đang cố nói thêm qua những lần khóc nghẹn:

- Nhưng còn điều này nữa. Vì có thể thiếu gia vẫn chưa biết. Là sở dĩ tiểu nhân có hình hài như thế này chỉ vì...

Gã dừng dừng bảo:

- Lão bá cần gì giải thích. Bị thế này ắt lão bá rất đau. Vậy cứ ngủ đi. Đến sáng mai thức dậy nhất định lão bá đã được đưa về tận nhà. Ngủ đi nào.

Gã tạm giữ lão nhân bằng một tay và nhẹ nhàng dùng tay còn lại điểm vào Thụy huyết, giúp lão nhân lập tức chìm vào giấc ngủ.

Phần gã thì tiếp tục rảo bước, thẳng tiến theo hướng Tây:

- Nếu cứ theo diễn tiến này, ta thật mong bản thân đừng mãi đa nghi nữa. Vì nếu có kẻ dùng thủ đoạn này đối phó ta thì hiện ta đang giữ một sinh mạng trong tay, lẽ nào đối phương lúc ném chuột lại không sợ vỡ òa, chẳng lo cho sinh mạng của lão này? Thôi thì cứ đi. Đến đâu hay đế đấy.

Trời đã hửng sáng, gã hoang mang dừng lại và toan giải khai huyết đạo cho lão nhân nọ. Nhưng nghĩ sao không biết, gã chợt thay đổi quyết định và lại tiếp tục đi.

Được một lúc, nhờ nhìn rõ mọi vật nên cuối cùng gã chấp nhận dừng chân tại một bờ suối.

Gã đặt lão nhân nằm xuống và tự gã xuống suối rửa mặt, gột rửa cả y phục lẫn chân tay do cũng vậy nhuộm nhiều huyết tích từ thân thể lão nhân nọ.

Sau đó, gã tự xé bỏ một mảnh vải từ y phục bản thân, dùng mảnh vải đó thấm vào suối cho ướt đẫm, đoạn tự tay lau rửa các dấu huyết tích ở khắp thân của lão nhân.

Nước mát lạnh làm cho lão nhân tỉnh dần, cũng là lúc gã gần như đã lau rửa sạch xong cho lão nhân. Gã bảo:

- Lão bá cứ nằm yên. Có phải lão bá bị thế này đã lâu? Vậy sao không lo chữa trị lại để kéo dài?

Lão nhân dù đang nhìn gã bằng ánh mắt đầy cảm kích thì vẫn lo lắng kêu:

- Sao thiếu gia dám thực hiện điều này? Thôi nguy rồi. Cũng do tiểu nhân sơ suất, không sớm báo cho thiếu gia tỏ tường. Bởi đây không là những thương tích tầm thường. Mà là...

Gã lại một phen giật mình nhưng rồi vẫn kịp hoàn hồn:

- Chao ôi! Thoạt nghe vẫn bối cứ ngỡ đây là hành vi có thể khiến lão bá thêm đau đớn. Nhưng nếu chẳng phải thì không sao. Vì dù gì vẫn bối cũng đã tiến hành, sạch xong rồi còn gì nữa? Đấy, xong rồi. Nếu vẫn ngại thì xin lão bá cứ tự mặc lại y phục. Vẫn bối cũng cần rửa lại hai tay.

Lão nhân lại kêu:

- Tiểu nhân vốn bị bệnh phong. Khắp thân đều là những vết lở loét. Lẽ nào thiếu gia không biết, cũng chẳng tự đoán ra?

Đến lần này gã mới thật sự giật mình:

- Bệnh phong? Một trong tứ chứng nan y?

Lão nhân cúi đầu, vẻ hối hận:

- Xin lượng thứ. Vì tiểu nhân đã không chịu bày tỏ sớm hơn.

Nhìn bộ dạng của lão nhân, gã cũng hối hận và cũng phần nào xót xa. Và gã bảo:

- Nay, bệnh phong thì đã sao? Xin chớ lo, vì vẫn bối cũng phần nào am hiểu y lý, đương nhiên tự biết cách giữ cho bản thân không bị lây nhiễm. Và lại, cũng chỉ động chạm một lần, nào phải đây là loại bệnh dễ lây? Xin

yên tâm, vẫn bối tuyệt nhiên không phiền trách lão bá. Huống hồ, dù là chứng bệnh gì thì cũng cần có người chăm sóc. Vậy nếu đã do vẫn bối nguyện ý chăm sóc thì hà cớ gì lão bá mãi bận tâm? Xin đừng như thế nữa. Bởi vẫn bối chỉ thấy tội và càng thêm xót xa, thương cho phận lão bá.

Lão nhân ngẩng mặt lên và lần này, nhờ vầng dương đã tỏ rạng, gã nhìn thấy rõ lão nhân đã ràn rụa nước mắt. Và gã thêm xúc động mỗi chân tâm khi nghe lão nhân bảo:

- Bất luận thiếu gia có tinh thông y lý hay không thì tiểu nhân cũng hết lòng cảm kích. Vì ngoài một người nữa đã chết, mãi đến nay chỉ thiếu gia là người duy nhất thứ hai dám khẳng khái thực hiện hành vi thật đáng nể thờ này. Xin mạo muội hỏi cao danh quý tính của thiếu gia?

Gã cảm nhận bản thân chực rơi lệ, vội quay mặt đi và tìm cách lảng tránh câu đáp. Cũng nhân đó, gã tự tìm quanh và gom lại thành một đồng củi khá to. Gã lấy hỏa tập ra và làm cho đồng củi phải bùng bùng cháy. Ngay sau đó, gã tìm cách ngồi gần đồng lửa, tự hong khô y phục lẫn chân tay và khắp thân. Gã còn cười cười và cố tình giải thích cho lão nhân hiểu về hành vi này của gã:

- Để đối phó nhất là với bệnh phong, cách tốt nhất là luôn hong lửa sau mỗi lần động chạm hoặc chăm sóc bệnh nhân. Như thế này ắt lão bá cũng phần nào an tâm và đỡ áy náy. Đúng không?

Lão nhân ngạc nhiên:

- Nói vậy, thiếu gia bảo tinh thông y lý là điều có thật? Xin đa tạ cao xanh. Vì nếu không, quả thật tiểu nhân sẽ mãi áy náy trong lòng, chẳng thể nào yên. Nhưng sao thiếu gia không cho tiểu nhân tỏ tường tính danh?

Gã cười cười:

- Ý lão bá muốn biết để làm gì? Mà này, vẫn bối đã từng biết thế nào là thi ân bất cần báo. Vậy đừng mong vẫn bối cho lão bá tỏ tường và tạ tội nguyện. Hà hà...

Chợt có chuỗi cười lạnh vang đến từ xa:

- Liệu có thể tin vào lời của kẻ kỳ thực rất gian trá xảo quyết là người chẳng? Nhưng dầu sao cũng cung hi, thật không ngờ Châu Sách người sau hôm qua vẫn ung dung tại thế. Ha ha...

Gã giật thót cả người, vội đứng lên và cũng nhanh miệng quát bảo lão nhân nọ:

- Lão bá chạy mau. Chúng là những kẻ đêm qua vẫn bối từng nói vẫn luôn truy đuổi vẫn bối đấy.

Lão nhân cũng đứng lên nhưng chỉ vì bàng hoàng và hoang mang:

- Nói sao? Thiếu gia có tính danh là Châu Sách?

Cùng lúc này, giữa đường trường chợt xuất hiện thêm những ba nhân vật. Trong đó có hai nhân vật hôm qua gã đã chạm mặt và suýt bị giết vì họ. Lão là Trịnh Bất Vi và ả Đường Kim Phụng.

Đường Kim Phụng đang lạnh lùng nhìn gã:

- Người chưa chết. Đủ hiểu nếu thật sự có các báu vật ở Đường gia thì hiện lúc này đang ở trong tay người. Hãy mau giao ra đây.

Gã lùi về phía lão nhân bị bệnh phong:

- Hãy để cho lão bá này ra đi an toàn. Sau đó, ắt tại hạ có cách cho tiểu thư toại nguyện.

Lão họ Trịnh cười khẩy:

- Điều đó đâu do người quyết định. Vì kể cả bản thân, vị tất người đủ bản lĩnh tự lo.

Gã nghiêng răng:

- Nếu không ưng thuận thì đừng mong tại hạ đáp ứng và chỉ nơi ẩn giấu Kỳ Lân bảo điễn.

Đường Kim Phụng nhướng mắt:

- Người đã tìm thấy ư? Thật sao? Vậy thì được, lão kia cũng đã gần đất xa trời, và theo nhận định lão cũng chẳng biết võ công. Dù để lão đi cũng chẳng tổn hại chi.

Gã thoáng mừng, vội hối thúc lão nhân:

- Lão bá hãy đi mau. Nếu có dịp vẫn bối hy vọng vẫn sẽ gặp lại. Mau đi đi. Họ đều là hạng sát nhân, họ sẽ chẳng buông tha nếu lão bá bỏ lỡ cơ hội này.

Thật lạ, dù tỏ ra rất sợ hãi nhưng thái độ lúc lão nhân buộc phải bỏ đi thì như còn điều gì đó khá khiên cưỡng.

Dù vậy, ngay khi thấy lão nhân đi đã khuất, gã cũng quay lại ngay với đối phương những ba nhân vật. Gã gượng cười:

- Tại hạ cũng chẳng mong gì ngoài bản thân được vẹn toàn. Vậy nếu được tiểu thư hỉ xả, cũng hứa tha mạng thì Kỳ Lân bảo điểu nhất định thuộc về tiểu thư.

Đường Kim Phụng cười lạnh:

- Người chớ lạm dụng lòng nhân của ta. Vì sinh mạng người nếu sau hôm qua vẫn chưa phổ nạp thì chính người hôm nay đã nguyện dùng đánh đổi cho sinh mạng lão gớm ghiếc hôm nay. Có chẳng ta chỉ hứa cho mi toàn thân, đấy là nói nếu người ngoan ngoãn thổ lộ chỗ giấu Kỳ Lân bảo điểu và không được giở trò. Còn ngược lại, nếu ngay bây giờ người quả quyết không cung xưng thì người tin chẳng ta có đủ phương cách để khiến người sống không ra sống và dù muốn chết cũng không thể chết.

Gã chấn động, lại kêu:

- Nhưng vì cớ gì tiểu thư khăng khăng quyết lấy mạng tại hạ? Từng có thù oán chẳng? Và đừng quên trên đời này chỉ có duy nhất tại hạ ắt cho tiểu thư toại nguyện?

Đường Kim Phụng bảo:

- Chính vì mình bạch như vậy ta mới ưng thuận cho người được hưởng cái chết toàn thân. Còn tại sao người phải chết ư? Điều này ta giải thích rồi. Ai bảo người có liên hệ Đường gia?

Gã ngỡ ngàng:

- Vậy bất luận ai liên hệ Đường gia cũng đều chung số phận và do tiểu thư kết liễu?

Đường Kim Phụng lạnh lùng thừa nhận:

- Người nên tin như vậy. Và với tình cảnh người lúc này chính là bằng chứng.

Gã động tâm:

- Có một thiếu gia mang tính danh là Đường Phi Thạch, cùng một tiểu cô cô cũng chung họ Đường là Đường Lệ Hoa, người là bào muội, kẻ là cốt nhục phụ tử với Đường Như Sơn. Phải chẳng cả hai cũng đã bị tiểu thư chiếu cố?

Đường Kim Phụng cũng động tâm:

- Người cũng biết hai nhân vật này? Được lắm, kỳ thực ta vẫn đang tìm họ. Vậy thế này, ta hứa cho người toàn mạng nếu có thể mách bảo ta phải tìm họ ở đâu.

Gã nhẹ nhõm:

- Tiểu thư nói thật?

Lão họ Trịnh nãy giờ chờ đợi có phần nóng nảy, chột quát:

- Không được vô lễ với thiếu chủ nhân của lão phu. Người thật đáng tội chết, vì dám tỏ ra nghi ngờ.

Gã hoảng sợ kêu:

- Vì đây là chuyện liên quan đến sinh tử, bất luận ai lâm cảnh tương tự, lẽ nào không được phép hỏi cho minh bạch? Nhưng nếu lão chẳng ưng thì thôi, có cần phải tỏ ra hung hãn như vậy chẳng? Thì để tại hạ nói vậy.

Đường Kim Phụng trịnh thượng bảo:

- Hãy nói mau. Kẻo ta mất hết nhẫn lại đây.

Gã bảo:

- Có nhớ chỗ hôm qua tại hạ đã ngã vào? Ở dưới sâu đó có một địa đạo. Tận cùng trong địa đạo là một hốc huyết nhỏ. Ẩn trong đó có một phiến đá mỏng, tại hạ đọc thì thấy ghi rõ bốn chữ Kỳ Lân bảo điển.

Đường Kim Phụng hoài nghi:

- Người vẫn đặt phiến đá ở đó? Cớ sao không chiếm hữu?

Gã lắc đầu:

- Cảnh hôm qua là thế nào tiểu thư cũng rõ rồi. Tại hạ mãi lo cho sinh mạng còn không xong, có tâm trí đâu để nghĩ đến việc chiếm hữu, lại là vật chẳng hề dễ mang theo bên người.

Lão họ Trịnh cũng nghi ngờ:

- Tiểu thư đừng vội tin gã. Bởi gã có lắm quỷ kế, vạn nhất đây là thủ đoạn gì nữa của gã thì sao?

Đường Kim Phụng có phản ứng khác hẳn:

- Lão hộ cung yên tâm. Bốn nhân có thể tin lời gã và nhất định tự có chủ trương.

Đoạn ả quay trở lại với gã:

- Vậy là xong một việc. Giờ hãy nói về nơi hạ lạc tung tích của hai nhân vật người từng đề cập.

Gã đáp:

- Nhờ gã mặt nhọn mới chết hôm qua từng vô tình thổ lộ tại hạ mới biết, nhất là về nhân vật Đường Lệ Hoa chỉ lần đầu tại hạ được nghe. Vậy tiểu thư có biết Ngũ Đài sơn? Quanh đó có một trũng núi. Giữa trũng núi lại có một thạch đình, chính là nơi hiện nay họ đang lưu ngụ.

Lão họ Trịnh cau mặt:

- Người nghe không lầm chứ? Có đúng là Ngũ Đài sơn chẳng?

Đường Kim Phụng lấy làm lạ:

- Lão hộ cung sao lại hỏi như vậy?

Lão họ Trịnh ngập ngừng:

- Tiểu chủ nhân còn nhớ chuyện hai năm trước lão nô từng may mắn thoát hiểm? Vậy ắt không quên chỗ lão nô từng bị sinh cầm cũng là ở một thạch đình giữa một trũng núi. Chỉ một ít sai biệt là thay vì Ngũ Nhạc Sơn, gã lại bảo là Ngũ Đài sơn. Đây là hai địa danh cách xa nhau những trăm dặm.

Gã kêu:

- Há lẽ khắp thế gian chỉ ở Ngũ Nhạc Sơn gì đó mới có trũng núi? Lão nói như vậy thì quá vô lý, vì núi nào mà chẳng có chỗ trũng chỗ cao? Và lại, giữa trũng núi có thạch đình hay không thì đều do tại hạ nghe sao nói vậy. Và nếu là bịa thì tại hạ tuyệt đối không hiểu gã mặt nhọn bịa như vậy để làm gì.

Đường Kim Phụng có phần đồng tình:

- Đình đài miếu mạo là những kiến tạo cơ hồ đâu đâu cũng thấy xuất hiện. Nếu có trùng hợp thì cần hiểu chỉ là ngẫu nhiên. Được, một lần nữa hãy tạm tin gã. Người có thể đi.

Quá mừng, gã lập tức quay người bỏ đi.

Ngờ đâu, vù một cái, chợt có bóng nhân ảnh lao vượt qua đầu gã và đột ngột hiển hiện chặn lối gã. Đó là một lão nhân, là nhân vật thứ ba từng cùng lúc xuất hiện với lão họ Trịnh và ả họ Đường. Và nếu thoát kỳ thủy

đến giờ lão nhân này chưa một lần lên tiếng thì đây là lúc lão khinh khinh phát thoại:

- Lão phu nhận được lệnh, bảo người phải lưu lại một vật.

Gã chột dạ:

- Còn vật gì nữa?

Lão nhân vẫn cười khinh khinh:

- Người không hiểu? Đây chính là sinh mạng của người.

Gã phát hoảng, vội quay ngang mặt để nhìn ả họ Đường và kêu:

- Nhất nhất tại hạ đều đáp ứng đủ hai việc, cứ sao tiểu thư vẫn muốn lấy mạng tại hạ?

Ả cất giọng lạnh như băng:

- Tội người liên quan đến họ Đường, ta đã hứa tha. Nhưng còn tội người gia nhân lại nhẫn tâm phản bội họ Đường, giám cáo giác tung tích của Đường Lệ Hoa và Đường Phi Thạch thì ta không thể không xử. Đây là để thế gian giảm bớt đi những kẻ sinh nhị tâm, bất trung bất nghĩa.

Gã phần nộ:

- Tại hạ phải hay không điều này cần xét lại. Riêng tiểu thư thì sẽ bị xử như thế nào về hành vi bội ước? Nên nhớ, dù là hung thần ác sát, để đối nhân xử thế thì chữ tín luôn là đầu. Vậy ai sẽ xử tiểu thư?

Đường Kim Phụng rúng động:

- Người quả quyết ta là kẻ bội tín?

Gã giận quá, hết cả sợ:

- Không phải sao? Vì nếu muốn bắt tội tại hạ bất trung thì một là tiểu thư cần phải có bằng chứng thật thuyết phục, chí ít để minh bạch tại sao tại hạ lại phản bội họ Đường, vì họ gây ra trước hay bởi nguyên nhân nao? Và thứ hai, lẽ ra phải để tại hạ an toàn vượt xa, tạm cho là tiểu thư vì giữ chữ tín nên đành phải như thế, sau đó nếu lại chạm mặt, thì dù như thế nào tiểu thư cũng kể như đã thực hiện xong lời đã hứa. Có như vậy tại hạ mới tâm phục khẩu phục.

Đường Kim Phụng gật gù:

- Người thật có khẩu tài, chứng tỏ ngoài quý kẻ cũng lắm tâm cơ. Thôi được, ta sẽ cho người cơ hội, là ngay lúc này, nếu người có thể dùng trò gì

lừa được ta thì ta hứa chắc sẽ buông tha người lúc này. Dám không? Hãy thử cách lừa ta xem?

Gã thở ra và lắc đầu:

- Lừa người chỉ là vận bất đắc dĩ, là khi lâm hiểm cảnh, kể như sinh mạng đã như chỉ mảnh treo chuông. Không những thế còn phải nghĩ cách chiếm lòng tin của đối phương trước, sau đó mới mong có cơ hội gỡ trò. Đẳng này, tiểu thư đã đề phòng, tại hạ đang hoang mang vì chẳng giám tin thêm gì nữa về mọi lời tiểu thư hứa, thế thì còn lòng dạ đâu để tìm cách lừa tiểu thư?

Đường Kim Phụng đặc ý:

- Nghĩa là người phen này cam chịu chết? Bất luận lần này lời ta hứa thật tâm. Vậy thì mau nạp mạng thôi:

Xem đó là mệnh lệnh, lão nhân nọ lừ lừ tiến đến gần.

Kinh hoàng, gã kêu:

- Chờ đã. Hãy gượng gượng cho tại hạ đã nào.

Đường Kim Phụng thích chí cười:

- Vậy hãy mau mau liệu kế. Vì lời hứa của ta hãy còn hiệu lực đấy.

Gã cảm nhận đang bị xuất hạn, vội lấy tay lau khắp mặt, đoạn thở dài:

- Nghĩ cách để lừa thì không thể. Tuy nhiên, tại hạ chợt nảy một ý này, chỉ là một trò đánh cược không hơn không kém, rất dễ phân định ngay xem ai thắng ai thua. Tiểu thư có nhã hứng chăng?

Đường Kim Phụng hất hàm:

- Thử nói xem.

Gã sục sạo tìm khắp người, sau đó tự lấy ra một ít ngân lượng:

- Hãy nhìn đây, tại hạ chỉ có tất cả là mười nén bạc. Xin tiểu thư cũng bỏ ra đúng mười nén. Vị chi tất cả sẽ là hai mươi. Sau đó, giữa tại hạ và tiểu thư sẽ lần lượt tư nêu ra một định giá. Cho đến cuối cùng, ai nêu mức định giá cao hơn thì bất kể mức ấy thế nào, toàn bộ hai mươi nén bạc này đều thuộc về người ấy. Và phần thắng cũng thuộc về người ấy. Tiểu thư có muốn tham gia?

Đường Kim Phụng nghi ngại:

- Chỉ như vậy thôi?

Gã gật đầu:

- Nhưng đừng xem thường trò này. Vì sẽ rõ giữa tại hạ và tiểu thư ai thông minh hơn hoặc ai đủ đởm lược để nêu mức định giá cao hơn. Và nếu tiểu thư chẳng dám thì thôi.

Ả nghiêng răng:

- Nêu một định giá cao nhất để sở hữu toàn bộ hai mươi nén thì có gì ta không dám? Lão hộ cung mau mang trao cho gã mười nén. Cũng chớ lo gã ôm bạc bỏ chạy. Vì làm gì thoát. Hừ!

Lão hộ Trịnh có vẻ cũng thấy hay hay vội lấy ra đủ mười nén bạc và trao cho gã:

- Để xem Châu Sách người giỏi trò gì.

Gã nhận lấy:

- Vậy là đủ hai mươi nén. Tuy nhiên, để trò chơi được công bằng, tại hạ xin phiền ai đó phía chư vị hãy tạm giữ hộ toàn bộ số bạc này. Lão được không?

Bỗng dưng được gã chỉ định, lão nhân nọ, không phải lão hộ Trịnh, liền vui vẻ đón nhận:

- Cứ ngỡ người sẽ dành giữ. Còn giao cho lão phu thì quá dễ rồi. Hà hà...

Gã cũng hả hê tự xoa hai tay vào nhau:

- Được rồi. Nhưng để bắt đầu, tiểu thư có thể nhường cho tại hạ quyền nêu một định giá trước?

Đường Kim Phụng dè dặt ưng thuận:

- Ta chỉ mới tham gia lần đầu. Được, cứ để người tiến hành trước, theo đó sẽ đến lượt ta. Hãy bắt đầu đi.

Gã hăng giọng:

- Để có thể sở hữu tất cả chỗ đó tại hạ xin bỏ ra mười nén để mua. Nhớ đấy, tại hạ ra giá mười. Tiểu thư muốn thắng phải nêu một mức cao hơn. Cũng đâu quá khó, đúng không?

Đường Kim Phụng gật đầu:

- Chỉ thế thôi sao? Vậy ta bỏ ra thêm hai, vị chi là mười hai.

Gã cũng gật đầu:

- Mười hai? Tại hạ thêm một, mười ba. Tiểu thư thua chưa?

Đường Kim Phụng bĩu môi:

- Thua ư? Ta nêu lên thành mười sáu.

Gã nổi ngay:

- Mười bảy. Dám nâng lên nữa chẳng?

Đường Kim Phụng mím môi:

- Sao lại không? Mười tám.

Gã trợn mắt:

- Tiểu thư sẵn sàng bỏ ra mười tám nén để sở hữu hai mươi nén bạc kia?

Nếu là vậy, tại hạ xin thua, thật chẳng dám nêu cao hơn.

Đường Kim Phụng bật cười:

- Chúng tỏ người thật kém đờm lược. Vậy là ta đã thắng chứ gì?

Gã thở dài và gật đầu:

- Thì đã nói rồi. Tiểu thư thắng. Vậy hãy trao lại cho tại hạ chỉ mười tám nén, hai mươi nén kia được kể là của tiểu thư.

Hà hê, Đường Kim Phụng bảo lão hộ cung:

- Cứ trao cho gã. Nhân đó thu hai mươi nén kia về. Hà hà...

Gã lại nhận bạc từ tay lão họ Trịnh và lạ thay gã cũng hể hả cười:

- Đa tạ... Hà hà...

Đường Kim Phụng lấy làm lạ:

- Người đã thua sao vẫn cười?

Gã cho mười tám nén bạc vào người:

- Tiểu thư chưa hiểu? Tại hạ cười vì đã lừa được tiểu thư, kể cả hai lão kia nữa. Hà hà...

À không hiểu:

- Ta có những hai mươi nén, người chỉ có mười tám. Ta đã hơn người thì sao bị lừa?

Gã nháy mắt:

- Thử nhớ lại xem, thoát kỳ thủy tại hạ đã vét hết ra được bao nhiêu nén? Có phải là chỉ mười chẳng? Nhưng nhờ tiểu thư ưu ái, bây giờ tại hạ được tăng lên thành mười tám nén. Nếu không do lừa thì tại hạ nhờ đâu chột có thêm những tám nén nữa? Chưa hiểu ư?

Đường Kim Phụng nổi giận:

- To gan. Quả nhiên trước đó người chỉ có mười, sao giờ dám chiếm thêm của ta, trở thành mười tám? Hãy mau giao hoàn lại, kể cả sinh mạng người.

Đường Kim Phụng quá giận, toan lao đến, chợt giật mình nhớ lại khi nghe gã kêu:

- Xin đừng quên mức giá mười tám là do tự tiểu thư nêu ra. Đâu phải do tại hạ to gan chiếm hữu và chiếm làm sao được nếu không có tiểu thư ra lệnh cho lão họ Trịnh đưa ra?

Vỡ lẽ là đã bị lừa, Đường Kim Phụng đành cắn răng nuốt hận.

- Người giỏi lắm. Mau rút đi. Lần sau chớ để ta gặp lại. Hừ!

Bất chợt gã cũng tự cắn răng và lồm lũi quay người bỏ chạy thật mau.

Ngờ đâu gã vẫn bị người bám đuổi. Đây là lúc gã chạy đến một bìa rừng, ngay bên cạnh là một vùng núi đá lởm chởm với địa hình có nhiều chỗ trượt sâu xuống. Và nhân vật đuổi theo chính là lão họ Trịnh:

- Mau đứng lại và cũng mau mau giải thích và sao người biết lão phu mang họ Trịnh?

Gã không màng đáp. Trái lại, do nghe thanh âm của lão họ Trịnh đã quá cận kề, gã lập tức đâm đầu chạy vào rừng.

Thì, vù một tiếng, lão họ Trịnh đã đột nhiên xuất hiện trước mặt gã:

- Người đích thực là ai? Sao có vẻ am hiểu về lão phu?

Gã quay đầu chạy ngược ra, thì:

- Đố người chạy thoát.

Ào...

Đây là một luồng lực đạo thật mạnh từ phía sau lao ào ào vào lưng gã.

Tự biết đã vô phương phản kháng hoặc đối phó, gã nghiêng rặng và chạy nữa.

Ầm!...

Lưng gã bị giáng một kinh nặng như thiên lôi đá, khiến toàn thân gã cất bổng lên, sau đó thì theo đà, gieo ào ào xuống vùng núi đá lởm chởm. Đuổi theo gã là tiếng cười đắc ý của lão họ Trịnh:

- Ở dưới đó là Hắc Lãnh Thạch Lâm. Vĩnh biệt người. Ha ha...

KỶ LÂN BẢO ĐIỂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Trong Nguy Cấp Tở Trường Thân Thế - Bời Bất Cần Mất Hết Gia Thân

Gã toan mở miệng kêu rên, lập tức có một bàn tay chồm lên, bịt miệng gã:

- Người tỉnh lại là tốt rồi. Vậy đừng lên tiếng vì bọn sát nhân hình như vẫn tìm người.

Nhờ đó gã tỉnh hẳn. Nhưng khi mở mắt, vì thấy chung quanh tối đen gã nhè nhẹ cử động, làm bàn tay kia hiểu ý, lơ lửng ra, để gã có cơ hội thì thào:

- Giọng nói của tôn giá nghe quen quen, hay tại hạ đã nhầm?

- Người nhớ đúng rồi. Nhưng thôi, vẫn chưa phải lúc nói chuyện. Hoặc nếu muốn thì mau bò theo ta. Nhớ cho kỹ nha, chỉ được bò, đừng bao giờ tùy tiện đứng lên hoặc giả không chịu bò theo ta. Nguy lắm đấy, mất mạng dễ như không. Nào, bò nào.

Gọi là bò kỳ thực gã đang phải trườn người đi, vừa bằng tứ chi vừa bằng bụng. Bởi sát phía trước gã, nhân vật bí ẩn nọ cũng hành động tương tự, chứ nào phải được bò nhồm lên.

Được một lúc kể như đủ lâu, bất chợt gã chộp vào cẳng chân nhân vật phía trước:

- Văn bối nhớ rồi. Là lão bá bị bệnh phong đây mà, đúng không? Hóa ra mục lực của văn bối quá kém, lão bá là cao nhân, thâm tàng bất lộ mà không nhận ra. Kể ra cũng may cho văn bối là đã cố ý chạy theo hướng trước đó thấy lão bá chạy. Nhờ vậy bây giờ mới được lão bá cứu mạng. Xin thâm tạ.

Lão bệnh phong dần dừng lại:

- Ta chẳng hề là cao nhân hay thấp nhân. Và dù người không chạy theo đúng về hướng này, thì thủy chung trước sau gì người cũng bị nạn. Do ngay từ đầu ta đã có nhận định đó và tin chắc chỉ có thể giúp người nếu chịu khó chờ sẵn quanh đây, thế nên ta mới có cơ hội này, phần thì đền đáp người đã tỏ ra nhân hậu, thêm phần nữa là muốn cùng người minh bạch một nghi vấn.

Gã trườn nhích dần lên:

- Lão bá quá tự khiêm mới nói như vậy. Nhưng thôi, tạm kể như ân đã đền ân, lão bá muốn minh bạch nghi vấn gì xin cứ nói. Phần văn bối nếu biết quyết chẳng che giấu.

Lão bệnh phong hạ thấp giọng hơn nữa:

- Cũng chẳng biết bọn sát nhân có còn bám theo hay không, hay là chúng ta cứ bò tiếp? Cũng sắp đến chỗ ta thường lưu ngụ rồi. Chỉ ở đó ta mới an tâm hỏi chuyện người.

Gã chấn động:

- Lão bá vẫn thường lưu ngụ ở đây? Có phải nơi này được gọi là Hắc Lĩnh Thạch Lâm? Vậy lão bá không chỉ là cao nhân mà còn là kỳ nhân hay hơn thế nữa?

Lão bệnh phong khẽ suyt:

- Mọi người quanh đây đều gọi nơi này là vùng Phong Thạch. Bởi vẫn luôn xuất hiện những trận quái phong khiến vùng loạn thạch này ngày càng hiếm người dám lai vãng đến đây. Chính vì vậy, ta cần một chỗ thật cách xa mọi người thì chẳng đâu thuận tiện hoặc thích hợp bằng chỗ này. Mà đừng lên tiếng nữa, cứ tiếp tục theo ta thêm một lúc khắc biết. Nào!

Gã hoang mang vô tưởng, nhất là cách gọi của địa phương này. Vì vẫn còn nhớ chính tai gã nghe lão họ Trịnh cười và nói lời vĩnh biệt khi phát hiện gã rơi vào Hắc Lĩnh Thạch Lâm, cũng là địa danh trước kia chính lão Trịnh Bất Vi từng thì thào báo là sẵn lòng thổ lộ điều cơ mật này cho gã. Nhưng sao lão bệnh phong lại gọi là vùng Phong Thạch?

Nhưng rồi gã cũng vỡ lẽ, không chỉ riêng địa danh này mà còn nhiều sự thật khác. Đây là lúc gã được lão bệnh phong cho hay:

- Đến rồi. Tệ xá tuy âm thấp và chật hẹp nhưng người cứ vững tin là rất an toàn.

Gã nhìn quanh:

- Sao lão bá không thắp đèn? Và liệu vẫn bối có thể ngồi cho ngay người lên chăng?

- Đừng. Có muốn thắp cũng vô ích. Vì người vẫn sẽ chẳng nhìn thấy gì ngoài đá và đá, mọc dựng san sát như thế rừng cây. A, phải rồi, nhất định vì thế mới có người gọi đây là Thạch Lâm. Còn ngồi lên ư? Cũng đừng nên. Vì tuy ta không biết liệu sẽ có hậu quả bất ngờ nào hay không nhưng do ta thường khi chui vào đây chỉ để ngủ nghỉ nên ta chẳng cần ngồi. Dù vậy nếu chẳng có gì bất tiện, sao người không tiếp tục nằm? Cũng đâu gây khó khăn gì, đúng không?

Gã thêm hoang mang:

- Hành vi của lão bá thật là kỳ bí. Sao không giải thích nếu ngồi lên thì có thể sẽ gặp hậu quả bất ngờ?

- Người có biết ta đã lưu ngụ ở đây bao lâu rồi không? Cũng ngoài mười tám năm gì đó. Và với quãng thời gian dài ngần ấy có thể quả quyết ta cũng đã mục kích độ mười chín hai mươi lần để có người tìm cách tiến vào đây thì vì họ luôn đi xông lừng nên không sớm thì muộn cũng bị các trận quái phong quăng quật tới tấp. Phần ta vì thoát kỳ thủy chỉ bò và bò, một phần thì chưa bị quái phong quăng quật, phần khác thì đã được mục kích quá nhiều những trận quái phong như ta vừa kể, nên ta luôn tự nhủ, thà cứ bò mà luôn vô sự hơn là tìm mạo hiểm có thể chỉ chuốc khổ vào thân.

Gã sinh nghi:

- Bây giờ là đang đêm hay ban ngày?

- À, người lấy làm kỳ và có phải đang tự hỏi nếu ta đã bảo ở trong này dù có thắp đèn cũng chẳng thấy gì thì cứ sao ta lại kể đã từng mục kích quá nhiều trận quái phong quật người tới tấp, đúng không? Ta chẳng gạt người đâu, cũng không thêm bịa chuyện làm gì. Vì trong này nếu gặp lúc ban ngày thì vẫn nhìn thấy xa xa. Tuy nhiên, một khi có người xông vào, gặp lúc quái phong cũng trùng hợp nổi lên thì tất cả mới trở nên tăm tối thế này. Dĩ nhiên bây giờ chỉ mới xế trưa một ít. Và vì còn có người, là bọn sát

nhân đuổi theo người nên mới đen tối như vậy. Người hỏi hết chưa? Vì ta cũng đang muốn hỏi người đây.

Gã hít một hơi:

- Lão bá cứ hỏi.
- Người là Châu Sách, như ta đã nghe?

Gã thừa nhận:

- Có gì chẳng?
- Đương nhiên có. Nhất là nếu mẫu thân người lại đúng là Châu thị.

Gã động tâm:

- Nếu vậy thì sao? Hoặc nếu không phải thì thế nào? Vì kỳ thực đây cũng là điều vãn bối luôn luôn tự hỏi, chỉ mong biết lai lịch bản thân, nhất là về thân sinh thân mẫu.

- Sao kỳ vậy? Hay người muốn giấu ta?

Gã thở dài:

- Hiện vãn bối chỉ cần biết rõ lai lịch, bất luận song thân phụ mẫu là ai cũng đủ giúp vãn bối mãn nguyện lắm rồi. Giấu làm gì chứ, lão bá?

- Vậy tại sao người có vẻ giật mình khi ta đề cập đến Châu thị?

Gã đáp:

- Á ác độc lúc sáng, lão bá vẫn nhớ chứ? Chính ả lúc biết vãn bối là Châu Sách cũng đột ngột hỏi có phải thân mẫu của vãn bối là Châu thị, còn phụ thân là vô danh hay không? Thế nên khi nghe lão bá hỏi tương tự, vãn bối sao lại không giật mình?

- Này, câu hỏi của ta có phần khác, đâu thể bảo là tương tự ả mặt trắng lòng đen. Vì nếu mẫu thân người chính là Châu thị thì phụ thân người cũng có danh tính đàng hoàng.

Gã cau mày:

- Nếu vậy, sao vãn bối có tên Châu Sách và chẳng được mang đại tính của phụ thân?

- Đương nhiên chuyện gì cũng có nguyên do. Nhưng liệu người có đúng là Châu Sách đang được ta đề cập hay không, vì điều này chưa minh bạch nên ta chưa thể an tâm tỏ bày. Vậy người giải thích đi, vì sao người lại không hay biết gì về thân sinh phụ mẫu của chính người?

Gã đành thuật kể:

- Hơn hai năm trước từng có một sự biến xảy ra khiến văn bối đột ngột quên toàn bộ quá khứ. Mọi chuyện là thế này...

Chờ đến lúc gã tự thuật kể xong thì cũng là lúc mọi cảnh quang xung quanh dần mờ mờ sáng. Nhờ đó, với dung diện đích thực là lão bệnh phong, lão nhìn gã và bảo:

- Đấy, bọn sát nhân vậy là đã lui. Người thấy ta nói có đúng không, chui vào đây là an toàn. Mà này, người có vẻ chính là Châu Sách ta đang đề cập thật đấy. Vì một là ở người vẫn có một vài nét tương tự mẫu thân, hòa quyện với một đội nét giống phụ thân. Thêm điều thứ hai nữa là người từng luôn lưu ngụ ở Đường gia, đấy là nói theo lời quả quyết của thiếu gia Đường Phi Thạch người vừa kể. Vì Châu Sách ta từng biết thì kể từ thừa lọt lòng đến tận mãi sau này vẫn luôn do Đường gia cứ mang nuôi dưỡng.

Gã mừng mừng:

- Ý muốn nói lão bá am hiểu, tỏ tường thân sinh phụ mẫu của văn bối? Thật thế sao? Vậy thân phụ của văn bối là ai? Tính danh thế nào?

Lão bệnh phong ngập ngừng:

- Nhưng đấy chỉ là do ta đoán, còn hư thực thế nào, người có phải là Châu Sách ta đang nói hay không thì vì chưa có gì minh bạch nên ta chỉ có thể tạm kể cho người nghe những gì ta từng biết về Châu Sách kia. Nghe thì nghe và đừng vội đề quyết bản thân người chính là gã Châu Sách ấy. Nhớ chưa?

Gã lo lắng:

- Không lẽ ở lai lịch của gã Châu Sách ấy đã có gì bất ổn? Vì thấy lão bá quá cần trọng, cứ rào đón trước sau, đúng không?

Lão bệnh phong ngao ngán thờ dài:

- Nào chỉ bất ổn. Lai lịch của gã thật có nhiều bi thảm, có thể là những bi thảm người chẳng thể nào ngờ đến.

Gã vùng lắc đầu vài lượt, đoạn nghiêm mặt lại và bảo:

- Bất luận là thế nào văn bối vẫn sẵn lòng và rất muốn nghe. Lão bá cứ nói đi.

Lão bệnh phong nhìn ngay vào mắt gã:

- Ta lặp lại, cũng có thể chẳng phải người. Nhưng dù thế nào đi nữa người cũng phải hứa không được để câu chuyện ta kể làm cho kích động. Hứa đi.

Ngờ đâu, chẳng chờ gã hứa, lão bệnh phong vẫn kể:

- Đã lâu lắm rồi từng có một đội huynh muội cốt nhục. Vì đại huynh bất ngờ vướng phải một trong tứ chứng nan y khiến tiểu muội do không nỡ xa lánh đại huynh như mọi người nên cả hai bắt đầu sống cảnh tha phương cầu thực.

Nghe đến đây gã hiểu vị đại huynh trong câu chuyện chính là lão bệnh phong nên cảm thấy thật xót xa cho vị tiểu muội nọ. Vì thế, gã thật chú tâm lắng nghe.

- Khi cả hai đi đến địa phương này, vì phát hiện đây là nơi thuận tiện nhất để đại huynh tạm ẩn thân và cũng tạm tránh được cảnh người người xa lánh hắt hủi, tiểu muội bèn thu xếp ổn thỏa, vừa tự đi xa, tìm một kế sinh nhai độ nhật qua ngày, vừa có thể giúp đại huynh cũng ngày ngày đủ mọi thức mưu sinh. Nhờ đó, tiểu muội có cơ hội gặp được duyên may, được một hảo tâm để ý và thu nạp làm kế thất, do chính thất đã khuất núi từ lâu. Ngờ đâu bao phen lận đận vậy là kết thúc, nào dè có một hôm tiểu muội ào chạy về đây chỉ để than khóc với đại huynh.

Gã không chịu được:

- Sao vậy? Lệnh muội bị ức hiếp, vì trượng phu sinh tâm phụ bạc ư?

Không nhận ra gã đã đoán biết đội huynh muội trong câu chuyện đang kể là ai với ai, lão bệnh phong vô tâm, cứ nhìn nhận theo sự thật:

- Thì thoát tiên ta cũng nghĩ như thế. Đến khi hỏi lại hóa ra muội phu của ta đã nói dối một ít. Kỳ thực chính thất vẫn còn sống, cả hai chỉ tạm xa nhau vì một vài mâu thuẫn khó thể hàn gắn. Chỉ vậy thôi mà Châu muội cứ làm như trời sắp sập đến nơi.

Gã nhẹ thở phào:

- Ất lão cũng có khuyên lệnh muội muội?

- Đương nhiên, Nhưng ngờ đâu chỉ từ chuyện con con như vậy bỗng trở thành những điều kinh thiên động địa.

Gã hốt hoảng thật sự:

- Sao vậy?

Lão bệnh phong thở dài ảo não:

- Vào thời điểm lúc đó thì ta hoàn toàn không rõ nguyên do, chỉ thấy lạ là tiểu muội đã dần giảm thiểu số lần đến hỏi thăm ta. Đừng nghĩ chuyện đó khiến ta phiền muộn hoặc nghĩ tiểu muội cũng muốn lánh xa. Trái lại ta chỉ ngày càng lo lắng, cứ mơ hồ và băn khoăn tự vấn hay là đã xảy ra chuyện gì cho tiểu muội.

- Nghĩa là từ đó về sau lão bá mất dần tin lệnh muội?

Lão bệnh phong lắc đầu:

- Thế thì không phải. Vì như đã nói tiểu muội chỉ dần giảm thiểu số lần tìm gặp ta. Do đó, khi có cơ hội diện đối diện, ta luôn tìm cách dò hỏi hy vọng được biết đâu là nguyên do đích thực đưa đến có sự như vậy.

- Lệnh muội nói sao?

Lão bệnh phong cười héo hắt:

- Thật tiếc, bất luận ta hỏi thế nào tiểu muội vẫn khăng khăng, đều quyết mọi chuyện đều ổn... Vậy người tin chẳng?

Gã lắc đầu:

- Vẫn bối nào phải người đương cuộc, đâu dám nêu nhận định. Thế còn lão bá?

- Ta không tin, dĩ nhiên có nguyên do. Đó là cứ mỗi lần gặp mặt, dù tiểu muội cố che đậy bằng cách luôn phủ đầy hương phấn thì ta vẫn phát hiện những dấu thâm quầng, đôi khi cạnh đó còn có những khóe mắt đỏ hoe. Thế là ta tự hiểu ở muội phu cũng đang dần thay đổi, nghĩa phu thê cùng tiểu muội ta ắt cũng dần nhạt phai. Tuy nhiên, vì không muốn tiểu muội thêm phiền muộn, ở ngoài mặt tuy ta làm ra vẻ không biết nhưng kỳ thực tận tâm ta cảm thấy đau như bị muối xát kim châm, nên một hôm ta quyết định tìm cho ra lẽ. Ta lần dò đến Đường gia.

Gã giật mình:

- Đường gia? Vậy lệnh muội từng là thê tử của... há lẽ là của Đường Như Sơn, chủ nhân Đường gia?

Lão bệnh phong cũng giật mình:

- Sao? Ta chưa cho người tỏ tường muội phu của ta chính là Đường Như Sơn ư? Vậy mà ta nhớ đã nói rồi. Thế là chưa à?

Gã cay đắng lắc đầu:

- Lão bá chưa đề cập đến. Dù vậy, vẫn bối hiểu tại sao kể cả ả độc ác kia cũng có thái độ kỳ quặc khi nghe biết tính danh của vân bối như thế nào. Hóa ra gã Châu Sách cũng là nhi tử cốt nhục của Đường Như Sơn? Đây là một sự thật khiến vân bối không bao giờ ngờ đến.

Lão bệnh phong không nói gì thêm, như muốn tỏ lộ về điều gã đang nói, lão cũng không tiện hoặc nêu thêm nhận định hoặc phụ họa vào. trái lại, lão bệnh phong vẫn cứ tiếp tục câu chuyện còn dang dở:

- Ta lập lại, ta đã đến Đường gia. Và vì để tiểu muội đừng ngỡ ngàng, cũng là để tránh tiếng cho tiểu muội sau này, ta đành tìm lối đi vòng, cứ lê thân bệnh hoạn đi những lối thật khuất, sao cho chẳng một ai nhìn thấy. Chính vì điều đó chẳng, người tin không, ta mới có cơ hội mục kích cảnh mà lẽ ra ta không bao giờ được chứng kiến. Nhưng dẫu sao cũng phải thâm tạ ân cao dày của hoàng thiên đã cho ta nhìn thấy cảnh trạng này. Nếu không, ắt ta chẳng bao giờ minh bạch là tại sao mãi mãi ta không còn nhìn thấy tiểu muội nữa.

Gã bàng hoàng, cũng nghe gai gai khắp cả người vì sợ hãi:

- Đã xảy ra chuyện gì? Lệnh muội đã chết? Lão bá nhờ tìm đến bất ngờ nên đột ngột phát hiện nấm mộ của...

Lão bệnh phong giận dữ gắt. Lão phản ứng khiến gã không ngờ đến:

- Tiểu muội của ta khi đó chưa chết. Người không hiểu gì sao? Người không hiểu ý ta muốn nói gì khi bảo đã mục kích một cảnh trạng khiến kể từ đó ta không còn gặp lại tiểu muội nữa ư?

Gã nhận ra là đã đoán sai:

- Được rồi. Chỉ vì lão bá cứ úp mở, thay vì kể tường tận cho vân bối hay.

Lão bệnh phong bỗng gục mặt xuống, cơ hồ úp hằm mặt xuống đất lạnh:

- Ta thấy Đường Như Sơn đang tay sát hại tiểu muội, huyết nhuộm lai láng, bất kể tiểu muội khi đó cứ nhất mực nài xin, thú nhận rằng kẻ gian phu đang được Đường Như Sơn nghi ngờ kỳ thực chỉ là ta? Hóa ra Đường

Như Sơn nghi ngờ, cho rằng giữa ta và tiểu muội không là huynh muội cốt nhục mà là một đôi gian phu dâm phụ.

Gã chấn động:

- Có như thế ư? Vậy sao Đường Như Sơn không tự thân dò hỏi? Hoặc có bằng chứng gì thuyết phục chẳng để Đường Như Sơn dám đề quyết một chuyện tà đình này?

Lão bệnh phong ngãng mặt lên, hai mắt lại ràn rụa vì lệ:

- Có lẽ những lần tiểu muội lên về thăm ta chẳng? Vì đã bị ai đó tình cờ phát hiện, lập tức mạch báo cho Đường Như Sơn, khiến gã súc sinh đó giận dữ đến mất cả lý trí, chẳng ngại ngần sát hại thê nhi chẳng? Ta đã luôn tự vấn điều này và ngày càng thêm hối hận để tự thống trách, là chỉ vì ta khiến tiểu muội mãi đến ngày chết cũng chẳng có lấy một ngày bình yên.

Gã chạm tay vào lão:

- Đại cửu chớ quá cả nghĩ. Lỗi không hoàn toàn do đại cửu, cũng không thể đổ trút tất cả cho mẫu thân của tiểu điệt. Đừng phiền muộn như thế nữa đại cửu ôi.

Lão nhìn gã:

- Người gọi ta là đại cửu? Nghĩa là người không ngại nhận Châu thị, tiểu muội của ta là mẫu thân cho dù mẫu thân người bị gán tội lăng loạn, chẳng giữ tiết trinh, không chung thủy nên phải chết?

Gã chậm chậm gật đầu:

- Đường Như Sơn trước sau đã lập tam phòng, hai nương tử trước đó thì lần lượt có một người bỏ đi, một người mất mạng do chính tay Đường Như Sơn hạ thủ. Bao nhiêu đó cũng đủ để có thể nhận định Đường Như Sơn là con người như thế nào. Tuy vậy, phạm việc gì cũng có nguyên lai nguyên ủy. Nhất là khi muốn luận tội một ai càng cần phải có bằng chứng thuyết phục. Vậy đại cửu xin cứ thuật kể tất cả, càng tường tận càng tốt. Để Châu Sách này giả như không là điệt như cốt nhục của đại cửu cũng quyết làm rõ chân tướng việc này.

Lão kể:

- Cũng chẳng còn gì nhiều so với chuyện ta vừa kể. Có chẳng chỉ là toàn bộ thực cảnh ta đã tận mục sở thị. Đây là tiểu muội ta ngoài việc vẫn một

mực nài xin Đường Như Sơn thì còn khư khư ôm giữ một trẻ sơ sinh trong lòng.

Gã chân động:

- Là tiểu diệt chẳng? Nói như vậy, khi đó Đường Như Sơn cũng có ý định hạ sát cả hai? Vậy sau đó thì sao?

Và gã nghi lão bệnh phong thuật tất cả:

- Chỗ ta nấp khá xa, chẳng nghe rõ tiểu muội van xin điều gì. Chỉ thấy sau một lúc hành hung dã man đã khiến khắp thân tiểu muội nhuộm huyết lai láng, như ta đã nói, những đợt huyết thăm ấy cũng nhuộm khắp người của trẻ sơ sinh, khiến ấu nhi vốn đỏ hồng càng thêm vấy đỏ, thì Đường Như Sơn đột ngột giằng lấy trẻ sơ sinh từ vòng tay ôm giữ tuyệt vọng của tiểu muội ta. Đoạn hấn điên cuồng vừa giật vừa xé bỏ từng mẫu y phục của tiểu muội. Người thử đoán xem hấn toan làm gì?

Gã lắc đầu:

- Ất để làm nhục?

Lão cũng lắc đầu:

- Thì ta khi đó cũng nghĩ có lẽ hấn toan cưỡng nhục thể tử của hấn một lần cuối.

Nhưng không phải. Vì ta chợt nghe hấn gào thật to, lại còn quát hỏi thật phần nộ là: “Lân Y Giáp đâu? Ta chỉ còn mỗi một mảnh và vì yêu đã trao tặng người vậy sao bây giờ không thấy? Có phải tiện nhân lẳng loạn trác nết người đã lấy Lân Y Giáp tặng cho gian phu, là kẻ được người luôn mồm quả quyết chỉ là bào huynh của người? Có đúng như thế không? Có đúng không? Có phải như thế không? Hử!? Hử!??”.

Gã lay lão:

- Đừng quá khích động. Vì càng lập đi lập lại những tiếng quát hỏi này, dù là do Đường Như Sơn từng thể hiện, nhưng chỉ e vẫn có tác động thật bất lợi cho đại cứu.

Lão bệnh phong đau đón đáp:

- Nào phải ta muốn lập đi lập lại. Vì kỳ thực hấn vẫn cứ gào như thế, với mỗi lần gào là thêm một lần hấn hành hạ tiểu muội ta. Phải chi người cũng được tận mắt mục kích? Hấn hành sự như đã phát cuồng, biến dần tiểu

muội ta thành một thi thể bất ra nhân dạng. Chỉ là một đồng huyết nhục nhầy nhụa, thật thê thảm, tội cùng thê thảm.

Gã cũng tội cùng bàng hoàng và chẳng nhận ra đã và đang tự cắn làn răng vào môi đến bật tóa máu.

Chỉ khi máu thấm ngược vào nghe mặn, gã mới có thể bật thốt:

- Còn tiểu điệt? Sau đó sao được tha chết?

Lão bệnh phong nhờ đó cũng tự vượt qua cơn kích động:

- Người muốn nói về đứa trẻ sơ sinh ư? Kỳ thực ta vẫn không hiểu hẳn có dụng ý gì qua những diễn tiến tiếp theo. Đây là ta thấy hẳn đã nâng đứa trẻ sơ sinh lên thật cao, thái độ như chỉ chực quật xuống cho tan xác. Thế là ta quá khiếp đảm, cũng có phần phần nộ nữa, đã sơ ý để bật ra tiếng kêu. Khi ta nhớ lại, ta thêm sợ sẽ bị hấn phát hiện, đành vội vàng lui người bỏ đi. Dù vậy, vì vẫn lo cho số phận của đứa trẻ sơ sinh, sau đó ta cũng nhiều lần vừa lén quay lại nhìn vừa tìm cách dò hỏi, nhờ vậy được biết đứa trẻ sơ sinh vẫn còn sống, vẫn do hẳn cứu mang, được hẳn đặt cho tính danh là Châu Sách.

Gã kinh ngạc:

- Có thể Đường Như Sơn đã nghe tiếng đại cừu kêu. Do đó, thay vì quyết hạ sát tiểu điệt, lão buông tha để vội tìm đại cừu.

Lão bệnh phong cau mặt:

- Tìm để giết ư?

Gã gượng cười:

- Không phải. Vì thoạt tiên có thể lão chỉ muốn thu hồi Lân Y Giáp trước đã.

Lão bệnh phong giận dữ:

- Nhưng ta đâu giữ, cũng đâu biết Lân Y Giáp là cái gì?

Gã bảo:

- Vì đó là điều lão nghi. Cũng may là lão chưa hề tìm được đại cừu.

Lão bệnh phong lắc đầu:

- E người đoán sai. Vì muốn tìm ta đâu có gì khó.

Gã thở hắt ra:

- Không khó nếu lão biết đại cừu có nhân dạng như thế nào. Chính vì vậy lão chẳng thể tìm, bởi đâu dám ngờ người vương bệnh phong ắt lão từng một đôi lần nhìn thấy lại là nhân vật lão cần tìm. Nhưng về Lâm Y Giáp, có thật đại cừu đã tận tai nghe Đường Như Sơn kêu quát như thế?

Lão thừa nhận:

- Ta quyết không lầm. Thế thì sao? Người cũng từng nghe biết và luôn quan tâm đến vật ấy ư?

Gã chỉ hỏi:

- Tiểu điệt chỉ lấy làm lạ, là nếu gia mẫu thật sự vẫn giữ vật ấy bên người cơ sao Đường Như Sơn không tìm thấy? Vật ấy biến đi đâu, lúc nào?

Lão bảo:

- Ta làm sao biết được. Vì nếu người cũng quan tâm, chứng tỏ vật ấy chỉ liên quan đến giới võ lâm. Nhưng ta và tiểu muội dù một miếng võ để phòng thân còn không có. Chứ nếu có, người nghĩ ta có thể đứng đứng nhìn tên súc sinh ngang nhiên sát hại tiểu muội ư? Không bao giờ.

Gã lại hỏi:

- Đại cừu không am hiểu võ công thật ư? Vậy sao dám chui vào tận nơi này để lưu ngụ? Không gặp nguy hiểm sao? Và tiểu điệt có thể hỏi thêm là sau thời gian quá lâu từng lưu ngụ, liệu đại cừu có phát hiện điều gì khác lạ ẩn giấu trong này không?

Gã ngỡ chỉ hỏi cho có, ngờ đâu lại được lão bệnh phong kêu:

- Người bỗng nhắc ta mới nhớ. Có một chỗ trong này lạ lắm. Đã nhiều lần ta toan tìm hiểu nhưng rồi lại thôi. Người có biết vì sao không?

Gã rất háo hức, vội lắc đầu:

- Lạ như thế nào? Và tại sao đại cừu luôn bỏ ý định tìm hiểu?

Lão bệnh phong chột bảo:

- Vậy mau theo ta. Chỉ khi nào người tận mục sở thị ắt sẽ rõ nguyên nhân. Đi nào!

Không phải đứng lên đi, trái lại cả hai đành tiếp tục trườn và cùng trườn ngoằn ngoèo tùy theo sự thay đổi phương hướng của từng rặng đá mà chỉ có lão bệnh phong nhờ từng thực hiện nên thông thạo.

Gã trườn theo cho đến lúc cũng tự phát hiện điều kỳ lạ:

- Sao ở đây địa hình dần dốc lên?

Lão đáp:

- Vì chỗ ta sắp chỉ cho người thấy là một nơi đột ngột bị trũng xuống khá sâu đấy.

Gã vỡ lẽ:

- Một hẻm vực ư? Vì thấy quá nguy hiểm nếu leo xuống vực nên đại cứu không dám?

Lão thở dài:

- Chỉ sợ đến cả người cũng không dám. Cứ chờ lúc tới nơi người sẽ rõ.

Cả hai lại trườn đi, trườn cao dần, cho đến khi buộc phải dừng lại.

- Đấy, người cứ xem thì rõ. Nhưng phải cẩn thận kéo ngã.

Gã cũng đang nhìn vào một chỗ trũng đã đột ngột xuất hiện:

- Cũng không sâu lắm. Đủ hiểu đại cứu vì không am hiểu võ công nên chẳng dám mạo hiểm cũng phải. Nhưng ở dưới đó có gì được đại cứu cho là lạ?

Lão chột thì thào:

- Có phải lúc này đã khá tối nên người không nhìn thấy? Hay là đợi đến ngày mai, ta sẽ chỉ cho người thấy. Lạ lắm, như có người luôn ngồi bất động dưới đó. Bảo bất động ngưng đừng nghĩ là đã chết. Vì y phục vẫn thơm tấ, còn đủ cả thịt da lẫn tứ chi. Cho dù ta chưa hề thấy người đó hoặc leo lên hoặc bất chợt xuất hiện lần nào. Thủy chung vẫn chỉ thấy ngồi mãi như vậy.

Gã háo hức, chột bảo:

- Để tiểu điệt xuống xem sao. Đại cứu cứ ở trên này chờ, đừng lo ngại cũng đừng tùy tiện mạo hiểm.

Lão vội khuyên can:

- Có muốn thì cũng nên để đến mai. Bây giờ đã chiều muộn rồi còn gì.

Gã trấn an:

- Tiểu điệt sẽ không sao. Thật đấy. Vì dù gì tiểu điệt cũng là người từng luyện võ. Và lại tiểu điệt xuống là lên ngay, lo gì chứ?

Lão đành dặn:

- Nhưng phải cẩn trọng. Vì nếu có bề gì, người nên biết, tuy ta luôn tin người là Châu Sách, là diệt nhi của ta, nhưng do cần thêm nhiều bằng chứng khác nữa, ta chỉ mong tự người sẽ tận lực tìm hiểu, vậy khi chẳng còn người thì một mình ta ắt không thiết sống nữa làm gì.

Gã phân vân, nhưng rồi cũng giữ nguyên ý định:

- Tiểu diệt tự tin sẽ không có việc gì và hứa sẽ quay trở lên ngay. Vậy nha? Tiểu diệt bật đầu xuống đây, dễ như trò đùa mà thôi.

Và gã men theo từng gờ đá quả nhiên dễ dàng leo dần xuống phía dưới.

Trùng núi cũng chẳng sâu lắm. Vì thế lúc toại nguyện gã khẽ gọi vọng lên:

- Tiểu diệt đã xuống tận đáy rồi. Đại cửu đừng lo lắng nữa.

Sau đó, dù không nghe tiếng đại cửu đáp lại, gã vẫn tiến hành thực hiện ý định. Đầu tiên là bật hóa tập lên và lúc vừa có ánh sáng gã chợt bật kêu: “Ôi chao!”

Cùng lúc này, gã nghe từ trên cao như mơ hồ có tiếng kêu thét.

Gã kinh hãi, lo cho đại cửu, vội ngẩng mặt lên và thất vọng vì chẳng nhìn thấy gì. Nhưng khi toan không nhìn nữa thì bất đồ xuất hiện trong khóe mắt gã một vật đen thù lù đang từ đâu đó trên cao rơi thẳng vào gã.

Ngỡ chỉ là một hòn đá từ trên kia tự long ra rơi xuống, gã vội nhảy tránh. Nhờ vậy, vật nọ dù vẫn rơi thì cuối cùng chỉ gieo xuống ở một chỗ cách xa gã vài bước.

Phịch!

Tuy nhiên, từ vật nọ lại bất ngờ bật lên tiếng kêu rên: “Ôi...”

Gã hoảng hồn, vội nhìn lại, thì thấy đấy là lão bệnh phong, đại cửu của gã:

- Ôi, đại cửu. Sao đại cửu sơ ý để rơi?

Gã chạy đến và càn thêm kinh hoàng vì phát hiện đại cửu của gã do tự ngã từ trên cao xuống nên tứ chi lẫn xương cốt cơ hồ đã gãy vụn.

Dù vậy, vì vẫn tỉnh, nên thoạt nhìn thấy gã, đại cửu gã liền kêu:

- Tạ ơn cao xanh. Thế mà ta ngỡ quái vật dưới này sát hại người.

Gã dù đau đớn vẫn ngơ ngẩn nhìn quanh:

- Quái vật ở đâu?

Đại cửu gã cũng gắng gượng nhìn và tìm:

- Kỳ thật. Rõ ràng lúc này ta thấy dưới này đột ngột bật lóe sáng một lượt, không phải thứ hỏa quang nổ nhoi người đang cầm, mà là cả một vầng sáng. Có thể vì thế khiến ta lóa mắt, ngỡ những mẫu đá nhấp nhô là hình thù quái vật chợt xuất hiện sát hại người. Vậy nếu không hề có thì tốt rồi. Mà này, sao người nhìn ta kỳ vậy? Có phải... Ôi, tay của ta... tứ chi của ta...

Gã phục xuống và vật vờ:

- Cũng do quá lo cho tiểu điệt, ôi, đại cửu ôi, vậy là tiểu điệt đã gây họa cho đại cửu rồi. Tội của tiểu điệt đáng chết, vì phải chi nghe lời đại cửu, tiểu điệt đợi đến mai thì đâu ra nông nỗi này. Cũng do tiểu điệt. Tội của tiểu điệt thật đáng chết.

Đại cửu của gã bỗng không còn kinh hoảng vì hiện trạng bản thân nữa, trái lại chợt cất giọng thật bình nhiên:

- Châu Sách. Hãy nghe đại cửu nói đây. Tất cả đã là số mạng. Và đại cửu thật mãn nguyện vì cuối cùng lại có kết thúc thế này. Một là không còn ngại nữa cảnh bị người người xa lánh hắt hủi và khinh bỉ. Hai là còn diễm phúc hơn trước vì trước khi từ biệt cõi đời may được thấy điệt nhi cũng đã nên vóc nên người. Thôi, đừng u sầu nữa. Trái lại hãy chấp nhận sự thật và nên mừng vì đại cửu đang hưởng một kết thúc có hậu. Há không lẽ điệt nhi vẫn muốn đại cửu tiếp tục sống với tấm thân góm giếc này? Nào, đừng than đừng khóc. Đại cửu cấm điệt nhi sau này cứ mãi tự thống trách bản thân. Bởi nếu là điệt nhi, khi thấy đại cửu lâm nạn, há lẽ không lo và không hành sự như đại cửu hay sao? Không do lỗi của điệt nhi. Tất cả chỉ là số mạng. Và phần số của tiểu điệt là hãy cố sống sao cho nên người, kể đến là phải trả lại sự trong sạch cho mẫu thân. Bởi cũng như điệt nhi, mẫu thân của điệt nhi hoàn toàn vô tội, thật sự vẫn trong sạch. Nhớ chưa?

Gã gục cuối đầu, để mặc cho dòng lệ thấm phủ nhòa khắp mặt. Và khi ngẩng lên, do thấy đã khá lâu nhưng chẳng nghe đại cửu lên tiếng gì thêm, thì gã càng bàng hoàng sa lệ vì phát hiện đại cửu đã tắt thở, đã tự kết liễu bằng cách cắn ngập hai hàm răng vào lưỡi. Đại cửu của gã vì đã mãn nguyện nên không thiết sống thêm nhất là khi thân thể đã phế tàn, thà chết

để kết thúc chuỗi ngày dài sống nhục và cũng để gã minh bạch đây là điều đại cửu gã tự chọn, mãi mãi chẳng có lỗi của gã ở đây.

* * * * *

Chỉ mấy ngày sau thì gã hoàn toàn minh bạch.

Thứ nhất, hình hài một người ngồi bất động dưới này là có thật. Còn chính là một đại kỳ nhân từng hiện hữu độ sáu bảy trăm năm về trước và đã lưu lại một ngoại hiệu vang danh, kể như truyền tuyệt, là Du Phong Đại Cái.

Thứ hai, sở dĩ đại cửu của gã đêm nọ bị lóa mắt, đã nhìn ra một vầng sáng dù chỉ là một đốm hỏa quang do gã bật hỏa tập lên, vì theo di tự lưu lại của Đại Cái Du Phong thì đây là do cấu tạo địa hình ở đây luôn tự gây ra những điều huyền ảo tương tự.

Thứ ba, cũng vì những huyền ảo ấy khiến vùng Phong Thạch dần được giới võ lâm gọi là Hắc Lãnh Thạch Lâm. Tuy nhiên, kể ra các rặng Thạch Lâm lẫn những trận quái phong đều không có gì kỳ bí. Có chăng là do mọi người, nhất là các cao thủ, sao khi bị quái phong quăng quật, họ không nghĩ đây là do họ mãi khiếp hãi, thiếu tự tin, khiến mọi phản ứng đối phó đương nhiên bị giảm thiểu, nên tự họ thêm vào các đờm đặt, làm cho vùng Phong Thạch trở thành điều gây kinh khiếp cho mọi người, qua bốn chữ Hắc Lãnh Thạch Lâm.

Thứ tư, chính do những huyền ảo tự nhiên của vùng Phong Thạch đã khiến trở thành cơ hội cho Đại Cái Du Phong sáu bảy trăm năm trước tình cờ đặt chân đến, nhân đó ngẫu nhiên lĩnh hội một đạo lý võ học cũng đầy huyền ảo không kém, được vị kỳ nhân đặt tên gọi cho tuyệt kỹ võ học đó là Du Phong công phu, mãi mãi lưu danh hậu thế.

Phần gã, nhờ tìm thấy di thể lẫn di tự của Đại Cái Du Phong, gã theo đó lo hậu táng cho bậc kỳ nhân, đồng thời cũng nhờ thế có luôn chỗ an táng cho đại cửu, là một hố huyết sâu bên dưới tự gã phải đào lên, tuân đúng các chỉ điểm của kỳ nhân Đại Cái Du Phong. Và ẩn tàng dưới đáy hố huyết là một hộp gỗ nhỏ. Gã mở ra và tìm thấy quyển di thư lưu rõ cách luyện tuyệt kỹ Du Phong, kèm theo còn có một hoàn đan dược. Cầm hoàn dược trên tay, gã chợt tự để nhận thức rơi vào cõi mơ hồ. Ở đấy, gã thấy có một nhân

vật cũng trao cho gã một hoàn đan dược, lại còn quả quyết diệu dụng của hoàn đan dược sẽ giúp gã tăng sức lực, là diệu dụng y hệt hoàn đan dược gã hiện đang cầm trong tay và lần này thì là vật do Du Phong Đại Cái di tặng.

Gã tự hỏi vậy là ai cũng đã từng trai tặng gã một hoàn tương tự? Điều đó có thật xảy ra trong quá khứ hay không? Hoặ giả chỉ do gã bỗng quá mơ hồ tự mừng tượng ra?

Nhưng do thủy chung gã không tìm được lời đáp, gã tạm gác lại, vội tự phục đan dược và tiến hành tọa công điều tức ngay, hầu dẫn lưu mọi diệu dụng của đan dược đi khắp các kinh mạch toàn thân gã.

Nhưng để luyện Du Phong công phu thì không hề dễ dàng. Bởi theo chỉ điểm của Đại Cái Du Phong, gã phải tự mình đối đầu với các trận quái phong và không được vận dụng kháng lực. Đã vậy, gã còn phải nương theo quái phong, chấp nhận bị quăng quật để theo đó tự lĩnh hội đạo lý Du Phong như Đại Cái Du Phong từng lĩnh hội.

Du là du theo, miễn sao đừng để quái phong tha hồ điều động hay là mặc tình quăng quật. Trái lại gã chỉ được du theo, nhân đó mượn lực mãnh liệt của quái phong để tự dịch chuyển theo mọi cử ý bản thân. Để mãi bị quăng quật thì hậu quả xảy đến sẽ khó lường. Chỉ du theo và mượn lực thì lực thì gã mới mong tư thành tuyệt kỹ.

Gã nghĩ gã phải lưu lại Hắc Lãnh Thạch Lâm khá lâu.

KỶ LÂN BẢO ĐIỂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Hắc Lãnh Thạch Lâm Chẳng Tầm Thường - Phận Là Gia Nhân Nên Cam Thiệt

Không phải mọi sự bản thân nghĩ đều xảy ra đúng như ý định.

Gã đang phục người bên hố huyết, chỉ là tạ từ lần cuối cùng trước lúc phải leo ngược trở lên. Chợt phía sau đột ngột phát tiếng nói:

- Tiểu tử khá đấy. Có thể vào đến tận đây không bị bọn ta phát hiện, hẳn người rất tinh thông thuật Kỳ Hoàng, am tường đủ mọi trận thế kỳ môn?

Gã giật mình toan đứng lên thì cảm nhận có một bàn tay thật nhẹ lướt chạm gã. Thế là gã đành bất động, cũng không thể cưỡng lại một lực cũng từ bàn tay ấy nhắc gã lên và để gã lơ lửng theo tư thế xoay lại đối diện với hai khuôn mặt tuy đã độ trung niên nhưng không hiểu sao vẫn cứ mơn mớn trắng như ngọc. Một trong hai khuôn mặt ấy lên tiếng:

- Phản ứng của người chỉ là giật mình như vừa rồi thôi sao? Đủ hiểu võ công người quá kém. Thế còn những am hiểu về kỳ môn trận thế thì sao? Hãy hy vọng người đủ cao minh về phương diện ấy. Nếu không ta thật tiếc, đành phải hóa kiếp người như bao kẻ vô dụng khác từng quá hồ đồ và tự phụ, cứ mãi dẫn thân vào nạn mạng.

Gã chấn động, đến độ cứ mấp ma mấp máy môi nhưng không thể nào kịp thốt nên lời.

Ngờ đâu cử chỉ này của gã làm cho khuôn mặt thứ hai hiểu khác chợt nói:

- Thẩm huynh có phải chưa tạm giải khai Á huyết, gã đáp thế nào được?

Khuôn mặt thứ nhất thoáng cười nói:

- Bởi Vũ huynh chưa rõ, lúc Thẩm mỗ thi triển thủ pháp có phát hiện gã vẫn kịp khởi vận chân nguyên. Cứ ngỡ nếu gã có bản lãnh tà tạm ắt cũng

đủ để tự bảo vệ và ít nào cũng làm Á huyết dừng bị chế ngự. Ngừ này thì gã còn vô dụng hơn thoạt đầu Thấm mỗ nghĩ. Hay là kết liễu gã cho xong? Bởi gã quá vô dụng, ắt chẳng hữu ích gì cho bốn hội.

Khuôn mặt gã họ Vũ đanh lại:

- Thấm huynh muốn chết chẳng?

Lập tức khuôn mặt họ Thấm tái mét:

- Ôi chao, Thấm mỗ chỉ lỡ lời. Cũng may là có thể bổ cứu. Chỉ cần Vũ huynh ưng thuận bỏ qua, phần gã này vẫn cứ kết liễu, thì lời thất ngôn vừa rồi của Thấm mỗ quyết chẳng thêm ai hay biết.

Họ Vũ chột lùi lại:

- Nhưng nếu Thấm huynh quyết định bảm báo việc này, hệ quả tất yếu là đến lượt Vũ mỗ phải chịu tội thay Thấm huynh. Không được đâu, mong Thấm huynh nên tự xử thì hơn.

Họ Thấm quẳng gã xuống, đoạn tự đưa tay lên thề:

- Đại ân được Vũ huynh đại lượng bỏ qua lẽ nào Thấm mỗ bất nhân, hại ngược lại Vũ huynh? Vậy Thấm mỗ nguyện lập thệ, nếu có tâm địa như vậy ắt bị trời tru đất diệt.

Họ Vũ dao động, rất muốn bỏ qua cho họ Thấm nhưng vẫn lưỡng lự chưa dám.

Ngờ đâu, lợi dụng đúng thời cơ ấy, cánh tay đang đưa cao của họ Thấm liền bất thần quật xuống:

- Ta đã khẩn thiết can nài, người không ưng thuận có phải chẳng muốn chết? Thì đỡ!

Ào...

Cùng lúc này, từ tư thế vẫn cứ phải phục người bất động, bỗng dưng sao gã chột nhồm cất lên và lại bất đồ ngã lăn qua một bên:

- Cha mẹ ôi, sao toàn thân bị tê cứng thế này. A...

Gã ngã đúng vào đôi chân trụ của họ Thấm, làm họ Thấm phải có phản ứng là vội lách tránh, đâu ngờ hành động ấy là tạo cơ hội cho họ Vũ, không những kịp dịch tránh một chiêu xuất kỳ bất ý của họ Thấm, mà còn phần nộ xuất chưởng phản công. Họ Vũ quát vang dậy:

- Người quả có tâm địa xấu xa. Chứng tỏ nếu ta ưng thuận bỏ qua thì thế nào cũng vì người bị chuốc họa. Mau đỡ!

Ào...

Họ Thấm thấy đã mất cơ hội, do đã lỡ đành phóng lao theo lao, lập tức cùng họ Vũ diễn khai một trận sinh tử, tạo cảnh tượng kinh hoàng và hoang tàn cho vùng trũng núi vốn trước đó vẫn bình yên tĩnh lặng.

Họ có thân thủ ngang nhau, kẻ nửa cân người tám lạng, càng kéo dài trận chiến chỉ càng làm cho nhau thêm dần kiệt quệ.

Bởi kiệt lực nên họ chậm dần, nhờ đó cùng phát hiện gã lúc này đã biến mất.

Họ cùng biến sắc và nhìn nhau:

- Không lẽ chúng ta đã lầm? Kỳ thực bản lãnh gã rất cao minh, dù bị điểm huyết vẫn tự giải khai và còn chủ ý tạo cơ hội khi phát hiện giữa chúng ta việc động thủ là điều không tránh khỏi?

- Như vậy chưa thật đúng. Vì sự thật là gã vẫn bị khống chế huyết đạo, dù thấy gã chưa thật cao minh. Chỉ nhờ có mưu mô có thừa, việc gã chủ ý tạo cơ hội thúc đẩy chúng ta giao đấu thì có thể. Và như vậy nhất định gã thoát chưa xa. Hãy đuổi theo mau.

- Được. Đuổi thì đuổi. Nhược bằng để gã tùy tiện tiến nhập sâu hơn, cả hai chúng ta dĩ nhiên sẽ phải chung số phận.

Họ cùng leo ngược lên. Nhờ thân thủ lợi hại nên họ leo như bỡn.

Tuy nhiên, họ càng sục tìm càng lo sợ, bởi vẫn chưa phát hiện gã nọ, dù chỉ một dấu vết nhỏ.

Họ bảo nhau, lần này thì lão Thấm thì thào:

- Vũ huynh bảo gã đã tiến sâu vào hay chỉ vội quay lui?

- Ý Thấm huynh quả quyết gã tinh thông kỳ trận?

- Vì không thấy trận đồ biến hóa.

- Nhưng Thấm huynh bảo gã bản lãnh kém.

- Vì thế mới mới nghĩ gã có thể đã quay lui, vị tất dám tiến sâu vào hơn.

- Thật ý Thấm huynh là thế nào?

- Không tìm nữa. Vì dù tìm cũng vô ích.

- Nghĩa là cũng chẳng cần bấm báo?

- Để bị nghiêm trị với nhục hình ư? Hay vờ như chẳng có gì.
  - Cũng phải. Vì nếu gã đã quay lui, phạm thì chúng ta không dại gì bấm báo, ắt kể cả quý thần cũng chẳng hay xảy ra chuyện này.
  - Nhưng còn một sơ hở.
  - Sơ hở gì?
  - Ai đã vùi lấp di thể lão quý kia. Vì trước sau gì cũng có người như chúng ta hôm nay tình cờ sục tìm đến đây, thế nào người ấy cũng phát hiện di thể lão quý đã biến mất.
  - Vậy sắp đặt thế nào?
  - Có hai cách. Một là vờ như không biết gì cả. Để sau này, dù bất luận ai ngẫu nhiên phát hiện di thể lão quý chẳng còn thì kẻ ấy tự tìm cách giải thích, muốn giao phó thế nào cũng được miễn sao Hội chủ tin.
  - Nhưng dĩ nhiên người nào đó cũng phải vùi lấp di thể lão quý đúng vào chỗ đã chỉ điểm. Vạn nhất Hội chủ hỏi có phát hiện gì ở dưới đó hay không thì người ấy giải thích như thế nào?
  - Mặc xác hẵn. Ai bảo hẵn ngu xuẩn, đem chuyện di thể lão quý biến mất bấm báo làm gì? Nhất là hẵn phải nghĩ, đến cả Hội chủ cũng vì ngần ngại nên thủy chung vẫn chẳng dám vùi lấp di thể lão quý đúng vào chỗ ấy. Nếu hẵn khôn ngoan thì đừng bấm báo làm gì.
  - Cũng phải. Nhưng vạn nhất chính Hội chủ phát hiện thì sao?
  - Đây là điều đáng sợ nhất. Vì nếu chuyện đó thật sự xảy ra dĩ nhiên Hội chủ sẽ phải tra gạn từng người hầu minh bạch liệu kẻ nào đó vì đủ đờm lược vùi lấp di thể lão quý thì phải chẳng cũng kẻ đó đã ngấm ngấm đặc thủ võ học thượng thừa của lão quý hay không? Khi đó chỉ sợ chúng ta vì không kham nổi nhục hình, đành phải khai thật thì khốn.
  - Vậy ý Thấm huynh thế nào? Như lúc nãy có nói còn cách thứ hai?
  - Không sai. Nhưng liệu Vũ huynh ưng thuận vì cách ấy khá nguy hiểm?
  - Là thế nào?
  - Là thế này...
  - Hự! Sao Thấm huynh...
- Một trong hai gục xuống, chỉ còn lại một và chính là họ Thấm.
Vừa cười gằn, họ Thấm vừa lẩm bẩm:

- Kẻ vùi lấp di thể lão quý chính là người. Tự ta sẽ bẩm báo như vậy. Và còn bẩm rõ, vì phát hiện người cứ tỏ thái độ khả nghi nên ta lên dò xét, nhờ đó kịp xử trí ngay khi người đã thực hiện và cứ mãi thất vọng vì không phát hiện ở chỗ đó có bất kỳ điều gì có thể khiến người toại nguyện. Người rõ chưa hời kẻ ngu xuẩn. Hà hà...

Và họ Thấm nhắc kẻ ngu xuẩn đã chết lên, ắt là để đi quay trở lại trũng núi, hầu sắp đặt đúng theo độc kế vừa bảo.

Nhưng họ Thấm đâu ngờ ngay khi y đi khuất thì men theo các rặng đá chợt có một hình hài cũng vội trườn dần ra xa. Và hình hài này cứ thế trườn mãi, trườn mãi...

* * * * *

Nhìn kẻ đột nhiên tìm đến có bộ dạng quá thảm, tên gia nhân nhăn mặt hỏi:

- Người là Châu Sách? Bảo muốn vào đây để tìm việc? Vậy người có những tài cán gì?

Châu Sách gượng cười, vừa đáp vừa len lén hé mở một bàn tay đang nắm chặt, chú ý chỉ cho một mình tên gia nhân nhìn thấy.

- Mong lão huynh thương. Vì nếu chỉ có thể bấy nhiêu đây, đệ tự biết cũng không thể nuôi nổi bản thân dù chỉ năm bảy ngày. Đâu bằng được ai đó tiến dẫn, giúp đệ có đủ thức ăn độ nhật mỗi ngày. Nếu được vậy, vật này sẽ là của lão huynh, phần đệ thì bất kỳ việc gì cũng làm được, quyết không ngại gian khổ.

Tay của tên gia nhân như có tài biến hóa, hẵn chỉ khoa một lượt là thỏi bạc ở trong tay Châu Sách biến mất. Sau đó hẵn mới vui vẻ:

- Dù ta chỉ là hạng gác cổng nhưng bất luận ai cũng không thể không qua ta. Người vào đi. Nhớ rõ theo bên tả. Nếu có ai hỏi thì bảo là tìm Vương tổng quản. Rõ chưa? Mà này, sao không tự chỉnh trang y phục phần nào? Có tươm tất lên thì mới dễ gây thiện cảm, hiểu chưa? Nào, mau đi đi.

Châu Sách cười cảm kích, vừa đi vừa lấy hai tay tự phủi và tự chỉnh trang lại y phục. Nhờ đó, khi mọi bụi đường bám bẩn đã phần nào được phủi sạch, quả thật Châu Sách có tự tin hơn, đến nỗi phải tự nói một mình:

- Ta đã hành động đúng. Chỉ như thế này mới mong ngày càng tiếp cận nhiều lịch duyệt, là thứ ta quá kém nên rất cần.

Chợt có thanh âm trong trẻo hỏi Châu Sách:

- Gã kia. Người vừa lẩm bẩm điều gì? Có gì bản thân người quá kém nên đang rất cần?

Châu Sách quay lại với vẻ mặt lo lắng:

- Bẩm, tiểu nhân chỉ tự than vì lúc này đang đói kém nên rất cần tìm được việc làm, dù tạp dịch hay gì cũng được, quyết chẳng kén chọn.

Xuất hiện ở mé tả, cách Châu Sách độ ba trượng là một tiểu a hoàn nhí nhảnh. Ắ cười nắc nẻ:

- Thì ra người chỉ mới lần đầu đến đây. Tìm việc hử? Đã gặp Vương tổng quản chưa? Mà đừng thưa với bẩm, vì ta cũng chỉ là một a hoàn. Hay người muốn, ta sẽ đưa người đến gặp Vương tổng quản, ắt dễ cho người hơn. Thế nào?

Châu Sách phì cười:

- Tiểu nhân đâu dám. Vì dù gì tiểu tử tử cũng là người vào đây ắt đã lâu. Nhưng nếu không có gì bất tiện và nếu được tử tử cùng đi, quả thật rất dễ cho tiểu nhân.

Ắ tung tăng chạy đến:

- Người khéo nói thật. Vì dù không xứng, ta cũng thích lối xưng hô nghe thật lạ tai của người. Hay người cứ theo ta đến chỗ tiểu thư. Bởi vì chỉ cần tiểu thư ưng thuận thì dĩ nhiên Vương tổng quản cũng phải thuận.

Châu Sách ngập ngừng:

- Liệu có tiện chăng? Vì tiểu nhân phần thì có bộ dạng thế này, phần thì không hiểu bản thân sẽ phải đảm nhận những việc gì, ở chỗ tiểu thư nhất định chỉ có toàn nữ nhân?

Ắ nắm tay Châu Sách:

- Người đừng ngại. Vì ở một đại gia trang rộng lớn như thế này bất luận sương phủ nào cũng cần chí ít là một người đủ sức khỏe để gánh nước bữa củi. Và lại cách nó năng của người kể ra cũng khá ôn nhu, nhất định tiểu thư sẽ không khước từ. Mau theo ta nào.

Châu Sách giữ ý tự thu tay về và mỉm cười với ắ:

- Tiểu nhân chỉ mong có việc làm, hầu ngày ngày tìm đủ ba bữa là ổn. Bữa củi và xách nước thì quá thích hợp. Xin đa tạ tiểu tử tử.

Ả hớn hở đưa đường, vừa đi vừa huyền thuyên giải thích:

- Người cần lưu tâm hầu tránh bị lạc ở đại gia trang to rộng này. Vì có nhiều kiến tạo bề thế nguy nga. Như ở chỗ này là phủ đệ của lão thái thái, thân sinh của Trang chủ. Cạnh đó là thư quán, kéo dài là Diển Võ sảnh, đều của Trang chủ, dành khi cần nghỉ ngơi dưỡng thần. Ngay phía sau là Tây Sương, chia làm hai. Cánh Bắc là nơi Trang chủ phu nhân lưu ngụ. Chi cánh Nam là thuộc về tiểu thư. Chưa hết đâu, còn ở phía Đông viện nữa là chốn để hai huynh đệ Đại và Nhị thiếu gia tha hồ gặp gỡ các hảo bằng hữu. Người thấy có quá to rộng chẳng?

Chợt có tiếng gọi:

- Hồng Đào. Cạnh người là ai? Có phải vì gã mới đến nên người mới có cơ hội huyền thuyên?

Thoạt nghe gọi, ả tiểu a hoàn tái mặt, sau đó tươi tỉnh hơn, vừa lên thềm lười vừa quay nhanh người về phía xuất phát tiếng gọi. ả đáp:

- Nhũ nương có mục lực quả tinh tường. Chính vì gã mới đến nên tiểu tử đang vội. Để tiểu tử đưa gã đến chỗ tiểu thư. Đi nha, Nhũ nương.

Châu Sách chợt cảm thấy lo khi phát hiện vị Nhũ nương tuy chỉ độ trung niên nhưng sắc mặt cứ nghiêm lạ, lại còn hướng về phía Châu Sách và bảo:

- Người đừng nghe ả Hồng Đào khoa trương. Kỳ thực chính lão thái thái nhìn thấy người. Ta chỉ theo lệnh gọi và đưa người đến bái phỏng lão thái thái ngay bây giờ. Và sau đó, nếu chẳng có gì thay đổi, hiển nhiên lão thái thái sẽ để ả Hồng Đào tiếp tục nhiệm vụ của ả. Đi nào.

Và Châu Sách thêm ngao ngán khi nghe ả Hồng Đào vội dặn khê:

- Lão thái thái tuy không mấy khó tính nhưng vẫn tốt hơn nếu người đừng đề cập gì đến ta. Kia, mau đi đi.

Thế là Châu Sách được chuyển qua người đưa đường khác, dĩ nhiên cũng theo một lối khác. Và còn một khác biệt nữa là vị Nhũ nương có vẻ vì luôn nghiêm nên tịnh không mở miệng nói gì thêm dù chỉ nửa lời.

Vì không phải đi đến Tây Sương nên chỉ một lúc sau vị Nhũ nương đã đưa Châu Sách vào phủ đệ lão thái thái - đấy là nói nếu Châu Sách vẫn nhớ

đúng từng lời huyền thuyên của ả tiểu a hoàn Hồng Đào.

Ngồi sẵn trong một tịnh phòng cạnh bộ kỹ trà cổ kính là một lão thái bà cứ nheo nheo đôi mắt đầy những nếp nhăn để nhìn Châu Sách:

- Xem người cân cốt cũng khá, ắt đã luyện qua võ công. Lệnh sư là ai? Xuất sứ sư môn thế nào? Và đâu là nguyên do đích thực khiến người cứ phải đặt chân vào đây?

Châu Sách như không hề chờ đợi một diễn biến nào tương tự nên lập tức lộ vẻ ngập ngừng. Thế là thật nhanh, vị Nhữ nương liền xuất thủ:

- Thượng Quan phủ hãn người thừa biết luôn vẫn là võ lâm thế gia. Lão thái thái đã hỏi sao người không mau đáp? Đừng mong bịa lời đặt chuyện. Không xong đâu.

Châu Sách ngỡ ngàng và chưa kịp phản ứng gì thì gã đã bị chế ngự. Dù vậy, Châu Sách vẫn còn cơ hội phát thoại:

- Tiểu nhân chậm đáp vì cần phải dẫn đo. Hóa ra đây là cung cách hành xử của một nơi được Nhữ nương tôn giá gọi là võ lâm thế gia ư?

Thoạt đắc thủ, Nhữ nương vội lùi về và kêu kinh ngạc:

- Sao người không phản ứng? Vì muốn che giấu xuất xứ sư thừa hay vì vô khả dù ta phát hiện ở người phải có ít nhất là hai mươi năm công phu tu vi?

Lão thái thái chột bảo:

- Cứ giải khai huyết đạo cho gã. Vì lão thân tuy già nhưng mục lực vẫn còn khá, đã nhận thấy gã dù cố phản ứng cũng chẳng sao tránh kịp. Nhưng sao gã có những hai mươi năm công phu tu vi? Người không lầm chứ, Thu Nguyệt?

Châu Sách chột bật hỏi:

- Công phu tu vi là gì? Và nếu ám chỉ nội lực chân nguyên thì lão thái thái quả lợi hại, nhờ đó giúp tiểu nhân biết rõ bản thân hiện có bao nhiêu nội lực.

Nhữ nương Thu Nguyệt tuân lệnh giải khai huyết đạo cho Châu Sách:

- Người không biết thật hay đang giả vờ ngô nghê? Vì nếu đã rõ thế nào là chân nguyên nội lực há không minh bạch đấy cũng là chỗ công phu tu vi từng tự luyện?

Lão thái thái nheo nheo mắt như muốn nhìn Châu Sách thật kỹ một lần nữa:

- Người đã từng luyện công phu. Và lẽ ra với nội nguyên chân lực ngần ấy người phải có phản ứng nhanh hơn, chí ít chỉ kém Thu Nguyệt đôi chút. Nhưng đằng này... Hay là chỗ nội lực ấy người tuy có nhưng không do tự luyện?

Châu Sách thán phục:

- Nhân lực của lão thái thái thật phi thường. Vậy có thể cho tiểu nhân tuân tự tỏ bày, quyết không che giấu, dù chỉ một mảy may.

Thu Nguyệt bảo:

- Chính vì phát hiện người không thật là thường nhân nên lão thái thái mới có thái độ này. Và lẽ ra vừa khi được hỏi, người phải thật tâm tỏ bày ngay, đâu cần ta ra tay?

Châu Sách gượng cười:

- Nhũ nương cử động quá nhanh, tiểu nhân chỉ một thoáng dẫn đo là đã bị chế ngự. Liệu có kịp tỏ bày chăng?

Lão thái thái nhẹ huơ tay:

- Phần người thì miệng lưỡi cũng quá nhanh, lập luận đâu ra đấy. Dù vậy, đối với lão thân, hãy nhớ, càng thật tâm càng tốt. Dĩ nhiên là tốt cho người, à, có tính danh thế nào?

Châu Sách đáp với lễ độ vừa phải:

- Tiểu nhân là Châu Sách, cô nhi, hiện tứ cố vô thân. Cách đây hai năm có được một môn phái thu nhận. Nhưng xin lượng thứ nếu tiểu nhân vì giữ chữ tín tuyệt đối không thể thổ lộ đây là môn phái nào và có trú sở sơn môn ở đâu.

Thu Nguyệt nhăn mặt:

- Sao vậy? Vì lẽ ở đây, bất luận ai tìm đến vẫn phải xưng rõ tính danh lai lịch.

Châu Sách cúi đầu:

- Bởi do một nhầm lẫn đáng tiếc, tiểu nhân tự hổ thẹn, đành nguyện ly khai. Và theo đó, toàn bộ sở học của người hiển nhiên phải hoàn trả tất cả cho người. Như vậy, liệu tiểu nhân có đủ tư cách đề cập chẳng một khi còn

từng lập thế, phải giữ kín mọi chuyện, bất luận thế nào cũng không được hở môi?

Thu Nguyệt động nộ:

- Người nghĩ thế là dễ che giấu xuất xứ sư môn sao? Thật quá xem thường bốn phủ Thượng Quan.

Nhưng lão thái thái lại hươ tay:

- Sao người vẫn hay nóng vội? Đừng để mọi người nhận định sai về bốn phủ chỉ qua thái độ của người. Còn Châu Sách, lão thân có thể hỏi người, vậy môn phái ấy chủ trương thế nào, tà hay chính phái?

Châu Sách ngơ ngác:

- Chính tà thì tiểu nhân hiểu, nhưng lẽ nào lại có một phái hoặc tà hoặc chính?

Lão thái thái chột chép miệng:

- Người bao nhiêu niên kỷ? Liệu đã bôn tẩu giang hồ chưa và được bao lâu?

Châu Sách cũng chép miệng:

- Tiểu nhân đã ngoài mười tám. Nếu bảo bôn tẩu giang hồ và phải có một vài bản lĩnh thực thụ thì tiểu nhân chưa từng thế. Còn bảo phải lâm cảnh rày đây mai đó thì điều này từng trải.

Lão thái thái gật đầu:

- Nếu từng trải thì lão thân hỏi lại. Liệu lúc còn được môn phái ấy thu nhận người thấy họ có những hành xử ra sao? Có quang minh lỗi lạc hay không? Hoặc giả ở họ có bất kỳ hành vi nào bị người cho là ám muội chẳng?

Châu Sách đáp ngay:

- Vậy quang minh lỗi lạc nghĩa là chính phái? Họ đúng là như thế. Nhưng sao lão thái thái quá quan tâm về phương diện này?

Lão thái thái đáp:

- Vì qua đó lão nhân có thể biết Châu Sách người phải chăng thật tự ý ly khai hay ngược lại.

Châu Sách hoang mang:

- Lão thái thái nhận định thế nào?

Lão thái thái cười lạt:

- Là người bị họ trục xuất. Và sở dĩ như thế chỉ vì người nếu không phải lỡ phạm tội tà đình thì cũng là hạng phản môn. Hãy đi đi, Thượng Quan phủ không thể và cũng chưa hề dung nạp hạng như người.

Châu Sách chấn động:

- Sai rồi. Vì tiểu nhân còn từng được họ khuyên bảo hãy lưu lại.

Thu Nguyệt chột chộp Châu Sách:

- Lão thái thái đã nói quá rõ. Người tự lui hay để ta quăng ra.

Chột lão thái thái ngăn lại:

- Chậm đã. Cứ để lão thân nghe thêm một lúc xem sao. Châu Sách người giải thích đi, vì sao họ phải khẩn cầu, gọi người lưu lại?

Châu Sách thở dài:

- Nếu thổ lộ thêm là tiểu nhân bội tín. Vậy tiểu nhân chỉ có thể nói thế này, là theo họ, nếu tiểu nhân ưng thuận lưu lại thì nhất định họ có chỗ tin dùng.

Lão thái thái hồ nghi:

- Ở người vẫn có điểm cho họ tin dùng ư? Thật sao? Là điểm nào?

Châu Sách lại cúi mặt xuống:

- Họ bảo, đấy là tư chất của tiểu nhân.

Lão thái thái thêm hoài nghi:

- Tư chất của người ra sao? Vào loại thông tuệ ư?

Châu Sách miễn cưỡng gật đầu:

- Xin chớ trách hoặc cười tiểu nhân đã quá tự phụ. Kỳ thực họ có nhận định như vậy, nhất là khi thấy tiểu nhân dù chỉ sau một năm khổ luyện lại có thành tựu ngang bằng người đã luyện năm năm.

Lão thái thái chột động tâm:

- Chuyện đó để xem sau. Giờ thì nói tiếp, người bảo đã phải hoàn trả, kỳ thực là đã bị họ phế bỏ, thu hồi toàn bộ võ công?

Châu Sách ngẩng mặt lên:

- Tiểu nhân hiểu lão thái thái hỏi gì. Cũng xin thú thật là sau khi nguyện ý ly khai môn phái nọ, có lần tiểu nhân ngẫu nhiên tìm thấy một hoàn đan được và một bí thuật công phu.

Lão thái thái thêm quan tâm:

- Công phu gì? Cũng có thể hiểu chính nhờ hoàn đan được ngẫu nhiên tìm thấy nên người diễm phúc sở hữu hai mươi năm công phu chân lực?

Châu Sách thừa nhận:

- Về nội lực thì đúng là vậy. Còn công phu kia, thật tiếc, tiểu nhân vẫn luôn tự hỏi và mong được biết đây là công phu gì.

Thu Nguyệt không chịu được, lại lên tiếng:

- Dù muốn che giấu, người cũng không thể, mong lão thái thái chuẩn y. Thu Nguyệt muốn quá chiêu cùng gã.

Châu Sách vội tỏ bày:

- Chỉ vô ích thôi. Vì công phu này, một là không hề có chiêu thức để thể hiện và hai là chỉ hữu dụng để phòng thân. Và nếu muốn nữa, tiểu nhân sẵn lòng thú nhận, là vừa rồi tuy bảo tiểu nhân chẳng kịp phản ứng nhưng kỳ thực toàn thân huyết đạo của của tiểu nhân nhờ có công phu hộ huyết nên không hề bị chế ngự.

Thu Nguyệt chấn động:

- Không lý nào. Vậy người dám để ta thử lại?

Châu Sách nhìn lão thái thái:

- Lão thái thái với kiến văn uyên bác xin cho tiểu nhân một lời chỉ giáo.

Lão thái thái gượng cười:

- Thú thật, lão phu cũng chưa từng nghe về loại công phu tương tự. Vậy nếu vô ngại, người hãy cho lão thân một cơ hội đại khai nhãn giới được chăng?

Châu Sách cười cười:

- Chuyện đó quá dễ. Xin mời Nhũ nương.

Phát hiện Châu Sách vẫn đứng nguyên vị, Thu Nguyệt có phần phân vân:

- Ta cứ thế điếm loạn vào các huyết đạo của người được không?

Châu Sách vẫn cười cười và gật đầu:

- Thì tiểu nhân đã nói rồi. Xin Nhũ nương cứ...

Xuất kỳ bất ý, Thu Nguyệt ra tay và cũng thật nhanh thu tay về với nụ cười đắc ý:

- Đừng trách ta vừa phải dùng chút kế mọn. Bởi...

Ngờ đâu Châu Sách vẫn ung dung cười nói khiến Thu Nguyệt tự ngừng lời. Đã vậy, Châu Sách còn bảo:

- Dùng thủ đoạn như Nhũ nương, tiểu nhân gần đây cũng gặp khá nhiều. Chỉ tiếc, Nhũ nương vẫn chưa thủ đắc. Xin lượng thứ nếu ở tiểu nhân vừa có gì thất lễ.

Lão thái thái khẽ reo:

- Hảo công phu. Nếu vậy, hãy để Thu Nguyệt thử lại lần nữa, thật tận lực xem sao. Được không?

Châu Sách giật mình:

- Ý lão thái thái muốn minh bạch liệu công phu ấy có giúp tiểu nhân tự phòng hộ cả đại huyết trọng yếu, kể cả các tử huyết? Điều này tiểu nhân chưa một lần thử. Nhưng nếu cần, thật mong Nhũ nương hãy gượng nhẽ tay khi thật cần thiết.

Thu Nguyệt cũng giật mình:

- Người vẫn dám cho ta thử? Ngộ nhờ do ta lỡ tay, người mất mạng thì sao?

Lão thái thái nhăn mặt, nhưng chưa kịp lên tiếng thì lão thái thái nghe Châu Sách bộc bạch:

- Đã đem thân vào chốn giang hồ, chuyện sinh tử là điều không tránh khỏi. Vậy nếu có cơ hội tự hiểu rõ bản thân thì sao tiểu nhân quyết liều một phen? Hơn nữa nếu đây là đại thế gia võ lâm, há lẽ Nhũ nương thật sự có ác ý, dù vô oán vô cừu vẫn quyết giết kết liễu kẻ vô can là tiểu nhân? Được, tiểu nhân xin nhận lời.

Thu Nguyệt lập tức hoang mang, phân vân vô tả. May sao lão thái thái kịp ngăn lại:

- Thôi, đủ rồi. Cứ tạm hiểu có thể do là công phu Kim Cương Bất Hoại hay Thiết Bối Sam cho dù không đúng lắm vì Châu Sách người vẫn phải luôn vận khí đưa đến chỗ cần hộ huyết. Giờ thì chuyển qua câu hỏi khác. Chẳng hạn như người muốn đến đây, hoặc mong lọt vào đây để làm gì? Nhớ, phải nói cho thật.

Nhưng chưa kịp mở miệng đáp thì Châu Sách lại nghe lão thái thái bảo:

- Này, người không phiền chứ, với cảm nhận cứ bị lão thân vắn vẹo đủ điều?

Châu Sách đành cười:

- Nếu bảo không phiền thì chẳng thật tâm. Vì kỳ thực tiểu nhân hiện chỉ muốn có một chỗ dung thân hầu tìm đủ mỗi ngày ba bữa bằng chính công sức của mình. Và cứ ngỡ điều này quá dễ thì ngay lúc này đây tiểu nhân đang dần thất vọng.

Lão thái thái cũng cười cười:

- Có thể hiểu đây là lời giải thích nguyên nhân vì sao người đang hiện diện ở đây? Tuy nhiên, lão thân nói thế này, người cũng nên hiểu cho là giang hồ luôn đầy hiểm ác, đến độ có thể nói như câu: “Thuận ngã giả - nghịch ngã giả vong”. Vậy nếu lão thân không thận trọng căn vặn này nọ, ngộ nhỡ người vào đây là có ác ý thì sao?

Châu Sách lắc đầu:

- Ác ý với một đại thế gia võ lâm ư? Liệu tiểu nhân đủ tư cách chẳng? Tuy nhiên, nói như lão thái thái cũng phải, thà phòng bị hơn để bất ngờ. Vậy phận tiểu nhân xin tùy lão thái thái định đoạt, thuận thì thu nhận, bất thuận thì thôi. Riêng về bản thân thì tiểu nhân thủy chung chỉ có mỗi một lời giải thích đã nói là chỉ cần một chỗ dung thân, kỳ dư bao nhiêu điều khác quyết chẳng để tâm.

Lão thái thái chợt chứng tỏ là nhân vật luôn có tâm cơ thâm mật:

- Nghe người nói về bốn phủ như vừa rồi, liệu lão thân có lầm chẳng khi thử nhận định, rằng người trước lúc chọn bốn phủ làm chỗ tạm dung thân thì kỳ thực cũng đã có nhiều dò hỏi?

Châu Sách thán phục:

- Lão thái thái quả lợi hại. Nhưng cũng nên minh bạch tiểu nhân dò hỏi chỉ để tin chắc bản thân một khi được lưu lại đây sẽ không gặp bất kỳ một phiền toái nào. Tóm lại, tiểu nhân chỉ mong được an thân. Nếu không phải như thế thì ngoài quý phủ, nào phải tiểu nhân chưa có dịp đi ngang qua và thử dò hỏi về một vài môn phái trong quãng thời gian gần hai tuần trăng thả bước đang trình? Và để dò hỏi ư? Thật không gì dễ bằng. Chỉ cần đặt chân

vào một vài từ lâu hay các phạm điểm lân cận, nếu chịu khó lưu tâm thì không thiếu gì chuyện để nghe.

Lão thái thái gật gù:

- Người nói cũng phải. Vậy ở các từ lâu cạnh đây, người nghe mọi người nói về bốn phủ thế nào? Nhưng đừng nghĩ lão thân thích ăn bánh phính. Thà nghe thế nào nói thế ấy lão thân thích hơn?

Châu Sách phì cười:

- Có ai lại không thích được người tán dương nhất là được tán dương đúng? Và lẽ ra lão thái thái chẳng cần hỏi. Vì với sự hiện diện của tiểu nhân lúc này ở quý phủ ắt cũng đủ để nói lên tất cả. Huống hồ tiểu nhân còn nghe quý phủ không chỉ rất hiếu khách mà cũng rất thích giao du với mọi người. Thử hỏi, nếu quý phủ không là hảo tâm nhân thì dù thích liệu có được mọi người yêu mến nên cứ luân phiên tìm đến chẳng? Thế nên tiểu nhân cũng tìm đến như mọi người.

Lão thái thái cũng cười:

- Người thật khéo nói. Vậy nếu lão thân ưng thuận thì người định đáp thế nào?

Châu Sách ngơ ngác:

- Tiểu nhân chỉ có thể đem công sức đổi lấy ba bữa ăn và một chỗ qua đêm, há lẽ chưa đủ?

Lão thái thái chột bảo:

- Nếu bảo đủ thì tại sao người vẫn phải lót tay cho gã gác cổng ngoài kia? Người hiểu ý lão thân chứ?

Châu Sách giật mình rồi phì cười:

- Thật cao minh. Chứng tỏ mọi tai mắt ở quý phủ cũng thật lợi hại. Tuy nhiên cũng xin nói rõ thế này, ở tiểu nhân đã có sự chọn lựa, hoặc cứ khư khư giữ cho bản thân chỉ mỗi một nén bạc duy nhất còn lại rồi sau đó vẫn sẽ tiếp tục lang bạt giang hồ, hoàn toàn không thể đoán biết mai hậu sẽ ra sao, hoặc hãy đổi một nén bạc ấy để bù lại những ngày dài tiếp theo không phải lo âu. Tiểu nhân đã chọn điều thứ hai.

Lão thái thái gật gật đầu:

- Thì lão nhân cũng vậy, cũng phải chọn lựa. Hoặc nhận người để được một điều lợi nào đó hoặc là không nhận hầu tránh một vài bất lợi biết đâu có thể xảy ra?

Châu Sách sững sờ:

- Chỉ muốn là một gia nhân bình thường cũng khó khăn đến thế sao?

Lão thái thái lắc đầu:

- Đừng cho là khó. Vì ở đâu cũng vậy, gia nhân có năm bảy loại. Và chủ ý của lão thân, lão thân chỉ muốn sắp đặt sao cho người tuy cũng là gia nhân nhưng cũng phải thật xứng hợp. Hay người không thích? Nên biết, với sự sắp đặt ấy, dĩ nhiên bốn phủ cũng có những đào luyện về võ học cho hạng gia nhân thích hợp.

Châu Sách vùng thở ra:

- Hảo ý của lão thái thái có thể cho tiểu nhân mạo muội khước từ? Vì như đã tỏ bày, tiểu nhân hiện chỉ muốn an thân.

Lão thái thái ngạc nhiên:

- Người cũng không muốn mang hoài bão sẽ có ngày đạt thân thủ cao minh hơn so với hiện tại?

Châu Sách đáp:

- Tiểu nhân chẳng thể dối lòng. Điều đó tiểu nhân tuy luôn muốn nhưng lại muốn thực hiện theo ý nguyện bản thân, không thích trói buộc.

Lão thái thái cau mày:

- Nhưng người bảo theo sở học hiện có, việc thể hiện thành chiêu thức là điều vô khả. Vậy người liệu sẽ đạt được thân thủ cao minh hơn bằng cách nào? Hoặc giả vẫn luyện theo các chiêu thức mà dù người đã bị môn phái nọ thu hồi công phu thì để nhớ lại và luyện hoàn toàn không khó?

Châu Sách ưỡn ngực ra trước:

- Một khi đã hứa và lập thệ, tiểu nhân quyết chẳng bao giờ luyện hoặc vận dụng chiêu thức của họ. Tuy nhiên, lão thái thái vẫn nhận định đúng, tiểu nhân do hãy còn nhớ nên đã tự nhủ, đấy là nói kể từ khi tiểu nhân tình cờ có được một ít nội lực chân nguyên đủ dùng, là tại sao bản thân không theo các chiêu thức đã từng biết và vẫn nhớ để tự nghĩ ra các chiêu thức cho riêng mình? Thế nên, một lần nữa chỉ xin tâm lĩnh hảo ý của lão thái

thái. Vì nếu có thể tự nghĩ ra các chiêu thức cho riêng bản thân thì phải chẳng lòng mong muốn luôn được an thân của tiểu nhân càng dễ toại nguyện?

Lão thái thái thở dài:

- Thì thôi vậy. Bởi lão thân đâu thể miễn cưỡng người. Chỉ tiếc, người có chí khí, lão thân chỉ muốn tốt cho người mà thôi.

Có phần xúc cảm. Châu Sách chột bảo:

- Nếu vậy, sao không cho tiểu nhân một kỳ hạn, là một năm chẳng hạn? Bởi đó cũng là quãng thời gian tiểu nhân cần hầu tự khẳng định bản thân. Và sau đó...

Lão thái thái chột chớp mắt, vô tình để lộ ra tia tinh quang chói người dù chỉ là trong một thoáng, một sát na ngắn ngủi:

- Sau đó thì sao? Có thể hiểu đó cũng là quãng thời gian vừa đủ để người có cơ hội dò xét bốn phủ kỹ hơn và tường tận hơn?

Châu Sách cũng chớp mắt:

- Thân đang tạm thời ở đây nếu bảo sẽ không bao giờ lưu tâm để dò xét ở đây thì là nói dối. Tuy vậy, điều tiểu nhân dò xét chỉ là cách hành xử của quý phủ. Tiểu nhân tuyệt nhiên chẳng cần ưu đãi, trái lại nếu bản thân được xử sự đúng theo tình người đối với người thì chỉ bao nhiêu đó cũng đủ để tiểu nhân quyết định là đã chọn chỗ dung thân đúng hay không.

- Nếu không chọn đúng thì sao? Đây là lão thân nói theo người và mong được biết mọi dự định của người?

Châu Sách cười cười:

- Không đúng thì ly khai, thế thôi. Và đối với tiểu nhân, thời gian một năm gởi thân ở quý phủ ắt chỉ là một vết khắc nào nữa sẽ cũng lưu lại thành ký ức.

Lão thái thái cũng tỏ ra phiến muộn:

- Xem ra ở người cũng từng đã có khá nhiều những ký ức buồn. Thật hy vọng ký ức sẽ có từ bốn phủ cũng đừng tương tự. Vậy thì tùy người. Hãy đi đi, vì dường như ả a hoàn ngoài kia đã chờ người lâu rồi đấy.

Châu Sách nhẹ thở ra:

- Xin đa tạ lão thái thái nhã ý thành toàn. Nếu có cơ hội, tiểu nhân cũng mong được bái phỏng và vấn an lão thái thái. Tiểu nhân xin lui bước.

Thu Nguyệt đưa Châu Sách quay ra:

- Đường như chưa một ai có may mắn lọt vào biệt nhĩ của lão thái thái ngoài người. Vậy mau tự cân nhắc, chớ để lão thái thái chờ lâu.

Vừa lúc đó, vì nhìn thấy Châu Sách, ả Hồng Đào liền chạy lại, khiến Thu Nguyệt chỉ có thể dặn Châu Sách thêm một câu:

- Sẽ tốt hơn nếu người đừng bao giờ đề cập lại chuyện vừa rồi, dù với bất luận ai. Thôi, hai người có thể đi được rồi.

Chờ cho Thu Nguyệt quay đi khuất, ả Hồng Đào thè lưỡi:

- Người không bị làm khó dễ chứ? Nhưng đừng nghĩ ta muốn dò hỏi đã nghe Nhữ nương căn dặn. Chỉ vì ta thấy người bị lưu lại quá lâu.

Châu Sách cười cười, vừa đi theo chân ả Hồng Đào vừa thì thào:

- Vậy là tiểu tử tử chẳng hiểu dụng ý của Nhữ nương. Vì tiểu nhân đương nhiên tuy không thể tùy tiện tiết lộ những gì vừa xảy ra nhưng ý của Nhữ nương thừa biết thế nào mọi người cũng lần lượt tỏ tường. Tiểu tử tử rõ chưa?

Ả Hồng Đào bối rối:

- Người muốn nói kể cả Nhữ nương lẫn lão thái thái đều cho ta là kẻ đa ngôn đa sự? Nếu thế thì nguy mất, vì bình sinh lão thái thái ghét nhất hạng người này. Vậy ta thà không nói gì thì hơn. Người bảo có phải chăng?

Châu Sách gật đầu:

- Xin tùy tiểu tử tử, miễn sao luôn xử sự đúng mực là tốt nhất, đấy là nói tốt cho tiểu tử tử.

Ả chột bảo:

- Mà này, người đừng gọi ta như vậy nữa. Kẻo ta không dạn, ngộ nhờ trước mặt tiểu thư lại gọi tương tự thì thế nào cũng bị tiểu thư mắng.

Châu Sách cười cười:

- Vậy tiểu nhân nên gọi thế nào?

Ả ngậm ngừng:

- Sao người cười? Phải rồi, chỉ vì cứ xưng hô với người như vậy, quả thật chẳng xứng với niên kỷ kỳ thực người lớn tuổi hơn. Vậy để ta gọi người là

Châu huynh? Và dĩ nhiên ta chỉ là Hồng Đào? Thế nào?

Châu Sách vùng thờ ra:

- Có thể cho Châu Sách này gọi Hồng Đào là muội muội? Bởi nếu được như vậy Châu Sách này rất mừng vì có cảm nhận vẫn còn gia thân. Được chứ?

Ả bữu môi:

- Để được dịp lên mặt và giáo huấn Hồng Đào này chứ gì? Đừng hòng. Vì kỳ thực chính Châu huynh người sẽ còn cần Hồng Đào ta chỉ về nhiều hơn. Không đúng sao?

Không nhận ra đã đi đến dãy Tây Sương vì thế ả Hồng Đào giật mình khi nghe có tiếng gọi:

- Người đi đâu mãi lúc này mới quay lại? Có biết tiểu thư đang chờ người không? Còn gã kia là ai? Sao chưa được tiểu thư cho phép, người đã tùy tiện đưa kẻ lạ vào, hử?

Ả lại thè lưỡi, nhưng rõ lại bật reo:

- Xuân Đồng tở mau lại đây. Từ nay bọn ta không còn phải vất vả bừa củi gánh nước nữa. Đây là Châu huynh, nguyên tính danh là Châu Sách, mới đến. Và may đã được lão thái thái lẫn Nhũ nương thu nhận. Thật mong Xuân Đồng tở tở cùng nói giúp muội. Chỉ cần tiểu thư ưng dạ và cũng chấp thuận là bọn ta từ nay khỏi lo.

Xuân Đồng cũng là a hoàn, có niên kỷ lớn hơn Hồng Đào và phần nào suýt soát Châu Sách. Ả chỉ nhìn qua Châu Sách một lượt rồi bảo:

- Nếu đã có lão thái thái thu nhận là ổn. Thôi, người mau đưa gã ra phía sau, cũng chỉ cho gã những việc cần làm. Nhớ bảo gã làm thật nhanh, vì mấy ngày qua, từ khi cho gã kia nghỉ, mọi việc đều dồn ứ, bề bọn hết chỗ nói. Mà này, việc tiểu thư sai người thì sao? Nếu đã có thì mau mau đưa đây cho ta. Nhanh nào!

Ả Hồng Đào vội lấy từ trong người ta một túi vải, trao ngay cho Xuân Đồng:

- Dĩ nhiên đủ cả. Sở dĩ tiểu muội chậm vì còn phải nhận lệnh lão thái thái và đưa Châu huynh đến giúp bọn ta.

Xuân Đồng chộp ngay túi vải và cứ thế vội vội vàng vàng quay bước.

Châu Sách ngạc nhiên:

- Không cần gặp hoặc hỏi ý tiểu thư sao?

Ả Hồng Đào đã cầm tay và lôi Châu Sách đi ra phía sau:

- Thật ít khi tiểu thư để tâm đến những chuyện tương tự. Nhưng dù có thì tiểu thư vẫn không đủ đờm lược tự dứt ra các bức họa hoặc đã hoàn thành hoặc chỉ mới có một vài mường tượng trong tâm trí. Vậy Châu huynh cũng chớ để tâm làm gì, nhất là những việc chẳng thuộc chức trách của Châu huynh. Đi nào.

Nhưng Châu Sách vẫn hỏi:

- Những bức họa ư? Vậy tiểu thư hẳn am tường thư họa?

Ả ngạc nhiên:

- Thì có gì lạ? Tiểu thư vốn là kim chi ngọc diệp, thuộc hàng thế phiệt trâm anh, dĩ nhiên không thể không tinh thông đủ về cầm kỳ thư họa như Châu huynh vừa nói.

Châu Sách gượng cười:

- Thì do không biết nên mới có nhầm lẫn. Vậy phải gọi cầm kỳ thi họa? Là những gì?

Ả phì cười nói:

- Đã là hạng cùng đinh, Châu huynh không biết cũng phải. Và dĩ nhiên chỉ khi ở cạnh tiểu thư, muội mới có cơ hội biết thế nào là cầm kỳ thi họa. Nhưng đừng lấy làm hổ thẹn, trái lại hãy chuyên tâm cần mẫn, chỉ cần được ở đây một thời gian thì thế nào Châu huynh cũng tỏ tường. Thôi nào, vì đây là những việc Châu huynh cần làm nhanh. Hãy dùng đôi quang gánh này, đến hồ đằng kia gánh về và đổ sao cho các bể chứa này đầy nước. Còn kia là toàn bộ chỗ củi cần Châu huynh dụng lực bữa nhỏ. Tuy nhiên, ngay hôm nay thì mỗi thứ chỉ cần một ít. Châu huynh hãy tự phân chia ra mà làm. Đến lúc phải dùng bữa thì muội hoặc Xuân Đồng tỷ sẽ gọi. Vậy nha. Phần muội cũng còn việc phải làm. Muội đi đây.

Châu Sách nhất nhất đều gật đầu, dù đây là lần đầu phải đảm nhận những phần việc này.

Tuy nhiên, để được đủ ăn ngày ba bữa và tối tối lại có chỗ ngủ nghỉ thì dù việc gì Châu Sách cũng chẳng từ nan. Nhờ đó, theo thời gian, quả nhiên

Châu Sách đã được an thân như ý nguyện.

* * * * *

Với cảm nhận đang bị ai đó lên nhìn. Châu Sách vội bửa thêm một nhát nữa rồi dừng tay để vừa vờ lau mồ hôi đã úa tuôn khắp trán vừa đảo mắt nhìn quanh.

Quả nhiên đứng xa xa, cạnh một khóm hoa Đinh Hương là một giai nhân đẹp tuyệt trần vẫn bình thản tiếp tục nhìn Châu Sách.

Thoáng bối rối, Châu Sách vội che đậy bằng cách vờ lên tiếng hỏi đối tượng:

- Tiểu thư ắt cũng từng đến đây? Xin chớ ngạc nhiên vì tiểu nhân chỉ là kẻ mới đến đây nhận việc. Dám hỏi, tiểu thư cần tìm ai?

Giai nhân chột hỏi ngược lại:

- Người là Châu Sách? Ta có nghe Hồng Đào và Xuân Đồng chẳng tiếc lời khen ngợi, bảo người rất chần chừ. Há lẽ người thật chưa biết ta là ai?

Châu Sách vỡ lẽ, đành à lên:

- Tiểu nhân đúng là Châu Sách. Thật thật kính vì hãn đây là Thượng Quan tiểu thư và tiểu nhân không ngờ lại có cơ hội diện kiến. Cũng xin lượng thứ nếu y phục của tiểu nhân vừa không chỉnh tề vừa lấm bẩn, nhất định khiến tiểu thư khó chịu. Tiểu nhân xin được lui bước.

Giai nhân gọi:

- Đừng vội. Vì đây là ta tự đến với người. Còn nếu muốn giữ lễ thì hãy chờ khi ta có lệnh triệu gọi và dĩ nhiên chẳng phải lúc này. Nào, mau lại gần hơn. Hay muốn ta tự tiến lại gần? Thế nào cũng được. Vì như vừa nói, do ta tự đến nên người không có lỗi.

Châu Sách bỏ vật dụng bửa cúi xuống và tiến lại gần, chỉ dừng ở khoảng cách vừa phải:

- Đương nhiên tiểu nhân nên tự đến, đâu có dám phiền tiểu thư. Vật tiểu thư có gì chỉ giáo hoặc ra lệnh?

Giai nhân bảo:

- Không phải chỉ giáo hay ra lệnh. Trái lại ta có vài nghi vấn không thể không hỏi. Dường như người đến đây đã mười ngày? Đừng nghĩ ngợi hoặc

lo sẽ bị ta trách vì đã không đến diện kiến ta. Bởi ta có lỗi mãi cứ để Hồng Đào, Xuân Đồng quen thói tùy tiện sắp đặt tất cả. Nào, đáp lời đi.

Châu Sách nhẹ cúi đầu:

- Có phải tiểu nhân đã không làm tiểu nhân hài lòng? Nếu vậy, tiểu nhân xin nhận lỗi vì đã đến đây và chưa được tiểu thư chuẩn thuận. Và phàm có lỗi thì phải bị xử trị. Hay là để tiểu nhân tự phạt, bằng cách xin lập tức ly khai quý phủ, chỉ mong được nhận đủ mười ngày công tạm dùng lộ phí cho những bước đường trình kế tiếp. Một lần nữa mong được tiểu thư lượng thứ.

Giai nhân cau mặt:

- Người muốn ly khai? Được chăng? Đây là ta muốn biết có phải đi hay ở đều tùy ở mỗi mình người và do người tự định đoạt?

Châu Sách ngẩng mặt lên:

- Tiểu nhân chỉ đem thân đời lấy đủ bữa ăn mỗi ngày, thiết nghĩ chẳng hề bị ràng buộc bởi bất kỳ ước thức nào. Và nếu không được tiểu thư tin dùng, ắt cả quý phủ cũng chẳng một ai chịu lưu dung, vậy lẽ nào không để tiểu nhân đi toại nguyện?

Giai nhân phân vân:

- Nghĩa là người mình định không đến đây vì đã nhận lệnh ngầm ngầm giám sát ta?

Châu Sách sững sờ:

- Giám sát tiểu thư? Làm gì có? Tiểu nhân có tư cách giám sát ai? Vậy ai đã có nhận định này? Sao nữ vu hại tiểu nhân? Thật mong tiểu thư minh xét. Bởi đến diện mạo tiểu thư, mãi hôm nay tiểu nhân mới có diễm phúc tỏ tường. Như vậy mà gọi là giám sát ư? Thật oan cho tiểu nhân quá.

Giai nhân cau mặt lại:

- Quả thật qua phản ứng của người lúc nãy cũng khiến ta tin người chỉ lần đầu diện kiến ta. Vậy giải thích thế nào đây với thái độ hành vi lén lút của khá nhiều gia nhân bốn phủ mấy ngày qua cứ luôn đảo văng xung quanh? Dĩ nhiên ta tự hiểu họ chẳng bao giờ dám vô lễ dò xét ta và nhất là họ luôn chú ý để ta cũng phát hiện họ. Vậy là giám sát người chăng? Và tại sao?

Châu Sách chấn động:

- Có chuyện đó ư? Chao ôi, vậy là họ chỉ đến để giám sát tiểu nhân và thật tệ khi họ hành động như vậy.

- Sao lại tệ?

Châu Sách thở dài:

- Xin lượng thứ vì tiểu nhân chẳng tiện giải thích thêm. Và nếu được tiểu thư ưng thuận, tiểu nhân cũng xin được phép ly khai. Chỉ tiếc là đã không được hầu hạ tiểu thư lâu hơn. Xin cáo biệt tiểu thư.

Giai nhân vội gọi:

- Chờ đã. Vì phạm việc gì ta muốn chỉ khi thật minh bạch mới thôi. Hãy nói đi, ở người có điều gì giấu khiến gia nhân bốn phủ dám to gan đảo văng quanh đây dù chỉ để giám sát người? Há chẳng phải người đã được đích thân nội tổ mẫu của ta chuẩn thuận rồi sao? Còn nghe Hồng Đào bảo thời gian người bị nội tổ mẫu ta tra hỏi khá lâu, một điều chưa hề xảy ra với bất luận gia nhân nào trước đó. Hãy giải thích đi chứ? Và đừng ngại, vì ta sẽ bênh vực, miễn ở người đừng có gì khuất tất hoặc gây bất lợi thoát tiên là cho ta, sau nữa là cho Thượng Quan phủ.

Châu Sách gượng cười:

- Vậy mấy ngày qua, thậm chí cả tiểu thư cũng từng dò xét giám sát tiểu nhân?

Giai nhân thừa nhận:

- Ta buộc phải hành động như vậy, không chỉ riêng đối với người mà cả Xuân Đồng, Hồng Đào cũng vậy. Nguyên nhân chỉ vì sự hiện diện của các gia nhân kia.

Châu Sách có ý hỏi:

- Vậy tiểu thư nhận định về tiểu nhân như thế nào? Hoặc ở tiểu nhân từng có biểu hiện gì chẳng gọi là sẽ gây khó xử hay bất lợi cho tiểu thư?

Giai nhân lắc đầu:

- Vì không phát hiện gì lạ ta mới đích thân hỏi người. Sao người không mau cho ta một lời giải thích?

Châu Sách cũng lắc đầu:

- Như đã tỏ bày, tiểu nhân không thể giải thích bất kỳ điều gì. Có chăng là chỉ có thể bộc bạch thế này, rằng tiểu nhân tuyệt đối chẳng hề dò xét

cũng chưa từng hoặc manh nha có ý nghĩ gây bất lợi cho tiểu thư. Mong tiểu thư rộng dung.

Giai nhân bồng nạt:

- To gan.

Châu Sách hốt hoảng:

- Tiểu nhân đâu dám.

Ngờ đâu giai nhân không hề nạt Châu Sách, vì đang nạt nữa:

- Mau vào đây. Hay để bốn tiểu thư động thủ người mới chịu vào?

Vỡ lẽ, Châu Sách nhờ đó nhìn thấy có một bộ dạng tiu nghỉu tiến vào. Y vừa đi vừa lí nhí nói:

- Tiểu nhân chỉ thực hiện mệnh lệnh, quyết không dám đắc tội với tiểu thư.

Thái độ của giai nhân không vì thế mà hòa hoãn, trái lại đã phần nào giận hơn, khiến kẻ vừa miễn cưỡng xuất đầu lộ diện hoảng sợ.

Nào ngờ, giai nhân thêm giận không vì y hay vì câu nói lí nhí của y. Châu Sách vỡ lẽ điều đó khi phát hiện giai nhân chọt bất thần bặt người lao vọt đi.

Vù...

Hiểu rõ mọi sự, Châu Sách cũng vội dôi mắt nhìn, nhờ đó may mắn được mục kích thân thủ bản lĩnh của giai nhân.

Đây là khi giai nhân lảng không lao vọt xa những ba trượng thì từ chỗ giai nhân đang hướng đến, là một lùm cây xanh um được cắt tỉa tạo dáng thành một ngọn giả sơn khá lớn, lập tức có một bóng nhân ảnh hốt hoảng lao ra và bỏ chạy.

Vù...

Giai nhân nạt lạnh lót:

- Nếu để các hạ thoát, đừng kể bốn tiểu thư là Thượng Quan Tuyết Hà. Hãy chờ!

Tung ngọc thủ hất ra một kinh, chiêu thức của giai nhân lập tức khiến kẻ kia dù vẫn chạy nhưng cũng phải lo lắng ngoặt tay về phía sau hầu kịp tung kinh trước khi quá muộn.

Ào...

Giai nhân bật cười đắc ý:

- Hoa Sơn chường pháp? Động thái này nào chỉ khiến các hạ phải tự cáo giác thân phận mà còn buộc tự thân các hạ phải phần nào chậm chân, càng thuận lợi hơn cho bốn tiểu thư. Xem đây!

Dứt lời, giai nhân chột thi triển sở học thượng thừa, cước lực vụt tăng nhanh, có lẽ nhờ đó nên đã lao lướt lên, vượt cả phạm vi đang bị nhị kinh sắp giao nhau phủ chụp, để thân tốc xuất hiện ở ngay bên trên đỉnh đầu gian nhân. Và không bỏ lỡ cơ hội, giai nhân thò một cước khế nhấn vào đầu gian nhân.

Vù...

Gian nhân cũng không phải hạn tầm thường, dù chẳng nhìn thấy vẫn phát hiện đang bị uy hiếp ra sao, vì thế vội nghiêng đầu né tránh, đồng thời nhân đó cũng lập tức đảo người và tiếp tục tẩu theo phương hướng mới chuyển.

Vù...

Ngờ đâu giai nhân lại càng đắc ý hơn:

- Các hạ sa kế rồi. Vì đây mới chính là thực chiêu của bốn tiểu thư. Trúng!

Thò ra ngọn cước thứ hai, giai nhân điểm nhanh vào đầu vai gian nhân, kế đó còn mượn lực, tự thân giảm đà đang phi thân để nhẹ nhàng buông người xuống.

Vút!

Phần gian nhân chột bị điểm, tuy chẳng thương tích nhưng cũng khiến toàn thân mất cân bằng, vì lại nhằm lúc y vừa đảo người. Thế là hậu quả xảy đến với y.

Huych!

Vừa té ngã y lại chồm lên toan tỏ phản ứng, chột có tiếng quát gọi y:

- Không được vô lễ. Trái lại mau tạ tội và chịu lỗi với Thượng Quan tiểu thư cũng đã phần nào nhân nhượng, chưa tung hết uy lực sở trường của chiêu Phi Phụng Quá Hải.

Lại thêm một nhân vật nữa xuất hiện, lần này là một thiếu gia, khiến giai nhân thấy cũng kinh ngạc:

- Lôi Vị Thanh công tử? Vậy đây là thuộc hạ của công tử sao?

Thiếu gia họ Lô điềm nhiên bước đến:

- Không dám, không dám. Vì y là sư đệ, đồng môn cùng với Lô Vị Thanh này. Xin bỏ lỗi cho y và cũng đừng nhầm lẫn bảo y là thuộc hạ. Lô mỗ tuyệt nhiên không dám.

Giai nhân lạnh giọng:

- Hóa ra những tiếng không dám của Lô công tử là ám chỉ bồi phận của y, thế mà tiểu nữ nghĩ hãnh Lô công tử tự tạ lỗi vì đã xảy ra cố sự này. Cho hỏi, Lô công tử xuất hiện ở bốn phủ là để hàn huyên với nhị vị gia huynh hay để sai phái lệnh sư đệ lên dò xét Thượng Quan Tuyết Hà này?

Nhưng Lô Vị Thanh chỉ suyt nửa mắt cơ hội đáp, bởi Thượng Quan Tuyết Hà bỗng dừng bật quát:

- Ta chưa có lệnh, ngươi lên đi đâu? Mau đứng lại đó, chờ lúc nữa ta sẽ phát lạc.

Châu Sách nhìn lại thì nhận ra gã gia nhân nọ toan lên đi. Và vì Thượng Quan Tuyết Hà phát hiện gọi giật lại, hãnh đành biện bạch:

- Xin tiểu thư minh xét vì vốn dĩ tiểu nhân chỉ thừa hành mệnh lệnh.

Thượng Quan Tuyết Hà cả giận:

- Đến gia phụ lẫn nội tổ mẫu còn không nỡ đối xử với ta như thế này. Ai lại to gan hạ lệnh cho người và là lệnh gì?

Một tràng cười hể hả vang đến:

- Tiểu muội khoan hãy giận. Đại ca chỉ đùa thôi, vậy đừng nỡ trách mắng kẻ hạ nhân vô tội. Ha ha.

Lại một thiếu gia nữa đến và lần này khiến Thượng Quan Tuyết Hà giận dữ:

- Đại ca bảo thế này là đùa ư? Há không biết chỉ khiến gia nhân xem thường tiểu muội muội của đại ca. Lại càng tạo cơ cho kẻ khác cũng xem thường muội. Đấy, đại ca xem, chính sư đệ của Lộ công tử xúc phạm muội, vậy mà chờ mãi vẫn không thấy Lô công tử tỏ vẻ gì hối lỗi. Muội không biết, mọi cố sự đều do đại ca gây ra, nếu không cư xử lại cho hợp lẽ, thì đừng trách muội thế nào cũng mách với nội tổ mẫu chuyện này.

Lô Vị Thanh cười cười:

- Thôi được rồi, bất luận vì nguyên nhân do nào, tệ sư đệ đã sơ suất bị phát hiện, kể như Lôi mỗ bị thua cuộc, một xá này mong được tiểu thư nể mặt bỏ qua cho.

Tuy nhiên sau khi xá xong, Lôi Vị Thanh chợt quay qua vị thiếu gia đến sau và hể hả bảo:

- Bây giờ đến lượt Thượng Quan Võ huynh cũng nên nhận bại đi thôi. Vì tuy Lôi mỗ cam bại một nhưng một còn lại kể như Thượng Quan huynh bại chắc. Hay vẫn bất phục? Ha ha...

Thượng Quan Tuyết Hà ngạc nhiên:

- Bại ư? Nghĩa là thế nào? Phải chăng trong chuyện này còn nhiều ẩn tình? Là thế nào, đại ca?

Thiếu gia được Thượng Quan Tuyết Hà hỏi liền cười cười đáp:

- Lôi huynh bại vì đại ca từng bảo trước, là dù sư đệ của Lôi huynh có thân thủ cao minh như thế nào, nếu dám lên đến đây thì trước sau gì cũng bị tiểu muội muội phát hiện. May thật, tiểu muội muội đã không làm đại ca thất vọng, vì điều đó vừa xảy ra. Còn về ý thứ hai của Lôi huynh khi quả quyết khuyên đại ca nên nhận bại thì...

Đang nói, vị thiếu gia chợt dừng lời và bất ngờ quát gọi Châu Sách:

- Gã kia. Sao dám tùy tiện bỏ đi chẳng hỏi ai? Mau lại đây bốn thiếu gia bảo.

Châu Sách quả nhiên đang nhẹ bỏ đi, vì bị gọi nên quay lại:

- Bởi tiểu nhân thấy chư vị đang đàm đạo, đều là những nhân vật đồng hàng với tiểu thư. Phận tiểu nhân hèn kém, hiển nhiên không được phép lưu lại hoặc lên nghe, thế nên toan vào trong vì còn nhiều phận sự cần phải hoàn thành.

Thiếu gia nọ cười lạt:

- Nhưng ta là Thượng Quan Võ, Đại thiếu gia, cũng là đại ca của Thượng Quan Tuyết Hà tiểu muội muội. Lý ra thoát thấy ta người phải thi lễ. Đẳng này người lại tùy tiện bỏ đi. Có loại gia nhân như người sao?

Bỗng dưng bị quở mắng, Châu Sách không giận, trái lại vẫn điềm nhiên quay nhìn Thượng Quan Tuyết Hà:

- Sao tiểu thư không sớm dẫn kiến? Vì tiểu nhân chỉ là gia nhân, nếu chẳng được ai chỉ bảo thì mọi mạo phạm hoặc thất lễ cũng là do vô tri. Và có câu: “Thất tri giả bất tội”. Thật mong tiểu thư cho một lời minh bạch.

Thượng Quan Tuyết Hà tán đồng và lấy làm ngạc nhiên về thái độ của thiếu gia nọ:

- Đại ca hôm nay làm sao vậy? Để tiểu muội cho đại ca biết, gã là Châu Sách, một gia nhân chỉ mới vào vừa đúng mười ngày. Và kể cả muội mãi hôm nay gã mới có cơ hội diện kiến vậy đâu thể trách gã kém lễ vì kỳ thực chưa hề biết đại ca là ai?

Thượng Quan Võ vẫn cười nhạt:

- Nhưng gã cũng đã nghe biết chí ít là lần mới rồi. Há lẽ vẫn chưa đủ để gã phải tỏ ra lễ độ với ta cũng là Đại thiếu gia chủ nhân của gã hay sao? Lại còn dám xác xược, bảo muội lẽ ra phải dẫn kiến gã với ta. Muội đừng bênh vực nữa, hãy để ta xử trị gã.

Châu Sách thở dài:

- Nếu bảo nghe thì quả thật tiểu nhân đã nghe. Nhưng giả như lại xảy ra trường hợp tương tự, là chợt có người xuất hiện và nhận có quen biết tiểu thư, nhưng phần tiểu nhân thì chưa hề nghe tiểu thư chỉ bảo cho biết, há lẽ tiểu nhân cứ thế tin theo, vạn nhất để xảy ra sơ suất thì sao? Còn bảo dẫn kiến chỉ là lối nói hoa mỹ, cho dễ nghe. Nếu Đại thiếu gia chẳng mấy thuận nghe những lời hoa mỹ thì thôi vậy, tiểu nhân sẽ chẳng bao giờ dùng nữa.

Thượng Quan Võ tái mặt:

- Người còn dám quàng xiên mắng khéo ta? Bảo ta không thuận nghe những lời hoa mỹ có khác nào cho ta vì quen nghe lời cộc cằn thô lỗ nên mới vậy. Người thật to gan. Vậy nếu thừa đờm lược sao không mau cho biết ai đã sai phái người đến đây và nhân vật đó thuộc bang phái nào?

Thượng Quan Tuyết Hà giật mình:

- Thái độ của đại ca hôm nay thật lạ, hoàn toàn khác thường. Sao lại đôi co với gã chỉ là gia nhân, lại còn có ý ám chỉ gã cũng là võ lâm cao thủ?

Lôi Vị Thanh bảo:

- Đấy chính là điều lệnh đại ca từng thăm thì bảo với mọi người như vậy, lại còn quả quyết gã đó, Châu Sách thì phải, cũng có một ít thân thủ bất

phàm. Lôi mỗ không tin nên mới cùng lệnh đại ca đánh cược. Và nếu đúng như tiểu thư vừa phần nào quả quyết thì người bại lần này chính là lệnh đại ca. Ha ha...

Bán tín bán ghi, Thượng Quan Tuyết Hà nhìn dò xét Châu Sách:

- Người bảo sao?

Châu Sách vội cúi đầu và thi lễ:

- Như đã đời ba lần bày tỏ, tiểu nhân không tiện giải thích bất kỳ chuyện gì. Vậy để tiểu thư không phải khó xử, tiểu nhân xin mạn phép lui chân.

Thượng Quan Võ quát:

- Mau đứng lại! Vì ở đây ngoài ta ra chẳng ai có thể ra lệnh nào khác ngoài mệnh lệnh của ta.

Thượng Quan Tuyết Hồng cũng bảo:

- Nhưng chuyện này khá hệ trọng. Dù không tiện ta cũng khuyên người nên có lời giải thích.

Châu Sách lắc đầu:

- Không được. Vì tiểu nhân đã lỡ có lời, hứa với người.

Thượng Quan Võ tiến lại gần:

- Hứa với ai? Với kẻ đã sai người lên tiềm nhập bốn phủ ư?

Châu Sách đành lùi lại:

- Xin Đại thiếu gia chớ ngộ nhận. Vì nhân vật được tiểu nhân hứa chính là Nhũ nương Thu Nguyệt.

Thượng Quan Võ khựng lại:

- Là Nhũ nương? Nhảm nhí. Sao Nhũ nương không cho ta biết? Ất là thủ đoạn của người chứ gì? Chứng tỏ người to gan thật đấy. Hà hà...

Đang chực ra tay, Thượng Quan Võ giật mình rút tay về khi đột ngột nghe có tiếng kêu:

- Không được gây khó khăn cho gã. Và sở dĩ ta chẳng thể cho Đại hoặc Nhị thiếu gia biết vì đó là lệnh từ lão thái thái.

Thu Nguyệt xuất hiện khiến Thượng Quan Tuyết Hà kêu:

- Nghĩa là Nhũ nương vẫn có thể cho tiểu nữ biết, đúng không? Vậy sao mãi đến hôm nay tiểu nữ vẫn chưa biết gì? Sao vậy, Nhũ nương?

Thượng Quan Võ cau mặt:

- Nội tổ mẫu không muốn bọn hài nhi biết? Vì sao vậy?

Thu Nguyệt thở dài:

- Tính khí của lão thái thái, nhị vị thiếu gia và tiểu thư hẳn thừa biết. Đã bảo không cho nói thì bất luận thế nào cũng không thay đổi. Còn đối với tiểu thư thì chẳng phải hôm nay ta đang đến hay sao? Dĩ nhiên ta đến là để cho tiểu thư biết tất cả về gã Châu Sách này. Cũng đâu quá muộn, đúng không, tiểu thư?

Thượng Quan Võ bất phục:

- Nghĩa là tiểu nhi kể cả ngay hôm nay cũng không được biết? Vậy nội tổ mẫu có ý gì?

Thu Nguyệt chột quay qua nói với họ Lô:

- Xin lượng thứ, Lô công tử. Dây Tây Sương này cũng là một trong vài chỗ đã có lệnh chủ nhân, luôn khuyên mọi nam nhân chẳng phải người bổn phủ không được vãng lai. Thật mong Lô công tử cùng lệnh sư đệ mau mau lui bước cho.

Nhưng Thượng Quan Võ ngăn lại:

- Không được. Vì tiểu nhi cũng đã lỡ hứa với Lô công tử. Nếu chẳng có gì bất tiện, Nhữ nương nghĩ sai nếu tiểu nhi khẳng khẳng muốn cùng gã kia một phen phân tài cao hạ?

Châu Sách khước từ ngay:

- Không được đâu. Vì tiểu nhân bản lãnh rất kém, tự nhận không là đối thủ, dù với Đại thiếu gia hay với bất luận ai ở đây. Cũng xin Nhữ nương mau mau giúp tiểu nhân, có một lời minh bạch cho.

Thu Nguyệt gật đầu:

- Gã chẳng có bao nhiêu võ công. Đó là sự thật. Đại thiếu gia hà tất phải thử.

Thượng Quan Võ không chịu:

- Chẳng có bao nhiêu nghĩa là cũng có. Vậy thà cho tiểu nhi minh bạch hơn là chỉ nghe không thấy, khẩu thuyết vô bằng.

Lôi Vị Thanh cố ý khích vào:

- Cũng phải. Vì nếu chẳng minh bạch chỉ e Thượng Quan thiếu gia dù bại vẫn không phục.

Thượng Quan Tuyết Hà ắt vì xót xa cho đại ca, cũng lên tiếng nài nỉ Thu Nguyệt:

- Nếu gã thật sự biết võ công thì sao không nhân dịp này cho gã thể hiện?

Thu Nguyệt thở dài, nhìn Châu Sách:

- Nhưng ở gã làm gì có dù chỉ một chiêu hay một thức để thể hiện. Bất quá sở học của gã chỉ để tự hộ mệnh cho bản thân gã mà thôi.

Chợt Châu Sách bảo:

- Cũng may, trong mấy ngày qua tự tiểu nhân vẫn kịp nghĩ ra một vài chiêu thức. Vậy Nhũ nương thuận chẳng nếu tiểu nhân nguyện ý tự bôi xấu một phen, cũng là cách để Đại thiếu gia thỏa nguyện?

Thu Nguyệt giật mình:

- Nhanh thế ư? Vậy đó là những chiêu gì? Do người nghĩ ra thật sao?

Châu Sách lấy tay chỉ về phía đồng củi vẫn đang được bửa dang dở:

- Ở đây nếu vị nào có mục lực tinh tường thì cứ tự đến mà xem. Những chiêu do tiểu nhân nghĩ ra phần thì vô danh, bởi chưa biết gọi như thế nào, phần thì chẳng cần nhiều biến hóa, rất dễ cho chư vị nhìn là biết ngay có đủ lợi hại hay không.

Thượng Quan Tuyết Hà cau mặt:

- Ý muốn nói, lúc bửa củi cũng là lúc người luyện chiêu? Loại công phu gì kỳ vậy?

Thu Nguyệt thì chạy đến đồng củi, chợt nhặt một mảnh và quay trở lại với vẻ mặt khá nghiêm trọng:

- Nhìn đây. Quả nhiên trong lúc bửa củi gã có vận dụng nội nguyên chân lực. Điều khác thường ở đây là kết quả lưu lại cho thấy trong chiêu của gã cũng có đủ cương nhu. Chỉ tiếc là vì chưa biết lượng kình, khiến cương nhu lúc thừa lúc thiếu, làm vết bửa khi thật phẳng khi vẫn sần sùi. Dù vẫn vẫn nói lên sở học của gã gồm đủ cương nhu, là loại công phu quả hiếm thấy.

Lôi Vị Thanh cũng kinh ngạc:

- Nhũ nương tiên bối nhận định rất đúng. Và điều lạ hơn là sao gã lại bảo chiêu thức của gã chẳng cần biến hóa. Có phải gã tin chắc hẳn phát chiêu là đắc thủ? Thật chứ?

Thượng Quan Võ cười lạt:

- Nghĩa là gã quá tự phụ, cũng quá đỗi ngông cuồng. Lại đây, bất luận người thân thù ra sao, Thượng Quan Vô ta vẫn quyết lĩnh giáo.

Châu Sách chợt lạnh giọng:

- Tiểu nhân hãy còn chờ ý Nhũ nương. Và nếu cần, xin cũng hãy thỉnh ý lão thái thái. Nhân đó, xin bẩm hộ tiểu nhân một lời, rằng thủy chung tiểu nhân vẫn chỉ muốn được an thân. Còn nếu cứ mãi thế này, thì như đã tỏ bày, hãy để tiểu nhân lập tức ly khai, ắt sẽ tốt hơn.

Thu Nguyệt dần tái mặt, vội bảo:

- Ý người ám chỉ sẽ khó nương tay một khi đã xuất phát chiêu kình? Nếu là vậy, ôi, để ta khuyên Đại thiếu gia một lời. Thà như vậy hơn là bảo ta đi bẩm báo với lão thái thái.

Thượng Quan Vô cũng tái mặt:

- Nhũ nương cũng ám chỉ Thượng Quan Vô ta nhất định thảm bại vì gã kia? Thật không sao chịu được, Nhũ nương mau tránh ra. Ta nhất định cho gã một bài học.

Thu Nguyệt bối rối, cũng là quá sợ hãi, chỉ biết nhìn Châu Sách và Thượng Quan Vô nhưng chẳng thể thốt lên lời nào.

Thấy vậy, Châu Sách thở dài:

- Được rồi. Tiểu nhân thật không nỡ để Nhũ nương khó xử. Bất quá để tiểu nhân tự hứng chịu vài kích, ắt cũng chẳng hại chi. Nào, hãy lùi và đừng quá lo lắng như thế nữa.

Thu Nguyệt cảm kích:

- Ta biết người chịu được. Vậy hãy giúp ta và cứ biết rằng ta sẽ chẳng quên cử chỉ của người hôm nay.

Châu Sách gật đầu và tự tiến đến gần Thượng Quan Vô:

- Tiểu nhân sẽ cho Đại thiếu gia toại nguyện và quyết không phản kích. Nhưng hãy hứa, không được công quá tam chiêu và nhất là không chủ ý công vào các chỗ hiểm. Nếu được vậy xin Đại thiếu gia cứ ra tay tùy ý.

Thượng Quan Tuyệt Hà giật mình kinh hãi:

- Người đã phát cuồng chẳng? Hoặc giả quá tự phụ, xem công phu của Thượng Quan phủ gia chẳng ra gì? Cho người hay, kể cả bậc tiền bối võ

lâm đương đại e cũng chẳng dám làm chuyện mạo hiểm như người bây giờ. Hãy mau có lời tạ tội và ta cũng nói giúp, để đại ca đại lượng bỏ qua.

Châu Sách bảo:

- Nếu Đại thiếu gia chấp nhận bỏ qua thì tiểu nhân, như tiểu thư vẫn thấy, dù bị dồn ép thế nào cũng xin cam phận, chấp nhận mọi phần thiệt. Nhưng liệu Đại thiếu gia ưng thuận chẳng?

Thượng Quan Tuyết Hà lập tức lâm tâm trạng tương tự, thế là cũng chẳng biết nói gì với đại ca Thượng Quan Võ.

Chợt Lôi Vị Thanh tự đề xuất:

- Vẫn có cách giúp huynh muội tiểu thư không có xử. Là hãy để Lôi mỗ tự lĩnh giáo tuyệt học kinh nhân của Châu Sách các hạ đây.

Châu Sách đáp ứng ngay:

- Vậy thì còn gì tốt bằng. Nhưng nói trước đối với Lôi công tử, Châu Sách tại hạ vẫn có thể phản thủ hoàn công một khi có cơ hội. Thế nào?

Sư đệ của Lôi Vị Thanh chợt nhào đến:

- Châu Sách người quả ngông cuồng. Vậy chẳng cần phiền đến Lôi Sư huynh, Hoàng Diệp ta tự tin thừa bản lãnh sửa trị người. Đờ!

Ào...

Trước chiêu kinh được kể là khá nhanh của kẻ tự xưng là Hoàng Diệp, nếu tất thấy mọi người cùng kịp nhảy dạt ra, xem đây là diễn biến tốt nhất sẽ chẳng khiến bất luận ai phật lòng, thì phản ứng của Châu Sách lại quá bất thường, khiến hầu hết mọi người đương diện đều hoang mang xen lẫn hoài nghi.

Đây là vì Châu Sách hoàn toàn không đủ phản ứng để chí ít tránh chiêu. Đã vậy khi sắp phải nhận chiêu của Hoàng Diệp giáng vào người, Châu Sách tuy cũng tỏ dấu hiệu quyết xuất chiêu đáp lại thì lạ thay cử chỉ này cũng quá chậm. Vì vậy...

Ầm!

Châu Sách bị trúng kinh, toàn thân chao đảo chỉ biết lùì và lùì.

Hoàng Diệp được dịp cười đắc ý và lại tiếp tục bật lao đến với chiêu công thứ hai:

- Bản lĩnh Châu Sách người quả cao minh, khiến Hoàng Diệp ta bình sinh chỉ được thấy mỗi lần này là duy nhất, cũng là độc nhất vô nhị. Hãy nhận thêm chiêu thứ hai. Ha ha...

Ào...

Ngỡ sao, lần này Châu Sách cũng lúng túng, đề xuất thủ phản kháng thì rõ là đã chậm và để địch bộ lẫn tránh thì càng chậm hơn.

Phát hiện Châu Sách thế nào cũng bị trúng một kinh nữa. Thượng Quan Tuyết Hà để lộ dấu hiệu toan có thái độ ứng cứu thì bỗng Thu Nguyệt giữ lại:

- Gã không dễ chết, cũng khó bị tổn thương. Hãy chờ thêm một lúc nữa xem sao.

Cũng lúc này Châu Sách lại bị trúng kinh.

Ầm!

Hoàng Diệp lạnh giọng:

- Kể cũng khá. Bị nhị kích vẫn chưa ngã. Có phải vì thế người mới hạn định chỉ tam chiêu. Vậy đây là chiêu thứ ba, để xem người phản ứng thế nào. Đờ!

Ào...

Thượng Quan Võ khẽ kêu:

- Có rồi. Hãy nhìn cước chân gã. Như thế này gã mới dịch chuyển đúng với bộ vị của bộ pháp nào đó.

Lôi Vị Thanh vẫn hoài nghi:

- Nhưng thủy chung gã vẫn chưa hoàn chiêu? Là ý gì? Do chẳng có chiêu võ nào hay bởi gã chủ ý cho giấu sư thừa lai lịch?

Chợt Thu Nguyệt hét vang:

- Nguy rồi. Đừng nhả kinh. Châu Sách người hãy nghe ta dù chỉ lần này. Đừng nhả hết chân kinh nội lực của người. Mau dừng lại đi!

Và...

Ầm!

Ai ai cũng thấy Châu Sách lại thêm lần nữa trúng kinh, chỉ thật lạ là dung diện của Châu Sách lúc này thay vì nhợt nhạt, chứng tỏ phải bị nội thương nghiêm trọng, thì lại bừng bừng lửa giận, nhìn như hung thần ác sát,

với một tay tuy vẫn buông thõng bên người nhưng chẳng hiểu sao lại cứ run lên bần bật.

Hoàng Diệp không hiểu gì cả, chột lì lại và tiếp tục cười ha hả:

- Vậy là rõ rồi. Gã chỉ có mỗi một bản lĩnh là làm bị thịt, mặc cho ai khác muốn làm gì thì làm. Quả là một bản lĩnh vô tiền khoáng hậu. Ha ha...

Châu Sách vụt thở khì ra, cánh tay cũng đã bớt run, nhờ đó dần trấn tĩnh và lãnh đạm nhìn Lôi Vị Thanh cùng Hoàng Diệp:

- Nhị vị thỏa nguyện rồi chứ? Vậy sao chưa nhận bại với Đại thiếu gia? Phần tiểu nhân, có thể lui bước được chưa, Đại thiếu gia?

Chỉ hỏi cho có hỏi, vì sau đó Châu Sách cứ quay lưng đi thẳng.

KỶ LÂN BẢO ĐIỂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Qua Nét Vẽ Nhận Thức Võ Đạo - Nhờ Y Thuật Đáp Trả Thâm Ân

Châu Sách đang ngồi trước giá vẽ, chợt Thượng Quan Tuyết Hà vội vã từ ngoài bước vào:

- Sao Châu huynh vẫn còn ngồi đây? Không muốn đi săn với mọi người sao?

Châu Sách vội đứng lên, đồng thời cũng chủ tâm bước tránh xa chỗ vừa ngồi, sa đó mới nhẹ đáp lời:

- Đi săn ư? Chỉ e không hợp. Vì nếu tiểu thư vẫn nhớ, dù gì tại hạ vẫn là hạng gia nhân, tuy bấy lâu nay được tiểu thư cùng lão thái thái ưu ái, khiến tại hạ được đối xử như khách của quý phủ, thì với mọi người, phận tại hạ vẫn vào loại hèn kém, không hợp đâu tiểu thư.

Thượng Quan Tuyết Hà gượng cười:

- Châu huynh thật cố chấp. Dù không thể phủ nhận những lời này, thì Tuyết Hà vẫn phải nói tính khí của Châu huynh quả là vậy. Mọi việc diễn ra gần nửa năm, Châu huynh sao mãi để tâm? Thôi nào, hãy đi đi. Huống hồ trong việc này của là chủ ý của đại ca Thượng Quan Vĩ và những thay đổi gần đây của đại ca đối với Châu huynh như thế nào ắt hẳn tự Châu huynh cũng rõ.

Châu Sách phân vân:

- Lệnh đại ca cũng muốn tại hạ tham gia ư? Để làm gì? Hay lại muốn tại hạ một phen bề mặt với lần này càng có thêm nhiều người mục kích?

Thượng Quan Tuyết Hà hờn dỗi:

- Đại ca chỉ hoàn toàn vì thiện ý, cũng cho mọi người biết được Châu huynh được Thượng Quan phủ gia xem trọng như thế nào. Sao Châu huynh cứ mãi nghĩ không đúng cho đại ca?

Châu huynh nhẹ thở ra:

- Thôi được, tại hạ sẽ đi. Nhưng với một thỉnh cầu là sau đó mong được tiểu thư chỉ giáo cho tại hạ về thư họa.

Thượng Quan Tuyết Hà liền nhoẻn miệng cười:

- Thảo nào gần đây Tuyết Hà đôi khi phát hiện sự quan tâm của Châu huynh đối với các bức họa do Tuyết Hà tự vẽ. Nhưng phải gọi là thi họa trong cầm kỳ thi họa mới đúng. Còn muốn nói về thư thì phải gọi là thư pháp. Vậy Châu huynh quan tâm lĩnh vực nào?

Châu Sách thoáng đỏ mặt:

- Có thể tại hạ không biết cách dùng chữ. Nhưng ý của tại hạ là thế này, gọi như thế nào cho đúng ắt phải nhờ tiểu thư chỉ giáo. Như ở bức họa tại hạ vừa xem chẳng hạn có một đôi chỗ được tiểu thư thể hiện qua nét vẽ lúc đậm lúc nhạt, ngõ bị đứt đoạn nhưng không phải. Đây gọi là gì? Còn nữa, nếu chỉ là nét vẽ thoát đầu nhạt sau đậm dần hoặc có những nét vẽ ngược lại thì tại hạ có thể tự hiểu nguyên nhân. Chỉ với các nét vẽ như vừa nói thì quả thật có làm tại hạ quan tâm.

Thượng Quan Tuyết Hà tươi cười hơn:

- Được rồi, nếu Châu huynh muốn minh bạch thì chờ lúc đi sẵn về Tuyết Hà sẽ cho toại nguyện. Hay là vẫn muốn thì vừa đi Tuyết Hà vừa giải thích? Cũng không khó lắm đâu. Là thế này, nét vẽ lúc đó đã dần khô phẫm. Nhưng do nét vẽ ở đây cần phải giữ liền mạch. Vì thế Tuyết Hà dù muốn dừng tay để chấm thêm họa phẩm cũng không thể. Bởi vậy, chính ở những chỗ tương tự vì là các khuyết điểm nên khiến toàn thể bức họa bị hỏng. Hoặc giả Châu huynh ngấm ngầm có ý chê Tuyết Hà nhưng không muốn nói ra?

Đang miễn cưỡng đi bên cạnh Thượng Quan Tuyết Hà, Châu Sách toan giải thích thêm thì chợt thấy Nhũ nương Thu Nguyệt bất đồ xuất hiện từ một chỗ khuất. Đã vậy Thu Nguyệt còn ung dung lên tiếng, chẳng cần che giấu thái độ hoặc đã lên nghe hoặc chỉ vừa tình cờ nghe. Thu Nguyệt bảo:

- Gã không có ý chê đâu. Vì với gã hầu như mọi bức họa hầu như đều giống nhau. Ta nói đúng chẳng, Châu Sách? Vậy là ta đã giải thích hộ người rồi đấy. Nhân đây cũng có lời khen, dĩ nhiên là dành cho người. Vì

nếu ta đoán không lầm, về võ học người vừa tự vượt qua một cảnh giới nữa, cao minh hơn đúng không?

Thượng Quan Tuyệt Hà ngạc nhiên:

- Châu huynh chỉ đang cùng tiểu nữ luận về các nét vẽ, liên can gì đến võ học, mà nhũ nương có việc gì? Và sao lại xuất hiện quá đường đột?

Thu Nguyệt vẫn nhìn Châu Sách:

- Vì mọi người đang chờ đợi, do thấy tiểu thư chận chân nên nhờ ta đến xem sao. Vậy Châu Sách người cũng tham gia? Nếu như thế thì đừng bao giờ quên chuyện lần trước, trái lại phải hết sức tự kiềm chế và sẽ tốt hơn nếu người đừng đi.

Châu Sách gật đầu:

- Tại hạ cũng có ý như vậy nhưng tiểu thư không bằng lòng, lại còn bảo ý của Đại thiếu gia cũng muốn như vậy.

Thượng Quan Tuyệt Hà thờ nhận:

- Đã lâu mới có một dịp đi săn, hầu hết mọi người ai ai cũng có người hộ tống. Cảnh tiểu nữ tuy có Xuân Đồng, Hồng Đào nhưng cả hai kém quá, chẳng ai am tường thuật kỵ mã. Phần Châu huynh thì từng thổ lộ, cũng có đôi lúc am hiểu. Lại thêm chủ ý của đại ca là vậy. Thế nên, nếu có cơ hội tạo hòa khí cho mọi người thì thiện nghĩ Châu huynh cũng nên tham gia.

Thu Nguyệt thở dài:

- Nếu đã là ý của Đại thiếu gia thì ta không tiện xen vào. Nhưng ta có thể đoán, Đại thiếu gia ắt không tự nêu chủ ý này, nhất định đã có ai tác động. Vì tính khí của Đại thiếu gia thế nào ắt tiểu thư cũng rõ, vẫn thường cả nể bằng hữu huynh đệ khiến đôi khi không lường hết mọi diễn tiến có thể xảy ra. Do vậy, thủy chung ta cũng chỉ có một lời khuyên như vừa nói. Mong cả hai lưu tâm. Nhất là tiểu thư, hãy cố gắng giữ sao cho đừng có điều đáng tiếc nào xảy đến. Thôi, mau đi đi. Vì mọi người vẫn đang chờ.

Và Thu Nguyệt bỏ đi, để lại cho Thượng Quan Tuyệt Hà nhiều phân vân quan ngại:

- Là nhũ nương quá lo xa hay Châu huynh đã đoán đúng? Vì xét lại, quả thật đại ca rất xuề xòa, vì thế cũng rất dễ bị người khác tác động. Hay là Châu huynh chẳng cần đi nữa?

Châu Sách thở dài:

- Không đi ắt sẽ khiến Đại thiếu gia hoặc bị mất thể diện hoặc sẽ kém vui. Thôi thì cứ đi và tại hạ cũng tự hứa sẽ hết sức kiềm chế. Thật hy vọng mọi diễn tiến sẽ tốt đẹp.

Và cứ thế, chuyến đi săn đã bắt đầu. Theo đó thời gian cũng dần trôi qua với mọi việc vẫn suôn sẻ khiến Thượng Quan Tuyết Hà cứ mỗi lúc mỗi vui hơn, cuối cùng phải nói với Châu Sách:

- Nhũ nương không chỉ lo xa mà còn chứng tỏ đã lo hảo. Vì chuyến đi săn cũng sắp kết thúc và nào có chuyện gì xảy ra.

Châu Sách vẫn tiếp tục kỵ mã theo nước kiệu, đồng hành cùng Thượng Quan Tuyết Hà:

- Vậy khi nào cuộc săn kết thúc?

Thượng Quan Tuyết Hà dõi mắt nhìn quanh, chủ yếu là nhìn lên cao:

- Thông thường, hoặc khi trời ngả về chiều là kết thúc hoặc sẽ sớm hơn một ít nếu bỗng có pháo hiệu được phóng lên cho biết đã ai đó trong đoàn vừa săn hạ được thú lớn. Có vẻ Châu huynh vẫn luôn mong chuyến săn mau kết thúc? Đừng lo, vì theo Tuyết Hà ngắm ngẫm nhận định thì hầu như chẳng có một ai dù chủ tâm hay vô tình tỏ thái độ xem thường Châu huynh.

Chợt từ sau một chỗ quanh bỗng cùng lúc có hai thớt tuấn mã nhô ra. Và một thiếu gia ngồi trên một thớt tuấn mã chọt lên tiếng bảo:

- Tiểu thư nói vậy là sai rồi. Bởi vì gã kia dù gì vẫn là gia nhân, lẽ ra chẳng đủ tư cách có mặt. Thế mà gã vẫn nhâng nhâng trôn tráo, chứng tỏ chẳng biết thân biết phận, cũng chẳng biết thế nào là sĩ diện. Đã vậy, hừ, bấy lâu nay Mộ Dung mỗ vẫn nghe lời đồn, rằng tiểu thư dĩ nhiên là cành vàng lá ngọc, một thiên kim tiểu thư hãnh hoi, thế mà có gã vô liêm sỉ, dù là hạng bần cùng hèn kém vẫn rắp tâm đoạt ỗ phụng hoàng. Có phải là gã này, vì đang diễm phúc chỉ mình gã đồng hành cùng tiểu thư?

Liếc nhanh về phía Châu Sách, vì thấy Châu Sách vẫn điềm nhiên tọa thị nên Thượng Quan Tuyết Hà buộc phải lên tiếng, tỏ thái độ thay Châu Sách. Thượng Quan Tuyết Hà cau mặt bảo:

- Mộ Dung công tử nói năng sao không lựa lời? Vì tiểu nữ há lẽ không được quyền chọn người đồng hành cùng đi hay sao? Thiết nghĩ mọi quyết

định của tiểu nữ, Mộ Dung công tử nên xem trọng.

Trên thớt tuần mã thứ hai cũng là một thiếu gia. Vị thiếu gia này lên tiếng:

- Chao ôi sao tiểu thư hiểu sai ý của Mộ Dung Hào nhân huynh? Kỳ thực chính bản thân Trương Khả Lạc này cũng có ý bất bình, là tại sao một gã như vậy lại không tự biết thân biết phận, cứ đèo bồng toan ăn thịt thiên nga? Hay là ở gã có một vài bản lĩnh và khắp thế gian này chẳng ai bằng nên gã cân cân tự phụ? Là bản lĩnh gì vậy?

Mộ Dung Hào liền tiếp lời, giọng mai mỉa và khinh bỉ:

- Trương nhân huynh còn chưa biết ư? Vì nghe đâu gã có một bản lĩnh rất lợi hại, như được Hoàng Diệp gọi là bản lĩnh làm một bị thịt thì phải?

Trương Khả Lạc liền cười hô hố:

- Đương nhiên Trương mỗ cũng có nghe, dù chưa rõ hư thực thế nào. Nhưng ngay lúc này nếu chú tâm nhìn cũng thấy. Mộ Dung có để ý chẳng? Cách gã cầm cung tiễn trên tay kia. Dường như đó là vật quá thừa đối với gã? Cũng có thể hiểu đây là lần đầu tiên gã được cầm? Hạng như vậy có mặt trong đoàn làm gì? Chỉ vô dụng thôi. Ha ha...

Thượng Quan Tuyết Hà bực tức, dù phục và cũng rất muốn có đủ sức chịu đựng như Châu Sách thì nàng cũng phải nói, phải hỏi:

- Còn nhị vị công tử thì sao? Nếu tự phụ rất am tường thuật xạ tiễn ắt đã sẵn được nhiều thứ? Sao tiểu nữ chẳng thấy?

Mộ Dung Hào không vì thế mà ngượng ngùng hoặc bối rối, vẫn ngang nhiên nói:

- Thật tiếc vì đành để tiểu thư thất vọng. Nhưng thử hỏi, giả như ngay lúc này chợt có mãnh thú xuất hiện thì kẻ vô dụng như gã kia liệu phản ứng như thế nào?

Trương Khả Lạc phụ họa theo:

- Mộ Dung huynh không đoán ra ư? Gã chỉ có hai phản ứng, một là bỏ chạy, hai là đành dùng bản lĩnh bị thịt để ung dung đối đầu với mãnh thú. Ta hỏi người, có đúng như vậy không?

Quyết chọn Châu Sách làm đối tượng, họ Trương không chỉ diễu cợt hỏi mà còn xạ đôi mắt khinh khinh và nhạo báng nhìn Châu Sách.

Thật lạ, Châu Sách vẫn tọa thị điềm nhiên, khiến Thượng Quan Tuyết Hà một lần nữa phải lên tiếng:

- Nhị vị công tử thật khéo lo. Vì nếu ngay lúc này có mãnh thú xuất hiện thì tiểu nữ tin chắc sẽ được cơ hội mục kích bản lãnh cùng tài xạ tiễn của nhị vị công tử. Và giả như bản thân tiểu nữ vạn nhất có bị mãnh thú tấn công thì lẽ nào nhị vị công tử khoanh tay đứng nhìn và không trở hết thần uy hầu cứu nguy cho tiểu nữ?

Trương Khả Lạc chộp đúng cơ hội này và lập tức lên tiếng xua đối Châu Sách:

- Người nghe rồi đấy. Ất cũng hiểu tiểu thư muốn nói gì. Có người cùng đồng hành hầu như chẳng lợi ích gì cho tiểu thư. Vậy sao không mau rút về, chỉ để ta và Mộ Dung huynh là hoàn toàn đủ bản lãnh hầu lúc cần sẽ ra tay cứu mỹ nhân? Hãy rút mau.

Phát hiện đã lỡ lời và bị họ Trương quá nhanh mồm nhanh miệng lợi dụng, Thượng Quan Tuyết Hà bối rối nhìn và nói với Châu Sách:

- Xin đừng ngộ nhận, vì Tuyết Hà hoàn toàn không hề có ý đó.

Châu Sách thản nhiên gật đầu:

- Đương nhiên tại hạ hiểu. Nhưng dù vậy, nhị vị công tử nhận định cũng đúng. Và nếu được, tại hạ xin tiểu thư ưng thuận cho quay về.

Mộ Dung Hào bật cười:

- Kể ra người cũng biết tự lượng sức. Vậy thì về đi, ta là hảo bằng hữu với Đại thiếu gia nhà người, ắt đủ tư cách chấp nhận cho người quay về. Được chứ tiểu thư? Ha ha...

Thượng Quan Tuyết Hà hoàn toàn thất vọng, đành nhìn Châu Sách giục tuấn mã đi xa dần.

Thấy còn lại chỉ có họ với nhau, kể cả Mộ Dung Hào lẫn Trương Khả Lạc liền bắt đầu xum xoe quanh Thượng Quan Tuyết Hà.

Có thể hiểu cả hai đều hết sức lấy lòng mỹ nhân và mong được mỹ nhân quan tâm đáp lại.

Và chuyện gì đến cũng phải đến, vì tranh nhau lấy lòng mỹ nhân nên không tránh được những câu nói hoặc thái độ vừa vô tình vừa hữu ý bài xích về nhau. Thế là chuyển dần qua đấu khẩu.

Thượng Quan Tuyệt Hà ngao ngán, tự lách dần ra xa, là thái độ khiến Mộ Dung Hào và Trương Khả Lạc cùng ngộ nhân, hiểu sai hàm ý của nàng. Và lập tức cả hai cùng động thủ với những tiếng quát nạt mặt sát nhau ngày càng lớn:

- Được lắm, để xem Mộ Dung Hào ngươi là tục gia đệ tử phái Thiếu Lâm liệu đã luyện bao nhiêu tuyệt kỹ Thiếu Lâm phái. Mau đỡ!

Ào...

Mộ Dung Hào thóa mạ ngược lại:

- Còn Trương Khả Lạc ngươi chỉ là đệ tử hàng thứ ba thứ tư của Không Động phái. Nếu không nhờ uy danh sẵn có của Trương gia, liệu ngươi có đủ tư cách gọi huynh xưng đệ với ta chẳng? Vậy mà còn giám tranh dành mỹ nhân với ta. Ngươi thật không tự lượng sức. Đỡ!

Ào...

Nhìn cục diện không thể ngờ là lại xảy ra Thượng Quan Tuyệt Hà dù thêm ngao ngán vẫn bối rối, thật chẳng biết nên xử sự hoặc khuyên ngăn họ như thế nào. Thế nên Thượng Quan Tuyệt Hà cứ giục tuấn mã lần quần bước quanh, chột nghe có tiếng khẽ gọi:

- Tiểu thư mau lại đây. Chớ đứng quá gần, kéo mai hậu họ lại bảo tiểu thư xúi giục họ động thủ.

Thượng Quan Tuyệt Hà kinh ngạc nhìn về phía phát ra tiếng nói. Và vì thấy Châu Sách cứ vẫy tay nên Thượng Quan Tuyệt Hà đành đưa tuấn mã tiến lại:

- Châu huynh đã quay lại?

Châu Sách cười cười:

- Tại hạ đâu đã đi mà bảo đã quay lại.

Thượng Quan Tuyệt Hà hoài nghi:

- Vậy Châu huynh đã mục kích tất cả, nhờ ẩn nấp ở chỗ này?

Châu Sách gật đầu:

- Nhưng sở dĩ lên nấp lại vì tại hạ cứ lo vạn nhất họ có ý gây bất lợi cho tiểu thư thì sao? Ngờ đâu, cũng đáng lo sẽ bị họ phát hiện, thì may thay họ vì để nhan sắc của tiểu thư làm mờ mắt, mờ cả lý trí, khiến tại hạ có cơ hội này.

Thượng Quan Tuyết Hà thoáng đỏ mặt:

- Là cơ hội được tiếp tục đồng hành cùng Tuyết Hà ư?

Châu Sách lập tức lắc đầu:

- Sai rồi. Cơ hội tại hạ nói là được nhìn họ triển khai các chiêu thức với nhau. Và đều là những chiêu thức tại hạ chưa hề nhìn thấy.

Thượng Quan Tuyết Hà nhẹ thở ra:

- Nghe nữ nương bảo, Châu huynh vẫn không ngừng tìm cách tự nghĩ ra các chiêu thức cho riêng bản thân? Điều này thật không dễ. Chỉ là Châu huynh càng phí công càng vô ích.

Châu Sách cười cười:

- Ất tiểu thư cũng minh bạch về hạn kỳ một năm tại hạ tự ấn định cùng lão thái thái? Cũng may là vẫn chưa đến hạn kỳ và may hơn là tại hạ có cơ hội này. Chỉ mong tiểu thư giúp cho, là hãy giải thích xem các chiêu họ đang thi triển có những lợi hại như thế nào?

Thượng Quan Tuyết Hà quay lại nhìn vào cục diện:

- Dù Tuyết Hà giải thích thì Châu huynh một là khó thể hiểu ngay và hai là dù biết cũng chẳng được phép tự học trộm các chiêu thức của họ. Vì đây là điều tối kỵ trên võ lâm.

Châu Sách gật đầu:

- Tại hạ cũng hiểu sự tối kỵ này và hiển nhiên chưa từng có ý định học lén võ công dù của bất luận ai. Tuy nhiên, nếu có đủ kiến văn để biết rõ mọi lợi hại của từng chiêu từng thức họ đang thi triển thì đây là điều tại hạ cần.

Thượng Quan Tuyết Hà đáp ứng ngay bằng cách luôn nên rõ mọi sở trường sở đoản của từng chiêu từng thức đang nhìn và đồng thời cũng nói thêm với Châu Sách:

- Nhưng những hiểu biết của Tuyết Hà cũng có hạn vì không là người cùng môn cùng phái với họ.

Châu Sách bảo:

- Cũng chẳng hề chi. Vì kỳ thực, như ở mỗi môn phái đều có chung và chỉ có duy nhất một đường lối sở học. Bất quá chỉ có sai biệt về hình thái thể hiện hoặc tùy vào mức độ luyện tinh thông cùng công phu hóa hầu của từng người. Ý tại hạ muốn nói nếu chỉ dựa vào một để suy ra tất cả thì vô

khả, nhưng nếu được dựa vào hai ba thậm chí nhiều hơn thì mọi suy đoán tiếp theo là hoàn toàn có thể.

Thượng Quan Tuyết Hà dần ngạc nhiên:

- Điều này thì hiển nhiên rồi. Nhưng để suy đoán hoặc gọi là luận giải thì người được nhìn cần phải có tư chất cực nhạy bén. Châu huynh có ư?

Châu Sách đáp:

- Chẳng biết tại hạ có hay không. Chỉ biết rằng, như tại hạ từng tỏ bày rất thật cùng lão thái thái, là môn phái nọ vẫn luôn muốn tại hạ quay trở lại thành môn nhân của họ.

Nói đến đây, chợt Châu Sách kêu:

- Nhìn kìa, Có phải đấy là pháo hiệu như tiểu thư từng nói?

Thượng Quan Tuyết Hà ngẩn mặt lên và quả nhiên thấy giữa lưng trời vẫn đang hiện hữu một vệt hồng vụ nhìn rất rõ:

- Nguy tai. Đó là tin khẩn, báo có người lâm nguy, cần ứng cứu. Chúng ta đi mau.

Mộ Dung Hào và Trương Khả Lạc cũng nghe. Vì thế, dù trận giao phong vẫn chưa phân thắng phụ họ cũng ngừng tay và vội tìm lại tuấn mã để lập tức phi theo Châu Sách cùng Thượng Quan Tuyết Hà đã chạy trước.

Đang lúc khẩn trương, Châu Sách lại kêu, kèm với thái độ là vội ghì giữ dây cương lại:

- Có ác thú. Tiểu thư hãy lùi mau.

Thượng Quan Tuyết Hà cũng vội ghì dây cương. Ngờ đâu ác thú xuất hiện quá nhanh, khiến thốt tuấn mã do nàng cưỡi vì giật mình nên phát hoảng, càng cất cao hai vó trước lên.

Thượng Quan Tuyết Hà cũng chấp chới, chực ngã.

Thật may còn có Châu Sách ở bên cạnh. Châu Sách chồm qua, nhắc Thượng Quan Tuyết Hà lên, cũng là lúc đến lượt thốt tuấn mã của Châu Sách phát cất vó, chực hất Châu Sách xuống.

Thượng Quan Tuyết Hà kịp phát hiện, liền trấn tĩnh, lập tức điểm mạnh song cước lên đầu tuấn mã hầu tạo đà tự bật người lên cao.

Nhờ đó, do được Thượng Quan Tuyết Hà vẫn được Châu Sách nhắc giữ trong tay nên phản ứng của Thượng Quan Tuyết Hà cũng làm thân hình

Châu Sách cùng vọt lên cao, dễ dàng thoát hiểm và không bị ngã.

Mộ Dung Hào vì mục kích nên thêm uất, có lẽ vì thấy cảnh Châu Sách được dịp trở tài cứu mỹ nhân. Chợt Mộ Dung Hào nghe tiếng Trương Khả Lạc hô hoán thật khẩn trương:

- Mộ Dung huynh chạy mau. Há không thấy ác thú đang xông đến hay sao?

Mộ Dung Hào giật mình nhìn lại thì thấy một con gấu thật to đã lừng lừng tiến lại quá gần. Mộ Dung Hào phát hoảng, vì biết thế nào cũng đến lượt thốt tuấn mã của y hoảng sợ tung vó. Vì thế Mộ Dung Hào vội vàng đặt áp cả hai tay lên đầu tuấn mã, cũng để dụng lực tự hất người lên cao.

Đi!

Mộ Dung Hào vừa lao vọt lên thì con gấu to lớn chỉ hất chưởng tay một lượt là vỡ nát bét đầu con tuấn mã Mộ Dung Hào vừa lìa bỏ.

Bốp!

Trương Khả Lạc với khoảng cách không xa liền giương cung xạ ngay một mũi trường tiễn vào con gấu:

- Cho súc sinh người chết này.

Phập!

Nhưng mũi trường tiễn dù trúng đích, vì vẫn chưa nhằm chỗ nhược nên ác thú thêm lồng lộn, thật hung hãn. Nó nặng nề chạy về phía họ Trương.

Phát hiện mối nguy cơ đã dần rõ. Trương Khả Lạc vội ném bỏ cung tiễn, cũng dịch bộ nhảy tránh qua một bên và khi hoành thân liền thủ bộ hờm sẵn. Nhưng ác thú dù to nặng thì vẫn có những phản ứng linh hoạt khó lường. Và bằng chứng là nó cũng nhảy chồm đến, để khi phát hiện lờ đã liền ngoặt ngang, hung hãn vồ một cẳng tay về phía họ Trương chỉ vừa mới trở đến.

Vù...

Mọi diễn biến xảy đến thật nhanh khiến bất luận ai cũng chẳng còn đủ nhận thức hoặc để nghĩ suy hoặc tự lựa chọn thái độ. Chỉ biết lúc thấy họ Trương lâm nguy thì nếu Mộ Dung Hào đang lao vọt ở trên cao vội tự trầm thân xuống để giáng một chưởng kinh cật lực vào đúng đỉnh đầu ác thú thì

kể cả Châu Sách lẫn Thượng Quan Tuyết Hà cũng khẩn trương nhảy xổ vào.

Thượng Quan Tuyết Hà nhanh hơn Châu Sách nhờ thuật phi thân, lập tức tấn công vào hậu tâm ác thú. Châu Sách chậm hơn nên khi xuất hiện thì nhị kinh của Mộ Dung Hào và của Thượng Quan Tuyết Hà đã vỗ bùng bùng vào ác thú.

Tuy nhiên ắt do chẳng thắm, cái vỗ của ác thú nhắm vào họ Trương vì thế vẫn tiếp tục khiến họ Trương kinh hãi vừa trợn to hai mắt vừa cất lực đối phó bằng cách dụng song quyền quyết ngăn chặn cái vỗ của ác thú.

Châu Sách xuất hiện, lập tức xoạc chân, từ phía sau ác thú, cố vươn hết tầm để bất ngờ đập thốc ra phía trước và trúng ngay vào họ Trương. Nhờ đó họ Trương vừa bị ngã ngửa vừa được may mắn là vượt thoát tầm vỗ của ác thú.

Nhưng với phản ứng linh hoạt khó lường, ác thú thêm hung hãn sau nhị kinh vừa hứng chịu. Liên bất đồ chộp trái tay, kéo ngoặt về phía sau, đứng vào bên Châu Sách vẫn đang hiện diện ngay khi đã ứng cứu họ Trương.

Vù...

Phát hiện điều này và tự biết có muốn lui cũng không kịp, Châu Sách chỉ còn mỗi một phản ứng là khom gục đầu, dùng cả hai cách tay vòng lên tự che chắn và vội vàng xoay người lại chủ ý là càng xoay ngược được người về phía sau càng tốt.

Nhưng chỉ mới xoay được ngang người thì Châu Sách đã nghe một áp lực to nặng cứ tuôn đến, hướng thẳng vào giữa thân.

Thế là có tiếng Thượng Quan Tuyết Hà gào vang:

- Ôi... Châu huynh...

Nhưng bỗng có tiếng quát cực to ập đến, che át ngay tiếng gào của Thượng Quan Tuyết Hà:

- Tiểu tử người sao không mau rùn người tự ngã? Còn súc sinh chó hung hãn. Đi!

Ầm...

Một tiếng chạm kinh thật to liền phát lên, kèm theo là thân hình to nặng của ác thú cũng bị lão đảo thoái bật hậu.

Phần Châu Sách thì nhờ đó cảm nhận mọi áp lực vụt tan biến, cũng vội dịch người lùi ngay qua một bên và kịp thấy Mộ Dung Hào đang cùng Trương Khả Lạc hợp lực toan tiếp tục đối phó với ác thú.

Chợt Châu Sách nghe Thượng Quan Tuyết Hà gọi:

- Phụ thân!

Quá ngạc nhiên, Châu Sách toan đưa mắt tìm xem ai là phụ thân của Thượng Quan Tuyết Hà và đã xuất hiện từ lúc nào thì lại nghe thanh âm của tiếng quát cực to lúc nãy tiếp tục vang lên:

- Đối với mãnh thú đừng bao giờ mãi dồn vào tuyệt lộ. Nhị vị công tử sau một lần thoát hiểm lẽ nào chẳng nhận ra đạo lý này. Hãy lui lại và mở cho nó một sinh lộ.

Quả vậy, vừa được Mộ Dung Hào và Trương Khả Lạc mở lối, con gấu lập tức nặng nề đi thẳng. Về phần họ thì vội chạy trở lại để thi lễ đối với một văn nhân độ trung niên:

- May được Thượng Quan bá bá cứu mạng, bọn tiểu diệt xin tạ ân và bái kiến.

Châu Sách lúc này mới có cơ hội nhìn rõ văn nhân. Và vì thấy cử chỉ của Thượng Quan Tuyết Hà cứ luẩn quẩn bên cạnh nên Châu Sách mới minh bạch văn nhân chính là chủ nhân của Thượng Quan phủ gia. Và lúc này văn nhân đang nói:

- Đừng vội tạ ân, vì kỳ thực là mọi người đã tự cứu lấy nhau. Điều này tuy tốt nhưng phải chi trước đó, khi thấy mãnh thú dù trúng tiền vẫn chẳng hề hấn gì thì thà bỏ qua hơn là mãi dồn ép, dĩ nhiên chỉ dẫn đến hậu quả khó lường. Còn tiểu tử kia, người là Châu Sách? Ta thấy một bên thân người, ngay sau vai, đã bị mãnh thú vồ phải, đến cả y phục ở đó cũng bị rác bươm. Người có sao không?

Châu Sách vội quay đầu, lần lượt về hai phía, để tự nhìn chếch xuống hai bên vai. Và tuy thấy quả thật ở một bên y phục đã bị rách bung nhưng Châu Sách vẫn nhún vai đáp lời:

- Văn bối đúng là Châu Sách. Đa tạ Thượng Quan tiên bối quan tâm và vừa cứu mạng. Thật may, văn bối như vẫn vô sự.

Thượng Quan Tuyết Hà vẫn kinh hãi bước đến và dung tay chạm vào thịt da của Châu Sách ngay chỗ y phục bị mãnh thú vồ rách:

- Còn bảo là vô sự ư? Có đủ bốn vết xước thật dài đây này. Cũng may phần xương cốt vẫn nguyên vẹn. Châu huynh không cảm thấy đau ư?

Khác với Mộ Dung Hào và Trương Khả Lạc đang nhìn Châu Sách bằng ánh mắt khó chịu, phụ thân của Thượng Quan Tuyết Hà chỉ nhìn và cười cười:

- Người bảo vẫn vô sự là tốt rồi. Bởi nếu người có bị thương tích thì ta nghĩ cũng là vì ứng cứu cho Trương công tử và Trương công tử lại là khách của Thượng Quan phủ gia, tất Thượng Quan Lĩnh ta phải có phần trách nhiệm. Nhưng thôi, chuyện đã qua chớ nhắc lại làm gì. Có phải vừa nãy đã có dấu hiệu báo nguy? Vậy đi nhanh lên.

Dứt lời, Thượng Quan Lĩnh chỉ khẽ điểm chân một lượt là toàn thân lao bắn đi thật nhanh.

Vù...

Thượng Quan Tuyết Hà thấy vậy cũng lao theo. Tiếp nối sao đó là Mộ Dung Hào và Trương Khả Lạc cùng song hành. Duy chỉ Châu Sách là lạch bạch chạy chậm mãi tận phía sau.

Như chợt nhớ ra, Thượng Quan Tuyết Hà vội quay lại nhìn, thì vù một tiếng, phụ thân nàng cũng chạy ngược lại, phi thân vượt qua nàng và nhanh chóng xuất hiện cạnh Châu Sách.

Chộp vào tay Châu Sách, Thượng Quan Lĩnh bảo:

- Người chưa luyện qua thuật kinh công ư? Vậy đừng ngại, để ta đưa người đi cùng. Nào!

Vù...

Phải lo thêm một người là Châu Sách thế mà Thượng Quan Lĩnh vẫn đủ bản lĩnh kinh công để lần lượt lao vọt qua Mộ Dung Hào và Trương Khả Lạc, sau đó lại tiếp tục lao lướt qua Thượng Quan Tuyết Hà.

Vù...

Châu Sách thán phục:

- Kinh công của Thượng Quan tiền bối thật lợi hại.

Thượng Quan Lĩnh cười cười:

- Người có muốn được ta chỉ điểm chăng?

Châu Sách nhẹ thở ra:

- Vậy là tiền bối đã biết tất cả?

Thượng Quan Lĩnh không màng đáp, chỉ hỏi:

- Ta thừa nhận chân nguyên nội lực của người quả thật cũng xấp xỉ hai mươi năm công phu tu vi, nghĩa là cao minh hơn bọn công tử đang lẻo đẹo phía sau. Sao người có thể nhẫn nhịn, chịu họ sỉ nhục? Há không biết vẫn có cách để họ phải tôn trọng người hơn?

Châu Sách nhẹ đáp:

- Hạn kỳ một năm vẫn còn. Thú thật, vẫn bối cũng còn đang cân nhắc.

Thượng Quan Lĩnh lại tủm tỉm cười:

- Nghe nữ nương của Tuyết Hà bảo, những quan tâm của người về các bức họa không theo lối thông thường. Tự người đang muốn nghĩ ra một đạo lý võ học hoàn toàn khác thường ư?

Châu Sách hỏi ngược lại:

- Còn cách tiền bối lưu tâm đến vẫn bối có phải cũng là khác thường chăng?

Đến lần này Thượng Quan Lĩnh mới đáp:

- Cách Tuyết Hà quan tâm đến người khiến ta không thể không lưu tâm. Tuy vậy, đừng nghĩ ta dò xét người. Trái lại, cách người quyết tự luyện võ công làm ta nảy sinh lòng hiếu kỳ và cũng có phần thương hại. Tóm lại, dù sau hạn kỳ một năm mọi quyết định của người dĩ nhiên vẫn vô can với ta nhưng ta không thể không cho người biết là đã để phí một năm thật vô ích. Thôi, đến rồi, hãy kể như ta chưa nói gì. Ôi chao, như đã có tai họa, nguy đến tính mạng ai thì phải? Xem nào...

Đã nhìn thấy có cả một vòng người đều đang chú mục nhìn vào giữa, Châu Sách liền vội theo chân Thượng Quan Lĩnh cố lách thân tiến vào.

Có người nhận ra sự xuất hiện của Thượng Quan Lĩnh liền hô to:

- Thượng Quan tiền bối đã đến. Mọi người hãy mau nhường lối cho.

Vòng người dần rộng, nhờ đó Châu Sách càng thêm cơ hội theo sát chân Thượng Quan Lĩnh và cùng nhìn thấy nhân vật đang bị nguy đến sinh mạng chẳng ai khác ngoài Đại thiếu gia Thượng Quan Võ.

Thoạt nhìn thấy, Thượng Quan Lĩnh rúng động:

- Sao lại thế này? Điều gì đã xảy ra? Những ai được mục kích hãy mau mau cho mỗ biết tệ nhi sao lại ra nông nổi này?

Châu Sách đứng ngay phía sau lập tức nói vào tai Thượng Quan Lĩnh:

- Có vẻ Đại thiếu gia bị trúng độc. Vậy tiền bối đừng nôn nóng, trái lại hãy mau giúp Đại thiếu gia ngăn chặn sự xâm nhập của chất độc. Cần yếu thì cũng nên hộ vệ tâm mạch. Chớ để độc phát thân vong. Nhanh lên!

Những nhân vật xung quanh liền ồ lên:

- Gã là ai, mục lực thật tinh tường? Vì sao có ai trong chúng ta kịp thuật lại là Đại thiếu gia đã sơ ý bị độc xà ngoạm phải.

Nhưng có ngăn chặn cũng không kịp, vì lúc mọi người phát hiện đều đã muộn. Đại thiếu gia đã hôn mê trầm trầm, toàn thân tím tái với vài dấu vân rỉ máu bầm đen ở lòng bàn tay.

- Phải đó, nếu không, tự bọn ta cũng thừa biết là cần phải phản ứng như thế nào. Đẳng này tất cả đều quá muộn.

Mặc cho mọi người xì xào. Châu Sách lách qua và cầm vào cổ tay của Thượng Quan Võ, vừa khéo đúng vào bên tay đã bị độc xà ngoạm và động thái của Châu Sách làm xòe ngửa lòng bàn tay của Thượng Quan Võ ra, lộ rõ bốn vết thủng vừa nhỏ vừa phân thành hai hàng thượng vào hạ.

Chợt Châu Sách bảo:

- Hãy còn sinh khí. Dù muộn vẫn hơn không. Thượng Quan tiền bối liệu có cách nào giúp Đại thiếu gia hộ vệ tâm mạch thì mau lên.

Liền có người từ ngoài lên tiếng nói vọng vào thật khẩn trương:

- Nếu đây là một nhận định đáng tin thì Thượng Quan lão huynh hãy mau mau dồn thêm chân khí cho lệnh lang. Việc điểm trụ xung quanh tâm mạch hầu ngăn ngừa chất độc thẩm nhập xin cứ giao phó cho bản đạo. Hãy mau nhượng lối cho bản đạo tiến vào nào.

Mọi người lại có dịp ồ lên:

- Có Thạch Quang đạo trưởng ở đây, lo gì sinh mạng của Đại thiếu gia không được cứu vãn. Tất cả mau tránh lối nào.

Thượng Quan Lĩnh như được trút nhẹ nỗi lo khi thấy quả thật có một đạo nhân đã kịp tiến vào ngay bên cạnh:

- Có muện lắm chẳng đạo trưởng?

Đạo nhân nhìn nhanh Châu Sách:

- Thiếu hiệp nếu đã nhận định như vậy thì ở đây ngay lúc này chỉ bần đạo là đủ tư cách giúp lão huynh. Nào, tiến hành mau. Đừng để quá muện.

Châu Sách vội gật đầu:

- Dù vẫn bối nhận định sai thì điều tiên quyết vẫn nên tiến hành là lập tức phóng bế toàn bộ tâm mạch. Không đúng sao?

Thượng Quan Lĩnh tỏ ra chùng chừ, qua ánh mắt vẫn nhìn đạo nhân Thạch Quang.

Thấy vậy, Thạch Quang đạo trưởng cũng vội gật đầu:

- Lời đó chí phải. Vì tựu trung mọi phương pháp cứu giải đều quy về đạo lý này, gọi chung là y đạo.

Chỉ chờ có thể, Thượng Quan Lĩnh lập tức đặt áp hai tay, một ở đỉnh đầu và một ở đại huyệt Đan Điền của Thượng Quan Võ để trút chân nguyên vào.

Và cũng lúc này, với đỉnh đầu chợt phát xuất một tia bạch khí, đạo trưởng Thạch Quang cũng nhanh nhẹn và chuẩn xác điểm vào các bộ vị xung quanh vùng tâm mạch của Thượng Quan Võ.

Diễn biến dù đang lúc nghiêm trọng vẫn có người khẽ suýt xoa:

- Thái Cực khí công kìa. Quả xứng là công phu danh bất hư truyền của phái Võ Đang.

Cùng có tiếng Thượng Quan Tuyết Hà hoang mang hỏi mọi người:

- Đã xảy ra chuyện gì đến phải cần tới công phu Thái Cực khí công? Gia phụ đâu?

Châu Sách vẫn đang cầm tay Thượng Quan Võ chợt thốt:

- Khá rồi. Vậy là tạm thời ổn định. Dù chưa biết sẽ kéo dài thế này được bao lâu thì cũng vẫn giúp Thượng Quan tiên bối có thêm thời gian tìm phương cứu vãn cho Đại thiếu gia.

Thượng Quan Lĩnh cùng Thạch Quang đạo trưởng liền nhất loạt thu tay về. Và với biệt nhãn chợt dành cho Châu Sách, Thượng Quan Lĩnh toan nói gì đó thì bất chợt bị Thượng Quan Tuyết Hà ngăn lại bằng tiếng kêu thất thanh:

- Phụ thân. Sao đại ca lại như thế này? Tại sao cần thời gian tìm phương cứu vãn cho đại ca? Ôi đại ca...

Châu Sách thoáng cau mặt lại:

- Xin chớ để tiểu thư quá kích động.

Thượng Quan Lĩnh hiểu ý, vội choàng tay qua vai Thượng Quan Tuyết Hà và bảo:

- Đại ca của hài tử rồi sẽ ổn thôi. Nào, đừng lo lắng nữa. Trái lại, hãy ngủ ngoan nào, hài tử.

Thượng Quan Tuyết Hà bị điểm huyết, chợt ngã dần vào người Thượng Quan Lĩnh.

Châu Sách lại thốt:

- Cũng nên mau đưa Đại thiếu gia quay về. Vì lưu mãi ở đây e không tiện.

Thạch Quang đạo trưởng vội nhắc Thượng Quan Võ lên:

- Nói cũng phải. Chúng ta mau về thôi lão huynh.

Thượng Quan Lĩnh thì bỗng Thượng Quan Tuyết Hà lên và lập tức lao đi. Nhưng chỉ mới vài trượng, tự Thượng Quan Lĩnh chợt dừng lại và xoay người nhìn Châu Sách:

- Đa tạ. Nhưng nếu được, ta cũng muốn Châu thiếu hiệp cùng đi.

Châu Sách hít vào một hơi và gật đầu:

- Vãn bối cung kính bất như tòng mệnh, nguyện sẽ đến ngay.

Có vẻ yên tâm, Thượng Quan Lĩnh lúc này mới tận lực phi thân lao đi, chạy đuổi theo Thạch Quang đạo trưởng đã ở phía trước.

Phần Châu Sách, ngay lúc này, dù chỉ lờng thững thả bộ vẫn không còn nhìn thấy những ánh mắt xem thường của mọi người, dù là của Mộ Dung Hào, Trương Khả Lạc hay Lợi Vị Thanh...

KỶ LÂN BẢO ĐIỂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Tử Vực Tuyền Dò Tìm Tuyết Ngư - Nhờ Mạo Hiểm Đắc Thành Sở Học

Thạch Quang đạo trưởng chợt đứng lên, tỏ ý muốn cáo thoái. Tuy nhiên, sau một lúc ngật ngừng, đạo trưởng đành thổ lộ:

- Tuy mọi hiểu biết của bản đạo về y thuật là hữu hạn nhưng vẫn xin lập lại, sinh mạng của lệnh điệt nhất định chẳng thể tiếp tục duy trì quá trăm ngày. Thế nên, với hạn kỳ ngắn là vậy, thứ nhất, xin mọi người đừng vội nuôi bất kỳ hy vọng nào, dù là tìm Tuyết Thế Thần Y hay một nhân vật họ Bạch nào đấy nghe bảo là truyền nhân của bậc thần y này. Vì Tuyết Thế Thần Y dĩ nhiên đã phải tạ thế từ rất lâu, còn về nhân vật họ Bạch chỉ là lời đồn đại, e chẳng thể tin.

Thượng Quan Lĩnh dần thất vọng:

- Há lẽ kể cả điều thứ hai như đạo trưởng từng cho là phương cách khả thi cũng không thể thực hiện ư? Vì sao vậy?

Thạch Quang đạo trưởng thở dài:

- Dĩ độc công độc luôn là phương kế khả thi. Tuy nhiên, với chỉ có một trăm ngày vồn vẹn liệu lão huynh có kịp tìm một loại gọi là Độc Trung Chi Độc, lại thêm một loại đan dược đủ công hiệu để giúp lệnh lang giữ vẹn tâm mạch hầu tiến hành hạ độc ngay vào tâm mạch của lệnh lang chẳng? Tìm được một đã khó huống hại phải tìm đủ cả hai. Trừ phi, a, phải chi có ai đó biết đâu là nơi lưu ngụ và sinh trưởng của một loại gọi là Tử Hoa Tuyết Ngư. Nếu được vậy, chỉ cần tìm được một là đủ cả hai. Vì Tử Hoa Tuyết Ngư tuy có thể tự phóng xuất chất kịch độc tương tự Độc Trung Chi Độc nhưng máu huyết và nhục thể của nó lại là phương dược trân quý tợ Tuyết Liên hay Linh Chi ngàn năm. Thật không dễ chút nào. Vô lượng thọ Phật!

Nghe đến đây, lão thái thái chột bảo:

- Nếu đã là số mệnh, quả thật chẳng bao giờ có chuyện nhân định thắng thiên. Vì nếu vậy thì ai ai cũng được bất tử hay sao? Tuy nhiên, lão thân cũng xin có lời đa tạ. Vì nếu chẳng nhờ đạo trưởng thi triển tuyệt học Võ Đang thì vị tất chúng ta còn có thời gian tạm cho là ung dung bàn định về Võ nhi như thế này. Thôi, Linh nhi hãy thay mẫu thân tiễn đạo trưởng đây một quãng. Sau đó nhớ mau quay trở lại. Vì mẫu thân có điều cần phân phó.

Vì hiểu lời đó cũng có hàm ý trực khách, huống hồ ở đây hiện còn lại một mình Châu Sách cũng là ngoại nhân, nên Châu Sách toan nổi bước theo sau Thượng Quan Linh đang tiễn Thạch Quang đạo trưởng.

Ngờ đâu Nhũ nương Thu Nguyệt chột nghiêng người vươn tay, ra hiệu giữ Châu Sách lại:

- Đừng vội.

Kinh ngạc, Châu Sách quay lại nhìn lão thái thái.

Thượng Quan Tuyết Hà cũng ngạc nhiên nên kêu khẽ:

- Sao Nhũ nương giữ Châu huynh lại?

Thu Nguyệt hất hàm:

- Đều là chủ ý của lão thái thái.

Thế là Thượng Quan Tuyết Hà hiểu vì sao Châu Sách vẫn nhìn và chờ lão thái thái lên tiếng.

Nhưng do quá hiểu ý của nội tổ mẫu nên Thượng Quan Tuyết Hà cũng đành chờ và rồi cũng đến lúc lão thái thái lên tiếng, thoát tiên là hỏi ngay Châu Sách:

- Người thật sự am hiểu y thuật?

Châu Sách nhẹ gật đầu:

- Nhưng vẫn tiếc là chưa đủ để giúp Đại thiếu gia nhiều hơn.

Lão thái thái cũng gật đầu:

- Thái độ của người đối với Thượng Quan Võ, lão thân hiện vẫn cảm kích. Dù vậy, có thể hỏi, người am hiểu y thuật là nhờ đâu? Hay vẫn không thể đáp vì cũng liên quan đến môn phái nọ?

Châu Sách gượng cười:

- Thì sự thật chính là như vậy và tiểu nhân sẽ luôn cảm kích nếu lão thái thái ứng thuận, đừng hỏi thêm gì nữa đối với tiểu nhân.

Lão thái thái cười cười:

- Lão thân chỉ hỏi một câu nữa thôi, là tại sao người có phần giật mình khi nghe đạo trưởng Thạch Quang đề cập đến nhân vật họ Bạch với lời quả quyết đây là nhân vật vị tất có thật?

Châu Sách vùng chấn động:

- Lão thái thái quả lợi hại. Vậy tiểu nhân cũng xin thành tâm đáp, với một điều kiện sẽ nói sau, là có thể tiểu nhân đã đoán biết nhân vật họ Bạch ấy là ai.

Thượng Quan Tuyết Hà cả mừng:

- Có thật chẳng? Vậy mong Châu huynh hãy vì sự sinh tử của Thượng Quan Võ đại ca mà...

Chợt lão thái thái gắt:

- Chớ nói leo vào. Vì nào đã đến lượt. Còn Châu Sách, với lời người vừa đáp, liệu lão thân có lầm chẳng nếu tự đoán thế này. Rằng y thuật của người là do họ Bạch đó chỉ điểm? Và vì họ Bạch hiện vẫn là người của môn phái nọ, một môn phái do người từng nguyện ý ly khai nên tuyệt nhiên vô khả quay lại, dù là thay Thượng Quan phủ gia ngỏ lời cầu y, cứu tử cho Võ nhi? Vậy đó là điều kiện người toan đề xuất, đúng không?

Vừa đúng lúc quay trở lại, Thượng Quan Lĩnh kêu:

- Mẫu thân nói sao? Châu Sách thay chúng ta tìm Thần Y cho Võ nhi sao?

Châu Sách thở dài:

- Xin mọi người chớ làm khó Châu Sách. Bởi như đã nói, đó là điều vô khả.

Thượng Quan Tuyết Hà nóng nảy toan phản ứng. Nhưng do chạm phải ánh mắt của lão thái thái, cũng là nội tổ mẫu của nàng nên đành nhân nhịn nén lại.

Nhân cô hội đó, Châu Sách vội lên tiếng cất vấn lão thái thái:

- Tiểu nhân có thể hỏi một câu được chẳng, cũng tương tự thôi? Là tại sao ở lão thái thái cũng xuất hiện phản ứng khác thường, dù chỉ trong một

thoáng, lúc nghe Thạch Quang đạo trưởng lập đi lập lại bốn chữ Tử Hoa Tuyệt Ngư?

Lão thái thái nhăn mặt:

- Có ư? Chỉ e người nhầm.

Thượng Quan Lĩnh bồng chen lời:

- Châu Sách không lầm đâu. Vì chính hài nhi cũng thấy tương tự. Thế nên khi nghe mẫu thân dặn nhớ quay lại, hài nhi vẫn định ninh ắt mẫu thân đã có phương bố cứu cho Võ nhi. Không phải ư, mẫu thân?

Lão thái thái thở dài:

- Chúng tôi lão thân già thật rồi, đã để bọn hậu sinh nhìn rõ tận tâm căn. Tuy nhiên, nếu đã có thể cầu y thì đừng bao giờ đề cập nữa về Tử Hoa Tuyệt Ngư.

Thượng Quan Lĩnh giật mình:

- Quá nguy hiểm hay sao?

Lão thái thái cau mày:

- Sao vẫn tiếp tục đề cập? Vì lẽ ra nên hiểu đây là việc tốt cùng nguy hiểm, độc nhất vô nhị đấy.

Thượng Quan Lĩnh liền quay qua Châu Sách:

- Phải như thế nào để Châu thiếu hiệp nhận lời giúp Thượng Quan phủ gia?

Châu Sách gạt ngay:

- Đối với vãn bối, đây là điều tuyệt đối vô khả. Cũng có thể bảo, dù việc tìm Tử Hoa Tuyệt Ngư nguy hiểm như thế nào, thà vãn bối chấp nhận mạo hiểm, quyết giúp Đại thiếu gia, hơn là bội ước, hoặc tự quay lại hoặc điếm chỉ cho chư vị cầu y.

Thượng Quan Lĩnh giận dữ, chỉ suýt nữa là phát tác nếu như lão thái thái không kịp ngăn lại và bảo:

- Đừng cư xử như thế, nhất là với người thà mất mạng hơn là bội ước. Có phải ý của người vừa nói là như thế chẳng?

Châu Sách thoáng biến sắc:

- Ý lão thái thái muốn Châu Sách này phải tìm cho bằng được Tử Hoa Tuyệt Ngư, chỉ vì một lời vừa thất ngôn thốt ra?

Lão thái thái lắc đầu:

- Đừng nghĩ lão thân chú tâm bắt ngọn hoặc muốn gia hại người. Trái lại, ý lão thân là thế này, là sẽ tỏ bày cho mọi người biết việc tìm Tử Hoa Tuyết Ngư nguy hiểm như thế nào, để khi ai ai cũng tin, nhất là người, thì vì sinh mạng của Võ nhi dầu lão thân phải hạ mình cầu xin, cũng xin mong người chấp thuận, tạo cho Võ nhi một cơ hội. Được chăng?

Thượng Quan Lĩnh giật mình:

- Sao mẫu thân nói vậy? Hãy để hài nhi hạ mình cầu xin. Quyết không thể để mẫu thân phải lụy. Hoặc cùng lắm thì để hài nhi mạo hiểm, tự tìm Tử Hoa Tuyết Ngư cũng được.

Lão thái thái lại lắc đầu:

- Người dám chẳng? Vì đó là Tử Vực tuyền.

Thượng Quan Tuyết Hà khiếp hãi:

- Sao? Tử Vực tuyền ư?

Thu Nguyệt liền lắc đầu quây quây:

- Thảo nào lão thái thái cứ khăng khăng bảo mọi người đừng đề cập tới. Vì thiên hạ đệ nhất hiểm trở từ cổ chí kim chính là chỗ này.

Thượng Quan Lĩnh đang rùng mình:

- Thật không ngờ nơi sinh trưởng của Tử Hoa Tuyết Ngư lại ở Tử Vực tuyền. Quả thật là vô khả, thập bội phần, vạn phần vô khả.

Châu Sách hoang mang:

- Mọi người đều am hiểu Tử Vực tuyền đến thế sao? Vậy đó là một chỗ như thế nào, có những nguy hiểm gì?

Chẳng hiểu sao, vừa nghe Châu Sách hỏi, lão thái thái liền hất hàm bảo Thượng Quan Tuyết Hà:

- Thiết nghĩ, người nên thử đưa gã đến đấy một lần. Vì nếu không tận mắt nhìn thì e chẳng ai tin, dù nghe nói Tử Vực tuyền nguy hiểm như thế nào.

Châu Sách hiểu ngay ẩn ý của lão thái thái:

- Có gần đây chẳng? Nhưng dù gần dù xa và dù tiểu nhân có được tận mục sở thị hay không thì cũng nên hiểu chưa phải tiểu nhân đã ưng thuận lời cầu y.

Lão thái thái nhẹ gật đầu:

- Tuyệt đối lão thân không miễn cưỡng người. Còn về Tử Vực tuyền đừng lo, chỉ cách không xa chỗ mọi người săn bắn hôm qua. Nào, cứ đi đi, sau đó quyết định như thế nào thì tùy người.

Bán tin bán nghi, Châu Sách đành theo chân Thượng Quan Tuyệt Hà một lần nữa quay lại chỗ săn bắn. Và vì lần này không dùng tuần mã nên lúc sắp đến nơi cũng là lúc trời chực đổ về chiều, hầu như trùng với thời gian hôm qua Thượng Quan Võ bị độc xà gây nguy sinh mạng.

Châu Sách rồi cũng thấy Tử Vực tuyền, quả nhiên hoàn toàn khác với lúc chỉ có thể nghe tiếng thác đổ và chảy.

Vì đó là một dòng suối có bề mặt của dòng chảy khá lớn, thế nên lúc còn cách xa, về phía hạ lưu, tiếng nước chảy êm êm đã tạo những cảm nhận chưa thật hết về dòng suối này. Chỉ khi đến đủ gần và được hướng tầm thị tuyến lên thượng lưu thì mọi cảm nhận đều thay đổi, cũng như độ nguy hiểm của dòng suối cũng thay đổi theo hướng tăng dần.

Bởi ngay trước lúc dòng suối được tuôn chảy êm đềm thì có một đoạn do địa hình vô cùng hiểm trở lạ và có thể dưới đáy suối đúng ở đoạn này cũng có nhiều địa hình kỳ quái khôn lường nên lực chảy của dòng suối tột cùng hung mãnh, khiến mặt nước luôn sôi sục và mặt tình cuộn tung lên mỗi khi phải va vào đủ mọi loại chướng ngại.

Chưa hết, kéo dài lên cao thêm nữa chính là phần thượng nguồn của dòng suối. Do địa hình vụt nhô cao thật cao, khiến dòng suối không còn là chảy xuống mà là ào ào tuôn đổ xuống. Bởi thế cho nên, ở đoạn suối có nước cuộn chảy hung hãn độ nguy hiểm tạo ra còn tăng lên thập bội phần với lực nước ào ào tuôn đổ từ trên xuống, một sức lực cực mạnh của hóa công khiến bất luận ai thoát nhìn cũng phải khiếp sợ.

Thượng Quan Tuyệt Hà cũng nhìn về đoạn suối hung hãn:

- Đây là Tử Vực tuyền, một nơi chẳng ai dám dù là tiến lại gần, vì sợ lực cuộn chảy của dòng suối cũng có thể tạo nên hấp lực cuốn họ ngã xuống.

Châu Sách nhìn lên đầu nguồn:

- Ở trên kia thì sao? Ý tại hạ muốn biết nguyên ủy chỗ xuất phát của cả dòng suối này là thế nào?

Thượng Quan Tuyết Hà đáp:

- Ất cũng như bao nguồn xuất phát của mọi dòng suối, chúng âm ỉ chảy thoát ra từ các kẽ đá, hoặc đột ngột phun trào lên từ bên dưới lòng đất. Nhiều lắm. Sau đó dần hợp lại tạo thành một dòng duy nhất và có thể chạy xuôi mãi theo địa hình từ cao xuống thấp. Nhưng cũng nói rõ thêm ở cả dòng suối này nếu phía đầu nguồn và phần hạ lưu hoàn toàn vô hại thì chỉ ở đoạn giữa vì quá hung hãn, sẵn sàng nhận chìm và hủy diệt sinh mạng của bất kỳ sinh linh nào dám đặt chân vào nên mới có tên gọi là Tử Vực tuyền.

Nhưng Châu Sách lắc đầu:

- Về phương cách để mọi dòng chảy nhỏ dần hợp lại thành bất kỳ dòng suối nào thì tại hạ dù chưa biết vẫn tự đoán ra. Thế nên, điều tại hạ muốn hỏi ở đây là nếu lão thái thái đoán quyết tại Tử Vực tuyền nhất định phải có Tử Hoa Tuyết Ngư sinh trưởng và tồn tại thì chúng từ đâu đến? Và giả như cũng tương tự nguyên ủy xuất phát và tạo ra Tử Vực tuyền. Tử Hoa Tuyết Ngư thoát đầu phải xuất hiện từ ở trên cao kia thì sao? Há lẽ chúng ta không tìm thấy và thu thập chúng từ trên đó, thay vì mạo hiểm đem sinh mạng bản thân chìm ngay vào đoạn suối hung hãn nhất và cũng chỉ để tìm bắt Tử Hoa Tuyết Ngư, nghĩa là tự tạo khó cho chúng ta?

Thượng Quan Tuyết Hà vỗ lẽ:

- Hóa ra ý Châu huynh là thế này? Vậy thì Tuyết Hà không biết. Có chăng, nếu tìm Tử Hoa Tuyết Ngư nếu dễ như vậy thì không có lý nào nội tổ mẫu vừa lo sợ vừa chỉ mãi đề cập đến mỗi địa danh Tử Vực tuyền. Châu huynh nghĩ sao?

Châu Sách chuyển dần mục quang xuống đoạn suối, chỗ hung hãn nhất:

- Hoặc giả Tử Hoa Tuyết Ngư thoát kỳ thủy cũng chi bình thường như bao loài thủy ngư khác. Chỉ khi chúng bị hãm vây ở đoạn gọi là Tử Vực tuyền thì để tiếp tục tồn tại chúng phải thay đổi sao cho thật thích nghi. Để cuối cùng, vì đã tự vượt thắng mọi nguy hiểm từng khiến bai sinh linh khác đều thúc thủ phải phó giao sinh mạng nên chúng trở thành Tử Hoa Tuyết Ngư với nhiều tính năng khó thể ngờ là có tợ linh vật.

Thượng Quan Tuyết Hà thán phục:

- Kiến giải của Châu huynh mặc dù chưa biết đúng sai hoặc hư thực thế nào thì cũng là những nhận định mà Tuyết Hà tự nhận bản thân không thể nào nghĩ ra. Hay là chúng ta quay lại, thử hỏi nội tổ mẫu xem sao? Vạn nhất đúng với ý nghĩ đầu tiên của Châu huynh, là Tử Hoa Tuyết Ngự có thể cũng tồn tại ở trên đầu nguồn thì cần gì mạo hiểm ở Tử Vực tuyền?

Châu Sách tán đồng:

- Nhưng tại hạ tạm thời vẫn lưu lại quanh đây, chỉ để dò xét rõ thêm về Tử Vực tuyền. Một mình tiểu thư cho dù phải phí công hai lần, đi về và quay trở lại, thì nhất định vẫn nhanh hơn so với có tại hạ cùng đi. Đúng không?

Thượng Quan Tuyết Hà hiểu ý và gật đầu:

- Dĩ nhiên được thi triển khinh công thì cả đi lẫn về Tuyết Hà tin vẫn nhanh hơn lần vừa rồi chỉ toàn là thả bộ bên cạnh Châu huynh. Vậy xin cứ chờ, Tuyết Hà sẽ quay lại ngay, nhanh thôi, ắt chẳng quá một canh giờ đâu.

Và đúng là như lời hứa, thoát lao đi Tuyết Hà thi triển khinh công đến độ chót, so ra thì nhanh hơn rất nhiều lần thay vì nếu cứ rảo bước như lúc này nàng đã cùng Châu Sách thực hiện.

Nhưng vừa về đến gia trang. Tuyết Hà bị chặn lại ngay bằng một câu hỏi thật hoang mang của Thu Nguyệt nữ nương:

- Sao chỉ có một mình tiểu thư? Châu Sách đâu?

Nàng đáp vội:

- Châu huynh vẫn đứng chờ ở Tử Vực tuyền. Tiểu nữ rất vội, cần hỏi nội tổ mẫu thêm về nơi sinh trưởng của Tử Hoa Tuyết Ngự.

Dứt lời, nàng lại lao đi.

Phần Thu Nguyệt thì giẫm chân và than:

- Chao ôi. Tiểu thư thật là...

Và Thu Nguyệt cũng vội lao theo Thượng Quan Tuyết Hà.

Nhờ đó, khi tình cờ nhìn thấy Thượng Quan Lĩnh, Tuyết Hà nếu chỉ thoáng dừng và lại lao tiếp thì Thu Nguyệt lại vội lao đến, thậm chí bám báo điều gì đó cùng Thượng Quan Lĩnh.

Phản ứng của Thượng Quan Lĩnh thật lạ, cũng biến sắc và giận dữ cùng Thu Nguyệt lao đuổi theo Tuyết Hà ngay.

Thế nên lúc Thượng Quan Tuyết Hà đường đột xuất hiện ở tịnh phòng của nội tổ mẫu thì cũng vừa lúc Thượng Quan Lĩnh và Thu Nguyệt cùng hiện diện.

Lão thái thái giật mình:

- Sao lại cùng đến cả thế này? Gã kia đâu? Nhưng đừng nói với lão thân kể cả gã cũng đến lượt bị tai họa.

Thượng Quan Tuyết Hà thở hắt ra:

- Không đâu. Chỉ là Châu huynh có nhờ hỏi lại nội tổ mẫu thật kỹ về nguyên ủy xuất xứ từ đâu Tử Hoa Tuyết Ngư sinh trưởng và tồn tại ở...

Lão thái thái giật mình một lượt nữa:

- Muốn hỏi thì phải có gã cùng về. Thôi, nguy rồi. Có phải gã bảo vẫn chờ người ở đó? Vậy thì đi mau.

Và không để bất luận ai có phản ứng gì, lão thái thái vội phân phó:

- Cũng chưa biết hư thực thế nào, dù vậy Lĩnh nhi hãy mau đôn đốc và huy động toàn bộ gia nhân, nhưng tạm thời chớ gây kinh động đến ai không thuộc bốn phủ. Còn Thu Nguyệt thì cùng hộ trợ Thượng Quan Lĩnh, sau đó cùng theo cả đến Tử Vực tuyền. Nha đầu kia, còn đứng đó làm gì? Mau đưa nội tổ mẫu của người quay lại chỗ đó đi chứ?

Thượng Quan Tuyết Hà sợ hãi vội tuân theo, và chỉ dám mở miệng hỏi sau khi đã cùng nội tổ mẫu lao vọt ra ngoài cổng trang.

- Có phải nội tổ mẫu đang lo ngại cho sinh mạng Châu huynh, nghĩ Châu huynh chủ ý lưu lại một mình để mạo hiểm tiến vào Tử Vực tuyền?

Lão thái thái lặng lặng không đáp khiến Thượng Quan Tuyết Hà thêm sợ.

Nhưng lúc toan hỏi nữa thì Thượng Quan Tuyết Hà chợt nghe phụ thân Thượng Quan Lĩnh vừa từ phía sau cùng Thu Nguyệt lao dẫn lên, vừa khẩn trương bẩm báo lão thái thái:

- Hai nhi cũng đã sắp đặt xong. Mẫu thân đã cao niên, xin thỉnh mau quay lại. Mọi việc cứ để hai nhi tự lo liệu.

Nghe vậy, Thượng Quan Tuyết Hà phụ họa theo:

- Gia phụ nói cũng phải. Vì nếu Châu huynh đã quyết mạo hiểm thì dù gì chuyện đó cũng đã xảy ra, nội tổ mẫu có lo lắng thì vẫn vậy. Xin quay lại nghỉ ngơi thì hơn.

Thượng Quan Lĩnh đã theo kịp, vội chộp tay Thượng Quan Tuyết Hà:

- Người còn nói nữa ư? Thật vô dụng. Há không biết tất cả đang lo vì tin rằng gã Châu Sách sau khi lừa được người quay về ắt đã vội cao chạy xa bay. Làm gì có chuyện gã mạo hiểm như người vừa nói. Hừ!

Bàng hoàng và không thể tin. Thượng Quan Tuyết Hà kêu trong nỗi lo:

- Không thể như thế được. Hài nhi quả quyết Châu huynh chẳng hề là loại người như vậy.

Lão thái thái thở dài và tỏ ra mệt nhọc:

- Được rồi, cứ đợi lúc đến nơi ắt minh bạch. Lĩnh nhi đâu, mau giúp mẫu thân. Thu Nguyệt cũng vậy, mau thay lão thân chăm sóc tiểu nha đầu. Thật tội cho Võ nhi, cũng tội cho nha đầu vẫn chưa đủ lịch duyệt để hiểu thật hết về lòng người.

Thế là họ đi thành hai đôi, Thượng Quan Lĩnh thì dìu mẫu thân. Nhũ nương Thu Nguyệt thì đưa Thượng Quan Tuyết Hà cùng đi.

Họ đi trong lặng lặng với tâm trạng luôn nặng nề.

Rồi cũng đến lúc, dù trời đã ngã xuống hoàng hôn, họ đều đến được nơi phải đến.

Ở đó, cảnh quang vụt mở rộng ra cho họ thấy cả một lư vực khá to rộng của dòng suối êm đềm chảy. Và nổi bật trên tất cả là một cảnh quang họ chẳng bao giờ ngờ đến. Kể cả Thượng Quan Tuyết Hà cũng vậy. Vì thế Thượng Quan Tuyết Hà sợ hãi kêu:

- Châu huynh làm gì vậy? Hãy lên mau. Mọi người đều đã đến. Nếu cần thì cũng nên bàn định cho tân tường. Sao Châu huynh tùy tiện mạo hiểm? Mau dừng ngay. Không được tiến thêm nữa, nhất là vào Tử Vực tuyền. Hãy lên mau, Châu huynh.

Quả vậy, lúc này Châu Sách đang giữa dòng suối, dù vẫn ở đoạn nước chảy êm êm nhưng nếu cứ theo hướng đó tiến thêm thì chỉ năm bảy trượng nữa là lọt vào quăng suối hung hãn gọi là Tử Vực tuyền.

Không những vậy, vì Châu Sách lúc trầm lúc nhô hẳn người lên, với thời gian nhô lên lúc nào cũng quá ngắn so với quãng thời gian tự trầm xuống, nên chỉ đến lượt kêu thứ hai của Thượng Quan Tuyết Hà, Châu Sách mới nghe và bình thân quay lại, bước ra khỏi dòng suối:

- Tất cả đã đến ư? Như vậy càng tốt. Vì tiểu nhân có vài nghi vấn cần minh bạch. Thứ nhất, Tử Hoa Tuyết Ngư có vẻ ngoài như thế nào? Hoặc làm thế nào để dễ phân biệt hầu như chẳng thể nhầm với bất kỳ loài thủy ngư nào khác? Thứ hai...

Lão thái thái ngắt lời:

- Chờ đã. Vậy là người quyết mạo hiểm, đối đầu Tử Vực tuyền? Há không biết...

Châu Sách cũng ngắt lời ngược lại:

- Thì như lão thái thái cùng mọi người đã thấy. Thật may trước đoạn Tử Vực tuyền còn cả một quãng suối thừa rộng để tiểu nhân quyết tự làm quen và nếu không có gì thay đổi... Tử Vực tuyền dù tột cùng hung hiểm e vẫn chưa đủ gây khó khăn cho tiểu nhân. Hay nói đúng hơn, tiểu nhân có đủ tự tin khi quyết định mạo hiểm.

Lão thái thái cau mày:

- Ý nói, ngay khi chỉ còn lại một mình, người cứ thế, lập tức tiến xuống suối, bảo để dần làm quen?

Châu Sách cười loạt:

- Lão thái thái cho là chưa đủ để tiểu nhân dám có những lời huênh hoang tự phụ như vừa rồi. Vậy sao không để thời gian dần trả lời? Vì theo tiểu nhân tự toan liệu, nếu cứ thế này tiếp tục tập cho quen thì nhiều lắm chỉ đến mai, tầm quãng thời khắc này, nhất định tiểu nhân có đủ các hiểu biết cần thiết để bắt đầu tiến vào Tử Vực tuyền. Hay ở lão thái thái và mọi người hiện đang có điều nghi ngại? Vậy xin cứ nói, tiểu nhân nguyện lắng nghe nhất là về mọi lời chỉ giáo của mọi người.

Lão thái thái chột chuyển hướng câu chuyện:

- Nghe Tuyết Hà bảo, người từng nghĩ có thể cũng tìm thấy Tử Hoa Tuyết Ngư ở phía đầu nguồn?

Châu Sách nhẹ cuối đầu:

- Nếu được xin cho nghe lời chỉ giáo.

Lão thái thái bảo:

- Nếu là vậy thì Tử Hoa Tuyết Ngư chỉ là loài thủy ngư quá ư tầm thường. Trái lại, có lẽ ở đây chẳng ai hay hoặc minh bạch vì sao quãng suối

hung hãn kia được gọi là Tử Vực tuyền. Dĩ nhiên vì nó quá nguy hiểm. Nhưng kỳ thực, sở dĩ gọi như vậy là do cách gọi của Tử Hoa Tuyết Ngư mà ra. Bởi chỗ nguy hiểm bậc nhất của Tử Vực tuyền là sự phóng xuất chất Độc Trung Chi Độc của Tử Hoa Tuyết Ngư. Đây là nói nếu Tử Hoa Tuyết Ngư cảm thấy nguy và cần phải phóng xuất độc chất để tự vệ. Người hiểu chứ?

Châu Sách cay mòi:

- Vậy muốn bắt và sau đó thu giữ Tử Hoa Tuyết Ngư thì làm thế nào?

Đây cũng là nghi vấn thứ hai lúc này tiểu nhân toan hỏi nhưng chưa kịp.

Lão thái thái một lần nữa chuyển hướng câu chuyện:

- Người vẫn quyết mạo hiểm?

Châu Sách gật đầu:

- Vì tiểu nhân tự tin bản thân hoàn toàn đủ bản lĩnh thực hiện.

- Bằng cách phải tập làm quen từ dễ đến khó như người vừa làm?

Châu Sách lại gật đầu:

- Lão thái thái không tin?

- Hãy khoan nói lão thân tin hay không. Chỉ nên cho biết độ bao nhiêu lâu là hoàn thành? Đừng quên, muốn tiến vào là một chuyện, lúc thật sự tiến vào lại là một chuyện hoàn toàn khác, có thể ví như một trời một vực.

Châu Sách quay lại nhìn đoạn Tử Vực:

- Nhất định vào tầm này ngày mai tiểu nhân sẽ bắt đầu tiến vào đấy.

Nhưng nếu muốn duy trì được lâu, để đủ thời gian tìm và thu giữ Tử Hoa Tuyết Ngư, tiểu nhân nghĩ cũng phải tiếp tục tập.

- Độ bao lâu?

Châu Sách xoay mặt lại:

- Có thể ba hoặc năm. Thôi thì cứ cho chỉ khoảng mười ngày là cùng.

- Được. Vậy người vẫn quyết định mạo hiểm?

Châu Sách cười ngạo nghễ:

- Đã là nam nhi đại trượng phu, tiểu nhân thêm tự hào vì bình sinh chưa hề nói hai lời bao giờ. Lão thái thái hãy nên tin thay vì cứ mãi thái độ nghi ngờ.

Lão thái thái không giận, chỉ thở hắt ra:

- Vậy thì cứ như thế. Vì với mười ngày tới đây, phần lão thân cũng cần tìm cho người một vài vật dụng. Kẻo không, sau bao công lao khổ luyện, hãy cứ gọi như vậy, lại thêm mọi thành tâm quyết mạo hiểm của người để tận lực giúp bốn phủ, há trở thành vô ích sao? Không những thế, để thật thuận tiện cho người, vì lão thân cảm nhận ý người như đã quyết khổ luyện đêm ngày, lão thân quyết lưu Tuyết Hà lại, để lúc cần cũng có người lo đủ mọi vật thực chu tất cho người. Có được chăng?

Thượng Quan Lĩnh lo lắng:

- Mẫu thân sắp đặt như vậy liệu ổn thỏa chăng? Vì nếu được sao không để hài nhi lưu lại phục dịch gã?

Châu Sách cả cười:

- Văn bối nào dám. Kể cả thành ý của lão thái thái muốn tiểu thư Tuyết Hà cũng vậy. Vì suy cho cùng, văn bối vẫn là gia nhân, liệu tư cách gì mong được tiểu thư, thậm chí được cả Thượng Quan tiền bối phục dịch? Xin hãy cứ như thế này, văn bối thủy chung chỉ cần mỗi ngày ba bữa, nước uống thì có cả dòng suối, hãy để gia nhân quý phủ ngày ngày mang vật thực đến và độ mười ngày nữa nhất định có kết quả.

Lão thái thái lập tức gật đầu:

- Nhưng người cũng chớ khước từ nếu như tự Tuyết Hà lại muốn giúp người. Và thêm nữa, Châu Sách người nghĩ sao nếu lão thân tỏ bày ý định là quyết thu người làm dưỡng diệt, được kể đồng hàng và ngang bối phận với Võ nhi?

Thượng Quan Lĩnh châu mày:

- Mẫu thân...

Lão thái thái xua tay:

- Gã dám mạo hiểm vì Võ nhi. Hãy giả thử, vạn nhất gã có bề gì thì đại ân ấy bốn phủ phải đáp đền thế nào đây? Đừng nói thêm gì nữa, vì ý mẫu thân đã quyết, nhưng chỉ lo gã vẫn không thuận.

Châu Sách đáp ngay:

- Mỹ ý của lão thái thái một lần nữa hãy cho tiểu nhân chỉ tâm lĩnh mà thôi. Vì thú thật, việc trước kia đã từng ấn định hạn kỳ một năm hiện chưa kết thúc, vậy đừng thêm gì nữa trước khi tiểu nhân có quyết định. Chuyện

trước chưa xong thì vội gì định chuyện tiếp theo. Thật mong được lượng thứ.

Lão thái gật đầu:

- Phần lão thân thì thủy chung cũng không miễn cưỡng. Hãy cứ tùy người. Nào, về thôi. Vì đã tối lắm rồi.

Bảo là tối lắm nhưng kỳ thực chỉ mới là xâm xẩm và chủ ý của lão thái thái là thế nào, Châu Sách vì hiếu nên đáp:

- Lão thái thái đã đoán đúng. Và đã gọi là khổ luyện thì tiểu nhân đâu thể không khổ luyện đêm ngày? Tiểu thư cũng về đi. Kéo một chút nữa sương khuya ắt thấm lạnh. Đừng quá tỏ ra lo lắng. Huống hồ tiểu thư đang nghĩ gì, tại hạ đều hiểu rõ. Xin mạn phép không tiễn. Cung thỉnh chư vị tùy tiện.

Dứt lời, tự Châu Sách lại bình thân tiến xuống dòng suối, dần khuất hẳn cùng với bóng đêm phủ mờ.

Thượng Quan Tuyết Hà tự mang thức ăn đến và cảm thấy lạ vì chẳng thấy Châu Sách đâu:

- Châu huynh!

Và đang khi Thượng Quan Tuyết Hà vừa gọi vừa nhìn vào Tử Vực tuyền thì từ đầu nguồn có tiếng Châu Sách ứng lên gọi xuống:

- Tại hạ xuống ngay. Đừng... Tiểu thư chẳng cần vất vả tự chạy lên. Hãy để tại hạ xuống.

Chợt trước mắt Thượng Quan Tuyết Hà, Châu Sách cứ bắt từ trên cao nhảy bừa xuống.

Ào...

Nàng hoảng sợ toan kêu thì vỡ lẽ vì thấy cách nhảy của Châu Sách không những không có gì nguy hiểm trái lại còn tỏ ra vẹn phần kỳ mỹ với một nụ cười mãn ý vẫn điểm trên miệng Châu Sách.

Nàng tiến nhanh đến, đón đầu Châu Sách:

- Châu huynh vừa luyện được kinh công? Xin cung hỉ Châu huynh.

Châu Sách vẫn cười hài lòng:

- Ngờ thế nào, thuật kinh công cũng là dụng lực để vượt thẳng các trở lực, tương tự tại hạ luyện và đã không để mọi lực cuộn xoáy luôn xô đẩy ở Tử Vực tuyền. Và tùy theo chân nguyên hóa hầu cao minh đến đâu, thuật

kinh công cũng theo đó cao minh thâm hậu. Nhưng dù sao cũng đa tạ lời cung hỉ từ tiểu thư.

Thượng Quan Tuyết Hà trao thức ăn cho Châu Sách:

- Sao hôm nay Châu huynh không luyện dưới Tử Vực tuyền nữa?

Châu Sách nhún vai:

- Tại hạ nghĩ đã đủ và tiểu thư tin chẳng, suốt đêm qua tại hạ đã mặc tình vùng vẫy, đi lại khắp Tử Vực tuyền?

Nàng kinh ngạc:

- Thật sao? Chỉ mới năm ngày? Thật không thể tin nổi. Mà trên tay Châu huynh là vật gì vậy?

Châu Sách trao cho nàng một dây vải khá dài, đồng thời cũng nhận lại thức ăn từ tay nàng:

- Vì đã thành công, nhân lúc cao hứng, tại hạ vận dụng khinh công đi khắp nơi. Và ở mãi đầu nguồn trên kia tại hạ tình cờ nhặt được vật này, như là vật dụng được ai đó từng chứa khí giới, một thanh kiếm chẳng hạn.

Nhưng lúc giây vải đã vào tay, vừa thoát xem qua Thượng Quan Tuyết Hà liền kêu:

- Túi vải nhỏ dài này để chứa vật thì đúng. Nhưng vật được chứa nhất định không phải thanh kiếm như Châu huynh nghĩ, mà là độc xà. Nếu vậy thì...

Châu Sách chấn động:

- Độc xà ư? Vậy thì đây là nguyên nhân khiến Đại thiếu gia dù từng đi săn vẫn bất ngờ bị độc xà gây tai họa? Thật không tin nổi.

Thượng Quan Tuyết Hà vội lùi lại:

- Việc này thật nghiêm trọng. Tuyết Hà phải cho gia phụ biết ngay. Châu huynh thấy sao?

Châu Sách trầm ngâm và gật đầu:

- Nhưng tại hạ vẫn phải lưu lại. Đương nhiên chỉ muốn dò xét kỹ hơn, minh bạch hơn. Tiểu thư đi đi.

Thượng Quan Tuyết Hà chạy đi và đến lượt Châu Sách cũng chạy nhưng là dùng thuật kinh công phi thân lên đầu nguồn.

Ở đây, sau một lúc dò tìm khắp lượt và thật kỹ, Châu Sách thất vọng và đành quay trở lại.

Cũng lúc này, từ xa xa đang có thấp thoáng bóng dáng năm nhân vật cùng khẩn trương lướt đến.

Châu Sách nhận biết tất cả chỉ trừ một cung trang phụ nhân lần đầu tiên Châu Sách được thấy. Nhưng chưa kịp hỏi gì thì Châu Sách nghe Thượng Quan Lĩnh hỏi rất vội:

- Ngoài túi vải này, Châu thiếu hiệp hãy mau nói thật, có còn phát hiện gì nữa chẳng?

Rồi đến lượt lão thái thái cũng hỏi:

- Nghe bảo người đã ngăn cản Tuyết Hà cùng lên phía đầu nguồn, nhất định còn có những phát hiện khác nhưng người không tiện cho Tuyết Hà biết. Là gì vậy?

Châu Sách thán phục:

- Cũng do tiểu nhân không hề nghĩ đấy là túi vải để dùng chứa độc xà nên cũng không đoán ra một thi thể nằm cách không xa túi vải có thể là hung thủ thả độc xà hãm hại Đại thiếu gia. Thế là sợ tiểu thư có thể bị kích động, thi thể nọ dù đã được tiểu nhân vùi lấp, tiểu nhân vẫn không dám chỉ tiểu thư cùng lên phía đầu nguồn.

Thượng Quan Lĩnh động tâm:

- Theo Châu thiếu hiệp, thi thể ấy đã chết từ khi nào, tử trạng ra sao? Và vội vàng gì khiến Châu thiếu hiệp lo vùi lấp?

Châu Sách ngần người:

- Tử trạng ư? Y chết vì bị người đâm vào tử huyệt. Nhưng sao Thượng Quan tiên bối quá quan tâm?

Thượng Quan Lĩnh liếc nhìn mẫu thân, là động thái khiến lão thái thái đành lên tiếng:

- Vì lão thân nghĩ hung thủ sau khi đã phóng xuất độc xà hãm hại Võ nhi, lại xuất hiện ở đây nhất định là muốn ngăn cản, không cho bốn phủ tìm được Tử Hoa Tuyết Ngư để cứu Võ nhi. Nếu chẳng phải ý đó, thì mấy ngày vừa qua là đủ cho y cao bay xa chạy, đâu thể đột nhiên bỏ mạng ở đây, ngay tại đầu nguồn của Tử Vực tuyền?

Châu Sách không hiểu:

- Dù vậy thù hung thủ cũng đã vong mạng. Ý định ngăn cản kẻ như bất thành. Đâu thể là nguyên do khiến lão thái thái và mọi người ngay lúc này vẫn tỏ ra khẩn trương lo lắng?

Cùng đến với Thượng Quan Tuyết Hà, Thượng Quan Linh và Lão thái thái vẫn có thêm nữ nương Thu Nguyệt. Thế nên Thu Nguyệt bảo:

- Thiếu hiệp không thể nghĩ trước lúc hung thủ bị sát hại thì độc xà cũng đã được hung thủ thả xuống Tử Vực tuyền từ đâu nguồn ư? Và như vậy có đáng để thiếu hiệp lo ngại chưa?

Thượng Quan Tuyết Hà chợt đề xuất:

- Cũng có thể hung thủ chỉ cần dùng chất độc của độc xà nhỏ nhuộm khắp dòng suối này. Phụ thân liệu có cách nào tìm hiểu xem nước suối đã bị nhiễm độc hay chưa?

Nhưng lão thái thái ngăn lại:

- Nếu hung thủ dùng cách đó thì vô ngại. Bởi đã có Tử Hoa Tuyết Ngư. Và chỉ cần nó phát hiện có mối hiểm nguy lập tức tự thân nó phóng xuất độc chất ngăn lại. Cũng nên nhớ độc của Tử Hoa Tuyết Ngư là Độc Trung Chi Độc, nghĩa là thừa để hóa giải toàn bộ độc chất giả như bị ai đó ác ý thả vào.

Châu Sách động tâm:

- Vậy thì dù hung thủ thả độc xà vào, phải chăng mọi sự vẫn vô ngại vì đã có Tử Hoa Tuyết Ngư đối phó? Bởi nếu thật sự có gì bất ổn thì suốt đêm qua do tiểu nhân vẫn đang trong Tử Vực tuyền thì mọi tổn hại ắt đã xảy ra. Đẳng này tiểu nhân vẫn vô sự.

Lão thái thái giật mình:

- Người đã tiến nhập, sau đó vẫn an toàn bước ra khỏi Tử Vực tuyền?

Thượng Quan Tuyết Hà có cơ hội tán dương Châu Sách:

- Hài nhi vẫn chưa nói ư? Chính vì thế, như mọi người vừa nãy đã nhìn thấy, Châu huynh do vượt được mọi trở lực ở Tử Vực tuyền nên ngẫu nhiên lĩnh hội và đã vận dụng được thuật kinh công.

Lão thái thái hớn hờ:

- Nếu được vậy thì còn gì hay bằng. Là thế này, cứ cho hung thủ đã thực hiện xong ác ý, nghĩa là Tử Hoa Tuyết Ngư cũng vừa đối phó xong, có thể hiểu mọi độc chất của Tử Hoa Tuyết Ngư vào thời điểm này vì đã giảm thiểu nên kể như vô hại. Vậy nếu Châu Sách người đủ tự tin vượt qua Tử Vực tuyền thì đây đúng là thời điểm thuận tiện nhất để thu giữ Tử Hoa Tuyết Ngư.

Nghe đến đây, cung trang phụ nhân xa lạ chợt phục người xuống trước mặt Châu Sách:

- Mong thiếu hiệp gia ân giúp tiểu phụ lần này. Và một lễ này xin...

Đột ngột có người phục lạy, Châu Sách hết hoảng dịch tránh:

- Xin phu nhân đừng làm như vậy. Tại hạ...

Nhưng cung trang phụ nhân vẫn hành lễ:

- Có lẽ thiếu hiệp chưa biết, tiểu phụ là mẫu thân của bọn huynh muội Tuyết Hà. Và điều bất trắc xảy đến cho Võ nhi cũng là điều tiểu phụ từng lường trước. Dù vậy, nếu Võ nhi có mệnh hệ nào...

Châu Sách vùng thở dài:

- Ngỡ thế nào, việc cứu tử Đại thiếu gia là điều văn bối vẫn quyết tiến hành. Đâu cần đến lượt bá mẫu cầu xin. Bá mẫu mau đứng lên, văn bối nào dám nhận một lễ của bá mẫu.

Lão thái thái chợt nghiêm giọng:

- Ân cứu tử là ân vô khả báo đáp, thậm chí được sánh ngang bằng ơn tái tạo. Vậy nếu muốn đáp đền thì phu phụ Lĩnh nhi hãy nghĩ cách nào miễn thuyết phục được gã Châu Sách thuận tình trở thành dưỡng tử, thành huynh thành đệ với bọn Võ nhi. Hãy thử đi, vì dù lão thân đây cũng rất muốn nhưng chưa được gã ưng thuận.

Thượng Quan Lĩnh bối rồi, cứ nhìn Châu Sách rồi lại nhìn phu nhân vẫn còn quỳ.

Châu Sách bỗng cười xòa:

- Đại ân được quý phủ ban cho một chỗ dung thân suốt thời gian qua là quá đủ để Châu Sách này đền đáp. Và lại, đối với ai nếu Tử Vực tuyền là chốn vô khả xuất nhập thì hãy tin chỉ là điều thật dễ như trở bàn tay đối với Châu Sách. Thế nên, xin mọi người chớ mãi áy náy. Trái lại hãy gắng chờ,

nội nhật hôm nay thế nào cũng có hỷ tín cho Đại thiếu gia. Hẹn gặp lại. Hà hà...

Và Châu Sách thản nhiên tung mình xuống dòng suối, khiến lão thái thái phải vội kêu thật khẩn trương:

- Sao lại vội như vậy? Nghe đây. Tuyết Ngư có thân tuyến trắng, chỉ giữa lưng là có điểm lấm tẩm vài đốm màu tím, gọi là Tử Hoa. Còn để thu giữ thì chớ chạm tay vào. Trái lại có thể dùng vạt áo, chứa cả Tử Hoa Tuyết Ngư và nước. Sau đó thì... Ôi, không biết gã có để lọt tai chẳng? Đâu cần phải vội như vậy chứ?

Nhưng chỉ mới than đó, lão thái thái bây giờ lại tự gật đầu và lẩm bẩm:

- Phải làm sao cho gã ưng thuận trở thành người của Thượng Quan phủ gia. Hoặc thu gã làm truyền nhân cũng được. Bởi sao giống Tử Hoa Tuyết Ngư, nhờ vượt thẳng và tồn tại được ở Tử Vực tuyến, khiến trở nên linh vật hãn thế, gã phen này cũng chỉ nhờ Tử Vực tuyến, chỉ mới qua năm ngày đã như hóa thân thành người khác. Cá hóa long chẳng? Gã đã vượt vũ môn để trở thành đóa kỳ hoa chẳng? Có thể gọi gã là Quá Vũ Môn Châu Sách chẳng?

Thượng Quan Lĩnh ngữ ngàng:

- Mẫu thân đã nhìn thấy gì ở gã để có những lời mà dường như bình sinh hài nhi chưa từng nghe mẫu thân nói về ai tương tự?

Lão thái thái vẫn lẩm bẩm:

- Thì từ cổ chí kim đã có ai qua được Tử Vực tuyến mà toàn mạng quay trở lại chưa? Duy chỉ có gã. Phải gọi gã là Tiểu Thần Long Quá Vũ Môn Châu Sách.

Thượng Quan Tuyết Hà thì bắt đầu lo ngay ngáy:

- Dù gì thì cũng chờ khi Châu huynh xuất hiện trở lại đã. Vì khá lâu rồi, lạ quá, vẫn chưa thấy Châu huynh dù chỉ một lần trôi lên để đổi hơi. Hay đã có điều bất ổn chẳng?

Mọi người trở lại thực tại, càng chờ càng lo vì chẳng thấy Châu Sách đâu. Trong khi đó, ở Tử Vực tuyến dòng nước vẫn hung hãn cuộn xoáy và tuôn chảy, luôn vỗ réo âm âm vì chẳng biết bao nhiêu lượt tự va đập vào đủ mọi vật chướng ngại.

KỶ LÂN BẢO ĐIỂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Nhân Đãi Nhân, Tình Báo Đáp Tình - Thảm Họa Đến Diệt Thượng Quan Phủ

Thật lạ, Châu Sách lại tự xuất hiện từ phía hạ nguồn và cứ đứng đó gọi mọi người:

- Tại hạ may không nhục mệnh, vậy xin quy hồi quý phủ trước.

Cứ thế, Châu Sách lao đi với thuật khinh công quả nhiên chỉ mới lần đầu thi triển trước mắt mọi người. Dù vậy, vì thấy Châu Sách vừa chạy vừa nâng cao vạt áo, lão thái thái vội hối thúc giục giã:

- Mau lên! Vì nếu đã đắc thủ thì không thể giữ Tử Hoa Tuyết Ngư quá một canh giờ.

Thế là mọi người tận lực chạy. Nhưng để đuổi kịp Châu Sách thì cũng là lúc tất cả cùng về đến Thượng Quan phủ gia.

Chờ sẵn họ là thanh âm thập phần hờ hởi của đạo trưởng Thạch Quan:

- Đã có hí tìn, Vô lượng thọ Phật. Bần đạo đã xem lại toàn bộ di cáo của tiền nhân, vội quay trở lại quý phủ để đưa tin. Hóa ra Tử Hoa Tuyết Ngư vẫn sinh trưởng ở Tử Vực tuyền và còn...

Châu Sách nâng cao vạt áo ngay trước mặt Thạch Quan đạo trưởng:

- Có phải là sinh vật này? Nếu đúng thì xin phiền đạo trưởng mau mau trở diệp thủ ngay.

Vậy là chẳng để ai kịp nhìn thấy vật được chứa trong vạt áo, Châu Sách tự đi trước, tiến thẳng đến tịnh phòng, nơi Thượng Quan Võ vẫn thêm thiệp nằm chờ chết.

Đạo trưởng Thạch Quan hoang mang bám sát theo sau:

- Trong di cáo cũng lưu lại, ở chỗ Tử Hoa Tuyết Ngư sinh trưởng và tồn tại còn có cả bộ đan của nó. Di vật truyền đời để đến lượt, trước khi Tử

Hoa Tuyết Ngư nào đó phải chết vì đã sống hết kiếp, nó phóng xuất tất cả những gì đã có vào nội đan. Vì thế, theo thời gian, nội đan càng to thì càng trân quý. Châu thiếu hiệp nếu đủ đờm lược mạo và lại an toàn vượt thoát từ Tử Vực tuyền thì liệu dám nữa không, tự quay lại tìm và sở hữu nội đan bần đạo vừa nói?

Nhưng Châu Sách bỗng trở nên ưu tư lạ, không đáp gì mà cũng chẳng mở miệng nói gì nữa, chỉ lảng lạng nép lùi về một bên, không những không màng đến chuyện cả bản thân lẫn y phục đang ướt sũng mà ngay đến cả những gì xảy ra quanh đó cũng chẳng để ý lưu tâm.

Cũng may, ai nấy ở Thượng Quan phủ gia vì đều đang nôn nao chờ đợi tài diệu thủ của đạo trưởng Thạch Quan ắt sẽ khiến Thượng Quan Vô hồi sinh nên vẫn chưa ai phát hiện ra bộ dạng lẫn trạng thái kỳ lạ của Châu Sách.

Kể cả bản thân Châu Sách có lẽ cũng không nhận biết tâm trạng thực lúc này là thế nào. Và điều đó chợt được minh chứng khi bất ngờ Châu Sách mơ hồ phát hiện có một bàn tay hoặc chộp hoặc vỗ vào vai.

Châu Sách lập tức có phản ứng, không chỉ vội dịch bộ mà còn tự vòng tay lên gạt đỡ vào bàn tay kia. Tay còn lại thì Châu Sách cũng huơ lên, vẽ nên chiêu thức tấn công vào ai đó là chủ nhân bàn tay nọ.

Thế là chủ nhân của bàn tay, chính là Thượng Quan Lĩnh, do đột ngột bị Châu Sách phát chiêu công nên cũng xuất chiêu đối phó, cùng Châu Sách diễn khai một trận cận chiến mà chẳng ai ngờ là có thể xảy ra.

Vì nơi khai diễn trận chiến vẫn là gian tịnh phòng, nơi Thượng Quan Vô đang được tài diệu thủ của Thạch Quan đạo trưởng chữa trị nên dĩ nhiên những ai đương diện đều mục kích.

Thượng Quan Tuyết Hà kinh nghi toan kêu thì nghe lão thái thái nội tổ mẫu khẽ gắt:

- Chớ hốt hoảng. Há không nhận thấy gã đang lúc xuất thần sao? Còn Lĩnh nhi, cứ tiếp tục đối chiêu. Nếu không thể giúp gã tự lĩnh hội thêm các chiêu thức đã tự thấu đạt thì cũng là cơ hội nhận biết xem đường lối sở học của gã là thế nào.

Mọi người vỡ lẽ và nhận ra quả thật Châu Sách đang có trạng thái tương tự xuất thần. Vì hầu như Châu Sách không nghe những gì lão thái thái vừa nói, bằng chứng là vẫn tiếp tục biến chiêu, dần phô bày rõ hể càng kéo dài thì mọi phản ứng càng thêm linh hoạt lẫn lợi hại.

Đổi lại, ai cũng nhận ra Thượng Quan Lĩnh dù thân danh là chủ nhân Thượng Quan phủ gia thế mà càng đối phó Châu Sách thì càng có sắc mặt ngưng đọng thật nghiêm trọng.

Được một lúc, với diện mạo đã thắm đẫm mồ hôi, Thượng Quan Lĩnh chợt động thân lao vọt ra bên ngoài.

Vù...

Châu Sách cứ thế lao theo như thể Thượng Quan Lĩnh là từ thiết thạch chạy đến đâu thì hút Châu Sách theo đến đấy. Mọi người kinh nghi cũng lao ra ngoài và hiểu ngay vì sao Thượng Quan Lĩnh chợt có thái độ này.

Thế là với không gian xung quanh đã được thoáng rộng, không gò bó và chật hẹp như trong phòng lúc nãy, Thượng Quan Lĩnh lập tức thi triển tuyệt kỹ, dụng lực nhiều hơn, phổ thành chưởng, đối phó và tấn công Châu Sách từ khoảng cách xa hơn, không muốn tiếp tục cận chiến nữa.

Ào...

Nhưng Châu Sách như vẫn muốn cận chiến, thế là cứ ngang nhiên đạp bộ, tự du mình vào vùng phạm vi uy lực chưởng phong của Thượng Quan Lĩnh, cơ hồ không nhận biết đây là hành vi cực kỳ mạo hiểm, sẽ khiến Châu Sách hoặc táng mạng hoặc bị nội thương nếu để chưởng phong ấy chạm vào.

Thượng Quan Lĩnh kinh hãi, vội thu chưởng về. Ngờ đâu, chưởng chiêu chỉ mới thu, Châu Sách vẫn tiếp tục đạp bộ nên xuất kỳ bất ý vừa tiếp cận Thượng Quan Lĩnh vừa thần tốc xuất phát một chiêu sát thủ.

Vù...

Mọi người bàng hoàng nhìn. Thượng Quan Lĩnh vì cũng bàng hoàng tương tự nên chợt nhắm hai mắt lại.

Thượng Quan Tuyết Hà bật lên tiếng kêu thất thanh, hét thật to:

- Châu huynh!...

Châu Sách tỉnh hồn, ngay tức khắc đình thủ, đảo đôi mắt ngơ ngác nhìn quanh rồi tự kêu:

- Sao lại thế này? Điều gì đã xảy ra?

Thượng Quan Lĩnh cũng hoàn hồn, nghi hoặc hỏi Châu Sách:

- Thiếu hiệp không nhớ vừa có những hành động gì hay sao? Thiếu hiệp mới giao đấu với ai vậy?

Châu Sách ngẩn người, lại nhìn quanh một lần nữa. Sau cùng thì dừng mục quang ở Thượng Quan Lĩnh vẫn đứng rất gần:

- Giao đấu ư? Với tiền bối ư? Chao ôi. Vậy là văn bối lại vừa trải qua cơn mê muội, tương tự lúc ở đáy Tử Vực tuyền? Liệu văn bối đã có gì thất lễ chẳng? Mong lượng thứ. Thật văn bối không hiểu sao lại thế này? Tại sao lại như vậy chứ? Tại sao?... Tại sao?...

Vẫn cứ mãi lăm băm tự hỏi, Châu Sách dần bỏ đi và chỉ có mỗi một Thượng Quan Tuyết Hà vì được nội tổ mẫu ngấm ngấm dùng mắt ra hiệu là vội rảo bước đi theo Châu Sách.

* * * * *

Thượng Quan Tuyết Hà rất ngạc nhiên nhìn nhân vật vừa bất chợt xuất hiện:

- Nội tổ mẫu!

Lão thái thái nhẹ gật đầu:

- Gã sao rồi?

Thượng Quan Tuyết Hà thở dài:

- Vẫn như vậy. Cứ mãi nằm im, mở mắt trừng trừng nhìn bất định. Chỉ bật dậy ăn khi cảm thấy đói, sau đó lại nằm, tuyết nhiên chẳng biết gì đến xung quanh.

Lão thái thái lại gật:

- Như vậy đã ba ngày?

Thượng Quan Tuyết Hà kinh nghi:

- Theo nội tổ mẫu thì đã đủ hay hãy còn quá ít? Điều nào đây?

Thế là lại đến lượt lão thái thái thở dài:

- Chẳng ai biết được, trừ gã. Bất quá lão thân chỉ muốn tự đến để xem gã đã như thế nào vào liệu có phương cách gì giúp gã chẳng? Và dĩ nhiên lão

thân cũng chẳng biết nếu có thể thì phải giúp như thế nào, hầu đừng gặp cảnh lợi bất cập hại. A...

Chợt có tiếng đống là của Châu Sách cất lên khá gần:

- Đã phiền đến lão thái thái, tiểu nhân thật áy náy khôn xiết.

Ai cũng ngạc nhiên quay nhìn và Thượng Quan Tuyết Hà reo lên thật mừng:

- Đa tạ cao xanh đã cho Tuyết Hà nhìn thấy lại Châu huynh như ngày nào.

Châu Sách mỉm cười, thần tình mười phần tươi tỉnh, vội thi lễ nói với lão thái thái:

- Đại thiếu gia đã như thế nào? Ất nhờ hồng phúc của lão thái thái, Đại thiếu gia đã hồi phục.

Lão thái thái gật đầu, tìm chỗ ngồi xuống và cũng ra hiệu cho Châu Sách cùng ngồi:

- Về Võ nhi thì không cần bàn vội. Vì qua sắc thái của người lúc này, chẳng nét nào trầm mặc ưu tư, lão thân đoán, như người đã có câu đáp án cho dù kỳ hạn một năm chưa mãn? Và nếu lão thân liệu đoán không lầm thì lời đáp cũng sẽ là lời từ biệt.

Châu Sách cũng tự tìm chỗ ngồi xuống:

- Lão thái thái liệu việc như thần. Và nếu biết trước thế này, lẽ ra tiểu nhân nên tự tìm lão thái thái sớm hơn.

Thượng Quan Tuyết Hà phát hoảng:

- Sao phải ra đi? Thượng Quan phủ gia luôn rộng mở, nhất là đối với Châu huynh. Vậy thì...

Lão thái thái lừ mắt:

- Người biết gì mà nói chen vào? Hãy mau ra ngoài, chờ lão thân nói xong đã.

Châu Sách ngăn lại:

- Xin để tiểu thư lưu lại. Vì tiểu nhân quyết định sẽ ngay lập tức ly khai.

Lão thái thái bỏ qua Thượng Quan Tuyết Hà, quay lại với Châu Sách:

- Thật như thế ư? Vậy không phải người đang có gì cần nói hay sao?

Châu Sách kinh ngạc:

- Sao lão thái thái biết?

Lão thái thái cười cười:

- Vì người đã ngồi. Nếu không phải có chuyện muốn thổ lộ thì ngồi làm chi? Vậy nói đi, lão thân xin rửa tai nghe.

Châu Sách giật mình:

- Lão thái thái còn đoán được gì nữa không? Nếu không, mấy chữ “rửa tai nghe” phải hiểu theo ý gì?

Lão thái thái chột đề xuất:

- Nếu lão thân vẫn muốn chỉ cùng một mình người tiếp tục đàm đạo thì sao?

Châu Sách cau mày:

- Trừ phi ở lão thái thái sắp có điều tỏ bày cần giữ kín thì xin tùy tiện. Phần tiểu nhân, thiết nghĩ những gì định nói, tiểu thư dù có nghe cũng chẳng hề chi.

Thế là lão thái thái gật đầu:

- Thế thì điều người sắp nói nhất định có liên quan đến an nguy của toàn thể Thượng Quan phủ gia. Đây là để đáp lại câu người vừa hỏi lão thân bảo rửa tai nghe có hàm ý gì.

Châu Sách thật sự thán phục:

- Cao minh. Vậy thử đoán xem tiểu nhân sắp nói những gì?

Lão thái thái vùng hạ thấp giọng:

- Nhất định có liên quan đến hung thủ thả độc xà mà thi thể được người vùi lấp quá vội. Có đúng không?

Châu Sách giật mình:

- Còn gì nữa không?

Lão thái thái nheo mắt lại:

- Người đã nhận ra hung thủ. Lão thân đoán như vậy. Nhưng do người mãi vẫn không cáo giác, lão thân liệu đoán đây là ở người có nhiều chỗ không tiện. Và nói về không tiện thì lão thân không thể không nhớ đến một môn phái người từng lập thế là không bao giờ được tùy tiện đề cập đến họ. Vậy suy ra, hung thủ thả độc xà thuộc môn phái này. Cũng vì thế, mấy ngày qua người mới có tâm trạng hoang mang phân vân vô tả. Đến độ đã tự thốt

lên, đúng hơn là luôn tự hỏi: “Tại sao? Tại sao?”. Thế là lão thân đoán tiếp. Vì tuân theo lời đã lập thệ, người quyết không cáo giác họ. Nhưng do thấy họ đã có dấu hiệu muốn đối phó bốn phủ, người lại phân vân, phải cân nhắc lại mọi ân tình, nếu không nói thì áy náy với bốn phủ, còn phải nói thì nên thổ lộ thế nào đây hầu vẹn cả đôi đường. Đúng chẳng? Và nếu đúng, thoát tiên lão thân xin có lời đa tạ vì người thật sự không nỡ bỏ mặc bốn phủ. Và sau là...

Châu Sách bật đứng lên:

- Hảo. Tất thấy đều được lão thái thái lợi hại đoán đúng, khiến tiểu nhân từ trạng thái tự biết khó mở lời chuyển sang thật dễ dàng. Vậy xin quý phủ cân trọng cho và phần của tiểu nhân đến đây là xong. Xin cáo biệt.

Lão thái thái vẫn ung dung nhẹ vẩy tay:

- Đừng vội. Vì lão thân nào đã nói xong. Cũng xin hứa, người chỉ cần nghe lão nói nốt câu cuối cùng mà thôi. Sau đó nếu vẫn muốn nói lời cáo biệt thì lão thân quyết không miễn cưỡng.

Châu Sách dè dặt, dần ngồi xuống:

- Càng nhiều cơ hội gần gũi, tiểu nhân càng minh bạch lão thái thái thật lợi hại. Vậy điều sắp nghe nhất định rất nghiêm trọng? Được, tiểu nhân xin được chỉ giáo.

Lão thái thái hài lòng:

- Ngoan. Vì luận về tư chất, lão thân thừa nhận Châu Sách người là hạng thiên phú. Kể cả tâm cơ, cũng vậy, rất là mẫn tiệp. Nhưng về bề lịch duyệt thì quả thật cũng cần được chỉ dạy nhiều. Hãy nên ngoan ngoãn như vậy thì ắt được lão thân dốc túi chỉ bảo cho. Và nếu có người làm được truyền nhân thì quá tốt, vô cùng tốt.

Châu Sách nhẹ thở ra:

- Tiểu nhân cũng thấy tiếc vì e chẳng được lão thái thái giáo huấn nhiều hơn.

Lão thái thái lắc đầu:

- Vậy thì cứ nghe. Thà nghe một hơn là chẳng nghe gì. Là thế này, người nghĩ sao nếu lão thân có phần quả quyết hung thủ thả độc xà thật ý là nhằm vào người, đối phó người?

Châu Sách phản bác ngay, dù cũng có phần chột dạ:

- Nếu là vậy, có thể đoán như thế này chẳng, là ở quý phủ có nội gian?

Lão thái thái phì cười:

- Người không hiểu rồi. Vì việc người mạo hiểm để tìm Tử Hoa Tuyệt Ngự cứu mạng Võ nhi thì trước đó cũng có nhiều thượng khách vì vẫn lưu ngụ trong bốn phủ nên cũng hay biết. Ý lão thân nói, hung thủ phát hiện người tuyệt đối chẳng phải do bốn phủ có gian nhân.

Châu Sách cũng phì cười:

- Thật sao? Vậy cho hỏi, việc tiểu nhân ngày đầu đến đây vì bất khả kháng nên phải bộc lộ bản lãnh được gọi đùa là “bị thọt”, việc này thật ra chỉ có lão thái thái và nữ nương Thu Nguyệt mục kích. Thế thì tại sao Đại thiếu gia cũng hay biết, rồi dẫn đến chuyện mọi bằng hữu của Đại thiếu gia lần lượt biết? Tại sao vậy?

Lão thái thái giật mình:

- Có chuyện này ư? Vì lão thân ngỡ, theo lời Thu Nguyệt bậm cáo lại, do cách tự luyện công của người đã sơ suất bại lộ khiến họ sinh nghi. Rồi vì người không đủ nhẫn nại chịu nhục nên buộc phải bộc lộ bản lãnh ấy. Không phải như thế sao?

Thượng Quan Tuyết Hà nhờ đó có cơ hội chứng minh sự hiện diện là hữu dụng:

- Hoàn toàn không phải. Và lúc đó đích thực hài nhi cũng ngạc nhiên, còn có ý hờn giận là tại sao chuyện đó chỉ có đại ca tỏ tường, phần hài nhi thì chẳng được ai cho hay.

Lão thái thái dần biến sắc:

- Phải hỏi lại Thu Nguyệt. Vì chuyện này, ngoài một mình thân phụ người lão thân nghĩ phải cho hay thì lão thân đã dặn Thu Nguyệt chẳng nên cho ai biết. Vậy mà... Hừ! Quả thật là trong bốn phủ có gian nhân. Càng nghĩ càng thêm hổ thẹn. Hừ...

Phản ứng của lão thái thái không làm Châu Sách đắc ý, vì bản thân cũng đang có mối nghi ngại riêng. Châu Sách bảo:

- Nếu quý phủ thật sự có nội gian thì lão thái thái còn nguyên do nào nữa chẳng để vẫn quả quyết tai họa xảy đến cho Đại thiếu gia cũng là dụng ý

đối phó tiểu nhân? Vì suy cho cùng, môn phái nọ phần thì chẳng có lý do gì, phần thì cũng không có lợi gì để họ bỗng nhắm vào tiểu nhân.

Lão thái thái thở dài:

- Liệu người có đang quá miễn cưỡng qua lời biện bạch này chăng? Nhưng tùy người thôi. Vì như đã nói, lão nhân thừa nhận ở người có không ít tâm cơ, nhất là qua suốt thời gian vừa rồi người lưu ngụ tại đây. Lão thân tin chắc ở bốn phủ cũng có những thái độ dù kín đáo thế nào vẫn khiến người hoặc ngộ nhận hoặc nghi ngại. Vậy hãy tận dụng mọi tâm cơ sẵn có để tự suy xét những lời lão thân vừa nói. Và đừng quên thật tâm lão thân chỉ muốn tốt cho người.

Châu Sách cảm kích:

- Tiểu nhân tự hiểu từ bản thân cũng khiến quý phủ không nhiều thì ít vẫn nghi ngại. Tuy nhiên hễ đã nói thì nói cho kỳ hết, đấy là nhờ bản thân nhẫn nại chịu đựng, sau nữa là nhờ lão thái thái luôn suy xét và cân nhắc mọi bề, đã phần nào giúp tiểu nhân cơ hồ tự minh bạch, tự phơi bày trọn vẹn tâm can khiến mọi người ngộ nhận nếu đã từng có đều tự xóa bỏ, tự cởi mở. Một lần nữa xin có lời đa tạ lão thái thái.

Thượng Quan Tuyết Hà e dè lần lượt nhìn cả hai:

- Nội tổ mẫu, hài nhi liệu có thể tỏ bày đôi lời chăng? Vì hài nhi đang cảm nhận sao giữa bốn phủ và Châu huynh như luôn giữ kẽ với nhau, vẫn còn những khoảng cách mà lẽ ra nếu đừng ai dụng tâm cơ với nhau, tương tự cách nghĩ và cách xử sự của hài nhi với Châu huynh thì ắt hẳn chẳng còn bất kỳ khoảng cách nào. Và liệu hài nhi có thể nói thẳng thêm một câu nữa được chăng, là điều ắt hẳn Châu huynh cũng tự đoán được nhờ tâm cơ mẫn tiệp sẵn có của bản thân, rằng Thượng Quan phủ gia đã lầm nghi ngờ thành tâm và thiện ý của Châu huynh, quả là sự ngộ nhận đáng tiếc. Thế nên...

Châu Sách vội ngắt lời Thượng Quan Tuyết Hà:

- Tiểu thư đừng nên nói như vậy, cũng đừng có thái độ phiến trách lệnh tổ mẫu. Bởi những sự ngộ nhận hay những nghi ngờ đã có ư, thú thật, nếu là tại hạ ắt cũng suy nghĩ tương tự. Nhưng may thay như tại hạ vừa tỏ bày, kỳ thực là do song phương tự biết kềm chế khiến mọi điều đáng tiếc đã chỉ

dừng ở đấy, nhờ vậy vẫn còn nguyên đó những thiện cảm từng có ở mỗi người. Tiểu nhân nói như vậy có đúng chẳng, lão thái thái?

Lão thái thái hài lòng:

- Lão thân thêm minh bạch Châu Sách người thật quang minh lỗi lạc, nhất là ân oán phân minh. Không sai, chẳng những là thiện cảm mà lão thân càng thêm thán phục cách hành xử của người. Vậy lão thân có một ý này, không là chỉ giáo, trái lại hãy cứ xem đây là lão thân suy nghĩ hộ người. Rằng người nghĩ sao nếu ngay khi phát hiện bọn ẩn danh giấu mặt, là những kẻ thuộc môn phái người không tiện tiết lộ, đã chủ ý ngăn cản bốn phủ tìm bắt Tử Hoa Tuyết Ngư để cứu mạng Võ nhi, thì lão thân đã có ngay những nhận định họ cố tình đối phó với người?

Châu Sách nhẹ cúi đầu:

- Xin được nghe chỉ giáo.

Lão thái thái bảo:

- Để cứu Võ nhi chỉ có đúng hai phương cách và người cũng đã biết. Vậy liệu có làm chẳng khi lão thân nghĩ sở dĩ họ hành động như thế là để người vì không thể không giúp bốn phủ cứu mạng Võ nhi nên thế nào cũng tiến hành theo phương cách thứ hai?

Châu Sách ngỡ ngàng:

- Ý lão thái thái nói họ chủ tâm tạo cơ hội cho tiểu nhân quay lại với họ?

Lão thái thái gật đầu:

- Chỉ có thể hiểu như thế. Và đã vậy thì cũng nên suy cho cùng rằng nếu họ muốn người quay lại ắt chỉ vì một trong hai nguyên nhân này. Thứ nhất, là do người có tư chất, là tư chất để luyện võ công đạt mức cao minh, họ thấy tiếc và cần có người, vì thế họ buộc phải dùng cách này.

Châu Sách phân vân, rồi gật đầu:

- Rất có thể. Nhưng đã như vậy thì chỉ cần một nguyên do là đủ, sao lão thái thái cho là vẫn còn nguyên do thứ hai?

Lão thái thái cười nhạt:

- Nghịch ngã giả vong. Người hiểu chứ? Vì phạm giới giang hồ thường hay đổ kỵ nhau. Người có tư chất, họ sẽ có lợi nếu được người là người của họ. Vậy thì họ phải chẳng sẽ rất bất lợi nếu chẳng có được người? Thế nên,

này, đừng hiểu sai ý của lão thân, trái lại hãy tự nhớ, là người từng lập thế sẽ không tiết lộ cũng không được tùy tiện quay về trụ sở của họ. Vậy họ sẽ xử sự như thế nào nếu người tuy quay về đó cầu y nhưng không thuận phục lưu lại chỗ của họ? Và đó là cách để kết tội người bội tín. Rõ chưa? Thật ý của lão thân là, được người - họ lưu, không được người - họ giết. Người cứ nghĩ kỹ thì biết.

Châu Sách chấn động:

- Họ không thể làm thế, nhất là qua cách họ từng đối xử với tiểu nhân.

Lão thái thái bảo:

- Hoặc vì trước đó họ chưa bộc lộ hoặc chỉ mới sau này có thể người đã từng phật ý ai trong số họ. Hãy nghĩ đi. Và nếu cần, lão thân sẽ chỉ cho người cách ứng phó.

Châu Sách cau mày:

- Đối đầu họ ư? Không thể nào, một là vì tiểu nhân vô khả, hai là vì tất cả chỉ còn trong giả thuyết, chẳng hề có bằng cứ nào xác thực.

Lão thái thái móm mém cười:

- Đương nhiên phải cần có đủ bằng chứng. Nếu không thì chỉ là hồ đồ sao? Không phải, lão thân chỉ muốn người có thái độ thế này, là nên đứng ngoài mọi việc, tạm thời tự thủ bàng quan, để xem mọi việc diễn tiến ra sao. Đừng vội quy kết gì cả, nhưng cũng đừng khinh xuất và xem thường những gì lão thân nói hôm nay. Và chỉ vậy thôi, cho người thấy lão thân thủy chung vẫn không hề miễn cưỡng người bất kỳ điều gì. Được rồi, giờ người muốn đi thì cứ đi.

Và lão thái thái đứng dậy, dấu hiệu cho thấy cuộc nói chuyện đã kết thúc. Điều này khiến Thượng Quan Tuyệt Hà chấn động:

- Sao nội tổ mẫu không thuyết phục Châu huynh lưu lại? Vì nếu muốn tự thủ bàng quan, chờ xem mọi việc thì chẳng đâu tiện lưu lại cho bằng Thượng Quan phủ gia của chúng ta. Đây là nói họ nhất định đã biết Châu huynh bấy lâu nay vẫn lưu ngụ ở đây.

Lão thái thái đáp lại:

- Gã có tâm cơ, dù lưu lại hay ra đi thì lão thân vẫn tin chắc gã đủ bản lĩnh đối phó. Nếu gã không lo thì người đa sự làm gì?

Chợt Châu Sách tuy bật đứng lên nhưng lại gọi:

- Nếu đã thật lòng tin, tiểu nhân từ lâu cũng có một vài nghi vấn, liệu có được lão thái thái hạ cố và ưng thuận tứ giáo chăng?

Lão thái thái liền gật đầu, chứng tỏ như vẫn chờ điều này:

- Nghi vấn về lão thân ư? Được, cứ nói. Vì nếu có thể thì lão thân sẵn sàng giải bày.

Ngờ đâu Châu Sách lại lắc đầu:

- Nhưng không phải ở đây. Tốt nhất là nên ở nơi lão thái thái đang cư ngụ.

Lão thái thái chớp nhẹ đôi mắt nhăn nheo:

- Người muốn như thế thật chứ? Vậy thì đi.

Thượng Quan Tuyết Hà hoài nghi:

- Có vẻ Châu huynh không muốn để ai nghe, kể cả Tuyết Hà?

Châu Sách thản nhiên thừa nhận:

- Dù có bị phiền trách thì tại hạ cũng vẫn phải nói, đó là tiểu thư thà đừng nghe thì hơn. Vì như đã đến lúc cần phải xóa bỏ dần mọi khoảng cách giữa tại hạ và quý phủ, chẳng phải là điều mà tiểu thư đang mong đợi hay sao? Và đã vậy thì tại hạ chỉ cần đàm đạo riêng với lệnh tổ mẫu mà thôi.

Và cứ thế, Châu Sách tiến lên, vừa đi bên cạnh vừa lễ độ cúi chào lão thái thái đã cao niên cùng đi.

Được một lúc, họ gặp nữ nương Thu Nguyệt đang đi ngược về phía họ. Thu Nguyệt tỏ ra ngạc nhiên:

- Châu thiếu hiệp đã bình ổn? Mấy ngày qua ta vẫn lo, nhất là Đại thiếu gia Thượng Quan Võ cứ luôn muốn gặp Châu thiếu hiệp.

Châu Sách không có cơ hội đáp, bởi lão thái thái đã tự lên tiếng:

- Nếu Võ nhi chỉ muốn gặp để đáp tạ thì không cần. Trái lại, người hãy bảo y, là lão thân muốn y phải tự thay đổi, phải xử sự sao cho đúng mực. Đừng mãi vì bản thân mà gây phiền lụy cho người. Mà này, tạm thời lúc này lão thân cũng không cần người. Nhớ, đừng quấy rầy đấy. Thôi, tiếp tục đi nào.

Châu Sách lại tiếp tục đưa lão thái thái cùng đi và khi có cơ hội liền khẽ hỏi:

- Lão thái thái như chẳng mấy hài lòng về Đại thiếu gia?

Lão thái thái cười lật hỏi ngược lại:

- Vậy người không phật lòng ư? Này đừng nói dối. Vì lão thân thừa biết từ lâu, ở Thượng Quan phủ gia ngoài Tuyết Hà thật chẳng đáng cho người bận tâm, còn thì đến cả lão thân e người cũng không thật hài lòng.

Châu Sách biến sắc, toan chữa lại thì lạ thay tự lão thái thái cũng tức thời thay đổi thái độ qua một tiếng thở dài và bảo:

- Dù vậy Tuyết Hà và người đều nói đúng. Lão thân thật mong sau lần đàm đạo này, mọi khoảng cách đã có giữa người và lão thân, chỉ một mình lão thân thôi, được xóa bỏ. Phải chẳng cũng vì mong muốn như vậy nên người có ý định chỉ cần cùng riêng lão thân tiếp tục đàm đạo? Vậy thì hãy đi nhanh hơn. Đừng quá bận tâm cho lão thân quá già, hễ đi nhanh là mệt. Không có đâu.

Châu Sách cũng nhẹ thở dài:

- Vừa cao niên vừa thật sự lợi hại như lão thái thái, a..., ước chi tiểu nhân luôn được tiếp nhận mọi giáo huấn từ nhân vật như lão thái thái.

Lão thái thái chớp ngay cơ hội này:

- Người cũng là một hảo tiểu tử, lão thân càng mong muốn hơn bội phần là nếu có một kẻ như người để có thể truyền lại mọi kiến văn thì tốt biết bao. Vậy đã có gì ngăn cách khiến những mong muốn giữa lão thân và người không toại nguyện?

Châu Sách chột bảo:

- Đã từng có ý định nhận tiểu nhân làm dưỡng điệt, vậy lúc này thì sao, lão thái thái có còn giữ ý định đó nữa chẳng?

Lão thái thái xúc động, toàn thân khẽ run khiến đôi chân khựng lại:

- Người bảo sao? Nhưng chẳng phải như vậy. Ý lão thân không phải hỏi như vậy. Mà chỉ muốn biết liệu người có ưng thuận lời thỉnh cầu của lão thân chẳng? Hãy nhớ, đây là lão thân thỉnh cầu.

Châu Sách cũng run khẽ khắp thân, nhưng là vì chấn động:

- Ở quý phủ vậy là có nội tình bất ổn? Mà thôi, lẽ ra tiểu nhân không nên hỏi như vậy. Trái lại, a... vì kỳ thực từ đã lâu tiểu nhân hằng mong có một nhân vật như lão thái thái để được tiếp nhận mọi chỉ giáo. Thế nên nếu đã

ưng nhận thì mọi ưu tư phiền não của lão thái thái nhất định cũng sẽ là của tiểu nhân. Tóm lại, tiểu nhân thật không nên hỏi và chỉ nên đáp lời rằng kể từ nay xin được nhận lão nhân gia như là nội tổ. Có được chăng, lão nhân gia?

Lão thái thái thêm xúc động, chợt run run áp cả hai bàn tay, vỗ nhẹ nhẹ vào tay của Châu Sách vẫn đang dùng để dìu đưa bản thân lão thái thái này giờ:

- Hảo, ngoan lắm. Hảo hài tử. Vậy đừng xưng là tiểu nhân nữa. Vì cũng từ lâu lão thân đâu còn kể hài tử là hạng gia nhân. Người ngoan lắm, hảo hài tử người quả thật đang làm lão thân hài lòng. Nào, mau đưa lão thân đi nào. Bởi với tâm trạng lúc này quả thật lão thân e khó thể đi nếu chẳng có ai dắt dìu.

Họ tiến vào một gian tịnh phòng không chỉ yên tĩnh mà còn thật kín đáo.

Nhưng cả hai chưa kịp nói gì với nhau thì bất đồ Thượng Quan Lĩnh từ ngoài lao ào vào mạnh như cơn lốc.

Tuy vậy, với thái độ đã trấn tĩnh, lão thái thái liền vẫy tay gọi Thượng Quan Lĩnh:

- Lĩnh nhi có đến cũng tốt. Lại đây. Vì mẫu thân có tin mừng là kể từ nay Châu Sách cũng là dưỡng tử của Lĩnh nhi.

Thượng Quan Lĩnh chấn động:

- Mẫu thân đã quyết định? Nếu vậy, thật mong mẫu thân nên nghe hài nhi một lời, là không phải bất cứ chuyện gì ở bốn phủ cũng cứ cho gã biết.

Lão thái thái cau mặt:

- Sao phải lo ngại? Há không biết nếu có thêm Châu Sách cùng gánh vác thì mọi điều từng gây khó xử cho Lĩnh nhi cũng sẽ mau mau được trút bỏ hay sao? Hay Lĩnh nhi vẫn quyết tự lo liệu tất cả? Cũng chẳng cần mẫu thân bận tâm can thiệp ư? Có phải ý của Lĩnh nhi là như thế chẳng?

Thượng Quan Lĩnh nhăn nhó:

- Nhưng mẫu thân liệu đã am hiểu được bao nhiêu về gã? Có thể trọn tin ở gã chưa? Thú thật, thoát nghe Thu Nguyệt bẩm trình, hài nhi vì đoán biết nên phải vội đến đây.

Lão thái thái cười nhạt:

- Đến thì nên đến, nhưng để ngăn cản chủ ý của mẫu thân thì không nên. Còn tin ở Châu Sách ư? Đừng quên, gã thật tâm và từng có cách cư xử đúng mực như thế nào. Và lại, Lĩnh nhi cũng chớ quá xem thường tâm cơ của gã. Và sở dĩ cần có lần đàm đạo này, một phần là do gã đề xuất. Như thế cũng đủ hiểu, dù mẫu thân nghe theo Lĩnh nhi, không thổ lộ mọi điều, thì e rằng tự gã cũng đã đoán biết. Nếu vẫn không tin, sẵn đây Lĩnh nhi sao không hỏi gã cho minh bạch?

Thượng Quan Lĩnh giật mình, chuyển mục quang nhìn qua Châu Sách:

- Người có thể đoán biết ư? Như thế nào?

Châu Sách thản nhiên hỏi ngược lại:

- Có hai nghi vấn, do chưa kịp hỏi lão nhân gia đây, thôi thì đành thỉnh giáo ở Thượng Quan bá phụ. Thứ nhất, nhị thiếu gia tại sao đã lâu không thấy xuất hiện ở đây? Khoan, chờ đã và đừng đáp gì vội. Vì còn nghi vấn thứ hai, đó là tại sao Thượng Quan bá mẫu phải thốt lên là từng lường trước những tai họa thế nào cũng phải xảy đến cho Đại thiếu gia? Tuy nhiên, sở dĩ tiểu điệt ngăn, không cho bá phụ đáp vội vì cũng đã tự có những nhận định riêng, là thế này. Thứ nhất, nhị thiếu gia vắng mặt nhất định không hoàn toàn hợp ý của riêng bá mẫu hoặc của tất cả. Thứ hai, sở dĩ như vậy và sở dĩ bá mẫu có vẻ luôn biết trước là thế nào cũng có tai họa xảy ra cho ai đó phải là một trong hai hậu nhân cốt nhục còn lại của bá phụ, có phải cũng vì từ lâu bá phụ đã lỡ đắc tội với ai đó? Đã đắc tội thì phải chịu hậu quả. Một hậu quả mà từ lâu bá phụ dù muốn cũng trút bỏ không được. Phải vậy chăng, hay tiểu điệt đoán sai?

Châu Sách chỉ hỏi cho có lệ. Chứ kỳ thực, qua sắc diện của Thượng Quan Lĩnh, càng nghe Châu Sách tỏ bày từng nhận định thì Thượng Quan Lĩnh tái mặt, cũng đủ cho Châu Sách biết bản thân đã đoán đúng. Thế nên, Châu Sách vẫn bình tâm khi nghe Thượng Quan Lĩnh vụt quát:

- Người là ai? Có thể hiểu quá rõ như vậy thì người chỉ có thể là kẻ được ai đó phái đến dò xét ta. Đúng không?

Do vẫn bình tâm nên Châu Sách nhẹ đáp:

- Để dò xét bá phụ, hãy nên tin, ở quý phủ quả thật đang có nội gián. Nhưng không hề là tiểu điệt. Bởi trái với mọi nghi ngờ, nhất là của lão nhân

gia ất là đang dành cho hài nhi, xin cho hài nhi tự tỏ bày. Rằng hài nhi chỉ là một Châu Sách, vô gia thân cũng chẳng hề có môn phái. Và vẫn có thể nói thêm là mọi dĩ vãng quá khứ hài nhi hiện cũng chẳng có. Điều này là sự thật. Vì cách đây gần ba năm, bỗng một hôm hài nhi chợt tỉnh lại, có thể bảo là sau một cơn mê dài, với phát hiện ở khắp thân đều bị trầy sướt, cũng mang nhiều thương tích, thì toàn bộ quá khứ dĩ vãng đã quên sạch, kể cả khi được Bạch thần y đoán chữa trị cũng phải thừa nhận sự thật này. Thế nên là kể từ đó, trong hài nhi chỉ còn lưu giữ những quá khứ gần, cụ thể là những gì từng diễn ra độ ba năm qua. Còn muốn nhớ lại mọi dĩ vãng lâu hơn, xa hơn thì vô khả. Tuyệt đối vô khả.

Lão thái thái kinh ngạc:

- Ý muốn nói là môn phái nọ đã ngẫu nhiên bắt gặp và cứu tỉnh người? Kể cả tính danh Châu Sách cũng do họ gọi, nghĩa là tính danh thật của người quyết không như vậy?

Châu Sách lắc đầu:

- Còn nhiều diễn biến nữa từng xảy ra. Khiến trước khi được môn phái nọ tình cờ bắt gặp, hài nhi từng được gán cho một tính danh khác. Sau đó, do phát hiện đây chỉ là giả danh, phần thì môn phái nọ cũng đã tìm ra nhân vật cũng trùng tính danh tương tự và là tính danh thật, qua nhân vật này, hài nhi mới minh bạch trong quá khứ tính danh đích thực của hài nhi chính là Châu Sách. Lần này thì không còn nhầm lẫn nào nữa. Nhờ đó hài nhi mới dám quả quyết, đích thực hài nhi vô gia thân, vô môn phái xuất thân.

Thượng Quan Lĩnh cau mày:

- Vậy người từng bị gán cho tính danh gì?

Lão thái thái vội xua tay:

- Đừng gây khó cho gã. Bởi nếu gã chỉ có thể thổ lộ như thế cũng đủ hiểu là vì tính danh nọ liên quan đến môn phái mà gã không tiện tiết lộ. Tuy nhiên, hãy cho lão thân hỏi câu này. Có phải vì bị phát hiện đã mang giả danh, nghĩa là đã mạo nhận thành nhân vật môn phái nọ đang tìm, thế nên người hổ thẹn, tự ly khai và chẳng đủ đờm lược lưu lại cho dù họ sẵn lòng tái thu nhận?

Châu Sách cúi đầu:

- Lão nhân gia quả thật anh minh, đã đoán hiểu đúng tâm sự của hài nhi.

Lão thái thái gật đầu:

- Vậy là mọi sở học người đang hưởng dụng, phần thì do người từng tự tìm thấy, phần nữa là do người thông tuệ tự nghĩ ra thêm?

Châu Sách gật đầu:

- Cũng nói thêm là hài nhi đã nhờ y đạo mong tự lĩnh hội võ đạo và may không thất vọng.

Lão thái thái thất vọng:

- Ý muốn nói xuất xứ võ học của người tuyệt nhiên chẳng hề có danh xưng?

Châu Sách vội lấp liếm, vì có cảm nhận chưa phải lúc nói thật:

- Nhưng bây giờ thì cũng đã có. Hài nhi vì cảm nhận đã có phần tự thành, vẫn nhớ là do từng khổ luyện trong Tử Vực tuyền, nên tạm gọi là Du Thủy công phu.

Lão thái thái chau mặt:

- Du Thủy công phu? Là ý gì?

Châu Sách giải thích:

- Mọi trở lực đủ mọi chiều của Tử Vực tuyền nếu vẫn không gây tổn hại cho hài nhi thì phải chăng dù đối đầu chưởng phong hay các kinh lực khác vẫn khó mong làm hài nhi bị tổn hại? Vậy cứ gọi là Du Thủy công phu cho xong.

Lão thái thái vỡ lẽ:

- Thảo nào ba ngày trước, lúc mọi người đang lo cứu mạng Võ nhi, ngay tại đó người lại ngẫu nhiên giao thủ với Lĩnh nhi, lão thân phát hiện người vẫn thân nhiên tiến vượt qua chưởng kinh do Lĩnh nhi xuất thủ, là nhờ Du Thủy công phu?

Châu Sách kinh hãi:

- Diễn biến lúc đó đối với hài nhi là hoàn toàn vô thức. Há lẽ hài nhi từng đối phó Thượng Quan bá phụ như vậy sao?

Thượng Quan Lĩnh cười cười:

- Tuy nhiên mai hậu người đừng liều lĩnh, tiếp tục vận dụng tương tự. Bởi ở lần đó, nếu không phải ta tự thu kinh thì một là người đã bị chưởng

thương hoặc hai là người vẫn vô khả tiến nhập thật gần ta như đã xảy ra.

Châu Sách gật đầu:

- Đa tạ bá phụ đã chỉ giáo. Tiểu điệt sẽ luôn ghi nhớ.

Lão thái thái lại chau mặt:

- Cách xưng hô nghe vẫn chưa thật thuận tai, vì lẽ ra đã đến lúc nên thay đổi. Và nếu kể cả chuyện này hãy còn miễn cưỡng thì liệu những chỉ giáo và ghi nhớ kia có...

Thu Nguyệt bồng từ ngoài lao ập vào:

- Đã có biến ở chỗ Đại thiếu gia. Lão thái thái, ồ, có cả Trang chủ nữa ư? Vậy thì...

Đồng loạt cùng có một phản ứng là Châu Sách và Thượng Quan Lĩnh. Nhưng nếu Thượng Quan Lĩnh khẩn trương lập tức lao trở ra cùng Thu Nguyệt thì Châu Sách có phần chậm hơn do còn dò hỏi lão thái thái:

- Mọi chất độc ở Đại thiếu gia nhất định đã được hóa giải toàn bộ. Vì vậy nếu có biến ắt vì nguyên nhân gì khác, lão nhân gia có muốn đến thì hài nhi xin chờ cùng đi.

Lão thái thái gật đầu:

- Tuy vội nhưng vẫn không quên cân nhắc mọi bề. Người như người. Lão thân tin, ắt chẳng bao giờ có những hành sự hồ đồ. Được, hãy đợi lão thân đi cùng.

Và khi ra đến bên ngoài, do cảm nhận có điều kỳ quái, Châu Sách liền nhăn mặt.

Lão thái thái cùng lúc này cũng có vẻ mặt khả nghi, nhất là khi thấy sắc diện nhăn nhó của Châu Sách:

- Có phải người cũng cảm thấy kỳ quái? Vì lẽ ra nếu ở chỗ Võ nhi có biến thì ít nhất cảnh quang quanh đây phải thay đổi. Thậm chí lão thân thấy tất cả hầu như vẫn bình thường. Lạ thật.

Châu Sách lập tức tỏ ra khẩn trương:

- Vậy thay vì vội đến chỗ Đại thiếu gia, lão nhân gia nghĩ sao nếu để hài nhi chạy đến với Tuyết Hà? Phần lão nhân gia thì cũng nên đến chỗ Thượng Quan bá mẫu xem sao.

Lão thái thái chộp ngay vào tay Châu Sách:

- Nếu đã nghĩ ở chỗ Võ nhi là cạm bẫy thì tốt nhất là đừng bao giờ phân khai. Lão thân cùng đi với người.

Phát hiện lão thái thái đang run, Châu Sách vội trấn an:

- Vẫn chỉ là một ý nghĩ thoáng qua. Được rồi, hài nhi sẽ luôn bên cạnh, lão nhân gia đừng để kích động thái quá. Đi nào.

Vậy là lần đầu tiên Châu Sách buộc phải thi triển khinh công mang theo một người cùng đi.

Và cũng vì thế, lão thái thái dù cao niên thì vẫn là một nhân vật võ lâm, am hiểu võ công, nên Châu Sách nghe lão thái thái nhắc nhở:

- Chân nguyên nội lực của người tăng tiến hơn lúc trước khá nhiều, là điều lẽ ra người có thể thi triển khinh công nhanh hơn và không chỉ như bây giờ. Vậy sao người không thử đưa toàn bộ chân khí lên thượng bàn? Hạ bàn càng nhẹ, cước trình càng linh hoạt khiến cước lực càng tăng. Hãy thử xem.

Châu Sách tuân lời và làm theo. Đồng thời cũng hiểu chỉ nhờ lão thái thái đang chủ động cầm tay Châu Sách thế nên lão thái thái mới có cơ hội thăm dò, nhân đó nhận biết rõ đâu là nguyên nhân đang ngăn trở thuật khinh công và chỉ cho Châu Sách cách vận dụng đúng theo chân nguyên nội lực bản thân hiện có.

Nhờ đó Châu Sách đưa lão thái thái đi nhanh hơn, và cũng rất nhanh đến được chỗ Tuyết Hà. Và Châu Sách gọi:

- Tiểu thư!

Thượng Quan Tuyết Hà nghe gọi liền tiến ra:

- Sao? Nội tổ mẫu và Châu huynh vẫn chưa đàm đạo xong ư?

Nhẹ thở ra và Châu Sách chủ động gỡ khỏi tay lão thái thái:

- Lão nhân gia nên tạm nghỉ ở đây. Hài nhi hứa sẽ quay lại ngay.

Ngờ đâu lão thái thái không chỉ chộp vào tay Thượng Quan Tuyết Hà mà còn nhanh nhẹn nắm trở lại vào tay Châu Sách:

- Lão thân đã nói rồi, đừng bao giờ phân khai. Hãy mau đi theo chủ ý của người.

Thượng Quan Tuyết Hà hoang mang toan hỏi thì đã bị Châu Sách khẩn trương lôi theo.

Châu Sách còn bảo:

- Tiểu thư chớ quá lo lắng. Vì kỳ thực vẫn chưa có gì xảy ra. Mau đi nào. Có thêm Thượng Quan Tuyết Hà, cả ba cùng thi triển khinh công và điều hệ trọng hơn là nhờ đó đã khiến lão thái thái có trở lại mọi trấn định cần thiết. Thế là lão thái thái bỗng tự cười:

- Bình sinh chưa bao giờ lão thân có những thái độ như hôm nay. Nghĩ lại thật hổ thẹn. Phải chăng là vì có người bên cạnh, một kẻ thừa tâm cơ khiến lão thân không chỉ cảm thấy thừa mà còn tự bộc lộ mọi già cỗi đã theo niên tuế chồng chất?

Thượng Quan Tuyết Hà cũng bốt hoang mang:

- Nội tổ mẫu vẫn còn nhiều bản lĩnh, hơn xa lớp hậu sinh cùng trang lứa hài nhi. Nhưng đã xảy ra chuyện gì khiến nội tổ mẫu gần như thừa nhận đang lo lắng.

Ngờ đâu Châu Sách chợt kêu:

- Có dấu hiệu bị phóng hỏa? Tiểu thư hãy mau nhận định đây là chỗ nào? Lão thái thái giương đôi mắt già nua để nhìn và chợt bủn rủn tứ chi, toàn thân chỉ chực khuyu xuống:

- Ôi Lĩnh nhi... Võ nhi...

Châu Sách đang cùng Thượng Quan Tuyết Hà gượng đỡ lão thái thái từ hai bên. Nghe thế Châu Sách ngờ ngàng:

- Không nhầm lẫn gì chứ? Vì chỗ đang phát hỏa nào phải nơi Đại thiếu gia từng lưu ngụ?

Thượng Quan Tuyết Hà đáp trong bàng hoàng:

- Châu huynh chưa kịp đến chỗ đang trị thương của Thượng Quan Võ ư? Vì vẫn lo đại ca có thể lại bị hãm hại, gia phụ đã chiều ý gia mẫu, cho phép đại ca được trị thương ngay trong mật thất, nào phải ở chỗ Châu huynh từng biết.

Tâm cơ máy động, Châu Sách bàng hoàng:

- Vậy là Thu Nguyệt nhũ nương sao?

Ngờ đâu lại nhằm lúc Thu Nguyệt hốt hoảng từ xa lao đến:

- Có địch nhân xâm phạm. Nhiều lắm. Thu Nguyệt mạo muội mượn lệnh Trang chủ, đang nhờ mọi tân khách đang tình cờ hiện hữu hỗ trợ bốn phủ

đối phó.

Lo sợ từ Thu Nguyệt thế nào cũng có những hành vi bất lợi, Châu Sách ngoài việc giữ tay, kéo lão thái thái và Thượng Quan Tuyết Hà cùng dừng lại, thì cũng đã toan ra tay xuất thủ trước. Chợt Thu Nguyệt bất ngờ khuỵu xuống, vô tình bộc lộ một khoảng lưng đã đẫm huyết, nhuộm ướt y phục phía sau.

Thượng Quan Tuyết Hà thất kinh vội giăng tay ra và chạy đến với Thu Nguyệt:

- Nhũ nương sao lại thế này? Hãy gắng chi trì, để tiểu nữ giúp nhũ nương điểm huyết chỉ huyết.

Đôi mắt của Thu Nguyệt dần mờ đi:

- Địch nhân rất lợi hại. Hạ thủ cũng rất độc ác. Kiếp nạn này bốn phủ e khó qua. Tiểu thư... tiểu thư nên khuyên lão thái thái nhẫn nhịn... Thà chạy để vẹn... tính mạng... Thu Nguyệt không thể... hầu hạ nữa... Vĩnh biệt... tiểu thư... Hự!...

Châu Sách cũng đưa lão thái thái lại gần, nhờ đó càng nhìn rõ thêm thảm trạng cũng là tử trạng của Thu Nguyệt. Vì thế, ngay khi Thu Nguyệt trút cạn hơi thở cuối cùng, Châu Sách lập tức chộp vào tay Thượng Quan Tuyết Hà hối hả lôi đi:

- Nhũ nương đã tử vong, không còn cứu vãn được nữa. Tiểu thư còn không mau chạy ư? Đi nào.

Do vận toàn lực nên Châu Sách dễ dàng lôi Thượng Quan Tuyết Hà đi. Kể cả lão thái thái cũng được Châu Sách tiếp tục đưa đi cùng.

Dù vậy, chạy thì chạy nhưng lão thái thái cũng vội hỏi:

- Châu Sách người định chạy theo hướng nào? Vì muốn tránh chạm trán với bọn địch nhân thì đâu thể chạy không chủ đích?

Châu Sách vẫn tiếp tục chạy, cũng may đã được Thượng Quan Tuyết Hà cùng chủ động chạy theo nên Châu Sách mới dám mở miệng phát thoại, bảo:

- Nếu có lão nhân gia vẫn đủ trấn tĩnh chỉ điểm thì còn gì bằng. Vì hễ tự quyết định thì hài nhi trộm nghĩ chỉ quay lại chỗ Đại thiếu gia là an toàn nhất.

Thượng Quan Tuyết Hà giật mình:

- Nhưng ở đây đã bị phóng hỏa, liệu còn chỗ nào ẩn náu mà quay lại?

Ngờ đâu lão thái thái lại tán đồng:

- Cách này quả cao minh. Vậy đi mau. Nhưng đừng quên, dù trời sắp tối dần thì ở đây vẫn quá sáng, e khó che giấu hành tung.

Châu Sách ngược nhìn trời cao:

- Sắp tối rồi sao? Vậy thì đừng đến đây nữa. Trái lại hãy làm như thế này.

Châu Sách dừng lại, tự lấy tay chà xuống đất bẩn, sau đó cũng tự bôi bẩn khắp mặt.

Thượng Quan Tuyết Hà nhăn mặt:

- Để làm gì?

Lão thái thái cũng ngạc nhiên không hiểu.

Châu Sách liền giải thích:

- Phạm vi quanh phủ khá rộng, tà nhân trời tối tìm chỗ ẩn thân bên ngoài ắt thuận lợi hơn. Và cũng nhờ đó, ta ở trong tối, địch ở ngoài sáng, chẳng phải dễ đối phó hơn sao, thay vì tự chui vào tuyệt lộ?

Tĩnh ngộ, lão thái thái bảo:

- Vậy mau bôi bẩn hộ lão thân. Dù đâu là lần đầu lão thân phải chịu thảm nhục thế này.

Sau khi bôi bẩn, có thể quả quyết chỉ giữa họ mới nhận được nhau, huống hồ sau đó cả ba cùng hòa lẫn vào một chỗ huyên náo để cuối cùng tìm ra được một chỗ ẩn thân là nấp vào giữa rặng liễu um tùm buông rũ thật thấp.

Ở đây, Châu Sách khẽ thì thào:

- Tiếng sát phạt giao đấu vẫn vang dậy, lão nhân gia nghĩ sao, hài nhi có cần kín đáo đi thám thính khắp lượt, nhất là để tìm hiểu số phận của... những người còn lại?

Thượng Quan Tuyết Hà bật rên:

- Tuyết Hà cũng muốn đi. Vì gia phụ, gia mẫu và nhất là đại ca chẳng rõ mệnh hệ thế nào?

Châu Sách khuyên nhủ:

- Sẽ rất nguy hiểm, nhất là chẳng còn ai bên cạnh để chăm sóc lệnh tổ mẫu.

Lão thái thái chợt bảo:

- Lão thân sẽ không sao đâu. Và nếu không ngại, hài tử người nên đưa Tuyết Hà cùng đi thì hơn.

Châu Sách giật mình:

- Như vậy cũng được. Nhưng lão nhân gia phải hứa đừng vì quá khích bộc lộ hành tung. Ngược lại, hài nhi cũng hứa sẽ luôn giữ Tuyết Hà thật an toàn và quay lại với lão nhân gia.

Lão thái thái âm ừ:

- Người ngại lão thân sính cường, sẽ thí mạng già chỉ đổi mỗi một mạng bọn chúng thôi sao? Đâu dễ như vậy. Trái lại, một khi mạng già này còn chỗ hữu dụng thì lão thân quyết lưu lại, nhất định sẽ có lúc cho chúng biết thế nào là lợi hại. Hãy đi đi và lão thân nguyện ủy thác Tuyết Hà cho người.

Châu Sách cùng Tuyết Hà lén lách ra và từ đó cứ men theo các chỗ tối để đi lại khắp nơi. Dĩ nhiên có không ít lần cả hai suýt chạm địch. Nhưng lần nào cũng vậy, hễ kịp phát hiện thì Châu Sách kéo Tuyết Hà tránh trước, lại còn thì ào bảo:

- Đối đầu lúc này là tự sát, chi bằng cứ lánh mặt, lo gì mai hậu không có cơ hội phục hận.

Nhưng Tuyết Hà vẫn hỏi:

- Địch nhân đều che kín diện mạo. Lẽ ra Châu huynh nên tìm cơ hội dò xét rõ lai lịch họ ra sao?

Châu Sách tán đồng:

- Nhưng chưa phải lúc này. Tiểu thư đừng lo, cơ hội còn nhiều và tại hạ tin ắt sẽ có lúc chính họ cụng tự bộc lộ chân tướng lai lịch. Đi nào.

Và cũng có lần vì chẳng kịp phát hiện nên họ thật sự chạm địch.

Thượng Quan Tuyết Hà nhận định đúng, địch nhân đã khôn ngoan dùng mảnh vải đen che kín diện mạo. Do vậy, khi bị phát hiện, thừa lúc kẻ địch giật mình chực quát hỏi và chưa kịp xuất thủ, Châu Sách vụt chớp động bằng một bộ pháp quái đản, thần tốc tiến sát vào địch nhân và lẳng lẳng hạ

thủ. Địch ngã xuống, không một tiếng kêu, kể cả lúc ngã cũng không thể gây thành tiếng động vì đã được Châu Sách nhẹ nhàng đỡ theo cho đến khi nằm dài.

Tiếp đó, Châu Sách kéo tay Tuyết Hà đi mau:

- Chỉ chậm chân là địch có thể ùn ùn kéo đến ngay. Đi nào.

Được một lúc, tự Châu Sách chọt xé ra từ vạt áo hai mảnh vải. Trao cho Tuyết Hà một, Châu Sách bảo:

- Dường như địch nhận ra nhau nhờ đều che mặt. Lẽ ra chúng ta cũng nên hành động như họ. Nào, làm đi. Hay để tại hạ giúp?

Thượng Quan Tuyết Hà tự buộc lên mặt được:

- Châu huynh không đề phòng sẽ có người ngộ nhận hai chúng ta cũng là địch sao?

Châu Sách lắc đầu:

- Đúng như nhũ nương kịp bấm báo, địch quá đông và lại hạ thủ rất tàn độc. Tại hạ e người của quý phủ nếu còn thì chẳng được bao nhiêu. Thôi, hãy đi mau nào. Cần nhất là mau dò tìm tung tích của bá phụ, bá mẫu và Đại thiếu gia.

Thượng Quan Tuyết Hà thán phục và bớt lo vì đã có Châu Sách bên cạnh:

- Như Châu huynh đã thay đổi ý định, vừa trở thành một trong những ca ca của Tuyết Hà?

Châu Sách nhẹ thở ra:

- Kỳ thực thì giữa lệnh tổ mẫu và tại hạ cũng nhận ra là rất cần đến nhau. Nếu tiểu thư không chê bỏ thì tại hạ nguyện ý quan tâm chăm sóc như một hảo muội tử.

Bỗng có tiếng kêu rên khẽ thốt lên:

- Thì ra là Châu thiếu hiệp? Ôi... Tiểu nhân đau đến chết đi mất. Nếu phải tiểu thư... xin mau cứu tiểu tỳ.

Thượng Quan Tuyết Hà giật mình:

- Hồng Đào...

Châu Sách vội chui vào một lùm cây tối đen và nhìn thấy ngay một tiểu a hoàn Hồng Đào cũng chung thảm trạng tuyệt vọng như từng thấy ở nhũ

nương Thu Nguyệt:

- Hồng Đào tiểu muội muội. Ta đây. Châu Sách của tiểu muội muội đây.

Nhưng thật đáng tiếc vì ta chẳng thể giúp gì cho tiểu muội muội.

Thượng Quan Tuyết Hà phục người ngồi cạnh Hồng Đào:

- Người đây rồi. Còn Xuân Đồng thì sao?

Hồng Đào chực thở hắt ra:

- Tiểu thư... Hồng Đào cố chi trì là mong báo về Xuân Đồng. Á... chính ả đã phóng hỏa... Tận mắt Hồng Đào nhìn thấy. Thế là... thế là...

Sợ Hồng Đào sẽ sớm trút cạn hơi thở tương tự như Thu Nguyệt, Châu Sách liền lĩnh truyền chân khí:

- Xuân Đồng là nội gián sao?

Hồng Đào nhờ được truyền chân khí nên vẫn chi trì:

- Muội chỉ lo không ai chăm sóc tiểu thư. Nhưng nếu đã có Châu thiếu hiệp... thì muội an tâm rồi. Vậy là Châu thiếu hiệp... dù mất muội này vẫn còn muội muội khác... Thôi thì. Hự...

Hồng Đào vẫn chết. Và không chết sao được khi giữa lưng Hồng Đào đã bị phá thủng, một tử trạng tương tự Thu Nguyệt, với máu huyết từ đó mãi tuôn trào đến cạn.

Thượng Quan Tuyết Hà bỗng rít:

- Xuân Đồng! Ta chưa từng bạc đãi người mà. Sao lại như vậy chứ? Tại sao?

Sợ Thượng Quan Tuyết Hà quá phần khích ắt dẫn đến hậu quả không hay, Châu Sách vội dụng lực kéo nàng đi.

Nhưng chỉ đi một đoạn ngắn, Châu Sách hốt hoảng kéo Thượng Quan Tuyết Hà quay lui và chui trở lại cạnh thi thể Hồng Đào.

Thượng Quan Tuyết Hà đã biết có chuyện bất ổn, vội bế khí và phục người ngồi im.

Bên ngoài, có hai nhân vật rảo bước đi lướt qua. Một người chợt hỏi:

- Chẳng ai trong bốn môn hạ thủ, kể cả phóng hỏa cũng không. Há lại có sự trùng hợp, cùng lúc với bốn môn, đã có kẻ nhanh tay hơn, trước thì kết liễu hai phụ tử lão thất phu Thượng Quan Lĩnh, sau mới phóng hỏa toan hủy diệt dấu tích? Ai vậy?

Châu Sách thất kinh, lập tức kịp chế ngự huyết đạo toàn thân của Thượng Quan Tuyết Hà ngay khi nghe nhân vật bên ngoài hỏi câu: “Ai vậy?”.

Ngờ đâu sau đó cả hai vẫn cứ lướt đi, Châu Sách vỡ lẽ, vội giải huyết cho nàng:

- Ta cứ ngỡ là do Tuyết Hà muội gây kinh động đến họ.

Không ngờ Thượng Quan Tuyết Hà đáp lại:

- Nhưng Châu đại ca ra tay cũng đúng. Vì suýt nữa muội đã kêu lên. Tuy nhiên, vậy là phụ thân muội đã... a...

Hốt hoảng, Châu Sách vội khuyên bảo nàng:

- Này, đừng khóc. Đừng gây kinh động chứ? Đi nào. Vì còn tìm tung tích của bá mẫu nữa. Muội có muốn đi không? Vậy đừng bi lụy nữa.

Cả hai lại đi, sau cùng dần thất vọng, xen lẫn những hy vọng ngấm ngầm, quay trở lại chỗ lão thái thái đang chờ.

KỶ LÂN BẢO ĐIỂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Một Lời Đã Hứa Quyết Không Đổi - Ân Xen Lấn Oán Bị Nghi Ngờ

Châu Sách giận dữ, dù đã cố kềm chế vẫn rít thật khế vào tai Thượng Quan Tuyết Hà:

- Không thể sánh cường, trừ phi Thượng Quan Tuyết Hà tiểu thư chỉ muốn chết. Nếu vậy, hừ, ta xin lập tức giải khai huyết đạo, để thử xem, dù thêm muội nữa thì có cách nào cứu lệnh tổ mẫu thoát hiểm nguy chẳng? Hay lại nạp thêm một mạng nữa hầu giúp đối phương càng toại nguyện? Nhưng cũng nên hiểu, ta đã có quyết sách, nhất định sẽ cứu được lão nhân gia. Miễn là đừng có thêm muội chỉ làm ta bận tâm. Và nếu là vậy kể cả Châu Sách ta cũng mất mạng. Muội hiểu chứ? Hãy hứa tuân theo mọi điều ta sắp đặt. Chỉ như vậy ta mới giải huyết và sẵn sàng nghe nếu ở muội có kế sách nào đấy và phải thật cao minh. Có chẳng? Nếu có thì cứ nói. Đấy, ta giải huyết rồi đấy, muội nói đi.

Được giải huyết, ngờ thế nào, Thượng Quan Tuyết Hà chột vùng lên khóc.

Cũng may nàng chỉ khóc thầm tức, vì không thành tiếng nên Châu Sách không nở điếm lại Á huyết của nàng, chỉ nhẹ nhàng trấn an và giải thích thêm thật rõ:

- Đừng nghĩ ta hoặc xem thường hoặc không đoán biết những cảm nhận lúc này của muội. Vì lòng ta cũng đang nóng như lửa đốt đây, chỉ muốn ngay lập tức xông ra, giải cứu lão nhân gia càng sớm càng tốt. Nhưng dù vậy, địch quá đông, dẫu thêm ta và thêm muội cũng chỉ mong đạt ước nguyện duy nhất là giải cứu lão nhân gia. Mà nếu là như thế thì tại sao chúng ta không chọn phương sách khả thi nhất, khả dĩ vẹn toàn mà vẫn đạt ước nguyện? Đừng sâu thăm nữa. Vì ta đã hứa rồi. Bây giờ thì nghe đây,

không được chậm trễ đâu đấy. Là muội có biết một địa thế nào quanh đây có thể tạm làm chỗ dung thân cho cả ba chúng ta chẳng? Nếu có thì rất tốt. Hãy cho ta biết chỗ đó. Phần tiếp theo thì dễ hơn, ta sẽ gây náo động để muội nhân đó chạy đến chỗ ấy trước. Hãy tin ta, cùng lắm là vài canh giờ nữa tự ta sẽ đưa lệnh tổ mẫu hoàn toàn nguyên vẹn đến trùng phùng với muội. Được chẳng? Tin ta chẳng? Vậy nói đi, muội có nghĩ được một chỗ ẩn thân nào chẳng? Càng kín đáo càng tốt. Nào, mau nói đi. Vì muện lắm rồi.

Thượng Quan Tuyết Hà gạt lệ và điềm chỉ:

- Theo hướng Tây nam, sau khi vượt qua một khu rừng, nếu phát hiện một cội du già thật to thì đối diện phía trước cội du sẽ là một lối mòn rất khó nhận ra. Nhưng nếu đi theo lối mòn thì chỉ độ nửa dặm sẽ là một ngôi sơn miếu bỏ hoang. Muội sẽ chờ ở đấy. Và chỉ khi nào thấy Châu huynh xuất hiện cùng nội tổ mẫu thì muội mới tiếp tục đưa cả hai đến một chỗ thật an toàn. Nhược bằng chờ mãi vẫn không thấy, muội sẽ... muội sẽ...

Sợ nàng lại khóc, Châu Sách đáp ứng ngay:

- Ta quyết quay lại với muội. Không chỉ một mình ta đâu. Nào, hãy chuẩn bị thật sẵn nào. Ngay khi phát hiện có huyệt náo ở phía khác, hãy hứa là muội phải chạy ngay. Được chẳng?

Thượng Quan Tuyết Hà dần tin lời Châu Sách, liền gật đầu đáp lại:

- Muội hứa sẽ không để Châu huynh phân tâm. Nhưng Châu huynh cũng phải hứa là đừng quá liều lĩnh.

Châu Sách quả quyết đứng lên, hướng mắt nhìn ra ngoài - chỉ là màn đêm đen dày đặc - và tự hít vào một hơi thật dài:

- Từ lâu Châu Sách ta luôn tự nhủ, chỉ hành động khi đã chắc thắng. Muội yên tâm. Nào, ta đi đây, hễ thấy huyệt náo là chạy. Rõ chứ? Tốt. Hẹn gặp lại.

Vù...

Châu Sách cật lực lao ra, vô hình chung hiển lộ cho Thượng Quan Tuyết Hà thấy đó là đã thi triển một khinh thân pháp với nội lực tốt cùng thâm hậu, chỉ chớp mắt là biến mất trong màn đêm. Và chỉ một thoáng sau, Thượng Quan Tuyết Hà nghe thanh âm của Châu Sách vang lên lồng lộng

từ khoảng cách khá xa, là khoảng cách thừa tạo an toàn cho nàng mặc tình bỏ chạy và không hề lo ngại bị lũ địch nhân đông đảo phát hiện.

Để tạo náo loạn, thoát xuất hiện, Châu Sách với diện mạo vẫn che kín - hoàn toàn giống bọn địch nhân - và vừa cười sảng sặc vừa bình thản đi loạn vào hàng ngũ những địch nhân:

- Thuận ngã giả tồn, nghịch ngã giả vong. Kẻ nào thuận phục bốn nhân thì may được toàn mạng, còn kẻ nào dám đối đầu thì hãy xem đây. Ha ha...

Với bộ dạng kỳ bí - như một thần bí nhân - Châu Sách còn thi triển một bộ pháp quái kỳ, nghiêng Đông ngả Tây với hai tay luân phiên chộp thành những chiêu trào ma quái.

Ào...

Những địch nhân đầu tiên chạm trán vì mãi hoang mang nên lập tức bị thần bí nhân chộp và xem như phế vật quăng loạn ra phía trước.

- A...

- Người là ai? Hự!

- Sao lại thế này? Tôn giá chẳng phải người của bốn môn sao? A...

Vù...

Thần bí nhân với bộ pháp quái kỳ lại tiếp tục đi loạn chộp loạn:

- Hỗn xược. Dám gọi bốn nhân một cách trịch thượng như vậy là người đáng bị chuốc hậu quả. Cả người nữa, ha ha... người nữa, ha ha...

Bọn địch nhân bắt đầu cảnh giác và dẫn kinh hoàng với các chiêu trào ma quái của thần bí nhân:

- Mau dừng tay. Trừ phi tôn giá thật sự muốn đối đầu cùng bốn môn. Hây... a...

- Không là thân ắt là thù. Đánh!

Hự!

Huych! Huych!

Sau một thoáng tự hỗn loạn, có một nhóm địch nhân độ năm người lập tức ủa đến vây hãm thần bí nhân:

- Các hạ đã tự đến nạp mạng thì đừng trách bốn môn độc ác. Đờ chiêu!

Ào...

- Y vô cớ xuất hiện gây sự thì hà tất phí lời. Cứ đánh. Đờ!

Vù...

Thần bí nhân cười sặc sụa:

- Bằng vào bản lĩnh của chỉ năm người bọn người ư? Thật quá xem thường bốn nhân. Ha ha...

Và tuy vẫn cười, thân hình của thần bí nhân lại đột ngột tự xộc thẳng vào vùng chưởng ảnh của hai địch nhân phía trước, là hành vi khiến ai ai cũng ngỡ ngàng, cho rằng thần bí nhân nếu chẳng phải liều thì ắt vì phát rồ nên quyết tự tìm chết.

Ào...

Ngờ đâu thân hình của thần bí nhân cứ quá trơn nên tự chuôi đi, chẳng những không để chưởng ảnh chấn chạm vào mà còn thản nhiên lướt chéch trong chưởng ảnh để cuối cùng tiếp cận và vỗ chộp đủ hai tay vào hai địch nhân:

- Trúng này. Trúng nữa này. Ha ha...

Cùng lúc này ba loạt chưởng của ba địch nhân còn lại đã từ phía sau và hai bên vỗ ầm ầm vào toàn thân thần bí nhân.

Bung bung bung...

Những tường phen này đặc thù, ngờ đâu bọn địch nhân đều ngỡ ngàng đến bàng hoàng bởi đang mục kích một cảnh không bao giờ tin được.

Đây là nói về phản ứng của thần bí nhân sau khi bị trúng đủ ba chưởng kinh cùng lúc là thay vì phải ngã gục thì thậm chí phải bị chưởng thương cũng không thấy có. Trái lại ngay khi bị chưởng kinh chấn động, toàn thân bật run lên, thì phản ứng của thần bí nhân thật khác thường. Thoạt tiên nếu chỉ là thoáng chao đảo và ngã chúi chấp chới về phía trước thì cũng chính lúc đó, tựa hồ thần bí nhân mượn lực chấn chạm tác động từ phía sau để bắt thần bật người lao vọt thật nhanh về phía trước.

Vù...

Nhưng thần bí nhân vẫn còn chộp giữ và mang theo hai địch nhân trên hai tay. Thế nên có vẻ đã phát hiện vì mang theo nặng khiến cước lực chẳng như ý, thần bí nhân bất thần dụng lực quăng bót đi một trong hai địch nhân về phía trước xa hơn nữa:

- Đi!

Ào...

Một thân hình bị bay bắn đi khiến bao địch nhân xung quanh do kinh hãi nhìn theo nên không phát hiện thần bí nhân lúc dụng lực ném cũng đã tự làm thân hình bị khựng lại.

Nhưng chỉ một sát nan sau, nhờ chẳng địch nhân nào phát giác cước lực bản thân đã phải chịu khựng lại, ngoài ý muốn, thần bí nhân vậy là có cơ hội đổi hơi lấy đà, thế nên lại tiếp tục lao vọt đi.

Vù...

Phi thân được thêm một quãng nữa, thần bí nhân lại bất thần dụng lực quăng nốt địch nhân thứ hai, cũng ném thật xa về phía trước:

- Đến lượt ngươi. Đi!

Ào...

Và lần này, vì có chủ ý sẵn thì phải, thân hình địch nhân vừa bị quăng đi thì thần bí nhân cũng lập tức lao bám theo, khiến bất luận ai nhìn thấy cũng ngỡ giữa kẻ bị ném và thần bí nhân phi thân sát phía sau ắt phải có một đoạn dây vô hình cột nối liền vào nhau.

Ào...

Nhưng không phải như vậy. Chỉ là thần bí nhân chủ ý lao bám theo, tạm mượn tấm thân của địch nhân để che chắn mọi hành động của bản thân ở phía sau. Chính vì thế, khi phát hiện kẻ địch bị ném đã bắt đầu rơi chệch xuống, thần bí nhân chợt bật quát vang, mượn tiếng quát để tăng khí lực khiến cước lực bản thân cũng nhờ đó tăng theo:

- Đi!

Và khi cước lực chợt tăng, đủ cho thần bí nhân không chỉ theo kịp mà còn suýt nữa vượt qua luôn thân hình kẻ địch ở bên trên. Tuy nhiên, nhất định là đã sẵn chủ ý, thần bí nhân lập tức giảm mạnh cả hai cước chân vào thân hình địch nhân bên dưới và quyết tạo thêm đà, như thế đây mới chính là điểm xuất phát đầu tiên để vận dụng khinh công toàn lực.

Và đúng là như vậy. Với chỗ lấy đà vừa có, thần bí nhân lập tức từ giữa khoảng không đã bất thần bật lao đi nhưng không tiếp theo phương hướng đã lao nãy giờ mà là đột ngột thay đổi phương hướng, vọt bật chệch về phía tả, nhanh tựa ánh sao sa.

Vù...

Ở hướng này hiện đang diễn khai một trận giao đấu chẳng những không công bằng mà còn đã chuyển dần đến hồi kết.

Sở dĩ bảo trận đấu không công bằng vì chỉ có một lão bà bà đang tuyệt vọng do bị một lúc những ba địch nhân che kín diện mạo hiệp lực vây áp. Vậy nói đến hồi kết là nói đến một hệ quả tất yếu thế nào cũng phải xảy đến cho lão bà bà đơn độc.

Nhưng chợt có thần bí nhân từ ngoài lao vọt vào.

Vù...

Mọi diễn biến này giờ xảy ra kể từ khi có thần bí nhân xuất hiện dĩ nhiên đã đánh động đến mọi địch nhân luôn che kín diện mạo như nhau.

Thế nên lúc thần bí nhân bất đồ chuyển đổi phương hướng để lao về đâu thì có khá nhiều địch nhân ngay lúc này lập tức đoán biết ý đồ. Một vài địch nhân vội hô hoán lên:

- Hóa ra hẳn có dụng ý ứng cứu, mong giải thoát mục Ma Vương Bà kia.
- Mau ngăn hẳn lại.
- Ngăn làm gì? Tự hẳn muốn chết thì phải giết.
- Vậy thì đánh.

Nhiều ngọn chưởng kinh cơ hồ từ tứ phía lập tức xuất hiện lao cuộn vào thần bí nhân.

Ào...

Vù...

Đương nhiên nhận biết có cả một vùng lưới kinh ngăn cản, thần bí nhân lập tức bật quát, tạo thành cả một chuỗi hú dài:

- Hú... ú...

Theo đó, thân hình thần bí nhân ngang nhiên tự dẫn lọt vào vùng lưới kinh, một hành vi tởm hờ tởm sát.

Vù...

Và vùng lưới kinh hiển nhiên mặc tình vỡ cuộn, chấn chạm liên miên bất tuyệt vào thần bí nhân.

Ầm!

Bùng...

Tuy nhiên bị chấn chạm thì cứ bị, phần thần bí nhân do hầu như vẫn bình yên vô sự nên một lần nữa quyết tận dụng lực chấn chạm để tiếp tục lao nhanh hơn, tiến thẳng vào chỗ lão bà bà đang bị hãm vây.

Vù...

Ba địch nhân đang vây hãm lão bà bà, đều chực xuất thủ các chiêu tối hậu để kết thúc thì sự hiện thân bất ngờ của thần bí nhân làm họ giật mình:

- Ai?

- Hãy mau tránh, sao lại tự chui vào đây?

- Hay người chẳng phải người của bốn môn? Vậy thì người muốn chết.

Nhưng ba địch nhân đã chậm. Vì thần bí nhân thoát xuất hiện giữa vòng vây đã lập tức chộp vào lão bà bà và một lần nữa dụng lực quảng mạnh lão bà bà ra ngoài xa:

- Mau chạy!

Ào...

Ba địch nhân phần nộ, dù thế vẫn hoang mang phân vân do không biết nên lập tức lao đuổi theo lão bà bà - quyết chẳng cho thoát - hay cứ thế này trút tất cả mọi phần nộ vào nhân vật vừa to gan xen vào phá bình.

Đây chính là lúc ba địch nhân một lần nữa lại bị chậm. Và thần bí nhân với những bước dịch chuyển quái kỳ đã cùng lúc bắt thần tiếp cận hai trong ba địch nhân:

- Đến lượt nhị vị hãy ném thử thân thủ của bốn nhân. Trúng này. Cũng trúng này.

Vù...

Chiêu thức vừa ma mị vừa quá chuẩn làm cho hai địch nhân chỉ chớp mắt là bị thần bí nhân chộp vào tay.

- Hự!

- Hự!

Và lần này, thay vì ném đi, thần bí nhân lại kéo mạnh cả hai tay về, khiến thân hình hai địch nhân dù chẳng muốn vẫn bị va vào nhau.

Bốp!

Tuy nhiên thần bí nhân đã quên mất địch nhân thứ ba. Vì thế...

Ầm!

Chưởng lực của địch nhân thứ ba đã bất thần giáng cực mạnh vào hậu tâm thần bí nhân.

Nhưng lạ thay, một chưởng ấy tuy có làm toàn thân thần bí nhân bị đẩy bay nhưng vừa bay thần bí nhân vừa bật cười:

- Đa tạ nghi lễ tống tiễn quá trọng hậu. Nhân đây xin có lời cáo biệt. Ha ha...

Vù...

Bọn địch nhân kinh hãi nhìn thần bí nhân nhờ đó đã lao kịp theo lão bà bà chỉ vừa nãy được thần bí nhân ném.

Và khi lao kịp, thần bí nhân một lần nữa lại chộp lấy lão bà bà để dụng lực ném tiếp:

- Chạy! Ha ha...

Vù...

Thân hình lão bà bà lao trước, thần bí nhân tự thi triển khinh công lao theo:

- Ha ha...

Vù...

Bọn địch nhân bưng tỉnh, vùng hô hoán gào quát phẫn nộ:

- Phải đuổi theo. Mau!

Vù...

Phần thần bí nhân khi ngờ đã thoát thì từ phía sau, xuất phát ở khoảng cách khá gần, một địch nhân vì có thân thủ thật lợi hại nên đã vọt xa bao địch nhân còn lại đã bất thần vung tay, tào ra một ánh đen lao xé gió về thần bí nhân phía trước:

- Cuồng đồ to gan. Mau nạp mạng. Trúng!

Viu...

Ánh đen lao vun vút và dễ dàng thu ngắn khoảng cách chỉ trong một vài sát na để lao cắm vào hậu tâm thần bí nhân.

Bung!

Thần bí nhân bị trúng kích, toàn thân chân lực vọt tiêu tan, khiến thân hình không chỉ chao đảo ngả nghiêng mà còn khựng lại:

- Hự!

Địch nhân phía sau thập phần đặc ý, lập tức lao ào đến nhưng chỉ là để vươn tay nửa như thu hồi nửa như chộp lại vật đã tạo ánh đen vừa dội ngược sau khi kích vào hậu tâm thần bí nhân.

Tuy nhiên, địch nhân này ngay sau đó đã phải bàng hoàng kêu:

- Úy! Người vẫn chưa chết ư?

Hiển nhiên là tiếng kêu dành cho thần bí nhân. Bởi lúc này thần bí nhân vẫn đang lao tẩu, chứng tỏ một kích từ vật tạo ánh đen hồ như chẳng gây cho thần bí nhân một tổn hại nào dù nhỏ.

Sau bàng hoàng là động nộ, địch nhân nọ vội tiếp tục đuổi theo:

- Thật không tin vẫn có kẻ chịu nổi một kích Xuyên Cương khuyên. Người là ai? Hãy đứng lại nào.

Nhưng thần bí nhân vẫn tận lực chạy. Nhờ đó một lần nữa lại kịp chộp giữ lão bà bà đang đà rơi xuống sau phen bị thần bí nhân ném vừa rồi.

Chợt, cũng lúc này, lão bà bà lần đầu tiên có cơ hội khẽ lên tiếng:

- Tuyệt Hà đâu? Mà này, đừng phí lực ném nữa. Bởi lão thân có thể tự chạy.

Cả mừng, thần bí nhân cũng vội thì thào:

- Mau theo hướng Tây Nam. Tiểu thư vẫn chờ... Oẹ...

Thần bí nhân đang nói dở chừng vụt phun thố một bùm huyết.

Lão bà bà giật mình suýt khựng lại:

- Người không sao chứ?

Nhưng thần bí nhân đã giục lão bà bà:

- Chạy mau! Chậm là mất mạng.

Và chính thần bí nhân chủ động lao đi khiến lão bà bà phần nào hiểu thần bí nhân dù gì vẫn có thể tiếp tục chi trì. Thế là lão bà bà cũng tự thân lao chạy theo thần bí nhân.

Vù...

* * * * *

Thượng Quan Tuyệt Hà vùng tái mặt, vội thủ thế, khi nghe ở ngoài xa chợt vang đến những thanh âm lao xao:

- Ở phía kia có ngôi sơn miếu. Có cần sục tìm chẳng?

Đang tọa công điều thương, Châu Sách chợt mở bừng hai mắt để ra hiệu gọi Thượng Quan Tuyết Hà lại gần:

- Đừng hốt hoảng. Cũng có khi họ sẽ không tìm đến đây. Nhưng dù có, muội hãy nghe ta dặn, là lập tức đưa lão nhân gia đi với muội. Ta không sao, sẽ cầm chân họ càng lâu càng tốt, sau đó cũng lập tức bám theo. Nhớ chưa?

Cùng ngồi tọa công cách đó không xa, lão thái thái cũng bất thần hé mở đôi mắt:

- Không cần phải thì thào nếu chỉ vì sợ gây kinh động đến lão thân. Trái lại do đã nghe nên lão thân không tán thành điều người vừa sắp đặt. Tốt nhất, đã đi thì đi cả. Huống hồ theo lão thân nhận định, nội thương của người nào phải nhẹ?

Châu Sách nhẹ thở ra:

- Nhưng nếu không có người cầm chân, chỉ e chúng ta vừa lên đi ra phía hậu miếu lập tức sẽ bị họ phát hiện. Xin chớ lo, vì hài nhi tự lo liệu được.

Thanh âm lao xao phía ngoài xa lại vang lên với chiều hướng cho biết cũng đang tiến dần về phía ngôi sơn miếu, nơi đang có Châu Sách, lão thái thái và Thượng Quan Tuyết Hà đành tạm dừng để lo dưỡng thương.

Diễn biến này khiến Thượng Quan Tuyết Hà vừa lo sợ vừa bối rối, chẳng biết toan liệu hoặc đối phó thế nào, thì bất ngờ thấy Châu Sách dùng mắt ra hiệu.

Thượng Quan Tuyết Hà thở dài, miễn cưỡng tiến lại gần lão thái thái:

- Nội tổ mẫu...

Thật mau, lão thái thái đã tự đứng lên và cũng buông tiếng thở dài:

- Được rồi. Người rất có tâm cơ, lão thân hy vọng vẫn còn gặp lại, chỉ là để đền đáp bao ân tình người đã dành cho Thượng Quan phủ gia. Thôi, mau đi nào, Tuyết Hà.

Nhưng cả hai chưa kịp đi thì ngay bên ngoài miếu đã vang lên tiếng quát:

- Trong miếu quả thật có người. Ai vậy?

Vẫn thản nhiên dùng mắt thúc giục cả hai phải nhanh hơn, Châu Sách đồng thời cũng tự mở miệng quát ngược ra ngoài:

- Bên ngoài là những ai? Sao dám tùy tiện gây huyên náo? Há không nhận biết hể bóng đêm còn buông phủ thì cũng còn thời gian cần cho mọi người nghỉ ngơi hay sao? Mau rút đi.

Những nhân vật bên ngoài giật mình:

- Tôn giá là ai? Khẩu khí thật ngang tàng ngạo mạn.

Châu Sách điếm nhẹ một nụ cười vì thấy Thượng Quan Tuyết Hà đã đưa lão thái thái khuất dần, nhưng đồng thời miệng vẫn quát:

- TỰ đến đây là bọn người, sao dám cật vấn danh xưng của ta?

Bên ngoài quát lại, chứng tỏ đang dần bị khích nộ:

- Bọn ta là môn hạ Xuyên Cương môn. Tôn giá kể cũng to gan đấy. Nếu chưa muốn chết thì hãy mau ra đây.

Châu Sách liền đứng bật dậy:

- Xuyên Cương môn thật sao? Không ngờ lại có điều trùng hợp này. Có còn nhớ tại hạ là Châu Sách chăng?

Và Châu Sách tự bước ra ngoài.

Vì thế, ở bên ngoài cũng lập tức bật lên nhiều đốm hỏa quang để tiếp nối theo sau là một vài ngọn đuốc được thắp sáng, soi tỏ diện mạo đích thực của Châu Sách:

- Châu Sách? Sao bỗng dưng người xuất hiện ở đây?

- Phải rồi. Từ lúc chiều tối cho đến giờ, bọn ta tuân lệnh hợp lực tận diệt Thượng Quan phủ gia, nhưng đồng thời cũng chú ý tìm người để người đừng lâm cảnh thành cháy vạ lây. Ngờ đâu người như cũng biết trước nên đã tạm lánh chạy mãi đến tận nơi này.

Châu Sách nhìn lại họ, khá đông và vì đều che kín diện mạo nên chẳng thể nhận ra ai:

- Sao phải tận diệt Thượng Quan phủ gia?

Chợt có giọng nói lạnh lùng từ đâu đó phía sau lưng những môn nhân Xuyên Cương môn che kín diện mạo đưa đến tận chỗ Châu Sách:

- Vì Thượng Quan Lĩnh lão thất phu là một trong những hung thủ ba năm trước đã tận diệt rồi lại phóng hỏa thiêu hủy Đường gia. Châu Sách người minh bạch rồi chứ?

Châu Sách giật mình:

- Đường Lệ Hoa môn chủ?!

Có một nhân vật cũng che kín diện mạo chột lách từ phía sau đến và dừng ngay trước mặt Châu Sách:

- Người vẫn nhớ và nhận ra ta ư? Nhưng cũng cần cải chính, ta không còn là Môn chủ Xuyên Cương môn nữa.

Châu Sách lại giật mình:

- Ý muốn nói Đường Phi Thạch thiếu gia dù chưa đầy năm cũng đã kịp bế quan và luyện công tộ thành viên mãn?

Đường Lệ Hoa vẫn lạnh lùng:

- Điều đó Châu Sách người không cần biết tới. Vì từ lâu, hừ, người đầu còn là người của bốn môn. Trái lại, hãy nghe ta hỏi, cố sao đêm qua người chủ ý giúp Thượng Quan phủ gia? Muốn trở mặt đối đầu bốn môn chẳng?

Châu Sách lắc đầu:

- Tin này từ đâu có? Và liệu Châu Sách vẫn bối có bản lãnh ấy chẳng?

Đường Lệ Hoa từ sau lớp vải che mặt buột ra tiếng cười kháy:

- Sau khi ly khai bốn môn, tin người xuất hiện ở Thượng Quan phủ gia là điều bốn môn đã thẩm định minh bạch. Chỉ vì có khá nhiều cao thủ võ lâm cùng đồn đại, cho rằng trong Thượng Quan phủ gia đã đột ngột xuất hiện một gã Châu Sách chẳng rõ xuất thân lai lịch thế nào, tuy nhiên lại có bản lãnh quái kỳ, tợ hồ Kim Cương Bất Hoại công phu hoặc Thiết Bối Sam nhưng lại không hoàn toàn giống như vậy. Chẳng phải người sao?

Châu Sách không đáp, chỉ hỏi ngược lại:

- Thật vinh hạnh vì được quý môn quá quan tâm. Nhưng nhân đây xin cho hỏi tại hạ đã đắc tội gì chưa đối với quý môn? Hoặc giả tại hạ đã bội ước, một là hờ môi nói về quý môn, hay hai là đã tùy tiện tiếp tục luyện theo sở học quý môn sau khi bị thu hồi?

Đường Lệ Hoa vẫn lạnh giọng:

- Nếu đã có chuyện đó, người nên tin, ngay lúc này người hoàn toàn chẳng có cơ hội đối thoại với ta. Nhưng chỉ mới một hai canh giờ trước thì quả nhiên chính người đã đắc tội, cũng là tự đặt người vào cảnh ngộ khó lường. Người không phủ nhận chứ?

Châu Sách cười cười:

- Có bằng chứng gì chẳng? Nhưng đừng đáp vội. Vì ngược lại tại hạ đã có bằng chứng cho thấy chỉ cách nay tám ngày, dù tại hạ chưa hề bội ước hay đắc tội với quý môn nhưng chính quý môn đã liên tiếp hai phen quyết dồn tại hạ vào tử địa. Tại sao lại như vậy? Có phải quý môn dần phát hiện hễ ngày nào tại hạ còn tồn tại thì cũng ngày ấy quý môn sẽ luôn lo ngay ngáy, sợ tại hạ vẫn tái luyện tuyệt học của quý môn chẳng? Vậy là lời của quý môn là tiền hậu bất nhất chẳng?

Đường Lệ Hoa gắt:

- Chớ nói nhảm. Vì nếu có chẳng thì ngay lúc này ở đây ta đã nảy ý định quyết chẳng thể để Châu Sách người tiếp tục tồn tại.

Châu Sách bĩu môi:

- Với bối phận cao hơn, từng được tại hạ miễn phục gọi là tiền bối, lẽ nào điều tiền bối thực hiện lại chẳng dám thừa nhận? Muốn cả vú lấp miệng em và một tay che kín trời ư? Vậy thì môn nhân nào của quý môn vì tuân lệnh nên lên thả độc xà vào Tử Vực tuyền quyết hại chết tại hạ? Nhưng chưa hết đâu, quý môn thật lợi hại, phải nói là có thủ đoạn độc ác khó lường, đã nhẫn tâm sát nhân diệt khẩu, khiến trước sau tại hạ chỉ được nhận diện và không thể dò hỏi từ hai thi thể của hai môn nhân quý môn để minh bạch vì sao quý môn quyết giết tại hạ. Thủ đoạn này khiến tại hạ không thể không ghê sợ, cũng là khinh bỉ kẻ chủ trương chính là Đường Lệ Hoa tôn giá.

Đường Lệ Hoa giận dữ:

- Thật nhảm nhí. Thật hoang đường. Đây là Châu Sách người muốn chạy tội đêm qua đã to gan đối đầu bốn môn nên tự bịa ra. Chớ nhiều lời nữa. Vì ta muốn xem lại bản lãnh kỳ quái của người có thật lợi hại như chỉ mới một canh giờ trước đã thoát chết dù bị trúng một kích Xuyên Cương khuyên của ta hay không? Mau đỡ!

Ào...

Thoáng chấn động và biến sắc, Châu Sách lập tức tự chuyển dịch, vô tình để thân hình cứ du qua du lại trong vùng chưởng lực đang phát ra của Đường Lệ Hoa.

Cảm thấy quái lạ, Đường Lệ Hoa hạ lệnh:

- Mau vây chặt. Chớ để gã có cơ hội thoát. Cũng mau mau sục lòng bên trong miếu. Hễ phát hiện có người, bất luận là ai, giết không tha.

Bọn môn nhân Xuyên Cương môn có không ít cao thủ lập tức hợp cùng Đường Lệ Hoa vây hãm Châu Sách và trùng trùng điệp điệp bủa vây xung quanh Châu Sách bằng nhiều loạt những chiêu chưởng kinh.

Ào...

Vù...

Châu Sách bị vây hãm, đành để toàn thân luôn bị du qua du lại trong những loạt chưởng phong quạt ào ào bất tận.

Ào...

Vù...

Ngờ Châu Sách phải táng đờm kinh tâm, ngờ đâu vẫn điềm nhiên phát thoại, hỏi Đường Lệ Hoa:

- Quyết tạn diệt Thượng Quan phủ gia hãn Đường Lệ Hoa tôn giá đã có đủ bằng cứ để chứng minh kết tội? Là bằng cứ gì một khi tại hạ vẫn nhớ Đường tôn giá và kể cả Đường Phi Thạch thiếu gia từng bảo là vẫn chưa tỏ tường hung thủ tạn diệt Đường gia là ai?

Đường Lệ Hoa vẫn phóng chưởng với ánh mắt nghi ngại nhìn dò xét cung cách ứng phó thập phần diệu kỳ của Châu Sách:

- Vậy người nghĩ vì Đường gia vô cứ tạn diệt Thượng Quan phủ gia đang là chỗ người dung thân nên tự cho quyền đối đầu bốn môn chẳng? Thật hồ đồ. Và vì hồ đồ nên người khó tránh hậu quả. Bởi Đường Phi Thạch vẫn nhớ trong lúc ở Đường gia gặp thăm sát thì hãn và người lại đang bị một lũ thiếu gia công tử chuốc rượu cầm chân tại gia trang Lã gia. Người đã mất hết ký ức, không thể nhớ cũng phải. Nhưng vì Phi Thạch vẫn nhớ, nhất là nhớ rõ trong lũ thiếu gia chuốc rượu cũng có cả Thượng Quan Công là Nhị thiếu gia của Thượng Quan phủ gia. Thế nên không thể không quả quyết nhất định phải có Thượng Quan Lĩnh trong lũ hung thủ hủy diệt Đường gia.

Châu Sách chấn động, thoát khựng lại, lập tức bị vòng chưởng phong du vào tử địa.

Ào...

Phát hiện điều này, cho dù muộn, Châu Sách vẫn kịp có phản ứng là hốt hoảng bật xô ra đủ cả song chưởng, tạo thành nhiều đợt sóng kinh vỡ loạn vào vùng chưởng phong ác liệt do Đường Lệ Hoa và nhiều môn nhân Xuyên Cương môn vẫn cũng đẩy ra.

Ào...

Những đợt sóng kinh và cả vùng chưởng phong liền chạm vào nhau, gây thành nhiều đợt chấn kinh vang lên âm ỉ tiếp nối.

Ầm...

Châu Sách cũng liên tiếp bị chao đảo ngã nghiêng cùng với hai ba phen cũng liên tiếp nhau thổ huyết.

- Oẹ...

Dù vậy, vì vẫn chao đảo ngã nghiêng nên Châu Sách chưa gục ngã.

Nhân đó, Đường Lệ Hoa lại hô hoán hạ lệnh xuất phát tiếp các vùng chưởng phong kế tiếp:

- Không cần nương tay. Mau giết!

Ào...

Vù...

Ngờ đâu thân hình của Châu Sách lại tái hiện cảnh chỉ bị du qua qua lại mãi trong những vùng chưởng phong tiếp theo.

Ào...

Thất kinh, Đường Lệ Hoa bật kêu:

- Rõ rồi. Gã nhờ từng am hiểu sở học bốn môn nên mãi chi trì theo cung cách này. Tất cả mau lùi lại. Tự ta sẽ cho hắn nếm tuyệt kỹ Xuyên Cương khuyển. Mau nào!

Bất đồ Châu Sách bật cười:

- Tôn giá chó hồ đồ. Vì nên biết đây là Du Thủy công phu do tại hạ tự lĩnh hội nghĩ ra. Nhân đây xin cáo biệt. Và sẽ có ngày tại hạ bắt tôn giá nhận tội đã sai môn hạ mưu hại Châu Sách này. Ha ha...

Thân hình đang du qua du lại trong vùng chưởng phong, chợt Châu Sách làm như thể chẳng còn chi trì được nữa, đành để uy lực của vùng chưởng phong xoáy cuộn, xô bật ra xa và mang theo tiếng cười vẫn kéo dài của Châu Sách:

- Ha ha...

Đường Lê Hoa giận dữ đuổi theo:

- Sở học của người tuy ảo diệu nhưng nếu nghĩ sẽ thoát thì quá lắm. Mau đứng lại!

Vút!

Và vừa đuổi, Đường Lê Hoa vừa tận lực ném một vật bay đi từ cánh tay, tạo nên một ánh đen cuộn xé vào hậu tâm Châu Sách.

Viu...

Châu Sách vẫn chạy và bất chợt khẽ lách người qua một bên thật đúng lúc thế là đủ thoát, để ánh đen mặc tình lao sượt qua.

Vù...

Nhưng Châu Sách đâu dễ để ánh đen tiếp tục lao xé đi. Trái lại, Châu Sách chỉ cần hất tay xô ra mấy đợt sóng kinh, cuộn vào ánh đen là lập tức làm cho ánh đen đổi hướng và cứ thế tha hồ chấn chạm vào mọi chướng ngại bất kỳ.

Ào...

Ầm!

Choang...

Đường Lê Hoa thấy vậy cũng chuyển hướng, quyết đuổi theo ánh đen. Và vì quá mãi lo tìm để nhặt lại vật nọ nên Đường Lê Hoa bị trúng kế, đành để Châu Sách chạy mất dạng.

* * * * *

Đang khẩn trương tự chui nhanh vào một huyệt khẩu vừa lờ mờ phát hiện nhờ bầu trời đã tờ mờ sáng, Châu Sách chợt giật mình vì nghe từ tận sâu bên trong chừng như vừa vang lên tiếng cười cười nói nói.

Quá kinh hoàng, Châu Sách lập tức nhảy lùi ra thì lần này lại giật mình vì nghe có tiếng người rồi rít gọi:

- Ở đằng này. Nhanh lên!

Kịp nhận ra đấy là tiếng ai gọi, Châu Sách vội bật người lao ngược trở lại và cũng khẩn trương chui ngay vào một huyệt khẩu khác, là nơi vừa có bóng người thấp thoáng vẫy gọi cho Châu Sách biết đâu là chỗ cần chui vào.

Ào...

Chui vào xong, Châu Sách toan giải thích bản thân đã vừa nhầm lẫn như thế nào thì bất ngờ bị một bàn tay âm thầm lướt đến điểm và chế ngự huyết đạo. Chủ nhân của bàn tay còn tự lên tiếng hài lòng:

- Chỉ xuất kỳ bất kỳ thế này lão thân mới mong và tự tin đã chế ngự được người.

Và Châu Sách ngã lăn quay, bị va liên tiếp mấy lượt vào các môn đá nhấp nhô.

Bịch...

Có tiếng người khê than trách:

- Vẫn chưa rõ hư thực thế nào, lẽ ra nội tổ mẫu đừng để Châu huynh ngã đau như vậy.

Đáp lại là tiếng hừ lạt:

- Nếu vẫn thương hại thì tiểu nha đầu người liệu đấy, hãy nghĩ cách lôi gã vào tận bên trong cho lão thần hỏi tội. Hừ!

Châu Sách bị lôi xềnh xệch. Dù vậy, do người lôi vẫn cố nhẹ tay nên có không ít lần lẽ ra Châu Sách bị va vào các môn đá thì lại được kéo lách thoát.

Sau cùng thì cũng đến nên và Châu Sách bắt đầu bị cật vất:

- Ất Châu Sách người cũng tự hiểu vì sao lão thân chột có thái độ này. Vậy hãy mau mau đáp, thật thành tâm, có phải bọn tận diệt Thượng Quan phủ gia của lão thân mang danh xưng là Xuyên Cương môn?

Với tư thế bị đặt ngồi, Châu Sách thâm thán phục sự lợi hại của nhân vật đang cật vắn. Bởi địa thế đang diễn khai sự việc vốn dĩ là nơi tiếp cận phần rìa của một động khẩu với phía sau lưng của nhân vật đang cật vắn thì có ánh sáng rọi xiên vào và nhờ đó nếu Châu Sách khó có cơ hội nhìn rõ diện mạo để đoán biết sắc diện của nhân vật cật vắn thì ngược lại toàn bộ dung diện của Châu Sách đều bị nhân vật đó không chỉ nhìn rõ mà còn tha hồ dựa vào đó đoán biết tâm trạng lẫn ý nghĩ hiển nhiên cũng của Châu Sách.

Tuy vậy, không may may sợ hãi, Châu Sách thản nhiên đáp:

- Thì đêm qua chính hài nhi có chủ ý cho lão nhân gia nghe rõ phần nào những lời đối thoại lúc đầu, để một khi lão nhân gia đã biết xuất xứ của họ

là Xuyên Cương môn thì dù lúc này đây có đề cập đến họ, hài nhi cũng vô ngại bị họ gán cho tội danh bội ước. Quả vậy, họ chính là Xuyên Cương môn.

Đủ hiểu ai đang cật vấn Châu Sách. Nhưng lão thái thái lại có các nguyên do chính đáng để nghi ngờ nên tiếp tục cật vấn Châu Sách:

- Người khá lắm, cũng đoán biết thế nào lão thân cũng nghe được vài mẩu đối thoại lúc đầu vào đêm qua. Nhưng nói đi, nào phải đến lúc đó, vì nghe họ xưng danh nên người mới biết họ là Xuyên Cương môn. Đúng không?

Châu Sách thừa nhận:

- Không sai. Và sở dĩ phải hỏi họ là ai thì dụng ý thế nào hài nhi cũng vừa nói rồi. Nhưng kỳ thực từ trước đó hài nhi đã nhận ra họ.

- Lúc nào?

Châu Sách thở dài:

- Lúc nhìn thấy tử trạng của nữ nương Thu Nguyệt. Một tử trạng chỉ có khi bị tuyệt kỹ gọi là Xuyên Cương khuyên sát hại.

- Ý ám chỉ dù đã nhận biết họ là ai thì vì chưa tiện thổ lộ nên người vẫn không nói? Tuy vậy, nếu lão thân giải thích sở dĩ người không tiện nói chỉ vì đã thông đồng với họ, tận diệt bốn phủ thì người đáp sao đây?

Châu Sách thoáng cau mày:

- Nếu có đồng mưu thì cần gì hài nhi mạo hiểm tam phen tứ thứ quyết cứu mạng lão nhân gia?

- Hỏi rất hay. Vậy nếu lão thân đáp đấy là vì người nhận lệnh từ họ, quyết lấy lòng lão thân thì sao? Người thừa nhận chăng?

Châu Sách ngỡ ngàng:

- Lấy lòng? Để làm gì? A... hay là...

- Cứ nói đi. Để xem người còn giả vờ được bao lâu.

Châu Sách thở ra:

- Hài nhi chỉ liệu đoán, có phải ở quý phủ vì vấn ẩn tàng vật báu gì đó nên lão nhân gia nghĩ Châu Sách này rất cần lấy lòng để mưu cầu tư lợi? Nếu vậy, lão nhân gia quá xem thường tại hạ và suy cho cùng tại hạ thật

không tự lượng sức, đã quá đèo bồng, chỉ giả vờ khước từ nhưng cuối cùng cũng thuận trở thành dưỡng điệt của lão nhân gia.

Chát!

Cùng với một tái tai dành cho Châu Sách, lão thái thái còn giận dữ quát:

- Quả thật lão thân không thể không có ý nghĩ đó với sự thật rành rành là đêm qua hai phụ tử Lĩnh nhi, Võ nhi đã bị lũ Xuyên Cương môn độc ác sát hại.

Chịu một tát, ở một bên khoe môi của Châu Sách rỉ máu và điều này chỉ làm lão thái thái thêm hài lòng:

- Người nên ngoan ngoãn cung xưng tất cả. Bởi hiện tại, vì đã bất ngờ bị lão thân điểm trụ huyết đạo nên dù sở học có quái kỳ bao nhiêu, tự thân người vẫn chẳng có cách vận dụng sở học ấy để tự hộ mệnh cho người. Nhìn kìa, chỉ một tát của lão thân, miệng người đã rỉ máu. Há chẳng phải đây là lúc sinh mạng người đang ở trong tay lão thân sao? Hà hà...

Châu Sách chột thờ dài:

- Lão nhân gia lầm rồi. Lệnh lang và Đại thiếu gia Thượng Quan Võ chẳng hề do Xuyên Cương môn hạ thủ.

- Chớ nói nhảm, hòng bao che hoặc biện bạch cho bản thân người và lũ Xuyên Cương môn. Vì...

Thượng Quan Tuyết Hà mãi đến lúc này mới lên tiếng, buộc phải mở miệng giải thích:

- Lời của Châu huynh là sự thật. Phát động cơ quan, phong bế mật thất, phóng hỏa sát hại phụ thân và đại ca chính là Xuân Đồng. Tuyết vô can với bọn Xuyên Cương môn.

Lão thái thái giật nảy người:

- Người bảo sao? Là tiểu liễu đầu Xuân Đồng ư? Cho dù vậy... Thì ra Xuân Đồng là nội gián và sai sử ả chỉ là Xuyên Cương môn. Và đã là thế thì tội của gã Châu Sách càng thêm nặng. Bởi bấy lâu nay bốn phủ luôn bị Xuyên Cương môn thâm nhập và dò xét mà không hay. A...

Thượng Quan Tuyết Hà lại bảo:

- Cũng không phải như vậy. Vì đêm qua, khi hài nhi có dịp đi cùng Châu huynh, nếu biết hung thủ phóng hỏa là Xuân Đồng qua lời trần trối cuối

cùng của Hồng Đào thì nhờ nghe bọn Xuyên Cường môn kháo chuyện với nhau mới minh bạch Xuân Đồng không những vô can Xuyên Cường môn mà còn ra tay trước cả bọn chúng. Nội tổ mẫu xin chớ quá đa nghi. Châu huynh không chỉ vô tội mà còn luôn tận tâm vì Thượng Quan phủ gia.

Lão thái thái quyết không tin:

- Người còn bệnh vực gã ư? Há không đoán biết đêm qua, tuy ngoài mặt là gã cầm chân bọn hung thủ nhưng kỳ thực thì sau đó, khi lão thân và người đã bôn đào, rất có thể gã lưu lại là để tiếp tục bàn mưu tính kế với bọn Xuyên Cường môn. Sao người vẫn nhẹ dạ cả tin đến vậy hử? Lẽ nào quên, chính tai người đêm qua cũng vắng vắng nghe tiếng gã tự nhận là Châu Sách để ung dung cùng lũ hung thủ hội diện ư?

Châu Sách buộc phải lên tiếng, nhưng chỉ là hỏi lão thái thái:

- Tại hạ không thể không tự xuất đầu lộ diện. Biết để làm gì chẳng? Và nếu tôn giá muốn biết thì xin cho tại hạ hỏi một câu, là liệu có đoán ra vì nguyên nhân nào khiến Thượng Quan phủ gia lâm thảm họa chẳng?

Lão thái thái cười lạt:

- Chính lão thân cũng muốn thỉnh giáo người điều này. Có thể nào mong Châu Sách người hạ cố chỉ giáo?

Châu Sách gượng cười:

- Tôn giá hà tất mai mỉa. Vì mãi đêm qua tại hạ mới minh bạch. Môn chủ Xuyên Cường môn ở họ Đường. Có liên can một nhân vật gọi là Đường Như Sơn. Ba năm trước chỉ một đêm Đường gia bị tiêu diệt, còn bị phóng hỏa thiêu hủy nữa. Họ bảo phải hủy diệt lại Thượng Quan phủ gia để báo thù Đường gia. Tôn giá nghĩ sao?

- Hồ đồ. Đường Như Sơn thì lão thân biết. Thảm biến từng xảy đến cho Đường gia, khắp võ lâm ai ai cũng tỏ tường. Nhưng thật là nhắm nhí đến hoang tưởng khi quả quyết Thượng Quan phủ gia phải có trách nhiệm về thảm biến ấy của Đường gia.

Châu Sách hoài nghi:

- Nhi tử cốt nhục của Đường Như Sơn là Đường Phi Thạch đã may thoát thảm biến đêm đó vì có cùng một nhóm thiếu gia công tử hầu như cố tình chuốc rượu cầm chân. Trong số đó có cả Thượng Quan Công là Nhị thiếu

gia của quý phủ, đúng không? Thế nên Đường Phi Thạch mới đề quyết những ai từng là hung thủ hủy diệt Đường gia. Tôn giá không nghĩ thế sao?

Lão thái thái lại giật mình:

- Thật ư? Những điều này cần phải xem xét lại. Bởi lão thân vẫn nhớ rõ quãng thời gian ấy, là quãng thời gian Thượng Quan phủ gia buộc phải lần đầu tiên phó giao Công nhi cho người và cũng là quãng thời gian vì luôn phiền não nên Thượng Quan phủ gia đã phải tạm bế môn tạ khách. Người vẫn nhớ chứ, Tuyết Hà?

Thượng Quan Tuyết Hà đáp qua tiếng thở dài nãy nuốt:

- Cũng phải bế môn tạ khách hơn một tuần trăng, vì ai ai cũng nhớ mong nhị ca. Thế nên dù nghe Đường gia lâm thâm biến, phụ thân vẫn đứng đưng, vì so ra đâu thể sánh với những phiền muộn xuất phát từ việt cách biệt dù chỉ là tạm với nhị ca.

Châu Sách giật mình:

- Lệnh nhị ca phải phó giao cho ai? Vì không chừng nhân vật đó mới là chủ hung hủy diệt Đường gia? Còn hơn thế nữa, giả như việc lệnh nhị ca có thật sự tham gia dùng mưu chuốc rượu để cầm chân Đường Phi Thạch thì nhân vật nọ còn là kẻ chủ mưu, hoặc vô tình hoặc hữu ý biến lệnh nhị ca thành người đồng mưu.

Lão thái thái vụt gắt:

- Không thể có chuyện đó. Vì nhân vật được bốn phủ chấp thuận phó giao Công nhi chỉ là vì một ước hẹn từng có, một lời ước hẹn mà phụ thân của Tuyết Hà chỉ thốt ra trong một lúc tình cờ, khiến sau này luôn bị lão thân phiền trách. Và còn nữa, nhân vật đó luôn được xem là bậc chính nhân quân tử, quyết không bao giờ dù chủ mưu hay chủ hung hủy diệt Đường gia. Nhưng hãy trở lại những gì đang nói và người cũng đừng mong dò xét thêm gì nữa ở bốn phủ. Vì tội của người đồng mưu cùng Xuyên Cương môn là điều đừng mong phủ nhận.

Chợt có một tràng cười đưa đến:

- Nói rất hay, nhất là thái độ quyết không để gã giảo quyệt ấy lung lạc. Và nếu cần ha ha... lão phu sẵn sàng minh chứng mười phần đủ mười gã phải là đồng mưu cùng bọn Xuyên Cương môn. Ha ha...

Lão thái thái kinh ngạc:

- Ai? Nhưng đừng bảo là lão Bốc Thuật đã quá lâu không gặp nha?

Nhưng có tới hai nhân vật cùng đến. Một là Đường Kim Phụng và một là lão Bốc Thuật Trịnh Bất Vi. Lão ung dung xuất hiện từ một ngách đá gần đó, cho thấy ở tận cùng động khẩu trong này còn là một dãy thạch động liên hoàn:

- Mới sáng sớm đã thấy tâm cơ máy động. Lão phu thử bấm quẻ mới biết thế nào cũng toại nguyện được hội ngộ cố nhân. Quả đúng như thế thật. Và còn vui hơn khi thấy Đinh Tam Liễu Tiên Tử hóa ra vẫn an khang tráng kiện. Ha ha...

Lão thái thái quay nghiêng mặt, nhờ đó Châu Sách thấy lão thái thái đang hớn hở cười:

- Lão Bốc Thuật cũng an khang đầu kém. Còn ai kia? Truyền nhân hay chỉ là dưỡng nữ của lão? Bởi lão thân luôn nhớ bản thân lão Bốc Thuật chưa lập gia thất bao giờ. Còn đây là Tuyết Hà, nữ nội diệt của lão thân. Nhưng thôi, vẫn chưa phải lúc hàn huyên vội. Ngược lại, thật may được gặp lão Bốc Thuật ở đây. Hãy nói đi, lão cũng biết gã Châu Sách này ư? Lão có thể minh chứng gã đồng mưu với bọn Xuyên Cường môn như thế nào?

Lão Bốc Thuật Trịnh Bất Vi cùng Đường Kim Phụng tiến lại gần hơn. Và vì lão thái thái với danh xưng từng có là Đinh Tam Liễu Tiên Tử đã hỏi nên lão Bốc Thuật thay vì dẫn tiến và nói rõ tính danh của Đường Kim Phụng thì lại đáp ngay vào câu lão thái thái đang quan tâm. Lão bảo:

- Gã ư? Vậy tiên tử đã biết chưa gã Châu Sách này từng một thời là gia nhân của Đường gia? Còn là tâm phúc để Đường Phi Thạch dù đi đâu cũng có gã đi theo hầu hạ. Không chỉ có vậy, gã còn rất mưu mô xảo quyệt, chỉ cách đây không lâu, chưa đến một năm thì phải, nhờ đã quay lại Đường gia nên may mắn chiếm hữu hầu như toàn bộ sở học của họ Đường. Và hệ trọng hơn là gã còn may mắn có được mảnh Lân Y Giáp ngũ chỉ là truyền thuyết. Thế nên gần đây, khi lão phu hay tin ở quý phủ chợt xuất hiện một gã cũng có tính danh là Châu Sách, lại trùng hợp là được một năng lực

dùng bị kích chưởng vẫn chẳng hề hấn, lão phu liền nghĩ ngay đến gã. Và bây giờ thì hoàn toàn minh bạch, quả nhiên chính là gã. Ha ha...

Đình Tam Liễu Tiên Tử lão thái thái nghe đến đâu ngỡ ngàng đến đấy, cuối cùng thì nghiêng răng nhìn Châu Sách:

- Cuối cùng cũng rõ chân tướng. Người vì Đường gia nên đồng mưu cùng Xuyên Cương môn có Môn chủ cũng ở họ Đường. Vậy còn phủ nhận nữa chẳng tội của người liên tay liên thủ hủy diệt Thượng Quan phủ gia? Và sau nữa vẫn tiếp tục mưu mô xảo quyệt, chỉ suýt nữa lão thân vì tin những toan trao truyền tuyệt kỹ cho người. Châu Sách ôi là Châu Sách. Thật tiếc cho người vì lầm đường nên hôm nay không thể không mất mạng.

Lão thái thái dần tiến lại, qua sắc thái cũng đoán biết đã quyết kết liễu Châu Sách.

Chợt Tuyết Hà từ đâu xuất hiện che chắn ngay phía trước Châu Sách:

- Hải nhi vẫn không tin Châu huynh là hạng người như nội tổ mẫu đề quyết. Nhưng dù như vậy thì nội tổ mẫu nữ nào quên đi sinh mạng của chính nội tổ mẫu nhờ đâu vẫn nguyên vẹn? Mong nội tổ mẫu cân nhắc và cạn suy.

Lão thái thái lập tức khoa tay, thi triển thủ pháp bất phàm, không chỉ đẩy Tuyết Hà lùi ra mà còn kịp chế ngự huyết đạo toàn thân của nàng. Lão thái thái hậm hực gắt:

- Tiểu liễu đầu thật vô tri ngu muội. Mau rút! Cấm can thiệp vào mọi quyết định của lão thân.

Nhưng cũng lúc đó, khi Thượng Quan Tuyết Hà sắp ngã và chạm nền đá thì lạ thay, Châu Sách dù vẫn bị điểm huyết chợt bất thần xuất hiện và đón đỡ kịp thời Thượng Quan Tuyết Hà vào vòng tay.

Vù...

Lão thái thái thất kinh:

- Châu Sách người...

Châu Sách đã mang Thượng Quan Tuyết Hà lao đi:

- Đừng quên Châu Sách này từng có tâm cơ như thế nào. Muốn chế ngự huyết đạo của tại hạ ư? Tôn giá chưa đủ tư cách. Cáo biệt!

Vút!

Lão thái thái rụng rời tứ chi:

- Người mang Tuyết Hà đi đâu? Hãy mau mau giao hoàn, nếu không sau này người đừng trách lão thân độc ác. Tuyết Hà nhi!

KỶ LÂN BẢO ĐIỂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Quý Kế Tác Hữu Quý Kế Trị - Luận Phương Cứu Người Người Lại Lụy Thân

Dừng chân ở một trong những thạch động liên hoàn, Châu Sách chợt thất vọng thở ra:

- Đa tạ tiểu thư vẫn luôn tin. Vì tại hạ dù luôn dụng tâm cơ với bất luận ai nhưng tuyệt nhiên chưa hề bao giờ có ý nghĩ hoặc mưu toan gây bất lợi cho Thượng Quan phủ gia.

Thượng Quan Tuyết Hà cũng thở ra:

- Vậy sao Châu huynh vẫn chưa giải khai huyết đạo cho muội? Há không biết cùng với hành động đột ngột mang muội cùng đi và vẫn chưa ra tay giải huyết có thể khiến muội cũng đến lượt nghi ngờ Châu huynh chẳng?

Châu Sách gượng cười:

- Vậy này giờ tại hạ loay hoay những gì, tiểu thư ắt cũng nhìn thấy nhưng há lẽ nào không hiểu? Chao ôi! Cung cách điểm huyết của lệnh tổ mẫu dĩ nhiên theo đường lối hữu biệt, khiến tại hạ vừa rồi đã phải thở dài vì vô phương hóa giải hộ tiểu thư.

Thượng Quan Tuyết Hà sinh nghi:

- Có thật như lời Châu huynh nói chẳng? Vì rõ ràng nội tổ mẫu cũng đã điểm huyết Châu huynh nhưng sự thực sau đó...

Châu Sách nôn nóng ngắt lời Thượng Quan Tuyết Hà:

- Sự thực thì tại hạ vì luôn cần trọng vận lực sẵn nên bất luận ai dù rất muốn điểm huyết chế ngự tại hạ cũng vô khả. Tuy nhiên, còn một việc này thiết tưởng tiểu thư nên minh bạch. Là sở dĩ tại hạ mang tiểu thư cùng đi vì còn có nguyên nhân khác hệ trọng hơn.

Thượng Quan Tuyết Hà dè dặt:

- Nguyên nhân nào? Nhưng đừng nói như nội tổ mẫu đã nghi, Châu huynh toan dùng muội để uy hiếp, buộc nội tổ mẫu không thể không chỉ điểm tuyệt kỹ cho Châu huynh hầu đổi lấy sự vẹn toàn cho muội.

Châu Sách ngao ngán lắc đầu:

- Không cần giấu tiểu thư làm gì nữa. Sở học của Đường gia quả thật đã do tại hạ tự phát hiện và luyện tựu thành. Như vậy, với bất luận tuyệt kỹ của ai khác dù thượng thừa đến đâu cũng chưa đủ khiến tại hạ quan tâm. Còn về nguyên nhân tại hạ buộc lòng phải mang tiểu thư cùng đi là để tránh cho tiểu thư ắt thế nào cũng gặp bất lợi mà có thể đang xảy ra cho lệnh tổ mẫu.

Nàng không tin:

- Bị bất lợi với hai nhân vật vừa rồi ư? Châu huynh toan lừa ai vậy? Vì cũng như Châu huynh, muội tuyệt nhiên hiểu lão tiền bối lúc này từng là cố nhân, là hảo bằng hữu với lệnh tổ mẫu. Vừa gặp nhau là mừng mừng nói nói ngay. Việc gây bất lợi chỉ là suy diễn theo chủ ý của Châu huynh và thuận theo mưu mô xảo quyệt nào nữa thôi.

Châu Sách một lần nữa lại tỏ thái độ đang thật nôn nóng:

- Thật tiếc là tại hạ không thể giải khai huyết đạo cho tiểu thư cùng đi. Nhưng nếu cứ thế này, lưu tiểu thư ở lại một mình, phần tại hạ thì toan quay lại giải nguy cho lệnh tổ mẫu, chỉ sợ cứu được một lại để mất đi một khác... A! Chưa bao giờ tại hạ bối rối như lúc này.

Nàng vẫn hoài nghi:

- Châu huynh nếu muốn, cứ lưu muội lại. Muội không tin hoặc hai nhân vật vừa này hoặc ẩn đâu đó trong này còn có ai khác sẽ gây bất lợi cho muội. Tuyệt đối không tin.

Châu Sách chợt cuối sát mặt nhìn nàng:

- Tiểu thư còn nhớ đã từng vậy gọi tại hạ? Vậy nghe đây, chính là nhờ chui lằm vào một huyết khẩu khác, sở dĩ tại hạ khi đó bật lùi lại ngay vì đã nghe tận mãi trong sâu vắng vắng có tiếng cười cười nói nói. Kế đến, lão Bốc Thuật Trịnh Bất Vi và ả hiểm độc Đường Kim Phụng đột ngột xuất hiện. Họ, một già một trẻ, liệu có phải chính họ đã nói nói cười cười như tại hạ từng tình cờ nghe? Quả quyết chẳng phải họ. Vậy thì còn nữa, và thật lạ

khi tiểu thư chọn cả một dãy thạch động liên hoàn này để ẩn nấp bọn Xuyên Cương môn.

Nàng giật mình:

- Có thật chẳng? Há lẽ Châu huynh muốn dọa muội?

Châu Sách lùi trở ra, không cần kờ sát mặt Thương Quan Tuyết Hà nữa:

- Việc lệnh tổ mẫu lâm nguy cũng không hề do tại hạ muốn dọa. Thế nên, chỉ có hai cách thế này, dĩ nhiên là không bao giờ tại hạ nhẫn tâm lưu tiểu thư ở lại đây một mình. Cách thứ nhất là đành tiếp tục cùng mang tiểu thư cùng quay lại, vạn nhất vẫn không cứu được lệnh tổ mẫu thì cả ba chúng ta đành chịu chung số phận.

Nàng dần tin:

- Cách thứ hai?

Châu Sách nghiêm mặt lại:

- Tại hạ cần biết càng nhiều càng tốt về mọi đường lối sở học của Thượng Quan phủ gia. Và sẽ dựa vào đó mình bạch ngay cần phải giúp tiểu thư giải khai huyết đạo như thế nào. Mà này, đừng bao giờ nghĩ đây là mưu kế để tại hạ am tường tuyệt học quý phủ. Huống hồ, nếu vẫn tin thì làm ơn làm phúc đi, hãy tin tại hạ thêm lần này nữa. Và nhớ đừng để quá muộn. Vì sẽ khiến tiểu thư mãi ân hận suốt đời.

Thương Quan Tuyết Hà thở dài:

- Vì nội tổ mẫu, âu đành nhắm mắt đưa chân vậy. Chỉ cầu mong không phải muội đã bị Châu huynh gạt. Hãy nghe đây...

Nàng đọc cho Châu Sách nghe khá nhiều những câu yếu quyết kinh văn chỉ liên quan đến công phu sở học Thượng Quan phủ gia.

Châu Sách nhắm mắt lắng nghe, chăm chú đến độ nhãn mày nhíu mặt và dần xuất hàn, lộ ra những giọt mồ hôi điểm lấm tẩm trên trán.

Chợt Châu Sách mở mắt ra:

- Không phải. Vậy lẽ nào lệnh tổ mẫu vì từng vang danh là Đỉnh Tam Liễu Tiên Tử gì đấy nên sở học vẫn có phần hữu biệt so với sở học của tiểu thư từng lĩnh hội? Nếu như thế thì không xong rồi.

Thương Quan Tuyết Hà thất vọng:

- Còn một đoạn kinh văn nữa, là chương cuối của nội công tâm pháp Thượng Quan phủ gia. Tuy muội chưa đủ bản lĩnh luyện nhưng may vẫn nhớ.

Châu Sách cũng không hy vọng gì lắm:

- Hãy thử xem! Vì dù vẫn khiếm khuyết phần cuối thì lẽ ra tại hạ cũng đã nhận biết về đường lối sở học của quý phủ. Đăng này...

Nàng lại đọc.

Và lần này Châu Sách thoạt nghe xong liền kêu:

- Đây rồi! Thật lạ là mãi bây giờ mới có chỗ liên quan. Để tại hạ thử xem. Khai này. Úy, chưa phải ư? Vậy còn cách nữa. Khai này.

Thật may, Thượng Quan Tuyết Hà chợt tự cử động, nhưng chưa kịp nói gì thì bị Châu Sách lôi đi.

- Vút!

Hoang mang, nàng thì thào bảo:

- Châu huynh thật sự quay trở lại?

Châu Sách nghiêng răng rít:

- Đừng lên tiếng! Họ rất lợi hại. Có thể nghe đấy.

Hoảng sợ, nàng vùng im bật và kể từ đó chỉ còn biết lẳng lẳng theo chân Châu Sách.

Châu Sách đi nhanh thì nàng đi nhanh, hễ dừng thì cả hai cùng dừng.

Và khi Châu Sách ra hiệu bế khí thì nàng lập tức bế kín hô hấp. Dù vậy, hai mắt nàng vẫn luôn lăm lét và thắc thỏm nhìn Châu Sách.

Bất chợt Châu Sách ra hiệu bằng cách lấy tay chỉ vào tai.

Nàng không hiểu, thế là cứ hươ tay ra dấu không hiểu.

Châu Sách lại nghiêng răng, dù vậy vẫn mấp má môi, nói không ra tiếng, thành hai chữ: “Hãy nghe”.

Bấy giờ, Thượng Quan Tuyết Hà mới hiểu, tuy nhiên tận đáy lòng vẫn cảm thấy rất ghét, rất giận Châu Sách qua những thái độ đối xử với nàng như vậy.

Nhưng rồi...

Một tràng cười chợt văng vẳng phát lên:

- Thôi nào! Lão tử tử. Nhớ lại thua ấy, lúc mọi người cùng phát hiện ra pho chương Thất Tình Lục Dục lẽ ra đủ mười ba chiêu. Thế nhưng nhờ khiếm khuyết một nên quả là vừa khéo chia đủ cho Thất phái là bảy, thêm năm nữa gồm Tam tiên, Nhất quý, Đại Trạng Nguyên là vừa đúng mười hai chiêu. Và từng có những lời truyền tai bảo nhỏ với nhau là một chiêu bị khiếm khuyết rất có thể do Tam tiên, trước thì cùng nhau lên sở hữu sau đó thì hợp lại phá hủy đi. Há lẽ lão tử tử chưa từng nghe hoặc đoán biết vẫn có những lời rĩ tai này? Ha ha...

Sau đó tất cả lại im lặng, khiến Thượng Quan Tuyết Hà nghi nan khôn xiết đành ra hiệu bảo Châu Sách hãy tiến lại gần hơn.

Ngờ đâu vì nhìn thấy Thượng Quan Tuyết Hà ra hiệu, Châu Sách chột phụ nhĩ, nói rớt vào tai nàng:

- Tiểu thư không nghe rõ hay chẳng nghe gì? Vậy để tại hạ thuật cho. Quả là lệnh tổ mẫu đã bị lão Bốc Thuật cố nhân uy hiếp. Còn ám chỉ rõ có một pho chương Thất Tình Lục Dục gì đó nếu mỗi nhân vật từng dự phần chỉ được mỗi người một chiêu thì riêng Tam tiên, trong đó có lệnh tổ mẫu ắt đã dùng thủ đoạn nên sở hữu những hai chiêu. Thật ra là lệnh tổ mẫu không thừa nhận cũng chẳng màng phủ nhận, trái lại đang mắng lão Bốc Thuật đê tiện hèn hạ...

Tràng cười và thanh âm của lão Bốc Thuật chột vang lên:

- Gã Châu Sách ư? Gã rất giáo quyệt, nhất là qua hành vi dám chiếm hữu sở học Đường gia mặc dù thế: Phận gã chỉ là gia nhân. Tuy nhiên, ha ha..., nếu bảo gã từng có ý định báo thù thay cho họ Đường thì vị tất. Nhưng nếu quả quyết điều ngược lại thì rất có thể. Lão tử tử có muốn biết tại sao không? Chỉ vì lão phu từng nhớ vẫn gặp gã cách đây ba năm và khi đó gã có tính danh là Đường Phi Thạch, thoát nghe cũng biết ngay gã là hậu nhân cốt nhục của Đường Như Sơn. Ngờ đâu sau này gặp lại, gã bỗng mang tên Châu Sách, với thân phận chỉ là gia nhân Đường gia, khiến lão phu nhất thời hoang mang, chẳng rõ sao lại có chuyện chẳng đồng nhất này. May sao lúc này có được nghe mẫu đối thoại giữa gã và lão tử tử, lão phu vỡ lẽ, hóa ra trước kia vì nhầm lẫn nào đó, gã vô tình mạo nhận tính danh của người. Đó là Đường Phi Thạch đích thực. Vậy thì đoán xem họ Đường có tha cho

gã tội mạo nhận chẳng? Chẳng những vậy, ha ha..., lão phu còn đoán, gã ắt có đủ lý do để phải oán hận họ Đường. Lão tử tử tử rồi chứ? Ha ha...

Thượng Quan Tuyết Hà ái ngại liếc nhìn Châu Sách và đành lén thở dài khi thấy sắc diện của Châu Sách vì vẫn mãi chú tâm lắng nghe nên hầu như cú trơ trơ như đá.

Nhưng cũng thật ngẫu nhiên, lúc Thượng Quan Tuyết Hà không nhìn Châu Sách nữa thì Châu Sách lại đột ngột phụ nhĩ nói tiếp vào tai nàng:

- Nguy rồi! Á độc ác Đường Kim Phụng tuy từ lâu luôn tìm và quyết hạ thủ bất luận ai có liên quan đến Đường gia nhưng ngay lúc này lại bảo cũng sẵn sàng hạ thủ bất cứ kẻ nào từng gây bất lợi cho họ Đường. Á bảo đó là tội dám vượt quyền ả và ả quyết chỉ mỗi mình ả mới đủ tư cách tận diệt họ Đường. Á đang tin việc Thượng Quan phủ gia có dự phần hủy diệt Đường gia ba năm trước là sự thật. Á định khu xử lệnh tổ mẫu.

Thượng Quan Tuyết Hà tái mặt, chột tự cầm tay Châu Sách:

- Muội xin Châu huynh hãy mau mau nghĩ cách cứu...

Châu Sách liền chụp phủ một tay lên miệng nàng:

- Suyt!

Và rồi Châu Sách lại phụ nhĩ:

- Tạm ổn rồi. Thì ra ả chỉ mới dọa, chú ý là dẫn dụ, mong lệnh tổ mẫu mau đem hai chiêu gì đó trong pho Thất Tình Lục Dục chưởng truyền cho ả để đổi lấy sự vẹn toàn sinh mạng. Nhưng như lệnh tổ mẫu không khứng chịu.

Quả thật, lão Bốc Thuật lại cười ngạo nghễ:

- Sao lão tử tử chỉ biết một mà không chịu suy hai? Hay là lão tử tử vẫn chưa hiểu tình thế lúc này của võ lâm? Cho lão tử tử hay, nếu đã có một trong Tam tiên từng đột ngột yếu mệnh thì hiện có một trong Nhị Tiên còn lại cũng vì dụng mưu gì đó không biết đã ngấm ngấm từ lâu thu phục và dùng bọn Võ Lâm thập nhất hung như một thế lực tâm phúc. Chưa hết đâu. Lão tử tử bảo đã phó giao một tiểu diệt nhi là Thượng Quan Công gì đó cho Đại Trạng Nguyên thay thế giáo huấn? Há lẽ Đại Trạng Nguyên đột ngột mở thư quán, bảo là để thu nhận môn sinh, chẳng khiến lão tử tử nghi ngờ

hoặc nghĩ đến điều gì sao? Vậy là vì không am hiểu tình thế khiến lão tử tử theo thời gian dần trở nên cả tin. Ha ha...

Tất cả lại tĩnh lặng nhưng Thượng Quan Tuyết Hà tiếp tục nhờ Châu Sách phụ nữ, thuật những gì đang nghe nên nàng dần minh bạch. Châu Sách nói:

- Hóa ra Đại Trọng Nguyên là nhân vật được quý phủ tin hoặc chẳng tin đã giao phó lệnh nhị ca. Và theo lão Bốc Thuật kiến giải, chủ ý của Đại Trọng Nguyên là vẫn nuôi dã tâm thu thập đủ mười ba chiêu chưởng Thất Tình Lục Dục. Nhưng thay vì dùng thủ đoạn uy hiếp hoặc o ép như lão Bốc Thuật đang vận dụng với lệnh tổ mẫu thì Đại Trọng Nguyên toan qua lệnh nhị ca Thượng Quan Công, trước tiên là mê hoặc, sao cho lệnh nhị ca tự nói ra mọi kinh văn sở học từng giúp quý phủ vang danh trên giang hồ. Sau đó, Đại Trọng Nguyên nhờ sẵn có tư chất thiên phú, thật thông minh đỉnh ngộ, sẽ qua đó tự lĩnh hội ngược lại hoặc là một chiêu hoặc có thể là hai chiêu trong pho chưởng Thất Tình Lục Dục do lệnh tổ mẫu từng sở hữu. Tiểu thư có biết những nhân vật nào từng gọi là Tam tiên, Nhất quý, Đại Trọng Nguyên chẳng? Nhất là Đại Trọng Nguyên có danh tính lai lịch hoặc trú sở như thế nào?

Thượng Quan Tuyết Hà gật đầu nhưng chẳng kịp nói gì thì được Châu Sách ra hiệu, ý bảo chưa phải lúc cho nàng lên tiếng.

Tiếp đó, sau một lúc ngắn nữa chủ tâm lắng nghe, Châu Sách vùng tái mặt, vội phụ nữ cho nàng biết:

- Lệnh tổ mẫu quyết chẳng để lão Bốc Thuật thuyết phục. Thế nên, lúc này đây, Á độc ác Đường Kim Phụng quyết ra tay xử trị lệnh tổ mẫu vì tội dám vượt quyền ả, ba năm trước đã dám hủy diệt Đường gia.

Thượng Quan Tuyết Hà cũng biến sắc, chột chợp động toan chạy đến.

Châu Sách kịp phát hiện nên khuyên nàng, bằng cách ra hiệu bảo nàng dù nôn nóng thế mấy cũng đừng vì thế mà thiếu cẩn trọng, chẳng cần suy xét trước khi hành sự.

Thượng Quan Tuyết Hà dù miễn cưỡng vẫn nghe theo do thấy Châu Sách cuối cùng cũng chịu di chuyển nhích dần về phía trước.

Nhưng lạ thay, đang có thái độ cẩn trọng là vậy, Châu Sách chợt di chuyển thật lẹ, lại còn hớn hờ cùng nắm tay nàng kéo đi. Không chỉ vậy, Châu Sách còn thì thào, chẳng cần phụ nữ như này giờ nữa:

- Tại hạ liệu đoán không sai. Trong dãy thạch động liên hoàn quả nhiên vẫn còn những nhân vật khác cùng hiện hữu. Những nhân vật này đã bất thần xuất hiện và dường như đang dàn trận đối phó lão Bốc Thuật và ả độc ác Đường Kim Phụng. Đây đúng là cơ hội cho chúng ta tha hồ tiến lại gần hơn tìm dịp thuận tiện nhất để giải thoát lệnh tố mấu. Nhưng tiểu thư xin luôn nhớ, đừng bao giờ tùy tiện hành động nếu như chưa có ý của tại hạ. Đi nào!

Cả hai len lén lại gần, gần thật gần.

Và cuối cùng, từ chỗ lẩn khuất đang nấp, cả hai cùng nhìn thấy lão thái thái, nội tổ mấu của Thượng Quan Tuyết Hà, đang một mình ngồi bất động ở một chỗ hữu biệt. Cách đó không xa, chỉ độ ngoài một trượng, là ả Đường Kim Phụng đang cùng lão Bốc Thuật quay lưng lại với nhau để cùng đối phó về cả hai phía đã bất chợt xuất hiện nhiều nhân vật lạ mặt.

Vì song phương đều đang gườm gườm thủ thế, nghĩa là đều đang ngưng đọng thần sắc nên cả Châu Sách lẫn Thượng Quan Tuyết Hà đành phải ra hiệu cho nhau, ngậm bảo nấp thật im và đừng tự gây kinh động.

Cuối cùng, vì không chịu được, Đường Kim Phụng tự lên tiếng trước:

- Chư vị là những nhân vật hà phương hà xứ? Đột ngột xuất hiện thế này là có ý gì?

Phe đối phương, chỉ có một nhân vật mở miệng, phát thoại bằng giọng tốt cùng lạnh lùng và vô biểu cảm:

- Chớ nhiều lời. Trái lại, tất cả hãy ngoan ngoãn thúc thủ và đừng vọng tưởng nghĩ đến chuyện xuất thủ, chỉ tự chuốc đại thảm họa vào thân.

Thừa dịp này, Thượng Quan Tuyết Hà lào vào tai Châu Sách:

- Sao bọn kia, ai ai cũng có dung diện mơn mơn trắng tợn ngọc, đến cả muội dù là nữ nhân vẫn chẳng được như vậy?

Châu Sách thất kinh, vội lườm mắt nhìn, tỏ ý trách Thượng Quan Tuyết Hà.

Thì đúng lúc đó, thật may lão Bốc Thuật Trịnh Bất Vi cũng động thân xuất thủ:

- Bọn này tiên không ra tiên, quý cũng chẳng ra quý, thà đánh một trận xem sao. Đờ chiêu!

- Ào...

Đường Kim Phụng cũng chớp động:

- Lão hộ cung nói rất phải. Đánh thì đánh.

- Vù...

Những kẻ mặt trắng lập tức chứng tỏ họ không phải hạng tầm thường, dù cùng xuất thủ nhưng chẳng hề vì thế mà tự gây náo loạn cho nhau, cũng không vì đông nhân số mà không tuân theo mọi quy củ ắt đã được họ tự ước định sẵn từ trước.

Châu Sách nhận ra điều này, vì thán phục nên khẽ dặn Thượng Quan Tuyết Hà:

- Bọn họ cùng chung một hội, từng được đào luyện khá nghiêm ngặt, tuyệt đối không thể xem thường. Vì vậy, muốn nhân lúc này, ngao cò tranh nhau, để cứu lệnh tổ mẫu không phải quá khó. Tuy nhiên, để tránh mọi tình huống bất ngờ. Tại hạ nghĩ chỉ có mỗi cách này, là tiểu thư phải tự lao ra cứu lệnh tổ mẫu thật mau, sau đó quay lại đây và chạy một mạch. Phần tại hạ không chỉ tạm ẩn thân để nếu cần thì ngăn chặn bất luận ai toan đuổi theo mà sau đó còn dùng kế, dẫn họ chạy sai qua hướng khác. Chỉ với cách đó, vạn nhất họ có thân thủ quá lợi hại thì biết khi đuổi nhầm tại hạ, ắt họ sẽ thôi, và thế là tiểu thư đã đủ thời gian đưa lệnh tổ mẫu thoát.

Thượng Quan Tuyết Hà lo ngại:

- Nhưng Châu huynh liệu có thể tự thoát được họ chẳng? Vạn nhất bị họ không chỉ đuổi kịp mà còn tuyệt tình độc ác quyết hạ thủ, thì Châu huynh định đối phó sao đây?

Châu Sách cười cười:

- Đừng lo. Vì như tại hạ từng nói, nếu biết chẳng chắc nắm phần thắng thì tại hạ tuyệt nhiên không bao giờ hành sự. Có chẳng là tiểu thư nên lo cho thân. Vì dù thoát ở đây thì còn chỗ nào khác thật an toàn để tạm dung thân nữa chẳng? Bởi tại hạ cũng cần biết để nếu tiện thì quay lại hội diện chứ?

Thượng Quan Tuyết Hà phân vân:

- Mọii thật cũng chẳng biết có còn đâu nữa nơi để dung thân hay không. Ất hẳn điều này cần phải có nội tổ mẫu định đoạt.

Châu Sách nhẹ gật đầu:

- Như vậy cũng tốt. Vì lệnh tổ mẫu chứng tỏ vẫn còn rất nhiều tâm cơ. Thôi, hãy cứ quyết định như thế. Còn bây giờ, hãy chờ tại hạ ra hiệu và tiêu thư cứ theo đó tiến hành ngay. Rõ chưa?

Thượng Quan Tuyết Hà chạm vào tay Châu Sách:

- Châu huynh không oán trách nội tổ mẫu chứ? Và cũng đừng nghĩ vì Tuyết Hà không muốn gặp lại nên mới nói bản thân không biết trước sẽ tạm dung thân chỗ nào. Kỳ thực, Tuyết Hà luôn muốn có Châu huynh bên cạnh, nhất là những lúc như thế này.

Châu Sách nhẹ lắc đầu:

- Không đâu! Tại hạ chẳng dám oán trách ai. Có chăng là chỉ tự trách, bản thân quả thật chẳng có lai lịch minh bạch. Thế thôi. Nào, đừng nghĩ ngợi gì nữa. Vì cơ hội để hành động như sắp xảy đến kia kìa.

Thượng Quan Tuyết Hà dõi nhìn ra ngoài. Và khi chỉ mới vừa vận nhìn thấy cục diện diễn khai đang càng lúc càng tăng dần sát khí thì Thượng Quan Tuyết Hà đã nghe Châu Sách giục:

- Đúng lúc rồi. Đi mau. Hãy lao ra và cứu người thật nhanh kìa. Mau lên!

Tự giận là phải để Châu Sách giục đến hai lần, chỉ do bản thân bị giật mình, Thượng Quan Tuyết Hà vì muốn chuộc lại nên vận lập tức vận dụng toàn lực để lao ào ra.

Vút!

Bọn mặt trắng phát hiện:

- Mau! Có kẻ toan giải cứu mụ họ Đinh.

Nhưng Thượng Quan Tuyết Hà nhờ lợi thế bất ngờ nên vẫn chộp được nội tổ mẫu và đang khẩn trương thoát đi.

Vút!

Đường Kim Phụng cũng thấy nên quát:

- Tiện nhân kia, ai cho phép người...

Tiếng quát phải ngưng ngang do Đường Kim Phụng lại bị hai cao thủ mặt trắng bất thần xuất thủ nhân lúc Đường Kim Phụng có dấu hiệu phân

thần.

Dù vậy, vẫn có hai cao thủ mặt trắng khác quyết đuổi theo Thượng Quan Tuyết Hà.

- Nha đầu, nếu muốn sống thì mau lưu mụ họ Đinh lại đây.

- Ặ muốn chết thì cứ cho chết.

- Đờ!

Ào...

Vù...

Thượng Quan Tuyết Hà chui tọt vào ngách động và lập tức nghe Châu Sách khẽ quát:

- Mau tiếp tục. Chạy!

Cũng lúc này, cả hai ngọn kình do vẫn từ hai nhân vật mặt trắng vô cuồn cuộn đến nên chấn chạm vào ngách động, ngay phía sau lưng Thượng Quan Tuyết Hà.

Ầm! Ầm!...

Chấn kình đẩy Thượng Quan Tuyết Hà suýt ngã. Nhưng nhờ vẫn giữ chắc nội tổ mẫu trong tay nên Thượng Quan Tuyết Hà nương theo chấn kình, dù lão đảo cũng tiếp tục chạy thật nhanh.

Vút!

Riêng Châu Sách thì chờ hai nhân vật mặt trắng vừa toan chui theo vào ngách động liền vận lực quạt liên hồi vào hai bên ngách đá của vách động.

Ầm! Ầm!...

Loạn thạch lá tả rơi.

Rào...

Những loạt chấn chạm cùng nhiều loạn thạch chọt rơi khiến hai nhân vật mặt trắng vì thần hồn nát thần tính nên vội lùi nhanh, miệng thì hô hoán thảng thốt:

- Có địa chấn?!

- Đừng tiếp tục động thủ nữa. Những chấn lực như đang làm núi đá lung lay sắp đổ. Hãy triệt thoái mau thôi.

Nhờ đó, Châu Sách vừa tự mỉm cười hài lòng vừa lẳng lặng tháo lui.

* * * * *

Với tư thế vẫn ngồi tọa công, chột Châu Sách hé mở hai mắt, ngẫu nhiên hướng mục quang dõi nhìn ra ngoài, từ gần đến xa dần.

Và trong một sát na không hề có chủ định, chột Châu Sách bắt gặp một cảnh tuyệt nhiên không thể ngờ là có.

Tuy nhiên, dù đang dõi nhìn từ chỗ cao, một địa thế đã ngẫu nhiên tìm thấy chỉ là để bản thân có lại cơ hội tọa công dưỡng thần sau thời gian đã hơn một ngày một đêm đối diện và trải qua nhiều diễn biến luôn cận kề hiểm nguy, nhưng Châu Sách hoàn toàn không ngờ nhờ địa thế này nên đột ngột có cơ hội mục kích cảnh ấy và kỳ thực là nó đã xảy ra.

Tự mình định bản thân không nhìn lầm và càng không hề có bất kỳ nhận định nào khác so với những nhận định đang bật lóe ngay trong nhận thức lúc này, Châu Sách tự giật mình và chực nhồm lên, mong mục kích rõ hơn.

Ngờ đâu, ngay sau lưng Châu Sách bỗng bật lên câu nói:

- Khá thật! Với thân thủ bản lĩnh khá thế này thảo nào có đông nhân số là thế, bọn họ vẫn bị người qua mặt.

Châu Sách lập tức tự quăng người qua một bên, nhân đó đứng bật dậy với toàn thân cũng đã xoay kịp lại, để vừa vặn thấy một cánh tay rồi lại thêm một cánh tay nữa đang thoáng lao sượt qua, chỉ ngay bên cạnh phía bên tả thân Châu Sách.

Vù!

May thoát hai chiêu ám toán trong gang tấc, Châu Sách lập tức có phản ứng đáp lại là nhẹ nhàng dịch chuyển, giở bộ pháp quái kỳ, thần tốc tiếp cận và tung song trảo chộp vào chủ nhân của hai cánh tay.

Ào...

Ngờ đâu đối phương phản ứng cũng nhanh, vừa ám toán bất thành đã lập tức dịch bộ thoái lùi, khiến song trảo của Châu Sách cũng bất thành tương tự.

Vù...

Nhưng nhờ đó, Châu Sách có cơ hội nhận diện đối phương, một lão bà thật xấu xí, da mặt nhăn nheo, chỉ đôi mắt là vừa to vừa xanh rờn, hoàn toàn bất xứng khi ngự trị trên một sống mũi với phần chót cũng vừa thồng vừa cong khoằm xuống trông thật ghê rợn:

- Lão bà bà là ai? Sao xuất kỳ bất ý ám toán tại hạ?

Mất cơ hội vừa để đắc thủ vừa để chiếm tiên cơ, lão bà bà xấu xí cười giận dữ và lui dần:

- Người lại mất ký ức nữa ư? Không nhận ra lão thân à? Trái lại lão thân vẫn nhớ rõ người, một gã từng tự nhận là Đường Phi Thạch, nhưng lần này nhờ lão Trịnh Bất Vi nói ra, lão thân chỉ tình cờ nghe thôi, hóa ra người là Châu Sách, cũng chỉ mới vang danh giang hồ nhờ một vài sở học tốt cùng kỳ quặc. Đã nhận ra lão thân chưa? Hé hé...

Châu Sách bật chồm đến:

- Lão xú phụ nếu đã minh bạch thì ta chẳng cần phải giữ kẽ. Sao lại không nhận ra lão xú phụ là chủ nhân của lũ Võ Lâm Thất Thập Hung. Chẳng những thế, lão xú phụ toan lùlãi mãi để làm gì? Muốn giở thủ đoạn ư? Lầm rồi! Dừng thủ đoạn với ta chỉ là trò vô bổ. Mau tiếp chiêu:

- Ào...

Phát hiện Châu Sách cứ liều lĩnh tiếp cận và tung trảo, lão bà xấu xí dù xuất lực hóa giải vẫn kêu hoang mang:

- Cũng đã nghe lão Trịnh thổ lộ người đã đắc thủ sở học của Đường gia. Có phải nhờ đó, người không chỉ vang danh “bị thọt” vì lần được Lâm Y Giáp hộ thân mà bộ pháp này, những chiêu trảo này cũng là Kỳ Lâm bộ và Cuồng Lâm Ngũ Trảo, chỉ công và vô thủ, những chiêu thức chỉ có những kẻ đã hóa cuồng mới hùng hổ và liều lĩnh vận dụng. Bất kể bản thân có thể vì thế bị đối phương đoán mạng bất kỳ lúc nào?

- Bùng...

Nhất chiêu không thành, Châu Sách lại tiếp cận và tung tiếp nhị chiêu:

- Ngờ lão xú phụ phải cao minh hơn, ngờ đâu nội lực hỏa hầu cũng chỉ vậy. Mỗi hận lần trước suýt làm ta chết trong trận đồ hỏa dục, hôm nay ta quyết đòi lại. Đỡ thêm một trảo Cuồng Lâm này:

Ào...

Nhưng lão bà xấu xí lại chứng tỏ là một đối thủ Châu Sách chưa từng lần nào chạm trán tương tự. Bởi lão bà xấu xí luôn có cách dịch thoát sự đeo bám tiếp cận của Châu Sách, để khi cơ hội đến là ngang nhiên chiêu chạm chiêu, hóa giải các chiêu trảo công của Châu Sách.

- Kể như người đã tự thừa nhận tất cả? Vậy thì lần này, lão thân tha hồ toại nguyện, nhất định sẽ từ người đắc thủ toàn bộ những gì tình cờ từng lọt đến tay Đường Như Sơn. Hé hé...

Vù...

Bung...

Cảm nhận đấu pháp đang vận dụng khó đạt kết quả như mong muốn, Châu Sách chủ tâm lùi lại:

- Quả chẳng hổ thẹn là chủ nhân của Võ Lâm thập nhất hung. Tại hạ Châu Sách thực vinh hạnh được thỉnh giáo quý tính cao danh.

Lão bà xấu xí bật cười the thé:

- Đến lượt người tự lùi, toan dùng thủ đoạn ư? Tiếc thay tâm cơ như người chưa đủ để ném cát vào mắt lão thân. Hé hé...

Chợt lão bà xấu xí cũng nhảy lùi, khiến Châu Sách đang thất vọng vì không lừa được đối phương đành bật lao đến với một chưởng quật vừa nhanh vừa tận lực:

- Ta chỉ muốn tiên lễ hậu binh, chứ nào phải tạo cơ hội cho lão xú phụ quý quái đào tẩu. Đờ!

Ào...

Là bà xấu xí động dung:

- Sao? Ngoài sở học Đường gia, người cũng có thêm ít công phu khác ư? Để thử xem. Đờ này!

Vù...

Phát hiện đối phương đã xuất chưởng kinh, lần đầu tiên Châu Sách cười đắc ý:

- Phải như thế chứ? Vì ta muốn lão xú phụ thử ném công phu Du Thủy lợi hại ra sao. Xem đây. Ha ha...

Vừa cười, Châu Sách vừa thi triển kinh lại, chứng tỏ vừa nãy chỉ giả vờ phát xuất chiêu công. Phần bản thân thi Châu Sách thân nhiên dám bước tiến thẳng vào phạm vi uy lực của chưởng kinh do đối phương đã xuất thủ, chấp nhận để thân hình bắt đầu bị chưởng phong du qua du lại tự mảnh thuyên nan đang lâm cảnh ba đào.

Ào...

Diễn biến này khiến lão bà xấu xí chột trợn mắt nghiêng răng:

- Vậy là Châu Sách người muốn chết. Lão thân ắt sẽ cho người toại nguyện.

Nhấn thêm chân nguyên nội lực vào chưởng kinh, lão bà xấu xí càng mở to mắt nhìn kỹ hơn, xem Châu Sách đối phó ra sao.

Ào...

Ngờ đâu chưởng lực càng mạnh tay càng làm thân hình Châu Sách thêm du tới du lui nhưng lạ thay vẫn không khiến Châu Sách hoặc sợ hãi hoặc bị lùi dần.

Trái lại, vẫn để thân hình tiếp tục bị du lắc, Châu Sách càng chi trì càng tiến vào gần đối phương hơn, tựa hồ uy lực chưởng phong đối với Châu Sách chỉ là cơn gió thoảng qua, không hề gây cản ngại, chỉ tạo thuận lợi hơn mà thôi.

Phát hiện có điều bất diệu, lão bà xấu xí đành thoái bộ, vừa lùi vừa tìm cách thu kinh về trước khi quá muộn.

Nhưng chính lúc ấy, Châu Sách bật quát:

- Quá muộn cho lão xú phụ muốn lui. Xem đây!

Thừa lúc đối phương có phần thu kinh, Châu Sách như thuyền nan cười sòng, chột lướt nhanh đến và quả quyết bật tung song thủ, một chấn một chụp, vỗ cả vào lão bà xấu xí.

Ào...

Vù...

Lão bà xấu xí thất kinh, lập tức bật người vội hồi bộ thật xa.

Vút!

Châu Sách vẫn lướt tới bám sát như hình với bóng:

- Cũng quá muộn để chạy. Trúng!

Một chiêu chấn của Châu Sách đã xuất phát và cuộn đến.

Ào...

Lão bà xấu xí đành hất chưởng tiếp nhận:

- Lão thân sợ sao? Đờ!

- Bùng...

Nhưng liền đó lại đến lượt chiêu chụp của Châu Sách hiển hiện và tiếp cận.

Vù...

Lão bà xấu xí lại nghiêng rặng, lập tức mượn lực chấn vừa có để có thể thoái bộ nhanh hơn.

Ngờ đâu Châu Sách lại cười:

- Đã bảo mượn là mượn. Trúng! Ha ha...

Và chiêu chụp trúng đích, dù nhẹ cũng vẫn là trúng. Nhưng sở dĩ nhẹ là vì lão bà xấu xí từng chứng tỏ có thân thủ bản lãnh cao minh, chỉ nhờ vậy mới kịp lùi thoát, không để chiêu chụp của Châu Sách thập phần mãn nguyện, chỉ bị phớt qua y phục và chạm nhẹ vào da thịt mà thôi.

Nhưng bấy chiêu đó cũng đủ khiến Châu Sách tiếp tục cười hài lòng:

- Ngỡ thế nào, thì ra... ha ha...

Bỗng có tiếng quát bất thần vang lên vô tình cắt ngang tràng cười của Châu Sách:

- Hay lắm! Không ngờ lại gặp mục xú phụ người ở đây. Mỗi hận từng bị sinh cầm không thể không báo phục. Đờ!

Có một lực đạo hiển hiện đột ngột từ phía sau lao vỗ vào lão bà xấu xí.

Ào...

Tuy bất ngờ nhưng lão bà xấu xí vẫn kịp quay lại với song chưởng cùng lúc phát ra đối phó.

- Lão Trịnh Bốc Thuật vẫn quen thói cản trộm ư? Nhưng chẳng dễ đâu. Đờ này!

Vù...

Châu Sách thì hoàn toàn bất ngờ khi ngẫu nhiên gặp lại chính là lão Bốc Thuật Trịnh Bất Vi, Vì thế, cứ để song phương giao đấu, Châu Sách nghiêm mật lẫn nghiêm người đành đứng ngoài nhìn vào cục diện đột ngột đưa đến.

Trịnh Bất Vi thấy vậy kêu lên:

- Người không nhớ mục xú phụ từng sinh cầm lão phu và người sao? Hãy mau cùng lão phu đòi lại toàn bộ món nợ mục đã vay. Trừ phi người vì vẫn

hận nên chủ tâm nhìn bọn lão phu nhĩ hồ tranh lâm. Đừng như vậy, vì ngay lúc này lão phu và người ngẫu nhiên cùng chung một kẻ thù. Nào, ra tay đi nào.

Tuy miệng nói nhưng tay vẫn đánh, chỉ chớp mắt lão Trịnh và lão bà xấu xí đã cùng nhau qua lại năm chiêu, một cục diện cho thấy cả hai quá hiểu nhau do đã từng có quá nhiều phen giao thủ.

Chợt bị mối hận dâng tràn, Châu Sách liền lên tiếng:

- Nếu muốn ta ra tay, lão tin không, ta thà liên tay liên thủ với mục xú phụ ngục tạo kia dạy cho lão một bài học hầu bỏ hẳn thói luôn nhĩ tâm, miệng nói một đằng, tay làm một nẻo.

Lão Trịnh bất ngờ:

- Người vừa bảo sao? Mục xú phụ này đã ngục tạo điều gì?

Nhân cơ hội này, Châu Sách càng cố tình làm lão Trịnh Bất Vi phân thân:

- Lão nghĩ có đủ tư cách để ta phải bấm báo mọi điều cho lão biết ư? Nếu vậy thì nghe đây, ta xin bấm báo là vừa tận mục sở thị cảnh chính lão lén lén lút lút, thậm chí thậm thụt đàm đạo gì đó với một trong những nhân vật từng vây đánh lão với ả họ Đường hôm qua. Sao lão có thể ung dung đàm đạo với thù nhân vậy? Chuyện này ả họ Đường biết chưa? Hay ả không thể biết vì hoàn toàn bất ngờ lão là hạng một mặt hai lòng như thế nào? Đúng như vậy chẳng? Ha ha...

Câu nói kể như cáo giác của Châu Sách quả nhiên làm lão Trịnh phân thân. Bằng chứng là lão bà xấu xí chợt có cơ hội hãn hữu để bất ngờ bật quát the thé:

- Hãy xem tuyệt kỹ của lão nhân. Đờ!

Lão Trịnh giật nảy người, vội lùi xa:

- Là chiêu trong pho chương Thất Tình Lục Dục ư? Nhưng nếu mục chỉ là kẻ mạo nhận thì sao am hiểu cũng mấy chiêu này kỳ thực chỉ do một trong Tam tiên sở hữu? Mục là ai?

Nghe thế Châu Sách cũng giật mình, vội ngưng đọng thần sắc, quyết nhìn thật kỹ, hy vọng đây là cơ hội đầu tiên được mục kích để biết thế nào là một trong những chiêu có ở pho chương Thất Tình Lục Dục gì đó.

Nhưng thật bất ngờ, cũng là quái kỳ, lão bà xấu xí hóa ra chỉ giả vờ tung tuyệt kỹ, nhưng kỳ thực lại là tạo cơ hội rõ rệt hơn để xuất kỳ bất ý lạng người lao đi:

- Hé hé... Cáo biệt!

Vút!

Nhận ra bị lừa, lão Trịnh phần nộ vội lao đuổi theo:

- Hóa ra là mười mấy năm lão phu luôn bị lừa. Mụ chưa tỏ lộ lai lịch thì đừng hòng mong chạy thoát.

Châu Sách lập tức phát kinh, ngăn lão lại:

- Vội đi đâu! Bây giờ đến lượt ta và lão. Đờ!

Ào...

Có chỗ trút giận, đương nhiên lão Trịnh quay lại với Châu Sách ngay.

- Đến thì đến. Vì ngữ người từng do lão phu chỉ điểm võ học. Tội người vô lễ, lão phu đâu thể tha. Đờ này!

Ào...

Châu Sách cả cười:

- Đừng kể ân nhắc tình. Có chẳng, sao lão không kể đã nhờ ta nên thoát cảnh sinh cầm như thế nào? Vậy mà sau này gặp lại, cũng chính lão đã tam phen tứ phía luôn tìm cách đẩy ta vào tử địa. Lão là hạng người ra sao vậy? Ha ha...

Và một lần nữa nhờ thân pháp Du Thủy ảo diệu, Châu Sách vừa để thân hình bị du qua du lại trong chưởng phong của lão Trịnh tâm địa xấu xa, vừa ung dung tiến nhập gần lão.

Vù...

Đây là điều làm lão tái mặt:

- Công phu này của người...

Lão cứ lắp bắp khiến Châu Sách thêm cười:

- Lão chưa đủ tư cách để đoán biết đâu, có chẳng...

Chợt đến lượt Châu Sách cũng tự ấp a ấp úng, có thể vẫn đang nói tiếp nhưng sao thanh âm cứ nhỏ dần nhỏ dần. Và khi Châu Sách hiểu nguyên nhân chỉ là vì từ nãy lão Trịnh đã giả vờ lắp bắp để xuất kỳ bất ý ném một màn vân vụ mờ mờ vào giữa mặt Châu Sách thì đã quá muộn:

- Độc... vụ...

Kể cả tiếng kêu này cũng quá nhỏ, vì nhận thức của Châu Sách cứ mờ dần, mờ dần...

KỶ LÂN BẢO ĐIỂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Thoát Tử Cảnh Lại Lâm Hiểm Cảnh - Thật Khó Lường Tâm Địa Nữ Nhân

Khấp thân thể bị va mạnh khiến Châu Sách giật mình tỉnh lại, chỉ suýt nữa là buột miệng kêu đau. Cũng may là cùng lúc đó thính giác lại bắt được, nghe được thanh âm của ai đó đang nói, rất quen tai khiến Châu Sách không chỉ nén được tiếng kêu chực buột ra mà còn cố kiềm mình nằm im thín thít và chú tai lắng nghe.

Hóa ra là thanh âm của lão Trịnh Bất Vi, lão đang khẽ khàng căn dặn, như với người của lão thì phải:

- Phải hai ngày nữa mới có thể tự tỉnh nhưng để cẩn tắc vô ưu lão phu vẫn dùng Giao Long Sách chế ngự. Chớ khinh suất để gã dùng miệng lưỡi giáo quyết mê hoặc người gỡ bỏ Giao Long Sách. Cũng nhớ, không được để cả hai ở gần nhau, thậm chí nhìn thấy nhau cũng không nên. Thôi, kể cũng tạm đủ. Phần lão phu đành phải ra ngoài tìm cách xua tan những nghi ngờ thật là quá đáng của lũ tiểu trọc đa ngôn đa sự chỉ muốn chõ mũi vào chuyện của người. Cứ chờ đây, sau này tất có lúc lão phu cho lũ trọc Thiếu Lâm nếm mùi lợi hại. Hừ!

Khẽ mở ti hí mắt để nhìn, Châu Sách ngỡ ngẩn khi thấy xung quanh chỉ toàn là bóng đêm, thế nên cũng không thể thấy lão họ Trịnh.

Tuy vậy, có một vật Châu Sách nhìn rất rõ và đấy cũng là lúc Châu Sách không chỉ tận mục sở thị mà còn tự thân cảm nhận một nỗi đau xé thịt da khi vật nọ đột ngột va thật mạnh vào giữa thân Châu Sách.

Nhưng nhờ mơ hồ hiểu bản thân đang lâm cảnh ngộ nào và do đã tự lòng dặn lòng là nếu tiểu bất nhẫn ắt hồng đại mưu nên Châu Sách vẫn tiếp tục nằm im chịu đựng dù nghe tiếng lều bầu hậm hực phát ra ngay bên cạnh:

- Lão quỷ cũng thật đa sự. Vì lẽ ra cứ để ta hạ sát tiểu tử này cho xong. Lưu làm gì thứ vô dụng chỉ càng khiến ta thắc thỏm lo âu. Kể cả lũ trọc phái Thiếu Lâm cũng vậy. Sợ gì chứ? Trước sau gì cũng có lúc đối đầu, sao không ngay lúc này diệt một bớt một, diệt hai bớt hai? Hừ, Giao Long Sách. Lão quỷ quá xem trọng người, đã cho gã ném mùi Mê Vụ Tam Nhật Túy còn lo sợ hãi dùng thêm cả Giao Long Sách. Ngỡ người thì làm gì được ai?

Cùng với câu hỏi này, kẻ hỏi cũng bất chợt nhắc Châu Sách lên khiến Châu Sách dù rất muốn vẫn phải vội nhắm mắt lại. Dù thế Châu Sách cũng tự hiểu, nỗi đau buốt vừa rồi là do nhân vật này vừa co chân trọng thưởng hậu hĩ cho Châu Sách một cước.

Mà y vừa càu nhàu điều gì vậy? Châu Sách tự hỏi, sao y bảo càng lưu Châu Sách lại chỉ càng khiến y cứ thắc thỏm lo âu? Châu Sách và y từng biết nhau ư? Hồi nào?

Và Châu Sách than thầm, thật tiếc là chẳng dám hé mắt nhìn, nếu không ắt đã nhìn thấy và biết đâu sẽ nhận ra y là ai?

Nhưng nào chỉ tiếc nuối không thôi, trái lại Châu Sách cũng đến lượt lo âu thắc thỏm khi có cảm nhận bản thân đang bị y mang đi.

“Y đưa ta đi đâu? Ôi, nguy mất, không khéo y vẫn dám kháng lệnh, toan đưa Châu Sách ra tìm một chỗ thật kín đáo để hạ thủ đây. Ngộ nhờ y hạ thủ thật thì sao? Thiên địa quỷ thần ôi, phen này đúng là mạng Châu Sách hỏng thật rồi”.

Thế là Châu Sách nhân lúc bị nhắc đưa đi, lợi dụng những khi thân hình bị lắc lư qua lại để ngấm ngấm thử vận khởi chân lực. và rồi Châu Sách lại than:

- “Nguy tai, tứ chi đều bị trói gô, không thể cựa cựa nhích động cho dù chân nguyên nội lực vẫn may mắn nguyên vẹn. A phải rồi, họ vừa đề cập đến Giao Long Sách, lại còn nói gì nữa đến Mê Vụ Tam Nhật Túy? Âm chỉ ta chẳng? Ôi thật khốn khổ thân ta, bởi chẳng lường hết thủ đoạn của lão họ Trịnh nên dường như đã bị lão sử dụng Mê Vụ hạ thủ. Tam Nhật Túy? Ba ngày bị túy lúy mê man? Úy, lão có bảo phải hai ngày nữa mới tỉnh. Là ta chẳng? Hay có nhầm lẫn gì chẳng vì lúc này ta hoàn toàn tỉnh? Trừ phi...,

phải rồi, dù là Mê Vụ ắt chỉ làm ta nhất thời bị hại, kỳ dư sau đó ta vẫn vô sự bình yên. Vậy nói về Giao Long Sách ắt ám chỉ đoạn dây đang cột trói ta? Chán thật, nội lực tuy nguyên vẹn nhưng tứ chi thúc thủ thế này thì có khác gì cá nằm trên thớt? Có giãy giụa chỉ vô ích thôi. A,... chán thật”.

Vừa vặn lúc đó Châu Sách lại bị quăng đi, va thật mạnh xuống đất.

Huych!

Châu Sách đau, đành chịu đựng và thầm thóa mạ, bảo rằng sẽ có lúc tự tay quăng quật lại y cho đến kỳ kêu cả tiên tăng tổ phụ đến cứu mới thôi.

Ngờ đâu cơ hội để Châu Sách tiếp tục nuôi mộng phục thù chỉ suýt nữa là hoàn toàn chẳng còn. Vì chợt có tiếng chân người chạy đến, tuy với khinh pháp nhẹ nhàng nhưng kèm theo lại là giọng nói chẳng nhẹ nhàng chút nào:

- Hết bọn trọc Thiếu Lâm lại đến bọn lỗ mũi trâu Võ Đang cùng mấy ả Nga My dưa rau tương muối cũng muốn nhúng mũi vào. Nghe đâu chúng đến vì quan tâm đến thảm họa Thượng Quan phủ gia. Do ngại sẽ lộ hành tung, có lệnh khởi hành ngay, bỏ chỗ này, đến địa điểm tiếp theo đã chuẩn bị sẵn. Dĩ nhiên cũng phải mang phạm nhân theo.

Y - kẻ vừa hành hạ càu nhàu về Châu Sách - liền hỏi:

- Đi ngay ư? Chỉ mới đầu canh hai, há lẽ suốt đêm nay mất ngủ?

- Đừng nhiều lời. Lệnh là lệnh. Úy, người đang có ai bên cạnh vậy?

- Là một gã, dĩ nhiên cũng là phạm nhân vừa được mang đến.

- Vậy là những hai phạm nhân? Thật phiền toái. Bọn ta chỉ nhận lệnh áp giải một, dĩ nhiên không ám chỉ gã này.

- Vậy xử trí gã này thế nào? Giết ư?

- Không giết thì để làm gì? Nhưng này, không được để lộ bất kỳ dấu tích nào dù nhỏ ở đây. Hạ thủ khiến máu huyết chảy lênh láng thì càng không thể. Mau tìm chỗ thật khuất, điểm tử huyết và vất lại thì hơn. Đi đi!

- Được! Mổ cũng thấy nên như vậy.

- Mà thôi. Cứ để đấy cho ta. Phần người thì mau thu xếp phạm nhân còn lại. Nhớ, cần phải thật nhẹ tay. Vì, hì hì... vì nguyên do nào thì người ắt cũng biết rồi. Mau đi đi!

Kẻ càn nhàu Châu Sách đành bỏ đi. Châu Sách đoán như thế vì biết kẻ đó rất muốn được tự tay hạ thủ, kết liễu Châu Sách.

Và đến lượt Châu Sách bị nhân vật khác nhắc mang đi.

Đi được một đôi đủ xa, dù Châu Sách đã chuẩn bị sẵn vẫn có cảm giác bất ngờ khi bị một bàn tay lạnh lùng điểm thật mạnh vào một trong nhiều tử huyệt trọng yếu:

- Chớ trách ta độc ác. Và nếu muốn, hẹn người mười tám năm sau cứ tìm và hỏi ta là Vũ Côi.

Thế là toàn thân Châu Sách một lần nữa bị quăng đi và lần này thì bị lăn ào ào như vào giữa một lùm cây rất rậm rạp.

Ào...

Chờ đến khi toàn bộ cảnh quan xung quanh đều hoàn toàn yên tĩnh, Châu Sách lại tự nhích động và tìm cách cựa cựa tứ chi.

Thật tiếc, dù thoát chết khi bị điểm vào tử huyệt thì hiện lúc này Châu Sách vẫn cứ là thú bị nhốt vào rọ, vô phương tự thoát với Giao Long Sách trói cột quanh thân.

Thất vọng, Châu Sách chỉ còn biết tự xoay trở thân hình, cố nằm ngửa mặt lên, là tư thế được kể như thuận tiện nhất ngoại trừ một phần khó chịu là phải cố tréo dịch hai tay ở phía sau qua một bên để không bị cắn chạm vào lưng.

Cứ ngỡ sẽ phải nằm như thế đến tận sáng, may ra phát hiện có người tình cờ ngang qua sẽ nhờ họ cởi trói hộ, thì ngờ đâu chỉ độ giữa canh ba bỗng có nhiều loạt huyên não vang lên và cơ hồ xuất phát ở đủ cả tứ phía.

Động tâm, Châu Sách theo bản năng vội ngồi bật dậy. Ngờ đâu vì quên toàn thân đang bị trói gô nên động thái này chỉ làm Châu Sách vừa tự bật lên là bị ngã lăn chiêng, va loạn vào mọi nhánh cây lẫn lá cây ngay bên cạnh.

Sột... soạt.

Tiếng va chạm sột soạt ngỡ chẳng là gì so với nhiều loạt huyên não vẫn vang phát ở tứ phía thì điều bất ngờ lại xảy đến.

Thoạt tiên là có tiếng gió nhẹ xao động, liền tiếp theo sau là một thanh âm trầm trầm vang lên hỏi:

- Lũ chuột nào đang ẩn trong này? Nếu muốn sống thì ngoan ngoãn tự chui ra, hay là...

Thanh âm chỉ nói có thể liền đổi giọng, vừa buông bật một tiếng hừ, vừa xuất thủ quạt thẳng một kinh vào nơi hiện đang chỉ có một mình Châu Sách miễn cưỡng ẩn.

Ầm!

Cả lùm cây bị quạt vỡ tan hoang, kể cả Châu Sách cũng bị chấn lặn lông lốc.

- A...

Vừa buột miệng kêu Châu Sách biết ngay là bất diệu thì đã muộn.

Và muộn thật, vì lập tức có một bàn tay to rộng, cũng cứ tợ thiết luyện, bằng cách nào đó đã thần tốc chộp vào Châu Sách.

Ngỡ phen này tất chết nếu để bàn tay thứ hai ắt cũng to cứng tương tự quạt vỡ não bộ thì thật may cho Châu Sách khi nghe chủ nhân của hai bàn tay bật cười sáng khoái:

- Không phải chuột mà chỉ là lợn bản thủ đã bị cột sẵn chuẩn bị đem đi thịt. Ha ha...

Không bỏ lỡ cơ hội, Châu Sách vội cất tiếng rên:

- Trăm lạy lão gia, ngàn lạy lão gia xin thi ân bố đức cời trói hộ tiểu nhân. Đã mấy ngày rồi tiểu nhân bị bỏ đói bỏ khát, phen này ắt chết mất nếu như không may gặp lão gia ắt phải là Phật tử từ bi hạ phạm.

Thần khẩu hại xác phạm, câu này quá đúng, nhất là với cảnh ngộ của Châu Sách lúc này. Vì chủ nhân của hai bàn tay to cứng chộp quát:

- Người lầm rồi. Và gọi một trong Võ Lâm thập nhất hung là Phật tử thì càng lầm hơn. Ta chưa hề biết thế nào là từ bi. Có chăng, nếu người muốn hết khổ, ta sẵn sàng hóa kiếp, giúp người sớm có cơ hội đầu thai qua kiếp khác ắt đỡ khổ hơn. Cứ như vậy nha. Ha ha...

Như Châu Sách từng đoán, bàn tay to cứng thứ hai quả thật đã xuất hiện và là xuất hiện ở một vị trí mà Châu Sách chẳng những không hề muốn, trái lại còn tự rõ đó là một vị thế sẽ khiến Châu Sách vong mạng thật sự.

Nhưng lúc bàn tay đó chực vỗ lên đỉnh đầu Châu Sách thì chợt có tiếng kêu:

- Đình thủ mau. Vì gã là kẻ lão thân vẫn mong tìm.

Bàn ta ấy khựng lại:

- Sao bảo tôn giá chỉ muốn tìm một tiểu liễu đầu?

Châu Sách thầm than, vì đã nhận rõ ai là nhân vật bảo đang cần tìm gã. Đã vậy nhân vật tự xưng là lão thân lại nói:

- Lão thân muốn tìm cả hai thì sao? Nào, đừng phí thời gian nữa, chư vị đã có tung tích của lão Bốc Thuật Trịnh Bất Vi chưa? Chớ nghĩ lão thân đang lừa chư vị. Bởi lão thân quả quyết lão Bốc Thuật là đồng bọn với lũ đang bị chư vị tàn sát. Hãy mau tiếp tục tìm lão. Phần gã này thì cứ giao cho lão thân.

- Vậy nếu bọn tiểu oa nhi các phái tuy đã bỏ đi nhưng chợt quay lại thì sao? Bọn ta mặc tình xử lý chứ?

- Lại như thế nữa rồi. Đã bảo chưa phải lúc chư vị xuất đầu lộ diện. Vì ắt sẽ bị Thất đại phái liệt vào đại công địch. Không biết chừng sẽ gán cho chư vị tội là hung thủ hủy diệt toàn gia Thượng Quan Lĩnh. Hãy nhẫn nại và lão thân vẫn hứa sẽ có lúc chư vị toại nguyện. Hay là không tin? Vậy thì thôi, chư vị muốn làm gì thì làm. Lão thân kể từ nay xem như vô can.

- Vậy nói đi, tôn giá cần gã này để làm gì?

- Tam Hung không nhớ gã ư? Nhìn lại đi, có phải diện mạo gã khá quen không? Là gã từng ngẫu nhiên xuất hiện và bị chung số phận với lão họ Trịnh đấy.

- Đường Phi Thạch? Và lại vì Kỳ Lân bảo điễn?

- Tính danh thật của gã là Châu Sách. Nào, đủ rồi, nếu đã tin thì đừng để phí thời gian nữa.

- Được, nhưng bọn ta đã nhẫn nại quá lâu. Tôn giá cũng nên liệu đấy.

- Vậy lão thân không nôn nóng chắc? Nhưng đừng quên, tiểu bất nhẫn tắc loạn đại mưu. Hãy yên tâm, chỉ cần lần này tìm lại được lão Trịnh thì sẽ chẳng lâu nữa đâu.

- Vậy sau ba năm đã sinh cảm lão Trịnh thì sao? Có phải tôn giá đang hý vọng hoặc lợi dụng bọn ta? Này, đừng xuẩn động như vậy. Rõ chưa?

- Được rồi. Lần này là lão thân hứa chắc. Cũng phải thú thật và nhờ vừa phát hiện lão họ Trịnh có hai ba thân phận như thế nào. Không tuyền chỉ

một thân phận là môn nhân của Tuyệt Tình cung.

- Nào, nhận lấy. Nhân đây cũng xin nêu một hạn định, là bọn ta chỉ còn đủ nhẫn nại cho tôn giá thời hạn một trăm ngày nữa thôi. Nếu lúc đó vẫn chưa toại nguyện thì bọn ta tung hê tất cả. và hậu quả thế nào ắt tôn giá thừa biết. Cáo biệt!

Vút!

Châu Sách đã bị chuyển qua tay nhân vật luôn tự xưng là lão thân. Và lúc này nhân vật ấy đang lầm bầm bằng giọng trong trẻo lạ:

- Ta cũng chỉ cần thêm ngần ấy thời gian là bọn Võ Lâm thập nhất hung các người hết kiếp. Hừ...

Châu Sách cười lạt, tự lên tiếng:

- Hóa ra là thế. Cô nương cũng là hạng người một mặt hai lòng, chẳng khác gì lão Trịnh.

Chát!

Không chỉ chịu một cái tát mà Châu Sách còn nghe nhân vật tự xưng là lão thân đe dọa:

- Kể cả người cũng vậy, nếu không ngoan ngoãn. Đừng ngỡ ta chẳng có cách kết liễu người. Vì ta đã thấy đôi mắt người thất thần như thế nào lúc suýt bị lão Tam Hung quật vỡ não bộ. Vậy hãy nhớ, mạng người may ra còn nhạt lại chính là nhờ lão thân. Rõ chưa? Nếu đã rõ thì cũng nên ngậm miệng lại. Đừng quá lắm lời chỉ tổ hại thân. Hừ...

Lão bà xấu xí hung hãn có giọng nói chọt tỏ ra trong trẻo như vừa nãy liền mang Châu Sách đi thật nhanh.

Vút!

* * * * *

Chát... Chát...

Châu Sách lại bị tát, lần này thì đủ ở cả hai bên mặt và dĩ nhiên cũng bị đe dọa:

- Sao ta hỏi, người không đáp? Đừng giở thói ương bướng với ta vô ích.

Châu Sách cười cười, lại mấp máy môi liên tục nhưng vẫn chẳng để thanh âm nào phát ra.

Đối diện Châu Sách lúc này vẫn là lão bà xấu xí. Tuy nhiên, một là không xưng lão thân nữa - đã tự chuyển sang chữ “ta” - hai là đã dùng lại giọng nói trong trẻo đêm qua Châu Sách được nghe, lão bà xấu xí vì thế không làm Châu Sách nhờn tởm nữa, trái lại lão bà xấu xí thêm giận khi thấy Châu Sách cứ cười cười:

- Ta hiểu rồi. Người toan trêu gan ta? Vì đêm qua ta đã cấm người mở miệng? Vậy thì được, lần này ta ra lệnh cho người mở miệng, hãy nói đi. Và nhớ, chỉ một lời nói nhăng nói cuội thôi là ta lập tức quật nát đầu người. Hừ!

Châu Sách vẫn cười cười và gật đầu:

- Nhưng lời đầu tiên xin được nói là tại hạ đang đói, cũng đang khát nữa. Hãy chịu khó cung phụng, đổi lại tại hạ hứa cho xú cô nương toại nguyện.

Lão bà xấu xí lại nhấc tay lên, toan tát nữa, chợt nghĩ lại:

- Người nói thật?

Châu Sách cười hì hì:

- Toàn thân tại hạ chỗ nào da cũng rất dày. Xú cô nương tát nữa nhất định sẽ bị đau tay. Chi bằng, như tại hạ đã hứa, là lời hứa của quân tử đại trượng phu, quyết không bao giờ thực ngôn nuốt lời. Hãy cung phụng thật tử tế, tại hạ quyết cho xú cô nương toại nguyện.

Chớp nhanh đôi mắt tròn và sáng xanh, lão bà xấu xí gật đầu:

- Cung phụng? Được thôi. Miễn người giữ lời thì thế nào cũng được.

Quay lưng bỏ đi về phía sau và kể cũng khá nhanh lão bà xấu xí quay lại với mỗi một thức ăn duy nhất:

- Ta ước lượng, sức người chỉ dùng một con gà nướng sẵn này cũng đủ no. Người thích ăn phần nào trước? Ưc hay đùi? Đừng ngại, ta sẽ đưa đến tận miệng phần nào người thích nhất.

Châu Sách cứ cười cười:

- Lẽ ra xú cô nương nên để tại hạ tự ăn. Vì trước sau gì cũng phải cõi Giao Long Sách cho tại hạ. Tuy nhiên nếu vẫn muốn tự tay cung phụng thì tùy cô nương. Vì bình sinh dường như tại hạ chưa hề được nữ nhân chăm sóc chu đáo thế này.

Lão bà xấu xí cười nhạt:

- Cung phụng thì ta sẵn sàng. Vì đó là lời người tự giao ước để đổi lại một lời đã hứa cũng của người. Đừng ngỡ dễ lừa, toan dùng thủ đoạn để ta phóng thích người.

Châu Sách nheo nheo một bên mắt:

- Thế thì thôi vậy. Vì tại hạ cũng đâu khờ khạo, toại nguyện cho xú cô nương xong, sau đó bị xú cô nương tự tay đoán mạng. Ý của tại hạ là miễn sao được an toàn.

Lão bà xấu xí bĩu môi:

- Vậy là nói ta khờ khạo chắc? Vì phóng thích xong, lấy gì để ta tin người vẫn thực hiện lời hứa?

Châu Sách bảo:

- Phải tin thôi. Vì phàm ở trên đời này bất luận ai cũng nên cần có chí ít một người để ký thác lòng tin. Như tại hạ chẳng hạn, đích thực vẫn chưa thể tin ai tương tự đang tin xú cô nương lúc này.

Lão bà xấu xí cười khẩy:

- Tin ta? Thật ư? Tại sao vậy?

Châu Sách hất mặt:

- Có hai nguyên do. Thứ nhất, dám mạo nhận là một lão bà bà. Lại chấp nhận mang mãi một diện mạo xấu xí suốt một quãng thời gian đủ dài để lừa không những nhiều người mà đến cả bọn Võ Lâm thập nhất hung cũng luôn ngoan ngoãn nghe lệnh. Đờm lược này dù là nam nhân, tại hạ cũng thừa nhận là không thể sánh bằng. Và với đờm lược ấy, chí nguyện bình sinh của xú cô nương thật đáng khâm phục, vậy tại sao tại hạ chẳng thể tin để ưng thuận thành toàn cho xú cô nương?

Lão bà xấu xí đánh giọng lại:

- Nói tiếp đi.

Châu Sách gật gật đầu:

- Nguyên do thứ hai là thái độ của xú cô nương như đã sẵn ý định dành một kết cục tất yếu thế nào đấy đối với Võ Lâm thập nhất hung. Giết họ là phải. Tại hạ vì tán thành nên sẵn lòng giúp xú cô nương toại nguyện.

Lão bà xấu xí cau mặt:

- Người có oán cừu với Võ Lâm thập nhất hung? Hay muốn họ chết chỉ để báo phục mối hận đêm qua suýt bị một trong bọn họ đả tử?

Châu Sách lắc đầu:

- Đêm qua, nếu tại hạ phải mất mạng, thì nguyên lai nguyên ủy đâu do Võ Lâm thập nhất hung? Và đã tự biết như vậy thì dù chết, tại hạ đâu thể oán trách họ? Trái lại, điều làm tại hạ không đồng tình là cung cách lẫn tính khí quá cuồng sát của họ. Chẳng phải như thế sao, vì bất luận ai cũng vậy, đã đặt chân vào chốn giang hồ thì dùng tâm cơ hay thủ đoạn để đối phó nhau là điều không thể trách do không thể tránh. Nhưng sở dĩ như vậy chỉ là để tiên bảo kỳ thân. Chứ đâu như Võ Lâm thập nhất hung, sát nhân hại mạng là để thỏa mãn hung tính. Hạng như vậy thật chẳng đáng sống.

Lão bà xấu xí khẽ chớp mắt:

- Nghĩa là người tin ta? Quyết thành toàn cho ta thật sao?

Châu Sách lại cười cười:

- Có cần tại hạ lập trọng thệ chẳng? Xin hứa, nguyện cho xú cô nương tận tường tất cả, dù một câu một chữ trong sổ học Đường gia cũng chẳng cần giấu bớt làm gì.

Lão bà xấu xí dần bị thuyết phục:

- Người không ngại qua đó ta sẽ có nhiều sổ học hơn người?

Châu Sách lắc đầu:

- Giữa tại hạ và xú cô nương xét kỹ lại vẫn vô cừu vô oán. Huống hồ trao toàn bộ sổ học Đường gia cũng là cách để tại hạ gián tiếp đối phó lão họ Trịnh cùng Võ Lâm thập nhất hung, là những nhân vật tại hạ luôn cho cần phải giết. vậy can cơ gì tại hạ không cho xú cô nương toại nguyện?

Chợt lão bà xấu xí tự lấy ra một hoàn đan dược nhỏ:

- Bậy hãy phục vật này. Cũng nói trước đây là độc dược. Tuy nhiên ta trịnh trọng hứa, ngay sau khi dược phóng thích, nếu người thật tâm thành toàn đúng như những gì vừa thuyết phục ta, lập tức ta sẽ có giải dược trao người.

Châu Sách lại chớp nhanh đôi mắt:

- Bảo đã tin thì tại hạ ngại gì? Mau đưa đây. Hoặc tốt hơn hãy cứ đặt vào miệng tại hạ.

Dứt lời, Châu Sách tự há to miệng khiến lão bà xấu xí phải mất một thoáng ngần ngừ mới quyết định tự tiến lại và đặt hoàn đan dược ngay vào miệng Châu Sách:

- Ta cũng phải có lời thán phục, người vừa đầy đởm lược vừa tỏ ra quá thành tâm. Được, ta thật sự tin người.

Và ngay khi Châu Sách tự nuốt xong hoàn đan dược, lão bà xấu xí cũng lập tức đi vòng ra phía sau lưng Châu Sách, tự tay cởi bỏ Giao Long Sách, phóng thích đúng như đã hứa.

Châu Sách khoan khoái tự đứng lên:

- Cô nương tuy có diện mạo xấu xí nhưng da dẻ lại tỏ ra thơm lạ thường. Đây là tại hạ buộc phải gửi một khi được tay ngọc kề ngay mũi. Ất niên kỷ chỉ suýt soát đôi mươi?

Lão bà xấu xí chun chun mũi, chột gắt để khóa lấp tâm trạng có phần bối rối đã lộ rõ ra ngoài:

- Liệu cái miệng của người đấy. Bởi thay vì nói nhảm, lẽ ra người nên thực hiện điều đã hứa. và ta tin, dù người to gan bạc nào cũng chẳng dám nuốt lời.

Châu Sách ung dung gật đầu:

- Đương nhiên tại hạ giữ lời. Nhưng đã chuẩn bị chưa? Không cần ghi lại sao? Vì tại hạ chỉ đọc đúng hai lần, một để xú cô nương tự nhớ, hoặc cần thì cứ ghi, lần thứ hai là để kiểm chứng, hầu minh bạch là tại hạ chẳng thêm bớt hoặc thay đổi bất kỳ câu chữ nào. Muốn sao đây?

Lão bà xấu xí lại bối rối, lập tức tự bỏ chạy vào một góc khuất:

- Vậy thì chờ đã. Suýt nữa ta quên thật. Dĩ nhiên là cần phải ghi tất cả lại.

Chờ lão bà xấu xí quay lại với đầy đủ bộ lệ cần có của văn phòng tứ bảo, Châu Sách lại gật đầu:

- Để xú cô nương kịp ghi, liệu có được chẳng nếu tại hạ vừa ăn vừa đọc? Vì tại hạ đang đói thật.

Lão bà xấu xí lần đầu mím miệng cười:

- Tùy người, sao cũng được.

Châu Sách xé lấy phần đùi gà, vừa ăn vừa thích thú tận hưởng:

- Nghe đây, Võ Học Kỳ Lân chỉ có hai phần. Một là Kỳ Lân bộ, như thế này, ghi đi...

Lão bà xấu xí khựng lại:

- Không có tâm pháp sao? Vậy thì luyện thế nào?

Châu Sách ngòm ngoàm đáp:

- Tâm pháp ư? Ất xú cô nương cũng tự đoán biết rồi. Đó là:

Tuyệt kỹ Kỳ Lân, hữu công vô thủ

Lúc đối địch vận dụng Kỳ Lân bộ

Công kỳ vô bị nhân đó phản kinh

Một đối một, chỉ đối phương tất tử

Ảo diệu thay bảo mệnh Tuyệt Kỳ Lân

Lão bà xấu xí cau mặt:

- Vậy là cần thêm Lân Y Giáp? Nếu không có Lân Y Giáp, vạn nhất ta chậm hơn, bị đối phương kết liễu còn gì?

Châu Sách nhún vai:

- Chẳng biết xú cô nương đã dò xét chưa? Tại hạ cũng đâu có và kỳ thực cũng chẳng cần Lân Y Giáp. Vậy thế nào đây? Đọc nữa hay thôi?

Lão bà xấu xí thở hắt ra:

- Thôi thì cứ đọc. Để xem sao đã.

Châu Sách cười hì hì, lại vừa ăn vừa đọc:

- Tiếp nha, Kỳ Lân bộ là thế này, thế này.

Đọc xong Kỳ Lân bộ, Châu Sách lại đọc tiếp qua tuyệt kỹ Cuồng Lân ngũ trảo.

- Vậy là xong. Xú cô nương toại nguyện chưa? Nếu muốn kiểm chứng thì nghe tại hạ lần lượt đọc lại và mặc tình dò.

Lão bà xấu xí chột hỏi:

- Có vẻ người đang vội đi?

Châu Sách lắc đầu:

- Cũng chẳng có gì vội. Vì tại hạ đã toan liệu rồi, chỉ cần xú cô nương thật tâm trao ban giải dược thì dù ngại miệng tại hạ vẫn cầu mong được tạm lưu lại đây ít lâu. Chẳng rõ ý xú cô nương thế nào?

Lão bà xấu xí ưng thuận ngay:

- Người muốn lưu lại bao lâu cũng được. Vì độc dược mãi ba ngày sau mới phát tác, cũng đủ thời gian cho ta đi và về, mang giải dược trao cho người.

Châu Sách cau mày:

- Không đùa chứ? Vì vạn nhất trong thời gian đi đường, xú cô nương do gặp bất trắc ngoài ý muốn rồi chậm quay về thì sao?

Lão bà xấu xí thản nhiên đáp:

- Vậy thì người nên ngày ngày khẩn cầu, sao cho ta đi về vô sự bình an. Vì vạn nhất ta gặp bất trắc chậm quay về thì chẳng nói làm gì, ngộ nhờ mãi mãi không quay về thì nhất định cũng có thêm người cùng đồng hành đi xuống cửu tuyền.

Châu Sách ngao ngán thở ra:

- Xú cô nương sao nhẫn tâm dùng thủ đoạn này? Có phải vì nghĩ tại hạ đã cố giấu tâm pháp Kỳ Lân? Nếu vậy, ước chi xú cô nương được gặp một nhân vật, chính là ả độc ác Đường Kim Phụng, được lão họ Trịnh gọi là Thiếu chủ nhân. Bởi toàn bộ sở học Đường gia tuy do tại hạ phát hiện, nhưng ngay sau đó đã bị ả đoạt mất. Hãy tìm ả về so sánh, ắt sẽ minh bạch tại hạ đã thật tâm với xú cô nương như thế nào.

Lão bà xấu xí chờ nghe xong mới lắc đầu bảo:

- Nào phải ta chủ tâm dùng thủ đoạn này. Vì kỳ thực chỉ là ta chẳng bao giờ mang sẵn vừa độc dược vừa giải dược bên người. Cũng nên đề phòng, nhờ có người uy hiếp đoạt cả hai thì sao? Hãy hiểu cho ta.

Châu Sách miễn cưỡng phụ họa:

- Cần trọng như thế cũng phải. Vậy bao giờ thì khởi hành? Vì xú cô nương nên đi mau về mau và nhất định ngày ngày tại hạ sẽ cầu Trời khẩn Phật cho xú cô nương bình yên vô sự.

Lão bà xấu xí xấu xí bật cười, tiếng cười trong như chuỗi ngọc reo:

- Người yên tâm. Vì tuy nói như thế nhưng bất luận ai cũng chớ mong gây khó dễ cho ta. Và để người yên tâm hơn, ta đã định, vào đầu đêm nay ta sẽ lập tức đăng trình. Muộn lắm là sớm ngày kia ta nhất định đã quay lại. Được chưa?

Châu Sách lại miễn cưỡng gật đầu, còn kèm theo tiếng thở dài:

- Suy đi tính lại, tin thì có tin, nhưng xú cô nương vẫn có tâm cơ thủ đoạn cao minh hơn tại hạ nghĩ. A... Thế mới biết quả thật thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

Lão bà xấu xí càng cười vui hơn và một lần nữa lập lại điều vừa nói là ngay khi màn đêm buông xuống sẽ lập tức dâng trình.

Và đúng như thế, lão bà xấu xí cứ như cánh chim ăn đêm, hoàng hôn vừa tắt là lập tức lao đi biệt dạng.

* * * * *

Sau một lúc nấp đủ lâu, khi mặt trời vừa đứng Ngọ, lập tức từ giữa chốn hoang sơ bỗng xuất hiện một nữ lang mặt hoa da phấn, cứ bất thần lao vào một sơn động không chỉ sâu thật sâu mà còn tối âm u.

Dù vậy, như đã quá quen thuộc địa hình, nữ lang cứ thẳng một mạch lao đi, chỉ bất ngờ ngoặt tả ngoặt hữu vài lượt là đến được nơi cần đến. và đây cũng là lúc nữ lang lên tiếng gọi khá to:

- Ngoại tổ lão nhân gia. Bích nhi quay về đây.

Đáp lại là một chuỗi thanh âm khàn khàn chỉ có ở nhân vật đã cao niên:

- Quay về cũng thật đúng lúc. Mau vào đây. Lão thân muốn hài tử gặp một lão bằng hữu.

Nữ lang thoáng khựng lại:

- Sao bảo cứ mãi mãi tiềm tu ẩn tích, bây giờ ngoại tổ lại khai môn, là gặp một lão bằng hữu nào vậy?

- Cứ vào đây đã. Vì vị tất Bích nhi đã biết hoặc có cơ hội gặp nhân vật này. Một lão bằng hữu đồng bối phận với ngoại tổ của Bích nhi, chẳng xa lạ đâu.

Nữ lang dừng phắt lại:

- Nhưng đó là nhân vật nào? Vì đồng bối phận với ngoại tổ dĩ nhiên chỉ có Tam tiên, Nhất quý, Đại Trọng Nguyên. Và nếu là Nhất quý thì Bích nhi đã gặp, vậy chỉ còn Đại Trọng Nguyên và Nhất Tiên nữa thôi. Ai vậy, ngoại tổ?

Bỗng có tiếng cười âm trầm cũng vang từ trong ra:

- Lão phu tử đây chính là Đại Trọng Nguyên. Thật hy vọng giữa hai chúng ta thà chưa từng hội diện thì hơn. Phải như thế chẳng? Ha ha...

Nữ lang rúng động, ắt vì sợ, bởi ngay lúc đó chẳng thể thốt thành lời.

Đổi lại, giọng khàn khàn từ tận trong sâu chọt bật lên câu hỏi:

- Lão hữu sao lại có khẩu ngữ và cách cười này? Trừ phi... trừ phi... a...

Nữ lang bật thét:

- Đại Trạng Nguyên lão thất phu không được mạo phạm đến ngoại tổ của ta.

Giọng trầm trầm lại cười:

- Lão phu tử quyết chẳng mạo phạm nếu Khưu Bích Hà người ngoan ngoãn vào đây. Cũng chớ vọng tưởng yên thân bỏ chạy. Vì một là ngoại tổ người nhất định sẽ hứng chịu nhiều hình phạt thay người và hai là sau đó phận người cũng không thoát một khi ắt có lệnh lão phu tử tung toàn bộ thuộc hạ truy tìm. Hãy mau vào đây nào. Ha... ha...

Giọng khàn khàn bỗng thét:

- Bích nhi chạy mau. Ngoại tổ đã lầm thì thà chịu mất mạng, quyết chẳng để hệ lụy đến Bích nhi. Chạy mau!

- Sao lão muội tử nữ xui bảo nữ điệt nhi làm chuyện đại nghịch bất đạo? Riêng lão phu tử thì hiểu rất rõ tâm trạng của lệnh ngoại điệt lúc này, thà là thân chịu khổ, bởi tự bụng làm dạ chịu, đâu thể để ngoại tổ mẩu thân thương chuốc khổ thay. Có phải như thế chẳng, Hà Khưu Bích? Vì thú thật, chỉ mãi gần đây, khi được lão quý Bốc Thuật Trịnh Bất Vi phúc bẩm, lão phu tử mới nảy ý nghi và phải khó khăn lắm mới nghi quyết vào một mình Hà Khưu Bích người. Thế nên, nếu người thành khẩn thú tội, cũng nên cung xưng xem đã từng gây những phương hại hoặc bất lợi gì cho mưu đồ của lão phu tử, vì lão phu tử cũng chỉ cần bao nhiêu đó thôi, thì mọi hậu quả người gánh chịu bất quá chỉ là bị phế bỏ toàn bộ võ công không hơn không kém. Lão phu tử hứa chẳng lấy mạng người làm gì. Trái lại còn giành cho người một biệt đãi là được mãi mãi ở bên cạnh hầu hạ ngoại tổ mẫu của người. Nghĩ sao / Nữ lang Hà Khưu Bích thở dài:

- Ta cảm thấy khó tin. Vì lẽ nào mối quan tâm của lão về Thập Tam Chương Thất Tình Lục Dục không còn nữa?

- Yên tâm. Vì qua thời gian lão phu tử cũng đã may mắn dần dần thu thập được tám trong mười ba châu. Thiển nghĩ đã thừa quá bán để mãi mãi

không còn lo sẽ có người vượt trội hơn. Nhưng để người thêm yên tâm, lão phu tử xin lập trọng thệ là sẽ mãi để yên cho người, cũng chẳng lời nào dò hỏi ở người hoặc ở ngoại tổ mẫu người về hai trong Thập Tam Chương Thất Tình Lục Dục từng sở hữu. Được chưa?

Hà Khưu Bích chịu khuất phục:

- Nhưng ta chưa hề gây bất lợi gì cho lão hay cho bất luận ai trong những thủ hạ của lão.

- Phải chăng? Vì dựa theo những gì Bốc Thuật Trịnh Bất Vi phúc bẩm, lão phu tử đoán và đề quyết bọn Võ Lâm thập nhất hung từ lâu nay luôn do người thao túng. Không phải sao?

Hà Khưu Bích thở dài:

- Điều này tuy đúng nhưng Võ Lâm thập nhất hung cách nay hai đêm nếu có quá tay sát hại vài thủ hạ của lão thì chỉ là do hung tính sẵn có của họ. Ta chưa ra lệnh, cũng chưa xui bảo họ liều lĩnh đối đầu với lão lúc này.

- Về điều này thì lão phu tử tin. Vì hung tính của lũ đó có mấy ai chẳng tỏ tường. Vậy còn ả Đường Kim Phụng thì sao? Đừng bảo chẳng do người đoạt dù trước đó nhờ Bốc Thuật Trịnh Bất Vi trá ngụy, thủ hạ của lão phu tử mới đắc thủ?

Hà Khưu Bích lắc đầu quả quyết:

- Võ Lâm thập nhất hung quá vô dụng. Hay nói đúng hơn vì họ cứ buông lung hung tính khiến chẳng để tâm đoạt lại ả, như ta từng căn dặn. Vậy nếu thủ hạ lão để mất ả thì tuyệt nhiên không do ta.

- Vì sao người cũng muốn đoạt ả này?

Hà Khưu Bích chưa bao giờ tỏ ra ngoan ngoãn như bây giờ:

- Ất cũng trùng hợp với lão, ta nghĩ ả Đường Kim Phụng nhất định liên quan với Nhất Tiên còn lại.

- Nhất Tiên đó do yếu mệnh, đã chết cách đây khá lâu. Sao người nghĩ ả có liên quan?

Hà Khưu Bích nhẹ thở ra:

- Thì cũng như một trong Tam tiên Đinh Tam Liễu Thiên Tứ, nếu nhờ nhị chiêu trong Thập Tam Thất Tình Lục Dục khiến sở học Thượng Quan phủ gia dần lợi hại khác thường thì ả Đường Kim Phụng nếu không nhờ

những gì tương tự liệu có đủ tư cách lẫn bản lĩnh để khai sáng và lập thành Tuyệt Tình cung chẳng? Há chẳng phải ở lão cũng có suy đoán tương tự sao? Vậy hà cứ hỏi khó ta làm gì?

- Khá lắm. Gặp người cũng có tư chất thông tuệ khiến lão phu tử tuy mừng nhưng cũng lấy làm thất vọng.

Hà Khưu Bích nhãn nhó, sơ ý để bật ra tiếng cười khẩy:

- Lão thất vọng vì ta không chung đường với lão? Vậy đừng thất vọng nữa. Bởi chẳng phải ngày hôm nay lão đã có cơ hội loại bỏ ta hay sao?

- Người dám sánh với lão phu tử? Đừng vội tự phụ và cũng đừng nhân cơ hội này phê phán hoặc bình phẩm về chủ trương của lão phu tử. Bởi người há chẳng phải cũng có dã tâm hay sao? Vì có dã tâm nên người giấu, không dám cho ngoại tổ mẫu người biết đã từng lên tìm đến và xin làm thủ hạ của lão phu tử như thế nào. Và cũng do đó, ngoại tổ mẫu của người đã chẳng may nghi ngờ và càng tệ hơn là cũng không hề ngờ vực hầu tự hỏi vì sao lão phu tử biết địa điểm này, kịp tìm đến đây chỉ trước lúc người quay về một lúc ngắn. Có phải như thế chẳng, lão muội tử?

Giọng khàn khàn vang lên đay nghiến:

- Ta không nghi ngờ vì cứ ngỡ lão vẫn là bậc chính nhân quân tử như ngày nào. Còn về Bích nhi, do ta đã quyết ẩn tích tiềm tu nên tuyệt đối tin và phó thác tất cả cho Bích nhi tùy tiện hành sự. Nhân câu chuyện dĩ lỡ này, lão chẳng nhận thấy mọi hành sự của Bích nhi đều đúng sao? Chỉ trừ duy nhất lần này. Thật không hiểu Bích nhi khinh suất thế nào để lão có cơ hội phát hiện địa điểm này?

- Kỳ thực cũng không khó và lão phu tử ta nếu trước đây luôn được Bốc Quý lão nhi phúc bẫm tất cả thì chuyện như hôm nay dù vẫn xảy ra ắt đã bị phát hiện từ lâu.

- Bốc Thuật Trịnh Bất Vi từ lâu luôn bị Bích nhi gây khốn khó. Dĩ nhiên vì thế diện, Trịnh lão đâu thể bẫm báo tất cả - Nhưng cuối cùng, vì đã để mất ả Đường Kim Phụng, nếu chẳng muốn gánh chịu hậu quả, Bốc Thuật lão nhi đành phải tỏ bày. Nhờ đó, lão phu tử ta mới biết bấy lâu nay Kim Hồ Điệp Tiên Tử lão muội tử vẫn ẩn hiện trên giang hồ. Tuy nhiên cũng nói thêm, Bốc Quý lão nhi còn báo rất có thể Kim Hồ Điệp Tiên Tử này chỉ là

do kẻ khác mạo nhận, khiến lão phu tử ta chỉ mới bán tín bán nghi vẫn phải...

Chợt giọng nói trầm trầm ngừng ngay lời đang nói, chuyển thành tiếng quát hỏi thật to:

- Hà Khuru Bích người vừa có hành động gì? Há lẽ vội quên sinh mạng ngoại tổ mẫu người hiện như thế nào ư?

Đứng ở ngoài, Hà Khuru Bích kêu:

- Ta vẫn ở đây. Lão hồ đồ hô hoán gì vậy?

Giọng trầm trầm kinh ngạc:

- Người chớ xuẩn động, toan qua mắt lão phu tử. Không do người thì vừa rồi xuất phát vài tiếng động khả nghi là do ai?

Hà Khuru Bích gạt mình, vội xoay mặt nhìn lại phía sau, đoạn quay về nguyên vị và cười:

- Nếu muốn dùng thủ đoạn buộc ta cùng vào trong đó thì lão chớ mong sớm toại nguyện. Vì ta quá hiểu lão, thật khó tin lão đại lượng giữ đúng lời vừa hứa. Còn về những tiếng động ư? Bản lãnh lão thật quá cao minh, có thể phát giác những điều ắt chỉ xảy ra đâu đó tận mãi bên ngoài. Nhưng giả như những tiếng động ấy chứng tỏ có người cũng tình cờ tìm đến đây như lão thì chớ quên, một khi đã quá Ngọ, bất luận ai cũng đừng mong đặt được chân vào đây. Hoặc giả lão không biết điều này?

- Người bảo sao? Không thể xuất nhập chốn này một khi đã quá Ngọ thật ư?

Hà Khuru Bích bật cười:

- Không chỉ quá Ngọ hoặc trước giờ Ngọ cũng vậy. Và đó là nguyên do ta vẫn mãi tạm dừng ngoài này. Có biết để làm gì chẳng? Là chờ lão có đủ thời gian ngấm dần chất độc. Một loại độc vô phương cứu giải sau khi lão dám liều lĩnh tiến nhập vào tận trong này. Ha ha...

Chợt có tiếng kêu thét từ giọng khàn khàn:

- A...

Hà Khuru Bích thất kinh:

- Ngoại tổ...

Giọng trầm trầm khản trương vang cất lên:

- Người mau vào đây, lão phu tử chỉ đếm đúng ba tiếng, sau đó ắt lập tức kết liễu mạng này nếu người dám không vào. Một.

Hà Khửu Bích càng thất kinh:

- Nhưng liệu ra vào kịp chẳng, một khi vừa tuân lệnh lão, ta cũng vừa tự phế bỏ võ công? Lão đừng bức người thái quá.

- Thật chẳng? Nếu đã tự phế võ công sao giọng nói người nghe vẫn rõ?

Hà Khửu Bích vẫn kêu lớn tiếng:

- Nếu đổi lại, liệu lão không gào lớn khi thấy gia thân bị uy hiếp sao? Ta cũng vậy.

- Đã vậy, để lão phu tử ta tự tiến ra vậy. Hừ!

Và từ một ngách hang không thể ngờ là có ở bên trong dần hiển lộ hai nhân vật. Một tự đi và một bị lôi kéo cùng đi.

Hà Khửu Bích càng nhìn càng thất vọng:

- Lão vẫn chưa bị chất độc phát tác?

Nhân vật đang tự đi và có lôi kéo theo một nhân vật khác cũng nói:

- Hà Khửu Bích người cũng chưa tự phế võ công? Dù vậy... Ha... ha... Lão phu tử ta đang ở trước mặt người, thật thuận tiện để xem người tự phế võ công như thế nào. Ha... ha...

Hà Khửu Bích chấn động:

- Lão đã dùng chân muội tam hỏa tự hủy chất độc từng thâm nhập? Há lẽ nội nguyên chân lực của lão đã đạt cảnh giới Tam Hoa tụ đỉnh ngũ khí triều nguyên? Ta không tin.

Hai nhân vật nọ vẫn nhích dần đến và bất thần, một trong hai chọt lao vọt đến, nhảy xổ vào Hà Khửu Bích:

- Bất luận tin hay không, hôm nay người vẫn phải chết.

Ào...

Hà Khửu Bích hoàn toàn rúng động, đành phát chiêu kháng lại dù biết đã quá muộn so với chiêu công cực nhanh và cố tình xuất phát thật bất ngờ của đối phương.

Ào...

Một tiếng chạm kính cực lớn cũng vang lên.

Ầm!

Kết quả là Hà Khưu Bích nhanh chóng thảm bại, toàn thân chao đảo mãi không yên.

Nhân vật nọ lại chồm đến, cười ngạo nghễ:

- Bởi người vẫn dám dùng thủ đoạn, đừng trách lão phu tử ta đành lần lượt hóa kiếp cả hai. Ha... ha...

Ào...

Nhưng cũng nhân vật này bất đồ khựng lại, lập tức dôi mắt nhìn ra ngoài và quát:

- Ai?

Hà Khưu Bích không bỏ lỡ cơ hội, vội gắng gượng chạy lách qua đối phương, cố đến gần nhân vật thứ hai vừa nãy đã bị lôi ra ngoài này.

Cùng lúc đó, thật quá ngẫu nhiên, sau loạt quát của nhân vật nọ, từ mãi bên ngoài động khẩu của sơn động chợt mơ hồ đưa vào một chuỗi thanh âm cũng mơ hồ tương tự:

- Mọi dây dẫn hỏa đã được châm. Tử kỳ vậy là đã điểm. Ha... ha...

Cục diện lập tức có chuyển biến, đồng thời cũng được diễn khai thật nhanh. Là nhân vật nọ ngay khi thoát nghe những lời mơ hồ ấy liền lập tức bật người lao vụt trở ra nhanh vùn vụt.

Ngờ đâu cũng từ bên ngoài lại có một bóng nhân ảnh vùn vụt bay ngược vào.

Vù...

Nhân vật đang lao ra dĩ nhiên phát hiện, lập tức phát kinh, quật vào bóng nhân ảnh nọ với cước lực khinh thân không hề giảm:

- Bất luận người là ai cũng phải chết!

Ầm!

Bị trúng kích, bóng nhân ảnh nọ lập tức vừa vỡ vụn vừa bị bật bay bắn ra tứ phía, thật lạ là không phát ra tiếng kêu nào dù nhỏ.

Nhưng chưa hết, từ bên ngoài lại xuất hiện một bóng nhân ảnh khác cũng ào ào lao nhanh vào, tựa hồ biết bay.

Vù...

Nhân vật đang lao ra vẫn không giảm cước lực, cứ khinh thân vun vút. Đến khi đến gần, được kể là chạm mặt, bóng nhân ảnh đang bay vào, nhân

vật này thay vì phát kình tiêu diệt như vừa nãy thì chỉ nhẹ nhàng hất qua một bên.

Và cũng lạ, bóng nhân ảnh rất dễ dàng bị hất, đồng thời cũng dễ dàng và thêm ngoan ngoãn nữa khi bị ngã chạm đất liền nằm im, tịnh chẳng kêu rên tiếng nào.

Dù vậy, từ bên ngoài vẫn cứ như thế lại có thêm lần lượt vài bóng nhân ảnh nữa cũng xé gió lao ngược vào. Có thể quả quyết các bóng nhân ảnh luôn nối tiếp nhau, bóng trước hiển hiện thì bóng sau xuất phát và luôn lao vào, ngược chiều với nhân vật đang cật lực lao trở ra. Và cũng cứ như thế, ngoại trừ đã phải tung kình hủy diệt bóng nhân ảnh đầu tiên, nhân vật đang lao trở ra cũng tuân tự hoặc gạt hoặc hất các bóng nhân ảnh qua một bên với cước lực thủy chung không đổi.

Nhưng thật là hoàn toàn bất ngờ, với hai bóng nhân ảnh cuối cùng, cứ cho là thế, vì với nhân vật đang cật lực lao ra thì lúc nào cũng còn có đúng hai bóng nhân ảnh, một đã đến gần, cần phải hất hoặc gạt qua một bên, thì một còn lại đã từ bên ngoài xuất phát lao vào - thì nhân vật đang lao ra cũng toan đưa tay gạt hất bóng nhân ảnh đã hiển hiện ngay trước mặt, ngờ đâu chính bóng nhân ảnh này lại xuất kỳ bất ý tung phát một kình đầy uy lực, là phản ứng chưa từng có ở các bóng nhân ảnh trước đó.

Ào...

Nhân vật đang lao ra dĩ nhiên phải giật mình, đành có phản ứng đối phó dù tự biết đã quá muộn:

- Người là ai, sao dám...

Ầm! Ầm!

Không phải là một mà là hai kích nối tiếp nhau. Vì thế ở mỗi lần chấn chạm là có một kết cục hữu biệt. Nếu ở kích thứ nhất có khiến nhân vật đang lao ra phải chịu bật hậu thì ở kích thứ hai lại làm cho bóng nhân ảnh bị chấn bay va luôn vào phần trần động bên trên và nặng nề gieo xuống.

Nhưng quả là may mắn cho số phận của bóng nhân ảnh này vì còn có bóng nhân ảnh kế tiếp phía sau cũng vừa lúc lao đến xuất hiện ngay trước mặt nhân vật đang lao ra.

Vù!

Nhân vật này vì thế cũng lập tức quật kính vào bóng nhân ảnh vừa lao đến:

- Người cũng phải chết!

Ầm!

Bóng nhân ảnh này lập tức bị hủy, vỡ vụn và bay tán loạn càng khiến nhân vật nọ vì chẳng hề bị chậm cước trình nên tiếp tục lao vọt ra.

Vù...

Và chỉ chớp mắt sau, ngay khi nhân vật nọ lao vọt ra ngoài biệt dạng thì bóng nhân ảnh duy nhất từng bất ngờ phát kinh - chẳng hề thụ động như bao bóng nhân ảnh còn lại - chọt từ dưới nền động đứng bật dậy và hô to:

- Hãy chạy mau. Miễn đừng chạy theo lối xuất nhập này. Và nếu còn lối nào khác thì phải chạy thật mau. Chạy càng xa càng tốt. Nhanh lên!

Hà Khưu Bích giật mình kêu thảng thốt:

- Là người...

Bóng nhân ảnh ấy đã tự chạy về phía Hà Khưu Bích:

- Chẳng còn thời gian đâu. Nếu đã muốn chết thì tùy, chỉ xin bảo ngay cho tại hạ biết có còn lối nào để chạy chẳng?

Hà Khưu Bích bình tĩnh, hoạt bát hẳn lên vội nhắc nhân vật nọ lên:

- Dĩ nhiên phải có. Ngoại tử ưng thuận chẳng? Vì đã đến lúc không thể không chạy đến đây.

Nhân vật nọ nhẹ thở dài:

- Đã lúc khẩn trương thì cần gì hỏi. Đi đi. Nhân tiện cũng xin đa tạ tiểu thiếu hiệp ứng cứu.

Hà Khưu Bích bật lao đi.

Bóng nhân ảnh nọ cũng vội theo chân, miệng thì cười hì hì:

- Nhưng e vẫn có người chẳng muốn đa tạ dù chỉ bằng ánh mắt. Hì hì...

Tận sâu trong sơn động có ẩn tàng cơ quan. Sau khi phát động cơ quan tạo một lối đi, Hà Khưu Bích tiếp tục lao vọt, rồi lại tiếp tục khai mở thêm hai lượt cơ quan nữa mới đưa tất cả đến một chỗ lộ thiên, có cỏ có cây, có cả một ngôi am miếu quanh năm bụi phủ.

Vì đã đến chỗ lộ thiên nên bóng nhân ảnh nọ cũng lộ diện là Châu Sách. Nhưng thay vì mẫn nguyện, Châu Sách lại bảo:

- Vẫn chưa an toàn. Cần phải chạy nữa. Tuy nhiên, đây chỉ là nói về phần tại hạ. Riêng cô nương và lệnh tổ nếu muốn lưu lại để thế nào cũng bị loạn thạch bay bắn vùi lấp thì tùy. Vậy hãy ban cho tại hạ giải được. Sau đó dĩ nhiên sẽ là lời cáo biệt.

Hà Khửu Bích nghi ngờ nhìn Châu Sách:

- Người bảo vẫn chưa an toàn là sao? Nhưng, được rồi, chạy nữa thì chạy, chỉ xin chờ ta một lúc.

Dứt lời, Hà Khửu Bích đưa ngoại tổ lao vào am miếu.

Và chỉ một thoáng sau, Hà Khửu Bích một mình quay trở ra với thần sắc thái độ lạnh lùng khó tả:

- Mau vào đây!

Châu Sách kinh ngạc:

- Không còn bao nhiêu thời gian. Vào đó làm gì?

Hà Khửu Bích cười lạt và tự quay vào:

- Vậy thì tùy người!

Mơ hồ hiểu, Châu Sách lập tức lao vào và nhờ đó phát hiện bên trong am miếu đã hiển lộ một địa đạo mà nếu chẳng theo vào thì Châu Sách không bao giờ ngờ là có.

Hà Khửu Bích đã chui vào địa đạo khiến Châu Sách cũng hốt hoảng chui theo:

- Cách đèn đáp ân cứu tử của xú cô nương là thế đó ư? Toan cùng lệnh tổ lên thoát thân âm thầm, lưu tại hạ tại chỗ lúc này như chỉ là chốn tuyệt lộ?

Giọng khàn khàn từ bên trong địa đạo bật vang ra:

- Nhưng cũng chính lão thân bảo Bích nhi ra gọi tiểu thiếu hiệp cùng vào. Thôi, hà tất mãi oán trách. Vì biết đâu, ắt cũng có nguyên do. Nào, đi nhanh nào, nếu như tiểu thiếu hiệp vẫn bảo là cần phải chạy nhanh Châu Sách hăng giọng và thở hắt ra:

- Được. Đi thì đi. Nhưng... phải thật nhanh mới kịp.

Hà Khửu Bích mang ngoại tổ cùng đi và hể khai lộ đi nhanh đến đâu thì Châu Sách ở phía sau cũng theo bèn gót tương tự.

Cuối cùng, khi đến một chỗ lộ thiên khác, lần này Hà Khửu Bích vừa tự dừng lại vừa lạnh lùng bảo:

- Có thể dừng được rồi. Vì đã đi vượt quá nửa dặm. Ta không tin vẫn còn nhiều nguy hiểm tiềm tàng. Và đã vậy thì đến lượt người hãy tự giải thích tất cả xem nào!

Châu Sách gật gù nhìn quanh:

- Nếu đã vượt quá nửa dặm thì có thể kể là an toàn. vậy xin ban giải dược cho. Sau đó tại hạ sẽ lập tức ly khai.

Hà Khửu Bích sa sầm nét mặt, lạnh tợ băng và xạ nhìn Châu Sách bằng đôi mục quang xanh rờn.

KỶ LÂN BẢO ĐIỂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Mưu Định Hợp Nhất Quý Tam Tiên - Nêu Vận Hạn Suýt Lộ Hành Tàng

Châu Sách vẫn cười cười dù thấy Hà Khưu Bích tuy đã phần nào hòa dịu nhưng cũng còn gay gắt hỏi:

- Tuy không phủ nhận nhờ thủ đoạn và hành vi mạo hiểm của người đã giúp ta cùng ngoại tổ toàn mạng nhưng người cũng thật quá đáng với những hai lần liên tiếp chỉ chực làm ta vỡ tim chết vì quá sừng sờ.

Châu Sách lắc đầu và ung dung ngồi thả người ra tựa lưng vào cội cây ngay phía sau:

- Chỉ một lần thôi và sờ dĩ tại hạ mạo muội lén bám theo không phải vì muốn dò xét mọi bí ẩn của người mà chỉ vì cảm thấy khó tin vào lời đã hứa của xú cô nương. Huống hồ điều đó càng thêm tự minh chứng phơi bày qua thái độ mãi đến lúc này xú cô nương vẫn chưa ưng thuận trao ban giải dược.

Ngoại tổ của Hà Khưu Bích đành lên tiếng chen vào:

- Thôi nào, Bích nhi. Nếu gã đã thật sự tuân giữ như đúng lời đã hứa thì sẽ là công bằng, nên đến lượt Bích nhi cần phải thực hiện. Nhưng với tiêu thiếu hiệp, lão thân cũng có lời này, là đừng gọi Bích nhi như này giờ nữa. Vì là nữ nhân, ai lại không tổn thương nếu bị gọi như vậy?

Hà Khưu Bích vùng vằng:

- Ngoại tổ đừng nghe theo miệng lưỡi gian ngoa xảo quyệt của gã. Vì hài nhi quả quyết gã không hề trúng độc cho dù tận tay lẩn tận mắt hài nhi cho là đã thấy gã tỏ ra ngoan ngoãn phục độc dược. Bởi nếu là vậy, việc gã dám vận dụng chân lực lén bám theo hài nhi suốt cả một đêm trường ắt hẳn độc chất đã phát tác khiến gã vong mạng rồi. Có thể hiểu, gã ngoài tầm

thân đao thương bất phạm ắt lại may mắn có tấm thân đó là bách độc bất xâm. Ta nói có đúng chăng, Châu Sách giáo quyết?

Châu Sách lắc đầu cười:

- Định gọi như vậy để trả hận ư? Phần tại hạ, thôi thì xin tuân nghe lệnh tổ mẫu một lần và nhân đây cũng cần cho cô nương hay, tại hạ chỉ thêm một may mắn là có am tường một ít về y thuật. Thế nên, việc lén theo chân cô nương dù là hạ sách vẫn khó gây phương hại cho tại hạ. Không những vậy, có nghe bảo ở lối xuất nhập sơn động từng ám tàng chất độc? Thảo nào tại hạ ngay thời điểm ấy đã có cảm nhận khang khác, giờ mới minh bạch ắt là vì hai loại độc tự xung khắc nhau gây nên. Cũng không biết chừng vì nhờ dĩ độc chế độc nên tại hạ hiện đã vô sự chăng? Tuy nhiên, thà cẩn tắc vô ưu, mong cô nương tuân lệnh lệnh tổ mẫu một lần, ban sẵn giải dược phòng có khi tại hạ cần đến.

Hà Khưu Bích càng ngúng nguẩy:

- Đành thừa nhận ta nói không lại miệng lưỡi đã quá quen giao hoạt của người. Nhưng nếu muốn có giải dược thì người phải thật thành tâm đáp lại ta hai điều nghi vấn này. Một là vì sao người đã bắt ta phải mang ngoại tổ chạy cơ hồ trời chết?

Châu Sách kinh ngạc:

- Há lẽ cô nương chưa hiểu? Lão Đại Trạng Nguyên gì đó đã chôn sẵn rất nhiều hỏa dược ở bên ngoài. Không những vậy, ắt cô nương cũng thấy lão đã lo lắng và hốt hoảng vội tháo chạy như thế nào. Đây là vì lão ngại, cho rằng một khi tại hạ đã tuân tự chế ngự sáu thủ hạ của lão, ắt thế nào tại hạ cũng châm vào dây dẫn hỏa. Nhưng chính vì thế, khi đành để lão chạy đi, thì đương nhiên đến lượt chúng ta lo chạy. Do thế nào lão cũng làm hỏa dược chấn nổ hủy diệt chúng ta.

Hà Khưu Bích cười khẩy và lắc đầu:

- Lần này thì người lầm. Phần ta cũng đáng tự trách vì quá nghe theo người nên phải một phen chạy bỏ hơi tai. Bởi mọi hỏa dược đều do ta chôn giấu. Và sở dĩ lão chạy thì một là vì ngại người là người của ta, tuân theo ta nên đã châm hỏa dược. Hai nữa là do lão kỳ thực vẫn chưa tự hủy hoặc hóa giải hết chất độc, lại thêm một kích bất ngờ của người, ta tin đã khiến lão

thêm tổn hại chân nguyên, thế là lão cần yên thân, ít nhất là vào lúc này để tự điều nguyên khôi phục. Hiểu chưa?

Châu Sách không tin bản thân có thể làm:

- Vậy lý giải thế nào về việc tại hạ nhờ luôn ngấm ngấm di chuyển nên lần lượt phát hiện sáu thủ hạ của lão ở sáu nơi khác nhau với mỗi nơi đều có sẵn dây dẫn hỏa? Chỉ trừ phi... Phải rồi, Bốc Thuật Trịnh Bất Vi vì đã đoán biết cô nương chỉ là người mạo nhận Kim Hồ Điệp Tiên Tử nên cũng nhớ luôn cô nương cũng có thói quen dùng hỏa dược như một thủ đoạn không thể thiếu. Do vậy, lão Đại Trạng Nguyên cũng biết, bèn sai thủ hạ kiếm tìm, cũng là quyết dùng thủ đoạn gây ông đập lưng ông hại ngược lại cô nương. Không đúng sao?

Hà Khửu Bích rùng mình:

- Nói như vậy, thoát kỳ thủy lão đã quyết sát nhân diệt khẩu? Bảo sẵn sàng đại lượng tạm dung chỉ là kế để lão minh bạch là liệu ta từ lâu nay đã cáo giác hoặc gây phương hại gì đến thanh danh của lão chưa? Quả thật, ta không thể không đáp tạ người ít ra là lần này. Nhưng vẫn còn nghi vấn tiếp theo, là làm cách nào tuy người đã vờ bị ném vào như những thủ hạ trước đó của lão nhất định là do người ném, nhưng phía sau người vẫn còn một thủ hạ nữa của lão cũng bị ném tiếp vào?

Châu Sách cười cười:

- Cô nương cũng dễ đoán thôi nếu như kịp nhớ lại một đoạn dây gọi là Giao Long Sách.

Hà Khửu Bích vỡ lẽ:

- Hóa ra người đã dùng Giao Long Sách tự cột nối bản thân với kẻ đã bị chế ngự phía sau? Quả cao kế. Bội phục!

Châu Sách xòe tay:

- Giải dược.

Hà Khửu Bích lắc đầu:

- Đương nhiên ta phải trao. Nhưng như đã nói, ta cần người đáp hai nghi vấn. Chỉ một chút thay đổi là hai nghi vấn vừa rồi nên gộp làm một. Vì há chẳng phải ta vừa nói là có nghi vấn tiếp theo sao? Là chột nảy ra ngay tiếp theo sau lời người giải thích nhưng chưa thật rõ.

Ngoại tổ của nàng nhăn mặt:

- Nói lời thì phải giữ lời. Huống hồ ngoại tổ nghĩ Châu thiếu hiệp không đến nỗi hẹp lượng dù phải giải đáp thêm những nghi vấn nào nữa của Bích nhi. Vậy hãy tỏ thành ý trước thì hơn.

Châu Sách cười cười:

- Lệnh tổ mẫu nói đúng. Vì tại hạ quả thật đang cần một chỗ tương trợ thế này tạm nghỉ ngơi. Vậy nếu được cô nương ưng thuận, há lẽ tại hạ dù là nam nhi đại trượng phu lại tỏ ra hẹp lượng với cô nương.

Hà Khửu Bích đành miễn cưỡng trao cho Châu Sách một hoàn giải dược:

- Kỳ thực ta luôn có giải dược bên người. Sở dĩ phải nói dối người vì ta cần thỉnh ý ngoại tổ về sở học Đường gia do người quá nhanh nhẩu đáp ứng. Vậy hãy nhận lấy và đáp thêm một lời thật thành tâm. Sở học Đường gia do người đáp ứng là thật hay giả?

Châu Sách nhận giải dược nhưng chỉ để thu cất vào bọc áo:

- Tại hạ một lần nữa minh định đó là sở học đích thực. và cũng may, đã có lệnh tổ mẫu ở đây, sao cô nương không nhờ người tường lãm và cho một lời nhận định về chân giả?

Ngoại tổ mẫu của nàng nhẹ gật đầu:

- Không cần xem, lão thân qua những gì vừa nghe kể vẫn cả quyết là sở học đích thực. Nhưng sở dĩ thiếu hiệp nhanh nhẩu đáp ứng, sẵn sàng đọc đầy đủ cho Bích nhi mặc tình ghi chỉ vì thiếu hiệp đã tự đoán biết dù bất luận ai cũng vô phương luyện.

Hà Khửu Bích giật mình:

- Tại sao lại không thể luyện? Nhưng gã đã luyện đấy. Há lẽ còn có nội tình bí ẩn?

Ngoại tổ mẫu của nàng lại gật đầu:

- Có thể do tư chất, do quá may mắn nên gã luyện được. Và điều này quá hãn hữu đến độ từ rất lâu ai ai cũng cho sở học Kỳ Lân hoặc chỉ có trong truyền thuyết hoặc nếu thật sự tồn tại thì không hề lợi hại như từng nghe. Nhưng nếu thiếu hiệp đây đã thực sự luyện được thì truyền thuyết về một quái nhân được gọi là Kỳ Lân Nhấn Tạng cũng có thật?

Châu Sách bật hỏi ngay:

- Kỳ Lân Nhẫn Tăng? Truyền thuyết như thế nào?

Hà Khưu Bích bĩu môi:

- Người tư cách gì hỏi? Để người theo đó luyện thành thân võ học thượng thừa ư? Trừ phi phải có sự trao đổi. Là người phải giải thích đã tự luyện như thế nào. Sau đó ta sẽ nài nỉ ngoại tổ chỉ điểm thêm cho người.

Ngoại tổ mẫu của nàng cười xòa:

- Bích nhi sao cứ mãi hơn thua nhất là đối với tiểu thiếu hiệp đây đã lộ rõ là bậc kỳ tài trăm năm hiếm có về võ học? Huống hồ về truyền thuyết ấy cũng không có gì đáng để kể thêm ngoại trừ Kỳ Lân Nhẫn Tăng do may luyện được tuyệt kỹ này nên từ đó luôn nhẫn nhịn, bất luận ai muốn đối phó và xuất chiêu thế nào cũng cam tâm chịu đựng. Tuyệt vô phản kháng, ắt vì hễ hoàn thủ là có mạng phải tuyệt. Chỉ như thế thôi.

Châu Sách nhẹ gật đầu:

- Vì thế gọi là Nhẫn? Còn về cách luyện kỳ thực chỉ nhờ ngẫu nhiên và tại hạ tin rằng quyết chẳng ai đủ đờm lược dám liều luyện như tại hạ. Vậy cô nương đã bao giờ nghe về Tử Vực tuyền chưa? Tại hạ đã phải luyện ở đây.

Hà Khưu Bích bàng hoàng:

- Tử Vực tuyền? Thật chẳng? Và người đã an toàn thoát ra từ Tử Vực tuyền? Thật không tin nổi.

Ngoại tổ mẫu của nàng cũng giật mình nhưng là vì nguyên do khác:

- Đề cập đến Tử Vực tuyền ắt phải nghĩ ngay đến Tử Hoa Tuyết Ngự do có liên quan. Vậy tại sao tiểu thiếu hiệp phải mạo hiểm nhập Tử Vực tuyền? Và liệu đã đắc thủ hoặc hưởng dụng một là Tử Hoa Tuyết Ngự, hai là nội đan Vĩnh Lưu Niên của giống kỳ ngư này chưa?

Châu Sách kinh nghi, dẫn đến phân vân ngập ngừng:

- Có vẻ những gì can hệ đến Tử Vực tuyền, các nhân vật cao niên và đồng hàng với lão tiên bối như Tam tiên, Nhất quý, Đại Trạng Nguyên đều thông tỏ? Và sở dĩ tiểu bối phải mạo hiểm nhập Tử Vực tuyền vì cần thu thập Tử Hoa Tuyết Ngự, theo chỉ điểm của Thượng Quan lão thái thái, tức là Đinh Tam Liễu Tiên Tử, hầu giải độc cứu mạng cho Thượng Quan Võ, nội diệt của Đinh Tam Liễu Tiên Tử vừa đề cập.

Ngoại tổ mẫu của Hà Khưu Bích liền buông tiếng thở dài, cũng hồi tưởng về quá khứ:

- Nhắc đến Đinh Tam muội, lão thân không khỏi chạnh lòng và nhớ đến tử trạng khá bi thảm của Nhất Tiên còn lại và cũng là đại tỷ tỷ của bọn lão thân. Hóa ra Đinh Tam muội vẫn nhớ, vì thế đến khi cần cứu nguy cho nội diệt, lập tức nghĩ ngay đến Tử Hoa Tuyết Ngư cùng Tử Vực tuyền. Nhưng thôi, chuyện đã qua, nhắc lại chỉ thêm sầu thảm. Vậy là tiểu thiếu hiệp đã duy nhất xuất nhập Tử Vực tuyền an toàn? Thượng Quan Vô vậy là được cứu? Hẳn Đinh Tam muội mãi nguyện vì mai hậu tử Thượng Quan gia ắt sẽ có Thượng Quan Vô làm quang tông diệu tổ nhờ đã phục Tử Hoa Tuyết Ngư là linh vật hãn thế? Và phần tiểu thiếu hiệp cũng tương tự, nhất định cũng nhờ nội đan Vĩnh Lưu Niên hể càng được đời tiếp bởi các lớp Tử Hoa Tuyết Ngư luân phiên bồi đắp lâu chừng nào thì diệu năng vô cùng tận cũng tăng theo, giúp tiểu thiếu hiệp mau chóng đạt cảnh giới tối thượng của chân nguyên nội lực. Lão thân chỉ đoán để mừng thay, quyết chẳng sinh đồ ky.

Châu Sách nhẹ cúi đầu:

- Chỉ tiếc ngay sau đó Thượng Quan phủ gia lại lâm thảm biến. Thượng Quan Vô dù hậu vận có thể có tiền đồ sán lạn vẫn không có phúc được hưởng dụng. Và nhờ nghe lão tiên bối chỉ giáo, tiểu bối mới minh bạch Đinh Tam Liễu thái thái đã phải mang tâm trạng thất vọng như thế nào. Nhân đây tiểu bối cũng mong được biết vì sao lão Bốc Thuật lại có thêm ngoại hiệu Bốc Quý?

Hà Khưu Bích chen lời:

- Do lão quá quý quyết mà nên danh, đến độ được kể là đồng hàng với ngoại tổ của ta, gọi Nhất Quý chính là lão. Phần người ắt thế nào cũng vậy. Vì so ra người giáo hoạt hơn lão Nhất Quý bội phần. Nhất là qua thái độ, dù ngoại tổ ta hai lần hỏi về nội đan Vĩnh Lưu Niên người vẫn cứ trí trá lẩn tránh, không màng đáp.

Châu Sách chột đứng lên và vươn vai:

- A... Mệt thế này ắt là cần nghỉ ngơi tịnh dưỡng đây. Mong lão tiên bối chớ trách nếu tiểu bối tỏ ra thất lễ và đành mạo muội cáo lui tìm chỗ nghỉ

ngôi. Cáo biệt!

Hà Khưu Bích hậm hực nhìn theo và toan phát tác nếu như không có ánh mắt tỏ ý chẳng hài lòng của ngoại tổ đang ném cho nàng.

Đã vậy ngoại tổ nàng còn nhẹ lắc đầu, vừa tùm tùm cười vừa thì thào với nàng một lúc lâu.

Hà Khưu Bích chỉ nghe không đáp. Có chẳng là qua dung diện cứ dần đỏ bừng của nàng cũng đủ để đoán nàng đang miễn cưỡng phải nghe những điều hầu như chẳng phù hợp lắm vào lúc này.

* * * * *

Vừa xả công mở mắt, Châu Sách hoàn toàn ngạc nhiên vì đột ngột thấy ngoại tổ mẫu của Hà Khưu Bích tuy chỉ một mình nhưng không rõ đã đến từ lúc nào và hiện đang chú mục nhìn thẳng vào mắt Châu Sách:

- Lão tiên bối không nghỉ ngơi ư? Thật lỗi quá vì ắt đã để lão tiên bối chờ đợi lâu. Chẳng hay có gì chỉ giáo? Tiểu bối nguyện rửa tai lắng nghe.

Ngoại tổ mẫu của Hà Khưu Bích nhẹ bảo:

- Cứ gọi lão thân là Kim Hồ Điệp Tiên Tử. Bởi nghe ba chữ lão tiên bối như quá già. Mà này, phạm chỉ tọa công để điều thương hoặc để dưỡng thần phục nguyên. Phần tiểu thiếu hiệp, thương tích không có, chân nguyên nội lực cơ hồ vẫn sung mãn, vậy tọa công để làm gì? Trừ phi để luyện công? Một cách luyện chỉ bằng phần ngoại vi của tiềm thức, dù nhập định nhưng tiềm thức không những vẫn còn mà càng thêm minh mẫn, hầu dễ thấu triệt để lĩnh hội những gì tuy cần lĩnh hội nhưng chưa thấu triệt? Nếu là vậy, nhân đây, giả như ở bản thân có gì khó khăn, sao không thử nêu ra vạn nhất lão thân có thể và quyết tận tâm giúp thì chẳng là thêm lợi sao?

Châu Sách thoáng ngỡ ngàng, sau đó đành cười gượng:

- Tiên Tử quả khéo trách tiểu bối. Không sai, ngay khi Tiên Tử tự đến tiểu bối đã phát hiện. Nhưng chỉ vì còn đang nghiền ngẫm một nan đề đã lâu nay không sao hiểu được nên đành thất lễ, để Tiên Tử chờ lâu. Tuy nhiên...

Kim Hồ Điệp Tiên Tử tự ngồi xuống, đối diện với Châu Sách:

- Đừng áy náy và cũng đừng nghỉ ngại. Vì lão thân tuy toàn bộ công phu không còn, vì sớm đã trút truyền và trao ban cả cho Bích nhi. Nhưng qua

lịch duyệt bản thân, cũng nhờ mục lực hãy còn thông tỏ, thế nên ngay từ khi đến lão thân cũng phát hiện tiểu thiếu hiệp có cung cách tọa công không bình thường là thế nào. Và như vừa hứa, nếu tiểu thiếu hiệp có gì khó hiểu, chỉ cần thành tâm tỏ bày, lão thân quyết chẳng giấu bất kỳ gì, ngược lại sẽ hết sức thành toàn cho tiểu thiếu hiệp. Nào, nói đi, là nam tử hán đại trượng phu đâu thể mãi có thái độ rụt rè, tợ hồ bọn nữ nhi e lệ.

Đàn hít vào một hơi thật sâu, Châu Sách thổ lộ:

- Nếu Tiên Tử đã nói như vậy, tiểu bối đành mặt dạn mày dày xin được thỉnh giáo tuy chỉ một nan đề nhưng kỳ thực có thể tách làm hai. Thứ nhất, có hay không, hoặc đúng sai thế nào nếu bảo mỗi một môn công phu đều cần phải có nội công tâm pháp xứng hợp kèm theo? Và thứ hai, giải thích như thế nào về việc từng có người kiêm luyện nhiều môn công phu sở học cùng lúc? Là nhờ một nội công tâm pháp duy nhất hay buộc phải kiêm luyện nhiều tâm pháp nội công khác nhau?

Kim Hồ Điệp Tiên Tử nhẹ cau mặt:

- Tiểu thiếu hiệp đã thấy hoặc đã nghe nói đến ai đó từng kiêm luyện nhiều môn công phu chẳng?

Châu Sách thoáng ngậm ngừng:

- Há chẳng phải đấy là điều đã từng có ở lệnh ngoại điệt Hà Khưu Bích cô nương ư?

Kim Hồ Điệp Tiên Tử thoáng cười:

- Tiểu thiếu hiệp nghe ai nói?

Châu Sách nhẹ thở ra:

- Ba năm trước, không biết Tiên Tử đã nghe lệnh ngoại điệt phục bầm chưa, có một đạo tiểu bối ngẫu nhiên bị lệnh ngoại điệt sinh cầm, cũng suýt mất mạng vì thói quen sinh dùng hỏa dược của lệnh ngoại điệt, cùng chung số phận có cả lão Nhất Quý. Thật may tiểu bối được tận mục sở thị lệnh ngoại điệt nhờ kiêm nhiều sở học nên đã đả bại lão Nhất Quý. Há lẽ tiểu bối nói sai?

Kim Hồ Điệp Tiên Tử lại cau mặt:

- Vậy là vì muốn báo hận, hoặc vì luôn hơn thua như Bích nhi đã đổ kỵ hơn thua, tiểu thiếu hiệp nảy ra ý định, quyết cũng kiêm luyện nhiều sở học

cùng một lúc ư?

Châu Sách nhẹ cười:

- Là nam nhi đâu thể mãi hẹp hòi để tâm những chuyện nhỏ nhặt. Chỉ là do đã có nhiều lần may mắn ngẫu nhiên khiến tiểu bối hiện đang sở hữu cùng lúc nhiều loại sở học hữu biệt. Riêng nội công tâm pháp thì duy chỉ một, cũng do lão Nhất Quỷ nhờ cảnh cảnh cùng chung số phận chịu sinh cầm nên cao hứng trao truyền. Thật mong được Tiên Tử chỉ giáo.

Kim Hồ Điệp Tiên Tử phì cười và thở hắt ra:

- Thế mà lão thân cứ ngỡ... Vậy là do may mắn sở hữu nhiều loại sở học hữu biệt nên tiểu thiếu hiệp đang vấp nan đề này? Nhưng thật ý của tiểu thiếu hiệp là thế nào?

Châu Sách đành thổ lộ:

- Tiểu bối đang tìm cách hợp tất cả lại. Có gì không nên chăng?

Kim Hồ Điệp Tiên Tử vụt nghiêm mặt:

- Tiểu thiếu hiệp thật tinh ý, phát hiện ngay phản ứng tất yếu phải có ở lão thân. Vì nói như tiểu thiếu hiệp là đang muốn tự mình khai sáng ra một loại sở học hoàn toàn riêng biệt cho bản thân. Sẽ khó toại nguyện và là tội cùng khó nếu như không có đủ tư chất cần thiết và cũng chưa có mức nội lực đạt đủ cảnh giới tối thượng. Nhưng thôi, hãy để lão thân đáp ngay vào nan đề, hy vọng qua đó tiểu thiếu hiệp tự minh bạch vì sao lão thân quả quyết là sẽ tội cùng khó. Là thế này...

Chợt Kim Hồ Điệp Tiên Tử đổi giọng và bỗng gọi:

- Đừng lấp ló nữa. Nếu cũng muốn nghe thì ra đây. Nhanh nào!

Hà Khưu Bích ngại ngần xuất hiện:

- Cũng đã đến lúc dùng bữa. Vì hài nhi đã lo xong, nhưng mãi chẳng thấy ngoại tử trở lại, nên...

Kim Hồ Điệp Tiên Tử mỉm cười, hỏi Châu Sách:

- Tiểu thiếu hiệp chắc cũng đã đói? Hay là...

Châu Sách lễ độ ngắt và đáp lời:

- Nan đề chưa được sáng tỏ, quả thật tiểu bối chẳng có tâm trạng gì để ăn. Nhưng cũng chớ để lệnh ngoại diệt đợi chờ, tiểu bối sẽ thỉnh giáo sau, cũng không muộn.

Hà Khưu Bích đã tiến lại:

- Nan đề gì vậy? Hóa ra người đang cầu giáo ở ngoại tổ ta?

Kim Hồ Điệp Tiên Tử nháy mắt bảo:

- Châu tiểu thiếu hiệp đang có nan đề, thiết nghĩ Bích nhi cũng nên nghe. Nào, ngồi xuống đi và nhớ là đừng làm ngoại tổ mất hứng thú.

Và không cần mào đầu, Kim Hồ Điệp Tiên Tử nói luôn, như thể chưa có gián đoạn gì từ sự xuất hiện thêm của Hà Khưu Bích:

- Kỳ thực thì chẳng hề có công phu nào mà không cần có nội công tâm pháp nào đi kèm. Và sở dĩ như vậy, một là bậc tiền nhân khai sáng khi lưu lại không những mong sở học đó trở thành độc môn công phu mà còn lưu một đòi hỏi, buộc đệ tử hậu nhân sau này nếu muốn đạt bản lãnh thượng thừa thì cũng cần đạt mức nội lực tối thượng và song hành tương tự. Nhưng dù vậy, không phải không thể có những nhân vật từng luyện cùng lúc nhiều loại sở học hữu biệt. Những bậc tiền nhân khai sáng võ học lúc lưu lại cũng thừa hiểu điều đó. Thế nên khi di lưu, họ cũng sẵn sàng lưu rõ các yếu quyết dẫn lưu chân lực sao cho những hậu nhân có may mắn tìm thấy cũng có thể thi triển các công phu đó đạt uy lực tối thiểu. Đó là điều thứ hai lão thân muốn nói thật rõ hơn so với điều thứ nhất đã trở thành một sự thật hiển nhiên. Có phải cũng là điều tiểu thiếu hiệp cũng hằng đang lưu tâm? Vậy thì nghe đây, thứ nhất phải có nội lực tối thượng để khi tiến hành kiêm luyện các loại sở học, vạn nhất phát hiện tự bản thân có các chuyển biến bất lợi thì thừa đủ nội lực để trấn áp ngay hoặc ngưng ngay. Thứ hai, cũng nhờ nội lực tối thượng, khi đã luyện thành thì từng chiêu thức của công phu kiêm luyện dù chỉ là hành vi động thái hầu như bắt chước của người nhưng uy lực vẫn khả dĩ lợi hại. Dĩ nhiên không thể sánh bằng so với cao thủ được chân truyền từ tâm pháp đến tuyệt kỹ công phu do họ có nhiều cơ hội luyện đến chỗ tinh túy hơn. Còn để lĩnh hội đến thấu triệt hầu tự khai sáng thành một đường lối sở học hoàn toàn khác thì cần có thêm tư chất thật xứng hợp. Bởi, sai một ly đi ngàn dặm, tự khai sáng là mạo hiểm với sinh mạng chính mình vì rất dễ lâm cảnh chân khí nghịch hành một khi đường lối sở học đang tự nghĩ ra là hoàn toàn nghịch lại hoặc xung khắc với công phu cần kiêm luyện mà chân khí nghịch hành là tẩu hỏa nhập ma, dẫn đến các hậu

quả khó lường, nhẹ hơn thì bán thân bất toại, chỉ mất hết võ công. Và nặng hơn thì mất hết, mất cả sinh mạng. Tiểu thiếu hiệp rõ rồi chứ?

Châu Sách chột đứng lên:

- Đa tạ đã chỉ giáo. Vậy là đã minh bạch. Tiểu bối nhân đây cũng xin có lời cáo biệt.

Hà Khưu Bích giật mình, cũng đứng bật dậy:

- Sao? Đã phải đi thật ư?

Châu Sách gật đầu:

- Đã quấy quả Hà cô nương quá nhiều, huống hồ quả thật tại hạ cần phải đi.

Kim Hồ Điệp Tiên Tử ôn tồn đứng lên:

- Ất tiểu thiếu hiệp đang có việc khẩn?

Châu Sách tỏ bày:

- Cũng là để đối phó lão Đại Trạng Nguyên, một nhân vật thật chưa thể cáo giác dù về bất kỳ điều gì. Thế nên, cần phòng bị sẵn, cũng là cách tốt nhất nếu vẫn muốn đối phó nhân vật này.

Hà Khưu Bích cười cười:

- Nếu chỉ như vậy thì người nên tin, đối phó lão riêng với ta thật dễ như trở bàn tay.

Châu Sách ngạc nhiên:

- Dễ như thế nào? Vì bằng vào năng lực tự thân thì chẳng cần nói cũng biết Hà cô nương vô khả. Hay tại hạ lầm?

Hà Khưu Bích hỏi:

- Người quên ta còn có Võ Lâm thập nhất hung?

Châu Sách cười cười:

- Chính vì nhớ rất rõ điều này nên tại hạ đã lập tức thay cô nương loại bỏ ngay. Bởi nếu là lão, tự tại hạ sẽ cáo giác cho quần hùng biết Hà Khưu Bích cô nương là người như thế nào, từng hiệp lực hoặc có sự hỗ trợ của Võ Lâm thập nhất hung ra sao. Thử đoán xem sẽ có hậu quả gì chỉ riêng đối với cô nương khi quần hùng khắp tam sơn ngũ nhạc vì đã từng tin Đại Trạng Nguyên nên càng tin lão hơn với sự cáo giác hoàn toàn xác thực này?

Hà Khuru Bích hốt hoảng, nhưng rồi cố làm tỉnh:

- Há lẽ ta không biết cáo giặc ngược lại?

Châu Sách nhẹ lắc đầu:

- Được chẳng? Ý tại hạ bảo liệu quần hùng có tin lời cô nương chẳng? Trừ phi cô nương đã có chứng cứ xác thực hoặc để cáo giặc lão có mưu đồ bất lợi với võ lâm hoặc tốt hơn thì cáo giặc lão đã và đang từng có hành vi tàn ác, đủ để võ lâm không còn tin lão nữa. Cô nương có chẳng?

Hà Khuru Bích vẫn cố cãi:

- Lão đã tự thổ lộ hiện đang sở hữu hết tám trong mười ba chiêu của pho chưởng Thất Tình Lục Dục. Võ lâm đã tin và sẽ hạch hỏi lão từ đâu để sở hữu tám chiêu đó.

Kim Hồ Điệp Tiên Tử cũng lắc đầu:

- Châu tiểu thiếu hiệp nói không sai. Quả thật Bích nhi một là vẫn vô khả cáo giặc hoặc đối phó lão mà hai là còn đang tự du vào cảnh ngặt nghèo một khi bị lão thủ đoạn cáo giặc ngược lại. Thôi, đừng tranh cãi lấy hơn nữa. Trái lại hãy nhẫn nại chờ nghe, xem chủ ý của Châu tiểu thiếu hiệp như thế nào. Và nếu đúng thì lão thân nghĩ, ắt Châu tiểu thiếu hiệp không cảm thấy thừa nếu có thêm Bích nhi hỗ trợ.

Châu Sách bảo:

- Phương sách tuy có nhưng rất mạo hiểm và còn e Hà cô nương khó thể chấp thuận. Đây là tại hạ muốn quy tụ lại thoát tiên là những nhân vật đã và đang bị lão Đại Trạng Nguyên xem là đối tượng. Trước nhất chính là Hà cô nương. Nhân vật tiếp theo tại hạ muốn quy tụ sẽ là Nhất Quỷ.

Hà Khuru Bích kêu:

- Sao lại là lão này? Người quên rồi sao, lão vẫn từng và hiện đang là hảo bằng hữu nếu không tâm phúc thì cũng luôn thân cận lão Đại Trạng Nguyên. Muốn lão này thay đổi chủ trương tuyệt không dễ.

Châu Sách quả quyết:

- Rất dễ, nếu tại hạ tìm thấy và có cách giải thoát lão Nhất Quỷ.

Hà Khuru Bích hoang mang:

- Giải thoát? Ý người là lão lại lâm cảnh bị sinh cầm? Nhưng là ai sinh cầm và từ lúc nào?

Châu Sách thở dài:

- Cứ ngỡ cô nương đã đoán ra. Thì còn ai nữa ngoài Đại Trọng Nguyên nếu chưa nở hạ thủ thì hiện đang sinh cầm Nhất Quý? Há cô nương nghĩ Đại Trọng Nguyên có thể dễ bỏ qua cho Nhất Quý về tội mãi gần đây mới chịu đề cập về mọi hành tung của cô nương từng có trước đây sao? Và tại hạ còn liệu đoán, Đại Trọng Nguyên vì vẫn cần Nhất Quý, để tiếp tục tróc nã và bắt giữ Đường Kim Phụng, nên lão Nhất Quý chỉ bị sinh cầm. Nhân đây cũng nói luôn, tại hạ còn phải tìm và bằng mọi giá vẫn phải quy tụ thêm ả này. Và nếu cô nương thuận thì phải chăng chúng ta đang dần có lại Nhất quý, Tam tiên?

Kim Hồ Điệp Tiên Tử khen:

- Có thêm Đinh Tam muội thì còn gì hay bằng, nhưng hiện Đinh Tam Liễu Tiên Tử đang ở đâu?

Châu Sách ngó người:

- Tiểu bối sẽ cố tìm.

Kim Hồ Điệp Tiên Tử ngạc nhiên:

- Vẫn chưa rõ tung tích? Vậy sao tiểu thiếu hiệp bảo chỉ cần thêm Nhất Quý và tiểu cô nương họ Đường là kể đủ Nhất quý, Tam tiên? Hay là...

Hà Khưu Bích hiểu ngay ngoại tổ mẫu muốn ám chỉ điều gì qua câu nói chợt bỏ lửng:

- Rõ rồi. Vậy là Châu Sách người đã thuyết phục thế nào đấy khiến Thượng Quan lão thái thái cuối cùng cũng trao quyền cho người hai chiêu từng sở hữu. Đúng không?

Châu Sách phản bác và phủ nhận ngay:

- Không hề có chuyện đó.

Hà Khưu Bích phì cười:

- Người thật là giáo quyết. Ất cũng có dã tâm chẳng kém lão Đại Trọng Nguyên. Và ta tin hai chiêu đó dù bằng cách nào thì cũng đã lọt vào tay người. Nào, đừng chối nữa. Vì ta còn nhớ người đâu thể lưu lại Thượng Quan phủ gia gần trọn một năm mà chẳng có thu thập gì?

Châu Sách thổ dài:

- Cũng do tại hạ lỡ lời, lại quên ở đây còn có Tiên Tử càng cao niên thì càng thêm tinh tế. Nhưng kỳ thực sự việc chỉ thế này.

Châu Sách đành thuật lại đã gặp khó khăn như thế nào khi giải khai huyết đạo cho Thượng Quan Tuyệt Hà hầu để nàng tự cứu nội tổ mẫu.

Kim Hồ Điệp Tiên Tử nghe xong phải kinh ngạc kêu:

- Chỉ qua kinh văn khẩu quyết, võ học của Thượng Quan phủ gia và chỉ được Thượng Quan Tuyệt Hà nhắm đọc một lần mà tiểu thiếu hiệp có thể tự luận ngược lại và phát hiện hai chiêu trong pho Thập Tam Chương Thất Tình Lục Dục ư? Thật không thể ngờ.

Châu Sách cười gượng:

- Bất luận hai chiêu được phát hiện đó là đúng hay sai thế nào thì như đã tỏ bày, vì tiểu bối không tiện vận dụng, ắt thế nào cũng bị Thượng Quan lão thái thái sinh lòng oán hận, nên đành tìm cách luyện khác đi, nếu biến được thành sở học hữu biệt của bản thân thì càng tốt.

Kim Hồ Điệp Tiên Tử chép miệng:

- Tư chất này quả thật hiếm có, tốt cùng hiếm có. Vậy nên chẳng, tiểu thiếu hiệp có thể cho lão thân một lần mãn nhãn hay gọi là đại khai nhãn giới cũng được.

Châu Sách lắc đầu quày quật:

- Tiểu bối e chẳng bỏ làm trò cười. Vì trộm nghĩ rằng uy lực của mỗi chiêu muốn đạt đủ mức lợi hại thì một là phải có ngay sự kết nối tối thiểu của thêm năm bảy chiêu nữa cũng cùng pho Thập Tam Chương Thất Tình Lục Dục. Ất vì có cùng ý nghĩ và nhận định này nên Đại Trạng Nguyên mới bằng mọi giá và đã lần lượt thu thập sở hữu đến tám chiêu. Kim Hồ Điệp Tiên Tử có tán thành nhận định này của tiểu bối chẳng? Và điều thứ hai chí ít cần phải có thời gian dài tham luyện, như đối với Kim Hồ Điệp Tiên Tử hay Đinh Tam Liễu Tiên Tử chẳng hạn. Hoàn toàn khác với tiểu bối đã có thời gian quá ngắn, cũng chưa minh bạch hai chiêu tự phát hiện là đúng hay sai và cho dù đúng thì vị tất đã lĩnh hội đạt đến tinh diệu. Thế nên mong Kim Hồ Điệp Tiên Tử chớ trách và xin ban hai chữ đại xá cho, đừng bắt tiểu bối làm trò cười.

Kim Hồ Điệp Tiên Tử cười hiền hòa:

- Thế thì thôi vậy. Nhưng thiếu hiệp nghĩ sao về đề xuất lão thân ưng thuận để Bích nhi theo hỗ trợ?

Châu Sách chuyển mục quang nhìn qua Hà Khuru Bích:

- Hà cô nương vô ngại chứ? Và liệu có tán thành những gì tại hạ vừa tỏ bày?

Hà Khuru Bích đành gật đầu, vẫn sau một thoáng dự dự:

- Đối phó Đại Trạng Nguyên, điều duy nhất ngại chính là thân thủ đã quá cao minh của lão. Ý ta vẫn có phần chưa phục vì có cảm nhận Châu Sách người quá đề cao mưu mô cùng các thủ đoạn của lão.

Châu Sách nhẹ cười:

- Thà phòng bị còn hơn để rơi vào bất ngờ. Nhưng tóm lại, ý Hà cô nương kể như tán đồng?

Hà Khuru Bích vừa gật đầu thêm một lượt nữa thì Châu Sách nói luôn:

- Vậy thoát tiên xin có lời đa tạ. Sau nữa, vì có những hai ba việc cần thực hiện một lúc, càng nhanh đạt kết quả càng tốt, thế nên giữa tại hạ và Hà cô nương cũng cần phân khai, chia nhau hành sự. Tại hạ xin đảm nhận việc tìm và giải cứu sau đó thuyết phục lão Nhất Quý Trịnh Bất Vi. Riêng ở họ Đường, vì cùng là phận nữ nhi như nhau, mong Hà cô nương ưng thuận thực hiện.

Kim Hồ Điệp Tiên Tử cau mặt:

- Có cần thiết phân khai chẳng? Vì có câu “cô chường nan minh”, lẽ ra cả hai nên chung đường hầu lúc cần vẫn dễ hợp lực ứng phó.

Châu Sách bảo:

- Đa tạ Kim Hồ Điệp Tiên Tử luôn quan tâm lo lắng. Nhưng đối tượng ắt đang được Đại Trạng Nguyên quyết liệt chiếu cố lúc này lại là lệnh ngoại diệt. Hẳn Kim Hồ Điệp Tiên Tử tự hiểu tiểu bối sẽ phải thêm khó khăn thế nào trong việc tìm và cứu lão Nhất Quý nếu lúc nào ở bên cạnh cũng có lệnh ngoại diệt. Thôi, đành tạm phân khai vậy. Và nếu chẳng có gì chỉ bảo thêm, xin cho Châu Sách có lời cáo biệt.

Hà Khuru Bích lại kêu ngăn lại:

- Chậm đã. Bởi nếu cần tìm người, ý ta muốn nói giữa chúng ta nên thỏa thuận sẵn vài cách thức liên lạc.

Châu Sách ngơ ngẩn:

- Cũng có cách liên lạc sao? Vậy thì tốt quá. Xin Hà cô nương tự ấn định.

Hà Khưu Bích cười cười:

- Chúng tôi người vẫn kém lịch duyệt. Vì đã hành tẩu giang hồ, bất luận ai cũng có một vài ám ký hầu thuận tiện hành sự. Được rồi, để ta chỉ cho. Hy vọng người luôn nhớ để tránh mọi nhầm lẫn đáng tiếc. Là thế này...

Sau khi được chỉ vẽ và đạt thỏa thuận về từng ý nghĩa của mỗi ám ký, hoàn toàn đều do Hà Khưu Bích ấn định, Châu Sách nói thêm vài ba lời tán dương và rồi quả quyết ly khai:

- Cáo biệt!

Vút!

* * * * *

Luôn cẩn trọng nhìn trước ngó sau, Hà Khưu Bích sau một lúc lâu luôn di chuyển ngoắt ngoéo và còn toàn chọn những lối đi lẩn khuất khó tìm thì bất chợt dừng lại, đoạn bất ngờ ngồi thụp xuống.

Nhưng không phải Hà Khưu Bích vì phát hiện có kẻ bám theo nên có hành vi này. Trái lại, sau một lúc loay hoay vừa ngồi vừa khẩn trương thay đổi một phần y phục phía ngoài, thì khi đứng lên để tiếp tục di chuyển, Hà Khưu Bích đã biến đổi thành một nhân vật khác, không chỉ khác về y phục mà về diện mạo cũng vậy, không còn là Hà Khưu Bích nữa.

Và chính nhờ như thế, với dung diện thân phận đã thay đổi, kể từ lúc này trở đi Hà Khưu Bích rất ung dung để chuyển qua di chuyển trên các quan đạo to rộng, dĩ nhiên thuận lợi hơn nhiều so với lúc chỉ đi trong các ngõ lẩn khuất.

Cũng tình cờ lúc ấy lại có vài nhân vật cùng ngẫu nhiên di chuyển đúng theo quan đạo này. Họ phát hiện và còn có cảm nhận sự xuất hiện của nàng như quá đột ngột. Vì thế, từ phía sau, họ chủ tâm di chuyển nhanh hơn, thu gần khoảng cách giữa họ và Hà Khưu Bích phía trước.

Thật lạ, có vẻ Hà Khưu Bích quá vô tâm không hay biết những gì đã và đang âm thầm diễn tiến ở phía sau. Hà Khưu Bích vẫn giữ nguyên cước lực, không quá nhanh vì có thể tự cáo giác bản thân chính là cao thủ võ

lâm, cũng không quá chậm mà chỉ là hơi nhanh một ít so với bất kỳ thường nhân nào đang lúc cần phải đi vội.

Có lẽ cũng vì thế, ba nam nhân đi phía sau càng thêm cơ hội, dễ dàng vượt qua để bất ngờ cùng dừng chân xoay ngược lại chặn lối nàng:

- Cô nương xin cho hỏi... ơ...

Một nam nhân đang nói chột ngớ người, chuyển thanh âm thành chuỗi ơ kỳ quặc. Cùng lúc này thì hai nam nhân còn lại một thì nhăn nhó, một thì tảng lờ vờ quay mặt đi.

Hà Khưu Bích cũng nhăn mặt hỏi:

- Tam vị khách quan muốn hỏi gì? Nhưng nếu muốn hỏi về mọi địa hình quanh đây thì tiếc quá, tiểu nữ cũng chỉ là khách bộ hành, vì vội nên phải đi ngang, e khó giúp tam vị khách quan toại nguyện, vậy xin mau nhượng lối. Bởi nam nữ thọ thọ bất tương thân, tam vị khách quan đường đột chặn lối thế này thật chẳng thuận mắt chút nào.

Tiếp tục, sau khi đã đưa mắt cầu viện và chỉ nhận được sự thờ ơ cơ hồ lãnh đạm của hai nam nhân đồng hành. Và nam nhân này chột hỏi:

- Tại hạ chỉ muốn hỏi một điều, nếu chẳng có gì bất tiện thì mong đại tỷ tử hãy đáp thật thành tâm. Đại tỷ tử là người hà phương hà xứ, định đi về đâu và có việc vội thế nào để tuy là nữ nhân có dung diện chẳng dễ nhìn chút nào, nhưng vẫn đủ đởm lược để một mình độc hành trên nẻo đường vừa xa xôi vừa vắng vẻ?

Hà Khưu Bích càng thêm nhăn mặt:

- Khách quan không cảm thấy cách hỏi cũng quá đường đột ư? Lại còn thiếu tế nhị khi trực ngôn bình phẩm, bảo dung diện của tiểu nữ thế này thế khác. Hay khách quan chính là cường sơn đại đạo, cũng là nỗi lo sợ luôn ám ảnh bao nữ nhân vì có việc vội nên đành mạo hiểm độc hành, là hành vi chẳng đặng dừng như tiểu nữ lúc này?

Và Hà Khưu Bích đột ngột tự bước lùi lại, miệng thì kêu văng lên:

- Bớ... có ai không? Mau giúp tiểu nữ sắp bị bọn đạo tặc giở trò sàm sỡ. Bớ...

Cả ba nam nhân cùng giật mình và một buộc lòng một nam nhân khác phải lên tiếng:

- Thôi, bỏ đi. Vạn nhất có người đến và mục kích cảnh này thì bọn ta dù trăm miệng cũng chớ mong biện giải.

Nam nhân nữa cũng bảo:

- Ấy cứ lu loa thế này thì dù bọn ta đủ tài biện giải vẫn lưu lại vết nhơ khôn gột. Thôi, bỏ đi, mặc kệ ả.

Ngờ đâu, nam nhân thứ nhất không những không bị thuyết phục mà còn chống chế:

- Nếu bỏ đi thì phải chẳng cả ba chúng ta đều vô tình lọt kế ả? Không thấy thái độ ả, chẳng những đột ngột xuất hiện đúng vào quãng đường bọn ta dù nhìn trước nhìn sau vẫn thủy chung thấy vắng tanh và chẳng có ai, ả còn chưa gì đã vội lu loa, thật giống hạng người vừa đánh trống vừa ăn cướp. Tóm lại, ta vẫn nghi ngờ. Và nếu cần thì tội gì không trị cho ả một mẻ, để chữa thói lu loa để vu hại chúng ta.

Hà Khưu Bích lập tức đâm đầu tự chạy ngược lại:

- Thiên địa quỷ thần ôi, cướp, cướp. Là bọn đạo tặc hái hoa toan tiền đâm hậu sát, quyết sát hại tiểu nữ đây này. Có ai không, mau cứu...

Một lần nữa, cả ba nam nhân cùng giật mình, và lần này không hẹn mà đồng, cả ba lập tức thi triển khinh công, phi thân theo và dễ dàng đuổi kịp, lại chặn lối đang bỏ chạy của Hà Khưu Bích:

- Đứng lại, bọn ta tuy không muốn nhưng mọi hậu quả nếu xảy ra đều do ả tiện nhân xấu xa người tự gây nên. Giờ thì nói đi, hạng xấu xí như người có phải chỉ đáng cho bất luận ai nhìn cũng bắt nôn chẳng? Hả? Ai toan cưỡng dâm ả xấu xa người hả? Ai? Ai?

Hà Khưu Bích sợ xám mặt, và quả là bộ mặt quả thật khá xấu xa:

- Nếu không phải thì thôi. Tiểu nữ xin tạ lỗi vì đã lỡ lời. Nhưng ai bảo tam vị khách quan luôn có những thái độ quá đường đột, khiến tiểu nữ nếu không sợ mới là lạ.

Một nam nhân chộp tay Hà Khưu Bích:

- Dù sợ cũng không được phản ứng như vậy. Có khác nào người đã chủ tâm vu hại ba huynh đệ chúng ta.

Theo bản năng, Hà Khưu Bích vội rút tay về khiến nam nhân đang nói cũng giật mình kêu:

- Úy. À biết võ công.

Thế là thật nhanh, cả ba nam nhân lập tức chớp động, dịch chuyển phân khai và chỉ chớp mắt hình thành thế chân vạc, vây kín Hà Khưu Bích vào giữa:

- Nói mau. Cô nương là ai? Sư môn thế nào? Và nếu vẫn ương bướng, không tự cung xưng lai lịch thì đừng trách bọn huynh đệ ta đành phải ra tay và lúc đó rút cục cũng phải cung xưng tất cả.

Hà Khưu Bích đến lúc này bỗng bật cười khanh khách:

- Thật đáng khen cho tam vị, vẫn chưa đến nỗi làm ta thất vọng. Vậy hãy nhìn đây. Và nhớ, dù nhận ra cũng không được tùy tiện để lộ thân phận của ta. Ha ha...

Hà Khưu Bích đứng giữa vòng vây, vì ở cả ba phía đều có người che chắn nên ung dung nhẹ khoa tay một lượt, đoạn thần tốc thu tay về và miệng vẫn còn cười.

Tuy nhiên, phần ba nam nhân thì đồng loạt giật mình kêu:

- Thì ra là...

Hà Khưu Bích lập tức nhăn mặt:

- Suyt... Giờ hãy mau nói, cũng may quanh đây chẳng có ai, mọi việc đã tiến hành như thế nào rồi?

Ba nam nhân lùi lại, mạnh ai nấy giữ lễ và chỉ nhường một người lên tiếng:

- Bẩm vẫn chưa mấy may phát hiện tung tích, kể cả các môn phái khác cũng bất lực tương tự.

Hà Khưu Bích hoang mang:

- Há lẽ họ có cách giữ kín hành tung đến thế thật sao?

Họ lại bẩm báo:

- Không phải là không có hành tung của họ. Trái lại mỗi lần họ xuất hiện và lưu lại hậu quả thì mọi người khi hay tin chạy đến vẫn đều chậm hơn họ một bước. Họ đã kịp triệt thoái và biến mất. Đúng là ẩn hiện khó lường.

Hà Khưu Bích nhẹ gật đầu:

- Vậy là cùng với các phái, tam vị cũng phân khai, tạm quyết định là cần theo dõi dò xét khắp mọi nẻo đường?

Họ ngượng ngùng đáp lời:

- Cũng vì vậy nên suýt xảy ra sự nhầm lẫn đáng tiếc như vừa rồi. Thật đắc tội.

Hà Khưu Bích xua tay:

- Cũng may tam vị không làm điều gì càn rỡ. Vậy hãy luôn ghi nhớ điều đó. Đừng để ta thất vọng vì đã từng nghe những điều càn rỡ tương tự như thi thoảng vẫn xảy ra. Thôi, đi đi, cứ tiếp tục phần hành. Và một lần nữa ta nhắc, bất luận thế nào cũng đừng bao giờ để lộ hành tung của ta. Rõ chưa?

Vút!

Hà Khưu Bích lao đi thật nhanh, lần này là thi triển khinh công thượng thặng và chẳng cần giả vờ hay che giấu gì nữa.

KỶ LÂN BẢO ĐIỂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Bậc Tiểu Hùng Đa Mưu Túc Trí - Phận Nữ Nhi Hành Tung Khó Lường

Với một hóa thân khác Hà Khưu Bích chậm tiến dần vào một khu trang viện. Sở dĩ chậm vì do cách di chuyển của Hà Khưu Bích quá kỳ quặc. Không thẳng tiến, trái lại hề đi vài bước qua mé tả thì lùi một, sau đó lại đi vài bước qua mé hữu, chính vì thế Hà Khưu Bích mới chậm, thậm chí đã phải mất gần một canh giờ cho một khoảng cách mà nếu lao thẳng ắt chỉ mất chưa đến một phần ba thời gian.

Nhưng dù vậy, một khi đã đến nơi, Hà Khưu Bích vẫn tươi tỉnh cất tiếng gọi khá to:

- Lão thân đã đến. Mong không bị phiền trách vì đã trễ chực vị chờ lâu.

Từ trang viện lần lượt tiến ra những mười một lão nhân, ai cũng có sắc diện hung tợn và lẽ ra hạng người chột đến như Hà Khưu Bích phải luôn kiêng dè.

Tuy nhiên, vẫn có nguyên do để Hà Khưu Bích không cần kiêng dè. Đó là khi lên tiếng, một trong mười một lão nhân lại nói bằng giọng nhỏ nhẹ hoàn toàn khác hẳn so với sắc diện luôn hung tợn:

- Tôn giá lẽ ra phải đến trước đây một ngày. Có chậm trễ thế này ắt lại là nguyên do ngoài chủ ý?

Hà Khưu Bích cười the thé:

- Nhưng lần chậm này lại có lợi cho chực vị. Bởi lão thân đã phát hiện ra một chuyện tày đình, tin chắc chực vị rất muốn nghe.

Mười một lão nhân cùng quan tâm:

- Có phải đã tìm ra chủ hung, kẻ mười mấy năm trước đã từng hạ thủ bọn ta chỉ trong một đêm?

Hà Khửu Bích vẫn cười the thé:

- Cũng có thể lắm nếu được chư vị tận lực một lần nữa. Dĩ nhiên việc lần này có liên quan đến chuyện tà đình do lão thân may mắn phát hiện.

- Nói đi. Đương nhiên hãy nói về chuyện tà đình trước.

Hà Khửu Bích dọn giọng bằng một chuỗi dài những tiếng đẵng hẵng:

- Là thế này, ắt chư vị cũng dư biết Đại Trạng Nguyên là nhân vật thế nào. Tuy nhiên điều tà đình ở đây, khi phát hiện, lão thân cũng bị bất ngờ vì không thể ngờ một Đại Trạng Nguyên chính nhân quân tử lại có thể hành động như vậy. Nhưng thôi, để chư vị không mất thời gian, lão thân nói thẳng. Là Đại Trạng Nguyên vì có dã tâm, nên sau khi lập một thư quán, thu hút và thuyết phục nhiều môn đệ đến thọ giáo, đã lần lượt thu thập và sở hữu được tám trong tất thảy mười ba chiêu của pho chương Thất Tình Lục Dục. Chư vị không tin chứ gì? Thoạt tiên lão thân cũng vậy. Nhưng may sao, khi được tình cờ mục kích lão Bốc Thuật vì cũng đồng mưu nên ung dung đàm đạo với Đại Trạng Nguyên, chao ôi, thì lão thân dù không muốn cũng phải tin vào sự thật ấy. Chư vị nghĩ sao?

- Vậy liên quan thế nào về hung thủ từng lên mưu hại Võ Lâm thập nhất hung bọn ta?

Hà Khửu Bích cau mặt:

- Chư vị không hiểu? Thế này nha. Lão Bốc Thuật có liên quan đến một Tuyệt Tình cung chưa một lần xuất thế. Thân thủ cùng với mọi sở trường của Cung chủ Tuyệt Tình cung là thế nào, cũng chẳng một ai tỏ tường. Và lúc này lão thân lại phát hiện có mối liên hệ khá kỳ bí giữa Đại Trạng Nguyên và lão Bốc Thuật. Há lẽ không thể có những ẩn tình nào khác nữa hay sao rất có thể từng xảy đến giữa Đại Trạng Nguyên và Tuyệt Tình cung?

- Ý muốn nói, bởi Đại Trạng Nguyên có dã tâm nên cũng như Cung chủ Tuyệt Tình cung, mọi thân thủ sở trường của Đại Trạng Nguyên cũng nhiều bí ẩn, chưa bao giờ thật sự bộc lộ ra hết trước đây?

Hà Khửu Bích nhẹ lắc đầu:

- Nhưng chớ hiểu đấy là lão thân đề quyết Đại Trạng Nguyên từng dùng độc lên hạ độc thủ hại chư vị. Chỉ là một nghi vấn nữa cần phải sáng tỏ. Và

muốn vậy, lần này lão thân cũng mong có sự hợp lực của chư vị.

- Để làm gì?

Hà Khưu Bích hạ thấp giọng:

- Phần lão thân nguyện đối phó lão Bốc Thuật, quyết lần này qua lão làm sáng tỏ mối liên hệ kỳ quái có thể đã có giữa Đại Trạng Nguyên và Tuyệt Tình cung. Nhưng đồng thời cũng nên có biện pháp song hành, là chư vị lần này, thứ nhất cần phải hóa trang cải dạng, thứ hai là phân nhau tìm cho bằng được ả Đường Kim Phụng, thiếu chủ nhân của lão Bốc Thuật. Dĩ nhiên để qua ả xác lập và minh bạch mọi liên hệ nếu có giữa Tuyệt Tình cung và Đại Trạng Nguyên. Và để thuận tiện cho chư vị, nhìn đây, lần này lão thân nhờ chủ tâm tìm nên có mang đến cho chư vị một ít vật dụng rất có thể sẽ cần cho lúc cải biến dung mạo.

Nhưng thay vì ném túi vải vừa tự lấy ra cho Võ Lâm thập nhất hung, Hà Khưu Bích lại ung dung cầm theo túi vải, tiến lại gần họ:

- Cũng không khó nếu muốn cải dạng từ các vật dụng có trong túi này. Tuy nhiên nếu cảm thấy cần, hay là để lão thân tự tay tiến hành cải dạng cho một mình Nhất Hung chẳng hạn. Và sau khi đã nhìn rõ, chư vị cứ tuần tự cải dạng cho nhau, đương nhiên chỉ thực hiện ngay trước khi hành sự. Phần lão thân chỉ muốn tiến hành một lần cho chư vị còn lại cùng xem mà thôi. Được chứ, Nhất Hung?

Lão nhân được Hà Khưu Bích hỏi liền cười:

- Ta đã bảo bao nhiêu lần rồi. Dù Đại Hung, còn gọi là Nhất Hung đã chẳng may thất tung vĩnh viễn thì bọn ta vì mến mộ vẫn quyết định giữ nguyên mọi thứ bậc đã phân trước đây. Mong tôn giá luôn ghi nhớ và đừng bao giờ tăng bốc, chủ tâm tôn Nhị Hung ta lên hàng Nhất Hung. Còn việc cải dạng ư? Nghe cũng thú vị đấy. Vậy phiền tôn giá thi thử diệu thủ một lần.

Hà Khưu Bích tiến gần hơn, vừa cười vừa mở túi vải:

- Luôn biết tôn kính huynh trưởng như chư vị thật hiếm có và rất đáng khâm phục. Được, lão thân chỉ lỡ lời thêm lần này thôi, tự hứa mai hậu sẽ chẳng bao giờ tái diễn.

Nhân tiện, phiên thập vị còn lại cũng hãy mau lại gần, tự chọn vị thế sao cho ai cũng có cơ hội nhìn thật rõ. Lão thân xin mạo muội bắt đầu đây.

Chọn một vài vật dụng cho là cần thiết, Hà Khưu Bích lấy từ túi vải ra và bắt đầu tiến hành thuật dị dung cho Nhị Hung.

Nhưng tay của Hà Khưu Bích chỉ vừa mới nâng lên, chưa kịp chạm vật dụng cần dị dung vào mặt Nhị Hung thì bất đồ một tay của Nhị Hung vụt cất lên, chộp giữ ngay vào tay Hà Khưu Bích.

Hà Khưu Bích liền có phản ứng, thật lạ là chỉ nhắm mắt nói:

- Sao lại có thái độ này? Dù muốn trở mặt cũng phải có lời giải thích chứ?

Một tay còn lại của Nhị Hung lại cất lên, chỉ để vuốt nhanh qua mặt Hà Khưu Bích một lượt là thu về và cười:

- Nguyên do là đây. Tiểu liễu đầu người thật quá xem thường và luôn hý vọng bọn ta đến thế sao? Ha ha...

Hà Khưu Bích bị lộ diện, dù vậy vẫn không tỏ dấu hiệu nào sợ hãi:

- Sao lại bảo là hý vọng hoặc xem thường? Trái lại, sở dĩ tiểu nữ phải luôn dị dung chỉ là để thay ngoại tổ tiếp tục cùng chư vị thực hiện điều từng thỏa thuận giữa chư vị và ngoại tổ. Không đúng thế ư?

Nhị Hung thán phục:

- Tiểu liễu đầu quả có đờm lược. Vậy ngoại tổ người đâu? Có phải cũng là Kim Hồ Điệp Tiên Tử bọn ta từng biết? Đã xảy ra chuyện gì khiến ngoại tổ người có ý định thay ngựa giữa dòng và không một lời giải thích, chính là thái độ xem thường bọn ta?

Hà Khưu Bích xoay nhẹ tay, cố thu về nhưng không được:

- Bất luận có giải thích hay không thì như chư vị đã thấy, mọi thỏa thuận vẫn suôn sẻ tiến hành. Và như vậy, một là xin chư vị chớ phiền trách, chỉ tự làm thêm nghiêm trọng sự việc thật ra vẫn là tiểu tiết và hai là xin bỏ tay tiểu nữ ra. Trừ phi chư vị đồng người như thế này nhưng vì sợ nên bất kể thế diện, quyết uy hiếp tiểu nữ chỉ có một mình. Nhưng nhân đây cũng cho hỏi, từ lúc nào chư vị nghi ngờ về thân phận chân giả của tiểu nữ?

Nhị Hung đành buông tay Hà Khưu Bích nhưng là với thái độ cao ngạo:

- Người nói đúng, Vì nếu chỉ có một mình thì dù là Kim Hồ Điệp Tiên Tử đích thân hiện diện cũng chẳng là đối thủ của bọn ta. Còn về thân phận của người ư? Bọn ta kỳ thực chẳng có gì để phải che giấu hay tìm lời nói dối. Vì cũng xuất hiện ở đây nhưng trước người một ngày lại chính là Đại Trạng Nguyên người vừa đắc ý cáo giác. Tuy nhiên, đây mới là điều người không bao giờ ngờ, là Đại Trạng Nguyên cũng cáo giác người, còn đề quyết am hiểu và tinh thông thuật dụng độc đến độ bậc nhất võ lâm hiện nay chính là người. Có hiểu ý ta muốn ám chỉ điều gì chẳng? Rằng người chính là hung thủ đã hạ độc hãm hại bọn ta trước đây. Sau đó sở dĩ giải độc cho bọn ta chỉ vì người quá thủ đoạn, đã dùng ân tình trói buộc và muốn bọn ta trở thành công cụ cho người. Có đúng không? Ha ha...

Hà Khưu Bích cũng cười:

- Diện mạo của tiểu nữ hiện nay thế nào? Ý muốn nói, mười ba năm trước, theo chư vị, niên kỷ của tiểu nữ độ bao nhiêu? Có thật tiểu nữ khi ấy đủ tư cách lãnh bản lãnh hạ độc chư vị chẳng? Nhưng xin đừng hồ đồ tiếp tục đề quyết nữa đây là do ngoại tổ Kim Hồ Điệp Tiên Tử bất ngờ am hiểu thuật dụng độc và đã hại chư vị. Vì khắp võ lâm ai cũng biết Tam tiên luôn giang danh nhờ sở học và chân tài thực lực, chẳng những không am hiểu mà cũng chưa bao giờ dụng độc. Hóa ra có thái độ này là do Đại Trạng Nguyên đã đến đây? Và chư vị đã khinh suất, quá ư khinh suất, không những đã dễ dàng bị Đại Trạng Nguyên lung lạc mà còn tự gây hại cho chính sinh mạng chư vị. Thật đáng tiếc thay. Ha ha...

Võ Lâm thập nhất hung mười một lão nhân chẳng hẹn mà đồng cùng đưa mắt nhìn nhau:

- Tiểu liễu đầu nói đúng.

- Vậy Đại Trạng Nguyên muốn gì?

- Hừ! Tiểu lão nhi ấy luôn xem bọn ta như tử đối đầu. Hảo ý này của tiểu lão nhi thật không khó đoán.

- Được lắm. Muốn lung lạc bọn ta ư? Tiểu lão nhi ấy nhất định phải chết.

- Đừng vội. Vì tiểu liễu đầu còn bảo bọn ta đã quá khinh suất. Hãy hỏi xem là ý gì?

Hà Khưu Bích bước lùi lại quá đủ để nhìn rõ mười một bộ mặt tợ hồ từ bầm sinh luôn lộ hung ác:

- Chư vị không hiểu ư? Vậy nghĩ xem, Đại Trạng Nguyên ngẫu nhiên phát hiện chỗ này hay vì đã biết nên chủ tâm tìm đến?

Nhị Hung gay gắt bảo:

- Người muốn nói gì thì cứ nói thẳng ra. Vì ai không biết đây là Đại Trạng Nguyên chủ tâm tìm đến.

Hà Khưu Bích lùi thêm bước nữa:

- Nếu muốn nghe thì xin có lại thái độ trân trọng. Là thế này, lão Bốc Thuật có phải cũng rất hận chư vị? Vậy thì nên tin lúc chư vị lui về đây đã sơ ý để lão Bốc Thuật lên theo chân phát hiện. Và như đã nói, lão Bốc Thuật lại có mối liên hệ tột cùng khó hiểu với Đại Trạng Nguyên. Vậy nguyên nhân có sự xuất hiện của Đại Trạng Nguyên kể như chư vị rõ rồi. Còn chủ tâm dụng ý của Đại Trạng Nguyên ư? Nào phải khó đoán ngoài mưu đồ ly gián. Và nếu không ly gián được, xin phiền chư vị hãy tự đoán tiếp, cũng hãy tự đặt vào cương vị Đại Trạng Nguyên liệu xem nếu vẫn quyết tâm muốn hại cả tiểu nữ lẫn chư vị Võ Lâm thập nhất hung thì Đại Trạng Nguyên cần có hành động gì tiếp theo?

Nhất Hung giật mình:

- Chỉ có mỗi cách là hiệp lực với nhiều cao thủ, dĩ nhiên là của các phái, quyết nhất võng đả tận bọn ta. Đúng như người đoán chứ?

Hà Khưu Bích lùi nữa:

- Đó là điều khinh suất lớn nhất của chư vị, ngay khi chư vị để Đại Trạng Nguyên ung dung xuất nhập và chẳng phản ứng cũng chẳng nghi ngờ. Hiển nhiên Đại Trạng Nguyên sẽ chẳng cần lảng lạng dò xét hoặc chờ xem kế ly gián có thu kết quả hay không. Trái lại, nếu tiểu nữ đoán không lầm, giả như chư vị lại một lần nữa lỡ lời, đã sơ ý cho Đại Trạng Nguyên biết về thời gian sẽ diễn khai lần hội diện này giữa tiểu nữ và chư vị thì xin hãy cứ tin, cao thủ của các phái ắt đã lần quần quanh đây. Vậy hậu quả thế nào, chư vị gây ra thì xin tự hứng chịu. Tiểu nữ đành xin hai chữ bình an bằng cách nói lời cáo biệt chư vị tại đây. Và cũng chẳng dám ngỏ lời hẹn gặp lại. Nghĩa là xin vĩnh biệt.

Vút!

Hà Khưu Bích vừa bật người lao đi thì lập tức bị Võ Lâm thập nhất hung mười một lão nhân cùng bật người lao theo.

- Tiểu liễu đầu mau đứng lại.

- Đúng rồi, người mau đứng lại và giải thích ngay thái độ thật quá khả nghi vừa rồi của người.

Vút!

Không hổ danh luôn là Võ Lâm thập nhất hung, khinh thân pháp của mười một lão nhân cùng nhanh như nhau và có phần cao minh hơn Hà Khưu Bích một ít, thế nên chỉ sau mười trượng cùng vận dụng khinh công thượng thừa. Võ Lâm thập nhất hung đã vượt qua và mãn nguyện vây chặt Hà Khưu Bích vào giữa.

Hà Khưu Bích vẫn không lộ vẻ sợ, chỉ nhăn mặt chẳng hài lòng:

- Sao đây? Định kéo tiểu nữ cùng chìm một thuyền với chư vị ư? Vậy thì quá bất công nếu xét mọi hậu quả đều do chư vị tự gây ra, nào phải do tiểu nữ bội ước, phá vỡ thỏa thuận từng có?

Nhị Hung cười cười:

- Nhưng thái độ lúc nãy của người, vừa nói vừa lên lùi quả thật rất khả nghi. Thử giải thích xem.

Hà Khưu Bích sa sầm nét mặt:

- Thuyền đang lúc chìm, tiểu nữ dù lên lùi hay không thì vẫn một ý là quyết không thể để chìm cùng chư vị. Vậy mà là khả nghi ư?

Nhị Hung chột bảo:

- Bọn ta buộc phải nghĩ vì biết đâu việc cao thủ các phái nếu thật sự bất chột ập đến vạn nhất lại là do người gây ra thì sao? Thế nên, người hãy ngoan ngoãn ở lại, chờ xem sự thể hư thực thế nào và nếu do Đại Trạng Nguyên giở trò thì chẳng cần đến người, bọn ta thừa bản lãnh tự ứng phó. Hay nếu muốn đi thì bọn ta cũng đi cùng người. Thế nào?

Hà Khưu Bích chột cười phá lên:

- Ý chư vị cho tiểu nữ muốn hại chư vị? Vậy thì cần gì mượn thế lực cao thủ các phái để sau đó tự di họa lụy thân, kể như cho họ biết giữa tiểu nữ và chư vị có liên quan. Quyết không thể như thế được. Họa do chư vị gây ra

thì đừng lôi tiểu nữ cùng chịu chung hậu quả. Trái lại, ha ha..., chỉ chư vị phải gánh chịu với nhau. Bởi bụng làm thì dạ phải chịu. Ha ha...

Chợt Võ Lâm thập nhất hung nếu không thật sự đồng loạt thì cũng liên tục nối tiếp nhau lần lượt cau mày và chuyển dần sang tái mặt. Lúc đó, vì Hà Khưu Bích vẫn cười nên Võ Lâm thập nhất hung vỡ lẽ:

- Người... hạ độc?

Hà Khưu Bích ngưng cười để lạnh lùng nhìn Võ Lâm thập nhất hung:

- Không sai. Nhưng chỉ do chư vị khinh suất trước, quá ngu muội để Đại Trạng Nguyên không chỉ lung lạc được mà ắt thế nào cũng dùng thủ đoạn cáo giác hệ lụy luôn đến bốn cô nương. Vậy thì đừng trách bốn cô nương buộc phải tiên hạ thủ vi cường, thà sát nhân diệt khẩu hơn là để hệ lụy bản thân.

Võ Lâm thập nhất hung cùng gầm lên:

- Tiện tỳ độc ác. Hãy nói mau, vì người đang dụng độc, phải chăng kẻ hạ thủ bọn ta mười ba năm trước cũng là... cũng là...

Hà Khưu Bích lại bật cười:

- Vỡ lẽ rồi ư? Vậy là hết ngu muội rồi chứ gì? Nếu đã thế, được, bốn cô nương cũng không nỡ để bọn hung ác các người chết một cách hồ đồ. Trái lại hãy nghe đây, có nhớ một đôi phu phụ họ Hà, độ mười sáu năm trước đã bị bọn hung ác các người dày vò sát hại chẳng? Kẻ chủ hung chính là Nhất Hung, đích thực chỉ sau đó hai năm đã phải đền tội. Còn mười một người bọn người thì dù quá muộn cũng phải có ngày này. Nghe nữa đây, ta họ Hà, tên Khưu Bích, thật toại nguyện vì đã có cơ hội báo phục gia thù. Ha ha...

Võ Lâm thập nhất hung gầm lên, lần này thì cả mười một người ắt vì quá phần nộ, quá uất hận nên cùng đồng loạt bật lao vào Hà Khưu Bích vẫn ngang nhiên đứng cười giữa lũ hung ác:

- Hóa ra người đã được lão Phán Quan chân truyền thuật Thi Độc? Tiện tỳ người phải chết.

Mười một luồng lực đạo đã lập tức từ tứ phía xuất hiện cuộn đổ dồn vào mỗi mình Hà Khưu Bích đứng giữa.

Ào...

Hà Khưu Bích cũng ngay lập tức ngưng động thần sắc, vận khởi chân nguyên cực nhanh, để từ một tư thế duy nhất chọt xô bật ra một chiêu chưởng có phạm vi uy lực phát tán ra tứ phía:

- Thập Hoàn Chuyển công phu ư? Được, ta nguyện lĩnh giáo tuyệt kỹ này một lần cho biết. Xem đây.

Ào...

Chỉ một nhưng dám đối đầu với mười một, Hà Khưu Bích quả là liều.

Tuy nhiên.

Ầm!... Ầm!...

Sau những loạt chạm kinh vánh động, nếu Hà Khưu Bích chỉ mãi bị chao đảo lắc lư, nhất thời khó thể tự ổn định thì Võ Lâm thập nhất hung mười một lão hung ác lần lượt bị ngã lăn quay, vừa oằn oại vừa rên rỉ thều thào:

- Người cũng được mục Kim Hồ Điệp Tiên Tử chân truyền... chân truyền...

- Nhưng nếu bọn ta đừng bị trúng độc thì... thì...

- Nhất chiêu Thất Tình Lục Dục quyết không thể hơn... không thể hơn...

- Thập Hoàn Chuyển công phu của bọn ta mới là...

Hà Khưu Bích dần tự ổn định, thần sắc chỉ còn một ít nhợt nhạt. Nàng nhìn họ và bĩu môi khinh thị:

- Dùng mười một để chỉ đối phó một. Thập Hoàn Chuyển công phu của bọn người thật chẳng đáng để tự phụ. Phần ta, vì chỉ là nữ nhi đang thân cô thế cô, lại lâm cảnh cần phải sát nhân diệt khẩu tránh mọi mầm mống hậu họa chỉ do bọn người gây ra và cũng nhân đây báo phục gia thù, nếu không dùng chút thủ đoạn là dụng độc thì chẳng hóa ra tự diệt thân sao? Thôi, vì càng dụng lực nên chất độc càng mau thấm nhập, bọn Võ Lâm thập nhất hung các người hãy chấp nhận số phận là đã đến tử kỳ. Ta cũng đến lúc phải đi. Vĩnh biệt!

Hà Khưu Bích lao đi nhưng không thật nhanh như lần mới rồi. Có thể hiểu hoặc đoán mà không sợ lầm rằng ít nhiều việc một mình đối đầu cùng mười một khiến Hà Khưu Bích bị nội thương.

Chính vì đã đoán như thế, đang khi bọn Võ Lâm thập nhất hung cả mười một vẫn còn oằn oại rên siết chờ tử thần đã và đang chực chờ quá gần.

Châu Sách chợt xuất hiện.

Và thật nhanh, trước lúc kể cả Nhị Hung cũng sắp tiến dần vào cõi thức mê muội, là điều đã xảy ra cho Thập Hung kia, Châu Sách đã đến và phục người cạnh lão:

- Sao lại thế này? Mà lão có nhận ra ta chẳng? Châu Sách đây, một tiểu tử từng chịu chung cảnh sinh cầm cùng lão Bốc Thuật đây. Hãy cố chi trì và mau cho ta biết chuyện gì đã xảy ra. Vì nếu thuận tiện, ta hứa sẽ tìm cách báo thù cho bọn lão.

Nhị Hung ắt do nội lực thâm hậu hơn, phần thì kịp nhận ra đây là cơ hội duy nhất và cuối cùng, nên lão không chỉ tận lực để chi trì mà còn vội tỏ bày với Châu Sách là cơ hội duy nhất lão chợt có:

- Hung thủ là... Hà Khưu Bích... di tử của đại đồ đệ phái... Điểm Thương... còn là ngoại diệt của Kim Hồ Điệp Tiên Tử... Á dám... dám dụng độc do tổ bá phụ ả... là lão Phán Quan... chân truyền... May ta vẫn... nhớ người... hãy hứa báo thù... Ngược lại, ta có cách thành toàn... cũng là cần nhờ người... để bọn ta toại nguyện... Hãy tìm bên chân lão Tam... Ta di tặng người Thập Hoàn Chuyển... Chuyển... Hự!

Tự cười đắc ý, Châu Sách bật đứng dậy và chỉ cần nhìn lướt qua là tìm được lão Tam Hung, nhân vật từng một lần có cơ hội suýt quật vỡ não bộ Châu Sách.

Và khi đã tìm thấy một mảnh da dê được gấp làm tư, ghi toàn bộ kinh văn khẩu quyết của công phu Thập Hoàn Chuyển, Châu Sách xỏ giày lại cho Tam Hung và lạnh lùng điếm vào tử huyết từng Hung một:

- Để bọn hung nhân các người không phải đau đớn nữa, hãy xem đây là hành vi ta đáp lại thịnh tình đã di tặng tuyệt kỹ Thập Hoàn Chuyển của chư vị. Vĩnh biệt!

Chợt từ ngoài xa vang vào tiếng náo động:

- Đây rồi. Thoạt nhìn qua cũng thấy rõ đây là thế trận kỳ môn. Hãy cẩn trọng và chớ xem thường Võ Lâm thập nhất hung ắt đang ẩn trong trận này.

Châu Sách biến sắc, vội cắt mảnh da dê vào bọc áo, đồng thời cũng khẩn trương nhặt một túi vải và vội lao đi.

Vút!

Ngay khi thoát ra trận, Châu Sách chỉ vì một ít phân vân, do chưa biết nếu vẫn muốn tiếp tục bám theo Hà Khưu Bích thì phải đi theo hướng nào, thế nên lập tức nghe có tiếng quát:

- Ai?

Giật mình và cũng là tự giận thân, Châu Sách lại bật lao đi.

Vút!

Ngờ đâu, lại thêm tiếng quát nữa:

- Mau đứng lại. Vì dù chạy cũng đừng mong thoát.

Thế là lo càng thêm lo, Châu Sách tăng thêm cước lực, lao đi mỗi lúc một nhanh.

Ngờ đâu ở phía sau Châu Sách kể từ lúc đó luôn có hai tiếng xé gió cứ vùn vụt lao bám theo.

Vút! Vút!

Tự biết đã gặp cao nhân. Châu Sách càng cố chạy, vì thừa hiểu hễ dừng là chỉ có bất lợi với bất lợi.

Vút!

Ngược lại, ở phía sau, hai nhân vật vẫn chạy tạo hai tiếng xé gió bám sát theo Châu Sách cũng lên tiếng nhìn nhận họ cũng đang gặp cao nhân. Họ bảo:

- Khinh thân pháp có vẻ quen quen. Phật huynh có nhận ra cao nhân phía trước vốn dĩ là bằng hữu nào chăng?

- A di đà Phật. Chỉ đạo huynh là vân du đã từng, sao lại bảo lão nạp đoán? Trừ phi ý đạo huynh muốn ám chỉ đây là khinh thân pháp có phần giống công phu do Thượng Quan Bình tộ hữu từng vận dụng thừa sinh thời?

- Nhưng Thượng Quan Bình lệnh hữu kỳ thực đã mờ yên mả đẹp từ rất lâu. Hay là, Vô lượng thọ Phật, chuyện người chết có thể đội mồ sống dậy là có thật?

Châu Sách ở phía trước hễ càng nghe rõ thì càng lo lắng hốt hoảng, quyết chạy mãi, chạy mãi, chỉ mong đến kỳ thoát mới thôi.

Nhưng cuối cùng chính Châu Sách tự quyết định dừng lại.

Hai tiếng xé gió phía sau dĩ nhiên cũng dừng theo, chỉ lạ một điều là khoảng cách dừng không thật gần sát và cũng không lao vượt qua hầu chặn lối như Châu Sách cứ ngỡ. Đã vậy, hai nhân vật phía sau còn lên tiếng với giọng cẩn trọng khó thể ngờ:

- Có thân thủ như tôn giá ắt hẳn chẳng phải hạng vô danh. A di đà Phật, lão nạp Thiện Tâm có thể thỉnh giáo quý tính cao danh?

Vỡ lẽ, Châu Sách từ từ xoay người lại:

- Liệu có ngộ nhận chẳng? Vì kỳ thực tại hạ chỉ là hạng vô danh tiểu tốt.

Dưới ánh chiều tà, trước mặt Châu Sách, ở khoảng cách ngoài hai trượng là một lão tăng cùng một lão đạo và cả hai đều đang sững sờ nhìn chăm chăm vào Châu Sách:

- Vô lượng thọ Phật, chỉ có niên kỷ ngần này thôi ư? Nhưng dẫu sao, với bản lĩnh đã có thể khiến lão đạo Võ Dương này phải cùng Thiện Tâm Phật lão huynh chạy đuổi theo ngoài một buổi nhưng vẫn không chiếm thượng phong cũng đủ hiểu tiểu thiếu hiệp nhất định là cao đồ xuất tự minh sư đại cao nhân. Vậy xin thỉnh giáo danh xưng và nếu được xin giải thích vì sao tiểu thiếu hiệp dù nghe gọi vẫn bỏ chạy?

Châu Sách lập tức cau mày:

- Đáng lẽ hãy để tại hạ hỏi câu đó mới phải. Là vì nguyên do gì nhị vị lão tiền bối rõ ràng vừa không quen vừa vô cừ vô oán với tại hạ vẫn mãi đuổi theo khiến tại hạ đã một phen chạy trốn chết vì ngỡ đã vô tình đắc tội gì đây? Hay là nhị vị lão tiền bối đang giở trò mèo vờn chuột, chỉ vờ hỏi danh xưng nhưng kỳ thực lại đang ngấm ngầm tìm cách kết liễu tại hạ như đã vừa kết liễu mười một lão nhân gia đáng thương được tại hạ tình cờ phát hiện? Và nếu vậy, nhị vị lão tiền bối muốn sát nhân diệt khẩu, quyết ém nhẹm hành vi độc ác, dùng độc hạ độc thủ cùng một lúc những mười một lão nhân vô tội ư? Được lắm, hãy cứ thử ra tay, tại hạ dù thân phận hèn kém, bất tài vô năng nhưng vẫn quyết vì công đạo, làm sáng tỏ chuyện này. Và nếu cần, tại hạ sẵn sàng liều mạng cùng nhị vị lão tiền bối.

Một tăng một đạo càng nghe càng thêm ngơ ngác, đành kêu một tiếng hỏi:

- Tiểu thiếu hiệp nói nhăng nói cuội gì vậy? Mười một lão già đáng thương nào? Ý muốn nói, bọn họ, Võ Lâm thập nhất hung đã trúng độc thủ, chết cả rồi sao? Vô lượng thọ Phật, sao lại hàm hồ cho đó là hành vi do lão đạo này gây ra?

- A di đà Phật. Tiểu thí chủ chớ quá ngộ nhận. Vì nếu sự việc xảy ra đúng như vừa nói thì thứ nhất, bọn họ là Võ Lâm thập nhất hung, tội ác ngập đầu, dù chết mười lần vẫn chưa đền hết tội. Và thứ hai, hành vi ấy không do bọn lão nạp thực hiện, cho dù đã từ lâu khắp võ lâm bất kỳ nhân hào nghĩa sĩ nào cũng muốn thực hiện tương tự. Nhưng nhân đây cho hỏi, họ không do tiểu thí chủ kết liễu ư? Vậy thì ai? Và có gì, vì tiểu thí chủ càng chạy càng khiến cho bọn lão nạp nghi ngờ, sao tiểu thí chủ ngay lúc đó không đứng lại? Trừ phi chính tiểu thí chủ nếu không là hung thủ thì ắt cũng là đồng mưu, vậy hãy cho nghe mọi lời giao phó minh bạch hầu tránh những hậu quả không hay dĩ nhiên là cho tiểu thí chủ.

Châu Sách trợn mắt:

- Nói sao? Dám đề quyết tại hạ là hung thủ ư? Có bằng chứng chẳng? Nhưng thôi, tại hạ hiểu rồi, nhị vị lão tiền bối nói qua nói lại cuối cùng vẫn lộ tà ý, quyết sát nhân diệt khẩu chỉ vì tại hạ là nhân chứng tình cờ mục kích thảm kịch đã xảy ra chứ gì? Vậy đừng phí lời nữa, xuất thủ đi. Thảo nào miệng đời thường truyền tụng một câu nghĩ đi nghĩ lại chẳng ngoa, là câu khẩu Phật tâm xà. Nhị vị đã cao niên thế này ắt đạo hạnh và thời gian chạy lạt cũng đã lâu, thật không ngờ tri nhân tri diện bất tri tâm. Muốn xuất thủ thì cứ tùy tiện. Tại hạ dẫu vô dụng bất tài thì thà chết quyết không để bị khuất phục nhất là với điều ác.

Lão đạo Võ Dương chột chép miệng niệm Phật:

- Nói như tiểu hiệp này giờ, lão đạo đây cũng phần nào hiểu. Tóm lại, có phải tiểu hiệp chỉ vì tình cờ nên may được mục kích thảm trạng đã xảy đến cho Võ Lâm thập nhất hung? Nhưng xin chớ ngại đáp lời, vì lão đạo đây quả quyết Võ Lâm thập nhất hung dù có kết cục thế nào cũng chẳng khiến ai thương tâm. Duy có điều, bọn lão đạo hiện cần minh bạch, kẻ hạ thủ bọn Võ Lâm thập nhất hung là ai. Nếu được tiểu thiếu hiệp thổ lộ thì thật chẳng gì bằng.

Châu Sách thoáng hoang mang:

- Vậy không do nhị vị lão tiền bối hạ thủ thật sao? Thế mà cứ ngỡ... Nhị vị tiền bối thật là... đã làm tiểu bối đây phải một phen chạy trốn chết. Nhưng này, tiểu bối kỳ thực cũng chẳng mục kích gì nhiều ngoài lúc thoát đến đã thấy cả mười một lão nhân cùng oằn oại rên siết. Kể đó, do cảm thấy bất nhẫn tội cùng, tiểu bối đang tìm cách cứu họ thì chao ôi, may thật may, chợt nghe một lão nhân kêu khá to. Nhờ vậy, tiểu bối mới biết họ bị trúng độc. Nhị vị lão tiền bối có thừa nhận tiểu bối đã gặp may chăng? Vì nếu không nghe tiếng kêu, vạn nhất tiểu bối chỉ vì chút thiện ý, lỡ tay chạm vào, thì phải chăng nhất định cũng bị trúng độc, thảm tử tương tự? Nghĩ lại... may thật.

Lão đạo Võ Dương động tâm:

- Tiểu thiếu hiệp có nghe tiếng kêu? Như thế nào?

Châu Sách đáp:

- Tiếng kêu ư? Đại loại là đã làm mưu trúng độc gì đó của Đại... Đại... à là Đại Trạng Nguyên và một lão Phán Quan nào nữa. Nghe thật khó tin phải không? Tuy nhiên, chính vì tin ngay nên tiểu bối dù bất nhẫn tội cùng cũng hết dám chạm tay vào họ. Tiếp đó thì, như nhị vị lão tiền bối đã biết, đã thấy, tiểu bối đang ly khai thì đột ngột nghe mấy tiếng quát gọi. Sợ thật đấy, tiểu bối cứ ngỡ đã khinh suất để hung thủ phát giác hành tung, thế là co chân chạy ngay, chạy bất kể phương hướng. Nhân đây xin được thỉnh giáo, nhị vị lão tiền bối có thể chỉ cho biết đây đang là địa phương nào chăng?

Lão tăng Thiện Tâm vội hỏi:

- Tiểu thí chủ định về đâu? Đừng ngại. Vì nếu cần, lão nạp càng dễ chỉ vẽ tiểu thí chủ nên từ đây đi theo hướng nào.

Châu Sách tươi cười:

- Nếu được vậy thì chẳng gì tiện bằng. Mà nhị vị có biết một chỗ gọi là vùng Phong Thạch chăng? Tiểu bối đã lên gia cứu cứu, bỏ đi cũng mười mười mấy ngày, cần phải quay về ngay.

Lão đạo giật mình:

- Có phải nơi đó còn một cách gọi nữa là Hắc Lãnh Thạch Lâm? Tiểu thiếu hiệp vẫn cùng lệnh cửu lưu ngụ ở đấy ư?

Châu Sách thản nhiên gật đầu:

- Tiểu bối thì dĩ nhiên đã lưu ngụ từ thừa mới lọt lòng. Phần gia cửu cửu thì theo kể lại đã lưu ngụ lâu hơn, đâu như cũng ngoài hai mươi năm. Nhưng Hắc Lãnh Thạch Lâm thì tiểu bối không biết. Chỉ luôn nghe gia cửu cửu gọi Phong Thạch mãi thành quen. Mà này, sao nhị vị tiền bối lại tỏ ra sợ hãi? A, phải rồi, vì nghe gia cửu cửu luôn nhắc nhở ở đấy đôi khi xuất hiện những đợt cuồng phong rất quái đản, sẽ rất nguy hiểm nếu không có sẵn mọi chuẩn bị. Phần tiểu bối thì đã quen từ nhỏ. Cũng mấy lần lên gia cửu cửu đi lại khắp nơi. Thoạt đầu tuy sợ nhưng sau cũng hết dần. Có vẻ nhị vị lão tiền bối không tin? Nếu vậy, tiểu bối xin trộm lệnh gia cửu cửu, thỉnh nhị vị lão tiền bối đến đấy một chuyến. Được chăng?

Một tăng một đạo lập tức đưa mắt nhìn nhau. Đoạn không nói không rằng, cả hai bất thần chớp động, lao thật nhanh về phía Châu Sách và cũng thần tốc phân khai, từ hai hướng cùng xuất kinh quật vào Châu Sách.

Ào...

Vù...

Châu Sách chợt phát hiện liền hoảng sợ, chực kêu, nhưng cũng ngay lúc đó bỗng cười vang:

- A... Nhị vị lão tiền bối cũng có thể tạo ra tương tự các đợt cuồng phong tiểu bối từng trải? Vậy là vì không thật tin nên nhị vị lão tiền bối muốn thử chứ gì? Được, thử thì thử, xem đây. Ha ha...

Và Châu Sách đã làm một tăng một đạo cũng sững sờ qua cung cách chỉ làm toàn thân tha hồ du qua du lại giữa hai đạo chưởng phong mãnh liệt của họ.

Nhưng sau đó, khi thấy cả tăng lẫn đạo vẫn tiếp tục phát kinh. Châu Sách liền bật ra tiếng cười lạnh:

- Nếu chỉ một lần thì còn khả dĩ tin là thử. Nhưng ngờ đâu, vì nhất lại hóa tam, vậy đừng trách nếu tại hạ buộc phải đắc tội. Xem chiêu!

Dứt lời, Châu Sách chiếu theo Du Thủy công phu - kỳ thực là tuyệt kỹ Du Phong nhưng chỉ được Châu Sách khởi luyện ngay ở Tử Vực tuyền - để

nường theo các văng chưởng phong, ngang nhiên lao lắ về phía lão tăng Thiện Tâm và lạnh lùng xuất thủ.

Ào...

Lão tăng tái mặt, toan lùi nhưng không kịp.

Ầm!

Thế hợp kích tự vỡ. Châu Sách lập tức theo đó lao lách qua lão tăng và phi thân mất dạng.

Vút!

Lão đạo không đuổi theo, chỉ vội chạy đến với lão tăng:

- Phật huynh...

Lão tăng lắc đầu và xua tay quây quây:

- Một kỳ nhân nữa vừa xuất thế. Cũng may, như gã chủ ý nường tay, có thể quả quyết gã chỉ cảnh cáo lần đầu. A di đà Phật, thật không ngờ lời truyền tụng về tuyệt học thượng thừa do bậc kỳ nhân Du Long Đại Cái có lưu ở Hắc Lĩnh Thạch Lâm lại là sự thật.

Lão đạo cũng gật đầu:

- Lão đạo này vừa nãy quả cũng nghĩ như vậy. Đồng thời còn chợt nảy một ý, thật chẳng biết có nên thổ lộ với Phật huynh chẳng?

Lão tăng gượng cười:

- Lão nạp cũng có một ý định. Thật không hiểu có giống như đạo huynh nghĩ hay không? Hay là chúng ta hai người cùng thử vạch xuống đất, sau đó cùng so sánh?

Lão đạo tán đồng và tự xoay người lại, để kín đáo vạch xuống đất hai chữ: “thành toàn”.

Sau đó, vì lão tăng cũng đã vạch chữ xuống đất xong, cả hai so sánh với nhau, mới thấy có sự khác biệt. Vì lão tăng đã viết: “Giúp gã theo chính đạo”.

Dù vậy, cả hai vẫn cười với nhau:

- Quả là tâm ý liên thông.

- Vậy thì đi. Vì chỉ cần chậm một bước, biết đâu sẽ ôm hận nghìn thu.

Vút! Vút!

KỶ LÂN BẢO ĐIỂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Quay Về Chốn Cũ Chạm Hắc Minh - Mất Dịp Dò Xét Náo Hắc Lãnh

Càng nhớ lại Châu Sách càng thương và càng thán phục vì thấy rằng những gì lão bệnh phong - đại cứu của Châu Sách - từng thổ lộ đều đúng. Huống hồ khác với trước kia, chỉ cách nay độ một năm là nhiều - Châu Sách hiện lúc này với bản lĩnh vì đã có thành tựu cách biệt nên dù vẫn đang trườn ẩn ở ngay bên trong Hắc Lãnh Thạch Lâm thì cũng là người chủ động phát hiện mọi diễn biến chứ chẳng còn sợ bị người phát hiện. Nhờ đó, chỉ mới trườn ẩn ở cạnh các rặng Thạch Lâm hôm nay là đầu ngày thứ hai Châu Sách cũng đã có nhiều phát hiện lý thú. Tuy nhiên điều duy nhất cần phát hiện thì vẫn chưa đến, khiến Châu Sách đang dần thất vọng.

Đã vậy, với thính lực khá tinh tường, Châu Sách vùng biển sắc, đành tự chép miệng về nuối tiếc và chán nản, toan trườn trở ra.

Nhưng thật bất ngờ, ngoài mọi sở liệu và toan tính, Châu Sách lập tức thay đổi ý định, không vội trườn ra nữa, trái lại quyết phục ẩn tiếp tục. Và lần này, ngay khi có một vài cảnh quang ở các rặng Thạch Lâm tỏ dấu hiệu đang dần thay đổi thì cũng như những lần được mục kích trước đó, từ ngày hôm qua đến tận lúc này, Châu Sách lại nhìn thấy hai nhân vật vẫn độ trung niên nhưng cũng chung diện mạo luôn mơn mớn trắng tợn ngọc đang dần dần xuất hiện. Và rồi đôi mục quang của Châu Sách vụt sáng lên vì nhận ra một trong hai nhân vật đang xuất hiện chính là điều Châu Sách luôn chờ đợi mong được sớm phát hiện và nhìn thấy từ hôm qua.

Vì thế, ngay khi cơ hội đến, Châu Sách bất thần bật chồm lên, do chủ động xuất thủ nên vừa nhanh vừa thật chuẩn xác.

- Hự!

- Hự!

Hai nhân vật mặt trắng ngay lập tức đã bị Châu Sách chế ngự. Và thay vì để họ ngã, Châu Sách sót nhẹ cả hai, để rồi êm không tiếng động Châu Sách nhấc cả hai cùng lao ra ngoài.

Vù...

Nhưng vừa khi ra đến bên ngoài vùng Thạch Phong, dù ở ngoài này đã sẵn chờ hai nhân vật thì sự hiện hữu của họ không hề làm Châu Sách hoặc lo lắng hoặc kinh sợ. Trái lại, Châu Sách vụt nghiêm mặt, toàn thân vẫn cứ lao đi với hai tay cứ tiếp tục cùng nhấc mang theo hai nhân vật mặt trắng. Bất quá Châu Sách chỉ lạnh lùng lên tiếng khi lướt qua hai nhân vật đã chờ sẵn bên ngoài:

- Nhị vị vẫn dám đến đây? Vậy xin hoan nghênh và cũng xin chớ lên tiếng hoặc nói gì. Cứ theo tại hạ một lúc khắc biết.

Vù...

Hai nhân vật này dù là một tăng một đạo vẫn tỏ ra ngỡ ngác, ngỡ ngàng rồi bàng hoàng hoang mang đành lao theo Châu Sách.

Vút! Vút!

Chỉ khi đến lúc phải dừng chân Châu Sách mới tự dừng. Nhưng thay vì giải thích hoặc tỏ ra bất kỳ phản ứng phải có nào khác thì Châu Sách lại lạnh lùng vừa ra lệnh vừa thuyết phục một tăng một đạo:

- Nhị vị đến tuy có khiến tại hạ bất ngờ nhưng xét lại cũng có chút thuận lợi. Vậy phiền nhị vị hoặc tìm ngay chỗ ẩn quanh đây hoặc muốn lưu lại thì tùy ý, miễn sao đừng lên tiếng cũng đừng có bất kỳ thái độ cử chỉ nào hoặc làm gián đoạn hoặc phá hỏng hảo sự của tại hạ. Vì tại hạ đang lúc khẩn trương. Muốn biết tại sao thì nhị vị cứ chờ khắc biết. Nào, đi hay ở? Có vẻ nhị vị chẳng muốn đi? Vậy chịu khó giữ sao cho thật yên tĩnh đấy. Hừ!

Cùng với tiếng hừ nhạt, Châu Sách quăng ngay một trong hai nhân vật mặt trắng ra phía sau lưng, đoạn không lý gì đến một tăng một đạo kia nữa, cứ thản nhiên giải khai Á huyết và làm nhân vật mặt trắng thứ hai tỉnh lại.

Thoạt tỉnh, nhân vật này liền kêu:

- Úy? Ta đang ở đâu thế này?

Vẫn đứng phía sau, Châu Sách chột rên:

- Thấm... huynh...

Bỗng nghe tiếng rên ngay sát phía sau, nhân vật mặt trắng liền có phản ứng, ắt là toan bật người vọt xa. Nhưng khi tự phát hiện toàn thân huyết đạo đều bị chế ngự, y hốt hoảng hỏi ngược lại:

- Ai vậy? Sao nữ ðùa Thấm mỡ thế này?

Châu Sách lại rên:

- Chỉ cách biệt một năm, Thấm huynh sớm quên Vũ mỡ vậy sao? Ở âm cảnh lúc này thật là... lạnh...

Họ Thấm thất kinh, hồn bất phụ thể:

- Là Vũ huynh thật ư? Cha mẹ ôi, không phải Vũ huynh đã chết rồi sao?

- Nhưng oan hồn Vũ mỡ mãi chẳng tan biến. Cũng may được nguờu ðầu mã diện thương tình cho hay, chỉ vì ai cũng hồ ðồ, chẳng rõ nguyên do vì sao Vũ mỡ chết, nên ưng thuận cho về tìm và hỏi Thấm huynh vốn dĩ từng là hảo bằng hữu của Vũ mỡ lúc sinh thời. Thật mong Thấm huynh giúp cho minh bạch, vì sao Vũ mỡ phải chết?

Họ Thấm bất giác tự run khắp châu thân:

- ðiều này... ðiều này...

- Ắt Thấm huynh chưa tin việc mỡ ðược ưng thuận cho quay về là có thật? Vậy hãy ðể mỡ lần lượt chạm từng tay, một thật lạnh vì ðã là oan hồn uổng tử, một thật nóng vì dù chết nhưng uất khí chưa tan. Thấm huynh sau khi cảm nhận ắt sẽ tin.

Và Châu Sách từ phía sau lần lượt áp từng tay vào cổ và vào hai bên mặt của nhân vật họ Thấm mặt trắng phía trước. Khiến họ Thấm lần lượt kêu với từng cảm nhận khác xa nhau:

- Cha mẹ ôi... lạnh... lạnh quá vậy...

- Quý thần ôi, thôi Vũ huynh ðừng sờ nữa. E Thấm mỡ phát hỏa mất. ðược rồi, Thấm mỡ tin thật rồi.

Châu Sách thu tay về:

- Kỳ thực ngay lúc trước khi chết chính mỡ cũng cảm thấy hồ ðồ, vì vẫn nhớ là ðang tuần phòng khắp lượt cùng Thấm huynh, sau nữa thì chẳng còn nhớ gì. Dù gì cũng từng là bằng hữu, mong Thấm huynh thương và giúp cho.

Họ Thấm vội ðáp:

- Vũ huynh yếu mệnh là do Hội chủ xử phạt. Và lại, chuyện đó là do Vũ huynh gây ra. Hội chủ dù không nỡ vẫn đành xử phạt, nếu không thì làm sao phục chúng?

- Thấm huynh nói thật chứ?

- Thấm mỗ xin phát thệ để Vũ huynh tin. Là nếu Thấm mỗ có lời nào khác gian dối thì...

- Được rồi. Vì ở âm cảnh chẳng bao giờ chấp nhận những lời phát thệ nên có cách này nhất định sẽ khiến mỗ nhận ra là Thấm huynh có thật sự thành tâm giúp đệ hay không.

- Cách gì? Hay định kéo cả Thấm mỗ cùng xuống miền âm cảnh?

- Thấm huynh yên tâm. Vì dù Thấm huynh thật sự muốn thì do tử kỳ chưa đến, mỗ có hảo ý đưa Thấm huynh cùng theo cũng không được. Tuy nhiên, được ở âm cảnh cũng có nhiều điều hay, đấy là so với lúc trước ở dương gian, nếu lúc đó có nhiều điều Thấm huynh chẳng thể nào am hiểu thì khi chết rồi, tất cả đều như tự phơi bày, tợ hồ đã mắt thấy tai nghe. Thế nên mỗ có cách này. Là Thấm huynh từng biết gì về bốn hội hãy nói hết cho mỗ nghe. Chỉ như thế thôi, nếu Thấm huynh thật tâm hay không thì mỗ biết ngay. Vì kỳ thực những gì Thấm huynh đang biết há chẳng phải lúc mỗ còn sống cũng tỏ tường tương tự hay sao? Và nhân đó, ừ, để gọi là đáp lại thịnh tình của Thấm huynh, biết đâu sẽ có một vài chuyện khá hay vì mỗ hiện đã biết, rất có thể cũng đành mạo hiểm tỏ bày lại cho Thấm huynh cùng biết? Thôi nào, mong Thấm huynh mau mau giúp mỗ. Vì ở âm cảnh mãi... lạnh lắm...

Vừa rên Châu Sách vừa lập lại hành vi lúc nãy là áp một bàn tay lạnh giá lên cổ và vào hai bên mặt họ Thấm.

Quá sợ hãi, họ Thấm lập tức tự cung xưng:

- Được rồi, vì cũng nào quá khó. Mỗ sẽ nói để Vũ huynh tha hồ thẩm tra. Thứ nhất, danh xưng của bốn hội là Hắc Minh hội, sở dĩ gọi là Hắc vì vốn có trú sở ở Hắc Lãnh Thạch Lâm này, phần khác là cần luôn giữ kín hành tung để chỉ khi Hội chủ cần chủ trì công đạo, diệt ác khử tà, thuận với chữ Minh là quang minh chính đại, thì những thủ hạ được Hội chủ đào luyện như chúng ta - gọi là các Bạch Diện Lãnh Công Tâm - mới được phép xuất

đạo, tận trung và tận lực theo lệnh Hội chủ. Thứ hai, vì chỉ là Hội chủ, tự nhận là chưa đủ đức độ lẫn tài trí để làm minh chủ, nên mỗi khi cần chủ trì công đạo, Hội chủ luôn thỉnh ý và chờ sự chấp thuận từ các bậc tiền bối đức cao vọng trọng khắp võ lâm, kỳ thực là bao gồm hầu hết các cao nhân các phái cùng những kỳ nhân dị sĩ vẫn luôn du hạc nội mây ngàn. Vì thế cho thấy chỉ chúng ta mới may mắn có điểm phúc được trở thành một trong hàng trăm nghĩa sĩ Bạch Diện Lãnh Công Tâm và được Hội chủ ưu ái truyền cho toàn các tuyệt học thượng thừa của các phái.

Một bất ngờ xảy ra, tự lão đạo, một trong hai nhân vật một tăng một đạo, bỗng cau mày chun mũi khịt khịt vài tiếng.

Họ Thấm giật mình:

- Tiếng động gì vậy, Vũ huynh?

Châu Sách cũng giật mình và lập tức chuyển sang phần nộ, tỏ phản ứng quyết liệt, là vừa vội vàng điểm tử huyết họ Thấm, cũng thuận chân tung một cước quật vỡ não bộ kẻ mặt trắng thứ hai vẫn bị quăng nằm ngay cạnh chân và Châu Sách vừa quay lại quát hỏi lão đạo:

- Sao lão dám gây tiếng động? Nếu Hắc Minh hội bọn lão sợ bị cáo giác từng hành vi âm độc thối tha thì lẽ ra đừng nên có âm mưu này, toan hai tay bưng kín mắt thế gian ư? Vậy đừng trách ta sao vô lễ đắc tội. Đờ!

Với cơn phần nộ đang có, Châu Sách quật ngay một kinh cơ hồ tận lực bình sinh...

Ào...

Lão đạo hoang mang vội lùi tránh:

- Mau dừng tay và đừng ngộ nhận nữa.

Phần lão tăng còn lại thì cũng vội kêu:

- Tiểu thí chủ hiểu lầm rồi. vì ý của bọn lão nạp vốn chỉ là...

Nhưng Châu Sách đã lập tức xoay qua, quật một kinh vào lão tăng:

- Bảo ta lầm ư? Sai rồi, mọi lời họ Thấm vừa thổ lộ đã tự nói tất cả. Đã vậy họ Thấm cũng tàn độc, một năm trước từng thân nhiên hạ thủ kết liễu họ Vũ luôn là hảo bằng hữu thật thân thiết, quả nhiên đều do nhân vật Hội chủ và các cao nhân có thể là do bọn lão đào luyện ra. Vậy chớ bảo ta lầm. Trái lại hãy nhận của ta một chưởng. Đờ!

Ào...

Cũng như lão đạo, lão tăng vì hoang mang nên vội lùi tránh tương tự, không muốn đối kinh cùng Châu Sách.

Thấy vậy, Châu Sách bật cười:

- Thảo nào bọn lão chẳng hề ngại đường xa vạn dặm, vẫn kiên trì lặng lẽ bám theo ta suốt mười ngày qua. Hóa ra vì không dám tin từng có ta đã thời gian dài phục ẩn ngay trong Hắc Lãnh Thạch Lâm là trú sở của Hắc Minh hội bọn lão. Nhưng bây giờ dù tin vẫn không dám thẳng thắn đối chiêu, ắt là vì chờ đợi những kinh động này giờ sẽ khiến lũ Bạch Diện Lãnh Công Tâm viện binh thế nào cũng kéo đến? Nếu là vậy thì chớ mong toại nguyện. Ta tấu trước đây. Ha ha...

Vút!

Một tăng một đạo càng thêm ngờ ngẩn, chột nhìn nhau và rồi cùng nhất loạt quay lại nhìn vào Hắc Lãnh Thạch Lâm chỉ cách đấy chưa đến trăm trượng. Đoạn cả hai thận trọng từ từ đi lại gần Hắc Lãnh Thạch Lâm, chẳng ai nói với ai lời nào.

Nhưng khi đến thật gần, vì cùng hoang mang lo lắng nên cả hai lập tức cùng nhau nháy mắt ra hiệu để nhất loạt dừng lại.

Hắc Lãnh Thạch Lâm ngay lúc này vẫn im lìm và thật tĩnh lặng.

Dù thế, một tăng một đạo cũng chưa dám tiến vào.

Họ sợ?

Dĩ nhiên, ai lại không sợ dù chỉ cần nghe đến bốn chữ Hắc Lãnh Thạch Lâm? Huống hồ cả hai không những đã cao niên mà còn đang cùng nhau diện đối diện với chỗ từng có danh xưng kinh thần khắp quý là Hắc Lãnh Thạch Lâm. Họ sợ là phải.

Và cứ thế, họ đứng mãi cho đến khi hoàng hôn dần buông xuống.

Chột...

Cạch!

Có tiếng động khô khốc vừa đột ngột vang lên.

Cả hai cùng giật thót cả người vội quay phắt lại. Sở dĩ như vậy vì tiếng động phát đã ra từ đâu đó phía sau họ, may không phải phát ra ở Hắc Lãnh Thạch Lâm.

Và khi đã quay lại, dưới ánh chiều tà gần tối, họ phát hiện xa xa phía trước có một bóng nhân ảnh thấp thoáng đang lượn lờ đi xa dần.

Họ thật sự phấn nộ, dù không quát tháo thành tiếng thì với sắc mặt hầm hầm và cách họ tận lực lao đuổi theo bóng nhân ảnh nọ cũng cho thấy quá thật họ đều đang phấn nộ.

Nhưng cũng may, vì càng chạy đuổi thì càng có thêm thời gian tự nghĩ lại nên cả hai đã tự nguôi dần.

Thật lạ, bóng nhân ảnh phía trước cũng lúc này chợt chậm dần để cuối cùng dừng hẳn lại.

Một tăng một đạo không vì thế mà phấn khích hay quá đặc ý lao ào tới. Trái lại cả hai cũng chậm dần và tự dừng khi chỉ còn cách bóng nhân ảnh nọ đúng hai trượng.

Ắt cũng phát hiện diễn biến này, bóng nhân ảnh chậm chậm quay lại, hiển lộ là Châu Sách và bình thản lên tiếng:

- May cho nhị vị là vẫn chưa tiến nhập Hắc Lĩnh Thạch Lâm từ lâu đã biến thành tử địa do Hắc Minh hội dùng làm trú sở với trận thế kỳ môn hợp cùng địa hình hiểm trở vốn có.

Lão đạo trợn mắt:

- Ý ám chỉ bọn lão đạo phải đa tạ vì tiếng động lúc nãy là do thiếu hiệp chủ ý gây ra thay lời cảnh tỉnh?

Lão tăng thì nhẹ thở dài:

- Và còn một hàm ý nữa là thật may bọn lão nạp vẫn chưa tỏ lộ bất kỳ thái độ nào nhất định sẽ khiến tiểu thí chủ nghĩ bọn lão nạp cũng là người của một Hắc Minh hội thật chẳng biết đã hiện hữu từ lúc nào? A di đà Phật, vậy nếu bọn lão nạp nghĩ ngược lại và nghĩ đây là thủ đoạn của tiểu thí chủ cùng Hắc Minh hội thì sao?

Châu Sách hòa hoãn hơn:

- Dẫu có như vậy tại hạ cũng cam chịu và tuyệt vô khả trách. Duy có điều, phải chi sớm được minh bạch hơn và tại hạ đừng vội kết liễu hai nhân vật lúc nãy ắt đã có cơ hội tỏ tường hơn, thậm chí còn thật là ngọn ngành thấy mọi điều cần được sáng tỏ về Hắc Minh hội. Tiếc thật.

Lão đạo hoài nghi:

- Sao bảo đây vẫn là chỗ lưu ngụ và chẳng phải chính tiểu thiếu hiệp từng ngỏ lời mời bọn lão đạo cùng đến sao?

Châu Sách thoáng ngượng:

- Tuy có thỉnh mời nhưng tại hạ chẳng bao giờ nghĩ nhị vị lão tiên bối dám đến, lại còn đến nhanh như thế này. Có thể hỏi một câu được chẳng, nhị vị lão tiên bối đến là ý gì? Phải chẳng vẫn có ý nghi ngờ tiểu bối? Nếu vậy... kể như tiểu bối nợ nhị vị lão tiên bối một lời tạ lỗi.

Lão tăng nhẹ lắc đầu:

- Đã rõ, bọn lão nạp vừa làm tiểu thí chủ phật ý, mất cơ hội dò xét nội tình Hắc Minh hội. Vậy đừng quá để tâm ai nợ ai một lời tạ lỗi. Có chẳng, A di đà Phật, lão nạp nghĩ tiểu thí chủ chỉ nợ một lời giải thích mà thôi. Đúng chẳng?

Lão đạo thích chí cười:

- Phật huynh nói chẳng sai. Đúng là tiểu thiếu hiệp vẫn còn nợ bọn lão đạo một lời giải thích và nhất quyết cần phải làm sáng tỏ nếu muốn song phương hiểu rõ về nhau.

Nhưng đang toe miệng cười, cả lão đạo và lão tăng cùng biến sắc.

Phần Châu Sách thì muộn hơn. Tuy nhiên cùng với vẻ mặt chột biến đổi, Châu Sách còn hốt hoảng khẽ than:

- Chao ôi, nếu đây chính là hành vi thủ đoạn của Hắc Minh hội thì chỉ do tiểu bối đã quá xem thường họ. Ba phía tiền tả hữu vậy là đã bị vây hãm, lẽ nào đành chạy lui về phía Hắc Lãnh Thạch Lâm cũng là tử lộ?

Với địa hình của toàn khu vực phạm vi bao quanh Hắc Lãnh Thạch Lâm do chiếm lĩnh mọi phần trũng vốn có, đột ngột hạ thấp xuống, nên từ một vị thế ở khá cao bên trên liền vang vọng xuống một tràng cười ngạo nghễ:

- Bọn người dẫu muốn lui ẩn về phía Hắc Lãnh Thạch Lâm cũng chẳng còn cơ hội. Và với tình thế lúc này, ha ha..., nếu bọn người ngoan ngoãn tự thúc thủ thì may ra được bốn hội tạm dung, ban cho một sinh lộ. Nhược bằng vẫn ương bướng, bất ngộ chấp nê thì nên mau tận lực bình sinh, biết đâu lại có cơ hội trong muôn một, may thoát chết dưới trận Thập Điện U Minh Bách Tiên Náo Diêm La đang rất cần chứng minh sự lợi hại vô tiền khoáng hậu thì sao? Ha ha...

Cùng với tràng cười, từ ba phía tiền tả hữu như Châu Sách vừa nhận định, nhiều thật nhiều những nhân vật mặt trắng vì đã nhất loạt nên đang lừng lững tiến dần đến.

Lão đạo thất kinh:

- Dù là mãnh hổ vẫn nan địch quần hồ. Bọn Hắc Minh hội này được lập từ bao giờ? Sao dễ dàng đào luyện một thế lực đông như vậy nhưng cơ hồ khắp võ lâm chẳng ai phát giác? Nhưng thôi, Vô lượng thọ Phật, thà tiên hạ thủ vi cường, tự đại khai sát giới trước hơn là chờ chúng lập trận xong cúng ta e khó thoát, thậm chí muốn lui cũng chẳng được.

Lão tăng khẽ nhắm mắt cúi đầu:

- Phật tử từ bi, vì cần bảo lưu tấm thân vô dụng này chỉ để cáo giác đại họa Hắc Minh hội cùng quần hùng, xin lượng thứ nếu Thiện Tâm đệ tử đành phạm sát giới. A di đà Phật... A di đà Phật...

Câu niệm Phật thứ hai chợt phát tỏa uy lực, đủ hiểu lão tăng Thiện Tâm vì có chủ ý nên phổ đồn nội lực vào, biến câu niệm Phật thành ám hiệu phát khởi trận chiến.

Ngờ đâu, cũng vì câu ám hiệu này, được kể là mệnh lệnh khởi phát thế trận cho những nhân vật mặt trắng, gọi là những nghĩa sĩ Bạch Diện Lãnh Công Tâm, nên bọn họ nhất tề quát vang:

- Vệ đạo trừ ma... Thừa lệnh Hội chủ... Nghịch ngã giả vong... giết!

Họ cũng đồng loạt lao ào đến, khí thế của chuyển biến cùng uy lực của loạt quát do cả trăm nghĩa sĩ Bạch Diện Lãnh Công Tâm nhất tề dụng lực phát ra quả là tột cùng uy mãnh và thừa năng lực uy hiệp bất luận đại cao nhân nào vô phúc bị họ chọn làm đối tượng để tiến hành công cuộc vệ đạo trừ ma.

Châu Sách cũng rúng động, sợ đến nỗi mọi lời đang muốn hô hoán cảnh giác nhất tăng nhất đạo vẫn khó phát thành lời. Châu Sách chỉ có thể kêu:

- Như họ chưa... chưa thật sự khai... khai trận. Vậy chớ vội loạn... loạn động... kéo lùi... họ...

Nhưng nhất đạo nhất tăng đã bật lao đi, nhanh như hai tia chớp bật lóe về cùng một phía:

- Vì chúng chưa lập trận nên mới có cơ hội cho chúng ta. Vô lượng thọ Phật. Sát!

- Phật tổ từ bi, đây là tiên cơ tuyệt không nên bỏ lỡ. Khởi sát!

Nhất tăng nhất đạo cũng nhất tề xuất chiêu, là một đại kỳ chiêu thì phải, cuồng lộng quật sát sạt vào các nghĩa sĩ mặt trắng ngẫu nhiên có vị thế thuộc phạm vi uy lực của đại kỳ chiêu này.

Ào...

Vù...

Nhưng các nghĩa sĩ mặt trắng chẳng may may nao núng. Trái lại, dù đang ào ào lao đến thoát nhìn cứ ngỡ có vẻ họ chỉ lao loạn, thì khi bị tiến chiêu, họ vẫn ung dung lạ để bất chợt cùng tự cất mình lao vọt cả lên không trung.

Vút...

Vô hình chung các đối tượng của kỳ chiêu do nhất tăng nhất đạo khởi phát chỉ còn là các kẻ mặt trắng phía sau, tạm đủ xa để uy lực của kỳ chiêu dù vẫn tiếp tục cuộn cuộn tuôn ào đến thì đã tự suy giảm ít nhiều.

Ào...

Vù...

Đã vậy, dù uy lực của kỳ chiêu đã dần giảm nhưng các nghĩa sĩ mặt trắng đang có vị thế đối đầu cũng không màng xuất lực kháng cự. Trái lại, đến lượt họ cũng chớp động, nhưng thay vì tự lao cất lên như các nghĩa sĩ trước đó thì họ chỉ cùng nhau nhẹ nhàng tản khai về hai bên, khiến lần này mọi uy lực của kỳ chiêu đều dần tan biến thật sự.

Chỉ khi đó, với các nghĩa sĩ đã lao cất lên và đang chủ tâm hạ thân xuống ở phía sau hai lão tăng đạo, hợp cùng các nghĩa sĩ vừa mới tản khai về hai bên, toàn bộ bọn mặt trắng ngay lập tức có cơ hội hình thành thế vây hãm, đặt nhị lão tăng đạo lọt vào giữa họ:

- Nghịch ngã giả vong. Giết!

Phát hiện đã tự du vào hiểm cảnh, nhất tăng nhất đạo do thêm bối rối, đành tận lực lao luôn về phía trước và cũng xuất phát kỳ chiêu:

- Bọn chúng quả lợi hại. Phật huynh, giết!

- A di đà Phật, quả là trận sinh tử chưa từng gặp. Không thể mong thoát nếu chẳng tận lực. Khai chiêu!

Ào...

Vù...

Trong lúc này, nhờ mục kích hào khí can vên của hai lão tăng đạo đã cao niên, Châu Sách kịp thời trấn định, không còn tâm trạng hốt hoảng nữa. Thì cũng vừa lúc đó có một lũ mặt trắng khá đông cùng ào ào lao về phía Châu Sách:

- Nghịch ngã giả vong. Giết!

Châu Sách bật cười và quyết định chọn đấu pháp khác hẳn nhất tăng nhất đạo, là bình thân đứng nguyên chờ họ lao đến:

- Hãy đến đây. Vì ta cũng vậy. Bất luận kẻ nào trong bọn người hể dám đối đầu với ta là phải chết. Chỉ kẻ nào ngoan ngoãn tự tránh lối thì mới may toàn mạng. Ha ha...

Cũng có vẻ đấu pháp của Châu Sách là thích hợp. Vì bọn mặt trắng đầu tiên lao đến, do thấy Châu Sách vẫn nguyên vị nên tịnh chẳng kẻ nào dám xuất lực. Trái lại, chúng lập tức tự phân khai, một dấu hiệu cho thấy chúng chuẩn bị lập trận vây hãm Châu Sách vào giữa:

- Vút!...

Không thể để chậm hơn, tự Châu Sách cũng dịch chuyển, vì vô khả tự phân thân nên Châu Sách quyết chỉ dịch chuyển bám theo một nhóm mặt trắng đang dần tản khai về cùng bên tả:

- Sao vậy? Đã đông nhân số là thế lại chẳng dám đối chiêu? Bọn người thoát kỳ thủy há lẽ chỉ được đào luyện thành một lũ hèn hạ và khiếm nhược thế sao? Ha ha...

Phàm đã là người thì bất luận ai một khi bị khích nộ thì chỉ có hai phản ứng, một là cam nhịn nếu tự biết bản thân chẳng bằng người, hoặc hai là xúc nộ phát chiêu khi tự phụ bản thân thừa năng lực đối phó, thậm chí cũng quá thừa để xử trị kẻ dám vô lễ xúc phạm.

Bọn mặt trắng là loại người thứ hai - vì như gã họ Thẩm đã chết từng thổ lộ, các nghĩa sĩ Bạch Diện Lãnh Công Tâm đa phần đều có điểm phúc được đào luyện bằng các tuyệt học thượng thừa của các phái - huống hồ xét về niên kỷ thì Châu Sách đối với họ cũng chỉ là một tiểu tử năng thiếu và vô danh, họ không xúc nộ sao được.

Thế là có cùng lúc hai kẻ mặt trắng phần nộ xuất kinh quật vào Châu Sách vẫn đang dịch chuyển gần như ngay bên cạnh:

- Tiểu tử quá ngông cuồng. Thật đáng chết!

Ào...

- Nếu đã chán sống thì ta cho người toại nguyện.

Vù...

Châu Sách cười đắc ý và quyết chỉ chọn một trong hai để ung dung tự bật lao vào duy nhất một chiêu chưởng đã chọn:

- Phải như vậy mới là hảo hán đại trượng phu. Nhưng thật tiếc, vì hễ đối đầu ta là phải chết. Xem này, ha ha...

Với Kỳ Lân bộ pháp dị quặc, Châu Sách không chỉ mạo hiểm tiếp cận kẻ đã chọn mà còn lạnh lùng đến độ tàn khốc, chộp ngay một trảo Cuồng Lân vào ngay tâm thất kẻ nọ.

Bùng...

Bộp!

Tâm thất kẻ nọ vỡ toang, là diễn biến quá nhanh khiến chiêu chưởng cũng của kẻ nọ dù vẫn kịp chạm vào Châu Sách nhưng uy lực vụt tan biến cùng lúc với tử kỳ của kẻ nọ vừa mới điểm.

- Hự!

Chỉ có chiêu chưởng của kẻ mặt trắng thứ hai là mặc tình vỗ chạm vào hậu tâm Châu Sách.

Ầm!

Lực chấn chạm làm Châu Sách bay bắn về phía trước, là một kết cục hầu như tất yếu khiến bao kẻ mặt trắng quanh đó đều phải nghĩ Châu Sách đã chết.

Dù vậy, Châu Sách tuy vẫn đang bị chấn bay nhưng cứ mỗi khi có cơ hội - là lần lượt bay ngang qua bọn mặt trắng - thì cũng là mỗi lần các chiêu trảo Cuồng Lân của Châu Sách đắc thủ.

Bùng! Bộp!

Bùng! Bộp!

Có ít nhất hai kẻ mặt trắng vì không thể ngờ một Châu Sách đã chết lại có thể tiếp tục xuất chiêu nên đã nhanh chóng thảm tử.

- Hự!

- Oa!

Với hai kẻ mặt trắng kế tiếp nhờ mơ hồ phát hiện Châu Sách vẫn sống nên cũng may mắn có cơ hội xuất lực phản kháng kịp lúc:

- Gã chưa chết? Đừng làm kẻ gã.

- Đúng vậy. Nhưng lần này thì gã phải chết.

Ngờ đâu đối với họ, Châu Sách vừa cười vừa cùng lúc xuất phát song thủ, chop đủ nhị trào, ban cho họ mỗi người một trào khác nhau:

- Ta đã nói rồi. Đối đầu với ta là phải chết. Ha ha...

Ầm!

Bộp! Bộp!

Hai thầy nữa ngã gục.

Huych! Huych!

Bọn mặt trắng phần nộ, nhất là những kẻ đang tình cờ đứng gần Châu Sách nhất:

- Người phải đền mạng cho những huynh đệ bọn ta.

- Phải báo thù cho các huynh đệ. Đánh!

Ào...

Vù...

Châu Sách cười dài và lại chỉ chọn duy nhất một trong các loạt chưởng đang xô cuộn đến:

- Nào ai cấm bọn người báo thù. Chỉ ngại chẳng đủ bản lĩnh thôi. Xem đây. Ha ha...

Ào...

Và một lần nữa, nếu Châu Sách buộc phải lấy thân hứng chịu nhiều kinh thì đổi lại, trước lúc toàn thân bị chấn bay thì có thêm một kẻ mặt trắng nữa đã chịu uổng tử vì một trào Cuồng Lân của Châu Sách.

Ầm!

- Oa!

Tuy nhiên, thoát lúc vừa bị chấn bay, Châu Sách bỗng nghe thanh âm gào quát vang động của lão đạo Võ Dương:

- Thật không ngờ đến cả tuyệt học Võ Đang bọn vô sĩ này cũng am hiểu. Là đại kiếp nạn cho võ lâm thật rồi. Giết! Giết!

Châu Sách quét mắt nhìn và đành chép miệng mượn lực đang bị chấn bay để thần tốc lao nhanh về phía nhất tăng nhất đạo hầu như vẫn mãi đang khốn đốn vì bị vây hãm.

Vút!

Bọn mặt trắng đang đối phó Châu Sách, thoát ngõ sau lần chấn chạm này thế nào cũng chết, ngờ đâu vì phát hiện cách Châu Sách lao đi có phần kỳ quái nên hết hoảng hô hoán loạn xạ:

- Mau đề phòng gã tiểu tử có thân thủ kỳ quặc đang lao đến.

- Những huynh đệ đang lập trận ở trước hãy cẩn trọng đấy. Chớ xem thường sở học quái đản của gã đang lao về phía các huynh đệ.

- Quý thần ôi, gã này ắt đang luyện Kim Cương Bất Hoại thân thì phải. Quạt bao nhiêu chưởng gã vẫn cứ trơ trơ. Các huynh đệ hãy đề phòng.

Họ hô hoán loạn lẫn vào nhau khiến chẳng lời nào được nghe rõ theo lời nào, vì thế đã khiến lũ mặt trắng đang lập trận vây hãm hai lão tăng đạo do càng nghe càng hoang mang không hiểu nên thế trận đang lập có phần khựng lại.

Phát hiện một cơ hội hãn hữu, lão tăng Thiện Tâm vận khởi hùng oai:

- A di đà Phật. Khai chiêu!

Trận thế thoáng khựng quả là cơ hội khiến uy lực của chiêu chưởng lần này do lão tăng khởi phát lập tức tỏ rõ hùng uy.

Ầm!

Lão đạo cũng phấn khích, quạt tiếp theo sau hai đạo uy kinh nữa:

- Phật huynh hãy mau bước ra trước. Khai thủ này!

Bùng...

Cũng là lúc Châu Sách tiếp cận lũ mặt trắng lập trận từ phía sau:

- Bọn người cũng hãy nếm của ta một chưởng. Đờ!

Ào...

Bọn mặt trắng càng thêm hỗn loạn.

Tuy nhiên, ngoại trừ số ít những kẻ mặt trắng nếu không bị chưởng thương thì cũng phần nào chịu tác động từ các loạt kinh do Châu Sách và

nhị lão tăng đạo xuất kỳ bất ý khuấy động, những kẻ mặt trắng khác vì vẫn đông, nên thay vì nao núng thì vẫn bình thản bảo nhau phát động lại thế trận.

Họ được đào luyện thật thuần thục, khi di chuyển lập trận thì chưa hề để tự loạn chương loạn pháp. Vì thế, chỉ chớp mắt họ đã toại nguyện với lần này có thêm cả Châu Sách cũng bị vây vào giữa tương tự hai lão tăng đạo.

- Nghịch ngã giả vong. Giết!

Tình thế cũ lại tái lập khiến tăng đạo nhị lão không thể không lo.

Nguy rồi. Vì như lần này thế trận được lập với nhân số đôn gấp đôi!

Nhưng Châu Sách chột bảo:

- Tiểu bối sẽ tự thoát ra. Vì nếu muốn đối phó trận lợi hại này như chỉ có mỗi cách là ngoại công nội kích.

Lão tăng gật đầu:

- Phải rồi. Chỉ với sở thượng thừa tiểu thí chủ như đã tiếp nhận từ bậc kỳ nhân Đại Cái Du Phong mới đủ tư cách tự thoát ra, hợp thành thế nội kích ngoại công hầu đối phó trận này. A di đà Phật, chỉ mong tiểu thí chủ hãy cẩn trọng kẻo...

Lão đạo vụt quát:

- Muộn rồi, thế trận đã phát động. Tạm thời nếu chưa thể tự thoát thì mau hiệp lực đối phó ngay. Khai chiêu!

Quả vậy, bọn mặt trắng đã phát động chiêu công nhưng chỉ là sự hợp lực từ một nhóm nhỏ, độ mười nhân vật. Và như Châu Sách đang dõi nhìn và phát hiện thì có chẳng sự lợi hại của thế trận ắt chính là từ thái độ lờm và chờ sẵn của các nhóm còn lại cùng một nhóm gồm một lượng người tương tự. Châu Sách lập tức phát chiêu kịp hiệp lực như lời lão đạo vừa gọi:

- Có phải họ dùng xa luân chiến? Gọi là Thập Điện U Minh vì sẽ gồm mười nhóm liên miên bất tuyệt xuất kinh tuần tự và thật nhanh từ đủ cả mười hướng? Nếu là vậy, dù có nội lực thượng thừa cũng đâu thể chi trì mãi tình thế nào? Phải tận lực thôi. Xem chiêu!

Ào...

Hợp lực do có thêm Châu Sách góp phần khiến đạo tăng nhị lão vui mừng cùng kêu:

- Hảo công phu. Vậy là lần đầu tiên ba chiêu trong Tam Thập Chương Thất Tình Lục Dục được hợp lại.

- Quả may mắn. Vì không ngờ tiểu thí chủ lại là hậu nhân của một trong những lão băng hữu mà bọn lão nạp đã lâu không gặp. Khai thủ!

Ầm!

Tiếng chạm chấn dù vang to nhưng chỉ mới phát lên thì đã có thêm loạt chiêu công thứ hai được nhóm kế tiếp xuất thủ thật nhanh.

Ào...

Châu Sách chưa kịp vận khởi chân lực thì đã nghe lão đạo lại quát:

- Tiếp nữa, mau!

Vù...

Lão tăng cũng đề tỉnh:

- Đúng vậy. Không được chậm. Hễ chậm là chết.

Ào...

Nhưng Châu Sách nào đã lường hết tình huống này, thế nên vừa kịp vận khởi chân lực thì nhị kinh của nhị lão đạo tăng đã phải chấn chạm vào hợp lực của nhóm mặt trắng thứ hai.

Ầm!...

Dù vậy, nhờ có phần chậm tay nên giờ đây chợt có dịp cho một mình Châu Sách xuất thủ ngay, đúng vào lúc phát hiện nhóm tiếp theo chực tiến chiêu công:

- Đờ này!

Thật lạ cho cung cách xuất chiêu lần này của Châu Sách. Đây là song thủ của Châu Sách đẩy loạn, nhanh hơn nhịp thoi đưa, xuất kích hết lượt này đến lượt khác, cơ hồ liên hoàn và nối tiếp nhau thành những mười chiêu công hữu biệt.

Ào...

Thoáng có cơ hội để đối hơi chờ đối phó tiếp tục đấu pháp xa luân chiến của Thập Điện U Minh Bách Tiên Náo Diêm La của những đối thủ mặt trắng, lão đạo Võ Dương vội suýt xoa:

- Hảo công phu. Nhất là càng mục kích thì rốt cục càng không đoán hiểu xuất thân lai lịch thật của tiểu thiếu hiệp là thế nào. Vô lượng thọ Phật.

Và nào đã hết những điều kỳ quái cứ lần lượt được Châu Sách thể hiện. Vì ngay lúc này, cùng với mười đạo uy kinh được xuất phát liên tục, thì cứ mỗi một lượt kinh Châu Sách lại tự tiến dần lên một bước, ung dung đối đầu và đủ mười lượt chấp nhận cùng chấn chạm chường liên tục với đối phương gồm cả nhóm mặt trắng.

Ầm...

Điều kỳ quái là dù chấn chạm, thân hình Châu Sách dù chao đảo lắc lư du qua du lại thì cuối cùng do bản thân vẫn nguyên vẹn bình an nên Châu Sách cứ lừ lừ và bắt đầu có cơ hội tiếp cận một trong những kẻ mặt trắng đang đứng ở phương vị ấy. Châu Sách nạt vang:

- Nạp mạng!

Một trảo Cuồng Lân bật tung ra.

Ầm!

Một thây gục ngã.

- Oa!

Những kẻ khác, kể cả lão đạo lão tăng đều bàng hoàng rúng động và mạnh ai nấy kêu:

- Lại nữa rồi.

- Thiên địa ôi, gã là quý chắc?

- Công phu gì thế này?

Thế trận lại một phen chực náo loạn và đã vậy, Châu Sách nhân lúc tiếp cận lại chộp thêm hai trảo nữa trước khi để một đạo uy kinh do một nhóm kẻ mặt trắng hợp lực quật đến:

- Đến lượt rồi. Thêm người nữa.

Ầm! Ầm!...

- Oa!

- Oa!

Và chỉ chớp mắt một mình Châu Sách lao thoát ra ngoài trận.

Vù...

Nhị lão tăng đạo cùng phấn khích, vội hợp lực đầy loạn mấy kinh:

- Có cơ hội đến rồi.

Ào...

Vù...

Thế trận đang lúc hợp lại, mọi cao thủ mặt trắng đều chiếm lĩnh phương vị và có phận sự nhất định liên đới chung với toàn thế trận, vì vậy chẳng một kẻ mặt trắng nào dám tự tách khai nhất là ngay lúc này.

Và thế là từ bên ngoài, Châu Sách ung dung xuất cường chiêu hợp với chuỗi cười dài cơ hồ bất tận tự phát ra nói:

- Ta lại xông vào đây, kẻ nào ngăn ta kẻ đó phải chết. Ha ha... Vẫn không ai nhượng lối ư? Vậy nạp mạng tiếp. Ha... ha...

Bảo xông vào nhưng kỳ thực tự Châu Sách chỉ chạy vòng quanh, thuận lúc nào thì xuất chiêu hạ thủ lúc ấy.

Ầm...

- Oa!

Ầm... Ầm...

- Oa!

- Oa!

Ngờ thế trận phải vỡ nếu cứ diễn tiến này tiếp tục mãi. Ngờ đâu Châu Sách chợt nghe quát.

KỶ LÂN BẢO ĐIỂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Thủ Đoạn Tàn Độc Hủy Thạch Lâm - Tuyệt Kỹ Kỳ Lân Cứu Sinh Mạng

Vội quay phắt lại và chỉ vừa vắn diện đối diện với một nhân vật đã chủ tâm che kín diện mạo thì Châu Sách lại nghe cũng nhân vật kỳ bí này chột quát hỏi:

- Người là một tiểu tử quả có khí phách bản lãnh. Lão phu vì không nở tâm nên quyết mở cơ hội cho người. Vậy hãy cân nhắc và mau đáp có ưng thuận trở thành hảo bằng hữu cùng lão phu chăng?

Châu Sách đã ngưng cười, vì thế dung diện vừa dần nghiêm vụt chuyển sang lãnh đạm:

- Được thôi. Với vốn vẹn một đề xuất là tôn giá cũng phải mau mau hiển lộ chân tướng. Vì chẳng ai kết bằng hữu với kẻ không thể rõ hiện mạo thế nào. Trừ phi vì tôn giá đã có quá nhiều hành vi đê tiện xấu xa nên chẳng dám lộ diện. Có phải vậy chăng?

Bên cạnh đó thế trận vì đã dần ổn định nên nhị lão tăng cũng tăng dần khốn đốn.

Nhân vật kỳ bí ắt vì thấy thế nên cười đắc ý:

- Người lại chứng tỏ là một tiểu tử nông cuồng ngạo mạn. Nếu ngờ lão phu thật tâm toan kết bằng hữu thì người quá lắm. Xem chiêu. Ha ha...

Châu Sách cũng thừa hiểu tình thế của nhị lão tăng đạo đang khốn đốn thế nào nên cũng ngạo thì cười phá lên:

- Đừng ngờ ta chẳng đoán biết thủ đoạn của lão. Trái lại, hãy cứ tin, lão tự xuất hiện thế này quả ngoài mọi mong đợi của ta. Thoạt tiên cứ để xem lão có bao nhiêu bản lãnh đã. Đờ!

Ầm!

Châu Sách bị chấn lúi, thoáng nao núng khi nghe nhân vật kỳ bí ngạo nghễ bảo:

- Ra là một trong nhị chiêu của Đinh Tam Liễu Tiên Tử từng sở hữu. Nhưng người không thể mang họ Thượng Quan. Vậy người là ai? Đờ!

Ào...

Châu Sách vội đổi đấu pháp, chuyển qua Kỳ Lân bộ để quyết tiếp cận đối phương:

- Ngõ thế nào, nếu muốn dò xét lai lịch ta thì xin tùy tiện. Phần lão thì ta biết quá rõ. Chỉ bấy nhiêu cũng biết lợi thế thuộc về ai. Xem đây!

Ầm!

Nội lực qua chiêu kinh của đối phương quá cao thâm khiến Châu Sách bị lão đảo chấn lúi, vô khả tiếp cận mặc dù khắp chân thân vẫn chưa suy suyễn hề hấn, bất quá chỉ thêm rúng động khi nghe đối phương quả quyết:

- Người đã luyện Kỳ Lân bảo điển? Vậy người là Đường Phi Thạch? Tuy nhiên, dù là Đường Như Sơn cũng chẳng dám bén máng đến Kỳ Lân bảo điển huống chi chỉ là Đường Phi Thạch. Người không phải họ Đường? Vậy lai lịch thế nào? Đờ!

Ào...

Phát hiện nội lực của đối phương quá thượng thừa và bản thân thật chẳng dám sánh, Châu Sách lại đổi đấu pháp lần nữa, dùng công phu Du Phong quyết đương đầu cũng đối phương thủy chung luôn xuất phát ra những chiêu kinh cực kỳ uy mãnh:

- Hãy cứ tiếp tục đoán. Vì ta tin dù lão là Đại Trọng Nguyên, có thần thông quảng đại đến đâu cũng đừng mong đoán biết ta là ai. Xem đây. Ha ha...

Thân hình của Châu Sách bắt đầu vừa bị vừa được du qua du lại trong vùng phạm vi uy lực của chưởng kinh đối phương. Và diễn biến này khiến đối phương chấn động bật kêu lên:

- Du Phong tuyệt kỹ? Rõ rồi, vừa liên quan đến Đường gia, vừa từng có thời gian lưu ngụ tại Thượng Quan phủ gia, lại thêm một lần từng bị Trịnh Bất Vi lão nhi chú ý ném từ trên kia xuống Hắc Lãnh Thạch Lâm này, tất cả

mọi diễn biến ấy chỉ xảy đến cho duy nhất một người. Tiểu tử người chính là Châu Sách?

Châu Sách thêm chấn động và thán phục. Dù vậy, vì đã có sẵn chủ ý, Châu Sách nhân lúc đối phương chấn động mãi kêu vội lướt tới nhanh hơn nữa và cũng bằng công phu Du Phong quyết tiếp cận gần hơn, càng gần vàng tốt:

- Còn lão. Ta đề quyết lão chính là Đại Trọng Nguyên. Vậy có nhớ lần vì cần cứu Hà Khưu Bích, chính ta đã làm lão một phen chạy vỡ mặt chẳng?

Đang sắp sửa được tiếp cận thật gần. Châu Sách thoáng thất vọng vì một phản ứng quá bất ngờ của đối phương. Đó là đối phương vừa giãy ra vừa cúi gắt âm ỉ:

- Chớ nói nhảm. Dù là Đại Trọng Nguyên cũng đâu đủ tư cách sánh với lão phu? Còn người tư cách gì dám bảo đã có lần làm lão phu chạy vỡ mặt? Thật hoang đường. Đờ!

Ào...

Đang thất vọng lại thấy đối phương tận lực phát chương, Châu Sách phập phồng mừng, vội tiếp tục vận dụng công phu Du Phong, vừa tìm cách tiếp cận gần hơn vừa mau lẹ cho một tay vào bọc áo:

- Nếu thật chưa xảy ra chuyện ấy thì còn nhớ chẳng những lời ta vừa bảo, sự xuất hiện của lão là vượt ngoài mọi mong đợi? Nếu vẫn nhớ thì tốt, vì ta có món quà này tặng lão. Xem đây. Ha ha...

Vật được Châu Sách lấy ra dù chỉ là một túi vải thì với cử chỉ đầy bất ngờ này cũng khiến đối phương sinh nghi, lập tức vừa lùi lại vừa quật thêm mấy kinh liên tiếp nữa vào Châu Sách lẫn túi vải nọ.

Ào...

Châu Sách vẫn để toàn thân du qua du lại và vội vàng lộn ngược túi vải, ném tất cả mọi vật bên trong về phía đối phương:

- Lão có mưu ma thủ đoạn thì ta cũng có quỷ kế tâm cơ. Để xem lão thắng hay Thập Điện U Minh Bách Tiên Náo Diêm La trận gì đó của lão phải bị ta tiêu diệt. Ha ha...

Ầm!

Các vật dụng bị Châu Sách ném ra ngay lập tức bị chưởng kinh của đối phương chấn chạm, vỡ vụn thành vô vàn những hạt bụi nhỏ li ti, còn bị đẩy bay toán loạn khắp nơi với không ít tự bay phía hây còn đó một thế trận đang vây hãm nhị lão tăng đạo.

Vù...

Châu Sách phá lên cười khi nhìn thấy những ánh mắt sinh nghi của đối phương cứ ưu tư nhìn theo đám bụi nhỏ đang phủ dần xuống trận thế do những cao thủ mặt trắng trấn giữ:

- Độc dược đấy. Có xuất xứ từ một nhân vật tự xưng là Phán Quan đấy. Nếu tự phụ có bản lĩnh thì lão hầy mau mau phát giải dược để cứu mạng ngàn ấy thuộc hạ. Có hay không? Hử? Ha ha...

Lập tức nhân vật kỳ bí vừa tự bật lùi thật xa vừa quát thật to một mệnh lệnh:

- Tất cả triệt thoái, cùng mau mau bẻ khi trước khi dụng lực. Lùi mau!

Vút!

Thế trận vỡ toang, lũ mặt trắng ùa nhau tháo chạy.

Vút! Vút!...

Châu Sách vẫn cười và là cười mỗi lúc thêm to:

- Dù bẻ khí cũng đã quá muộn. Huống hồ đây là độc trung tri độc, tuyệt vô phương giải cứu. Đành áy náy nói lời vĩnh biệt cũng một lũ nghĩa sĩ Bạch Diện Lãnh Công Tâm. Ha ha...

Và Châu Sách cũng chạy, vừa chạy vừa gọi nhất tăng nhất đạo cùng chạy theo:

- Đã có cơ hội thoát, chờ gì nữa? Chạy!

Vút!

Ngờ đâu thái độ của Châu Sách làm nhân vật kỳ bí nghĩ ngược lại, vội ra một mệnh lệnh khác:

- Không phải độc dược. Tất cả mau quay lại, tái lập trận thế. Nhanh!

Bọn mặt trắng ùn ùn quay lại.

Châu Sách cau mày, thừa lúc có dịp tiếp cận nhị lão tăng đạo liền vội thì thào khẽ dặn:

- Nếu không thể thoát thì xin cố chi trì. Hy vọng nội lực của nhị vị lão tiền bối đủ sức chịu đựng cho đến khi tất cả bọn chúng đều ngã gục vì thối độc.

Lão đạo kinh hoàng kêu:

- Vậy là có chất độc thật ư? Nguy rồi, sao không bảo sớm? Vì lão đạo này này giờ cũng đã hít phải vô số kẻ. Ôi...

Bọn mặt trắng vì cũng nghe lén nên lập tức hoang mang dao động. Chợt nghe nhân vật kỳ bí lại quát:

- Chớ để quý kế của tiểu tử lung lác. Đánh!

Châu Sách thất kinh, đành khẩn trương tận lực tiến chiêu:

- Nhị vị hãy cố chi trì. Tốt hơn hết hãy mau tự vận công kháng độc, phần lũ muốn chết này cứ để tiểu bối kết liễu. Xem chiêu!

Ào...

Bọn mặt trắng bị phân hóa, nếu số nào không tin đã bị trúng độc thì lập tức tận lực xuất chiêu.

Ầm...

Số nào tin, hay chỉ nửa tin nửa ngờ, thì hoặc đánh cầm chừng hoặc láo liên hai mắt tìm đường tháo lui tiên bảo kỳ thân.

Cứ như thế, đang lúc song phương mãi chi trì với số bị Châu Sách kết liễu cũng khá nhiều thì bất chợt có một kẻ mặt trắng đang lúc tự tháo lui bỗng gào toáng lên:

- Nguy rồi! Sao có người nhắm tâm châm vào dây dẫn hỏa thể này?

Những kẻ mặt trắng khác vì nghe nên ai nấy kêu kinh tâm tán đờm:

- Có thật không?

- Quanh đây đều chôn sẵn hỏa dược. Châm vào dây dẫn hỏa như vậy có khác nào quyết hủy diệt tất cả?

- Chạy mau!

- Chạy mau!

Châu Sách cũng kinh hãi, vội gọi nhị lão tăng đạo:

- Chúng ta cũng phải tẩu. Mau theo tiểu bối!

Vút!

Vì cũng tự biết để đối phó với hỏa dược là điều vô khả nên nhị lão tăng đành cật lực lao theo Châu Sách.

Vút! Vút!

Châu Sách chủ ý chạy ngược trở lại Hắc Lãnh Thạch Lâm và càng khẩn trương căn dặn khi thấy nhị lão tăng đạo dù bị trúng độc vẫn còn đủ lực chạy đuổi theo cho đến tận lúc này, là lúc Châu Sách buộc phải dừng lại chờ họ:

- Không thể ngang nhiên tiến nhập. Trái lại hãy cứ làm theo tiểu bối. Nào, nằm phục xuống, trườn mau. Dầu chết vì chất độc vẫn phải tiếp tục trườn.

Ầm...

Châu Sách trườn trước khiến nhị lão tăng đạo theo đó cũng phải trườn.

Cùng lúc này, những hỏa dược quả thật đã bị châm hỏa phát động nên bắt đầu chấn nổ đó đây.

Ầm! Ầm!

Diễn biến này càng khiến Châu Sách thêm khẩn trương, đã vậy còn nghe từ phía sau dần xuất hiện vài loạt thở dốc của nhị lão tăng đạo.

Chưa biết liệu lý thế nào thì tại Hắc Lãnh Thạch Lâm cũng có tiếng phát nổ.

Ầm!

Hồn bất phụ thể, bởi biết nếu muộn ắt chẳng kịp, Châu Sách bật chồm lên, thoát tiên là quay lại, hai tay nhắc hai lão tăng đạo lên, sau đó là co chân chạy thật lực.

Vù...

Ở trong Hắc Lãnh Thạch Lâm cũng có chôn hỏa dược. Sau loạt nổ lúc này thì bây giờ lại phát thêm vài loạt nổ tán loạn nữa.

Ầm!

Ầm!

Có một loạt nổ phát khá gần nơi Châu Sách đang khẩn trương lui chạy.

Ầm!

Loạn thạch theo đó vì bị chấn vỡ nên bay tứ tung.

Vù...

Ngờ phen này phải chết thì vừa may Châu Sách phát hiện đã kịp chạy đến một nơi duy nhất cần chạy đến.

Thế là Châu Sách bắt người lao bừa xuống, cùng luôn mang theo hai lão tăng đạo ở hai tay và chỗ Châu Sách lao xuống chính là chỗ đột ngột trũng xuống, nơi Châu Sách từng phát hiện di thể bậc kỳ nhân Đại Cái Du Phong.

Vù...

Xuống đến đây, Châu Sách vội đặt nhị lão tăng đạo xuống - cả hai đều đã hôn mê ngất lịm. Và Châu Sách dụng lực quật thật mạnh vài loạt kinh vào một chỗ sần hõm vào ở phần vách của đáy trũng vừa lao xuống.

Bùng!

Bùng!...

Nhờ đó Châu Sách đã khoét cho chỗ hõm thêm sâu, tạo thêm một hốc huyết tạm đủ cho cả ba người cùng dùng làm chỗ trú chân. Châu Sách nhắc nhị lão tăng đạo cùng chui nhanh vào hốc huyết.

Và sau đó, khi mọi hỏa dược tuần tự phát nổ - tạo thành chuỗi tiếng chấn động liên tu bất tận - thì vì Hắc Lãnh Thạch Lâm cơ hồ đều bị hủy nên kể cả chỗ trũng Châu Sách vừa lao ào xuống cũng dần bị loạn thạch rơi xuống lấp đầy bề mặt của đáy trũng.

Ào... Ào...

Vì thế, tuy tạm an toàn nhưng từ hốc huyết tự khoét nhìn ra, Châu Sách có cảm nhận và tin đó là sự thật rằng bản thân cũng đang dần bị chôn sống cũng với khắp bề mặt của đáy trũng ngày càng bị những loạn thạch phủ dày, đến độ tầm thị tuyến cũng dần bị che khuất, sau cùng thì chẳng còn nhìn thấy gì nữa. Xung quanh vụt tối đen.

* * * * *

Từ một tia sáng nhợt nhạt và hiem hoi ở xa xa chiếu len vào, Châu Sách gắng nhìn vào nhị lão tăng đạo:

- Nhị vị tiền bối đã phần nào ổn chưa?

Đáp lại, thanh âm nhẹ nhàng và từ hòa của lão tăng Thiện Tâm vang lên thật khẽ:

- Còn tiểu thí chủ, liệu có thể khai thông và phải mất bao lâu nữa mới khai thông được sinh lộ từ quá nhiều loạn thạch đang che lấp cơ hồ phủ hầu

kín phía ngoài?

Châu Sách di chuyển lại gần nhị lão đạo tăng hỏi:

- Nếu có được nhị vị lão tiên bối luân phiên và tuần tự hỗ trợ, tiểu bối quả quyết chỉ độ vài ba ngày nữa là tha hồ thoát.

Lão đạo Vô Dương nhẹ cười:

- Nếu muốn khích để bọn lão đạo đừng quá bi quan thì dụng tâm của tiểu thiếu hiệp dù đáng trân trọng e vẫn vô hiệu. Vì với hình thể bọn lão lúc này, người thì đã bị gãy đến vỡ vụn một tay, người thì mất hẳn một chi dưới, tiểu thiếu hiệp tự nhận là am hiểu y thuật ắt cũng quá rõ viễn cảnh của bọn lão đạo này càng u ám thảm đạm thế nào.

Châu Sách lắc đầu:

- Như đã quả quyết, chỉ cần thoát, tiểu bối lập tức sẽ tìm được dược thảo và thế là dù nhị vị lão tiên bối có bị hoại thư, đành chịu mất mỗi người một chi thì sinh mạng vẫn không phải là vô phương cứu vãn. Điều thiết yếu lúc này là cần phải đủ dũng lực chi trì.

Lão đạo đáp:

- Bọn lão đạo cũng tinh thông y thuật, vì thế tự thừa hiểu hễ để thoát thư ắt chẳng quá ba ngày sau nếu không kịp tìm đủ phương dược thì hệ quả sẽ rất thảm khốc. Có chăng là phải tiến hành tự hủy phần chi đã hỏng ngay lúc này. Nhưng nếu vậy, nhất định điều này tiểu thiếu hiệp cũng nghĩ đến rồi, là dù bọn lão đạo không thêm kiệt quệ vì mất nhiều máu huyết do tự hủy chi thì chỉ như hiện nay thôi cũng vô khả hỗ trợ hoặc tiếp lực hầu mong ba ngày nữa cũng thoát. Có thể quả quyết việc thoát được hay không đều tùy vào mỗi một mình tiểu thiếu hiệp và cũng duy chỉ một mình tiểu thiếu hiệp là có cơ hội lớn nhất vẫn toàn mạng khi thoát.

Châu Sách áy náy:

- Lỗi tại tiểu bối đã du di nhị vị lão tiên bối lâm vào thảm cảnh này.

Lão tăng bảo:

- A di đà Phật, nhưng đừng nghĩ bọn lão nạp khiếp nhược, không chịu nổi mọi thống khổ thảm khốc ắt sẽ có sau khi đã để hoại thư. Trái lại, cũng mong sao tiểu thí chủ hãy nên cùng bọn lão nạp nhìn thẳng vào sự thật. Chẳng khó lắm đâu. Thứ nhất, bọn lão nạp tuyệt chẳng hề trách chính tiểu

thí chủ đề xuất bọn lão nạp đến Hắc Lĩnh Thạch Lâm này. Ngược lại, nhờ có đến có thấy, bọn lão nạp mới minh bạch tự bản thân bấy lâu nay tỏ ra quá mê muội như thế nào. Thứ hai, có một sự thật nữa là may mắn được hạnh ngộ một nhân vật như tiểu thí chủ. Dĩ nhiên bọn lão nạp không hoàn toàn tán đồng cung cách hành sự của tiểu thí chủ, nào là dụng độc, nào là quá lạnh lùng, vận dụng mọi sở học hầu như đều thượng thừa để thân nhiên kết liễu hết nhân mạng này đến nhân mạng khác. Cũng dự hiểu tiểu thí chủ sẽ biện bạch vì đã lâm vào tình cảnh chẳng đáng đừng. Nhưng có biết, hại nhân nhân hại, sở dĩ có ngày gặt quả vì đã do bản thân tự gieo nhân, hưởng hồ càn lạm sát thì càng tự đưa bản thân đến chỗ cuồng sát, máu mới nhuộm tuy hồng nhưng càng nhuộm thì càng thêm đen. Thế nên thật mong tiểu thí chủ luôn cạn suy hầu sẽ có lúc tự nhận thức một điều giết thì dễ, dung tha được mới là khó để dần có cung cách hành xử hợp thiên đạo hơn. Và điều thứ ba là...

Châu Sách chột ngắt lời:

- Đa tạ đã cảnh tỉnh và nhắc nhở. Nhưng cũng nên minh bạch một điều, là từ lâu, dù tiểu bối chưa một lần trọn tin vào bất luận ai nhưng tự bản thân vẫn luôn tự nhủ: Nhân mạng là đáng quý, cần phải trân trọng khi có thể trân trọng. Do vậy, chỉ khi thật bất đắc dĩ tiểu bối mới miễn cưỡng tung sát thủ, buộc phải kết liễu kẻ cần kết liễu. Nhị vị lão tiền bối có muốn biết vì sao tiểu bối luôn tự có chủ trương này chẳng? Cũng chẳng khó lắm đâu, vì tiểu bối từng bị quá nhiều người hiếp đáp, kể cả khi bản thân đã có một bản lĩnh đủ tự vệ cũng vẫn bị người hà hiếp. Tuy nhiên tiểu bối vẫn quyết nhẫn nhịn. Nhất là sau này, khi được nghe về bậc đệ nhân gọi là Kỳ Lĩnh Nhẫn Tăng, nội chữ Nhẫn cũng đủ khiến tiểu bối phải ngẫm nghĩ để càng thêm dằn lòng cần phải Nhẫn hơn nữa. Nhị vị lão tiền bối tin chẳng?

Lão đạo hoài nghi:

- Tiểu thiếu hiệp đã nói thật chẳng? Vậy là cũng đã thấu triệt đúng vào điều mà bất luận ai khác cũng chỉ thấu triệt khi đạt đủ tuổi ngũ thập tri thiên mệnh? Thật như thế sao?

Châu Sách nhẹ cười:

- Đâu phải chưa lần nào tiểu bối cùng bọn Bạch Diện Lãnh Công Tâm đối đầu? Nhưng chỉ lần này tiểu bối mới phải hạ sát thủ. Cho dù vậy, tiểu bối cũng phải khiếp sợ cho thủ đoạn quá tàn độc của lão Đại Trọng Nguyên. Dám phát động hỏa dược, thà vùi lấp tất cả, hơn là để ai đó trong chúng ta vạn nhất có thể thoát thì không những mọi mưu đồ của lão bị vỡ lở mà kể cả uy danh suốt một đời chính nhân quân tử của lão cũng tiêu tan, thủ đoạn này của lão quả thật tiểu bối vô khả so bì.

Lão tăng Thiện Tâm kinh nghi:

- Sao tiểu thí chủ cứ mãi đề quyết Hội chủ Hắc Minh hội là Đại Trọng Nguyên?

Châu Sách hỏi:

- Ất nhị vị lão tiên bối cũng quá quen thuộc Kim Hồ Điệp Tiên Tử?

Lão đạo đáp:

- Không những biết mà còn...

Châu Sách vội ngăn lại:

- Xin đừng vội nêu bất kỳ nhân định nào. Trái lại, hãy cứ chờ nghe tiểu bối tuần tự thuật lại về từng cao nhân trong Nhất quý, Tam tiên, Đại Trọng Nguyên đã may chạm mặt. Vậy hãy nói về Nhất quý trước. Là thế này...

Có thể nói đây là lần đầu tiên Châu Sách thuật cho ngoại nhân nghe về toàn bộ quãng thời gian ba năm liên tục mà bản thân từng nếm trải, bắt đầu từ lúc nhận ra phải chịu cảnh sinh cầm cũng với lão Bốc Thuật Trịnh Bất Vi, sau thoát thế nào, tình cờ được Xuyên Cương môn thu nhận ra sao, sau đó bị thu hồi võ công và tự trở về Đường gia trang tình cờ phát hiện Kỳ Lân bảo điển, lại bị Trịnh Bất Vi cùng với Đường Kim Phụng chiếm đoạt và đẩy rơi vào vùng Phong Thạch như thế nào. Châu Sách nhất nhất thuật hết, nhất là về những hành tung quá bí ẩn của Hà Khưu Bích cùng nhiều dụng tâm khó hiểu của Kim Hồ Điệp Tiên Tử dù cả hai được Châu Sách giải cứu như đã xảy ra. Chỉ trừ một điều Châu Sách quyết không đề cập đến, là mối quan hệ cốt nhục giữa Châu Sách với Đường gia và với lão bệnh phong dù là đại cừu vẫn là chuyện thương tâm riêng của bản thân chẳng nên thổ lộ làm gì.

Nhưng khi thuật kể xong, thấy khá lâu nhị lão tăng đạo chẳng ai mở miệng nói gì, dù để hỏi lại những điều chưa rõ, Châu Sách ngạc nhiên hỏi:

- Nhị vị lão tiên bối sao vậy? Hoặc giả dư độc vẫn còn, cho dù tiểu bối đã dùng chính máu huyết bản thân ngộ đã hóa giải toàn bộ độc chất cho nhị lão tiên bối?

Lão đạo chợt chép miệng:

- Lão đạo sở dĩ chưa lên tiếng vì, Vô lượng thọ Phật, vì còn mãi ngẫm nghĩ về những xảo hợp thật không ngờ đều lần lượt xảy đến cho duy chỉ một mình tiểu thiếu hiệp. Huống hồ chỉ cần một kỳ tích tương tự như thế thôi là đủ khiến bất luận ai đó trở thành đại cao thủ. Nào là Kỳ Lân bảo điển, lại thêm sở học Du Phong thượng thừa và thật kỳ lạ đều được tiểu thiếu hiệp luyện đến tột thành ngay tại Tử Vực tuyền một nơi chưa hề có cao thủ nào dù bản lãnh cao thâm lại dám mạo hiểm tiến nhập. Đã vậy, tuy tiểu thiếu hiệp mạo hiểm chỉ vì quyết cứu mạng Thượng Quan Võ, gọi là đền đáp thâm ân của Thượng Quan phủ gia nhưng bù lại, nhờ đó tiểu thiếu hiệp thủ đắc nội đan Vĩnh Lưu Niên của linh vật Tử Hoa Tuyết Ngư, khiến thân thể không chỉ đạt mức đao thương bất phạm mà dù bách độc cũng vô khả gây phương hại. Điều làm cho lão đạo băn khoăn phải chăng đây là thiên ý, dồn tất cả cho mỗi một người hầu phò giao trọng trách cho tiểu thiếu hiệp phải trở thành cột trụ kiên vững cho võ lâm hiện nay?

Châu Sách thở hắt ra:

- Tiểu bối thì nghĩ khác, không liên quan gì đến trọng trách hoặc thiên ý. Trái lại chỉ cảm nhận rằng vì hễ càng bị du đẩy vào nhiều tình huống hiểm nguy, càng chạm trán nhiều nhân vật từ nhiều xuất xứ khác nhau thì như càng phát hiện bất luận ai trong các nhân vật ấy cũng có những tư tâm, chỉ mưu lợi cho bản thân bất chấp mọi hệ quả là luôn gây bất lợi cho người khác. Và trên tất cả, nhị vị lão tiên bối tin chẳng, tiểu bối cho rằng thăm trạng Đường gia nhất định đều có liên quan đến những tư tâm của các nhân vật vừa ám chỉ.

Lão tăng nghi ngại:

- Tiều thí chủ chỉ vì ân tình với Xuyên Cương môn nên quyết làm sáng tỏ thăm trạng Đường gia hay còn thêm nguyên do nào khác? Nhưng chớ nghĩ

sở dĩ lão nạp hỏi vì lo ngại tề phái Thiếu Lâm có can dự thẩm án này. Bởi nhận định của tiểu thí chủ nếu đúng sự thật thì quả là điều hết sức nghiêm trọng, nhất định có tác động đến toàn cục võ lâm.

Châu Sách bảo:

- Hắc Lãnh Thạch Lâm chẳng cách Đường gia bao xa. Huống hồ qua lời đối đáp cùng nhân vật kỳ bí được tiểu bối đề quyết chính là Đại Trạng Nguyên thì nhị vị tiền bối nghĩ thế nào khi nghe nhân vật đó bảo: Dù là Đường Phi Sơn cũng chẳng dám bén mảng đến đây huống chi chỉ là Đường Phi Thạch?

Lão đạo hỏi:

- Đâu chỉ mỗi Đường gia là chẳng dám bén mảng? Vì đại đa số đều như vậy. Tiểu thiếu hiệp sao lại xem trọng lời đề quyết ấy?

Châu Sách ngập ngừng:

- Tiểu bối chẳng hề cho lời nói ấy chỉ là phát ngẫu nhiên, trái lại phải có ẩn ý. Vì thế, tiểu bối thử đoán thế này. Hắc Minh hội có trụ sở ở đây từ lâu, nếu những hung thủ thám sát Đường gia vì cơ đã biết và muốn chiếm đoạt Kỳ Lân Bảo Điền thì lẽ nào Hắc Minh hội chẳng muốn? Vậy thì thêm hai nghi vấn, một là Hắc Minh hội có hay không can dự vào thẩm án? Và nếu không can dự thì hai là Hắc Minh hội có biết hay không thẩm án sẽ xảy đến cho Đường gia?

Lão tăng thêm hoài nghi:

- Tiểu thí chủ vẫn cứ quá quan tâm đến thẩm án này, vì sao?

Châu Sách cười cười:

- Vì tiểu bối cho rằng chủ nhân di lưu Thập Tam Chiêu Thất Tình Lục Dục chẳng ai khác ngoài dị nhân Kỳ Lân Nhãn Tăng. Nhị vị lão tiền bối đều cùng am hiểu và hiện sở hữu mỗi người một chiêu trong pho chương này, vậy đừng nói là nhị vị lão tiền bối chưa bao giờ tự ngẫm nghĩ để mong biết nhân vật đã di lưu pho chương là ai. Đúng không?

Lão đạo cau mày:

- Đương nhiên bọn lão đạo có nghĩ và cũng không ít lần đã cùng nhau đàm đạo, quyết tìm xem nhân vật ấy rốt cục là ai. Tuy nhiên, nghĩ như tiểu

thiếu hiệp thì chưa hề và cũng thật khó tin Kỳ Lân Nhẫn Tăng lại chính là nhân vật này.

Châu Sách lại cười cười:

- Đại Trạng Nguyên có mở thư quán, có thu nhận nhiều môn sinh, trong đó cũng có Thượng Quan Công hiện là hậu nhân duy nhất nối dõi tông đường cho Thượng Quan phủ gia và hiện nay Đại Trạng Nguyên qua lời tự bộc lộ đã sở hữu được tám trong pho chương Thất Tình Lục Dục gồm mười ba chiêu. Những điều này ắt nhị vị lão tiền bối kể như đã phần nào minh bạch?

Lão tăng dè dặt thừa nhận:

- Nếu mọi lời thuật kể của tiểu thí chủ đều trung thực thì có thể hiểu như vậy.

Châu Sách bảo:

- Nhưng theo Đường Phi Thạch quả quyết, Thượng Quan Công cùng nhiều công tử thiếu gia đã chủ tâm chuốc rượu, cố tình cầm chân y ngay vào đêm Đường gia lâm thảm họa. Có thể bảo đây là chủ trương của Đại Trạng Nguyên được chăng? Vậy nghĩa là Đại Trạng Nguyên dù sở hữu tám chiêu Thất Tình Lục Dục nhưng vẫn động tâm vì Kỳ Lân bảo điển, đúng không? Tại sao phải làm như thế?

Lão đạo gật gù:

- Cũng có thể nếu xét danh xưng của pho chương dường như chỉ giới đệ tử Phật môn như Kỳ Lân Nhẫn Tăng mới thích dùng đến. Thất Tình Lục Dục? Quả thật rất có thể Kỳ Lân Nhẫn Tăng chính là nhân vật di lưu.

Lão tăng chợt hỏi Châu Sách:

- Vậy sau đây, nếu tiểu thí chủ vẫn có thể an toàn thoát ra thì định sẽ hành động như thế nào?

Châu Sách thản nhiên thổ lộ:

- Tiểu bối không quan tâm cũng không muốn bị áp đặt bất kỳ trọng trách nào. Thế nên, vì có nhiều điều chưa hiểu thì quyết phải làm sáng tỏ. Thứ nhất là về hành tung cùng mưu đồ đích thực của Đại Trạng Nguyên và Hà Khưu Bích, dĩ nhiên có liên quan đến Kim Tiên Hồ Điệp Tiên Tử và nếu cần thì vạch rõ chân tướng của họ. Thứ hai, cùng làm sáng tỏ thảm án

Đường gia với nhận định vừa nêu là thế nào cũng có liên quan đến hầu hết các nhân vật cùng nhau sở hữu Thập Tam Chiêu Thất Tình Lục Dục.

Lão đạo chột dạ:

- Có cả bọn lão đạo nữa ư?

Châu Sách lắc đầu:

- Nhị vị tiền bối thì không. Nhưng nhị phái Võ Đang và Thiếu Lâm ắt phải có. Tóm lại, từ Thất đại phái đến Nhất quý, Tam tiên, Đại Trạng Nguyên, tiểu bối chẳng thể tin ai. Đây là lời dù có làm nhị vị lão tiền bối phật ý thì tiểu bối vẫn nói.

Lão tăng Thiện Tâm chột thờ dài:

- Cũng do Đại Trạng Nguyên đưa tin, bọn lão nạp mới cùng đệ tử nhiều phái mới biết về việc Kim Hồ Điệp Tiên Tử từ lâu luôn thao túng và dùng Võ Lâm thập nhất hung như công cụ. Tiểu thí chủ nói đúng, thái độ giữa Đại Trạng Nguyên cùng Kim Hồ Điệp Tiên Tử quả thật đã cho thấy có sự đồ kỵ. Chứng tỏ Đại Trạng Nguyên vẫn chưa hoàn toàn là chính nhân quân tử. Vậy thì, dù là đệ tử tệt phái ắt cũng chưa hẳn đã gột bỏ hết lục dục thất tình. Tiểu thí chủ có nghi cũng không thể trách. Chỉ có điều, lão nạp muốn hỏi, nếu không hề chờ đợi bọn lão nạp theo chân đi đến Hắc Lãnh Thạch Lâm này thì tiểu thí chủ quay về đây là dụng ý gì?

Châu Sách giải thích ngay:

- Tiểu bối quả quyết Nhất Quý Trình Bất Vi đang bị Đại Trạng Nguyên gây bất lợi. Tiểu bối muốn cứu lão, nhân đó hợp lực cùng lão đối phó chung một đại địch là Đại Trạng Nguyên.

- Có vẻ tiểu thí chủ rất căm phẫn Đại Trạng Nguyên?

Châu Sách lắc đầu:

- Vô cừ vô oán. Tiểu bối chỉ chán ghét và khinh bỉ hạng trá ngụy lừa lọc của lão.

- Vậy nếu ở tình thế này tiểu thí chủ vô khả tự thoát thì sao?

Châu Sách cười:

- Không thể có chuyện đó vì bằng mọi giá tiểu bối vẫn quyết chẳng chấp nhận chịu táng thân ở đây.

Lão tăng chột hỏi:

- Kỳ thực chủ ý của bọn lão nạp ngay từ lần đầu hội diện đã quyết thành toàn và hướng tiểu thí chủ luôn theo chính đạo. Tiểu thí chủ nghĩ sao?

Châu Sách hỏi ngược lại:

- Đòi lại mọi công bằng từ những ai từng gây ra bất công, đó có phải là thực thi chính đạo chẳng? Bởi nếu phải thì từ lâu điều ấy chính là chủ trương của tiểu bối.

Lão đạo cũng chen lời:

- Nhưng không được lạm sát như đã nói. Tiểu thiếu hiệp hứa luôn ghi nhớ chứ?

Châu Sách thoáng nghi ngại:

- Sao nghe như những lời trấn trối di ngôn? Nhị vị lão tiên bối đừng quá bi quan.

Lão đạo bảo:

- Có một sự thật nữa là ở đây tuyệt chẳng có bất kỳ vật thực gì. Tiểu thiếu hiệp nếu càng chậm thoát thì chỉ càng tự du mình vào tử địa. Về phần bọn lão đạo thì đã rõ số phận an bài. Vậy nếu có thể giúp tiểu thiếu hiệp mau thoát thì hà cớ gì chẳng giúp.

Châu Sách hoang mang:

- Có cách giúp ư? Vậy nếu tiểu bối có thể mau thoát thì càng thêm thuận lợi trong việc chữa trị cho nhị vị lão tiên bối, đúng không? Nhưng sao nãy giờ nhị vị lão tiên bối chẳng nói ngay đó là cách nào?

Lão tăng chột bảo:

- Tiểu thí chủ mau lại đây, ngồi giữa bọn lão nạp. Đừng ngại, vì cũng đến lúc nếu muốn thành toàn thì thoát tiên cần phải luân phiên và tuần tự điểm chỉ mỗi người một chiêu trong pho chương Thất Tình Lục Dục cho tiểu thí chủ. Chẳng phải như thế sao? Nào, hãy lại đây. Gần nữa. Được rồi. Bây giờ thì hãy chú tâm lắng nghe. Lão nạp xin chỉ điểm trước. khẩu quyết của một chiêu đó là thế này...

Sau khi đã ghi nhận và nhớ đến lầ lầ của một chiêu lão tăng chỉ điểm thì Châu Sách lại tiếp tục nghe đến lượt lão đạo chỉ điểm cũng khẩu quyết của một chiêu khác.

Ngờ đâu, liền ngay khi lão đạo dứt lời thì toàn thân Châu Sách bất chợt bị nhị lão tăng đạo cùng ra tay chế ngự. Châu Sách thất kinh:

- Nhị vị sao lại...

Lão đạo khẽ nạt:

- Hãy nghe đây. Ngay lúc này bọn lão đạo cần trút truyền toàn bộ chân nguyên nội lực cho tiểu thiếu hiệp. Chỉ như thế, với nội lực sung mãn từ ba dồn một, tiểu thiếu hiệp mới dễ mau khai thông sinh lộ, hất bay mọi loạn thạch phủ đầy bên ngoài. Đây là phương sách duy nhất bọn lão đạo quả quyết có thể giúp tiểu thiếu hiệp.

Lão tăng cũng nói:

- Hãy tiếp nhận và đừng nỡ khước từ. Vì đã đến lúc này, ngay khi bọn lão nạp giải khai huyết đạo cho tiểu thí chủ thì cũng là lúc bọn lão nạp bắt đầu trút truyền chân nguyên nội lực. Thế nên, nếu tiểu thí chủ khước từ, không tiếp nhận, thì hậu quả rất tàn khốc ắt sẽ xảy đến cho cả ba. Rõ chưa?

Châu Sách thở dài:

- Hóa ra là chủ ý này. Nhưng liệu ích gì nếu chẳng bao lâu sau đó toàn bộ chỗ nội lực vay mượn cũng tự tiêu tan với hệ quả tất yếu là nhị vị lão tiên bối sẽ phải mệnh chung?

Lão đạo bảo:

- Nếu tự mình bạch như vậy thì ngay lập tức sau đó tiểu thiếu hiệp phải lo khai thông sinh lộ. Nhược bằng mãi để chậm thì chỉ phí bao kỳ vọng bọn lão đạo quyết dành cho tiểu thiếu hiệp. Hiểu chưa?

Lão tăng cũng bất chợt nạt khê:

- Hãy cứ như thế nha? Nào bắt đầu đây. Khai!

Huyết đạo được giải khai và từ Mệnh Môn huyết, Châu Sách dù chẳng muốn vẫn bắt đầu tiếp nhận cùng lúc hai luồng nội lực được nhị lão tăng đạo truyền qua.

Và chỉ một lúc sau, ngay khi nhị lão tăng đạo tự gục ngã ngay bên cạnh thì Châu Sách thay vì lo việc thoát thân chợt quay lại và điếm nhanh vào các huyết đạo của nhị lão, khiến cả hai hôn mê.

* * * * *

- Úy? Là người ư?

Châu Sách cũng giật mình, vội mở hai mắt, dù chẳng mở đủ to do khắp thân đều còn đó trạng thái mệt mỏi:

- Là lão ư? Vậy mà cứ ngỡ lão ắt hẳn đã bị lão Đại Trọng Nguyên hoặc sát hại hoặc đang sinh cầm? Hóa ra ta đã lầm, nhưng mong quay lại đây để cứu lão, ngờ đâu phải một phen suýt vong mạng.

Trước mặt Châu Sách là lão Bốc Thuật Trịnh Bất Vi không những vẫn vô sự mà còn đang thản nhiên cười cười:

- Thật ngạc nhiên là vì sao người có thể đoán biết giữa lão phu và Đại Trọng Nguyên có liên quan? Hãy thử giải thích xem, nhất là về chuyện người lẽ ra đã bị hỏa dược hủy diệt nhưng thật là lúc này người vẫn sống.

Châu Sách uể oải lắc đầu:

- Về chuyện đó ta cũng đang tự hỏi. Huống hồ đây là điều từng xảy ra một lần, lão còn nhớ lúc cùng bị sinh cầm, cũng bị mối đe dọa tương tự chẳng? Lần đó do ta sơ ý làm cơ quan phát động, thế nhưng hỏa dược dù nổ loạn, ta sau đó vẫn phát hiện vô sự. Lão nghĩ sao? A còn về việc giữa lão và Đại Trọng Nguyên có liên quan ư? Lão thật mau quên là chính ta đã từng một lần tận mục sở thị cảnh lão thân cận và đàm đạo cùng một Bạch Diện Lãnh Công Tâm hay sao? Bọn chúng đều là hội nhân Hắc Minh hội với Hội chủ chẳng ai khác ngoài Đại Trọng Nguyên. Vậy lão không liên quan Đại Trọng Nguyên mà được sao?

Lão Trịnh cười hề hề và từ từ tiến lại gần hơn:

- Người lầm. Đại Trọng Nguyên và Hắc Minh hội tuyệt vô can hệ. Hóa ra chỉ về ngộ nhận này, người nghĩ lão phu phải bị Đại Trọng Nguyên gây bất lợi sao? Thế thì càng lầm to. Ha ha ha...

Châu Sách cố gượng đứng lên nhưng không sao toại nguyện:

- Ta quyết không lầm. Chỉ là lão chẳng thể thừa nhận. Sao vậy? Vì vẫn kiêng dè Đại Trọng Nguyên chẳng? Cho lão hay, Đại Trọng Nguyên rất bức lão. Chính tai ta nghe như thế lúc Đại Trọng Nguyên nói với Kim Hồ Điệp Tiên Tử về lão, về thái độ lão luôn giấu, không cho Đại Trọng Nguyên tỏ tường, lão từng bị Võ Lâm thập nhất hung và Kim Hồ Điệp Tiên Tử sinh cầm lão như thế nào. Đại Trọng Nguyên còn bảo, nếu lão đừng giấu thì có lẽ từ lâu Đại Trọng Nguyên đã phát hiện Hà Khưu Bích tiềm nhập vào Hắc

Minh hội với dụng tâm như thế nào. Tóm lại, vì Đại Trọng Nguyên luôn tức bực nên ta nghĩ ắt lão đã bị Đại Trọng Nguyên gây bất lợi. Chẳng lẽ ta đoán sai?

Lão Trịnh sa sầm nét mặt:

- Chớ nhảm nhí. Vì bất luận có bực lão phu hay không thì Đại Trọng Nguyên e chưa đủ tư cách gây bất lợi cho lão phu. Tóm lại, người hoàn toàn đoán sai, và để chứng minh, ngay bây giờ lão phu sẽ đưa người cùng đến gặp Đại Trọng Nguyên. Người tự đi hay chờ lão phu dùng vũ lực?

Châu Sách thất kinh, nhờ vậy lần này dù lão đảo vẫn tự đứng lên được:

- Nói sao? Hắc Lãnh Thạch Lâm vẫn chưa bị hỏa dược phá hủy hoàn toàn? Và vì Đại Trọng Nguyên vẫn còn lưu ngụ đâu đây nên hạ lệnh, sai lão luôn thám sát tuần phòng, chỉ cần tìm thấy ta là đưa đến cho Đại Trọng Nguyên xử trị?

Lão Trịnh Bất Vi lại cau mặt:

- Chớ nói nhảm. Đại Trọng Nguyên tư cách gì mà ra lệnh hoặc sai phái lão phu? Có chẳng chỉ là Hội chủ bốn hội Hắc Minh mà thôi. Nào, đủ rồi, mau đi theo lão phu nào.

Và lão xuất thủ chộp vào Châu Sách. Dĩ nhiên Châu Sách có phản ứng nhưng không thoát được, đành để lão Trịnh đắc thủ và cứ thế nhấc mang Châu Sách cùng đi.

Vù...

Đến một nơi dù chỉ còn lại phần vách đá nham nhở, một dấu hiệu cho thấy cũng từng bị hỏa dược phá hủy Hắc Lãnh Thạch Lâm này tác động, nhưng với một lướt khua khoảng tay thật nhanh của lão Trịnh. Châu Sách ngỡ ngàng nhìn vách đá tự tách khai, dần hiển lộ một thông đạo ngầm có vẻ dẫn khá sâu vào giữa lòng núi.

Lão Trịnh đưa Châu Sách tiến vào thông đạo và lập tức toàn bộ cảnh quang đều tối như bưng ngay khi lối xuất nhập vừa này được cơ quan phát động tự phong bế trở lại nguyên vị.

Châu Sách lo lắng hỏi:

- Nay, đã mấy ngày rồi ta tuy may toàn mạng nhưng luôn phải chịu đói khát. Ta không muốn thành ma đói, nếu phải kết liễu ta, lão có thể đại

lượng tìm chỗ nào có nước hoặc có thêm thức ăn càng tốt. Được không?

Và Châu Sách được nghe lão Trịnh cười cười:

- Người chỉ mới nhịn đói nhịn khát có hai ngày, chưa đến nỗi chết đâu. Vì suốt hai ngày qua nào phải chỉ một mình lão phu thám sát tuần phòng khắp lượt? Vả lại, rà soát khắp kinh mạch người lúc này, có vẻ với một ít chân nguyên nội lực còn lại vẫn đủ giúp người tiếp tục chi trì thêm. Hãy yên tâm, chỉ cần người tỏ ra ngoan ngoãn, nếu ưng thuận chịu phục bổn hội thì càng tốt, nhất định sau đó người sẽ mặc tình no say. Và nhớ đừng giở bất kỳ thủ đoạn nào với bộ dạng quá thê thảm của người lúc này. Hà hà...

Bị đưa đi thêm một đổi khá lâu nữa, Châu Sách phát hiện xa xa phía trước đã có chút ánh sáng mờ nhạt:

- Có phải lão đưa ta đi xuyên suốt từ đầu này đến đầu kia của một ngọn núi? Ất hẳn quý hội phải mất rất nhiều thời gian mới kiến tạo được xuyên sơn đạo này?

Lão gật:

- Chớ đa sự. Và tốt nhất kể từ nay người nên câm miệng. Chỉ lên tiếng khi có lão phu hoặc ai đó được phân phó cật vấn người. Rõ chưa? Hừ!

Chỗ mờ nhạt rồi cũng tỏ dần, lộ rõ chỉ là một chốn lộ thiên hạn hẹp và chưa phải là điểm tận cùng của xuyên sơn đạo này giờ từng đi qua.

Và ở đây, với sự hiện diện cùng lúc của những bảy tám nhân vật đều che kín diện mạo, lão Trịnh chột quảng Châu Sách ra phía trước:

- Lão phu có may mắn tìm thấy gã. Chư vị định thế nào? Có cần đưa đến chỗ Hội chủ chăng?

Một mônng diện nhân lên tiếng:

- Gã vẫn chưa chết? Thật không sao hiểu được. Trong khi ấy, bao nghĩa sĩ do bổn hội hao tổn rất nhiều tâm huyết để đào luyện đều vì gã đã phải tan xương nát thịt. Chư vị có cách giải thích nào chăng?

Châu Sách khi bị quảng xuống, đang lồm cồm đứng dậy:

- Đại Trạng Nguyên? Ta vẫn nhớ giọng nói này. Là Đại Trạng Nguyên chăng?

Một mônng diện nhân khác hừ nhạt:

- Bốn hội với chủ trương cần giữ kín hành tung hầu để bề cùng nhau chủ trì công đạo. Gã này, tội thứ nhất là đã gây tổn thất quá nhiều, hại chết gần trăm nghĩa sĩ Bạch Điện Lĩnh Công Tâm; tội thứ hai là dám nói thẳng tính danh của một trong chúng ta, quả không thể tha thứ.

Các môn đồ còn lại cùng lên tiếng:

- Không sai. Mỗ đề xuất nên biệt giam gã vĩnh viễn. Vì không thể để lộ tung tích bốn hội nhất định sẽ do gã làm lộ ra.

- Sao không kết liễu hẳn?

- Nếu vậy, phải chờ ý kiến Hội chủ.

- Cũng không cần. Vì xem ra muốn giết gã cũng khó.

- Sao lại khó?

- Phải đó. Muốn giết cứ giết, sao lại bảo như vậy, tựa hồ bảo gã vì bất tử nên không có cách nào kết liễu?

Giọng của Đại Trạng Nguyên cười cười:

- Có ai mà mãi bất tử? Duy có điều, thật lạ là tại sao dù là hỏa dược cũng không khiến gã vong mạng? Có gì bất thường chăng?

Lão Trịnh gật đầu:

- Như lão phu đã bẩm báo, cùng với ả họ Đường, gã có thể đã luyện qua và luyện thành tuyệt kỹ Kỳ Lân. Hay là...

Các môn đồ nhân lao xao:

- Kỳ Lân bảo điển?

- Kỳ Lân Y Giáp?

- Vậy không thể giết gã thật ư?

- Có nhờ Kỳ Lân Nhãn Tăng chăng?

- Phải rồi... phải rồi Lão Trịnh ngơ ngẩn:

- Phải rồi là thế nào? Liên quan gì đến Kỳ Lân Nhãn Tăng ngoại trừ một điều quả quyết ai cũng biết là Kỳ Lân bảo điển hiển nhiên do Kỳ Lân Nhãn Tăng lưu lại?

Thanh âm của Đại Trạng Nguyên lại vang lên, Châu Sách càng nghe càng thêm minh định môn đồ nhân đang phát thoại nhất định là Đại Trạng Nguyên đã từng chạm trán:

- Trịnh Bất Vi lão huynh thật là không hiểu ư? Vậy nói đi vì sao dị nhân đó trong danh xưng có chữ Nhẫn? Phải chăng vì có bản lĩnh đặc dị, dù phải đối đầu bất kỳ sở học tuyệt kỹ nào cũng vô khả bị gây tổn thương? Nhờ vào đâu vậy nếu không nhờ đã đặc luyện Kỳ Lân bảo điển? Gã kia cũng tương tự. Chỉ như thế dù hỏa dược hủy hoại gã cứ vô sự.

Các môn diện nhân khác lại phụ họa theo:

- Bản lĩnh này không phải ai cũng may mắn đặc luyện. Khó đến nỗi đã lâu này chẳng ai còn dám tin đó là sự thật. Thế là kể như chuyện chỉ có trong truyền thuyết.

- Không sai. Vậy thì cần nghĩ cách giết gã.

- Liên quan Đường gia chẳng?

- Cũng khó nói. Nhưng cứ theo cung cách hành sự của Xuyên Cương môn lúc này mà nói, quả thật chẳng nên lưu gã lại.

- Không chỉ Thượng Quan phủ gia, gần đây ngoài Lã gia còn thêm Mộ Dung gia cũng bị Xuyên Cương môn dốc lực thăm sát. Gã đã vô can thì chỉ là lúc này. Vạn nhất sau này có thêm gã, Xuyên Cương môn còn lộng hành đến đâu. Nếu loại bỏ gã càng sớm càng tốt. Vì sự an nguy của võ lâm, mong chư vị cạn suy và định đoạt.

Châu Sách rúng động:

- Này, đừng ghép tội tại hạ vào Xuyên Cương môn. Hoặc giả nếu lão Trịnh đây từng bảm báo thì hẳn chư vị cũng đã từng biết giữa tại hạ và Xuyên Cương môn từng có kết thúc thế nào. Đúng chẳng, lão Trịnh?

Lão Trịnh cười khẩy:

- Dù đúng thì đã sao? Bởi bốn hội ngay từ ngày đầu khai sáng đã có những ấn định. Và bất luận việc gì, hoặc nhất định phải đoạt số phận ai đó, một khi đã được đại đa số đồng thuận thì không còn gì tranh cãi. Rõ chưa?

Giọng Đại Trạng Nguyên vang lên:

- Người tuy vô can nhưng lại đang đặc luyện sở học từng do Đường gia chiếm hữu, Xuyên Cương môn lại do người của Đường gia hiện thao túng, gần đây luôn gieo rắc các kinh hoàng. Thử hỏi, lưu người lại, vạn nhất Xuyên Cương môn thuyết phục được người thì hậu quả có phải sẽ thêm khốc hại hơn chẳng?

Một mông diện nhân khác quả quyết:

- Để chi trì chính nghĩa, vì sự an nguy của đại cục võ lâm, bốn hội đã ấn định bằng mọi giá phải tiêu trừ Xuyên Cương môn. Về phần người dĩ nhiên cũng chung số phận. Chư vị nghe đây, phần mỗ là chữ “Hắc”.

Đại Trọng Nguyên gật đầu:

- Vậy là một ý. Mỗ cũng chữ “Hắc”. Xin tất cả cứ nêu đề xuất, nếu chưa thật ngã ngũ thì sẽ cùng nhau tính ý Hội chủ.

Những mông diện nhân còn lại dù có phân vân dự dự hay không thì cuối cùng cũng nêu chủ ý giống nhau. Đều bảo phần họ là chữ “Hắc” và theo Châu Sách tự đoán hiểu thì chữ này nghĩa là thuận, là quyết định không thể dung tha Châu Sách dù với bất kỳ nguyên do nào.

Kể cả lão Trịnh cũng dự phần:

- Nếu vậy, đương nhiên mỗ cũng theo chư vị.

Chợt Đại Trọng Nguyên nhìn lão Trịnh từ hai lỗ thủng được khoét sẵn ở túi vải phủ che kín diện mạo:

- Có điều này nhất định Trịnh Bất Vi lão huynh chưa minh bạch. Là vừa nãy, trước lúc Trịnh lão huynh đưa gã kia về đây, quả thật mọi người có bàn định về thân phận cùng tư cách của lão huynh lúc này. Và tất cả cũng đã an định, đều giành cho Trịnh lão huynh một chữ “Hắc”. Ất Trịnh lão huynh đang tự hỏi và nhất là đang muốn biết vì sao bị đối xử như thế, đúng không?

Thần sắc vụt biến đổi, lão Trịnh lập tức phóng người lao đi.

Vù...

Nhưng...

Coong... Coong...

Những loạt âm thanh chát chúa bỗng vang lên và lập tức hiển hiện ra một vùng khung bằng thiết luyện thật to chẳng rõ từ đâu có nhưng khi đã hiển hiện thì kể như toàn bộ phạm vi khu vực lộ thiên đều bị vây kín.

Lão Trịnh không kịp lao thoát, đành khựng lại, vừa giận và lay giật vào khung thiết luyện rầm rầm:

- Bọn người thật bỉ ổi, hạ lưu, đê tiện. Sao nữ dùng cách này đối xử với lão phu?

Kể cả Châu Sách và đúng tám môn đệ nhân cũng đã bị giam chung vào khung thiết luyện to rộng. Một môn đệ nhân bảo:

- Bốn hội thoát kỳ thủy sáng lập nào sá gì việc xuất thân của Trịnh lão huynh trước kia là chính hay tà? Tuy nhiên, sau thời gian đã qua, như Trịnh lão ngày càng tỏ ra quen thói lừa dối mọi người. Qua đó đủ biết Trịnh lão chẳng thật tâm, không những vậy mà còn biểu lộ nhiều tư tưởng hầu thu lợi bản thân, Trịnh lão không thừa nhận ư?

Lão Trịnh tỏ ra quá khiếp đảm, đến nỗi vẫn cứ lay giật vào khung thiết luyện thật dữ dội. Dù vậy, khung thiết luyện quá chắc chắn, vẫn không suy chuyển chút nào, làm Châu Sách kinh ngạc, chẳng rõ tại sao lại quá khiếp đảm như vậy.

Và rồi Châu Sách cũng hiểu, thoát tiên là từ một câu hỏi thật lãnh đạm của Đại Trạng Nguyên:

- Thiết huynh định tự xử hay thà phản kháng, mưu cầu tìm sinh lộ?

Lão Trịnh quày quả quay trở lại, đi đến cạnh Châu Sách:

- Tuy lão phu không tham sinh úy tử nhưng nếu có chết thì cũng phải chết sao cho đáng mặt đại trượng phu. Được, lão phu chấp thuận thà tận lực đối đầu cùng hợp chiêu bát thức của bọn hạ lưu các người.

Châu Sách hoang mang nhìn lão Trịnh:

- Thế nào là hợp chiêu bát thức?

Không đợi lão Trịnh trả lời, một môn đệ nhân đã ngạo nghễ giải thích:

- Cả người cũng vậy. Hãy chuẩn bị đi. Vì bốn hội tám người sẽ cùng nhau thi triển hợp thức tám chiêu, nghĩa là từ tám phương sẽ cùng ép dồn chân nguyên nội lực vào giữa. Dĩ nhiên nếu có thể thì người cứ tha hồ vận lực kháng lại, cho dù đó chỉ là hành vì vô ích, vì kể cả người cùng lão Trịnh cũng phải bị ép dồn đến tự vỡ kinh mạch lẫn lực phủ ngũ tạng và phải chết. Rõ chưa?

Lão Trịnh bỗng thở dài thườn thượt:

- Chưa ai toàn mạng một khi đã bị ấn định xử theo cách này. Tóm lại, lão phu sở dĩ chấp thuận đối đầu chỉ hoàn toàn dựa trên sở học đặc dị của người. Nếu người thoát thì lão phu cũng thoát. Nhược bằng chẳng thể thoát

thì người hãy tự mừng tượng xem tử trạng của lão phu và của người sẽ thế thảm thế nào với toàn thân vì bị ép dồn đến phải tự vỡ toang thành muôn nghìn mảnh vụn?

Châu Sách dần biến sắc mặt, nhất là khi thấy tám môn diện nhân dần tản khai, bốn phía bốn người và cũng có bốn người nữa chiếm lĩnh ở bốn góc của khung thiết luyện. Châu Sách kêu:

- Chờ đã. Vì tại hạ muốn hỏi. Thứ nhất, có thể chờ khi tại hạ tọa công hồi phục toàn bộ chân nguyên chăng? Thứ hai...

Đại Trọng Nguyên ngắt lời:

- Người đừng nuôi ảo vọng. Vì cho dù có hồi phục toàn bộ chân nguyên hay không thì bất luận thế nào cũng vô khả thoát chết dưới hợp chiêu bát thức của bốn hội. Ha ha ha...

Tám môn diện nhân từ tám phía bắt đầu cất tay dần lên, khiến Châu Sách càng thêm kinh hãi và lại khẩn trương kêu, khẩn trương hỏi:

- Khoan đã. Vì thế nào cũng xin cho tại hạ chết minh bạch. Là phải chăng tất cả chư vị vì từng hủy diệt Đường gia, nay do sợ Xuyên Cương môn báo phục nên quyết đối phó tại hạ?

Đại Trọng Nguyên lại cười:

- Chớ nói nhảm. Bốn hội tự có phận sự chủ trì công đạo, đâu thế là hung thủ gây bất kỳ thảm trạng nào? Và về phần người thì vẫn phải chết, chỉ ít là đền mạng cho bao nghĩa sĩ Bạch Diện Lãnh Công Tâm. Mau khai hợp chiêu bát thức. Ha ha...

Cả tám môn diện nhân lập tức nhả kinh, đồng loạt từ tám hướng, một diễn biến báo trước viễn cảnh sẽ đưa đến hậu quả tàn khốc như thế nào cho bất luận một ai bỗng là đối tượng cho hợp lực này từ từ dồn ép dần vào giữa.

Lão Trịnh vụt ngưng động thần sắc, hờm sẵn chân lực chuẩn bị và hối hả gọi Châu Sách:

- Dù thế nào cũng đừng thúc thủ. Mau hiệp lực cùng lão phu.

Bất chợt Châu Sách vùng cười vang và từ bộ dạng thế thảm chợt trở nên khí thế uy lẫm với toàn thân vụt lao thẳng về mỗi một phía là phía tả:

- Để xem chư vị liệu có cách nào giết được ta. Và cũng nên cho biết lư sơn chân diện mục của chư vị là thế nào. Đờ! Ha ha...

Ào...

Châu Sách dẫu nhanh vẫn suýt nữa bị hợp chiêu bát thức chấn lùi. Nhưng nhờ có sẵn chủ tâm nên ngay khi có cơ hội tiếp cận mông diện nhân đã chọn, Châu Sách lập tức xuất trảo, chộp nhanh vào túi lụa che kín dung diện của nhân vật này.

Vù...

Mông diện nhân đành nghiêng đầu lách tránh, là phản ứng quả nhiên cao minh lợi hại.

Nhưng Châu Sách lại cười và dễ dàng hạ nhanh chiêu trảo chộp ngay vào khuỷu tay đối thủ:

- Tôn giá lắm kể rồi. Vậy phiền tôn giá cùng nhau đổi chỗ nha. Ha ha...

Châu Sách kéo mạnh mông diện nhân nọ ra giữa, cũng thuận tay đẩy về phía lão Trịnh:

- Lão Trịnh nếu muốn thì đây là đối thủ cho lão tha hồ công bằng cùng tử đấu. ha ha...

Cục diện chợt xoay chuyển khiến hợp chiêu bát thức kể tự vỡ ngay từ lúc khởi đầu, khiến các mông diện nhân còn lại, kể cả Đại Trạng Nguyên cũng phần nộ lao ào ào vào một mình Châu Sách:

- Tiểu tử thật trá ngụy. Nhưng người tự vào đây chính là tự dẫn thân đến nạp mạng. Giết - Không được để tiểu tử thoát. Giết!

- Đờ chiêu!

- Khai thủ!

Ào...

Vù...

Lão Trịnh có dịp phát tác bao căm phẫn:

- Hảo tiểu tử, nếu phen này thoát, lão phu dù phải gọi người là tiểu lão ca cũng mãi nguyện. Còn nếu phải chết, ha ha..., ngại gì ta không tung hoành cho chúng biết tay. Xem chiêu! Ha ha...

Ào...

Châu Sách tự lượng sức mình, đành liên tục thi triển Du Phong công phu, chỉ khi thật sự có cơ hội mới dám mạo hiểm chuyển qua Kỳ Lân bộ, tiếp cận một ai đó chưa rõ diện mạo và dùng trảo Cuồng Lân phản công, hy vọng đây là cách loại dần đối phương.

Nhưng những môn diện nhân nếu kể là đồng hàng với Đại Trạng Nguyên thì quả thật thân thủ bản lãnh mỗi người đều đã đạt mức tuyệt đại thượng thừa. Nếu họ chưa thể đắc thủ, do Châu Sách có Du Phong công phu quá lợi hại thì ngược lại một cơ hội cực nhỏ cho Châu Sách loại bớt dần một đối thủ cũng chưa hề tìm thấy.

Cục diện vì thế mãi chi trì, khiến Châu Sách rồi cũng nhận ra đâu là hệ quả tất yếu chỉ đưa đến bất lợi cho Châu Sách - vì chân lực rồi cũng đến lúc cạn kiệt - thế nên Châu Sách lập tức thay đổi đấu pháp và quát:

- Muốn chi trì chờ đến khi ta cạn kiệt ư? Vậy lũ vô sỉ bọn người hãy tiếp chiêu.

Châu Sách xuất phát liên hoàn cả mười kích.

Ào...

Ở phía chính diện, lập tức có hai môn diện nhân cùng hợp lực ứng phó:

- Thiển Điện công phu ư? Nhưng chỉ vô dụng thôi.

- Tiểu tử sao kiên luyện quá nhiều sở học? Đây là hậu quả nếu ngày hôm nay không thể loại trừ. Đờ!

Bùng...

Chấn kinh đẫy Châu Sách thoái hậu, nhưng chỉ thoát cái Châu Sách đảo qua bên hữu:

- Không nhận ra Thập Hoàn Chuyển công phu của Võ Lâm thập nhất hung ư? Hãy xem lại đây.

Ào...

Những môn diện nhân lần này bị Châu Sách chọn làm đối tượng nhờ vậy mới nhận ra:

- Quả là Thập Hoàn Chuyển công phu. Nhưng sao chẳng thấy lợi hại như Võ Lâm thập nhất hung từng phô trương?

- Đại Hung tuyệt tích lâu rồi. Võ Lâm thập nhất hung còn lại ắt vì thế bị khiếm khuyết, khiến công phu Thập Hoàn Chuyển trở nên tầm thường.

Nào ngờ đâu đang xuất lực, Châu Sách vụt đảo người ngoặt qua một bên dù cũng dùng công phu Thập Hoàn Chuyển chủ động tấn công hai môn diện nhân khác:

- Muốn biết công phu có thật lợi hại hay không thì hãy xem đây. Ha ha...

Ào...

Đại Trọng Nguyên bỗng khẽ kêu lên:

- Đề phòng tiểu tử luôn có nhiều kế trá nguy khó lường. Hay là...

Và bất chợt Châu Sách lại ngoặt chuyển, lần này là lao nhắm vào Đại Trọng Nguyên:

- Có phải lão đã đoán biết ta thế nào cũng thi độc? Vậy xem đây. Trúng! Ha ha...

Châu Sách hươ tay tả, làm Đại Trọng Nguyên dịch tránh qua hữu, thế là lập tức hữu kinh của Châu Sách bật nhanh ra, võ chính diện và thật mạnh vào Đại Trọng Nguyên.

Ào...

Đại Trọng Nguyên bị mắc lừa, lập tức phản hận gầm vang:

- Người thật giáo hoạt. Nhưng một chiêu Thất Tình Lục Dục đâu dễ đắc thủ với lão phu tử ta. Hãy xem đây!

Ầm!

Châu Sách bị kích lùi, chợt hiểu Đại Trọng Nguyên vì có thân thủ tuyệt phạm nên cũng kịp tung một chiêu Thất Tình Lục Dục đối phó và ai nội lực thâm hậu hơn ắt chiếm lợi thế.

Đại Trọng Nguyên nhờ chiếm lợi thế nên lại quát:

- Đừng chần chừ nữa. Cứ thi triển hợp chiêu dù chẳng đủ bát thức. Khai này!

Ào...

Ba môn diện nhân khác lập tức đáp ứng, cũng khẩn trương xuất thủ mỗi người một chiêu Thất Tình Lục Dục:

- Đừng bỏ lỡ cơ hội này. Khai này!

- Tiểu tử đang dần kiệt quệ, không lúc này thì chờ lúc nào. Đánh!

- Mỗ cũng hợp một chiêu.

Ào...

Vù...

Vì thế, lần đầu tiên Châu Sách được nếm mùi thế nào là sự lợi hại của hợp thức hợp chiêu hình như chỉ có ở công phu Thất Tình Lục Dục. Và từ bốn phía lập tức xuất hiện một áp lực cực kỳ uy mãnh dồn nén thật nhanh vào chính giữa là toàn thân Châu Sách, khiến đến cả thở Châu Sách cơ hồ cũng cảm thấy đang dần khó khăn.

Kinh tâm, Châu Sách lập tức trụ bộ, vận dụng toàn bộ chân lực và vùng hất mạnh ra:

- Chớ mong toại nguyện. Khai!

Ầm!...

Bốn kích liên tiếp tuy không đồng loạt vẫn làm Châu Sách chao đảo ngã nghiêng, ngờ không bảo giờ dừng.

Ngược lại, phản ứng từ sự vận lực của Châu Sách cũng làm đối phương, cả bốn môn diện nhân đều bật thoái hậu và thật lạ là cả bốn đều bị lùì đến tận khung thiết luyện.

Nhưng sự thật không phải do họ quá kém đến bị chấn lùì như vậy. Châu Sách chợt hiểu điều đó khi phát hiện quá muộn màng là lúc bản thân còn mãi chao đảo lắc lư thì bốn môn diện nhân ngay khi bật lùì đến tận khung thiết luyện thì lập tức cả bốn cùng có thái độ cử chỉ tương tự nhau. Là họ vừa khẩn trương lập lại đấu pháp hợp chiêu, hiển nhiên cũng hướng vào Châu Sách vẫn đang lắc lư ở giữa, họ vừa hối hả gọi bọn môn diện nhân còn lại:

- Đúng lúc rồi. Chư vị chờ gì nữa, chưa lùì lại mau?

- Mai khai diễn hợp chiêu bát thức trước khi tiểu tử kịp có lại phản ứng như lúc này.

- Mau. Cũng chẳng cần quan tâm đến lão Trịnh.

- Khai thủ.

Tất cả bọn họ đã có sẵn dự mưu, vì thế phối hợp thật đồng bộ. Để khi Châu Sách cùng chung tâm trạng thất kinh như lão Trịnh Bất Vi, sợ nhất là bị hợp chiêu bát thức gây hậu quả khốc liệt, thì cả tám môn diện nhân đã đồng loạt phát kinh và Châu Sách thoát nhìn qua cũng biết mỗi người trong họ đều đang thi triển mỗi người một chiêu dù khác nhau nhưng cùng chung

một pho chương Thập Tam Chiêu Thất Tình Lục Dục có uy lực cực kỳ lợi hại.

Ào...

Vù...

Nhưng đang khi Châu Sách lẫn lão họ Trịnh vì hốt hoảng nên vội hợp lực đối phó thì...

Coong...

Khung thiết luyện chợt tự nhắc lên, tuy chỉ hơi cao hơn nền động một ít, nhưng vì đây là dự mưu của tám môn diện nhân nên thật nhanh, cả tám vội cúi thấp người xuống và vù vù mấy tiếng là họ đều lao thoát ra ngoài, kịp lúc khung thiết luyện lại nặng nề rơi xuống như cũ.

Coong...

Lão Trịnh hốt hoảng:

- Sao thế này? Tại sao lão phu chưa hề biết ở đây còn có thêm cơ quan ẩn tàng?

Đại Trạng Nguyên cười mãn ý:

- Thì biết lúc này cũng đâu phải quá muộn. Thôi, vĩnh biệt cả hai. Ha ha...

Nền động phần ở giữa khung thiết luyện chợt tự tách khai chia làm hai mảng và cả hai đều chúi dốc thẳng về phía dưới, nơi Châu Sách vẫn mãi lắc lư và hoang mang, còn lão Trịnh Bất Vi thì có phản ứng như thú phát cuồng, đang cố chồm người lao về phía khung thiết luyện.

Ngờ đâu, kể cả khung thiết luyện cũng dần thít lại từ bốn phía, đoạn nhất loạt đổ ập vào giữa, nơi phần nền động vì đã tách khai nên lộ một khẩu huyết không chỉ to rộng mà còn sâu thật sâu với phần đáy tí bên dưới cứ đen ngòm.

Châu Sách bị rơi với khắp xung quanh đều trống rỗng, chẳng có một chỗ nào để bầu vùi.

Và chỉ ngay sau đó, cả lão Trịnh cũng rơi cùng với toàn bộ khung thiết luyện, tạo nên một trọng lượng thật nặng cứ ầm ầm ngay bên trên đầu Châu Sách.

Ào...

Hỗ huyết đầu thể sâu đến vô tận. Vì thế, ngay khi bị ngã và chạm mạnh vào đáy vực, Châu Sách lập tức nằm im, hoàn toàn bất động, trong tư thế đã tự khoanh tròn từ lúc nào, tứ chi cùng thu kín, với giữa tứ chi là phần đầu càng được thu kín hơn, một tư thế khó biết Châu Sách đã chết hay vẫn sống.

Huych!

Và đến lượt lão Trinh cùng toàn bộ khung thiết luyện cũng rơi ầm ầm xuống, tạo nên tiếng gieo cực to như thể tiếng địa chấn khi chạm đáy vực.

Ầm!

Khung thiết luyện vỡ vụn tạo nên chuỗi tiếng loảng xoảng kéo thật dài. Để cuối cùng thì ở đáy vực chỉ còn lại mỗi một sự tĩnh lặng vĩnh hằng tha hồ ngự trị tương tự bóng đêm đen luôn dày đặc phủ kín tất cả, từ khung thiết luyện bị vỡ toang văng vụn tứ phía đến hai thân hình hiển nhiên khó thể nguyên vẹn.

KỶ LÂN BẢO ĐIỂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Cứ Ngờ Tối Độc Phụ Nhân Tâm - Nhưng Nào Bằng Tham Tâm Đồ Bá

Nhưng bóng tối và sự tĩnh lặng ở đáy hố huyết chẳng ngưng trệ được bao lâu thời gian. Vì sau đó tất cả đều bị phá vỡ bởi không biết cơ man nào là lửa với củi củi luân phiên, kỳ thực là lũ lượt ném từ trên xuống.

“Rào...”

Thoạt đầu nếu lửa củi khó thể bùng cháy lớn vì đáy hố huyết khá rộng, phần thì lửa củi cũng giảm bớt sức cháy do phải rơi vượt quãng đường khá xa sâu nhưng khi chúng rơi nhiều, xếp chất chồng lên nhau, tự hun đến khi đạt đủ sức nóng cần thiết thì lửa bắt đầu phừng phừng cháy cất ngọn thật cao.

“Phừng...”

Lửa cháy soi sáng khắp đáy huyết, lan theo các thành, chiếu dọc lên cao, nhờ đó cho thấy lác đác dọc theo thành hố huyết có dạng tròn tròn cũng có nhiều chỗ tối, do đột ngột hõm sâu vào khiến ánh hỏa quang dù tỏ rạng đến đâu cũng không thể tự ngoặt cong để chiếu vào các hòm ấy.

Ở một trong những hòm sâu tương tự, thật bất ngờ là đang có Châu Sách chẳng rõ đã từ dưới đáy leo ngược lên từ lúc nào, cứ nhúi người cố ẩn vào càng sâu càng tốt và chỉ đưa lưng ra ngoài, có vẻ muốn che chắn phần mặt có thể dễ bị bỏng nếu để sức nóng hừng hực từ phía dưới phủ ập vào.

Và Châu Sách dự liệu đúng. Củi lửa từ đáy hố huyết do bị ném chất chồng nhiều thật nhiều nên ánh hỏa quang giả như chỉ chiếu hắt lên độ năm trượng thì sức nóng hừng hực cũng từ dưới bốc lên lại đạt khoảng cách nhiều hơn năm trượng bội phần. Rất nóng và là sức nóng đủ để hủy diệt tất cả. Đến như toàn bộ khung thiết luyện võ vụn lúc này cũng đang dần rệu rã,

cong dóm dó lại do không chi trì nổi với sức nóng của ngàn ấy củi lửa cùng cháy.

Dù vậy, chỗ Châu Sách đang ẩn náu vẫn may là cũng khá sâu, đủ để phần lưng của Châu Sách không những tạm chi trì cùng sức nóng hừng hực phía ngoài mà còn giúp một nhân vật nữa, thật tình cờ là cùng ẩn một chỗ với Châu Sách, cũng chưa đến nỗi bị sức nóng gây khốn đốn trăm bề.

Nhưng có phần khác với Châu Sách, nhân vật nọ khẽ rên:

- A... nơi đây là đâu? Sao nóng thế này?

Châu Sách đã hướng lưng ra ngoài nên lúc này mặt đang hướng và nhìn nhân vật nọ nằm cạnh bên nhưng sâu hơn so với Châu Sách:

- Lão không nhớ gì ư? Chúng ta đã bị rơi từ trên cao xuống. Khắp thân lão tuy đoạn gãy nhiều chỗ nhưng may đầu lão vẫn còn khiến sinh mạng lão cũng còn tạm chi trì. Còn nóng ư? Bọn Đại Trạng Nguyên, Hắc Minh hội độc ác còn chủ tâm hỏa thiêu sạch mọi thứ. Đã ném rất nhiều củi lửa xuống đáy hồ huyết. May cho lão chưa đến nỗi phải bị thiêu cháy thành than. Và hiện nay ta đang cùng lão tạm náu chỗ này. Hãy cố chịu đựng. Chẳng bao lâu nữa đâu toàn bộ sức nóng rồi cũng tàn dần theo lửa. Khi đó...

Nhân vật nọ chột kêu, cơ hồ rất hoảng loạn:

- Tay của lão phu... Chao ôi, tất cả đều gãy đoạn, như thế này thì sống sao được nữa? Trịnh Bất Vi ta làm sao sống được nữa đây? A...

Châu Sách khẽ gắt:

- Nếu chẳng thế sống thì để kẻ khác sống. Bởi lão hô hoảng thế này có khác nào gây kinh động, tạo cơ hội cho lũ ác độc bất nhân lại tìm cách hủy diệt ta? Hay lão muốn ta điểm tử huyết, giúp lão chết nhẹ nhàng mau chóng? Có biết ta phải vất vả thế nào để vừa vội tìm được chỗ này và lại vừa khẩn trương đưa lão lên chằng? Cho lão hay, toàn thân ta cơ hồ xương cốt cũng gãy rời. Nhưng nếu bảo phải chết để lũ độc ác trên kia toại nguyện thì ta quyết không bao giờ chấp nhận.

Lão Trịnh dần trấn định:

- Người dù bị rơi tương tự vẫn vô sự? Là nhờ Kỳ Lân bảo điển ư?

Châu Sách cười khẩy:

- Đây là lúc nào mà lão còn quan tâm lẫn động tâm về tuyệt kỹ võ học? Nhưng do lão sắp chết, ta cũng chẳng giấu lão làm gì. Kỳ Lân bảo điển còn có duy nhất một yếu quyết nếu muốn tựu thành. Chính là câu: “Muốn tựu thành, tiên nhuộm huyết giáp y”. Giáp y chính là Lân Y Giáp. Gia mẫu ở họ Châu và từng là ngươn phối kế tiếp của Đường Như Sơn. Thừa còn mận nòng, Đường Như Sơn có ban tặng cho gia mẫu một mảnh Lân Y Giáp, luôn mặc phủ trước ngực để gọi là tự hộ mạng. Và năm đó, khi Đường Như Sơn đã chán chê, ắt đang mê luyện một nữ nhân khác, chính là thân mẫu của Đường Phi Thạch sau này, Đường Như Sơn đã nhẫn tâm sát hại mẫu thân ta, hành hạ đến độ huyết tuần chảy lai láng, đương nhiên kể cả Lân Y Giáp cũng bị nhuộm huyết. Thật may là cùng lúc đó, ta vì chỉ còn là một ấu nhi, như chưa đủ tuổi tôi, lại được mẫu thân bảo bọc, cứ khư khư ôm giữ trong lòng, máu huyết khi nhuộm đẫm Lân Y Giáp cũng phủ nhuộm toàn thân Châu Sách ta. Và may nữa là ta được Đường Như Sơn thương hại tha mạng, nhưng chẳng hề biết đã vô tình giúp ta một cơ hội độc nhất vô nhị để sau này luyện thành tuyệt kỹ Kỳ Lân. Và đó là nguyên do khiến ta đã có lần dù chưa thủ đắc sở học Kỳ Lân ẩn giấu ở Đường gia vẫn may mắn thoát chết khi bị hỏa dực đủ uy lực hủy diệt tất cả. Đó là lần lão nhẫn tâm bỏ thoát đi một mình sau ba năm bị Hà Khưu Bích cùng Võ Lâm thập nhất hung sinh cầm. Lão nhớ chứ?

Lão Trịnh dần vỡ lẽ:

- Nhưng Lân Y Giáp gồm hai mảnh. Người biết chuyện này chẳng? Nhưng thôi, những chuyện tương tự cơ hồ chẳng còn liên can đến một kẻ sắp chết như lão phu nữa. Bất quá lão phu chỉ có một thỉnh cầu. Nếu người thuận tình và hứa đừng để lão phu thất vọng, thì đổi lại, lão phu cũng hứa tận tâm chỉ điểm người một trong Thập Tam Chiêu Thất Tình Lục Dục từng do lão phu sở hữu.

Châu Sách cười thầm trong lòng nhưng ở ngoài thì lại vờ nhăn mặt:

- Làm gì cứ như trấn trời vậy? Thọ mạng của lão sau kiếp nạn này ắt vẫn còn dài, đừng quá bi quan.

- Người nhờ có tuyệt kỹ Kỳ Lân, đâu như lão phu lúc này cơ hồ khó thể chi trì lâu hơn với sức nóng e sẽ còn kéo dài rất lâu.

Châu Sách thở ra:

- Ta cũng hiểu. Bằng chứng là hình như y phục phía sau lưng ta từ này giờ đã bị vỡ vụn dần thành tro bụi. Nhưng cũng khuyên lão hãy tiếp tục chi trì.

- Lão phu cũng hiểu tử kỳ vậy là đã điểm. Là điều lẽ ra đã xảy đến cho lão phu từ bốn mươi tám năm trước nếu như đừng có người đó đột ngột xuất hiện thế mạng.

Châu Sách động tâm:

- Sao? Hạng người quý quyết như lão cũng có nhân vật nguyện ý chết thay ư? Ai vậy?

Lão Trịnh Bất Vi thở dài:

- Nói đúng hơn chính lão phu đẩy người đó vào chỗ chết. Sau này ngẫm lại, lão phu tội cùng hối hận, quyết chuộc lỗi bằng cách tự hứa với lòng, thề truy nguyên hung thủ, vừa báo thù cho người đó vừa tự phục hận cho bản thân. Người có biết lão Phán Quan Nhất Phát Nhất Tiễn?

- Có phải lão này ở họ Hà và từng bị lão hại để chết thay cho lão như vừa bảo?

- Không phải. Lão Phán Quan với thuật dụng độc tội cùng cao minh, cứ mỗi lượt phát tay là ung dung tiễn một mạng người. Hạng như lão Nhất Phát Nhất Tiễn Phán Quan Hà Thiên Đạo đâu phải dễ để lão phu hay bất luận ai hãm hại? Trái lại, chẳng rõ do sơ sẩy thế nào, Hà Thiên Đạo đã để mất đi một lọ độc dược. Chính là chất độc sau đó được hung thủ dùng để uy hiếp và buộc lão phu phải chỉ điểm lại cho y một chiêu Thất Tình Lục Dục từng sở hữu. Cũng may lão phu kịp thoát. Và trên đường đào tẩu, lão phu đâu ngờ đã tự làm độc chất mau phát tác. Chỉ biết mắt mỗi lúc một thêm mờ, tâm can thì dần nóng, đến độ khi gục ngã dù may mắn có người phát hiện, lão phu vẫn chẳng nhận biết đây là ai. Thế là trong cơn mê muội, sau này mới biết đã bị đục hỏa công tâm, lão phu không những đã khiến người đó bị thất tiết mà còn tự sang độc, làm người đó chỉ ba ngày sau phải thảm tử.

- Dục hỏa công tâm? Là sao? Và sau khi sang độc thì thế nào? Há lẽ lão đột nhiên vô sự?

Lão Trịnh lại thở dài:

- Người không hiểu thật ư? Có nghĩa là chất độc đã làm lão phu mờ lý trí, chỉ biết thỏa mãn dục vọng đột ngột bùng phát như thú vật. Còn người đó ư? Vì là nữ nhân, lại bị lão phu hành xử lúc bất ngờ, nói thẳng ra là lão phu đã cưỡng nhục người đó, cũng không ngờ đây cũng là cung cách duy nhất để lão phu tự giải độc. Người đã nghe danh xưng Trường Phát Tiêu Dao bao giờ chưa? Chính là Tiêu Dao Tiên Tử, cũng là nữ nhân vô tình bị lão phu hãm hại.

Châu Sách nhớ ngay câu chuyện từng do Thượng Quan lão thái thái dù nói phớt qua cũng đã đề cập đến tử trạng thảm của một trong Tam tiên, đại tỷ của Kim Hồ Điệp Tiên Tử và của Thượng Quan lão thái thái Đinh Tam Liễu Tiên Tử:

- Là một trong Tam tiên?

Lão Trịnh thú nhận tiếp:

- Dĩ nhiên chưa bao giờ lão phu mến mộ hoặc ưa thích gì Tam tiên. Nhưng tử trạng của Tiêu Dao Tiên Tử đã làm lão phu thật sự hối hận. Và để báo thù, tình cờ lão phu dần phát hiện nhị tiên tử kia cũng chẳng thật lòng dù đã cùng Tiêu Dao Tiên Tử kết nghĩa tỷ muội. Lão phu bèn lân la tìm đủ cách để dò xét càng nhiều càng tốt về nhị tiên tử này.

- Vì thế lão mới bị Hà Khưu Bích, kỳ thực chính là ngoại diệt của Kim Hồ Điệp Tiên Tử đối phó và sinh cầm?

Lão bảo:

- Đó là chuyện về sau. Còn trước nữa thì lão phu có một phát hiện khác, liên quan đến xuất xứ võ học cũng như hạ lạc của hai trong Thập Tam Chiêu Thất Tình Lục Dục từng do Tiêu Dao Tiên Tử sở hữu. Đó là Tuyệt Tình cung với Cung chủ lúc này là thân mẫu của ả Đường Kim Phụng.

Châu Sách tỏ vẻ dừng dừng khi hỏi lại:

- Liên quan thế nào với xuất xứ võ học của Tiêu Dao Tiên Tử?

Lão đáp:

- Vì Tiêu Dao Tiên Tử từng một lần vì phần hận một nam nhân nên lập ra Tuyệt Tình cung. Nam nhân ấy sau khi phũ phàng bội bạc với Tiêu Dao Tiên Tử, ngờ thế nào hóa ra chỉ vì mê luyện một nữ nhân khác với một lời

được nữ nhân ấy hứa là sẽ giúp y trở thành bậc cái thế võ lâm. Sau đó, do Tiêu Dao Tiên Tử phát hiện mẫu tử Đường Kim Phụng ngẫu nhiên cũng cùng chung phận bạc, mới thu nhận thân mẫu Đường Kim Phụng làm truyền nhân, nghiêm nhiên sau này mẫu thân Đường Kim Phụng được tiếp nhận cương vị Cung chủ cung Tuyệt Tình.

- Vậy đâu là chủ hung thật sự trong toàn bộ câu chuyện lão muốn kể?

- Lão phu chưa nói sao? Ôi..., nóng đến chết thế này khiến lão phu mê muội, cứ ngỡ đã cho người biết rồi. Mà này, như người cũng đã biết Hà Khưu Bích vì là ngoại diệt nên từng mượn thân phận của Kim Hồ Điệp Tiên Tử cầu kết Võ Lâm thập nhất hung? Vậy thì càng dễ bày tỏ. Là thế này, nội tổ của Hà Khưu Bích là kẻ đánh cắp lọ độc dược của lão Phán Quan, cũng là bào huynh của y. Sau đó vì muốn độc chiếm nhất chiêu của lão phu nên y lập kế hạ thủ. Do mưu kế bất thành, y lại sợ bị lão Phán Quan rầy rà nên vội bỏ trốn, bỏ lại thân thi thể sau này chính là nội tổ mẫu và thân phụ của Hà Khưu Bích. Phần y, chạy đâu không chạy, lại tình cờ chạm trán kẻ từng phụ tình Tiêu Dao Tiên Tử. Sau đó, nghe nói cũng từ y khiến Tiêu Dao Tiên Tử vong mạng, kẻ phụ tình đặc ý, nhận y là đại ca kết nghĩa và rồi cả hai từ đó biệt tăm. Ý lão phu muốn thỉnh cầu người tiếp tục truy tìm. Nếu y nay vẫn còn tại thế ắt cũng xấp xỉ bát tuần. Riêng về kẻ bạc tình với Tiêu Dao Tiên Tử thì lão phu chỉ có mỗi một manh mối vồn vẹn, là hẳn dù được nữ nhân kia hứa sẽ đào luyện thành bậc cái thế võ lâm thì muốn tự thành, tự hẳn phải cam chịu bế quan khổ luyện ba năm liền. Nhưng đã lâu rồi, cũng ba mươi tám năm chứ ít gì, sao lão phu vẫn chẳng thấy bậc cái thế nào xuất hiện, quả không biết thực hư ra sao.

Châu Sách thoáng chấn động nhưng thay vì bày tỏ ý nghĩ đang có thì lại nói:

- Được ta hứa. Và lão đừng quên Châu Sách này bình sinh đã hứa gì thì quyết chẳng bao giờ sai lời.

Lão mỉm cười:

- Ý người muốn nhắc cũng nên đến lượt lão phu thực hiện lời hứa? Yên tâm. Bọn Đại Trạng Nguyên Hắc Minh hội theo lão phu tự tìm hiểu và biết thì chí ít bọn chúng cũng đã tự trao đổi để hiện sở hữu mỗi người từ năm

chiêu trở lên. Riêng người như mới chỉ có hai? Sở dĩ lão phu biết là nhờ nghe mẩu đối thoại giữa người và nhị lão tăng đạo lúc bị lũ Bạch Diện Lãnh Công Tâm lập trận vây hãm. Vậy để giúp người và lão phu dù gì cũng sắp chết, có mang theo e vẫn chẳng làm gì, lão phu nguyện chỉ điểm cho người không chỉ một chiêu mà còn thêm hai chiêu nữa đã lén đặc thủ từ những lần bọn Hắc Minh hội thăm thì nhưng giấu kín lão phu. Vì nếu người đủ bản lãnh đối phó và tiêu diệt bọn chúng thì âu cũng là cơ hội thay lão phu báo thù. Người hài lòng chứ?

Châu Sách càng cười thâm. Vì nói thật tâm, Châu Sách nào phải vì thương hại khi cứu và kéo lão cùng lên ẩn trên này:

- Vậy thì đa tạ lão. Nhân đây cũng xin hứa cho lão thật sự yên dạ, là Châu Sách này ngày càng thừa tâm cơ thủ đoạn, chỉ cần thêm bản lãnh nữa ắt có ngày lão sớm gặp lại bọn Đại Trạng Nguyên ngay tại quỹ môn quan.

Lão Trịnh cạn kiệt dần, có lẽ vì cũng đang dần mãn nguyện, chẳng cần gắng sức chi trì nữa nên sau khi truyền đạt và chỉ điểm cho Châu Sách đủ ba chiêu như đã hứa, lão thều thào:

- Một ân huệ cuối. Người hãy giúp lão phu ra đi thật thanh thoi.

Châu Sách nhẹ nhàng đáp ứng:

- Cũng là lần cuối, tiểu bối xin cung kính tiễn lão tiên bối về cửu tuyền. Vĩnh biệt!

Và Châu Sách không chỉ điểm tử huyệt lão mà vì đang cần y phục khác để thay cho bộ y phục của bản thân quả thật cứ dần bị sức nóng lúc hừng nhất làm cho vỡ vụn thành tro nên còn vừa chếp miệng áy náy vừa nhẹ nhàng cởi bỏ và tạm giữ lại y phục của lão:

- Xin đại lượng và một lần nữa xin vĩnh biệt Trịnh Bất Vi lão tiên bối.

* * * * *

Tương tự những giống bò sát hạ đẳng nhất, Châu Sách cẩn trọng dần nhích lên từng ít một với tứ chi luôn mò mẫm để tìm được những chỗ có thể bấu tay đặt chân là tăng thêm cơ hội tự thoát khỏi hố huyệt thật sâu.

Và Châu Sách càng tiến hành thì càng phát hiện đây là hố huyệt không hề do tay con người tạo ra. Bởi ở khắp thành hố huyệt có dạng hình ống tròn này quả thật có không ít những gờ đá mập mô lồi lõm, lại còn thi

thoảng xuất hiện những chỗ đột ngột tự hõm sâu vào và luôn được Châu Sách tận dụng, tạm làm chỗ nghỉ ngơi sau những lúc bầu vú tay chân cần trọng leo trèo không những thật vất vả khốn đốn mà còn luôn thập phần nguy hiểm.

Với nhận định đã có ngay từ lúc đầu, đề quyết hố huyết là do thiên tạo, Châu Sách sau đó chẳng hề ngạc nhiên khi có một lần phát hiện như vừa tìm thấy một chỗ hõm tuy không nhất quyết là phải sâu nhưng may thay đã bắt gặp vài làn gió mơn man thổi.

Thật kín đáo và nhất là thêm thập phần cần trọng hơn trước, Châu Sách lẳng lẳng lấy ra và nhẹ bật hỏa tập theo từng nhịp thật chậm.

“Xoạch...”

Lợi dụng những lần hỏa tập chỉ được bật nhoáng lên, Châu Sách quét nhanh đôi mục quang dò nhìn kỹ mọi cảnh quang xung quanh và phía trước càng nhiều càng tốt.

Chợt, từ đâu đó phía sau lưng Châu Sách đột ngột bật xé lên thành chuỗi thanh âm tợ tiếng rít gió.

“Viu...”

Châu Sách kinh tâm động phách, không thể ngờ bản thân dù hành động quá ư cần trọng đến vậy nhưng vẫn bị Hắc Minh hội phát hiện.

Châu Sách lập tức ngồi yên, tợ người vừa bị hóa đá để phập phồng chờ đợi một hiểm họa nào đó ắt sắp xảy đến dĩ nhiên là cho bản thân.

Nhưng đáp lại nỗi lo lắng của Châu Sách lại là vài lượt những tiếng rít gió nữa tiếp tục xuất hiện.

“Viu...”

“Viu...”

Quá kinh tâm, Châu Sách vội quay người trở lại và từ chỗ hõm sâu đang ẩn cứ căng mắt nhìn ra ngoài, dù chẳng thấy gì ngoài màn đêm đen dày đặc luôn hiện hữu và phủ kín khắp hố huyết.

Chợt tai của Châu Sách bắt gặp đâu như từ tận đáy hố huyết bỗng vang lên vài loạt tiếng gieo chạm nặng nề.

“Huych...”

“Huych...”

Không thể hiểu những chuyện gì vừa và đang xảy ra trong khi đối với bản thân lúc này quả thật chưa có chỉ dấu nào cho biết sắp bị hiểm họa như này giờ vẫn lo, Châu Sách lại thêm hoang mang khi nghe tiếng vài loạt rít gió nữa.

“Viu...”

“Viu...”

Tiếp đó, phần kết thúc của các loạt rít gió như chính là những tiếng gieo chạm nặng nề mà khi này thính lực của Châu Sách có bắt gặp.

“Huych...”

Và cuối cùng Châu Sách dần hiểu và hoàn toàn vỡ lẽ. Đây là đã có thêm nhiều kẻ xấu số nữa ắt vì đắc tội nên bị bọn Hắc Minh hội lập kế dùng thủ đoạn làm cho rơi cả vào hố huyệt.

Tuy nhiên, hiểu điều này thì lạ thay, chỉ do tâm cơ chột máy động mà thôi, Châu Sách bỗng hiểu và tự đoán thêm một vài điều khác rất có thể sẽ gây hệ lụy đến bản thân.

Thế là Châu Sách vội quay trở lại với những làn gió mơn man thổi vừa tình cờ cũng là may mắn phát hiện.

Và lần này, liều lĩnh hơn, Châu Sách cứ bật sáng hỏa tập.

“Xoạch...”

“Thật may!”.

Châu Sách vừa kêu thầm vừa vội vàng dập tắt hỏa tập để lập tức ba chân bốn cẳng chui nhanh vào một khe đá tuy hẹp nhưng lại là phương vị duy nhất đã luôn thổi phả ra những làn gió thoang thoang có thể sẽ là sinh lộ đang thật cần cho Châu Sách lúc này.

Nhưng đang khẩn trương vừa bò vừa chui thì từ mãi ở phía sau Châu Sách bỗng vang xé lên một tiếng chấn nổ thật to.

“Ầm...”

Rung động tâm can, Châu Sách càng khẩn trương hơn, vẫn hồi hải bò bất chấp ở phía sau hiện hãy còn nhiều loạt chấn nổ vang lên tiếp nối.

“Ầm... Ầm...”

Đã vậy, khe đá Châu Sách đang chui cũng chợt xuất hiện nhiều chỉ dấu như báo hiệu vì bị các loạt chấn nổ tác động nên chẳng bao lâu ắt sẽ sụp đổ

bất kỳ lúc nào.

Thế là điều đó rồi cũng xảy đến, thoát tiên là toàn bộ dọc theo khe đá, kể cả bản thân Châu Sách, đã bắt đầu xuất hiện trạng thái bị đu đưa rung chuyển bất thường.

Hồn bất phụ thể, Châu Sách chui nhanh hơn, cật lực hơn và luôn thăm cầu khẩn sao cho khe đá hãy mau mau hoặc là kết thúc hoặc là hãy đột ngột phình nở ra thật to, đủ để cho Châu Sách có thể đứng bật dậy và thi triển khinh công tẩu thoát thật lẹ trước khi bị khe đá đổ ụp chôn sống.

Nhưng điều đó không xảy đến như lòng Châu Sách thầm mong. Hay nói đúng hơn, khe đá tuy cũng chọt kết thúc nhưng lại đến với Châu Sách quá muộn. Khiến khe đá khi bắt đầu đổ ụp thì dù loạn thạch rơi chưa có dịp đề lên Châu Sách nhưng cùng với những loạn thạch ấy. Châu Sách cũng bị lực tác động hất bay đi đúng vào chỗ đột ngột kết thúc của khe đá, mở thành một huyệt khẩu quả thật chẳng biết sẽ dẫn đi tiếp đến đâu.

“Ào...”

“Rào...”

Vậy là một lần nữa, Châu Sách chỉ còn mỗi phương cách để tự cứu là vội khoanh tròn tứ chi, dùng thân thể và tứ chi che kín phần đầu, đành chấp nhận bản thân đang cùng nhiều loạn thạch tha hồ bị bay bắn nhưng chẳng biết sẽ bị bay bắn về đâu.

“Ào...”

* * * * *

- Mẫu thân sao nữ đối xử với hài nhi thế này?

Đó là câu hỏi đầy ai oán và hờn trách đã cất lên từ giữa một vùng loạn thạch.

Tuy nhiên, khi có câu phát thoại cất lên hầu đáp lại câu hỏi đầy ai oán vừa nãy thì phương vị phát ra câu đáp, lạ thay, lại xuất phát từ một chỗ cách khá xa vùng loạn thạch đang đề cập:

- Người hãy nên tự hiểu để thay vì oán trách cách xử sự của ta thì nên cam phận, chấp nhận mọi hình phạt hầu như chưa cân xứng tội của người.

- Quả thật hài nhi không hiểu. Hoặc giả mẫu thân phạt ý vì cho rằng mảnh phiến thạch có khắc ghi tuyệt kỹ Kỳ Lân hài nhi từng mang về đã

chẳng giúp hai mẫu tử ta đắc luyện như sở nguyện?

- Ngoài điều người vừa nói mà ta cho do người quá kém trí nên bị gã giáo hoạt họ Châu dùng thủ đoạn qua mặt, há lẽ ở người chẳng còn lầm lỗi gì nữa ư?

- Quả thật hài nhi chẳng nhận ra. Nhưng cho dù là có, mẫu thân ơi, sao từ lâu nay mẫu thân luôn quá nghiêm khắc, đến mức độ hôm nay lại nữa dùng hình phạt cực kỳ tàn nhẫn này?

- Người bất phục? Vậy ta nhắc người nhớ, giữa ta và người ngoài tình mẫu tử còn có mối quan hệ khác mà tình mẫu tử vô khả sánh bằng. Ta là Cung chủ, người chỉ là môn nhân. Và điều ta đang hành xử chính là chiếu theo môn quy bốn cung. Người bất phục phải chẳng có ý kháng lệnh? Toan phản ư?

- Nhưng mẫu thân cũng nên cho biết hài nhi phạm phải lỗi gì?

- Người thật ngoan cố, hay vì quá ngu muội nên thật chẳng biết gì? Vậy ta hỏi người, Trịnh hộ cung hiện đang ở đâu? Ta phân phó người luôn ngấm ngầm dò xét lão, kết quả như thế nào rồi?

- Hài nhi chẳng đã phục bầm rồi ư? Sau khi cùng Trịnh hộ cung đối đầu một lũ bạch diện chẳng rõ tung tích xuất thân, phần hài nhi thì bị độc thủ bất ngờ, chẳng biết đã bị ai sinh cầm, mãi sau đó mới may tự thoát. Kể từ đó hài nhi dù cố truy tìm vẫn chưa phát hiện hạ lạc của Trịnh hộ cung. Nào phải lỗi do hài nhi?

- Vậy việc người dò xét lão thì thế nào? Người có biết lão Trịnh hóa ra chỉ tiềm nhập bốn cung là để dò xét chẳng? Không những vậy, bởi do quá khinh xuất, kẻ bất ngờ hạ độc thủ và sinh cầm người lại chính là lão. Sau đó, đừng bao giờ nghĩ là người đã tự thoát, cũng chẳng hề do người gặp may, trái lại, nếu không nhờ một lão bằng hữu cố tri của ta tình cờ phát hiện và ra tay giải nguy thì liệu người có còn mạng để chịu ta xử phạt theo nghiêm luật như thế này chẳng?

- Trịnh hộ cung là kẻ hạ thủ?

- Không sai. Vậy nếu người ngay lúc này có thể quả quyết đã chiếm hữu được nhất chiêu Thất Tình Lục Dục từ lão và của lão thì ta sẽ dùng thân

phận Cung chủ, dung tha cho người một lần, vì cố người đã đóai công chuộc tội. Có chăng?

- Điều này thì...

- Thì chưa đắc thủ, đúng không? Sao vậy? Chẳng phải ta đã từng căn dặn người, nếu cần thì chớ ngại, kể cả dùng mỹ nhân kế. Vậy sao người vẫn chưa đắc thủ? Hay người quên sự tổ của người từng do ai mưu hại sao?

- Vẫn chưa thể minh chứng Trịnh hộ cung từng mưu hại sư tổ. Thêm nữa, đối với bốn cung, hài nhi cũng chưa phát hiện ở Trịnh hộ cung có bất kỳ dấu hiệu nào toan phản bội. Nhưng nếu mẫu thân đã quả quyết như thế, được, xin hãy cho hài nhi thêm một cơ hội nữa. Và nhất định lần này hài nhi sẽ không để mẫu thân thất vọng.

- Cơ hội nữa ư? Muộn rồi. Thật sự đã muộn rồi.

- Sao vậy, mẫu thân? Phải chăng ý ám chỉ Trịnh hộ cung, lão đã...

- Người còn nói nữa ư? Vì càng nghe người nói, có biết chẳng ta càng tuyệt vọng. Bởi lão Trịnh một khi đã chết rồi thì khắp trần đời này làm gì có thêm kẻ thứ hai nào cũng am hiểu đúng nhất chiêu chỉ lão họ Trịnh từng sở hữu? Và như vậy, ha ha..., ta dù mong thu thập và luyện đủ Thập Tam Chiêu Thất Tình Lục Dục cũng chẳng còn cơ hội nào. Tất cả do người, đã không tuân thủ và sớm thực hiện theo chủ ý của ta. Người thật đáng chết. Thật là càng nói, càng ngẫm nghĩ thì ta càng hận người, chán ghét đến độ chẳng mong nhìn thấy người nữa. Người thật vô dụng, có biết chăng Đường Kim Phụng? Phụ thân người cũng vậy, toàn bộ Đường gia của người đều như vậy, đều là một lũ vô dụng. Ha ha...

Giữa vùng loạn thạch, giọng nữ nhi giờ đã rõ là Đường Kim Phụng vụt kêu lên:

- Sao mẫu thân lại có những lời này? Quá cay nghiệt và quá khắc bạc. Lại còn nói như thế đã hoặc sắp có cơ hội mười mười đắc thủ đủ cả Thập Tam Chiêu Thất Tình Lục Dục, là điều mà mẫu thân chưa từng thổ lộ với hài nhi tương tự? Sao vậy, mẫu thân?

Chợt có một thanh trầm vang lên thật là đột ngột:

- Thôi nào phu nhân. Đừng để ả mãi hoang mang nữa. Trái lại, đã đến lúc phải kết thúc mọi chuyện. Cũng là kết liễu bao mối hận từng có giữa phu

nhân và phụ thân ả. Huống hồ, gã kia cũng đã chết, từ nay về sau chúng ta chẳng cần úy kỵ ai. Và tuy chỉ với tám chiêu chúng ta đã cùng nhau sở hữu, thiết nghĩ cũng chẳng nên lưu mạng ả làm gì. Hãy cho ả một lần minh bạch và mau kết liễu để kịp rời khỏi đây trước khi quá muộn.

- Ai? Ai vừa nói? Ở bốn cung tuy có nhiều môn nhân nhưng tuyệt nhiên chẳng một ai mang giọng nói thật lạ tai này? Mẫu thân có còn ở đấy chẳng? Mau nói đi, có phải mẫu thân đang bị người uy hiếp và sở dĩ phải xử sự với hài nhi thế này chỉ vì mẫu thân vô khả tự chủ?

- Sai rồi, Đường Kim Phụng. Vì ta đang hoàn toàn tự chủ, cũng hoàn toàn tỉnh táo để cho người biết rằng, người tuy là cốt nhục gọi Đường Như Sơn là thân phụ nhưng tuyệt nhiên không phải do ta sinh ra. Trái lại, ha ha..., ta đã tự tay kết liễu mẫu thân người, một tiện nhân lăng loạn từng mê hoặc khiến Đường Như Sơn mù quáng, phụ bỏ tình ta đã một thời dành cho hẳn. Người không phải cốt nhục của ta. Rõ chưa? Ha ha...

Đường Kim Phụng kêu thất kinh:

- Hãy nói lại đi. Vì hài nhi tin chỉ do bị người uy hiếp mẫu thân mới nói những lời trái với lòng như thế này.

- Lại sai nữa rồi. Há ta chẳng nói bản thân vẫn hoàn toàn tự chủ sao? Nhưng để người thêm minh bạch thì nghe đây. Ta và mẫu thân người cùng yêu một người. Là ai thì người biết rồi. Nhưng do mẫu thân người thẳng, thế là ta sinh hận, thề quyết báo hận cho kỳ được. Và hoàng thiên quả không phụ khổ nhân tâm, đã khiến xui mẫu thân người trong một lần gặp lại, tự cho ta biết phụ mẫu người đã tình cờ phát hiện và cùng chiếm hữu Kỳ Lân bảo điển như thế nào. Người nghĩ sao nếu ta báo bản thân đã hận vì thế càng thêm hận? Thời may, trời lại giúp ta một phen nữa, rằng Đường Như Sơn thật không ngờ khi hữu sự lại tỏ ra là hạng người tham lam vị kỷ. Hẳn đã giấu mẫu thân người tất cả, còn ngụ biện, bảo mẫu thân người thân người vì là nữ nhân nên có luyện tuyệt kỹ Kỳ Lân chỉ thêm hại. Ta nghe thế, liền độc xúi thêm, khiến mẫu thân người không thể không nảy ý nghĩ. Cuối cùng, ha ha..., nhân một lúc mẫu thân người bất phòng, ta đã hạ thủ, đồng thời cũng hốt hơi hốt hải mang người cùng đi. Ta đưa người đi đâu, ắt người cũng tự rõ. Vậy là nhờ một kế mọn này, do một lão bằng hữu vừa cất

tiếng nói bằng giọng mà người cho là xa lạ, ta vừa báo được hận, vừa có cơ hội lung lạc và chiếm được thiện cảm của Cung chủ Tuyệt Tình cung. Và ta được sở hữu nhị chiêu như người đã biết, chủ ý là sẽ dùng hầu tợn diệt toàn bộ Đường gia của người. Chỉ tiếc Đường Như Sơn chết quá sớm. Nếu không, ha ha..., hôm nay sẽ là dịp để ta cùng lúc tiễn hai phụ tử người xuống cửu tuyền, gặp lại mẫu thân người cũng do ta tự tay tiễn đưa. Ha ha...

- Ôi, cao xanh hời cao xanh. Thế mà lâu nay Đường Kim Phụng luôn nuôi lòng oán hận thân phụ. Tất cả đều do mụ. Mụ là ai? Sao nhẫn tâm bắt ta bấy lâu nay luôn nhận một kẻ thù như mụ là thân mẫu? Mụ là ai?

- Ta là... a... lão sao lão... Hự!...

Không gian vùng lảng động ngay sau loạt kêu bi thảm chọt phát ra và rồi tắt nghẹn.

Thật lâu mới có thanh âm của Đường Kim Phụng e dè cất lên:

- Ai vậy? Có phải đã giúp tiêu nữ vừa tru diệt xong mụ độc ác xấu xa?

Thanh âm trầm vì vậy lại vang lên:

- Chính lão phu vừa giúp người toại nguyện. Vậy nếu muốn đa tạ, người có thể giúp lão phu cũng được toại nguyện chăng?

Đường Kim Phụng kêu kinh hãi:

- Vẫn là lão? Không phải lão là lão bằng hữu cố tri của mụ sao? Vậy có chi lão thay ta hạ sát mụ?

- Vì lão phu cần một vật. Rất tiếc mụ ấy chẳng có, nhất định đang do người thu giữ. Có thể phó giao cho lão phu chăng?

Giọng của Đường Kim Phụng run lên:

- Lão... lão ám chỉ vật gì? Là... là nhị chiêu do sư tổ ta chỉ điểm ư?

- Nhị chiêu đó lão phu đã biết. Dĩ nhiên đều là nhờ mụ ấy. Còn vật lão phu cần, nhất định người biết, chính là một mảnh Lân Y Giáp. Người có chăng? Và nếu ưng thuận phó giao, lão phu ắt có cách giúp người an toàn thoát chỗ đang bị sinh cầm.

Đường Kim Phụng phần nộ:

- Nói sao? Lão chỉ vì một mảnh Lân Y Giáp nhỏ bé, hầu như vô dụng, vẫn sẵn sàng kết liễu kẻ vừa được lão thân mật gọi là phu nhân? Hóa ra lão

có tâm địa thật độc ác, cũng đã mất hết nhân tính. Lão bảo hễ có mảnh Lân Y Giáp phó giao thì lão giúp ta? Ngờ ta tin được lời này ư? Cho lão hay, thay vì cảm kích việc lão vừa kết liễu mục hộ, ta đang dần cảm phần lão đây. Bởi nếu ta đoán không lầm, đứng sau mọi thảm họa Đường gia chính là lão. Dụng tâm lão chẳng khác gì ngoài Kỳ Lân bảo điển. Phần mục chỉ là công cụ và nếu lão đã sớm có Kỳ Lân bảo điển, ta quả quyết, đấy cũng chính là lúc lão kết liễu mục, đúng không? Vậy lão giết ta đi. Vì dù ta có giữ Lân Y Giáp cũng quyết không giao cho lão.

- Người không giữ hay là chẳng hứng phó giao?

- Ta không giữ. Dù có cũng chẳng giao cho hạng độc ác như lão.

- Vậy người phải chết. Vì kỳ thực lão phu với bản lãnh hiện nay thì cần gì Kỳ Lân bảo điển hoặc chỉ một mảnh Lân Y Giáp. Hãy chấp nhận số phận đã được định đoạt của người. Ha ha...

Sau loạt quát kèm chuỗi cười cực to và thật ngạo mạn kéo dài liên xuất hiện ngay tiếp theo là tiếng loạn thạch bắt đầu lăn vỡ âm âm nếu thoát kỳ thủy có vẻ ít, như chỉ một tảng đá chợt lay động lăn chuyển đi, thì càng về sau càng xuất hiện nhiều loạn thạch cùng lăn vỡ.

“Ào...”

Qua tiếng loạn thạch lăn cũng hiểu được xuất phát do địa hình từ cao chuyển ào ào xuống, khiến địa hình càng về dưới thì sau đó càng thay đổi dần, biến dạng, mất hẳn toàn bộ mọi địa hình lúc đầu cho dù khi tất cả ngừng hẳn lại thì địa hình phía dưới vẫn là một vùng loạn thạch thoạt ngỡ chẳng có gì thay đổi.

Và khi vạn vật rồi cũng yên tĩnh trở lại thì lạ thay ở đây chẳng còn bất kỳ thanh âm nào vang phát lên nữa. Tất cả đều chìm hoàn toàn trong tĩnh lặng, như muốn nói đến một dấu hiệu nhỏ của sự sống cũng không tồn tại.

Cùng với sự tĩnh lặng kỳ quái, thời gian cũng dần trôi. Ngày dần tàn, nhường lại cho màn đêm hiển nhiên được dịp dần buông xuống.

Cuối cùng, khi màn đêm đen đã ngự trị dày đặc, chợt có tiếng chếp miệng khê vang lên:

- Quái lạ. Hoặc giả đây là thiên ý, trời cũng thuận theo ta.

Tiếp đó là tiếng không khí xao động, cũng thật khẽ, cơ hồ như không khí chưa hề xao động.

Nhưng vì tiếng không khí bị xao động là điều có thật, vừa xảy ra, nên chỉ một lúc sau giữa sự tĩnh lặng lại vang lên tiếng chếp miệng thứ hai:

- Nếu bảo là thiên ý thì chỉ vì trời chưa nỡ tuyệt đường ta. Có chăng ắt đã nhờ ai đó tác động, dù ác ý hay không thì nhờ vậy ta may vẫn toàn mạng. Lão chớ đắc ý vội. Hừ!

Và lại một lần nữa không khí tiếp tục bị xao động. Chứng tỏ với đủ hai lần xao động là lần lượt có hai nhân vật thi triển khinh công lao đi, sau khi đã nhẫn nại phục chờ xem một trong hai rốt cục ai là người bỏ đi trước.

KỶ LÂN BẢO ĐIỂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Họa Vô Đơn Chí Anh Hùng Quy - Tâm Cơ Mưu Lợi Vạch Ngay Gian

Màn đêm đen mãi khi dần tàn mới để lộ dáng người thất thế vẫn mãi miết lê chân không nhận ra y phục khắp thân sau lần ướt đẫm sương khuya giờ lại bị sương mai thấm gội.

Nhưng cũng may vì đã đến nơi nên đôi chân mệt mỏi của người đó cũng bất chợt gục ngã.

Huych...

Dù sao, cũng nhờ có tiếng động này nên ẩn khuất đâu đó trong một chỗ kín đáo bên cạnh lập tức được bật phát ra câu hỏi vừa mừng vừa lo chỉ vì bán tín bán nghi:

- Đã quay trở lại rồi ư? Nhưng đã xảy ra chuyện gì vậy?

Người bên ngoài vì đã gục ngã ất cũng lâm cảnh hôn mê nên tịnh không lên tiếng đáp.

Trái lại, chợt có một nhân vật khác xuất hiện và bất ngờ bật quát:

- To gan. Đường gia dù bị thiêu hủy cũng không thể là chỗ cho hạng du thủ du thực mặc tình nấu thân, bàn mưu định kế gây ra những việc ám muội khó lường.

Tiếng quát đã xé không gian khiến một bóng đen nào đó với vóc dáng thó nhỏ chợt bật lao ra và sốt nhanh thân hình của người đã gục ngã để vội vã mang đi cũng thật nhanh như lúc xuất hiện.

Vù...

Diễn biến tuy nhanh nhưng chủ nhân của loạt quát tháo lúc nãy vì phát hiện nên vội vã lao theo và lại quát:

- Hay thật. Cứ ngỡ lũ du thủ du thực, đâu ngờ lại gặp cố nhân. Cô nương là ai? Đã dám đến thì đừng vội đi. Không nghe à? Vẫn chạy à? Vậy cứ thử

xem, liệu có thoát được chăng?

Vù...

Sau diễn biến này thì từ một chỗ kín đáo nào đó bỗng có hai bóng hình hài cơ hồ bất thành nhân dạng cũng lão đảo xuất hiện. Và dù mãi lão đảo cả hai theo đó vẫn dựa vào nhau cùng khăn trương ly khai, nhờ đó cho thấy cả hai nếu ở một này chỉ còn một chân thì ở một kia cũng đã mất một tay. Thế nên, bảo dựa vào nhau là ý muốn tả cảnh người một chân dùng hai tay ôm và tỳ vào người còn đủ hai chân để tùy mỗi người bỏ ra phân sức lực cần thiết, hợp sức cùng có thể bỏ ra của người kia, tạo thành một hợp lực tuy không thật uy mãnh, nhưng chí ít cũng đủ giúp cả hai dần thoát xa cảnh thị phi vừa bất chợt xảy đến ở một nơi cứ ngỡ đã trở nên hoang dã này.

Nhưng cả hai đi không thoát:

- Ai?

Tiếng quát hỏi cũng khá lớn khiến nhân vật đang lao đuổi theo bóng nhân ảnh nhỏ thó, được đoán là nhân dạng của một vị cô nương, đành vội quay trở lại:

- Điều gì vậy?

- Bẩm Môn chủ. Có hai lão tàn phế này đang tìm cách lén thoát đi.

- Có nhận ra lai lịch chăng?

- Thuộc hạ chưa hỏi. Nhưng qua nhân dáng bên ngoài, hai lão này nếu từng là cao thủ thì lúc này chẳng còn nữa. Bởi vì mỗi lão đều có một chi bị hủy, ắt chỉ mới đây.

- Ý muốn nói có dò hỏi lai lịch cũng bằng thừa?

- Xin tùy Môn chủ định đoạt. Vì dường như chưa đến lúc để hành tung bốn môn bị lộ.

- Hừ! Vậy hỏi hai lão muốn chết cách nào. Tùy theo đó, cho họ toại nguyện.

Hai lão tàn phế cùng rúng động:

- Sao? Định đoạt sự tồn vong của sinh mạng tha nhân dễ dàng là vậy ư? Vô lượng thọ Phật!

- Ất thí chủ đây là Môn chủ Xuyên Cương môn đã từng gây liên tiếp nhiều thảm trạng ở...

- Môn chủ?

- Giết!

- Tuân lệnh!

Bỗng có tiếng nữ nhân khẩn trương từ xa vang đến đầy hốt hoảng:

- Chờ đã. Đừng hạ thủ gì vội.

Nhưng đã muộn.

Ầm!

Oa! Oa!

Hai lão tàn phế bị chấn bay, lúc rơi xuống thì toàn thân cơ hồ vỡ vụn và thân thể một khi chẳng được nguyên vẹn thì nói gì sinh mạng lại còn may mắn vẹn toàn.

Một bóng nữ nhân lao đến:

- Môn chủ thật quá lạnh lùng. Vì họ có thái độ phản kháng và đủ lực toan đổi đầu Môn chủ ư?

Nhân vật Môn chủ hừ lạnh:

- Chưa đến lượt hảo muội muội được lên giọng giáo huấn bốn nhân đầu. Trái lại, nếu cứ mãi thái độ này muội nên tự quay về thì hơn. Nhưng cũng cần cho muội minh bạch, cả hai đã bộc lộ tự cáo giác thân phận có liên quan đến nhị phái Thiếu Lâm và Võ Đang gần đây luôn có ý đổi đầu với bốn môn. Nhân với họ là bất nhân với chính mình. Hiểu chưa?

Nữ nhân thở dài:

- Nhưng gần đây thuộc hạ cũng nghe tin nhị lão tăng đạo của nhị lão Thiếu Lâm Võ Đang bỗng thất tung, nghe nói cũng có thể do Châu Sách ra tay. Vạn nhất đây là họ thì...

- Châu Sách, Châu Sách, Châu Sách. Sao lúc nào muội cũng tìm dịp đề cập đến gã? Có phải vì đã từng cùng muội bái đường nhưng chưa kịp thành thân?

- Mong Môn chủ cần ngôn. Há không biết chỉ vì mãi có suy nghĩ này khiến thuộc hạ ngày càng giảm sự tôn trọng cần có đối với Môn chủ chăng? Huống hồ kể cả gia sư gần đây cũng dần có những cử chỉ như muốn suy xét lại mọi định kiến từng có về Châu Sách. Môn chủ vẫn tự rõ điều này mà?

- Nhưng đừng mong thuyết phục bốn nhân chấp thuận dung tha cho Châu Sách. Tương tự, muội cũng đừng lăm lờn nữa và tốt nhất là đừng bao giờ đề cập đến danh tính gã trước mặt bốn nhân. Đi!

- Được. Thuộc hạ xin ghi nhớ. Nhưng nếu vô ngại, xin cho thuộc hạ tạm lưu lại. Chỉ là cần nên an táng hai thi thể này. Để họ thây phơ nội đồng quả là bất nhân.

- Tùy muội. Nhưng sau đó cũng miễn, khỏi phải lẻo đẻo theo đuổi bốn nhân. Rõ chưa? Ha ha...

- Môn chủ...

- Vút!...

Những nhân vật cần đi đều bỏ đi, cuối cùng chỉ còn lại một nữ nhân bên cạnh hai thi hài mà bản thân vừa tự nguyện lưu lại an táng.

Khi đó bầu trời cũng dần mờ sáng, cho thấy ở xa xa đang lấp ló một đôi mắt đen láy cứ để dò xét nữ nhân và hai thi hài.

Và nhân lúc nữ nhân thật sự mãi lo an táng cho hai thi hài, đôi mắt đen láy nọ cũng dần lui đi, cho đến khi chẳng còn chút tung tích nào nữa.

Đổi lại, khi đã đến nơi cần đến, đôi mắt đen láy lại bắt đầu nhìn vào một đối tượng khác, chính là một nam nhân đang nằm bất động với nhân dạng bên ngoài thật thâm trầm.

Sau một lúc lâu đã nhìn và chờ đợi, ắt vì thiếu kiên nhẫn, chủ nhân của đôi mắt đen bỗng tự chép miệng và tìm cách làm nam nhân tỉnh lại:

- Này, mau tỉnh lại nghe ta hỏi đây.

Nam nhân rồi cũng tỉnh, do bản thân chỉ mệt và ngất, kỳ dư khắp thân nào có vết thương gì đáng kể:

- A... Ta chưa chết ư?

Chủ nhân đôi mắt đen hừ lạt:

- Nhưng ngươi sẽ phải mất mạng nếu không thật tâm đáp lại từng nghi vấn của ta.

Đến câu này thì nam nhân hoàn toàn tỉnh hẳn:

- Là tiểu thư? Chao ôi, sao lại là tiểu thư? Vì như hầy còn nhớ tại hạ đã chạy đến với... với...

Chủ nhân của đôi mắt đen là nữ nhân:

- Sao người có vẻ ngạc nhiên khi nhìn thấy ta? Và sao không nói tiếp, người đã chạy đến với ai?

Nam nhân tỏ dấu hiệu toan ngồi lên nhưng bất thành:

- Tiểu thư đã khống chế huyết đạo của Châu Sách tại hạ? Có cần xử sự như thế chẳng?

- Nếu cần Đường Kim Phụng ta cũng chẳng ngại kết liễu, sá gì chỉ là khống chế huyết đạo người? Nhưng thôi, hãy mau đáp lời của ta thì hơn.

Châu Sách đành chấp nhận với hiện trạng đang bị đặt nằm và thở dài:

- Nếu tại hạ cứ theo sự thật đáp lời thì liệu tiểu thư có chịu tin chẳng? Còn như vẫn quả quyết tại hạ luôn là kẻ bịa chuyện thì tốt nhất tiểu thư chẳng nên hỏi làm gì.

Đường Kim Phụng lại hừ nhạt:

- Ý muốn nói người cam tâm để ta kết liễu?

Châu Sách thất kinh:

- Được rồi. Nói thì nói. Nhưng thoát tiên cũng nên nghe tại hạ kể lại một câu chuyện, thật may là tại hạ nhờ tình cờ nên nghe được. Là thế này...

Nhưng Châu Sách chỉ mới thuật kể một đoạn ngắn liên quan đến việc Đường Kim Phụng từ lâu nay đã nhầm lẫn, nhận kẻ tử thù như mẫu thân cốt nhục thế nào thì Đường Kim Phụng lập tức nhăn mặt và ngắt lời ngay:

- Đủ rồi. Chứng tỏ ta đoán không sai, loạn thạch chẳng thể ngẫu nhiên lẫn vỡ quá nhiều, lại đúng vào lúc sinh mạng ta đang bị đe dọa. Nhưng nếu vậy thì có hai nghi vấn. Thứ nhất, vì người đã có chủ tâm làm loạn thạch lẫn, cứ cho là để cứu ta, vậy ắt người đã biết lão độc ác đấy là ai, hãy cho ta tỏ tường tính danh cùng xuất thân lai lịch lão. Được chứ?

Châu Sách gượng cười:

- Tại hạ đang bị tiểu thư uy hiếp thế này, liệu dám không cho tiểu thư toại nguyện chẳng? Tuy nhiên, nếu được, tiểu thư sao lại không cho biết luôn nghi vấn thứ hai? Vì biết đâu hai nghi vấn đó có thể cùng liên quan, tại hạ nhân một lần ắt đáp đủ thỏa mãn cả hai nghi vấn cùng lúc?

Đường Kim Phụng cười cười:

- Từ khi biết người, ta luôn có định kiến là kèm theo người ắt lúc nào cũng phải có thêm hai chữ mưu mô giảo quyết. Nhưng e lần này người thất

bại. Bởi hai nghi vấn của ta hoàn toàn khác biệt. Nếu một đã nêu là có liên quan đến lão độc ác nọ thì một còn lại chỉ liên quan đến bản thân người. Vậy nói đi, ta thật ngạc nhiên khi thấy người như chưa bao giờ thâm hiểm như bây giờ, sao vậy? Có phải gần đây người gặp nhiều bất trắc chỉ vì quá tham lam, luôn mưu toan ngấp nghé những muốn đắc thủ một vài chiêu tuyệt kỹ gì đó mà có thể người vẫn chưa biết những tuyệt kỹ đó có danh xưng thế nào?

Châu Sách có phần tươi tỉnh dần, vừa cười vừa bảo:

- Nghe này, dĩ nhiên tại hạ chẳng dám bảo tiểu thư lầm, nhưng quả thật cả hai nghi vấn của tiểu thư đều cùng liên quan, đúng như lúc nãy tại hạ đoán. Vậy tiểu thư nghĩ sao nếu tại hạ hứa nhất định sẽ thuật kể tất cả với mỗi một thỉnh nguyện duy nhất là mong được tiểu thư chiếu cố, cho tại hạ được một bữa ăn đạm bạc và thêm một ít nước uống nữa? Bởi tiểu thư nên tin, hầu như đây là ngày thứ ba quả thật tại hạ chưa được ăn gì.

Đường Kim Phụng sam sầm nét mặt, biểu đạt vẻ lạnh lùng toan gắt, Châu Sách vội nài nỉ thêm:

- Sinh mạng tại hạ đang do tiểu thư nắm giữ hầu như ngay trong lòng bàn tay. Huống hồ, như đã hứa, chỉ cần tại hạ được một ít lót dạ, hãy cứ tin, tiểu thư ắt sẽ tỏ tường thù nhân đích thực của Đường gia là ai. Hoặc nếu muốn nữa, tiểu thư cứ luôn đặt tay lên tử huyệt nào đó của tại hạ. Vạn nhất tại hạ lộ cử chỉ nào khả nghi, tiểu thư hãy tùy tiện hạ thủ, tại hạ quyết không oán thán.

Nàng bị thuyết phục:

- Được. Ta đành thử tin người một lần.

Dứt lời, nàng bước lại và điểm loạn thêm vào vài huyệt đạo nữa của Châu Sách, sau đó mới yên tâm bỏ ra ngoài.

Nhưng thật nhanh sau đó, Đường Kim Phụng quay trở lại với vài thứ vật thực làm sẵn. Nàng đặt trước mặt Châu Sách:

- Ta chỉ tạm giải khai một phần huyệt đạo, đủ cho người tự ngồi và tự ăn. Và dĩ nhiên, cũng đủ để cản tắc vô ưu, ta sẽ luôn đứng cạnh người thế này. Nhớ, đừng xuân động tạo bất kỳ cử chỉ nào khiến ta sinh nghi. Nào, ăn đi.

Quả thật, đối với Châu Sách thì chẳng cần gì nhiều hơn. Thế nên, vừa được giải khai dù chỉ một phần huyết đạo, Châu Sách thật cảm kích, vội ngồi lên ngay và vừa ăn vừa thuật kể tất cả:

- Hắc Lãnh Thạch Lâm ắt tiểu thư biết rồi? Nhưng cũng nơi đây lại còn là trú sở của một Hắc Minh hội thần bí, tại hạ nghĩ tiểu thư chưa biết? Vậy cứ để tại hạ từ từ kể lại, vì mọi bất trắc xảy đến cho tại hạ đều xuất phát từ Hắc Lãnh Thạch Lâm và Hắc Minh hội này.

Và Châu Sách kể hết về bản thân đã cùng nhị lão tăng đạo từng chung gặp nguy hiểm thế nào, đã liệu cứu nhị lão ra sao, sau đó để lão Trịnh Bất Vi tình cờ bắt giữ và phó giao cho Hắc Minh hội xét xử, rồi cùng lão Trịnh một lần nữa chung số phận như thế nào... Châu Sách nhất nhất kể hết, chỉ không hở môi hoặc nhắc hoặc đề cập đến hai việc, một là về bản thân đã nhờ những bất trắc liên tiếp nên sở hữu thêm năm chiêu trong pho Thập Tam Chiêu Thất Tình Lục Dục, (hai do nhị lão tăng đạo mẫn mộ ủy thác và ba chiêu tiếp theo là do lão đổi trao thương lượng) và hai là Châu Sách cũng không nói về bản thân đã nhờ may mắn - tiên nhuộm huyết y giáp từ thừa lọt lòng - như đã một lần từng thổ lộ cho lão Trịnh tần tường. Kỳ dư, Châu Sách hầu như thuật kể theo toàn bộ sự thật.

Lúc kể xong thì cũng là lúc Châu Sách đã ăn đủ no, Đường Kim Phụng lập tức chế ngự huyết đạo của Châu Sách trở lại, nhưng lần này thì chủ ý để Châu Sách ở tư thế ngồi. Đoạn nàng hỏi, vẻ hoang mang nghi ngờ:

- Theo câu chuyện vừa kể, hiển nhiên ta tin sau hàng loạt những bất trắc ấy người bị kiệt lực và có bộ dạng thê thảm thì cũng đúng thôi. Tuy nhiên, ta chẳng biết có nên tin hay không là theo ý người dường như nói ta bị mù độc ác dùng loạn thạch trận sinh cầm, cũng là nơi ta suýt mất mạng, kỳ thực vẫn là phạm vi khá gần Hắc Lãnh Thạch Lâm ư?

Châu Sách cười tươi tỉnh:

- Có hai nguyên do nhất định đủ để tiểu thư phải tin như vậy. Thứ nhất, nếu không cùng chung phạm vi khu vực thì làm sao sau khi cùng loạn thạch bị hỏa dược ném xuống hố huyết gây tác động, bản thân tại hạ lại có thể xuất hiện ở một nơi chỉ cách chỗ tiểu thư bị sinh cầm đầu như chẳng quá mười mười lăm trượng chiều cao? Và thứ hai, hệ trọng hơn, lúc lão Trịnh

cùng tại hạ bị hủy diệt, mục độc ác làm sao chỉ mới đó đã tỏ tường ngay nếu như không phải vì hai chỗ tuy cách biệt nhưng cũng chung phạm vi khu vực? Tóm lại, mục và lão kia luôn đi lại với nhau, vừa là hạng cấu trệ dâm ô vừa chung mưu đồ thâm hiểm, chỉ có tiểu thư là không biết gì, kể cả lão Trịnh cũng tương tự.

Nàng hậm hực:

- Người đừng được thể lên mặt. Vì ta còn một nghi vấn nữa, là tại sao thân người còn tự lo chưa xong lại tìm cách khiến loạn thạch lăn ào xuống? Người muốn cứu ta hay chỉ là thừa cơ hội, nếu diệt được ta cùng lão ấy luôn thì quá tiện cho người?

Châu Sách vụt nghiêm mặt:

- Nếu muốn loại bỏ tiểu thư, tại hạ cần gì ra tay? Vì chỉ chờ thêm một lúc nữa thôi, khi đó lão toan ném hỏa dược vào loạn thạch trận, có phải tiểu thư sẽ chắc chết và phần tại hạ thì chẳng cần phải phí công hay sao? Ất tiểu thư lại toan hỏi vì sao tại hạ mạo hiểm cứu tiểu thư, đúng không? Đương nhiên có nguyên do. Là thế này, lão ấy đã đột nhiên hỏi đến Lâm Y Giáp khiến tại hạ hiểu hai việc, một là hiểu tại sao lão phũ phàng, ngay khi hạ thủ mục kia lại nhẫn tâm lột trần toàn bộ y phục của mục. Thì ra lão muốn tìm Lâm Y Giáp. Còn việc thứ hai là tại hạ chợt nhớ đến một câu mà lần trước ắt vì quá sợ hãi nên tại hạ chẳng nhớ và cũng chẳng cho tiểu thư biết, liên qua đến mảnh phiến thạch có ghi sở học Đường gia.

Nàng động tâm:

- Là câu gì? Vì sao người biết sẽ có liên quan đến sở học có khắc ghi trên mảnh phiến thạch?

Châu Sách hạ thấp giọng:

- Tiểu thư nghe sẽ rõ. Là câu này: “Muốn tựu thành: tiên nhuộm huyết giáp y”. Thử hỏi, nếu không tình cờ nghe lão tỏ ra quá quan tâm Lâm Y Giáp, liệu tại hạ có dám đoán đây là hai vật liên quan chẳng?

Đường Kim Phụng ngỡ ngàng:

- Tiên nhuộm huyết giáp y? Nghĩa là gì?

Châu Sách bảo:

- Tiểu thư nếu đang sở hữu mảnh Lô Y Giáp thì hãy cố nghĩ xem, nhuộm huyết là thế nào? Nhưng nếu chẳng sở hữu thì...

Nàng thở hắt ra:

- Người cũng quan tâm ư? Nhưng tiếc thay, e suốt kiếp này người chẳng bao giờ toại nguyện. Bởi mảnh Lô Y Giáp ấy quá nhỏ bé và...

Bỗng nàng lão đảo:

- Ôi chao. Ta... ta...

Châu Sách kinh ngạc:

- Tiểu thư?!...

Kịp trấn định lại, Đường Kim Phụng vùng phần nộ, chột nâng tay lên vỗ vào đầu Châu Sách:

- Người đã hạ độc? Thủ pháp thật cao minh, cho dù ta chỉ dùng mỗi một hớp nước và không sao hiểu người đã hạ thủ bằng cách nào. Nhưng tiếc cho người, vì ta đành phải hạ thủ người trước khi... Ôi...

Nàng khuyu xuống, dù còn tinh thần nhưng như đã lâm cảnh lực bất tòng tâm.

Châu Sách hoang mang, chú mục nhìn nàng và bất ngờ cũng nhăn nhó khẽ kêu:

- Ôi... Tại hạ cũng... cũng...

Bỗng có một người xuất hiện, miệng cười dài tỏ vẻ đắc ý:

- Ha ha...

Châu Sách thoát nhìn cũng ngỡ ngàng, sau lại kêu:

- Xuân Đồng tử? Hay lắm. Nhưng xin tử mau mau giải độc cho kéo tại hạ... tại hạ...

Người xuất hiện chính là Xuân Đồng, một nha hoàn Châu Sách từng gặp và quen biết lúc còn lưu ngụ ở Thượng Quan phủ gia. Nhưng Xuân Đồng điềm nhiên đáp:

- Người chớ quá lo. Bất quá tứ chi cả hai chỉ rã rượi một thời gian, đủ để ta tuần tự kết liễu từng mạng một. Và có lẽ nên bắt đầu từ ả này trước. Ha ha...

Xuân Đồng ung dung tiến lại gần Đường Kim Phụng và bắt đầu giở trò thô bỉ khó hiểu là dùng tay mò khắp thân Đường Kim Phụng.

Đường Kim Phụng vô khả phản kháng, kể cả kêu cũng không tròn tiếng:

- Người... là ai? Sao lại... sao lại...

Xuân Đồng vẫn tiếp tục với thái độ càng lúc càng cực cần thô lỗ:

- Dù có nói, e người cũng chẳng biết ta là ai. Nhưng nếu muốn mình bạch thì hãy nghe đây, ta là người của Hắc Minh hội gã Châu Sách kia vừa đề cập. Và điều ta cần lúc này chính là mảnh Lân Y Giáp nhất định vẫn do người cất giữ. Nào, người nguyện ý giao phó hay chờ ta lột bỏ toàn bộ y phục của người để tự đoạt?

Tuy nhiên nói như thế nhưng tay ả Xuân Đồng lại đã giật xé phần y phục thân trước của Đường Kim Phụng.

Soạt.

Đường Kim Phụng sợ đến co rúm người:

- Đứng... đứng... Cứ lấy đi... Ta để ở... ở...

Xuân Đồng bỗng giật được một mảnh lụa có màu đỏ thắm từ người Đường Kim Phụng và ả cười:

- Khá thật. Người đã khéo léo may và lần lốt của yếm đào. Có phải vật này chẳng? Ha ha...

Châu Sách vùng thở dài:

- Đoạt vật là đủ rồi. Mong Xuân Đồng tử đừng si nhục thêm.

Ả Xuân Đồng đứng bật dậy:

- Đủ ư? Ta còn quyết lấy mạng ả. Người có biết vì sao chẳng? Vì ả tuy cùng là cốt nhục Đường gia nhưng ả may mắn được sở hữu một mảnh Lân Y Giáp, đâu như kẻ khác dù từng muốn vẫn chẳng có may mắn này. Kể cả người cũng vậy. Hãy chuẩn bị đi vì ta quyết kết liễu cả hai. Ha ha...

Châu Sách nhăn mặt:

- Dường như Xuân Đồng tử có ẩn ý? Phải chăng đang có sự so sánh giữa hai nhân vật cùng có cốt nhục Đường gia?

Ả lại cười:

- Người không hiểu ư? Vì ta tuy là người của Hắc Minh hội nhưng cũng còn có liên quan đến một kẻ khác nữa. Có muốn biết là ai chẳng? Chính là người phối thứ ba cũng là cuối cùng của Đường Như Sơn. Vị người phối

đó còn là đại tỷ tỷ của ta. Người vốn thông tuệ, hãy nghĩ đi, đâu là nguyên do ta cần kết liễu hai người?

Châu Sách thở dài ngao ngán:

- Vì tại hạ đang là gai trước mắt Đường Phi Thạch, đúng không? Còn Đường Kim Phụng lại là nguyên do khiến Đường Phi Thạch chẳng còn cơ hội lẽ ra cũng được sở hữu một mảnh Lâm Y Giáp. Ý tỷ luôn oán trách Đường Như Sơn chẳng đối xử công bằng trước sau với ba phu nhân?

Ả khinh khinh gất:

- Không sai. Và điều đó đã khiến đại tỷ tỷ của ta cam chịu uổng phí một đời thanh xuân lẫn tiết trinh, là phu nhân của lão nhưng chẳng sở nguyện bất kỳ điều lợi nào. Nhưng thôi, đủ rồi. Vì ta cần mượn máu huyết của hai người. Tiên nhuộm huyết giáp y. Ha ha...

Vừa cười, ả vừa lấy ra một thanh trủy thủ chuẩn bị cắm vào vùng tâm thất của Đường Kim Phụng.

Chợt, toàn thân ả vụt giá lạnh khi nghe thanh âm của Châu Sách vang lên ngay sau lưng ả:

- Cũng được thôi. Đủ thì đủ, nhưng là đã quá đủ cho Xuân Đồng người, kẻ nhị tâm khiến Thượng Quan phủ gia lâm thảm họa.

Ả ngồi bất động, sợ đến kêu không thành tiếng, chỉ có Đường Kim Phụng là quá vui nên kêu được:

- Huyết đạo của người... Chất độc của người...

Châu Sách đang đứng sát phía sau ả Xuân Đồng, chợt khom xuống đoạt ở ả hai vật, một là thanh trủy thủ, một là mảnh yếm đào với mặt trong có may ghép một mảnh da sù sì màu đen chỉ to hơn bàn tay xòe một ít:

- Thật đa tạ vì nhờ người, ta mới biết và hiểu thế nào là tiên nhuộm huyết y giáp. Tuy nhiên vì ta cũng đang cần một ít máu huyết, nhân đây cũng xin báo thù cho hai phụ tử Thượng Quan Lĩnh cùng Thượng Quan Võ đại thiếu gia. Xuân Đồng người ưng thuận chẳng?

Đường Kim Phụng chợt hoa mắt ù tai:

- Người... nữ chiếm đoạt Lâm Y Giáp của ta?

Châu Sách cười cười, nhưng thay vì hạ thủ Xuân Đồng thì lại dùng trủy thủ tự trích vào tay, cho nhỏ ra những giọt máu huyết đỏ thắm chực tuôn

thành dòng.

Châu Sách hít nhanh những giọt máu huyết cho bay bắn vào miệng đang hoang mang há rộng của Đường Kim Phụng, miệng thì bảo:

- Tại hạ nghĩ tiểu thư đang rất cần vài giọt huyết này.

Đường Kim Phụng nhăn mặt vội ngậm miệng nhưng không kịp. Thế là nàng cố phun thè ra.

Tuy nhiên, đúng lúc đó Châu Sách đã lia nhanh trủy thủ, tiện ngang thủ cấp ở Xuân Đồng và nhân lúc máu huyết ả phún trào từ phần cổ trống hoắc, Châu Sách đưa ngay mảnh yếm đào vào, cho huyết nhuộm ướt cả yếm đào lẫn Lâm Y Giáp. Để thật nhanh ngay lúc đó, đang khi Đường Kim Phụng mãi ngỡ ngàng và bàng hoàng. Châu Sách rưới nhanh những máu huyết đã ướt đẫm yếm đào lên người và lan dần khắp toàn thân Đường Kim Phụng.

Chuyển sang khiếp đảm và kinh tởm, Đường Kim Phụng chợt là người và hoàn toàn hôn mê.

* * * * *

Lúc tỉnh lại và thấy Châu Sách đang nhắm mắt tọa công, Đường Kim Phụng sau một lúc hoang mang hồi nhớ mới chực phát hiện ở khắp thân quả thật vẫn còn nguyên vẹn dấu tích từng bị nhuộm huyết.

Nàng len lén ngồi dậy à chăm chăm nhìn quanh, chẳng dám cho Châu Sách phát hiện.

Ả Xuân Đồng đã biến mất.

Thanh trủy thủ thì vẫn nằm vô tội vạ chỉ cách nàng một tầm tay nhưng phải với.

Nàng len lén nhặt lấy thanh trủy thủ đoạn lặng lẽ đứng lên.

Chợt nàng nghe Châu Sách bảo:

- Nếu đã tỉnh thì nên mau tự gột rửa tẩy uế, sau đó nếu được thì cũng lo sắp đặt một bữa ăn. Lúc ăn xong, tại hạ sẽ có vài chuyện cần thưa bẩm cùng tiểu thư.

Nàng giật mình và rồi cảm thấy lạ, do nhận ra tuy lên tiếng nhưng hai mắt Châu Sách vẫn nhắm nghiền:

- Người đã có nội công đạt cảnh giới Tâm Ý Thần hợp nhất? Nếu không sao vẫn biết mọi diễn biến xung quanh dù chẳng hề mở mắt?

Châu Sách vẫn tiếp tục nhắm mắt tọa công:

- Tiểu thư có nghe nói về Tử Hoa Tuyết Ngư cùng nội đan Vĩnh Lưu Niên cũng của Tử Hoa Tuyết Ngư? Tại hạ đang dần cảm nghiệm hể càng lâm nhiều phen sinh tử ngõ phải mất mạng thì nội đan này thêm cơ hội phát sinh diệu dược lân diệu dụng. Có thể nhờ đó, lúc trưa, huyết đạo khắp thân tại hạ tự giải khai khiến có cơ hội cứu mạng cả hai chẳng? Dù sao, nếu muốn tỏ lòng cảm tạ, sao tiểu thư không mau tự tẩy uế và hảo tâm cho tại hạ xin thêm một bữa ăn?

Nàng thở dài, vội thu cất thanh trụ thủ vào người:

- Người là quý có khác. Nhưng đừng nghĩ ta mãi cảm kích người. Hừ!

Nàng bỏ đi và mãi thật lâu sau đó mới quay lại với nhiều món ăn như chỉ mới nấu xong:

- Người hãy tạm nghỉ và ăn đi. Đừng lo cho ta, vì ta đã tự ăn xong.

Châu Sách bị mùi thức ăn bốc lên xông vào mũi đành mở mắt và suýt soa:

- A, quên chưa cho tiểu thư tỏ tường. Nội đan Vĩnh Lưu Niên của Tử Hoa Tuyết Ngư như cũng lam máu huyết của tại hạ tự hóa giải mọi chất độc. Thế nên, dù trong thức ăn tiểu thư có hạ độc, tại hạ vì vô ngại nên xin có lời đa tạ. À... Ngon thật!

Đường Kim Phụng đỏ mặt:

- Ta biết rồi. Nhưng ngoài máu huyết đột ngọt bị ướm nhuộm khắp thân, quả thật vài giọt máu của người lúc lọt vào miệng ta nghe tanh lăm, tởm lăm.

Châu Sách thản nhiên vừa ăn vừa bảo:

- Đây, dù vậy thì cũng đừng liên tưởng và xâu kết với việc tiểu thư bị ả Xuân Đồng hành động cục súc và thô lỗ nha. Bởi tại hạ chẳng thèm nhìn và dù lỡ nhìn thì cũng chẳng nghĩ gì. Tóm lại, nếu có chút thiện ý thì cứ xem tại hạ như một đệ đệ. Nhược bằng vẫn chán ghét thì sau sự việc này giữa tại hạ và tiểu thư hãy kể như chưa từng gặp, vô cừ vô oán, như bình thủy chọt tương phùng. Được chứ?

Nàng nghe thêm đỏ mặt vội vỗ đi. Chợt nghe Châu Sách gọi với theo:

- Tại hạ lúc này khi tọa công có nghĩ ra một việc. Tiểu thư sao không thử xem, hãy thử luyện Kỳ Lân sở học với Lân Y Giáp vừa đã thấm đẫm khắp thân đúng như câu tiên nhuộm huyết giáp y?

Nàng vẫn bỏ đi, không biết có nghe hoặc nếu nghe thì có hành động theo hay không.

Tuy nhiên, mãi lúc trời tối muộn, vì cần phải quay lại nên nàng kêu:

- Sao? Người vẫn chưa đi? Hay lại có ý gì đây?

Châu Sách vẫn đang tọa công cho dù xung quanh bóng tối đã phủ đầy:

- Tại hạ chưa thể đi, vì hai nguyên nhân. Thứ nhất là chưa hành công viên mãn, ắt phải muối mặt xin thêm bữa ăn nữa mới mong đủ sức tiếp tục tọa công suốt đêm. Thứ hai...

- Người chớ được đặng chân lân đặng đầu, vì...

- Vì điều thứ hai tại hạ sắp nói ắt tiểu thư thế nào cũng quan tâm. Là nếu tại hạ nhớ không lầm thì trước lúc chết, như lão Trịnh có lẩm nhẩm đọc gì đó, như là khẩu quyết võ học thì phải.

- Người nói thật?

- Tiểu thư quan tâm rồi? Vậy nghe đây, hy vọng tại hạ vẫn nhớ đúng và đầy đủ.

Và Châu Sách tự đọc cho Đường Kim Phụng nghe phần khẩu quyết có thể giúp nàng luyện một chiêu trong pho Thập Tam Chiêu Thất Tình Lục Dục và cũng là chiêu từng chỉ có một mình lão họ Trịnh sở hữu.

Đọc xong, Châu Sách kêu:

- Ôi, lại đói nữa rồi.

Đường Kim Phụng lại bỏ đi với một thoáng sau quay lại thì đã có tất cả, vừa là nhiều thức ăn vừa thêm những ngọn bạch lạp được thắp sáng xua tan mọi bóng đêm:

- Nào, ăn đi. Nhưng chỉ lần này nữa thôi.

Lần này Châu Sách ăn rất nhanh, sau đó chợt hỏi Đường Kim Phụng:

- Tiểu thư còn nhớ lần tại hạ từng tỏ bày đã một lần bị quên toàn bộ quá khứ?

Nàng nghi ngại:

- Lão Trịnh từng quả quyết điều này. Sao?

Châu Sách nghiêm mặt nhìn nàng:

- Chẳng sao cả ngoại trừ mỗi một điều khá lý thú là nhờ gặp nhiều lượt bất trắc liên tiếp, tiềm thức của tại hạ chợt trỗi dậy khiến tại hạ tạm thời nhớ lại ít nhiều. Tiểu thư có muốn nghe?

Nàng nhẹ cúi đầu:

- Liên quan đến thân thế vốn lâu này vẫn bất minh bạch của người?

Châu Sách lắc đầu:

- Vậy thì chưa. Bù lại, tại hạ nhớ và hiểu tại sao bản thân đột ngột bị lâm vào trạng thái đó. Đã có người chủ tâm dùng đá nện vào đầu tại hạ.

Nàng kinh hãi, ngược mắt lên:

- Ai? Sao nhân tâm có thủ đoạn độc ác này?

Châu Sách cười cười:

- Tại hạ xin kể, tin hay không thì tùy tiểu thư.

Và vì Châu Sách đã thật sự nhớ lại nên tuần tự kể cho Đường Kim Phụng nghe về một đêm kinh hoàng là khiến cho Châu Sách và thiếu gia Đường Phi Thạch phải hốt hoảng đang đêm đào tẩu.

Lúc đó, sau khi trao cho tại hạ một hoàn đan dược, Đường thiếu gia vì đoán biết trước hệ quả nên không ngăn cản cứ để tại hạ mặc tình chạy theo chỗ sức lực vừa chợt có. Thế là tại hạ ngã luôn vào một hố vực. Đường thiếu gia sau đó tiến lại thoát tiên là tự thay đổi toàn bộ y phục với tại hạ, cuối cùng mới dùng đá nện vào đầu...

Đường Kim Phụng kêu:

- Nếu chủ ý của người là ly gián giữa ta và bào đệ Đường Phi Thạch thì làm rồi.

Châu Sách nhún vai:

- Đã bảo tiểu thư muốn tin hay không thì tùy. Tuy nhiên, qua vài lời huyênh hoang của ả Xuân Đồng, tại hạ mạo muội xin tạm nêu vài nhận định. Thứ nhất, mẫu thân của Đường Phi Thạch hoàn toàn không thật tâm với lệnh tôn Đường Như Sơn theo tình duyên ái bình thường nam nữ. Thứ hai, ả Xuân Đồng vừa là bào muội của mẫu thân Đường Phi Thạch vừa là người của Hắc Minh hội, vậy có mưu mô gì đã sắp đặt trước hay không khi biết rằng Đường gia trang chỉ cách Hắc Lãnh Thạch Lâm độ năm mươi

dặm? Tại hạ cho là có. Vì đã có lần nghe một nhân vật Hắc Minh hội - được tại hạ đề quyết là Đại Trọng Nguyên - từng lỡ lời nói thế này, là dù Đường Như Sơn cũng chẳng dám bén mảng đến Hắc Lĩnh Thạch Lâm nói gì chỉ là Đường Phi Thạch. Từ đó tại hạ có thể suy luận thêm, thảm họa xảy đến cho Đường gia dĩ nhiên là có mưu đồ sẵn, tuy vậy, ắt cũng có phần tiếp tay của mẫu thân Đường Phi Thạch.

Đường Kim Phụng lại kêu:

- Nhưng ngay đêm đó mù cũng chết?

Châu Sách gật đầu:

- Vậy thì càng hợp ý lão chủ hung. Tiểu thư vẫn nhớ lão đã thản nhiên và độc ác kết liễu mù mạo nhận là thân mẫu của tiểu thư chứ? Lão luôn lợi dụng bất luận ai có thể lợi dụng. Nào là tỷ muội của mẫu thân Đường Phi Thạch, nào là kẻ thù đoạn độc ác từng xúc xiểm và sau đó nhẫn tâm sát hại lệnh đường. Qua đó cũng cho thấy lão chỉ chuyên tâm đối phó Đường gia, nhất định chẳng khác gì ngoài Kỳ Lân bảo điển.

Đường Kim Phụng thở dài:

- Có vẻ người muốn ta cũng nên lưu tâm, cảnh giác với Đường Phi Thạch?

Châu Sách nhẹ thở ra:

- Đường thiếu gia ngay khi chưa am hiểu võ công đã bộc lộ thủ đoạn khó lường, như tại hạ vừa hầu kể câu chuyện đã xảy ra cho bản thân. Không những vậy, ngay cả lúc tại hạ vì cần chỗ dung thân nên tạm lưu ngụ ở Thượng Quan phủ gia, có thể quả quyết Đường thiếu gia cũng từng mưu hại tại hạ. Có nhớ tại hạ đã từng đề cập đến Tử Hoa Tuyết Ngư? Loài linh vật này chỉ sinh trưởng ở Tử Vực tuyền một nơi thật gần Thượng Quan phủ gia. Và ở đấy, cũng trong quãng thời gian tại hạ lưu ngụ ở đấy, vì Đại thiếu gia Thượng Quan Võ bị độc xà tấn công gây phương hại đến sinh mạng, tại hạ đành phải mạo hiểm tìm và may mắn đắc thủ Tử Hoa Tuyết Ngư để cứu nguy cho Thượng Quan Võ. Nhưng tiểu thư tin chẳng, tại hạ đã trước sau phát hiện hai thi thể đều là của môn nhân Xuyên Cương môn rất có thể bọn này do Đường thiếu gia đảm nhận trọng trách Môn chủ. Hai môn nhân đó vì sao phải chết? Có trùng hợp chẳng khi họ phải táng thân tại Thượng

Quan phủ gia? Và còn lạ hơn là sau này, khi có cơ hội gặp lại Đường Lệ Hoa vừa là Môn chủ Xuyên Cương môn đương nhiệm, vừa là cô cô của Đường thiếu gia, tại hạ quả thật đã hết sức kinh ngạc lẫn hoang mang khi thấy Đường Lệ Hoa hầu như chẳng biết gì và cuối cùng thì quyết chẳng tin đã từng có hai môn nhân Xuyên Cương môn mất mạng ở đấy.

Đường Kim Phụng bàng hoàng:

- Ý người quả quyết là do Đường Phi Thạch thực hiện? Nhưng tại sao chứ?

Châu Sách nhún vai:

- Đừng hỏi tại hạ. Trái lại, nếu có thể tin thì mong tiểu thư nên luôn lưu tâm, ắt sẽ có lúc nhìn rõ thủ đoạn mà thế nào Đường thiếu gia cũng thực hiện.

Đường Kim Phụng lại thở dài, lần này lại thở dài sườn sượt:

- Có chuyện này thiết nghĩ ta cần cho người biết. Đây là sau khi sinh mạng được an toàn, thoát khỏi loạn thạch trận, vì luôn nghĩ phải do người ngấm ngầm tìm cách cứu mạng nên ta có đi tìm, nhờ đó may mắn phát hiện người chột khụy ngã hôn mê vì kiệt sức. Ta đã cứu người đưa về đây thật kịp thời trước khi Đường Phi Thạch phát hiện người.

Châu Sách lo ngại:

- Đường Phi Thạch đã xuất hiện? Nhanh như thế ư? Mà này, nếu do tiểu thư cứu, có phải đó là lúc tại hạ dù kiệt lực vẫn gắng gượng đi trở lại nơi từng là Đường gia trang? Vậy sau đó thế nào?

Đường Kim Phụng bối rối đáp:

- Vậy là người vẫn còn nhớ đúng. Tuy nhiên, sau khi cứu người rồi, ta vì vẫn nghi nên thử quay lại xem sao. Hóa ra được thấy Đường Phi Thạch lạnh lùng ra lệnh cho thủ hạ vô cớ hạ sát hai nhân vật. Họ là...

Châu Sách nhảy chồm lên:

- Họ là hai nhân vật tàn phế như sáng nay tại hạ đã từng kể cho tiểu thư nghe? Đường Phi Thạch đã kết liễu họ, bất luận họ là nhị lão tăng đạo phải may mắn lắm tại hạ mới có thể vì nhị phái Thiếu Lâm Võ Đang bảo lưu sinh mạng cả hai? Tiểu thư tận mục sở thị thật sao? Chao ôi! Sao có thể độc ác và lạnh lùng đến vậy?

Đường Kim Phụng càng thêm bối rối trước phản ứng này của Châu Sách:

- Người muốn trách ta chẳng?

Châu Sách thần thờ, tự buông người ngồi phịch xuống:

- Tại hạ nào dám. Có chẳng chỉ là tự trách bản thân thà không cứu mạng nhị lão thì thôi, một khi đã cứu cố sao lại để xảy ra nông nỗi này? Tại hạ thật có lỗi. Vì thế nào dám trách tiểu thư. Xin lượng thứ, hãy cho tại hạ ngồi một mình. Tại hạ đang cần lưu lại một mình.

Áy náy vô tả, Đường Kim Phụng vừa thở dài vừa nhẹ nhàng lui gót.

Kể cả sáng hôm sau, lúc quay lại nàng cũng còn mang nặng về áy náy:

- Đêm qua người không ngủ? Nhưng không thật trách ta chứ?

Châu Sách như vẫn mãi còn ngồi theo tư thế tọa công như tối qua:

- Không. Nhưng nhờ không ngủ, tại hạ chực nhớ thêm một việc cũng muốn nhân cơ hội này thương lượng với tiểu thư.

Đường Kim Phụng ngồi xuống:

- Tiềm thức của người lại trở dậy? Đã nhớ về thân thế lai lịch chẳng?

Châu Sách lắc đầu:

- Tại hạ chỉ nhớ lúc tiểu thư còn bị sinh cầm ở một trận loạn thạch, qua mẩu đối thoại đã nghe, tại hạ nhờ đó được thoang thoáng biết về tuyệt kỹ gì đó gọi là Thập Tam Chiêu Thất Tình Lục Dục, đúng không? Vậy có phải chiêu thức do lão Trịnh Bất Vi trước khi vong mạng lưu lại cũng là một trong Thập Tam Chiêu ấy? Nhưng đừng nghĩ tại hạ hỏi vì nuối tiếc là sao đã sớm nói tất cả về chiêu thức cho tiểu thư? Trái lại, đêm qua tại hạ chợt nhớ là đã được nhị lão tặng đạo lần lượt điểm chỉ cho tại hạ mỗi người một chiêu. Chỉ muốn tiểu thư cho tại hạ minh bạch về Thập Tam Chiêu này. Bởi nếu cần, tại hạ nghĩ vẫn sẽ sẵn lòng chỉ điểm cho tiểu thư hai chiêu ấy.

Đường Kim Phụng ngỡ ngàng và sửng sờ:

- Người nói thật chứ? Là về việc nhị lão tặng đạo có điểm chỉ cả thầy hai chiêu cho người? Ý ta đang quá đổi ngạc nhiên là sao có quá nhiều ngẫu nhiên may mắn cứ luôn xảy đến với chính bản thân người như vậy.

Châu Sách gượng cười:

- Nếu cho là may mắn, ắt tiểu thư cũng nên giúp tại hạ tỏ tường về Thập Tam Chiêu Thất Tình Lục Dục này. Được chứ tiểu thư?

Đường Kim Phụng vội đáp ứng và hoàn toàn không biết rằng mọi điều nàng kể về Thập Tam Chiêu Thất Tình Lục Dục kỳ thực là những điều Châu Sách đã thừa biết.

Vì thế, khi nghe nàng thừa nhận Tiêu Dao Tiên Tử - Cung chủ Tuyệt Tình cung cũng sở hữu hai chiêu - một chiêu chung cho cả Tam tiên cùng biết và một còn lại chỉ mỗi mình Tiêu Dao Tiên Tử sở hữu thì Châu Sách nói ngay:

- Tuy tại hạ chưa từng luyện hai chiêu của nhị lão tăng đạo và một chiêu nữa của lão Trịnh Bất Vị nhưng lúc này vì chợt có chút quan tâm đến Thập Tam Chiêu Thất Tình Lục Dục nên tại hạ cần thương lượng là thế này. Hai đổi hai, tại hạ sẵn lòng chỉ điểm hai chiêu nữa cho tiểu thư, ngược lại tại hạ cũng mong được xử sự công bằng, xin tiếp nhận hai chiêu của Tiêu Dao Tiên Tử. Tiểu thư thuận chăng?

Nàng nghi ngại:

- Nhưng liệu hai chiêu của người.

Châu Sách ngắt lời, rất vui vẻ:

- Nếu vậy, tại hạ xin chỉ điểm trước một chiêu. Giả như không phải thứ tiểu thư đang cần thì thôi, tại hạ hoàn toàn vô ngại.

Và Châu Sách đọc cho nàng nghe duy nhất khẩu quyết của một chiêu.

Nghe xong, thuộc xong, Đường Kim Phụng gật đầu hài lòng:

- Vì ta đã từng luyện hai trong Thập Tam Chiêu Thất Tình Lục Dục nên có thể đủ tư cách minh định chiêu người vừa đọc, cùng với một chiêu hôm qua vì có chung đường lối sở học nên nhất định đều là những thứ ta đang cần.

Châu Sách cũng hài lòng:

- Nghĩa là thuận tình trao đổi?

Đường Kim Phụng phì cười:

- Người không phải nhắc khéo. Đây, ta xin đọc đáp lại cho người một chiêu. Nghe này...

Cứ như thế tiếp tục, nếu Đường Kim Phụng chỉ trong thời gian ngắn nhờ có Châu Sách chỉ điểm nên tình cờ sở hữu thêm ba chiêu, cộng với hai chiêu đã có trước, vị chi là năm, thì Châu Sách cũng nhờ nàng nên sở hữu thêm một chiêu - do chiêu thứ hai đều được Tam tiên sở hữu nên Châu Sách trước đó đã am hiểu - và tính đi tính lại phần Châu Sách hiện sở hữu những tám chiêu: ba của chung cho hai trong Tam tiên, ba của Trịnh Bất Vi lưu lại và hai nữa là của nhị lão tăng đạo. Thế nên sự trao đổi này Đường Kim Phụng cứ luôn nghĩ là nàng được lợi nhiều hơn, do vậy chẳng nghi ngại gì nữa dù thấy Châu Sách vẫn mãi lưu lại, chẳng vội ly khai như nhẽ ra phải đi.

Không những thế, với thời gian lưu lại đến mười ngày, Châu Sách có phần nào làm cho Đường Kim Phụng rơi vào tâm trạng hụt hẫng khi chợt bảo:

- Thật cảm kích vì luôn được tiểu thư ngày ngày cung phụng. Nhưng mọi nội thương nay đã hồi phục, tại hạ xin cáo biệt Và Châu Sách lao đi thật nhanh, vờ như không nghe nàng hốt hoảng gọi:

- Châu huynh không thể lưu lại với muội nữa sao?

Châu Sách vừa lao đi vừa than thầm:

“Tiểu thư đã bất chợt thay đổi cách xưng hô. Có biết chẳng đấy là lý do khiến tại hạ không thể không bỏ đi càng sớm càng tốt”.

KỶ LÂN BẢO ĐIỂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Thịnh Hội Xuyên Cường Mưu Đại Sự - Ấn Tình Nung Nấu Cả Trăm Năm

Họ gồm bốn người, một đã cao niên và luôn ôm ngực ho sù sụ với mỗi lần như vậy thì sắc diện luôn đỏ bừng, chứng tỏ đang vương bệnh trầm kha. Ất vì thế, dù bệnh tình nghiêm trọng nhưng lão nhân bệnh hoạn vẫn chẳng ngại gió bụi đường xa, cũng may là còn có thêm những ba nhân vật đồng hành luôn quan tâm và chăm sóc, đã cùng nhau dặt dứ, quyết phải đi đến nơi cần đến.

Và có lẽ họ đã đạt mục đích, hiện đang cùng nhau vội lách qua một cánh cổng phụ chỉ hé mở để bước dần vào một khu trang viện tuy rộng lớn nhưng chẳng hiểu sao cứ luôn khoác vẻ nhếch nhác ở bên ngoài.

Nhưng đấy chỉ là dáng vẻ bề ngoài. Vì kỳ thực, khi cả bốn đã đặt chân vào khách sảnh thì ở đây mọi vật dụng đều sạch sẽ như lau như li, dù muốn tìm một hạt bụi nhỏ cũng không thấy.

Chẳng những vậy, ở khách sảnh hiện cũng có đông người cho thấy vẻ nhếch nhác bên ngoài của khu trang viện chẳng thể tự nói lên bất kỳ điều gì có liên quan đến mọi sinh hoạt bên trong.

Mà quả thật các sinh hoạt ở ngay bên trong khu trang viện lúc này như cũng có nhiều điều khác lạ, dấu cho là thập phần kỳ quái e vẫn chẳng sai ngoa.

Bởi ngay tại khách sảnh tuy đông người như vừa nói nhưng dáng vẻ của từng người trong họ lại chẳng có mấy may nào sự đồng nhất. Nói cách khác, họ gồm đủ mọi thành phần: phú, nông, công, thương và kể cả hạng bạch đình áo vải, dân dã mạt hạng cũng có.

Họ không thể đều là gia nhân của khu trang viện? Đây là sự thật, vì chẳng có gia trang nào lại chấp nhận để gia nhân của họ tùy tiện mặc khoác mọi loại y phục thế này.

Vậy họ là khách của chủ nhân trang viện?

Cũng không phải. Bằng cứ là vừa thấy lão nhân bệnh hoạn cùng ba nhân vật đồng hành tiến vào, mọi kẻ có mặt sẵn trong khu trang viện đều nghiêng mình thi lễ:

- Môn chủ đến.

- Đường xa vất vả, phải để Môn chủ tự đến thế này vì thật là khuất tất nên mọi người rất áy náy.

Chúng tỏ ai trong họ cũng đều là nhân vật võ lâm và chủ nhân thật sự của khu trang viện phải là Môn chủ của họ.

Nhưng lạ thay không phải là do lão nhân bệnh hoạn đáp lời, mà là một phụ nhân trung niên từng đồng hành cùng lão nhân bệnh hoạn. Và dù phụ nhân trung niên đang mặc y phục hạnh nông thôn dân dã nhưng khi cất tiếng thì giọng nói vẫn chứng tỏ có uy lực xứng với thân phận Môn chủ vừa được mọi người lễ độ gọi. Phụ nhân bảo:

- Đã khiến mọi người tân khổ, phải cải dạng thành mọi hình thái như thế này mới đến được đây an toàn, quả thật người tốt cùng áy náy chính là bốn nhân. Tuy nhiên, để khỏi phí thời gian, chư vị nghĩ sao nếu bốn nhân đề xuất chúng ta nên tiến hành ngay?

Lão nhân bệnh hoạn bấy giờ liền hăng giọng lên tiếng và lập tức chứng tỏ bản thân chẳng hề bệnh hoạn như vẻ ngoài:

- Nếu chẳng có gì phản bác thì lão phu xin vào đề ngay. Là thế này, như đã đến lúc bốn môn không thể không xuất đầu lộ diện, vừa để danh chính ngôn thuận báo hận rửa cừ vừa lập lại hùng oai đã từng có cách đây trăm năm, là nguyên nhân khiến thấy thấy chư vị dù từ lâu đã là môn nhân bốn môn nhưng vẫn một lòng nhẫn nại, cam chịu khuất thân chỉ chờ một ngày như thế này. Chư vị không phấn khích sao?

Mọi người trong khách sảnh bắt đầu lao xao và tiếp đó có một giọng cất lên:

- Bốn môn từng bị hủy diệt, chuyện xảy ra tuy đã ngoài trăm năm nhưng thời gian càng dài thì lòng nung nấu báo thù phục hận chỉ càng tăng, quyết không giảm. Tuy nhiên, nếu báo đã có thể xuất đầu lộ diện thì nên chăng, mong Bạch lão huynh hoặc được đích thân Môn chủ tỏ bày càng tốt, hãy mau mau cho biết phải chăng chính Môn chủ đã may mắn đắc thành sở học thượng thừa, là cơ hội duy nhất giúp bốn môn lần này nhất phen lộ diện là nhất phen thành tựu viên mãn?

Phụ nhân trung niên Môn chủ chợp chép miệng đáp:

- Nếu như vậy thì chưa. Tuy nhiên, mong chư vị chớ vội bi quan cũng chớ nghĩ Đường Lệ Hoa này vì quá nôn nóng nên hành sự hồ đồ thiếu cân nhắc xét suy. Trái lại, xin hãy nghe đây, một là hiện nay bốn môn vì vừa chợt xuất hiện một trang tuấn kiệt nên không sớm thì muộn, chỉ độ một năm nữa là tuyệt học bốn môn cũng diễm phúc có người luyện tựu thành. Và thứ hai, sở dĩ phải xuất đầu lộ diện ngay, thay vì chờ thêm một năm nữa, bởi nếu xét theo hiện tình võ lâm lúc này thì quả là thời khắc thật thích hợp và thật thuận tiện.

- Có thể cho biết trang tuấn kiệt Môn chủ vừa đề cập là nhân vật thế nào và có xuất thân lai lịch ra sao chăng?

Đường Lệ Hoa khéo léo khước từ:

- Theo di huấn tiền nhân, thật đáng tiếc bốn nhân chưa thể tiết lộ. Và vì sao như thế ắt mọi người ở đây đều am hiểu.

Nhưng lão nông vẫn hỏi.

- Có một thiếu gia cũng họ Đường, nguyên tính danh là Đường Phi Thạch, dám hỏi có phải cũng là trang tuấn kiệt Môn chủ vừa đề cập?

Đường Lệ Hoa cau mày, mặt lạnh dần:

- Mạc thúc thúc hóa ra vẫn luôn chú tâm theo dõi từng động tĩnh dù nhỏ của bốn nhân. Nếu phải thì sao? Hoặc giả Mạc thúc thúc có gì cần nhắc nhở bốn nhân về Đường Phi Thạch?

Lão nông họ Mạc điềm nhiên đáp:

- Không phải lão phu tỏ ra quá chú tâm. Trái lại chỉ vì gần đây trên giang hồ cứ liên tiếp xảy ra quá nhiều biến động. Và Môn chủ nên biết, mọi động thái dù nhỏ nhưng nếu đồng loạt xuất hiện ở nhiều phái cùng lúc thì đều

gây tác động không nhỏ cho mọi người. Vậy mong Môn chủ hãy cho mọi người minh bạch, có phải điều lão phu vừa hỏi là đúng sự thật chẳng?

Đường Lệ Hoa chuyển mục quang, lần lượt nhìn mọi người:

- Không sai. Và Đường Phi Thạch còn là diệt nhi của Đường Lệ Hoa này. Nhưng nếu chủ ý của Mạc thúc thúc muốn trách bốn nhân đã cùng tề diệt Đường Phi Thạch đem tư thù vào công vụ thì cũng xin nhớ cho một điều đây là hai phương diện tuyệt chẳng mâu thuẫn hoặc đối nghịch nhau. Há Đường Lệ Hoa không được phép hành xử như vậy, dù luôn hợp với tôn chỉ chủ trương của bốn môn?

Mạc lão nông lắc đầu:

- Dẫu không mâu thuẫn thì hành vi gần đây nhất của lệnh diệt Đường Phi Thạch là không thể chấp nhận.

Chợt có thanh âm từ ngoài đồng rạc vọng vào khách sảnh:

- Hành vi gì gần đây của bốn Môn chủ là không thể chấp nhận?

Và khi thanh âm dứt, xuất hiện thêm ở khách sảnh là lần lượt ba nhân vật, hai nam một nữ.

Đường Lệ Hoa vội cau mày trách:

- Đại thịnh hội toàn môn vẫn chưa chính thức khai diễn, chẳng phải ta đã dặn Phi Thạch người là đừng vội tự nhận cương vị Môn chủ sao? Không những vậy, ở đây người cũng không được xuất khẩu cuồng ngôn. Vì tất cả nếu chẳng là thúc bá thì cũng có bối phận là huynh trưởng, cao hơn người. Ngọc nhi sao không kịp nhắc Phi Thạch trước lúc cùng đến đây?

Nữ nhân mới xuất hiện chỉ lẳng lẳng cúi đầu, vẻ nhận tội, nhưng chẳng nói gì.

Dù thế, với vẻ mặt luôn trầm tư u uất của nữ nhân như đã nói lên tất cả. Đường Lệ Hoa lo ngại hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì? Nếu Ngọc nhi không thể nói thì Phi Thạch người thử nói xem sao?

Đường Phi Thạch là một trong hai nam nhân vừa xuất hiện liền đáp, thái độ thật dửng dưng:

- Tự tiêu cô cô cũng thừa hiểu rồi, cần gì chờ nghe diệt nhi giải thích. Chẳng phải thái độ của Ngọc muội luôn như vậy sao kể từ ngày đầu tiên

điệt nhi xuất hiện?

Đường Lệ Hoa sa sầm nét mặt:

- Có thật đều do người cả chẳng, Kiều Thái Ngọc? Hóa ra người vẫn không thể quên gã, dù gần đây nếu chẳng phải do gã gây cản ngại thì...

Kiều Thái Ngọc sợ hãi cất tiếng ngay:

- Mong sư phụ minh xét. Chỉ vì gần đây thái độ của Phi Thạch ngày càng thái quá, đồ nhi tuy bất bình nhưng chẳng may có cơ hội tỏ bày nên tâm trạng mới chẳng được vui.

Đường Lệ Hoa cười lạt:

- Có thật chẳng? Hay chỉ là...

Mạc lão nông chột tự ý chen lời:

- Dám hỏi Kiều Thái Ngọc cô nương phải chẳng chính là lệnh đồ? Nếu vậy, Môn chủ nghĩ sao về lời lệnh đồ vừa nói, như có phần phù hợp với nhận định vừa có của lão phu?

Đường Lệ Hoa xẵng giọng:

- Bốn môn trăm năm trước bị hủy diệt là do ai? Vậy nếu bốn nhân cùng tề diệt tuy vì tư thù, chỉ của Đường gia, đối phó lần lượt với Ngũ Đại Thế Gia vọng tộc gồm: Lã, Lô, Mộ Dung, Trương và Thượng Quan phủ gia, nhưng cũng phù hợp với tôn chỉ bốn môn thì lẽ nào bị cho là hành vi thái quá? Cả người cũng nghĩ như vậy sao, Kiều Thái Ngọc?

Kiều Thái Ngọc càng thêm sợ:

- Nhưng Phi Thạch cũng đã đối phó các phái...

Đường Phi Thạch giận dữ cắt ngang:

- Nhưng Ngũ Đại Thế Gia ít nhiều cũng đều có các hậu nhân tầm sư luyện võ ở các phái, là nguyên nhân khiến các phái gần đây luôn tìm cách đối phó bốn môn, lẽ nào chúng ta không đối phó lại họ?

Mạc lão nông lạnh giọng bảo:

- Đối phó các phái phải danh chính ngôn thuận, dùng chân tài thực học cùng họ ấn chứng định đoạt sự cao minh. Đường Phi Thạch người đã làm như thế chưa?

Đường Phi Thạch cười lạt:

- Nếu cùng các phái công bằng ấn chứng võ công thì e rằng suốt kiếp này bốn môn cũng đừng mong tìm được cơ hội xuất đầu lộ diện.

Mạc lão nông giận dữ quát:

- Chớ nhảm nhí. Trừ phi ý người muốn nói, một là bản thân chẳng đủ tư cách đắc thành sở học bốn môn hoặc hai là đã tự nhận định dù bỏ công khổ luyện thì tuyệt học bốn môn vẫn không thể đương trường giao đấu, lần lượt đả bại các phái. Trong hai điều đó, đâu là ý của người và có phải đấy cũng là ý của Môn chủ chẳng?

Đường Lệ Hoa vội dàn hòa:

- Đừng quá nóng nảy như vậy. Trái lại hãy nghe bốn nhân nói thêm, nhất là về hiện tình võ lâm lúc này. Vậy chư vị đã biết gì chưa về việc các phái nếu bốn mươi năm về trước chỉ may mắn sở hữu mỗi phái một chiêu trong pho Thập Tam Chiêu Thất Tình Lục Dục rất lợi hại thì gần đây như họ cũng lần lượt thủ đắc thêm, khiến công phu mỗi phái đã ngày càng thêm lợi hại? Cũng vì lẽ đó, bốn nhân đành lần đầu phá lệ, tuy phó giao trọng trách khổ luyện tuyệt kỹ thượng thừa của bốn môn cho Phi Thạch nhưng không cần mạo hiểm chờ Phi Thạch kết thúc đợt bế quan bằng cách phải tự vượt qua quan ải cuối cùng. Tất cả chỉ vì cần phải linh động, với hiện tình các phái cũng dần có những chuyển biến nhất định chỉ gây bất lợi cho bốn môn. Lần phá lệ này hoàn toàn thuộc phạm vi quyền hạn của bốn nhân, chư vị thừa nhận chứ?

Một lão nhân có dáng cao gầy lần đầu vừa lên tiếng vừa tự tiến dần ra:

- Môn chủ! Đã có những lời xâm xì bất lợi, cho Môn chủ vì tư tình nên mới có hành vi phá lệ này. Phải chăng điều đó hoàn toàn đúng với mối lo đã có ở Môn chủ vì tin rằng lệnh diệt vô khả đủ tư cách tự xuất quan an toàn và như thế sẽ khiến Đường gia tuyệt tự?

Đường Phi Thạch đỏ mặt:

- Chớ nói nhảm. Vì...

Lão văn nhân cười lạt:

- Vậy để tất cả đều phục, người dám không, hãy tự bế quan cho đến khi viên mãn? Nhưng đừng nghĩ lão phu vì đố kỵ mới có những lời này. Trái lại, hãy biết rằng dù Thập Tam Chiêu Thất Tình Lục Dục lợi hại đến đâu

cũng không thể sánh với tuyệt kỹ bốn môn nếu như may có người đủ tư cách đặc luyện. Hy vọng kẻ đó chính là người.

Đường Lệ Hoa cau mày:

- Nếu vậy, lần thỉnh mời tất cả quy tụ ở đây chỉ là vô ích?

Mạc lão nông bảo:

- Cũng không hẳn vô ích. Vì gần đây chợt có tin, cho lệnh diệt Phi Thạch đã lạnh lùng hạ sát nhị lão tăng đạo nhân cơ hội phát hiện cả hai do vương thương tích nghiêm trọng nên vô khả phản kháng hoặc hoàn thủ. Điều này khiến bọn lão phu quan tâm, thế nên đây là cơ hội không thể không hỏi. Đúng hay sai vậy, Đường Phi Thạch?

Đường Phi Thạch thoáng ngơ ngẩn:

- Nhị lão tăng đạo? Không. Làm gì có chuyện đó? Nhưng ai nỡ bịa chuyện vu khống Đường Phi Thạch này vậy?

Lão bệnh hoạn họ Bạch cũng cau mày:

- Người không gây ra thật sao? Vậy Mạc lão huynh nghe tin này từ đâu?

Mạc lão nông lúc này chợt xạ nhìn Kiều Thái Ngọc:

- Sao Kiều cô nương tỏ ra bối rối? A, phải rồi, nếu vừa xuất hiện cùng Đường Phi Thạch, hẳn cả hai vẫn luôn đồng hành cùng nhau. Vậy nói đi, liệu tin lão phu vừa thu thập là đúng hay sai?

Lão Bạch cũng phát hiện vẻ bối rối của Kiều Thái Ngọc là có thật vội hỏi thêm:

- Hư thực thế nào, tiểu liễu đầu kia? Nên nhớ, đối đầu các phái bằng cách ấy thì dù bốn môn may mắn có người đắc thành sở học vẫn vô khả đối phó một khi đồng loạt bị các phái cùng vây đánh. Đồng thời cũng cần nhớ thêm, Bạch lão bá này vì quá am hiểu nên thừa rõ người quả nhiên đang có tâm trạng bối rối như thế nào. Vậy hãy nói mau.

Đường Lệ Hoa động dung, lập tức xạ nhìn Đường Phi Thạch:

- Người phải nói chính là người. Bởi nên biết bản thân ta cũng vì người, đã phá lệ một đôi lần. Huống hồ còn một chuyện trước đây tuy ta từng hỏi nhưng người vẫn luôn phủ nhận, đấy là về việc đã xảy ra ở Thượng Quan phủ gia trước khi bốn môn thật sự xuất hiện khá lâu. Cũng không liên can đến người chăng?

Đường Phi Thạch kêu:

- Đó là do Châu Sách bịa chuyện. Lẽ nào tiểu cô cô chỉ tin gã, cứ mãi nghi ngờ tiểu điệt?

Mạc lão nông bỗng hăng giọng:

- Việc từng xảy ra trước đây là việc gì?

Lão Bạch thở dài đáp:

- Có một gã, tính danh là Châu Sách, đã đề quyết từng có hai môn nhân bốn môn xuất hiện và hạ độc mưu hại Thượng Quan phủ gia. Đồng thời cũng theo lời gã này, hai môn nhân bốn môn sau đó đều lần lượt tham tử vẫn ở tại Thượng Quan phủ gia. Mọi người nghĩ xem, dụng độc là điều bốn môn chưa từng. Vậy chuyện này nếu có thật thì do ai gây ra, với dụng ý gì, khi sau đó cũng đã kết liễu hai nhân mạng cho là người của bốn môn?

Mạc lão nông động tâm:

- Châu Sách? Gã này thì mỗi có từng nghe, nhưng cảm thấy lạ là tại sao gã tỏ tường để có thể đề quyết hai nhân mạng ấy là người của bốn môn?

Đường Phi Thạch liền kêu:

- Sở dĩ gã biết vì bản thân từng mạo nhận tại hạ, khiến gia cô cô nhầm lẫn, có một đạo thu nhận gã. Nhưng sau đó, lúc chân tướng bại lộ, theo lẽ gia cô cô nên kết liễu gã, đằng này chỉ phế bỏ võ công, dù trực xuất nhưng vẫn đại lượng tha mạng gã.

Mạc lão nông giật mình:

- Có chuyện này sao, Môn chủ? Nhưng gã này thời gian gần đây lại nổi như sóng cồn. Liệu có phải do gã phần nào vì ôm hận từng bị trực xuất nên gây nhiều điều thị phi cho bốn môn chẳng?

Kiều Thái Ngọc vội giải thích:

- Không thể do gã. Bởi kể cả lời đã hứa, quyết không làm lộ tung tích bốn môn, gã vẫn luôn tuân giữ.

Đường Phi Thạch hừ nhạt:

- Sao Ngọc muội cứ mãi bênh vực gã? Trái lại, ta cảm thấy nhận định của Mạc lão thúc thật là đúng. Vì ngoài gã, còn ai nữa cứ luôn tìm cách, kể cả bịa chuyện, quyết vu khống ta. Đừng quên, Ngọc muội đã là hôn thê của ta và cũng đã cùng gã hủy hôn rồi.

Mạc lão nông lại giật mình:

- Hủy hôn là thế nào? Trừ phi, phải vậy chẳng Môn chủ, rằng Môn chủ như đã từng chọn gã Châu Sách để phó giao trọng trách tự bế quan luyện công?

Đường Lệ Hoa thở dài:

- Như Phi Thạch vừa nói, quả thật đã do bốn nhân ngộ nhận khiến xảy ra những phiền toái này.

Lão văn nhân cao gầy cũng hỏi:

- Dù là ngộ nhận cũng chứng tỏ gã Châu Sách vì có mưu đồ bất lợi cho bốn môn mới dùng thủ đoạn mạo nhận thành lệnh diệt. Vậy tại sao sau đó Môn chủ không xử lý gã theo môn quy, lại dung tha cho gã?

Lão Bạch xoa tay:

- Cũng không thể trách gã. Vì gã sở dĩ cùng mang tính danh Đường Phi Thạch là do người khác nhận lầm mà có. Và điều đó xảy ra chỉ vì gã đã quên toàn bộ quá khứ. Bạch Quan Vịnh lão phu xin quả quyết điều này. Gã không hề chủ tâm nên đâu thể trách gã.

Chợt giữa chỗ đông người bỗng có một nhân vật dị dạng bước ra với hai cánh tay một dài bình thường và một thì ngắn cùn cớn. Kể cả khi lên tiếng, giọng nói của nhân vật này cũng ào ào kỳ dị:

- Luận về y thuật thì hiện nay chẳng ai qua được Bạch lão huynh. Nhưng cho dù tin gã Châu Sách vì quên mất quá khứ nên có những ngộ nhận, vậy còn tính danh Châu Sách hiện giờ của gã thì sao? Ý ta đang muốn minh bạch lai lịch cùng xuất thân của gã để liệu xem còn nguyên nhân nào khác khiến gã có thể gây bất lợi cho bốn môn chẳng?

- Tính danh Châu Sách là thật. Vì từ nhỏ, Châu Sách luôn là gia nhân, cũng là tùy tùng tâm phúc của Đường Phi Thạch. Tất cả chỉ kết thúc đường như kể từ khi Đường gia lâm thảm họa.

Nhân vật dị dạng chợt di chuyển bằng những bước chân khập khiễng lạ kỳ, đến trước mặt Đường Phi Thạch:

- Vậy là do Đường Phi Thạch người phát hiện chân tướng và tính danh thật của gã Châu Sách? Chính vì gã từng là gia nhân nên người cảm thấy

bất phục khi cô cô của người, Đường Lệ Hoa môn chủ thay vì kết liễu lại dung tha gã?

Đường Phi Thạch bước lùi về một bước:

- Tại hạ chỉ muốn mọi việc được xét xử và định đoạt theo đúng môn quy, chẳng liên quan đến mỗi hận có hay không giữa gã và tại hạ.

Nhân vật dị dạng chợt quay qua nói với Đường Lệ Hoa:

- Sao Môn chủ không kết liễu gã?

Đường Lệ Hoa cười gượng:

- Trường Đoản tiên sinh thật sự có chủ ý gì? Bởi luận về y thuật, nếu Bạch bá bá hiện đang là thiên hạ đệ nhất thì luận về túc trí đa mưu lẫn mục lực lợi hại như nhìn thấy suốt lòng người, Trường Đoản tiên sinh cũng được kể là độc nhất vô nhị. Đường Lệ Hoa xin kính cẩn nghe cao luận.

Nhân vật dị dạng cười lục khục:

- Thì chí ít Môn chủ cũng nên cho mỗ đây được nghe qua chủ ý. Sau đó nếu có cao hoặc thấp luận, đương nhiên mỗ phải tỏ bày.

Đường Lệ Hoa thở dài:

- Thời gian gã lưu lại trú sở bốn môn tuy chỉ gần hai năm nhưng cũng đủ cho bốn nhân có hai nhận định được kể là thật chuẩn xác về gã. Thứ nhất, gã là kẻ có tư chất khá thông tuệ.

Kiều Thái Ngọc gật đầu, chủ tâm phụ họa thêm vào:

- Một năm gã luyện lúc đầu đã có thành tựu hơn hẳn Thái Ngọc này luyện năm năm.

Lão Bạch cũng thêm:

- Có thể do gã đã quên quá khứ, khiến nhận thức đang lúc trống rỗng rất dễ tiếp nhận mọi điều đối với gã là hoàn toàn mới.

Nhân vật dị dạng gật đầu:

- Còn nhận định thứ hai của Môn chủ về gã?

Đường Lệ Hoa ngập ngừng:

- Là gã có tính khí thuần hậu, luôn thật tâm. Thế nên Đường Lệ Hoa dễ dàng tin những gì một khi gã đã hứa ắt chẳng bao giờ thực ngôn nuốt lời.

Nhân vật dị dạng lại gật đầu:

- Môn chủ trước khi dung tha, ắt là buộc gã phải lập thế tuân giữ nhiều điều?

Đường Lệ Hoa đáp:

- Chỉ có hai. Một là không được hở môi thổ lộ tung tích bốn môn. Thứ hai là sau này dù có cơ hội cũng không bao giờ được tùy tiện tự luyện lại theo mọi sở học bốn môn vì đã từng luyện nên dĩ nhiên gã vẫn nhớ.

Nhân vật dị dạng lại hỏi:

- Gã có tuân thủ chẳng?

Đường Lệ Hoa lại ngập ngừng:

- Bốn môn luôn nghe ngóng dò xét, quả thật gã luôn giữ lời, nhưng chỉ đến khi bốn môn lần đầu lộ diện, đối phó và hủy diệt Thượng Quan phủ...

(Mất hai trang)

Trường Đoản tiên sinh chợt cười cười:

- Đừng nóng nảy và cũng đừng cáu gắt. Bởi mỗi chỉ theo việc mà luận và luôn thừa biết để luận tội ai cũng cần có chứng cứ thuyết phục. Tuy nhiên, nhân lúc này mỗi chỉ xin mạo muội nêu một vài nhận định, thật mong Môn chủ chớ bỏ qua nếu vẫn luôn vì sự tồn vong của bốn môn. Thứ nhất, việc xen tư thù vào công vụ là việc chẳng nên. Vì hiện nay hầu như sự tồn tại của bốn môn đều đã được người người biết đến, điều này trái với di huấn tiền nhân và càng thêm bất lợi vì bốn môn vẫn chưa có người đủ tư cách đặc luyện tuyệt kỹ thượng thừa. Thứ hai, bất luận lệnh diệt có hận hay không với gã Châu Sách nhưng một khi lệnh diệt đã do Môn chủ quyết định chọn thì mong sao lệnh diệt cũng nên mau mau tiếp tục bế quan luyện công cho đến kỳ tựu thành viên mãn. Và thứ ba, do sự việc thứ nhất đã nêu, các võ phái lúc này cơ hồ đã bắt đầu tiến hành dò xét, nên chẳng mỗi nghĩ đã đến lúc tất cả hãy cùng quay lại, cùng hiện diện để cùng bảo vệ tổng đàn, nhất là bảo vệ cho Đường Phi Thạch yên tâm khổ luyện công phu. Chư vị nghĩ sao?

Đường Lệ Hoa đành miễn cưỡng chấp thuận khi thấy hầu hết mọi nhân vật đang hiện diện ở đây như đều tỏ ý chờ đợi duy nhất mỗi một lời nói của Đường Lệ Hoa mà thôi. Đường Lệ Hoa bảo:

- Nhưng để tránh mọi tai mắt của võ lâm, bốn nhân hy vọng chư vị cũng cần trọng cải dạng như thế này, vẫn cần phân khai đi thành từng nhóm nhỏ tương tự. Được chứ?

Sau đó, có lẽ cũng như lúc đến, từ khu trang viện có vẻ ngoài nhếch nhác dần ly khai từng nhóm nhỏ chỉ vài ba nhân vật và họ lặng lẽ phân khai đi theo các ngã đường, biến khu trang viện từ trong ra ngoài dần trở thành tiêu điều hoang vắng, phù hợp với dáng vẻ nhếch nhác sẵn có.

Với một nhóm đông hơn, nhưng năm sáu nhân vật cùng đi, dù thoát tiên chia thành hai tốp đi trước đi sau, nhưng chỉ độ một quãng ngắn, tốp đi trước vì cố tình chậm chân nên khi tốp sau tiến lên kịp thì Đường Phi Thạch ở tốp trước liền lên tiếng, tỏ thái độ bất phục:

- Tiểu cô cô sao quá nhân nhượng, lẽ ra cần nên lấy uy quyền một Môn chủ ra lệnh mới phải? Và đã thế này thì biết đến bao giờ mới báo phục mối thù Đường gia bị hủy diệt?

Ở tốp sau vừa tiến lên kịp gồm Đường Lệ Hoa, Bạch Quan Vịnh và Kiều Thái Ngọc. Đường Lệ Hoa cau mày bảo:

- Muốn có đủ uy quyền tối thượng chỉ khi nào Phi Thạch người đủ bản lĩnh đặc luyện tuyệt học và tự vượt qua quan ải cuối cùng. Nghĩ lại bản thân ta đã không đúng khi tùy tiện phá lệ tạo cơ hội cho chỉ duy nhất một mình người.

Đường Phi Thạch vẫn càu nhàu:

- Tuyệt kỹ của bốn môn liệu khi luyện xong có thật sự sẽ là cái thế vô địch chẳng? Vì nếu chẳng được như vậy chi bằng tiểu cô cô hãy cùng tiểu đệ đi ly khai, tha hồ tìm cách báo thù.

Bạch Quan Vịnh cười cười:

- Muốn ly khai phải giao hoàn toàn bộ sở học đã tiếp nhận. Người ưng thuận chẳng?

Đường Phi Thạch than thở:

- Giao hoàn thì kể như vô khả báo thù. Há lẽ chẳng còn cách nào vẹn toàn hơn sao, tiểu cô cô?

Đường Lệ Hoa lắc đầu toan đáp, chợt tiếng Đường Phi Thạch đột ngột hỏi Kiều Thái Ngọc:

- Có phải Ngọc muội đã ngấm ngấm để lộ mọi hành tung gần đây của ta? Phải chăng vì vẫn tư tưởng gã Châu Sách, Ngọc muội nghĩ có thể hại ta?

Đường Lệ Hoa động tâm hỏi ngược lại:

- Người nói như vậy là ý gì? Há lẽ nhị lão tăng đạo của nhị phái Thiếu Lâm Võ Đang đích thực là do người hạ thủ?

Đường Phi Thạch thản nhiên thừa nhận:

- Chỉ là hai lão đã tàn phế, đến khi hạ thủ xong tiểu diệt mới nghĩ là họ. Và sau đó thì mọi việc đều đã xảy ra xong.

Đường Lệ Hoa giẫm chân thành thịch, vừa giận dữ vừa bối rối:

- Sao người quá hồ đồ? Như thế này thì ta ăn nói sao đây với các môn nhân bốn môn?

Đường Phi Thạch chợt cười thành tiếng:

- Nếu cảm thấy khó xử, sao tiểu cô cô không mau hạ lệnh trực xuất tiểu diệt? Và nếu kể cả việc này tiểu cô cô cũng không nỡ, hay là để tiểu diệt tự định đoạt vậy? Tiểu diệt xin ly khai, sau này dù có bị Xuyên Cương môn phát lệnh tập nã thì mọi hậu quả tiểu diệt cam gánh chịu. Cáo biệt! Ha ha...

Và Đường Phi Thạch phi thân lao đi, nhưng không chỉ một mình mà cùng với y còn có cả nhân vật từ lúc nào vẫn luôn thân cận đồng hành cùng y.

Đường Lệ Hoa giận dữ quát:

- Mau đứng lại, nếu như không muốn bốn nhân đành tuyệt tình và hạ lệnh đối xử người như kẻ phản đồ.

Kiều Thái Ngọc vội cáo giác thêm:

- Nhân vật họ Từ vừa bỏ đi chính là kẻ đích thân hạ thủ nhị lão tăng đạo theo lệnh Phi Thạch. Đồ nhi tin rằng cũng do họ Từ thâm thì xúc xiểm khiến Phi Thạch luôn có những hành sự khó lường.

Đường Lệ Hoa ngao ngán đứng lại, vừa than vừa nhìn Bạch Quan Vịnh, vẻ trông chờ một sự đồng cảm:

- Bạch bá bá hãy nói đi, Lệ Hoa nên làm gì? Và vì sao Đường Phi Thạch nỡ xử sự thế này với Lệ Hoa cùng với Xuyên Cương môn chúng ta?

Bạch Quan Vịnh bối rối, đành đáp:

- Hãy cứ nghĩ, đây là do lệnh diệt quá nôn nóng báo thù cho Đường gia. Và để cứu vãn trước khi quá muộn, chúng ta nên mau đuổi theo, phải bằng mọi giá thuyết phục lệnh diệt cùng quay lại thực hiện theo như đề xuất của Trường Đoản tiên sinh và đã được Môn chủ trước mặt mọi người chấp thuận.

Kiều Thái Ngọc cũng bảo:

- Bạch lão bá nói rất đúng. Đừng để chậm nữa, sư phụ.

Đường Lệ Hoa gập đầu:

- Âu cũng chỉ còn cách đó mà thôi. Nhưng liệu chúng ta đuổi kịp chẳng với bản lãnh của Phi Thạch nhờ nhiều linh đan diệu dược đã ngày càng tinh tiến, có thể bảo là cao minh nhất bốn môn hiện nay?

Bạch Quan Vịnh thoáng nhăn mặt:

- Không kịp cũng phải cố. Cần thiết thì đành phân khai, chỉ mong sao lúc gặp lại, lệnh diệt đừng có thái độ trở mặt là được.

Đường Lệ Hoa vụt nghiêm mặt:

- Nếu y dám trở mặt thì Lệ Hoa thà chịu tội với tổ tông Đường gia, quyết không để hệ lụy đến bốn môn. Đây, Bạch bá bá mau thu giữ vật này và đi cùng với Ngọc nhi. Và tùy đó, Bạch bá bá có thể xử y theo đúng môn quy.

Được phó giao một vật, Bạch Quan Vịnh giật mình:

- Môn chủ đã quyết định thật sao?

Đường Lệ Hoa xót xa bảo:

- Chỉ qua thái độ lần này của y, Lệ Hoa còn nghĩ có thể những lời cáo giác trước đây của Châu Sách cũng là sự thật. Vậy nếu y am hiểu và đã từng dụng độc, lại không biết chuyển tâm hồi ý để luôn tận tâm tận lực vì bốn môn thì Lệ Hoa chẳng còn gì để suy nghĩ nữa. Chỉ mong Bạch bá bá nếu có cơ hội hãy cố thuyết phục y trước khi quá muộn. Hẹn gặp lại.

Vù...

Dõi mắt nhìn theo, Bạch Quan Vịnh thở dài:

- Thật khó xử cho Môn chủ. Huống hồ tự Môn chủ như cũng rõ người như Phi Thạch nếu dễ thuyết phục thì đâu có xảy ra có sự này. Người có nghĩ như thế chẳng, Ngọc nhi?

Kiều Thái Ngọc ái ngại đáp:

- Tiểu nữ e chẳng đủ tư cách luận bàn. Chỉ thấy Phi Thạch như vẫn có phần kém khi so với Châu Sách. Có đúng như vậy chăng, Bạch bá bá?

Bạch lão phì cười:

- Thôi, đi nào. Vì về phương diện người vừa nói, quả thật lão phu cũng chẳng có tư cách luận bàn hay chen vào.

Và cả hai rồi cũng lao đi, không biết phía sau họ chợt có một bóng nhân ảnh lén bám theo bằng khinh thân pháp thượng thừa, cao minh hơn họ bội phần.

* * * * *

- Từ Tôn Vỹ huynh nghĩ thế nào về quyết định vừa rồi của tại hạ? Có nghĩ tại hạ quá đáng chăng?

Đang cùng phi thân lao đi, kẻ trước người sau, khi nghe Đường Phi Thạch đột ngột lên tiếng hỏi như thế, nhân vật phía sau vội dấn bước nhanh hơn, không chỉ theo kịp mà còn vượt qua Đường Phi Thạch để dần chậm lại.

Hiểu ý, Đường Phi Thạch cũng chậm dần mà dừng lại:

- Ý của Từ nhân huynh không tán thành? Có thể hiểu, Từ nhân huynh vẫn mong tại hạ đừng bỏ cơ hội trở thành Môn chủ Xuyên Cương môn?

Đã dừng lại với vị thế đối diện, nhân vật được Đường Phi Thạch gọi là Từ Tôn Vỹ chợt thở hắt ra và chép miệng:

- Tuyệt kỹ bốn môn đích thực là võ lâm cái thể. Vậy sẽ thuận lợi hơn cho Đường thiếu gia bội phần nếu biết nhẫn nại chịu đựng với thời gian nhiều lắm cũng chẳng quá một năm.

Đường Phi Thạch tỏ ra khó hiểu:

- Nhưng cũng Từ nhân huynh trước đây luôn khuyên tại hạ đừng tự chịu giam hãm dù chỉ để bế quan luyện công suốt thời gian dài?

Từ Tôn Vỹ bảo:

- Chính nhờ như thế mới giúp Đường thiếu gia lúc này nếu chấp nhận tái tục bế quan sẽ dễ thu kết quả và không phải ngại quan ải cuối cùng là tử quan cho bao nhân vật trước đây đành chịu táng thân vĩnh viễn ở Xuyên Cương động.

Đường Phi Thạch càng thêm không hiểu:

- Từ nhân huynh hãy giải thích rõ hơn được chăng? Có phải muốn nói chỉ khi luyện công gián đoạn, như từng xảy ra cho tại hạ trong thời gian vừa qua, mới mong đắc thành viên mãn, là điều mà kể cả tiểu cô cô của tại hạ vì cũng không tỏ tường nên chỉ miễn cưỡng chấp thuận và tìm cách giúp tại hạ tạm ngưng bế quan?

Từ Tôn Vỹ gật đầu:

- Mỗ nhờ tình cờ may mắn mới biết rõ điều này. Và nghĩ lại, Đường thiếu gia thừa nhận chẳng, đây là nguyên do khiến cả trăm năm vừa qua, kỳ thực ở bốn môn dù luôn trông chờ nhưng vẫn chưa có nhân vật nào đủ tư cách vượt qua quan ải cuối cùng hầu trở thành Môn chủ đúng nghĩa của bốn môn. Tóm lại, Đường thiếu gia phải thật thông tuệ mới đoán đúng nguyên do này, là điều mỗ hằng mong muốn, quyết giúp Đường thiếu gia mã đáo công thành, đắc luyện tuyệt kỹ.

Đường Phi Thạch cảm kích:

- Thành ý của Từ nhân huynh bấy lâu nay thật khiến tại hạ áy náy, chẳng biết đáp đền như thế nào. Nghĩ lại, cũng nhờ Từ nhân huynh, tại hạ không những đã phần nào báo phục gia thù mà còn am tường thuật dụng độc, nhất là đối với lọ độc được tại hạ đã tình cờ tìm thấy trong Xuyên Cương động. Vậy là tại hạ nên quay lại ư?

Từ Tôn Vỹ lại gật đầu:

- Độc dược hay độc xà tỵ trung vẫn là vũ khí như bao loại vũ khí khác. Nếu được vận dụng cao minh và nhất là phải đạt yếu tố bất ngờ thì phần lợi luôn thuộc về người thi độc. Tuy vậy cũng cần có bản lĩnh võ học lợi hại để chỉ khi thật hãn hữu mới thi độc thì càng thêm cơ hội vì đã đạt sự bất ngờ trong mọi bất ngờ. Nhân nói về võ học, tuyệt kỹ Nhật Nguyệt Xuyên Cương đã được Đường thiếu gia đắc luyện mấy thành?

Đường Phi Thạch phì cười:

- Có vẻ Từ nhân huynh cũng quan tâm tuyệt kỹ này? Nếu muốn luyện, hay là để tại hạ nhân cơ hội này chỉ điểm một ít cho Từ nhân huynh?

Từ Tôn Vỹ thoái thác:

- Mỗ chỉ vì muốn có cơ hội minh bạch tuyệt kỹ Nhật Nguyệt Xuyên Cương thật sự lợi hại như thế nào, có đáng là thiên hạ đệ nhất tuyệt kỹ hay

không nên mới tỏ vẻ quan tâm. Còn luyện ư? Môn quy bốn môn rất nghiêm ngặt, chỉ Đường thiếu gia mới đủ tư cách luyện, mỗ nào dám.

Đường Phi Thạch vẫn cười cười:

- Thì cũng như cách dụng độc Từ nhân huynh vừa bảo, tại hạ cứ luôn cảm nhận hóa ra tuyệt kỹ Nhật Nguyệt Xuyên Cương như vẫn chỉ là cách vận dụng ám khí, vị tất đáng được xem là tuyệt kỹ võ học. Cũng bởi đó, tại hạ tự cảm thấy sẽ chỉ uổng phí thời gian nếu phải bế quan những ba năm với thành quả đạt được vẫn chỉ là cách vận dụng ám khí như bao loại ám khí khác. Vậy chớ ngại, nếu muốn, tại hạ luôn sẵn lòng điếm chỉ cho Từ nhân huynh về thuật sử dụng loại ám khí này.

Dứt lời, Đường Phi Thạch tự lấy từ trong người ra một vòng màu đen, to hơn vòng khuyên thường dùng để đeo tay độ hai lần:

- Thoạt nhìn nếu ngỡ trên tay tại hạ chỉ có một vòng là sai. Trái lại đó là hai mảnh ghép khít vào nhau, như thế này.

Choang...

Đường Phi Thạch sau khi làm cho vòng khuyên đen tự ngân vang thì quả nhiên từ một vòng đã tách khai thành hai phần không bằng nhau tuy đều có chung một hình dạng là hình trăng lưỡi liềm.

Đường Phi Thạch đưa ra phần to hơn, là phần có hình tròn như lúc đầu nhưng bây giờ đã bị khuyết mất một quãng ngắn:

- Đây gọi là Nhật khuyên, phần khuyết của nó vì nhỏ và ngắn hơn nên gọi là Nguyệt khuyên. Còn cách vận dụng ư? Nhật Nguyệt khuyên khi chưa tách khai thì vì chỉ là vòng khuyên bình thường nên cách sử dụng cũng chẳng có gì lợi hại. Ất Từ nhân huynh chí ít đã một lần mục kích tiểu cô cô của tại hạ vận dụng thuật này, gọi là tuyệt kỹ Xuyên Cương khuyên, kỳ thực chỉ nhờ nội lực được tác động càng nhanh càng tốt, thêm mức chuẩn xác nữa là đạt kết quả. So ra đâu có gì hữu biệt với những loại ám khí khác, đúng chẳng?

Từ Tôn Vỹ không thể không thừa nhận:

- Nhưng với Nhật khuyên hoặc hợp thêm Nguyệt khuyên lẽ nào cũng tầm thường tương tự?

Đường Phi Thạch khinh khinh nhún vai:

- Ất hẳn do tại hạ chẳng mấy hứng thú nên dù cách vận dụng Nhật Nguyệt nhị khuyên có tới ba loại thủ pháp khác nhau thì đối với tại hạ thủy chung vẫn không có gì đáng quan tâm so với bao thủ pháp ném ám khí khác. Nhưng nếu Từ nhân huynh quan tâm thì nghe đây. Thủ pháp thứ nhất gọi là Nhất Khai Nhị Hoàn, thoát đầu ném cả vòng khuyên, sau đó do lực tác động, vòng khuyên sẽ tự tách khai thành hai mảnh, như tại hạ vừa thực hiện nhưng chưa đúng lắm vì lúc này đã tự tách khai ngay trên tay.

Từ Tôn Vỹ suyét soa:

- Một tách khai hai, vậy là có thể bất thần uy hiếp đối phương cùng lúc từ hai phương vị?

Đường Phi Thạch lắc đầu, thái độ vẫn khinh khỉnh:

- Liệu có thể uy hiếp được ai chẳng nếu như lực tác động vì thế cũng phân khai, cuối cùng cả hai đều hỏng do đã quá dễ để đối phương đối phó hóa giải? Chỉ có thủ pháp thứ hai theo tại hạ mới khả dĩ gọi là lợi hại. Đây là tuyệt kỹ Nhất Tàng Nhất Hiện.

Từ Tôn Vỹ cau mày:

- Là thế nào?

Đường Phi Thạch thản nhiên giải thích cách vận dụng thủ pháp Nhất Tàng Nhất Hiện:

- Đây là tại hạ sẽ lần lượt và tùy lúc ném từng cái ra. Thoạt tiên là ném Nhật khuyên, chủ ý làm đối phương nếu mãi lo đối phó ắt chẳng nhận biết tại hạ đang chờ thời cơ ném tiếp Nguyệt khuyên. Thế là Nhật khuyên vừa tàn lực, kể như không còn nữa, gọi là Tàng (ẩn), thì lập tức có sự xuất hiện của Nguyệt khuyên và đó chính là chỗ tối diệu khiến thủ pháp này ít nhiều cũng có phần làm tại hạ hứng thú. Còn riêng thủ pháp thứ ba gọi là Nhật Nguyệt Hợp Khuyên, ném lần lượt cả hai sao cho sau đó giữa thình không cả hai phải tự hợp lại thành một như lúc ban đầu thì...

Từ Tôn Vỹ chợt lên tiếng ngắt lời Đường Phi Thạch:

- Chờ đã, đừng nói về thủ pháp Nhật Nguyệt Hợp Khuyên vội. Đường thiếu gia có thể thử phô diễn cách vận dụng thủ pháp thứ hai, như được gọi là Tàng Hiện gì đó cho mỡ tường lãm được chẳng?

Đường Phi Thạch phì cười:

- Sao bảo Từ nhân huynh chẳng dám luyện vì sợ phạm môn quy? Tuy nhiên, nếu đã muốn thì tại hạ nào ngại chỉ điểm. Là thế này, xem đây.

Nhưng đột ngột Từ Tôn Vỹ bật quát:

- Ai?

Đường Phi Thạch kinh ngạc, vội nhìn quanh, sau đó nghi ngờ nhìn lại họ Từ:

- Thường khi bản lãnh của Từ nhân huynh vẫn kém so với tại hạ, vậy nếu có điều gì khả nghi sao tại hạ chẳng thể phát hiện?

Từ Tôn Vỹ vẫn cảnh giác nhìn quanh:

- Nhưng mỗ quyết nghe không lầm. Riêng về Đường thiếu gia ắt do mãi nói nên nhất thời chẳng phát hiện. Không tin, thiếu gia cứ thử ngưng thần nghe ngóng xem.

Đường Phi Thạch làm theo và đang lúc nửa tin nửa ngờ thì nghe một giọng cười vang đến...

KỶ LÂN BẢO ĐIỂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Xuyên Cương Môn Tuyệt Kỹ Nhị Khuyên - Nội Tình Đường Gia Đầy Bí Ẩn

Nhìn lão nhân vừa đột ngột xuất hiện, tuy dáng vẻ hiền hòa và ôn nhu bề ngoài của lão nhân có khiến Đường Phi Thạch ít nhiều phát sinh thiện cảm nhưng chính giọng cười vừa rồi hiện hẳn còn đọng trên môi miệng lão nhân lại làm Đường Phi Thạch không thể không cau có hỏi:

- Lão có vẻ quá khinh thị, mục thị vô nhân, phải chăng dù đã biết ta là Đường Phi Thạch, cũng sắp là Môn chủ Xuyên Cương môn, lão vẫn xem thường?

Lão nhân vẫn cười cười:

- Bởi biết thiếu hiệp là Đường Phi Thạch, lão phu tử ta mới chủ tâm xuất hiện. Vậy hãy tỏ ra lễ độ và đừng quá huênh hoang toan lòn người bằng ba chữ Xuyên Cương môn chẳng dọa được ai.

Từ Tôn Vỹ giật mình khẽ kêu:

- Hóa ra lão chính là...

Tỏ vẻ không lưu tâm đến thái độ của Từ Tôn Vỹ, lão nhân chợt hất hàm bảo Đường Phi Thạch:

- Không phải vô cớ lão phu tử ta bảo những chữ Xuyên Cương môn chẳng thể dọa được ai. Vẫn có câu: “Có đánh nhau mới nhận ra bằng hữu”, ý lão phu tử không hề nói sẽ hạ mình kết bằng hữu với bọn hậu sinh. Nhưng vì một chút thiện duyên chợt có, lão phu tử muốn dành cho thiếu hiệp một ít sự kinh ngạc, cũng có thể tạo thêm nhiều thuận lợi cho thiếu hiệp. Vậy để thiếu hiệp tin, nào, hãy xuất thủ đi, bằng bất kỳ đấu pháp nào cũng được, kể cả cái gọi là tuyệt kỹ Nhật Nguyệt Xuyên Cương khuyên như lão phu tình cờ nghe cũng không sao. Nếu trong hai mươi chiêu trở lại

có thể khiến lão phu tử gặp hung hiểm, gây được thương tích càng tốt, với một điều quả quyết là lão phu tử chẳng bao giờ hoàn thủ thì mạng già này sẽ tùy thiếu hiệp định đoạt. Đỗi lại, nếu thiếu hiệp dù tận lực vẫn chẳng thu được mảy may kết quả nào...

Như bị chạm nọc, Đường Phi Thạch gầm lên:

- Thật ngông cuồng. Vì với bản lĩnh của ta hiện nay, dù là Chưởng môn của bất kỳ phái nào cũng chẳng dám ngạo mạn nêu đề xuất như lão. Được, ta sẽ cho lão biết thế nào là lợi hại. Và nếu ta bại, dĩ nhiên sinh mạng của ta cứ mặc cho lão tha hồ tòng xẻo. Đỡ!

Đường Phi Thạch nhào đến, sẵn Nhật Nguyệt nhị khuyên trong tay liền dùng như vũ khí, tung liền một lúc mấy chiêu vào lão nhân ngạo mạn.

Ào...

Lão nhân bật cười và ung dung dung hai tay kéo cao phần y phục ở hai bên, như muốn nói vậy là vì hai tay đều bận nên kể như không thể xuất chiêu hoàn thủ:

- Khí phách kẻ cũng khá, chỉ tiếc là có phần nóng nảy. Nhưng biết sao được khi thiếu hiệp quả là đang độ tuổi khí huyết thật phương cương. Ha ha...

Y phục của lão nhân không ngờ lại có chiều dài quá khổ. Bởi vì dù đã được hai tay vén lên ở cả hai bên nhưng vẫn thủy chung vẫn chưa thể để lộ đôi cước chân đang thoăn thoắt chuyển dịch bộ vị của lão. Dù vậy, lão nhân vẫn ung dung và lần lượt lách thoát mấy chiêu công liên tiếp của Đường Phi Thạch.

Vù...

Vù...

Đường Phi Thạch sa sầm nét mặt, nhờ vậy kịp trấn định và xuất thủ cũng trầm ổn hơn.

- Quả nhiên lão có bản lĩnh. Nhưng lão thật sai lầm nếu cứ nghĩ sẽ mãi thoát. Đỡ!

Ào...

Lão nhân vì không lộ cước chân nên khó nhận biết đang dịch chuyển theo phương vị nào. Chỉ thấy lão vẫn ung dung tránh thoát trong y phục dài

thụng luồng gió phần phật uốn khúc cuộn quanh lão.

- Cũng ngoan ngoãn đấy. Vì điều đại kỵ lúc giao thủ chính là sự nóng nảy. Nhưng dù vậy, với bản lĩnh lúc này của thiếu hiệp quả chẳng dễ gây khó khăn cho lão phu tử ta. Ha ha...

Vù...

Đường Phi Thạch xuất thủ càng trầm ổn hơn với chiêu thức càng về sau càng chuẩn và lợi hại:

- Như ta thấy, lão bất quá chỉ có bộ pháp là cao minh. Nhưng chỉ sau vài chiêu nữa thôi, ta tự tin vẫn có cách dồn được lão. Xem đây!

Ào...

Từng chiêu từng chiêu một được Đường Phi Thạch cẩn trọng triển khai, không ào ào vì nóng vội như lúc đầu mà theo một chủ ý chỉ bản thân là biết.

Lão nhân qua đó cũng sáng dần mục quang, dõi nhìn theo từng chiêu từng thức của Đường Phi Thạch, nhưng không phải chỉ để bản thân dễ dàng thoát qua từng chiêu mà còn có chủ tâm chủ định cũng tự bản thân biết:

- Ngày càng khá hơn rồi đấy. Chỉ tiếc, nếu thiếu hiệp đang tìm cách phát hiện mọi vị dịch chuyển của lão phu tử thì lại quên rằng cũng đã tự bộc lộ những gì được thiếu hiệp tự phụ, cho là tuyệt kỹ Xuyên Cương môn. Đó cũng là một tối kỵ nữa đấy. Ha ha...

Vù...

Vù...

Đường Phi Thạch dần cười nhạt:

- Vẫn có câu: nếu không thả sắn sứt thì mong gì bắt được cá rô. Ta muốn lợi mười ắt phải bỏ đi một vài phân lợi ích của bản thân. Lão không nghĩ như thế sao? Đỡ!

Ào...

Ào...

Lão nhân bật khen:

- Kể cũng có tâm cơ. Vậy để xem thiếu hiệp thu mười lợi gì? Hừ!

Và lão lại dịch chuyển lẩn thoát, cũng nhanh và ảo diệu như bao lần trước.

Vù...

Ngờ đâu, cùng lúc này Đường Phi Thạch bật quát vừa to vừa đặc ý:

- Trúng rồi. Tự lão đã lâm vào kế của ta. Và phần lợi của ta là đây. Đờ!

Ào...

Đường Phi Thạch đặc ý cũng phải, vì sau một lúc chủ tâm phát chiêu chậm và trầm ổn, đã khiến cách dịch chuyển lẫn thoát của lão nhân cũng chậm theo thì bất ngờ Đường Phi Thạch xuất thủ liên hoàn, cùng một lúc tung đủ bốn chiêu, vây kín tả hữu và tiền hậu mọi nẻo lẫn thoát của lão nhân.

Lão nhân thoáng trợn mắt, dù vậy miệng vẫn tiếp tục cười:

- Hảo a?! Nhưng sao thiếu hiệp quên, vô tình chừa cho lão phu tử một lối thoát lên phía trên này? Ha ha...

Toàn thân lão nhân vụt cất lên cao, quả nhiên vẫn lẫn thoát đúng như lời vừa thốt.

Ngờ đâu, đến lượt Đường Phi Thạch cười đặc ý, cùng lúc với hai tay đột ngột quật tung lên:

- Nào phải ta vô tình chừa? Trái lại đấy chính là tuyệt lộ của lão. Xem thủ pháp Nhất Tàng Nhất Hiện của Nhật Nguyệt Xuyên Cương khuyển.

Vòng Nhật Nguyệt khuyển theo đó bay thoát ra từ tay Đường Phi Thạch.

Vù...

Lão nhân đã lỡ đà bật lao lên, ngay lập tức có phản ứng bằng cách tự lẳng không đảo ngược hoàn toàn trở lại, thành vị thế đầu dưới chân trên, với một tay bật vươn ra như chuẩn bị chộp vào vòng Nhật khuyển đang xé gió từ dưới lao lên phía lão.

Ào...

Chợt Đường Phi Thạch lại quát:

- Hãy còn Nguyệt khuyển nữa đây. Đờ!

Vù...

Ngờ đã lâm hiểm cảnh, ngờ đâu lão nhân vùng cười vang, thần tốc đẩy bật một kinh vào vòng Nhật khuyển, làm Nhật khuyển khựng lại, dù chỉ một thoáng nhưng cũng đủ biến Nhật khuyển thành vật cản, vô tình chặn đúng vào đà đang xé gió lao lên tiếp của Nguyệt khuyển.

Choang...

Nhật Nguyệt nhị khuyên đã chạm nhau và đẩy cũng là lúc lão nhân xuất thủ nốt tay còn lại, đồng loạt vỗ chấn vào cả hai vòng Nhật Nguyệt:

- Khai! Ha ha...

Ầm...

Chấn kinh do lão nhân xuất phát đắc thủ ngay lập tức đẩy bật Nhật Nguyệt nhị khuyên không phải chỉ tách khai mà còn thần tốc lao ào ào về hai phía.

Viu...

Viu...

Một trong hai vòng khuyên chẳng rõ ngẫu nhiên thế nào lại bay bắn về phía Từ Tôn Vỹ.

Viu...

Họ Từ thất sắc, vội vừa lùi vừa tìm cách ngăn chặn đà lao đến của vòng khuyên không hề tròn hoàn hảo do đã khuyết mất một phần.

Tuy nhiên, cũng như vòng khuyên còn lại vì bị bay bắn quá nhanh và quá mạnh nên dần mất hút vào một khu rừng cách đó những hai mươi trượng thì vòng khuyên đang hướng vào Từ Tôn Vỹ cũng có uy lực mạnh và nhanh tương tự.

Ào...

Vì thế, cách nhảy lùi của Từ Tôn Vỹ là không đủ nhanh để sau đó có đủ thời gian tìm cách ứng phó, trái lại vòng khuyên đã lao ập đến, lạnh lùng xuyên cắm vào giữa mặt họ Từ:

- Ôi...

Phập!

Họ Từ dung hai tay bưng lấy mặt, toan giật bỏ vòng khuyên bây giờ lộ rõ là vòng Nhật khuyên ra khỏi mặt, nhưng y đã đến lúc lực bất tòng tâm:

- A... a...

Cùng lúc này, bỗng có tiếng quát phát lên từ xa, chực át đi tiếng gào bi thảm của họ Từ:

- Đi!

Đó là tiếng quát từ phía khu rừng, khiến Đường Phi Thạch hoang mang vội nhìn và chỉ kịp thấy từ trong đó xuất hiện một vật mờ đen lao xao bay ngược trở ra, nhìn kỹ lại thì đó là vòng Nguyệt khuyên lúc nãy đã bay bắn vô tội vạ về phía đó và bây giờ thì bị chặn bay trở lại.

Viu...

Và Đường Phi Thạch chợt hiểu khi lão nhân vùng cười lên:

- Không tiễn nha. Ha ha...

Đường Phi Thạch cũng nhìn thấy tiếp đó là các tán lá rừng liên tiếp rung chuyển xào xạc theo hướng xa dần chứng tỏ quả thật đã có người lúc này phải lo cao chạy xa bay, quyết chẳng dám lưu lại như nãy giờ ắt đã lén lảng nghe từ lâu và Đường Phi Thạch thì chẳng đủ tư cách lẫn bản lãnh để phát hiện, ngoại trừ lão nhân bên cạnh.

Quả thật, lão nhân vẫn tiếp tục cười:

- Người chớ ngạc nhiên, trái lại hãy cứ tin bây giờ quanh đây chỉ còn mỗi mình người và lão phu tử ta mà thôi. Ha ha...

Đường Phi Thạch dần khiếp đảm:

- Vậy là lão chủ tâm hạ sát Từ Tôn Vỹ?

Lão nhân vụt bĩu môi:

- Hắn có nhị tâm. Vậy nếu không sớm loại bỏ, người tin chẳng, sẽ có lúc hắn trở thành mối họa tâm phúc của chính người.

Đường Phi Thạch kinh hãi:

- Thế còn ta, lão... lão...

Lão nhân bảo:

- Người yên tâm. Nếu muốn giết thì người ngay chiều đầu đã táng mạng. Nhưng lão phu tử vốn dĩ là ai, người biết chẳng? Vì thế với hạng người như lão phu tử. người nên tin, lão phu tử bình sinh chưa hề sát sinh vô cớ, trái lại sẽ giúp Đường Phi Thạch người đòi lại công bằng cho Đường gia. Muốn minh bạch hơn, sao người không mau theo lão phu tử? Đi nào!

Vụt!

Cùng lúc này ở đầu kia khu rừng, sau một lúc hồi hoàng bỏ chạy, một nữ nhân dần dừng lại, vừa ngượng ngùng nhìn quanh vừa khe khẽ lên tiếng:

- Đa tạ đã kịp giải nguy cứu mạng. Nhưng qua hành vi vẫn âm thầm theo chân này giờ, nếu có gì chỉ giáo, xin hãy hiện thân cùng hội diện.

Sau khi nói xong, do thấy chẳng ai xuất hiện và cũng chẳng có bất kỳ thanh âm nào hồi đáp, nữ nhân từ thái độ ngượng ngừng chuyển dần sang hậm hực và chợt nở nụ cười lạ:

- Tiểu nữ thừa nhận nếu lúc này không được sự ứng cứu kịp lúc ắt sinh mệnh bản thân đã có thể gặp nguy. Nhưng không vì thế mà ngỡ tiểu nữ chấp nhận cứ mãi bị người luôn bám theo dò xét. Vậy nếu tôn giá không hạ cố hiện thân như lời tiểu nữ thỉnh mời thì kể từ lúc này cũng mong đừng tiếp tục bám theo nữa. Vì biết đâu tiểu nữ sẽ có lúc đắc tội, bất luận tôn giá đã chiếu cố cứu nguy như vừa xảy ra.

Và lần này, do vừa nói nữ nhân vừa cố tình xạ mục quang về phía một cội cây trong muôn vàn những cây khác ở cách đó không xa nên câu nói đã thu kết quả.

Một vị nương nương đích thực là từ phía đó tiến ra và phân vân hỏi nữ nhân nọ:

- Cô nương ám chỉ ta? Nếu vậy, thân thủ của cô nương thật khá. Nhưng sao lại bảo chính ta vừa cứu nguy cô nương? Vậy đã có ngộ nhận chẳng? Hoặc giả cô nương tự phụ bản lãnh cao cường, toan dùng cách nào đùa và hý lộng ngược lại ta?

Nữ nhân vụt cau mày:

- Thế chẳng phải tôn giá vừa giúp tiểu nữ đối phó, đẩy bật vòng Nguyệt khuyên đã được một lão nhân cố tình làm chấn bay về phía tiểu nữ ư?

Vị nương nương giạt mình:

- Vòng Nguyệt khuyên? Cô nương vừa bị vật đó tấn công? Nhưng sao có lão nhân vô danh nào xuất thủ? Phải là một trang nam nhi tuấn tú mới đúng? Cô nương không nhầm chứ?

Nữ nhân cười lạt trở lại:

- Hay thật. Hóa ra tôn giá không là nhân vật ẩn danh nào đó vừa cứu nguy tiểu nữ. Vậy giải thích thế nào về hành vi tôn giá này giờ lén lút theo dõi bốn cô nương? Xin hãy mau xưng danh, nếu không thì đừng trách bốn cô nương sao chưa gì đã đắc tội.

Vị nương nương cũng cười lạt:

- Đừng ngỡ vừa được ta khen là cô nương cũng được quyền có ngay thái độ ngông cuồng. Trái lại, ta đang có mấy lời mong được cô nương hạ cố tứ giáo. Đây là về vòng Nguyệt khuyết và một lão nhân vô danh nào đó vừa nghe cô nương đề cập. Hãy cho biết, cô nương vừa gặp sự cố ấy ở đâu?

Nữ nhân dần mím chặt đôi môi:

- Xin thứ lỗi. Nếu tôn giá vì liên quan Xuyên Cương môn nên có những quan tâm ấy thì xin tự tìm hiểu, thay vì lên giọng trích thượng, cho bốn cô nương phải có bốn phạm bầm báo.

Vị nương nương tái mặt:

- Mau nói, người là ai? Vì sao biết khá rõ về bốn môn Xuyên Cương?

Nữ nhân cũng lập tức tái mặt:

- Biết rõ thì sao? Tôn giá tư cách gì càng lúc càng lên mặt, dám quát nạt bốn cô nương?

Vị nương nương tiến dần đến, thái độ đầy uy hiếp:

- Nếu cô nương quyết khăng khăng không cho ta một lời phân phó minh bạch, ắt sẽ biết ngay ta có tư cách gì?

Nữ nhân cười ngạo nghễ:

- Sao? Muốn xuất thủ ư? Càng tốt. Vì bốn cô nương cũng đang muốn biết võ học bản thân hiện đã được tinh tiến như thế nào. Mời!

Vị nương nương không chờ được nữa, lập tức xuất thủ phát chiêu công:

- Người sẽ toại nguyện. Tiếp chiêu!

Ào...

Nữ nhân cũng nhanh chóng xuất chiêu:

- Thật thất lễ. Đờ!

Vù...

Ngờ đâu vị nương nương chột chuyển dịch, sau đó thần tốc xoay người vừa tìm cách tiếp cận vừa tấn công nữ nhân từ phương vị khác:

- Thảo nào người dám có thái độ ngông cuồng. Công phu tuy khá nhưng chẳng dễ để thất lễ với bốn nhân. Đờ!

Vút!

Ào...

Nữ nhân thấy vậy lập tức hồi chiêu, nhân đó vẩy xạ cực nhanh một chiêu khác từ tay còn lại:

- Sao không dám đương trường cùng bốn cô nương chiêu chạm chiêu?

Trúng này!

Vù...

Bùng!...

Bị một kích chấn lùi, vị nương nương không sợ, trái lại vụt phát tỏa sát khí đầy mặt:

- Người là ai? Can hệ gì với mụ Đinh Tam Liễu Tiên Tử, lão thái bà ti tiện Thượng Quan phủ gia? Hãy mau xưng danh, trước khi bốn nhân buộc phải kết liễu người để báo thù cho Đường gia. Đỡ!

Ào...

Một chiêu chấn chạm vừa nãy cũng khiến nữ nhân bật lùi. Nàng thêm xúc nộ, lập tức hét vang:

- Chớ nói nhảm, bốn cô nương đích thị mang họ Đường, có báo thù cho Đường gia hay không là do bốn cô nương. Ai quen biết gì mụ Đinh Tam Liễu Tiên Tử chứ? Xem chường!

Vù...

Vị nương nương chấn động, vội nhảy lùi:

- Ngừng tay! Sao người bảo người cũng ở họ Đường?

Nhưng hành vi của vị nương nương vì trở thành cơ hội cho nữ nhân nên nàng phấn khích xuất phát thêm chiêu công:

- Bởi cô nương là Đường Kim Phụng, như thế đã đủ chưa? Đỡ chiêu!

Ào...

Vị nương nương càng lùi xa hơn và tiếng kêu cũng khẩn trương hơn:

- Nói sao? Người là Phụng nhi? Có thật người là Phụng nhi, đệ nữ của Đường Lệ Hoa ta đây chẳng?

Vút!

Đường Kim Phụng ngờ ngẩn dừng lại:

- Đường Lệ Hoa? Có phải là nhi cô cô thật chẳng? Nhưng nếu muốn lừa Kim Phụng này thì...

Đường Lệ Hoa chột chép miệng khẽ than:

- Giống. Khá giống. Ta thật đáng trách đã không nhận ngay đây cũng là gương mặt của đại tẩu hồi hai mươi năm trước, đúng vào ngày đầu tiên đại tẩu đặt chân tới Đường gia.

Đường Kim Phụng thêm ngờ ngàng:

- Nhị cô cô?! Phải rồi, đúng là nhị cô cô Đường Lệ Hoa thật rồi. Vì nếu chẳng phải, có sao thoát nghe về vòng Nguyệt khuyển thì lập tức hỏi ngay về một trang nam nhi tuấn tú, ám chỉ Đường Phi Thạch? Xin hãy mau mau minh bạch, có thật người là nhị cô cô của Đường Kim Phụng này chẳng?

Đường Lệ Hoa trấn tĩnh thật nhanh:

- Ta luôn là Đường Lệ Hoa, dù đi đâu hay làm gì cũng chưa từng cải đổi danh tính cũng chẳng cần mạo nhận tính danh của bất luận ai. Còn cô nương, sẽ thuận tiện hơn nếu ngay lập tức cho ta tỏ tường càng nhiều càng tốt về thân phận cũng như lai lịch thật. Bởi ta vẫn nhớ đã từng thay gia huynh Đường Như Sơn khuyển ngăn và nài nỉ như thế nào lúc đại tẩu cứ khăng khăng đòi mang theo Phụng nhi, quyết ly khai Đường gia. Nào, nói mau đi. Sau đó đến lượt ta cũng tỏ bày tất cả.

Hai nữ nhân, một trung niên và một trẻ, đang từ vị thế đối địch đối đầu chỉ nhờ chuyển biến bất ngờ này nên có sự đổi thay, bắt đầu cùng nhau huyền thuyên kể.

Và thoát tiên, nếu chỉ có một mình Đường Kim Phụng kể thì càng về sau, do giữa cả hai đã dần xuất hiện lòng tin về thân phận thật của nhau nên cả hai nếu chẳng thật sự là tranh nhau thuật kể thì cũng là luân phiên nhau, nối tiếp nhau, hễ người này dứt tiếng là người kia không bỏ lỡ cơ hội nói tiếp theo ngay.

Vì thế, dù sau khi đã kể xong tất cả mọi điều cần kể, cũng do đã thật minh bạch giữa cả hai đích thực có tình cô diệt cốt nhục, nên Đường Lệ Hoa vẫn hoang mang hỏi lại:

- Phụng nhi đừng trách ta nha. Bởi dù đã nghe nhưng lại nghe trong tâm trạng phẫn khích bất thường khiến ta không thể không thú nhận là hãy còn nhiều điều quả thật ta vẫn chưa minh bạch. Hãy nói lại đi, chính gã Châu Sách gần đây đã cứu mạng và cũng chủ tâm tạo nhiều thuận lợi cho Phụng nhi thật sao?

Đường Kim Phụng gật đầu:

- Gã rất xảo quyệt. Bởi vậy, chỉ sau khi được tiếp nhận mọi thành tâm thiện ý của gã, có biết sự xảo quyệt của gã chỉ là bề ngoài và kỳ thật là để che giấu bản chất đầy khí phách của bậc đại trượng phu quang minh lỗi lạc của gã thì tất cả đều đã muộn. Phụng nhi đã để mất gã.

Đường Lệ Hoa cau mày:

- Gã cũng chưa bao giờ đề cập Xuyên Cương môn với Phụng nhi?

Đường Kim Phụng đáp:

- Nếu là đề cập đến từng ẩn tình của quý môn thì chưa. Nhưng vì gã có thành kiến về Đường Phi Thạch nên dĩ nhiên có cho Phụng nhi biết Phi Thạch ắt hẳn đang đảm nhiệm trọng trách ở Xuyên Cương môn.

Đường Lệ Hoa thở dài:

- Nói vậy ta đã nghi oan gã. Bởi đúng như Phụng nhi vừa thuật kể là đã tận tai nghe Phi Thạch thừa nhận đã nhờ Từ Tôn Vỹ nên am tường thuật dụng độc thì sự việc từng xảy ra ở Thượng Quan phủ gia nhất định chỉ do Phi Thạch muốn hại gã. Thật không hiểu vì sao Phi Thạch có thái độ này?

Đường Kim Phụng bảo:

- Vậy nhị cô cô cũng tin chính Phi Thạch có thể từng dùng đá nện vào đầu gã?

Đường Lệ Hoa phân vân:

- Khi được Kiều Thái Ngọc đưa về bốn môn, quả thật gã đã hoàn toàn quên mọi quá khứ, dĩ nhiên nguyên nhân chỉ vì bị lực khá mạnh chấn chạm vào đầu. Vậy nếu Phi Thạch gần đây từng có thủ đoạn dối trên lừa dưới, không thừa nhận đã sát hại nhị lão tăng đạo, cũng quyết phủ nhận việc đã thi độc ở Thượng Quan phủ gia, thì ta đành tin là chỉ có Phi Thạch mới đủ tâm địa dùng đá nện vào đầu gã.

Đường Kim Phụng trầm tư:

- Quả thật chính Phụng nhi tận mục sở thị cảnh Phi Thạch hạ lệnh cho Từ Tôn Vỹ sát hại nhị lão tăng đạo. Nhưng quả thật không hiểu đâu là nguyên do khiến Phi Thạch mãi đối phó Châu Sách?

Đường Lệ Hoa lại thở dài:

- Sở dĩ như thế vì theo ta đoán cũng do thái độ của Kiều Thái Ngọc mà ra. Là...

Đường Kim Phụng ngắt lời:

- Điều này Phụng nhi hiểu rồi. Vì cũng đã tận tai nghe Phi Thạch đay nghiến, ý mắng Kiều Thái Ngọc dù đang là hôn thê của Phi Thạch nhưng vẫn mãi tơ tưởng đến Châu Sách. Điều này có thật sao, nhị cô cô?

Đường Lệ Hoa gật đầu:

- Để tường tận, Phụng nhi hãy nghe ta kể tất cả về gã thì rõ.

Đường Lệ Hoa toan kể thì Đường Kim Phụng lắc đầu xua tay:

- Chẳng cần đâu, vì ngay ngày đầu nhìn thấy gã lẫn quần quanh nơi Đường gia trang đã bị thiêu hủy, Phụng nhi cũng dần tự tìm hiểu để tạm cho là biết khá rõ về gã. Tuy nhiên, điều Phụng nhi cần hỏi ở đây là có phải Kiều Ngọc Thái tận tâm tâm đã nhất tâm nhất dạ đối với gã, bất chấp gã so về thân phận lẫn dung diện đều kém xa Phi Thạch?

Đường Lệ Hoa chau mày ủ dột:

- Đó là điều mãi sau này ta mới dần phát hiện. Và xét lại thì cũng phải thôi, bởi so về mọi phương diện tuy Châu Sách kém xa Phi Thạch nhưng về tính tình thuần hậu, lại đã tỏ tư chất bất phàm ngay những ngày đầu gần gũi Thái Ngọc thì đã quá đủ để chiếm trọn trái tim Thái Ngọc rồi.

Đường Kim Phụng chợt chuyển đổi đề tài:

- À, mà sao nhị cô cô bất chợt xuất hiện ở đây?

Đường Lệ Hoa cứ thế đáp lời:

- Ta cần tìm Phi Thạch.

Đường Kim Phụng liền bảo:

- Vậy hãy nghe Phụng nhi thuật lại những gì vừa mục kích cho nhị cô cô nghe.

Nghe xong, Đường Lệ Hoa ngạc nhiên:

- Từ Tôn Vỹ đã chết? Do lão nhân nọ vận dụng thủ pháp bất phàm, đánh bật Nhị Khuyên về hai phía tuy hữu biệt nhưng thật chuẩn xác? Lão là ai? Và còn ai nữa đã kịp thời ứng cứu Phụng nhi?

Đường Kim Phụng lắc đầu:

- Như đã thuật kể, Phụng nhi sau thời gian khổ luyện mọi công phu, có một hôm bất ngờ nhặt được một mảnh hoa tiên, trong đó có lưu tự, dặn Phụng nhi đừng bỏ lỡ một dịp may hiếm có. Nhờ đó, Phụng nhi có mặt quanh đây và tình cờ phát hiện Phi Thạch chợt bỏ đi về phía này. Vậy không phải nhị cô cô ứng cứu Phụng nhi thật sao?

Đường Lệ Hoa cũng lắc đầu:

- Dĩ nhiên không phải. Vì ta cũng chỉ mới đến. Và cho dù có mặt ta, thiếu nghĩ, cách tả nhân dạng của lão nhân đó rất giống Đại Trọng Nguyên, thì với bản lãnh của ta e chẳng đủ tư cách xuất lực ứng cứu Phụng nhi, một khi bị chính Đại Trọng Nguyên xuất thủ.

Đường Kim Phụng kinh ngạc:

- Đại Trọng Nguyên? E không phải. Vì theo gã Câu Sách từng nhận định, chủ hung đích thực mưu hại Đường gia chính là Đại Trọng Nguyên, thì so về âm thanh giọng nói Phụng nhi đã từng nghe lại hoàn toàn khác với lão nhân lúc này.

Đường Lệ Hoa theo đó cũng hoang mang:

- Thì ta cũng chỉ đoán dựa theo lời thuật tả nhân dáng do Phụng nhi vừa cho hay. Còn có phải là Đại Trọng Nguyên thật sự hay không thì quả thật càng thêm khó hiểu. Bởi ta phát hiện, nếu lão nhân lúc này quả thật có thể thi triển thủ pháp đẩy bay nhị khuyển về hai hướng, vì đó chính là tuyệt kỹ thượng thừa của bốn môn Xuyên Cương nên tự dưng phải bật ra nghi vấn khác, là tại sao Đại Trọng Nguyên am hiểu tuyệt kỹ này? Quả thật, ta chẳng còn hiểu như thế nào.

Đường Kim Phụng cau mày:

- Vậy nhị cô cô nghĩ sao về bao ẩn tình cùng nhiều sự biến liên tiếp đã xảy ra cho Đường gia từ khi song thân phụ mẫu của Phụng nhi tình cờ phát hiện Kỳ Lân bảo điển?

Đường Lệ Hoa phân vân bối rối:

- Thì ta cũng đang ngẫm nghĩ đây. Vì có quá nhiều ẩn tình mà mãi hôm nay ta mới nghe biết. Nhưng có thể tạm tóm tắt thế này và cũng cứ tạm cho hung thủ chính là lão Đại Trọng Nguyên như gã Châu Sách cứ luôn miệng đề quyết. Thứ nhất, chỉ vì muốn chiếm đoạt Bảo Điển Kỳ Lân, thoát tiên

lão lợi dụng một nữ nhân, xúc xiểm và làm tăng thêm những nghi kỵ đã dần có ở mẫu thân Phụng nhi đối với Đường Như Sơn. Sau đó, có lẽ vì biết mẫu thân Phụng nhi khi ly khai Đường gia chẳng mang theo Kỳ Lân bảo điển, nữ nhân này mới sát hại, sau đó đổi tráo thân phận, nhận cửu mang giáo dưỡng Phụng nhi nhưng không vì lòng nhân mà là do còn có những mưu toan tư lợi khác. Ta vẫn nhớ, đó cũng là lúc vì bất bình, phần thì giận, nên ta cũng ly khai Đường gia. Sau đó, đến lượt phụ thân của Phụng nhi có một kế thất khác, là một dân nữ tầm thường, có tính danh là Châu thị. Ta vì giận đường Như Sơn nên chẳng quan tâm. Nhưng nghe bảo về sau, nghe bảo Châu thị do bị phát hiện ngoại tình nên bị Như Sơn loại bỏ, thay thế bằng một kế thất nữa, chính là mẫu thân của Phi Thạch sau này. Nhưng theo Phụng nhi cho biết, mẫu thân của Phi Thạch còn một bào muội, lại là thủ hạ của lão Đại Trạng Nguyên. Ta nghĩ mẫu thân của Phi Thạch đích thực phải có tư tâm mới nhận lời trở thành kế thất của Như Sơn. Và đã vậy, có thể Châu Sách đoán đúng, cái chết của Như Sơn ắt cũng có mẫu thân của Phi Thạch dự phần. Thế thì cái chết của mẫu thân Phi Thạch đúng ngay trong đêm thảm họa ắt cũng hợp ý lão Đại Trạng Nguyên. Phụng nhi có phải cũng suy nghĩ như vậy chẳng?

Đường Kim Phụng không đáp, trái lại chợt bất ngờ hỏi:

- Qua cách tả nhân dạng như Phụng nhi vừa kể, nhị cô cô có quả quyết đây là lão Đại Trạng Nguyên? Vì Phụng nhi chợt chớ một điều, với người có bản lĩnh cao minh thì việc tự làm biến đổi âm thanh là điều chẳng hề khó.

Đường Lệ Hoa động tâm:

- Sao Phụng nhi cứ mãi hỏi về điều này? Tuy nhiên, lão Đại Trạng Nguyên với nhân dáng như ta từng nghe nói thì có phần cao hơn, không thấp và cũng không mặc y phục dài thụng như Phụng nhi vừa tả. Hay còn điều khả nghi nào nữa Phụng nhi chưa nói hết với ta?

Đường Kim Phụng gượng cười:

- Phụng nhi chỉ e đã nghĩ quẩn. Là thế này, nếu mẫu thân của Phi Thạch dù là thê nhi nhưng vẫn đang tâm không chỉ đồng mưu mà còn dự phần vào

việc sát hại chính trượng phu của mẹ thì phải chăng mẹ không thật sự là phu nhân của phụ thân Phụng nhi?

Đường Lệ Hoa chấn động:

- Ý muốn nói, Phi Thạch không thể đích thực là cốt nhục của Đường gia?

Đường Kim Phụng càng thêm bối rối:

- Như đã nói, có thể Phụng nhi chỉ nghĩ quẩn. Tuy nhiên, còn một nghi vấn nữa khiến Phụng nhi ngoài suy nghĩ đó quả thật bản thân chẳng biết giải thích như thế nào?

Đường Lệ Hoa nôn nóng hỏi:

- Còn nghi vấn nào nữa?

Đường Kim Phụng thở ra nhẹ nhẹ:

- Về Châu Sách, Phụng nhi đã một lần từng nghĩ có thể gã chính là cốt nhục của nhị kế thất Châu thị. Nhưng lạ thay, hễ bị Phụng nhi hỏi, gã cứ lắc đầu, viện cớ là đã quên quá khứ nên thật sự chẳng nhớ lai lịch bản thân.

Đường Lệ Hoa phân vân:

- Vậy liên quan gì đến việc Phi Thạch phải hay chẳng phải cốt nhục Đường gia?

Đường Kim Phụng nêu phỏng đoán:

- Cũng có liên quan. Là thế này, có thể vì đã biết quá rõ Châu Sách chính là cốt nhục giữa Châu thị và phụ thân Phụng nhi, Phi Thạch từ đó ngày càng sinh đổ kỵ. Chỉ như thế mới lý giải về nguyên nhân tại sao Phi Thạch cứ luôn tìm cách mưu hại Châu Sách. Nhị cô cô nghĩ có hợp lý chẳng?

Đường Lệ Hoa giật mình:

- Có phải Phụng nhi muốn nói cũng vì đã nhớ lại, đã tự nhận ra lai lịch thật nên gần đây gã luôn tìm cách giúp Phụng nhi đích thực là thân tử tử của gã?

Đường Kim Phụng lại bối rối:

- Phụng nhi cũng chỉ đoán thế thôi. Nhất là qua thái độ không thể nào là ngẫu nhiên vừa diễn ra giữa Phi Thạch và lão Đại Trạng Nguyên. Ý Phụng nhi muốn nêu lên câu hỏi, phải chăng vì có mối liên quan nào đó khiến lão tỏ thái độ như muốn thành toàn cho Phi Thạch?

Càng thêm giật mình, Đường Lệ Hoa chợt kêu:

- Cũng rất có thể. Và nếu vậy, chúng ta phải thật khẩn trương, một là dò xét thật minh bạch, xem lão lúc này có thật là Đại Trọng Nguyên hay không. Thứ hai, cần phải dò xét lại về Phi Thạch, xem giữa Phi Thạch và Đại Trọng Nguyên đang có những toan tính gì. Về những việc này, ta mong luôn được Phụng nhi tiếp tay hỗ trợ, được chẳng?

Đường Kim Phụng liền đáp ứng, nhưng lại nói:

- Còn một việc nữa cũng cần sớm được minh bạch, là dò xét xem ai là nhân vật vừa ứng cứu Phụng nhi. Nhị cô cô nghĩ sao?

Đường Lệ Hoa động tâm:

- Phụng nhi đang nghĩ đến ai? Châu Sách chẳng? Nhưng nếu vậy, chả lẽ bản thân gã lúc này cao minh đến thế thật sao?

Đường Kim Phụng thoáng buồn khi chủ tâm đưa mắt nhìn chung quanh:

- Nếu không phải gã thì còn ai khác? Huống hồ, Phụng nhi nghe gã thố lộ, bản thân gã đã đắc thủ nội đan Vĩnh Lưu Niên của Tử Hoa Tuyết Ngư. Rất có thể đấy là nguyên nhân giúp gã ngày càng mau tinh tiến võ học. Nhưng một khi gã không chịu hiện thân thì nghi vấn này mãi cũng chỉ là nghi vấn.

Đường Lệ Hoa cũng nhìn quanh và chợt kêu:

- Châu Sách?!

Nhưng xung quanh vẫn chẳng âm thanh nào hồi đáp, Đường Lệ Hoa đành thất vọng, cùng Đường Kim Phụng dần ly khai.

* * * * *

Ở một địa điểm khác, Đường Phi Thạch đang ngồi tọa công chợt cảm nhận bàn tay của lão nhân vô danh đang áp phía sau bỗng đột ngột thu về.

Đường Phi Thạch kinh ngạc hỏi:

- Sao lại...

Lão nhân vội thì thào:

- Có người sắp đến. Lão phu tử nghe rõ tiếng họ gọi người. Muốn đổi phó thể nào tùy người. Lão phu tử cần tạm lánh mặt một lúc.

Vút!

Đường Phi Thạch xoay lại nhìn thì lão nhân chẳng còn nữa. Thay vào đó, quả thật ở xa xa bắt đầu vang vọng đến những âm thanh gọi đích danh

Đường Phi Thạch:

- Phi Thạch!

- Phi Thạch thiếu gia!

Đường Phi Thạch hậm hực đứng lên và gay gắt đáp trả lại:

- Bạch lão bá cùng Ngọc muội đừng tìm tại hạ nữa. Không phải tại hạ đã nguyện ý ly khai Xuyên Cường môn rồi sao?

Bạch Quan Vịnh và Kiều Thái Ngọc nhờ đó đã song song cùng chạy đến gặp Đường Phi Thạch:

- Đường Lệ Hoa môn chủ có lệnh, khuyển thiếu gia cần cân nhắc và nên hồi tâm chuyển ý, kíp quy hồi sơn môn tái tục bế quan luyện công.

Đường Phi Thạch cười khinh khinh:

- Tại hạ đã quyết ly khai. Bạch lão bá chớ nhiều lời vô ích. Không những vậy, có điều này Bạch lão bá ắt cũng nên biết, là kể từ nay trở đi, tại hạ dù một mình đơn thân độc lực vẫn quyết tự tiến hành báo thù cho Đường gia. Chớ nghĩ tại hạ nếu không có quý môn thì không toại nguyện. Nào, mau quay lại đi và nhớ đừng làm phiền tại hạ nữa.

Kiều Thái Ngọc cau mày:

- Nhưng nếu vẫn quyết ly khai thì thiếu gia không thể không giao hoàn những gì đã tiếp nhận từ bốn môn. Thiếu gia vội quên điều đó sao?

Đường Phi Thạch bật cười:

- Xin đừng ép tại hạ. Trái lại sao không nghĩ, một khi tại hạ dám đơn thân độc lực đối phó và hủy diệt Ngũ Đại Thế Gia thì cũng là giúp quý môn toại nguyện, vậy nên chẳng hãy phần nào nhân nhượng và chớ mãi bức người quá đáng. Nếu không, ha ha...

Lão Bạch Quan Vịnh nghiêm mặt:

- Phi Thạch ngươi toan trở mặt thật sao? Nên nhớ, hoàn toàn khác với ngươi, Châu Sách dù biết trước hậu quả vẫn khăng khái quy hoàn mọi sở học đã tiếp nhận. Ngươi có thái độ này há chẳng cảm thấy xấu hổ ư?

Đường Phi Thạch sa sầm lại:

- Chớ đem gã ti tiện ấy so sánh với Phi Thạch ta. Và cũng nên nhớ, đừng bao giờ đề cập đến tính danh gã trước mặt ta. Nếu vẫn mãi bất tuân thì đừng trách ta sao không khách sáo. Hừ!

Bạch Quan Vịnh nổi giận, toan phát tác, chợt nghe Kiều Thái Ngọc lạnh lùng bảo Đường Phi Thạch:

- Cũng được. Châu Sách dù ti tiện thì ngay lúc nhất quyết ly khai vẫn khẳng khái tự ngõ lời hủy hôn. Vậy thiếu gia định sao?

Đường Phi Thạch cười nham nhở:

- Như vậy đủ thấy bấy lâu nay Ngọc muội vẫn luôn tư tưởng về gã. Và khi có cơ hội lập tức mong ta cũng tự ý hủy hôn, giúp muội toại nguyện quay lại cùng gã chứ gì? Nếu là vậy, ha ha... Ta quyết không hủy hôn và mãi mãi muội sẽ là người của ta. Ha ha...

Kiều Thái Ngọc tái mặt:

- Nhưng theo môn quy, ta chỉ gả cho người sẽ là Môn chủ. Người đã quyết ly khai thì hôn ước từng có kể như tự hủy.

Đường Phi Thạch khinh khinh đáp:

- Nếu ta sau này vẫn là Môn chủ Xuyên Cường môn thì sao? Hãy nghe cho rõ, ta quyết định ly khai chỉ là để báo phục gia thù, nhân đó cũng giúp Xuyên Cường môn hoàn thành sở nguyện. Vậy thử hỏi, một khi ta đủ bản lĩnh thực hiện hai điều đó cùng lúc thì lẽ nào ta chẳng đủ tư cách trở thành Môn chủ Xuyên Cường môn và cũng là phu quân của Kiều Thái Ngọc nàng? Không đúng sao? Ha ha...

Bạch Quan Vịnh nếu lúc này đã để lộ tâm trạng giận dữ thì lúc này chẳng hiểu sao bỗng thở ra một hơi thật dài và nhẹ nhàng quay lại bảo Kiều Thái Ngọc:

- Đi về thôi, tiểu liễu đầu. Hắn đã không chuyển ý, có thuyết phục cũng thêm vô ích.

Ngờ đâu Đường Phi Thạch chợt bảo:

- Bạch lão bá chớ vội. Vì ta vừa nảy một ý, sẽ tốt hơn nếu có Bạch lão bá và Ngọc muội cùng đi. Ất cả hai sẽ thấy Đường Phi Thạch ta nguyện vì Xuyên Cường môn tận lực như thế nào. Và lại, Ngọc muội đã là hôn thê của ta, không đi với ta thì đi với ai?

Bạch Quan Vịnh thủy chung vẫn ôn nhu nhỏ nhẹ, vừa nhìn Kiều Thái Ngọc đây ả ý vừa lắc đầu đáp lời Phi Thạch:

- Bốn môn vẫn chưa ưng thuận xuất đầu lộ diện lúc này. Đó là điều Phi Thạch người cũng biết. Vậy đừng miễn cưỡng lão phu cùng Thái Ngọc phải thuận theo ý người.

Đường Phi Thạch vụt nheo nheo mắt:

- Sao Bạch lão bá thái độ trước sau không giống nhau? Lúc này tỏ ra rất giận nhưng bây giờ cứ một mực nhũn như con chi chi? Có dự định gì đây? Hãy nói thật xem nào.

Bạch Quan Vịnh lại thở ra nhè nhẹ:

- Người không hiểu ư? Đây là vì lão phu thất vọng, không thể nào thuyết phục được người theo đúng tâm nguyện Môn chủ. Người không tin sao?

Đường Phi Thạch cười hắc hắc:

- Vì thế Bạch lão bá toan về bầm báo, với chủ tâm dùng thế lực Xuyên Cương môn ắt có cách phát lạc ta chăng? Muộn rồi, khi này ta bảo cả hai quay về, nếu thuận theo lúc đó thì khác. Còn bây giờ, ha ha..., phiền cả hai, hoặc nói đúng hơn là ta đành khuất tất cả hai phải ưng thuận cùng đồng hành với ta. Hãy như thế nha. Ha ha...

Không chịu được nữa, Bạch Quan Vịnh lập tức lấy từ trong người ra một vật:

- Môn chủ có lệnh. Phi Thạch người nếu không lập tức cùng lão phu hồi sơn thì hậu quả thế nào chính là người tự chuốc lấy. Mau tuân lệnh.

Đường Phi Thạch nhìn vật đó. Và nếu lúc thoát nhìn còn có phần nào dao động thì chỉ một thoáng sau Đường Phi Thạch lại cười ngật ngoẻo:

- Xuyên Cương thiết bài? Vật duy nhất khắc chế Xuyên Cương khuyên? Ôi... ta sợ quá. Nhưng tiếc thay. Ha ha... Nhật Nguyệt Xuyên Cương khuyên lại là tuyệt kỹ duy nhất vì ta luôn khinh thường nên chưa bao giờ quan tâm khổ luyện. Trái lại, ta khuyên cả hai nên ngoan ngoãn đi cùng ta. Rồi sẽ thấy dù ta không luyện, cũng chẳng cần dựa vào thứ tuyệt học đáng khinh ấy vẫn còn nhiều bản lĩnh khác thừa giúp Xuyên Cương môn toại nguyện một điều mà suốt trăm năm qua chưa bao giờ toại nguyện. Ha ha...

Lão Bạch Quan Vịnh dần tái mặt:

- Nhưng đây là lệnh bài, là uy quyền tối thượng của bốn môn, người dám...

Đường Phi Thạch chột chớp động:

- Ta sẽ là Môn chủ Xuyên Cường môn. Uy quyền tối thượng chính là ta. Xuyên Cường thiết bài đối với ta chỉ là phế vật, hãy xem ta tự hủy đây.

Vù...

Thái độ của Đường Phi Thạch khiến lão Bạch Quan Vịnh phải vội hồi bộ, nhân đó cất nhanh Xuyên Cường thiết bài trở lại bọc áo:

- Người càng lúc càng táo tợn, không sợ bị xử theo môn quy sao?

Đường Phi Thạch đang đà trở đến, dù thấy lão Bạch đã kịp thu cất lại Thiết Bài, hẳn vẫn hung hăng xuất thủ, chộp loạn vào lão Bạch:

- Lão đừng khích nộ ta. Vì trước sau gì ta cũng có cách chiếm đoạt Thiết Bài, vậy đừng vì một phế vật đó mà hy sinh tính mạng một cách oan uổng. Mau đưa đây nào.

Vù...

Kiều Thái Ngọc căm phẫn, vội lao vào Đường Phi Thạch:

- Người thật lộng hành và ngang ngược. Hạng phản đồ như ngươi, dù ta tiếp tay Bạch lão bá cũng không thẹn với lòng. Đỡ chiêu!

Ào...

Trong khi đó, Bạch Quan Vịnh vì bị Đường Phi Thạch xuất chiêu công nên hiển nhiên cũng xuất lực ứng phó.

Phát hiện bị vây công, Đường Phi Thạch chẳng những không sợ mà còn ngạo mạn cười đắc ý:

- Nói rất hay. Vậy là danh chính ngôn thuận để tha hồ liên tay liên thủ, đúng không? Nhưng như thế càng tốt. vì càng hợp ý Phi Thạch ta, cũng là giúp ta thẳng tay đối phó vẫn chẳng lo bị mọi điều tiếng thị phi. Xem đây. Ha ha...

Và Đường Phi Thạch ung dung ngạo thị, khai phân song thủ, bình thản dùng mỗi tay đối phó mỗi người.

Ào...

Ào...

Bạch Quan Vịnh đắc ý vụt quát:

- Đây là ngươi tự chuốc lấy nhục bại. Đánh!

Và Bạch Quan Vịnh nhấn thêm chân lực, nhận thấy rất rõ qua chiêu kinh của lão Bạch chợt cuộn ào lao đến Phi Thạch nhanh hơn.

Vù...

Phía bên kia có lẽ Kiều Thái Ngọc cũng tăng thêm chân lực tương tự. Vì vào lúc tối hậu, Đường Phi Thạch bỗng gầm thật to:

- Nhị vị vậy là đã tuyệt tình, thế thì đừng trách ta vô nghĩa. Khai!

Ầm!

Ầm!

Nhị kinh vang lên làm cho Bạch Quan Vịnh cùng Kiều Thái Ngọc đều lao đảo, tự thoái hậu về hai phía.

Trong khi đó, với cước bộ vẫn trầm ổn, Đường Phi Thạch gườm gườm mắt, nhìn Bạch Quan Vịnh:

- Nào, có mau giao Xuyên Cương thiết bài cho ta không? Hử?

Bạch Quan Vịnh đã cố chi trì cước bộ, vừa ổn định đã hô hoán Kiều Thái Ngọc:

- Nội lực của hãn tuy đột ngột thâm hậu hơn trước nhưng một kích vừa rồi ắt cũng khiến hãn phần nào suy giảm. Mau tiến lên nào, Ngọc nhi, thử một lần nữa xem sao. Đờ chiêu!

Ào...

Kiều Thái Ngọc vì cũng cùng chung cảm nhận nên thoạt nghe hô hoán đành miễn cưỡng vận dụng toàn lực lao trở lại để phát chiêu.

Vù...

Và có vẻ Bạch Quan Vịnh nhận định đúng. Đường Phi Thạch nếu như chưa bị một kích vừa rồi tác động và gây phần nào tổn hại thì lẽ nào cứ đứng yên nhìn và bảo Bạch Quan Vịnh phải giao Xuyên Cương thiết bài? Quả thật đã bị suy giảm chân lực, Đường Phi Thạch vừa thấy Bạch Quan Vịnh và Kiều Thái Ngọc một lần nữa từ hai phía lao vào, hãn lập tức bước lùi về một bên và cứ thế tìm cách tránh mãi.

Nhưng phản ứng của Đường Phi Thạch lập tức bị lão Bạch Quan Vịnh đoán ngay ra ý đồ:

- Tiểu liễu đầu cố tránh, đừng để lão phu và người chạm chiêu, lắm phải nguy kế của hãn. Và tốt nhất người hãy mau tiến sát lại đây.

Quả vậy, nếu cả hai vẫn giữ nguyên vị phát chưởng nhưng với tình trạng Đường Phi Thạch kịp lùi thoát thì diễn tiến tiếp theo giả như chẳng được lão Bạch Quan Vịnh phát giác và cảnh báo há chẳng là cả hai tự cùng nhau chiêu chạm chiêu hay sao?

Thế là cả hai cùng thu bớt kinh, cũng là cơ hội cho Kiều Thái Ngọc tiến lại gần lão Bạch theo như đề xuất của lão.

Nhưng thật chẳng ra gì, Đường Phi Thạch khi phát hiện cả hai đã có phương vị hiệp một liền buông tràng cười thập phần mãn ý:

- Quả đúng ý ta. Và đây gọi là quý môn quan dù vô néo cả hai vẫn tự tìm vào. Ha ha...

Chợt từ tay Đường Phi Thạch vung xuất phát ra cả một vầng sa vụ mờ trắng.

Vù...

Bạch Quan Vịnh kêu kinh tâm:

- Độc vụ? Ngọc nhi người hãy mau... a... a...

Lão Bạch Quan Vịnh chợt lão đảo, khiến tiếng kêu vì thế đành nghẹn lại.

Kiều Thái Ngọc cũng vậy, cứ lão đảo chẳng kém gì Bạch Quan Vịnh:

- Người... người...

Đường Phi Thạch đã lùi xa, bây giờ thì đứng nhìn và cười nghiêng ngả:

- Thất Tâm Mê Hồn Vụ. Loại độc vụ này trước khi thật sự kết liễu cả hai thì cũng còn cơ hội một là cho Ngọc muội được nếm mùi cùng ta long diên phụng đảo, hai là cho lão Bạch được thưởng lãm một tấn tuồng độc nhất vô nhị. Nào, mau lại đây với ta nào, mỹ nhân. Và cũng đừng lưu tâm đến bất kỳ ai, ý muốn nói, nếu mỹ nhân đang lúc hưng phấn, sao không tự trút bỏ dần y phục. Nào, làm đi. Ha ha... Hãy cho ta được mãn nguyện được nhìn thấy tấm thân trong ngọc trắng ngà của nàng. Ha ha...

Những lời dâm đả cùng với từng loạt cười khêu gợi của Đường Phi Thạch không hiểu sao chỉ có tác dụng đến mỗi một mình Kiều Thái Ngọc. Bằng chứng là nàng dù đang lão đảo vẫn tìm cách đi về phía Đường Phi Thạch với thái độ vừa đi vừa tỏ ra bức rức như đang rất khó chịu trong người, cũng là cử chỉ rất có thể sẽ khiến Kiều Thái Ngọc tự giật bỏ từng mẫu y phục mặc trên người, theo lời Đường Phi Thạch vừa bảo.

Đúng lúc này, giữa thình không chợt vang phát lên một tiếng thét phẫn nộ:

- Đường Phi Thạch người thật vô sỉ. Ta phải giết người. Đờ!

Một bóng nhân ảnh xuất hiện với một đạo uy kinh đột ngột từ trên cao quật thẳng xuống Đường Phi Thạch.

Ào...

Đường Phi Thạch giật nảy người, vội nhảy bật quan một bên.

Vút!

Thật may cho Đường Phi Thạch, ngọn kinh đầy uy lực vì mất đối tượng nên vỗ luôn xuống nền đất.

Ầm!

Bụi cát lập tức tung bay mịt mù và mau chóng lan tỏa che kín một phạm vi ước ngoài bảy trượng xung quanh.

Rào...

Trong khi chờ bụi cát tạm lắng, Đường Phi Thạch giận dữ quát vang:

- Cô nương là ai? Can cứ gì tùy tiện xen vào nội tình bốn môn đang do tại hạ là Môn chủ hành xử? Hãy mau xưng rõ tính danh xem nào?

Nhưng đáp lại với tiếng quát hỏi đầy giận dữ của Đường Phi Thạch thay vì phải là âm thanh của nhân vật vừa xuất hiện, thì lại là một âm thanh trầm trầm nói với chính Đường Phi Thạch:

- Tiểu nhai nhi chớ lo về ả. Trái lại, hãy thu thập và xóa bỏ toàn bộ mọi dấu tích đã do người nông cạn tự gây ra. Phần ả này đã có lão phu thu thập. Đừng chạy chứ, Hà Khưu Bích. Ha ha...

Không cần biết đấy là giọng nói của ai, cũng chẳng quan tâm ở xung quanh đang diễn khai điều gì, Đường Phi Thạch cứ hớn hờ chui lẩn vào vùng cát bụi hầy còn mù mịt, là thái độ quyết tìm và hành xử hai nhân vật đã bị hấn hạ độc là Kiều Thái Ngọc và lão Bạch Quan Vịnh.

Cũng lúc này, thanh âm của nữ nhân mà Đường Phi Thạch vừa quát hỏi đã đến lúc phải cất lên, nhưng không để đáp lại hẳn:

- Lão là ai? Sao giọng nói tuy giống nhưng nhân dạng lại chẳng phải lão Đại Trạng Nguyên ta từng biết?

Giọng trầm trầm nhân đó cũng cất lên:

- Nhưng lão phu lại biết rõ người là Hà Khưu Bích, quá đủ để hôm nay lão phu quyết kết liễu người. Hãy nên hài lòng với điều này và nên nạp mạng.

Ào...

Chợt giữa đám cát bụi đang dần lắng xuống có tiếng Đường Phi Thạch kêu thất thanh:

- Đâu cả rồi? Lão nhân gia, như có người nhanh tay hơn đã mang tất cả đi rồi.

Giọng trầm trầm liền vang đáp với vẻ chấn động rõ rệt:

- Người chớ nói nhảm. Vì lẽ nào có người xuất hiện với bản lĩnh khiến lão phu chẳng thể phát giác? Mau tìm lại thật kỹ xem.

Đường Phi Thạch đang ngơ ngác nhìn khắp nơi với xung quanh do cát bụi thật sự đã lắng nên cho thấy chẳng có gì che được mắt hắn:

- Không còn nữa. Lão nhân gia thử nhìn xem?

Cách Đường Phi Thạch không xa là một lão nhân che kín diện mạo chỉ còn đang miễn cưỡng tiến chiêu giao đấu với một nữ lang có đôi mục quang tỏa sắc xanh, do lão nhân cũng đang đưa mắt nhìn khắp nơi như Đường Phi Thạch vừa bảo.

Và vì chẳng nhìn thấy gì, Kiều Thái Ngọc và lão Bạch Quan Vịnh đã đột ngột biến mất, nên lão nhân hậm hực quyết trút hận vào nữ lang đối diện:

- Người còn có viện thủ? Là cao nhân nào? Sao không thỉnh ra đây hầu giúp Hà Khưu Bích người phen này toàn mạng?

Ầm!

Nữ lang bị lão đảo, dù vậy vẫn ngang nhiên căn vặn ngược lại lão nhân che mặt:

- Còn lão là ai? Lẽ nào không tự đoán vì lão che giấu chân diện nên cũng có người quyết chẳng màng lộ diện xuất đầu.

Lão nhân che mặt lập tức bật lao vào nữ nhân:

- Muốn trả treo với lão phu ư? Vậy để giết người xong, xem viện thủ của người có còn ẩn mặt mãi được chăng? Đờ!

Ào...

Nữ nhân biến sắc, lập tức nghiêng răng đũa bật ra cùng lúc những nhĩ kình:

- Công phu Thất Tình Lục Dục? Khá lắm, nhất định lão cũng là một trong những đồng sự của lão Đại Trạng Nguyên. Xem chiêu!

Vù... Ầm!

Ào... Ầm!

Nữ nhân lại bị lão đảo, khiến lão nhân che mặt càng thêm cơ hội lao đến quyết liệt hơn, nhảy xổ vào nữ nhân đang dần bị một màn bụi mù do chạm kình chấn động tạo ra:

- Hãy mau nạp mạng!

Ào...

Chợt có tiếng Đường Phi Thạch kêu hoảng:

- Có một bóng thật mờ vừa lao vào toan tiếp lực ả thì phải. Lão nhân gia hãy cẩn trọng.

Nhưng Đường Phi Thạch kêu cứ kêu, lão nhân che mặt vì đã phát chưởng nên vẫn cứ thế giữ nguyên phương vị.

Ào...

Lập tức có tiếng nữ nhân được lão nhân che mặt đề quyết là Hà Khưu Bích cũng tận lực hét lên thật to:

- Nếu ta vong mạng, lão cũng phải chết. Đờ!

Vù...

Bụi mù vì thế càng xoay tít cuốn mịt mờ kể cả khi chưởng lực của song phương chạm nhau tạo tiếng chấn nổ kình thiên động địa.

Ầm...

Dư lực phản chấn nếu khiến nữ nhân bị bay hậu, bật thoát khỏi vùng bụi mù thì lạ thay cũng làm lão nhân che mặt chao đảo thối lui và lập tức hạ thấp giọng gọi Đường Phi Thạch:

- Đi mau! Nhanh nào!

Cảm thấy có điều bất diệu, Đường Phi Thạch lập tức tung người lao vọt theo lão nhân che mặt.

Vút! Vút!

Đấu trường nhờ đó tĩnh lặng dần, bụi mù cũng tan dần, để lộ rõ chỉ còn mỗi một nữ nhân có đôi mắt tỏa sắc xanh đang ngơ ngẩn nhìn quanh và nhìn mãi theo hướng lão nhân che mặt vừa cùng Đường Phi Thạch bỏ chạy.

Chợt nàng giật mình quay phắt lại:

- Ai?

Ngờ đâu đó chỉ là hai nhân vật nếu không có nữ nhân mang đôi mắt tỏa sắc xanh kịp xuất hiện thật không biết hậu quả gì sẽ xảy đến cho họ vừa rồi.

Đó là...

KỶ LÂN BẢO ĐIỂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Dụng Quý Kế Đành Phải Lộ Diện - Giờ Mưu Ma Dồn Bức Hung Nhân

Kiều Thái Ngọc cảm phục thi lễ:

- Đa tạ tử tử kịp xuất hiện cứu mạng. Tiểu muội Kiều Thái Ngọc cùng Bạch Quan Vịnh lão bá đây nguyện mãi mãi chẳng quên đại ân này. Có phải tính danh của tử tử là Hà Khưu Bích?

Nữ nhân có đôi mắt ẩn xanh vẫn nghi hoặc nhìn Kiều Thái Ngọc cùng lão Bạch Quan Vịnh:

- Xin đừng vội nói lời cảm tạ. Trái lại, nếu chẳng có gì bất tiện, tiểu nữ chỉ muốn mạo muội hỏi Bạch lão tiên bối đây có quan hệ thế nào với Tuyệt Thế Lão Thần Y từng thất tung tuyệt tích đã lâu?

Lão Bạch Quan Vịnh đành thổ lộ:

- Vì đã có ân cứu mạng, lão phu nào dám giấu. Nhân vật cô nương vừa đề cập chính là ân sư.

Nữ nhân giật mình:

- Nói sao? Há không phải Bạch lão tiên bối nhờ y thuật cao minh, thọ nhận hết chân truyền của Thần Y Tuyệt Thế và đã tự cứu hay sao? Thú thật, tiểu nữ chỉ dám nhận là đã có công xuất hiện kịp thời và cứ ngỡ cũng nhờ đó nhị vị mới có cơ hội tự hóa giải chất độc Thất Tâm Mê Hồn Vụ. Vậy nếu chẳng phải nhị vị tự cứu thì là ai? Vì quả quyết không phải là tiểu nữ.

Bạch Quan Vịnh cũng giật mình:

- Không phải cô nương thật sao? Vậy lạ quá. Ai đã giúp bọn lão phu giải độc nhưng không hề lộ diện?

Kiều Thái Ngọc hoang mang nhìn quanh:

- Hà Khưu Bích tử tử có thật chẳng nhìn thấy ai chẳng?

Nữ nhân chột thờ dài:

- Nếu vậy nhất định đã có cao nhân âm thầm ám trợ. Vì không riêng gì nhị vị, tiểu nữ lúc này cũng ngờ đã phải mất mạng ngờ đâu lại may mắn thoát chết trong gang tấc. Nhưng này, tính danh của tiểu nữ là Công Tôn Phù Vân, hy vọng không làm nhị vị giật mình hoặc nghi ngại.

Chỉ có lão Bạch Quan Vịnh là bị một phen giật mình nữa:

- Công Tôn Phù Vân? Có phải là...

Công Tôn Phù Vân gật đầu:

- Cũng nói thêm, sở dĩ tiểu nữ kịp thời xuất hiện, tạm cho là có công giải vây nhị vị, chỉ vì tiểu nữ đã lén bám theo nhị vị từ lâu. Nhưng bởi nguyên nhân nào, ắt Bạch lão tiên bối ngay lúc này cũng đã một phần tự rõ?

Kiều Thái Ngọc lo lắng:

- Bạch lão bá, Công Tôn tử tử thực là nhân vật như thế nào?

Bạch Quan Vịnh thở dài:

- Đừng tiếp tục thất lễ nữa, tiểu liễu đầu. Vì đây chính là bậc kỳ nữ, Chương môn đương nhiệm Côn Luân phái, Công Tôn Phù Vân.

Kiều Thái Ngọc thất kinh - Vậy tử tử đã lén bám theo tiểu muội chỉ là... muốn dò xét bốn môn Xuyên Cương ư?

Công Tôn Phù Vân lắc đầu và thở dài:

- Hành sự của Xuyên Cương môn kể từ sau khi lần lượt hủy diệt Thượng Quan phủ gia cùng Mộ Dung gia, đã khiến các phái đều chấn động. Bốn phái Côn Luân cũng vậy, vì thế, khi phát hiện chợt có nhiều nhân vật khả nghi, tiểu nữ không thể không lưu tâm. Nhưng nhờ đó tiểu nữ lại có cơ hội minh bạch, hủy diệt Ngũ Đại Thế Gia nhất thời vào lúc này chỉ là tư sự và là tư thù tư lợi của gã Đường Phi Thạch vô sỉ thủ đoạn. Kỳ dư việc môn quy toan đối phó các phái, gọi là để phục hận gì đó đã xảy ra cách đây cả trăm năm, nếu danh chính ngôn thuận và đường đường cùng nhau công bằng ấn chứng võ công thì không có gì đáng nói. Tóm lại, tiểu nữ thừa nhận đã có lỗi lén bám theo quý môn nhưng lại may mắn là được cơ hội hiểu rõ nội tình, còn thêm nữa là kịp xuất hiện giải vây nhị vị thoát khỏi thủ đoạn của Đường Phi Thạch. Công và tội đó, Bạch lão tiên bối xin cứ tùy tiện định đoạt. Vì tiểu nữ là Chương môn nhân một phái, dám làm dám nhận chịu hậu quả nếu có.

Bạch Quan Vịnh sau một lúc lắng nghe và tự cân nhắc cũng thở dài:

- Lão phu có thể thỉnh giáo thêm, là phải chăng thoát nghe những lời vừa qua. Công Tôn chương môn như không hề có địch ý với bốn môn Xuyên Cương?

Công Tôn Phù Vân gật đầu:

- Những định kiến trước đây từng có thì lúc này cũng chẳng còn. Huống hồ, như tiểu nữ vừa nhận định, mọi sự đã xảy ra có thể nói là chỉ do một mình Đường Phi Thạch tự gây.

Bạch Quan Vịnh bảo:

- Nhưng xét lại, việc bốn môn đối đầu Ngũ Đại Thế Gia vẫn là điều trước sau gì cũng xảy đến, chỉ sớm muộn mà thôi. Công Tôn chương môn không quan tâm sao?

Công Tôn Phù Vân bảo:

- Tiểu nữ từ lâu cũng có chủ trương: có thù tất báo, có hận tất phục. Miễn sao quý môn nên hành động quang minh lỗi lạc hơn. Không đúng sao?

Bạch Quan Vịnh tán đồng:

- Ý Công Tôn chương môn muốn nhắc nhở, rất có thể hiện nay hậu nhân của Ngũ Đại Thế Gia cơ hồ chẳng còn mảy may nhớ đến mối thù mà tiền nhân của họ đã từng gây ra cho bốn môn Xuyên Cương?

Công Tôn Phù Vân gật đầu và phì cười:

- Nói chi ai, đến tiểu nữ dù đang mang trọng trách đối với bốn phái Côn Luân vẫn có thể quả quyết là chưa hề nghe những chương môn nhân đời trước có lần nào đề cập đến quý môn Xuyên Cương. Ất hẳn ở Ngũ Đại Thế Gia cũng tương tự.

Kiều Thái Ngọc hoang mang kinh ngạc:

- Sao lạ vậy, Bạch lão bá?

Bạch Quan Vịnh gượng cười:

- Người hỏi lão phu thì đến lượt lão phu phải hỏi ai đây? Ất chỉ còn cách là mau tìm và nhờ Môn chủ cho một lời thật minh bạch.

Công Tôn Phù Vân hớn hờ tán thành:

- Hành vi của Đường Phi Thạch hợp với lão nhân che mặt khi này e sẽ dẫn đến nhiều sự biến đổi khó lường. Có thể cho tiểu nữ cùng đồng hành

chăng? Vì thú thật, tiểu nữ cũng có vài nghi vấn, chỉ là tư sự thôi, hy vọng được nghe Môn chủ quý môn hạ cố chỉ giáo.

Bạch Quan Vịnh miễn cưỡng đáp ứng:

- Nhưng nếu chỉ là tư sự, lão phu thật cảm thấy lạ vì chẳng hiểu rõ lắm giữa Công Tôn chương môn và bốn môn Xuyên Cương liệu có quan hệ hoặc ân oán như thế nào chăng?

Công Tôn Phù Vân cười cười:

- Nếu Bạch lão tiên bối nghi ngại thì thôi vậy. Vì bản thân tiểu nữ kỳ thực cũng chẳng biết giải thích như thế nào. Thế nên thật khó quá quyết điều tiểu nữ nghi vấn rồi sẽ dẫn đến kết cục gì đây? Là ân hay là oán, e chỉ chờ khi có cơ hội diện kiến quý Môn chủ, tiểu nữ mới thấy minh bạch.

Kiều Thái Ngọc chột cằm tay Công Tôn Phù Vân:

- Tỷ tỷ thật xinh đẹp, lại đang là Chương môn nhân một phái, phần nữa là vừa tỏ ra có khí phách hiên ngang tương tự bậc nữ hiệp. Khiến tiểu muội chỉ tin giữa tỷ tỷ và bốn môn quyết chẳng có oán thù. Vậy sao tỷ tỷ không thử tỏ bày một phần nào đó, biết đâu hoặc muội hoặc Bạch lão bá vì may mắn có đôi chút am hiểu sẽ giúp tỷ tỷ toại nguyện?

Công Tôn Phù Vân lại cười cười:

- Kiều Thái Ngọc cô nương mới thật là diễm lệ, Công Tôn Phù Vân ta nào dám so sánh. Nhưng này, cô nương thật một lòng một dạ yêu gã Châu Sách thật sao? Đừng ngạc nhiên, vì ta cũng mấy lần gặp gã. Hạng như gã rất giỏi quyết, Kiều Thái Ngọc cô nương chớ vội tin gã.

Kiều Thái Ngọc thoạt nghe liền hoang mang, nhưng sau đó bảo:

- Châu Sách dù thủ đoạn với ai, thì thủy chung cũng là người vừa thuần hậu thật tâm vừa luôn giữ chữ tín. Nói vậy, tỷ tỷ có gặp chàng? Hay là thế này, việc tìm Môn chủ dĩ nhiên là cần thiết, sao tỷ tỷ không cùng đi? Chúng ta sẽ vừa đi vừa trò chuyện được chẳng Bạch lão bá?

Bạch Quan Vịnh cau mặt và rồi lại phì cười:

- Xem ra lão phu dù lắc đầu, tiểu liễu đầu người ắt cũng không chịu. Vậy còn hỏi lão phu làm gì?

Công Tôn Phù Vân cảm kích:

- Đa tạ Bạch lão tiên bối thành toàn.

Kiều Thái Ngọc thì vội lôi Công Tôn Phù Vân cùng đi:

- Vậy thì đi nhanh lên, tở tở.

Nhưng chỉ mới đi được một quãng, Công Tôn Phù Vân bỗng dừng thay đổi thái độ:

- Thật thất lễ vì suýt nữa tiểu nữ không nhớ là còn vài việc khẩn nếu chẳng tiến hành ngay ắt dẫn đến hậu quả tai hại. Xin có lời cáo biệt.

Bạch Quan Vịnh hồ nghi:

- Công Tôn chương môn không đùa chứ? Liệu có thể cho biết việc khẩn như thế nào khiến Công Tôn chương môn nói lời tiên hậu bất nhất?

Công Tôn Phù Vân miễn cưỡng thổ lộ:

- Khi quyết định bám theo để dò xét quý môn hiển nhiên tiểu nữ chẳng hề đi một mình. Nhưng nay do đã phần nào hiểu nội tình tiểu nữ cũng cần chấn chỉnh mọi mệnh lệnh. Nếu không e giữa bốn phái và quý môn lại xảy ra những ngộ nhận đáng tiếc. Mong Bạch lão tiên bồi lượng thứ.

Bạch Quan Vịnh vỡ lẽ:

- Nếu vậy, lão phu nào dám làm Công Tôn chương môn chậm cước trình. Không tiến.

Mỉm cười, Công Tôn Phù Vân vừa nhìn Kiều Thái Ngọc vừa nhẹ nhàng thi triển khinh công lao đi, khiến Kiều Thái Ngọc vừa nhìn theo vừa xuýt xoa thán phục:

- Công Tôn chương môn không chỉ xinh đẹp mà thân thủ bản lãnh cũng thật cao minh, quả đáng ngưỡng mộ.

Nhưng đáp lại nàng, ngữ Bạch Quan Vịnh thế nào cũng phải phụ họa theo thì ngữ đâu chỉ là tiếng lão Bạch Quan Vịnh bỗng quát:

- Kẻ nào?

Kiều Thái Ngọc giật mình quay lại thực tại thì chẳng thấy gì ngoại trừ lão Bạch bỗng tỏ ra ngơ ngẩn thần tình với một mẫu vật tựa hồ mảnh giấy được vo tròn rất vội vã đã bất chợt xuất hiện ngay trong tay lão.

Kiều Thái Ngọc bàng hoàng khẽ kêu:

- Vậy là vừa có người lao lướt qua? Thân thủ cao minh đến thế sao, khiến tiểu nữ tuyệt vô phát hiện? Nhưng đó là nhân vật nào? Sao Bạch lão bá không mau mở mảnh giấy ra xem?

Bạch Quan Vịnh rùng mình một lượt, đoạn vừa than vừa trao mẫu vật vo tròn cho Kiều Thái Ngọc:

- Lão phu già thật rồi, lại càng hủ lậu sau thời gian quá dài chẳng có cơ hội ôn tẩu đó đây. Giả như nhân vật vừa rồi có ác ý, ắt lão phu dù chết cũng chẳng hiểu tại sao và ai là kẻ hạ thủ. A...

Chợt Kiều Thái Ngọc lại kêu:

- Là chàng? Bạch lão bá tin chẳng là chàng đấy? Nhưng việc gì quá vội đến nỗi chẳng thể dừng chân hàn huyên vấn an vài câu? Thật là...

Giật mình và khi hiểu sở dĩ Kiều Thái Ngọc kêu như vậy vì đã mở ra, đã kịp đọc qua mẫu giấy kia nên Bạch Quan Vịnh lập tức giật lại để tự đọc:

“Xin lượng thứ vì không thể hiện thân. Nhưng kể từ nay do cả hai chẳng còn phải lo ngại về chất độc nào nữa nên xin lập tức khẩn trương đuổi theo Đường môn chủ đang ở phía Bắc, sau đó xin tất cả cùng thẳng tiến Nam Tung Sơn. Đề phòng mọi thủ đoạn khó lường của Phi Thạch. Và tạm thời xin chớ để lộ bất kỳ tung tích nào của tại hạ. Châu Sách”.

Bàng hoàng, Bạch Quan Vịnh vừa hủy mẫu giấy vừa thầm thì thành tiếng:

- Gã chẳng may may ôm hận, trái lại còn hết lòng lo lắng cho sự an nguy của từng người chúng ta. Việc gã tỏ ra thần bí thế này tất phải có chủ định. Thôi được, đủ hiểu gã chỉ có thể tin vào mỗi hai chúng ta. Vậy đừng để gã thất vọng. Đi nào!

Bạch Quan Vịnh cùng Kiều Thái Ngọc lập tức chuyển hướng, thẳng tiến theo phía Bắc và đều khẩn trương lao đi.

Vút! Vút!

Và chỉ một lúc sau, cũng ngay tại địa điểm này, Công Tôn Phù Vân chợt xuất hiện trở lại.

Nhưng có vẻ vì không còn thấy Bạch Quan Vịnh cùng Kiều Thái Ngọc đâu nữa nên Công Tôn Phù Vân cứ mãi hậm hực nhìn và tìm quanh.

Tuy nhiên khi chẳng thể toại nguyện, lúc Công Tôn Phù Vân vì quá tức bực nên phải buột miệng lên tiếng thì hóa ra nàng phải xuất hiện trở lại không phải vì Bạch Quan Vịnh hoặc vì Kiều Thái Ngọc. Nàng hậm hực vì một nguyên nhân khác:

- Kẻ nào thật to gan, dám mạo nhận theo các ám ký bốn phái, lừa ta phải chạy suốt một vòng rộng rồi cục cũng quay lại đây. Không lẽ trong đệ tử Côn Luân phái cuối cùng vẫn lộ ra từng có kẻ nhị tâm thật sao? Nhưng là kẻ nào?

Và Công Tôn Phù Vân chợt giật nảy người vì vì bất thần nghe có thanh âm phát ra ở ngay phía sau:

- Ở mỗi phái dù có kẻ nhị tâm thì vẫn đâu có gì lạ, một khi kể cả Chưởng môn nhân của họ cũng tương tự?

Công Tôn Phù Vân thoạt nghe thanh âm đã bật lao vọt ra xa và lập tức dừng chân quay lại đứng vào lúc thanh âm nọ cũng vừa kết thúc. Dù vậy nàng cũng phải kêu khi đã nhận ra ai là nhân vật vừa phát thoại:

- Là người? Chao ôi, ta quên mất ngoài một số đệ tử tâm phúc thì chỉ còn Châu Sách người là am hiểu để dùng cũng những ám ký này để hý lộng ta. Nói mau, người muốn gì? Và nhất là vì ý gì khi người thốt lên những lời vừa rồi?

Quả nhiên đứng điềm nhiên cách Công Tôn Phù Vân độ đôi ba trượng chính là Châu Sách đang cười cười với nàng:

- Chưởng môn còn quên một điều nữa. Vì lẽ đó kể như đã tự thừa nhận bản thân còn một giả danh khác, là Hà Khưu Bích. Vậy muốn tại hạ xưng hô như thế nào đây? Công Tôn Phù Vân chưởng môn hay Hà Khưu Bích cô nương như thừa nào?

Công Tôn Phù Vân dần cau mặt:

- Chứng tỏ người đã lén xuất hiện từ lâu. Nhưng về tính danh của ta thì chớ vội bàn. Trái lại hãy mau cho ta biết có phải người đã chủ tâm không để ta thêm cơ hội tiếp cận Bạch lão và Kiều mỹ nhân của người nhiều hơn?

Châu Sách vẫn cười cười:

- Bất luận Hà chưởng môn có dụng tâm gì thì trước tiên cũng xin cho tại hạ thay họ tỏ vài lời cảm kích vì được Hà chưởng môn kịp giải vây cho họ.

Công Tôn Phù Vân giật mình:

- Chao ôi, vậy giúp họ hóa giải hoàn toàn chất độc Thất Tâm Mê Hồn Vụ chính là người? Nhưng đừng nói cũng chính người giúp ta đẩy lui lão bí ẩn lúc nãy nha. Vì ta khó thể tin người đã sớm đặt thân thủ ngàn ấy.

Châu Sách thu dần nụ cười về:

- Nhắc đến Thất Tâm Mê Hồn Vụ tại hạ mới nhớ, Hà chương môn có nhận thấy hậu quả tất yếu xảy đến do tác hại của độc vụ này như giống một trường hợp nào trước đây độ bốn mươi năm đã từng xảy ra chẳng?

Công Tôn Phù Vân lại giật mình:

- Người muốn ám chỉ điều gì?

Do không còn cười nữa nên mặt Châu Sách dần nghiêm lại:

- Há lẽ Hà chương môn không thật sự biết? Là tại hạ đang nói về Tiêu Dao Tiên Tử, một trong Tam tiên và từng là vị đại tể thân tình luôn khiến lệnh ngoại tổ Kim Hồ Điệp Tiên Tử đêm ngày thương tiếc vì đã phải tận mục sở thị thảm trạng đã xảy đến cho Tiêu Dao Tiên Tử nhưng vô kế khả thi vì đã vô phương cứu vãn.

Công Tôn Phù Vân lạnh giọng:

- Thì ra người cũng biết Tiêu Dao Tiên Tử sở dĩ yếu mạng là vì chất độc này. Vậy người có biết đã do ai gây ra chẳng?

Châu Sách cũng lạnh giọng:

- Có một tình cờ may mắn khiến tại hạ chợt biết xuất xứ của chất độc Thất Tâm Mê Hồn Vụ là từ một nhân vật mệnh danh là Nhất Phát Nhất Tiễn - lão Phán Quan Hà Thiên Đạo. Thật chẳng rõ giữa nhân vật này và Hà chương môn có mối quan hệ gì chẳng?

Công Tôn Phù Vân động dung:

- Nhưng người nên minh bạch, lão Phán Quan không hề hạ độc thủ mưu hại Tiêu Dao Tiên Tử. Mà chính là...

Châu Sách nhẹ thở ra:

- Là ai? Sao Hà chương môn mãi ngập ngừng về khó nói? Tuy nhiên sở dĩ tại hạ hiện thân thế này là hoàn toàn vì thiện ý với Hà chương môn. Bởi nếu không phải thế, Hà chương môn tin chẳng, rất có thể Hà chương môn mãi mãi mù quáng và tất có ngày phải mất mạng nhưng chẳng bao giờ hiểu vì sao. Như lúc này chẳng hạn, nếu như tại hạ không tận lực hỗ trợ, liệu Hà chương môn thoát được chẳng?

Công Tôn Phù Vân cao ngạo bĩu môi:

- Ta không hiểu bản thân có đang mù quáng hay không, chỉ biết ta hoàn toàn tỉnh táo để đề quyết người đang dùng thủ đoạn toan qua mặt và lung lạc ta.

Châu Sách phì cười:

- Có vẻ Hà chưởng môn muốn động thủ hầu tử tưởng hư thực? Như vậy cũng tiện, hầu giúp Hà chưởng môn dần dà minh bạch hết chuyện này đến chuyện khác. Thế thì mời, Hà chưởng môn cứ tùy tiện xuất thủ. Nếu trong vòng hai mươi chiêu có thể khiến tại hạ hoặc thất thủ hoặc buộc phải xuất chiêu hoàn thủ thì sinh mạng này cam để Hà chưởng môn tùy nghi định đoạt.

Công Tôn Phù Vân xúc nộ, lập tức bật quát và cũng bật lao đến:

- Người quả ngông cuồng, khiến ta dù chẳng muốn vẫn quyết cho người một bài học. Xem đây!

Ào...

Châu Sách nhẹ nhàng lách tránh:

- Nhân đây tại hạ cũng muốn hầu kể cùng Hà chưởng môn một câu chuyện khá lý thú. Là...

Công Tôn Phù Vân hệt nhất chiêu lập tức xuất phát nhị chiêu tiếp nối:

- Muốn làm ta phân thần, giúp người dễ đối phó bằng tuyệt kỹ Kỳ Lân bộ ư? Vậy thì làm, hoặc người quên, qua người ta cũng đã tinh thông Kỳ Lân bộ. Đờ!

Ào...

Châu Sách vẫn ung dung tránh chiêu, miệng thì tiếp tục như thế câu chuyện đang thuật kể chưa hề bị gián đoạn:

- Là trước khi Hà chưởng môn vì theo chân Bạch lão và Kiều Thái Ngọc nên tình cờ chạm mặt Phi Thạch, sau đó là lão nhân vô danh, thì may mắn thay tại hạ đã có cơ hội thấy lão nhân vô danh cũng thu phục Phi Thạch bằng cung cách đúng như lúc này tại hạ đành phải dùng với Hà chưởng môn. Nghĩa là...

Vút!

Công Tôn Phù Vân tiếp tục xuất thủ:

- Đờ!

Ào...

Châu Sách vẫn tránh thoát:

- Nghĩa là lão nhân vô danh cũng nhường Phi Thạch đúng hai mươi chiêu với một lời quả quyết là chẳng một lần hoàn thủ. Nhưng khác với Phi Thạch, Hà chương môn thật may mắn đã nhận biết tại hạ đang vận dụng công phu gì. Và đấy chính là...

Vút!

Công Tôn Phù Vân giận dữ thét:

- Đệ tứ chiêu... Đệ ngũ chiêu...

Ào...

Châu Sách lách ngang lách dọc:

-... là Kỳ Lân bộ. Vậy có ngạc nhiên chẳng hời Hà chương môn, về chuyện lão nhân vô danh ấy cũng am hiểu Kỳ Lân bộ? Nhưng nếu tại hạ nhớ không lầm thì...

Vút!

- Lục - thất - bát chiêu! Đờ! Đờ!

Ào...

Ào...

Châu Sách hoành tả, hồi hữu, lại lách:

-... thì tuyệt kỹ Kỳ Lân chỉ vốn vẹn bốn người biết. Một là tại hạ. Dĩ nhiên từ tại hạ vì tình thế bất đắc dĩ chỉ phải giao hoàn tuyệt kỹ Kỳ Lân cho Đường Kim Phụng mà thôi. Sau đó, để đáp tạ ân cứu mạng, tại hạ cũng đã đáp ứng, chỉ điểm toàn bộ tuyệt kỹ này cho Hà chương môn. Vậy nếu kể thêm lệnh tổ Kim Hồ Điệp Tiên Tử thì vừa đúng bốn nhân vật có cơ hội am hiểu tuyệt kỹ Kỳ Lân như thoạt đầu đã nói. Vậy thì sao...

Công Tôn Phù Vân chợt hồi chiêu dừng phắt lại:

- Người ám chỉ cái gì? Cũng có nghĩa người quả quyết lão bí ẩn lúc nãy cũng am hiểu Kỳ Lân bộ tương tự với bốn người người vừa nêu?

Nàng dừng thì Châu Sách cũng dừng:

- Bảo là tương tự thì quá miễn cưỡng. Trái lại, duy chỉ lão lúc nãy là am tường Kỳ Lân bộ đến tột độ uyên thâm tương tự tại hạ lúc này. Dĩ nhiên

cũng nên hiểu tất cả đều cùng một xuất xứ là Kỳ Lân bộ của Kỳ Lân bảo điển. Hà chương môn nghĩ sao?

Công Tôn Phù Vân cau mày:

- Ý muốn nói chỉ người và lão là phù hợp tư chất nên đủ tư cách luyện đắc thành tuyệt học Kỳ Lân?

Châu Sách lắc đầu:

- Phải nói là tại hạ đang ngạc nhiên, thật chẳng rõ vì sao lão cũng am hiểu Kỳ Lân tuyệt học? Vì đừng quên lời tại hạ vừa nói, tất cả đều cùng chung một xuất xứ là Bảo Điển Kỳ Lân. Nghĩa là lão vô khả am tường đến mức ảo diệu của Kỳ Lân bộ nếu bản thân chẳng hề có yếu quyết Kỳ Lân công phu. Ai trao yếu quyết đó cho lão?

Công Tôn Phù Vân xuất ý bất kỳ, lại tung chiêu tiến đánh Châu Sách:

- Người dám nghi ngờ ngoại tổ của ta? Thật to gan và thật kinh tởm cho kẻ ly gián của người. Đờ!

Ào...

Nhưng Châu Sách không hề bị bất ngờ:

- Đã là sự thật thì dù thế nào cũng là sự thật. Vậy Hà chương môn có muốn tại hạ đoán rõ đâu là nguyên nhân đích thực khiến Hà chương môn chột náy ý, quyết tiếp cận Xuyên Cương môn chẳng? Nếu muốn thì...

Vút!

Công Tôn Phù Vân đã thật sự động nộ:

- Ta không muốn nghe nữa những lời từ kẻ giáo quyết người. Hãy mau tiếp chiêu!

Ào...

Châu Sách cười và lách tránh tiếp tục:

- Tại hạ lại có một chuyện khác xin được hầu kể Hà chương môn. Là thế này, có một lọ độc dược của lão Phán Quan đã một dạo chột biến mất. Sau đó, lão Nhất Quỷ Trịnh Bất Vi bỗng trở thành nạn nhân đầu tiên của...

Vút!

Công Tôn Phù Vân nghiêng răng:

- Chớ lôi nội tổ của ta vào đây. Mau đờ!

Ào...

Châu Sách vẫn nói tiếp:

- Theo tại hạ thì dù nói gì thì nói lão Trịnh vì sở hữu một trong Thập Tam Chiêu Thất Tình Lục Dục nên bị hạ độc, chính là chất độc Thất Tâm Mê Hồn Vụ. Ngờ đâu lão Trịnh lại thoát, chỉ tội cho Tiêu Dao Tiên Tử vì hảo ý toan cứu lão Trịnh thì lại trở thành nạn nhân do bị lão Trịnh sang độc qua. Và cuối cùng, chỉ mới lúc này đây thôi, cũng chất độc đó lại xuất hiện từ Đường Phi Thạch, suýt chút nữa thì hại chết Bạch lão và Kiều Thái Ngọc. Hóa ra sau bốn mươi năm bị thất tung, chất độc ấy lại xuất hiện từ Xuyên Cương môn. Hà chương môn thật không muốn minh bạch nguyên ủy sao?

Vút!

Công Tôn Phù Vân hậm hực dừng tay lần thứ hai:

- Người là quý, quyết chẳng phải người. Vì chuyện gì cũng đoán biết, kể cả chỉ được ẩn giấu trong đầu ta. Nói đi, người còn biết những gì nữa, Châu tiểu quý?

Châu Sách phá lên cười:

- Muốn vậy thì nên quay lại với sở học Kỳ Lân. Và mong lần này Hà chương môn hãy thật sự lắng nghe. Nếu không, ha ha..., há là tại hạ hao phí khá nhiều tâm cơ chỉ là vô ích sao? Ha ha...

Công Tôn Phù Vân bị khuấy phục:

- Đây, không được cười châm chọc ta. Vì ta không chịu được, nhất là bị người chê ta mù quáng. Nào, nói đi chứ?

Châu Sách không cười nữa:

- Nếu tại hạ quả quyết bậc kỳ nhân lưu lại Thập Tam Chiêu Thất Tình Lục Dục cũng là Kỳ Lân Nhãn Tăng, nhân vật duy nhất từng đặc luyện sở học Kỳ Lân thì Hà chương môn nghĩ sao?

Công Tôn Phù Vân thoáng cau mày nhăn mặt, nhưng rồi đành thở ra:

- Thôi nào, người nên mau giải thích thì hơn. Hay là muốn ta thừa nhận vì là quý, tiểu quý, nên người có nhiều sự am hiểu ngoài sức ta tưởng tượng?

Châu Sách không tự đắc tự phụ, trái lại chột thờ dài:

- Suy đoán của tại hạ là thế này. Vì may mắn đặc luyện tuyệt kỹ Kỳ Lân nên có một tầng nhân bổng được mọi người gán cho danh xưng là Kỳ Lân Nhân Tăng. Gọi là Nhân vì Kỳ Lân Tăng dù bị bất luận ai gây sự xuất thủ vẫn nhất mực nhẫn nại chịu đựng. Và cứ thế, theo thời gian, Kỳ Lân Nhân Tăng càng thức ngộ lòng người vì luôn đầy thất tình lục dục nên hiểm trá khó lường như thế nào. Ất vì nguyên do đó nên khi tự ngộ ra một pho tuyệt học thực sự lợi hại, lúc lưu lại cho hậu thế Kỳ Lân Nhân Tăng còn lưu thêm lời nhắc nhở qua danh xưng đặt cho pho tuyệt học là Thất Tình Lục Dục. Tóm lại, tại hạ ngay từ ngày đầu được diện kiến lệnh ngoại tổ cũng đã dần phát hiện sở học Kỳ Lân quả nhiên chính là nguyên ủy xuất xứ của pho Thập Tam Chiêu Thất Tình Lục Dục. Từ đấy tại hạ luận thêm, Đại Trạng Nguyên do cũng thông tuệ, cũng tự phát hiện mối liên can này nên không ngừng tìm cách chiếm hữu Bảo Điển Kỳ Lân. Vậy nếu lão vô danh lúc nãy chính là nhân vật Đại Trạng Nguyên đang được tại hạ và Hà chương môn cùng nghi thì có thể có một lời đáp chằng về nguyên nhân tại sao lão vẫn có cách và hiện đã am hiểu toàn bộ Kỳ Lân Tuyệt Học?

Công Tôn Phù Vân dần hiểu:

- Nhưng hãy giải thích thêm cơ sao chỉ có duy nhất mỗi mình người và lão tuy cùng am hiểu sở học Kỳ Lân nhưng lại lĩnh hội Kỳ Lân bộ tốt cùng cao minh ảo diệu như vừa vận dụng?

Châu Sách bảo:

- Sao Hà chương môn không nghĩ đấy là do tại hạ may được tư chất thích hợp tương tự Đại Trạng Nguyên vốn là nhân vật thông tư đỉnh ngộ? Và lời giải thích chỉ thế này, nếu tại hạ nhờ am hiểu trước sở học Kỳ Lân nên sau đó chỉ qua những lời điểm chỉ của Thượng Quan Tuyết Hà về công phu của Thượng Quan phủ gia đã dễ suy đoán và khám phá trở lại nhị chiêu trong Thập Tam Chiêu do Đinh Tam Liễu Tiên Tử từng sở hữu, thì ngược lại Đại Trạng Nguyên đã từ tám trong Thập Tam Chiêu dần đã thu thập sở hữu, nay cộng với sở học Kỳ Lân bằng cách nào đó lọt vào tay, hiển nhiên qua sự thông tuệ, lão cũng dễ dàng lĩnh hội Kỳ Lân bộ tuyệt chằng kém gì tại hạ.

Công Tôn Phù Vân dần nghe lạnh khắp toàn thân:

- Người còn những nghi ngờ nào nữa về ngoại tổ của Hà Khưu Bích ta?

Châu Sách nhẹ gật đầu:

- Còn. Đây chính là về tính danh Hà Khưu Bích do Chưởng môn vừa đề cập. Vậy giữa hai tính danh Hà Khưu Bích và Công Tôn Phù Vân thì đâu là giả danh, đâu là tính danh thật? Còn nữa, là tại sao lệnh ngoại tổ lên Chưởng môn, chỉ điểm toàn bộ sở học Kỳ Lân cho nhân vật từng một lần uy hiếp suýt kết liễu tính mạng bản thân lệnh ngoại tổ? Nhưng Chưởng môn xin đừng nóng vội. Vì tại hạ một khi tự hiện thân thế này, quả là may mắn, cũng đã có vài sắp đặt ổn thỏa để hỗ trợ thì giúp Chưởng môn cho trót. Vậy hãy thật bình tâm nha. Bởi có một nhân vật sắp đến. A... vừa nhắc là đến ngay. Ôi... người đó lại vừa ẩn thân. Nguy rồi, ắt người đó cũng nghĩ như lão Đại Trạng Nguyên vì cho Châu Sách này lẽ ra đã phải chết, thảo nào thoát nhìn thấy tại hạ một cách bất ngờ thế này, người đó ẩn thân ngay. Cũng may, vẫn còn một tiểu kế có thể bổ cứu. Nào, hãy mau xuất thủ, tại hạ sẽ vờ bị thảm bại. Nhưng nếu thấy nhân vật đó mãi không xuất hiện thì Chưởng môn nhớ hãy làm như vô tình, cứ đi lại gần cội cây thứ bảy ở hàng cây phía bên tả Chưởng môn, ắt sẽ phát hiện chỗ người đó đang ẩn thân. Nào, xuất thủ đi, hãy làm như thật và cứ luôn tra khảo tại hạ về nơi đang cất giấu lọ độc dược Thất Tâm Mê Hồn Vụ. Nào!

- Đờ!

Ầm!

Vì muốn làm như thật nên ngay khi Châu Sách dứt lời, Công Tôn Phù Vân đã lập tức cất lực xuất chưởng, khiến Châu Sách bị chấn kinh kích cho chao đảo lắc lư:

- Sao Chưởng môn bất ngờ hạ thủ?

Công Tôn Phù Vân phát hiện Châu Sách đang lão đảo lùì theo một phương hướng có chủ định. Nàng hiểu ngay và lập tức xuất lực quyết truy bức Châu Sách đến kỳ cùng:

- Người vẫn cố tình không hiểu ư? Vậy đừng oán trách, mà trái lại, nếu còn bản lãnh thì hãy mau dốc lực tự vệ vì ta đã quyết kết liễu người phen này. Đờ!

Ào...

Châu Sách kinh hoàng đến thất sắc, đành luống cuống lùi tả lùi hữu, cốt sao có thể tránh cơn xúc nộ của Công Tôn Phù Vân được chiêu nào đỡ chiêu đó:

- Nhưng tại hạ đã tỏ bày tất cả rồi, biết bao nhiêu thì nói bấy nhiêu. Miễn đừng hỏi tại hạ vì sao Thất Tâm Mê Hồn Vụ lại đột ngột xuất hiện ở tổng đàn Xuyên Cương môn. Bởi đó là điều duy nhất tại hạ tuyệt vô khả biết. Nào, thôi hãy dừng tay lại nào.

Và Châu Sách thoát không hết.

Ầm!

Châu Sách lại bị kích lùi và vì chủ tâm chọn sẵn phương hướng để lùi nên lúc này đây riêng phần Châu Sách hiện cách hàng cây vừa nãy đã nói chỉ độ một hai trượng mà thôi. Cũng có thể hiểu người đang dồn Châu Sách phải lùi là Công Tôn Phù Vân so ra còn cách hàng cây xa hơn Châu Sách chỉ độ non trượng.

Chính vì lẽ đó, kể cả Châu Sách cũng bị bất ngờ và đành thúc thủ dù tận mắt nhìn thấy một bóng nhân ảnh chợt xuất hiện từ một tàng cây vượn cành khá xa và bóng nhân ảnh này đã thần tốc hiện hữu ngay phía sau Công Tôn Phù Vân để ung dung điểm huyết nàng:

- Tiểu tử ngoan, đừng manh động nha. Nếu không, chớ trách lão thân dù thật lòng không nỡ vẫn phải kết liễu tiểu nha đầu quá ngu xuẩn để người lung lạc này. Ha ha...

Ngờ đâu, Châu Sách vụt cười dài, cùng lúc với thân hình dần tan biến đi như thể một nhân vật vô hình vô ảnh:

- Tại sao Châu Sách ta phải manh động? Trái lại, cáo biệt nha, vì do Kim Hồ Điệp Tiên Tử bị lầm kế tự xuất đầu lộ diện, vô tình giúp ta chợt rõ tại sao lão Đại Trạng Nguyên dễ dàng thay đổi nhân dáng bên ngoài, khiến chẳng ai nhận ra. Nhưng đến lượt Tiên Tử rồi cũng bị lão tâm địa độc ác loại bỏ thôi. Vì dường như, vượt ngoài suy nghĩ của mọi người, lão từ đầu đã đặc luyện tuyệt kỹ Nhật Nguyệt Xuyên Cương khuyên của Xuyên Cương môn. Tiên Tử ắt hẳn chưa biết? Vậy thì nhân đây cũng xin có lời vĩnh biệt. Ha ha...

Tràng cười của Châu Sách xa dần rồi tắt hẳn, khiến hai nhân vật đương diện còn lại, dù một này đang uy hiếp một kia, vẫn đều mang tâm trạng hoang mang lo lắng, hiển nhiên với hai tâm trạng hữu biệt và khác nhau.

Công Tôn Phù Vân thì thở dài ảo não:

- Gã vẫn luôn giáo quyết. Chẳng biết đây là lần thứ mấy gã lừa ta. A...

Nhân vật kia thì hoang mang cách khác:

- Ta vẫn bị gã lừa? Sao lại như vậy? Há lẽ gã cũng biết ta vì luyện bí thuật Lục Nhĩ Thông nên nghe rõ tất cả từ xa? Vì biết nên cố tình lừa ta sập bẫy, tự xuất đầu lộ diện theo chủ ý giáo quyết của gã? Nhưng liệu lời gã vừa nói có đúng chẳng? Lão quỷ cũng dám lừa ta sao?

Qua lời lẩm nhảm này cho thấy nhân vật đột ngột xuất hiện uy hiếp Công Tôn Phù Vân đích thực là Kim Hồ Điệp Tiên Tử như cách xưng hô vừa nãy của Châu Sách.

Đoán hiểu như thế, Công Tôn Phù Vân nhờ nghe nhân vật phía sau lẩm bẩm nên có nhận thức trở lại thực tại:

- Ngoại tổ sao lại...

Nhân vật phía sau cũng trấn tĩnh lại ngay:

- Thôi, đủ rồi. Lão thân không là ngoại tổ của ngươi, và càng không phải là Tiên Tử như bấy lâu nay ai ai cũng lầm. Thật đáng thất vọng sau bao tâm huyết, cũng gồm cả sinh mạng của trượng phu lão thân, rốt cục thì chỉ mình lão quỷ đắc lợi. Vậy mà lão cứ luôn mồm giáo hoạt quả quyết trượng phu của lão thân vì không hề đắc thủ tuyệt học Xuyên Cương nên lấy gì nhờ lão phó giao lại cho lão thân như từng ước hẹn. Lão quỷ dám lừa lão thân, lão thật đáng chết. Vĩnh biệt ngươi, Công Tôn tiểu liễu đầu ngu muội.

Công Tôn Phù Vân chấn động, vì biết nhất định phải tử vong nên kêu:

- Ôi chao...

Chợt ngay phía sau tai nàng, thật lạ, cũng vang lên tiếng kêu tương tự:

- Ôi chao...

Ngỡ tai nếu không nghe lầm thì đấy ắt chỉ là tiếng vang vọng tất phải có ngay trước lúc bất luận ai cũng lâm vào cảnh tử vong tương tự, thế nên Công Tôn Phù Vân vẫn mãi bàng hoàng bất động dù chợt nghe có người nói:

- Khiến Chương môn một phen kinh hãi, tại hạ xin có lời thỉnh tội.

Và chỉ đến khi một Châu Sách thật sự bằng xương bằng thịt dần hiển hiện ngay phía trước mặt thì Công Tôn Phù Vân mới tin bào điều mắt đang thấy, tai đã nghe. Nàng kêu:

- Người chẳng thật sự bỏ đi?

Châu Sách cười phá lên:

- Chao ôi đâu rồi dung nhan kiều diễm của Công Tôn chương môn? Há là vì nghĩ tại hạ nhẫn tâm bỏ đi thật nên Chương môn lo sợ đến tái nhợt thần sắc thế này? Thật đả tội, muôn vàn đả tội. Mong Công Tôn chương môn đại lượng bỏ qua cho. Ha ha...

Công Tôn Phù Vân bưng đở cả mặt vì ngượng, đành khóa lấp bằng cách gắt Châu Sách:

- Muốn vậy, sao không mau giải khai huyết đạo cho bốn Chương môn?

Ngờ đâu Châu Sách lắc đầu:

- Lệnh ngoại tổ nhất định là đã điểm trụ huyết đạo bằng thủ pháp độc môn. Vậy thì khác đường lối sở học, tại hạ đành để Chương môn thất vọng vì quả thật vô phương hóa giải.

Đoạn Châu Sách lảng ra đâu đó phía sau lưng Công Tôn Phù Vân và rồi nhanh chóng xuất hiện trở lại với một nhân vật nữa được Châu Sách nhắc mang theo:

- Lão Phán Quan Nhất Phát Nhất Tiễn Hà Thiên Đạo có một bào đệ, chính là nhân vật từng lên đánh cắp lọ độc dược Thất Tâm Mê Hồn Vụ của lão Phán Quan. Sau đó, vị bào đệ này được may mắn kết nghĩa kim bằng, trở thành đại ca của một nhân vật được chọn để có thể sẽ là Môn chủ Xuyên Cương môn. Nhưng nhân vật đó đã tử vong do không vượt qua quan ải cuối cùng trong Xuyên Cương động lúc phải bế quan khổ luyện tuyệt kỹ ba năm. Cũng vì thế, vị bào đệ của lão Phán Quan hiển nhiên đành bỏ mạng tại Xuyên Cương động. Vậy theo tại hạ đoán, lão bà bà đây chính là phu nhân của nhân vật bào đệ tại hạ vừa đề cập? Cũng xin nói thêm nhân vật được tiên phu quân tìm đủ cách để kết nghĩa kim bằng còn một thời là đức lang quân của Tiêu Dao Tiên Tử. Chính vì bị đức lang quân bội bạc nên Tiêu Dao Tiên Tử thất tình, lập ra Tuyệt Tình cung. Như vậy tại hạ cũng có

thể đoán thêm, ngay khi Tiêu Dao Tiên Tử vô tình trúng độc lâm nạn, lão bà bà liền xuất hiện, vờ hứa sẽ giúp Tiêu Dao Tiên Tử hóa giải chất độc nhưng kỳ thực, ắt là có thêm sự tiếp tay của lão Đại Trạng Nguyên, lão bà bà đã hạ độc thủ Kim Hồ Điệp Tiên Tử nhân lúc Kim Hồ Điệp Tiên Tử vì lo lắng cho Tiêu Dao Tiên Tử nên tự tìm đến. Đúng không? Hà hà... Lão bà bà bất phục do nghĩ bị tại hạ chế phục chỉ nhờ thủ đoạn nên quyết ngậm miệng không nói? Cũng không sao. Vì tại hạ tự đoán cũng quá đủ, bất luận lão bà bà có thừa nhận hay không. Vậy thử nghe tại hạ đoán tiếp nha. Là sau đó vì sợ việc mạo nhận thành Kim Hồ Điệp Tiên Tử thế nào cũng bị phát hiện nên một là lão bà bà luôn dùng đúng giả diện trước kia Kim Hồ Điệp Tiên Tử từng dùng. Tiếp đó là ẩn cư tuyệt tích, quyết chẳng lộ diện nữa vì đã có một nữ ngoại diệt bá vợ đủ bản lĩnh thế thân. Tại hạ đoán đúng chứ? Vậy thì có hai nhận định nữa, một là lão Đại Trạng Nguyên nào chỉ thu thập và sở hữu có tám trong Thập Tam Chiêu Thất Tình Lục Dục? Nghe kể đây, một chiêu thoát tiên là của lão, thêm bảy của thất phái nữa là tám, cộng hai của Kim Hồ Điệp Tiên Tử phải là mười. Thật lạ, sao lão bảo chỉ có tám?

Công Tôn Phù Vân vì đang dõi theo mạch chuyện của Châu Sách nên buột miệng thốt:

- Lão đầu đã thu thập đủ bảy chiêu của thất phái? Chí ít phải thiếu mất một của bốn phái Côn Luân do Công Tôn Phù Vân ta mãi đến tận lúc này vẫn chưa phát hiện một chiêu đó do gia sư tổ đã cất giấu ở đâu.

Châu Sách gật đầu ghi nhận:

- Vậy là phải chín. Sao lão chỉ nói tám? Lão bà bà nghĩ sao? Ồ, không nói à? Vậy là bất phục thật rồi. Thôi thì thế này vậy, hãy chỉ điểm tại hạ cách giải khai huyết đạo cho Công Tôn chưởng môn, sau đó đến lượt tại hạ cũng giải khai cho lão bà bà, đồng thời hứa cho lão bà bà cơ hội cùng Công Tôn chưởng môn công bằng hoặc quyết đấu hoặc ẩn chứng võ học miễn sao phân biệt thắng phụ. Lão bà bà thuận chẳng, toại nguyện chẳng?

Chỉ như thế lão bà bà mạo nhận Kim Hồ Điệp Tiên Tử mới mở miệng:

- Người dám chẳng? Cho người hay, lão thân cũng sở hữu tám chiêu tương tự lão quý. Rất có thể vẫn kém lão ấy một chiêu vì lúc này lão thân

dần tin lão quý quá là chưa nhất tâm nhất dạ cùng lão thân. Dù vậy với tám chiêu đang sở hữu, tiểu nha đầu kia không cần giao thủ cũng kể chắc chắn phải bại vì lão thân.

Châu Sách cười cười với Công Tôn Phù Vân:

- Chưởng môn cảm thấy thế nào? Nếu chẳng đủ tự tin thì thôi vậy. Hử?

Công Tôn Phù Vân phẫn nộ:

- Mụ quý dám phỉnh gạt ta cả một thời gian dài. Ta đâu mất mạng quyết chẳng bỏ lỡ cơ hội này.

Lão bà giả mạo đắc ý cười:

- Ngoại diệt ngoan, sao lại dám tỏ thái độ vô lễ với lão thân? Nhưng thôi, nếu người muốn và nếu gã tiểu quý này hứa, một là đừng giở trò và hai là đừng tùy tiện nhúng tay thì lão thân nữ nào không cho người toại nguyện. Hà hà...

Châu Sách bảo:

- Tại hạ hứa hết, gì cũng hứa, một là không dở trò, hai là không tùy tiện nhúng tay, liên tay liên thủ với Công Tôn chưởng môn. Được chưa? Đừng quên tại hạ bình sinh chưa bao giờ thực ngôn bội tín với bất luận ai.

Lão bà hài lòng:

- Vậy mau giải huyết cho ả, như thế này...

Châu Sách làm theo, khiến Công Tôn Phù Vân sáng khoái vì đã có thể cử động trở lại. Và nàng bảo Châu Sách:

- Hãy giữ lời, cứ giải huyết cho mụ.

Ngờ đâu Châu Sách lắc đầu:

- Đừng vọng tưởng. Đây chỉ là kế để tại hạ giúp Chưởng môn được giải khai huyết đạo. Và kỳ thực, Chưởng môn không là đối thủ của mụ.

Lão bà giận dữ thét:

- Gã tiểu quý, lại dám lừa lão thân nữa sao?

Công Tôn Phù Vân cũng nổi giận:

- Cứ giải huyết cho mụ. Ta hứa sẽ cho mụ ném mùi lợi hại.

Châu Sách miễn cưỡng thở dài:

- Nhưng muốn vậy, lão bà phải hứa đáp ứng tại hạ, hai hoặc ba câu hỏi.

Lão bà càng giận hơn:

- Muốn gì thì hỏi mau lên.

Châu Sách cười thầm:

- Lão quý là Đại Trọng Nguyên thật hay vẫn bị ai đó thể thân?

- Hóa ra người vẫn chưa biết gì? Dĩ nhiên lão là Đại Trọng Nguyên thật. Chỉ là thật lão mới có tham vọng xứng với tư chất sẵn thông tuệ của lão.

Châu Sách gật đầu:

- Vậy còn Đinh Tam Liễu Tiên Tử cũng là thật?

- Đương nhiên, nhưng sao người tự phụ thông minh lại chỉ hỏi hai câu quá ư vớ vẩn này? Là điều lẽ ra người vẫn có thể tự đoán và chẳng cần hỏi?

Châu Sách cười cười:

- Cổ nhân từng nói dù thông minh một đời thì cũng có lúc ngu xuẩn nhất thời. Vậy còn câu hỏi cuối, Đinh Tam Liễu Tiên Tử hiện nay đang ở đâu? Ý tại hạ chỉ cần biết là đã lọt vào tay lão quý hay chưa?

Lão bà chấn động:

- Người vẫn chưa phát hiện tung tích mộ Đinh Tam Liễu Tiên Tử? Ý muốn nói, một lần nữa lão quý qua mặt lão thân, đã giam giữ mộ Đinh Tam Liễu Tiên Tử để một mình độc chiếm thêm một chiêu Thất Tình Lục Dục nữa từ mộ họ Đinh này?

Châu Sách giải huyệt cho lão bà:

- Nhưng vẫn còn thêm chiêu nữa của lão Nhất Quỷ Trịnh Bất Vi sẽ mãi mãi lão Đại Trọng Nguyên chẳng bao giờ toại nguyện. Nào, nhị vị có thể động thủ được rồi. Đa tạ đã chỉ điểm.

Được giải huyệt, mộ lập tức và thần tốc quật vào Châu Sách một kinh:

- Người phải nạp mạng trước.

Ào...

Ngờ đâu chiêu kinh đầy uy lực của mộ vẫn chỉ làm thân hình Châu Sách du qua du lại mãi không thôi. Và diễn biến ấy đã khiến Châu Sách bật cười:

- Còn thêm tuyệt kỹ Du Phong này. Ha ha... Có thể quả quyết kể cả lão lẫn mộ sẽ chẳng bao giờ hoặc luyện được hoặc có công phu khác khắc chế được. Ha ha...

Cũng có phản ứng tương tự, Công Tôn Phù Vân chợt xuất kỳ bất ý quật mộ một kích:

- Nạp mạng!

Ào...

Mụ quay lại kịp nhưng không đối phó kịp, do đã lỡ dốc hết lực vào chiêu đầu và chẳng thể nào kịp vận dụng chân lực cho chiêu thứ hai.

Ầm!

Mụ chao đảo, thế là nổi cơn tam bành:

- Nha đầu muốn chết. Đờ!

Ào...

Một chiêu đắc thủ không làm Công Tôn Phù Vân cứ mãi tự phụ nên khinh suất, nàng cẩn trọng xuất chiêu:

- Mụ giở tuyệt học Thập Tam Chiêu Thất Tình Lục Dục sớm thế sao? Vậy thì xem đây...

Vù...

Mụ chột hồi chiêu, cũng ung dung thi triển Kỳ Lân bộ, tiếp cận Công Tôn Phù Vân từ phương vị khác:

- Chớ dùng sở học của lão thân đối phó lại lão thân. Bởi người chưa đủ tinh thông. Đờ!

Ào...

Nhưng Công Tôn Phù Vân vẫn ngang nhiên xuất thủ, tợ hồ quyết cùng mụ chiêu chạm chiêu:

- Bất luận sở học nào ta cũng dám dùng. Nếu không tin, hãy xem đây.

Vù...

Mụ giận dữ, lập tức chấp nhận đấu pháp của Công Tôn Phù Vân:

- Vậy người muốn chết sớm. Trúng!

Ầm!

Công Tôn Phù Vân bị kích lùi:

- Hự!

Mụ lướt đến:

- Nội lực người chỉ đủ để nạp mạng. Khai!

Ào...

Công Tôn Phù Vân vụt mím môi mím lợi, tiếp tục cho chạm chiêu nữa:

- Vị tất như mụ khoác lác. Đờ!

Ầm!

Công Tôn Phù Vân lại lùi:

- Hự!

Mụ như hung thần ác sát, càng lướt theo bén gót:

- Còn chờ gì nữa chưa nạp mạng?

Ào...

Tuy bảo không nhúng tay can thiệp nhưng Châu Sách vẫn phải lo và rồi chột thờ phào khi cuối cùng nhìn mãi đến lúc thật tối hậu Công Tôn Phù Vân mới bộc lộ tâm cơ. Đây là nàng chột lách người thật nhanh, nhờ vào tuyệt kỹ Kỳ Lân bộ. Và sở dĩ mãi đến lúc này nàng mới vận dụng vì quyết làm cho đối phương bị bất ngờ, đồng thời cũng là thời khắc nàng bất thần vẩy xạ từ tả thủ, hất một màn vân vụ mờ ảo vào giữa mặt đối phương:

- Ta mãi lùi là để chờ cơ hội này. Trúng!

Rào...

Mụ bị bất ngờ thật, vội bế khí và lo lùi thật nhanh để thần tốc lấy từ trong người ra một hoàn đan dược ném bừa vào miệng mụ.

Đó là cơ hội cho Công Tôn Phù Vân vừa cười vừa lướt tới truy bức mụ như nãy giờ mụ bị truy bức:

- Mụ trúng kế rồi. Vì khi không trúng độc nếu tùy tiện dùng giải dược chính là tự đầu độc bản thân. Nghĩa là mụ phải chết. Ha ha...

Ào...

Mụ phẫn nộ vì phát hiện bị lừa ngụy kế của Công Tôn Phù Vân thì đã muộn. mụ gầm vang dậy, ào ào lao ngược vào Công Tôn Phù Vân:

- Người cũng gian xảo có kém gì tiểu quỷ kia. Và ta chết thì người cũng chết. Đờ!

Ào...

Ào...

Công Tôn Phù Vân lại mím môi mím lợi, vẫn ngang nhiên đỡ thẳng vào mấy loạt kinh liên tiếp của mụ.

Vù... Ầm!

Vù... Ầm!

Và dĩ nhiên Công Tôn Phù Vân phải bị kích lùi nhưng lúc này đây, dù mục vẫn tiếp tục hung hãn lao đến thì lạ thay đang dần chậm lại, rất dễ nhận thấy so với vài ba lượt trước đó:

- Tiểu nha đầu to gan. Uống công ta giáo dưỡng người ngàn ấy năm. Đờ!

Ào...

Ào...

Công Tôn Phù Vân có vẻ đã thấm, cung cách phát chiêu đối phó cũng chậm dần:

- Mục giáo dưỡng chỉ lợi dụng ta. Cũng may nhờ gia sư luôn đề phòng nhắc nhở nên ta chưa bao giờ hé lộ cho mục biết ta đã được trao truyền nhất chiêu thuộc sở hữu bốn phái Côn Luân. Hãy xem đây và hãy tha hồ thất vọng.

Vù... Ầm!

Vù... Ầm!

Mục khựng lại, chỉ là lần đầu tiên nhưng là lần cuối cùng của đời mục:

- Hự!

Công Tôn Phù Vân lướt đến và lạnh lùng hạ thủ:

- Giữa bốn phái Côn Luân và Nga My quả có những sự nghi ngờ chuẩn xác, đây là kẻ từ khi lão Đại Trạng Nguyên cao hứng tự mở thư quán. Thế nên, đây là nhất chiêu nữa của phái Nga My, bốn Chưởng môn thay mặt cho phái này, vì công đạo quyết diệt trừ mục. Chết!

Ào...

Mục đã bị ngấm độc, vô khả phản kháng nữa rồi, đành hứng chịu trọn vẹn một kích cuối cùng của Công Tôn Phù Vân.

Ầm!

Toàn thân mục bị chấn bay, huyết nhục vỡ tung tóe và xương cốt thì tha hồ kêu chuyển răng rắc.

Rào...

Đắc thắng, Công Tôn Phù Vân nhẹ thở ra và vừa cười vừa lão đảo chực ngã.

Châu Sách thất sắc vội lao đến sốt nằng và cùng nhảy vọt ra thật xa:

- Có phải Chưởng môn cũng bị trúng độc?

Nàng vẫn cười, người thì lã đần:

- Người xem ta có giống như vậy không? Vì nếu không giống trúng độc thì đúng là trúng độc. Đó là thuật dùng độc cao minh nhất của lão Phán Quan. Ta đã biết nên ta không tin bản thân có thể đã trúng độc. Hự!

Phát hiện sắc diện của nàng tuy vẫn bình thường nhưng người thì cứ lã đần và thần trí thì như đang mê muội, Châu Sách không dám chần chừ, vội tự trích huyết bản thân, vừa tìm cách giải độc cho nàng vừa đưa nàng đi thật nhanh.

- Chớ để thần trí hôn mê. Trái lại, tay của tại hạ đây, mau ngoạm vào, tiếp nhận được bao nhiêu máu huyết của tại hạ thì cứ tiếp nhận. Có nghe chẳng? Vì máu huyết của tại hạ có thể giải bách độc. Nào, mau ngoạm nào. Đừng làm tại hạ lo lắng như vậy, Công Tôn Phù Vân!

Vút!

KỶ LÂN BẢO ĐIỂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Minh Định Lập Trường Tỏ Khí Phách - Chuyển Biến Bất Ngờ Với Xuyên Cương

Chợt Công Tôn Phù Vân phá lên cười đắc ý, cũng tự vùng thoát khỏi tay Châu Sách:

- Người thủ đoạn gặp phải ta tâm cơ. Phục bốn Chương môn chưa? Ha ha...

Không ngờ bản thân chuyên hý lộng quý thần nay bị người hý lộng. Châu Sách sau một thoáng ngỡ ngàng đành cười gượng:

- Nhưng nếu Chương môn hứa mai hậu không dùng độc nữa, chỉ ô danh một Chương môn nhân, tại hạ phen này dù làm mưu cũng cam bội phục.

Công Tôn Phù Vân giật mình:

- Tiểu quý người lại ám chỉ điều gì? Đừng nói dù đã bị lừa gạt, người vẫn đoán biết ta đang có mưu toan gì trong lúc lừa người nha?

Châu Sách vùng phá lên cười:

- Chương môn thua rồi. Vì đã tự lay ông tôi ở bụi này, giúp tại hạ đoán biết dụng tâm của Chương môn chỉ muốn chiếm hữu một ít máu huyết của tại hạ. Dù vậy vẫn thật mừng vì kể như Chương môn cũng đã có ý định mãi không dụng độc nữa. Hóa ra một ít máu huyết của tại hạ có mất cũng chẳng đến nỗi vô dụng. Ha ha...

Công Tôn Phù Vân liền lạnh giọng:

- Người thật quá đáng, chiếm hết mọi tiện nghi của ta. Nhưng nếu muốn ta bỏ qua, đến lượt người cũng phải hứa không dùng bản lãnh thủ đoạn của người để mưu đồ bất chính. Ất người hiểu ta muốn ám chỉ điều gì.

Châu Sách cười cười:

- Tại hạ vẫn nhớ rất rõ chưa bao giờ tự bản thân gây mạo phạm đến bất luận ai. Thế nên, miễn mai hậu đừng ai mạo phạm đến tại hạ thì quyết chẳng xảy ra bất kỳ chuyện gì. Nhược bằng ngược lại, hà hà..., tại hạ từ lâu chợt nảy sinh một cố tật, dù là bất luận ai nếu vô cớ mạo phạm thì chẳng hiểu sao tại hạ từng rất muốn vẫn mãi mãi không quên. Quả tội cùng vô phúc và xấu số cho kẻ nào làm tại hạ phật ý. Mong Chưởng môn hiểu cho. Hà hà...

Công Tôn Phù Vân lo ngại:

- Vậy hiện nay kỳ thực đã có bao nhiêu nhân vật từng mạo phạm và đang bị người liệt vào loại vô phúc xấu số?

Châu Sách chợt nheo mắt:

- Kể cũng khá nhiều và lạ thay lại có sự ngẫu nhiên trùng hợp là cũng từng ấy nhân vật hiện đang bị Đường gia quyết liệt truy nguyên báo thù.

Công Tôn Phù Vân giật mình:

- Huyết án Đường gia? Là liên can đến sở học Kỳ Lân của họ người đang sở hữu hay quả thật vì là người Đường gia nên quyết báo thù cho Đường gia?

Châu Sách lắc đầu:

- Vậy Chưởng môn không hiểu rồi. Mối thù của Đường gia tuyệt vô can đối với tại hạ. Chỉ tiếc, những thù nhân của Đường gia từ khi biết tại hạ tinh thông tuyệt học Kỳ Lân, cứ luôn nảy sinh ác ý và thế là họ thiên phương bách kế hết lần này đến lượt khác không chỉ mạo phạm mà còn muốn lấy mạng tại hạ. Và gần đây nhất, Chưởng môn ắt chưa hề biết chuyện này, ngoại trừ mục âm mưu thâm độc lúc này nhất định đã biết là để đối phó tại hạ một lần cho diệt tuyệt. Hắc Minh hội gồm tám nhân vật đều là đại cao thủ, cũng đều am hiểu và sở hữu mỗi người ít nhất là năm bảy chiêu Thất Tình Lục Dục. Họ vây công với thế lực đủ tám người, hợp nhau lại cùng vận dụng tuyệt kỹ Thất Tình Lục Dục tạo nên một quái chiêu cực kỳ lợi hại gọi là hợp chiêu bát thức, khiến tại hạ dù tình cờ cũng không có lão Trịnh Bất Vi liên thủ cũng lâm cảnh ngộ mạng như chỉ mảnh treo chuông. Đã vậy, không cần chờ xem hợp chiêu bát thức có đủ thu thập tại hạ và lão Trịnh hay chưa, họ phát động cơ quan, đẩy bọn tại hạ rơi xuống

một hố huyết có sẵn, sâu đến cả ba bốn mươi trượng. Chưa hết, họ còn đổ dầu và nhiều thật nhiều những cành củi xuống. Họ phóng hỏa hủy tất cả. Cuối cùng, như chưa thỏa nguyện, ắt họ chưa tin tại hạ chết hẳn, họ ném tiếp hỏa dược xuống, phá hủy toàn bộ hố huyết. Họ thật quá đáng. Vậy đừng mong tại hạ dung tha.

Công Tôn Phù Vân không thể không tin câu chuyện do Châu Sách vừa kể:

- Đó là nguyên do khiến người một là đã nói mụ quý khi này phải giết mình vì không ngờ nhìn thấy lại người và hai là cũng đã quả quyết lão Trịnh Bất Vi đã chết?

Châu Sách gật đầu:

- Chưởng môn còn muốn hỏi hoặc nói nữa chăng?

Công Tôn Phù Vân cau mày:

- Còn. Là người nói đi bản thân hiện đang sở hữu được tất cả bao nhiêu trong pho Thập Tam Chiêu Thất Tình Lục Dục?

Châu Sách ngạc nhiên:

- Sao Chưởng môn hỏi câu này? Hay nghi tại hạ có thể liên qua với lão Đại Trạng Nguyên?

Công Tôn Phù Vân vẫn cau mặt:

- Người đừng mong mãi đối ta. Lão ấy nếu tinh thông Kỳ Lân bộ đến tột cùng của cảnh giới ảo diệu thì vì người cũng tinh thông tương tự nên ta quả quyết người không thể sở hữu ít hơn tám chiêu. Đấy chưa nói lúc này người nào phải ngẫu nhiên đứng ngoài nhìn ta và mụ quý giao chiêu? Vì thế, ta vẫn phát hiện người chú mục nhìn thật kỹ từng chiêu thức của ta và mụ quý. Nào, thừa nhận đi và chí ít là qua lần vừa rồi người đã lĩnh ngộ thêm mấy chiêu nữa?

Châu Sách ngây ngô giang tay và kêu:

- Sao lại quá đề cao tại hạ đến vậy? Thập Tam Chiêu Thất Tình Lục Dục là tinh túy một đời của Kỳ Lân Nhãn Tạng, bất luận ai cũng vô khả luyện nhất là khi không có yếu quyết. Vậy tại hạ chỉ nhìn mà có thể lĩnh hội được sao? Chưởng môn ôi, đừng quá đề cao tại hạ chứ?

Nàng không tin:

- Ta không hề phủ nhận lúc đối đầu lão vô danh nếu không có người thì ta khó mong vẹn toàn. Chứng tỏ hiện nay người chẳng ngại gì lão. Đây là nguyên do giúp người tự tin đủ năng lực đối đầu lão?

Châu Sách lại cười hà hà:

- Vì tại hạ hơn lão ở chỗ vô ngại mất mạng, nhờ đã có tấm thân đao thương bất xâm. Như vậy, hà hà..., dù cũng tinh thông Kỳ Lân bộ như nhau nhưng nếu lão để tại hạ có cơ hội tiếp cận thì chiêu đối chiêu lão nhất định phải chết, phần tại hạ bất quá chỉ mang nội thương là cùng. Chưởng môn không tin như vậy sao?

Công Tôn Phù Vân càng thêm hoài nghi:

- Đó là điều ta luôn quan tâm. Vì sao tuy luyện cùng sở học Kỳ Lân nhưng chỉ có người là may mắn đạt được tấm thân đao thương bất phạm?

Châu Sách lắc đầu:

- Đây cũng là điều tại hạ vô khả giải thích. Chưởng môn còn hỏi gì nữa chẳng?

Thất vọng, nàng đành chuyển đề tài:

- Cũng còn, là trong tám nhân vật Hắc Minh hội, người có may mắn nhận được ai chẳng?

Một lần nữa Châu Sách lại lắc đầu:

- Rất tiếc là chưa. Duy có điều dù thừa đoán biết họ có thể gồm thất phái và lão Đại Trạng Nguyên nhưng tận tâm tâm tại hạ thật mong đừng có quý phái Côn Luân trong số họ.

Nàng giật mình:

- Ý người muốn tiến hành dò xét từ các phái?

Châu Sách cười dù đang lắc đầu:

- Không cần dò xét. Vì tại hạ đã có cách nhất định sẽ phát hiện họ là ai?

Nàng động tâm:

- Người có thể thổ lộ chẳng?

Châu Sách chột hỏi lại:

- Nếu lão vô danh chính là lão Đại Trạng Nguyên, Chưởng môn có nhận định gì qua việc lão như ngày càng muốn thành toàn cho Đường Phi Thạch?

Nàng chau mày:

- Như người không nghĩ đây là lão đang tạo thêm vây cánh, một lực lượng hỗ trợ thêm cho Hắc Minh hội?

Châu Sách cười nhạt:

- Hắc Minh hội đã bị tiêu diệt. Tuy nguyên nhân là từ tại hạ nhưng phát động hỏa dục thà hủy tất cả chính là lão Hội chủ Hắc Minh hội.

Nàng giật mình:

- Chuyện như thế nào?

Châu Sách lại kể cho Công Tôn Phù Vân nghe về diễn biến xảy ra suýt nữa gây tổn hại sinh mạng cho bản thân và cho cả nhị lão tăng đạo.

Nàng ngỡ ngàng:

- Có tin cho hay nhị lão tăng đạo là do người sát hại...

Châu Sách ngắt lời:

- Tại hạ cứu mạng nhị lão thì có. Và tình thế đã đến lúc này, tại hạ không cần giúp ai che dậy làm gì nữa. Kết liễu nhị lão là Đường Phi Thạch. Và nguyên ủy là thế này...

Châu Sách kể tiếp cho Công Tôn Phù Vân nghe đã giải nguy cho Đường Kim Phụng như thế nào và sau đó lại được Đường Kim Phụng cứu mạng ngược lại ra sao.

Nàng dần giận dữ:

- Đường Phi Thạch sát nhân hại mạng vô cớ đến vậy thật sao?

Châu Sách đáp:

- Thế nào Chương môn cũng có dịp được gặp Đường Kim Phụng. Hư thực thế nào, vì Đường Kim Phụng tận mục sở thị ắt sẽ cho Chương môn tường tận.

Nàng hoài nghi:

- Cả hai là tỷ đệ, tuy khác mẫu nhưng đồng phụ, Kim Phụng dám thổ lộ để hại Phi Thạch sao?

Châu Sách bảo:

- Kim Phụng đang dần không còn tin Phi Thạch là cốt nhục Đường gia nữa. Bởi thân mẫu của Phi Thạch ngày càng lộ rõ có dự phần vào đêm huyết án tiêu diệt Đường gia. Và như Chương môn cũng nên biết thêm thân

mẫu của Phi Thạch còn một bào muội, từng là thủ hạ Hắc Minh hội, sau trở thành nha hoàn hầu hạ Thượng Quan Tuyết Hà, tiểu thư của Thượng Quan phủ gia.

Nàng giật mình:

- Vậy diệt Thượng Quan phủ gia cũng có phần của Hắc Minh hội?

Châu Sách gật đầu:

- Bảo là góp phần biến cục diện võ lâm phải đi đến chỗ đối đầu sát hại lẫn nhau thì đúng hơn. Cũng vì thế tại hạ liệu đoán, đang có thêm Phi Thạch dần trở thành công cụ cho lão Đại Trọng Nguyên lợi dụng. Cũng như mục quỹ lúc này từng lợi dụng Chưởng môn và suýt nữa để mọi người phát hiện chính Chưởng môn từng thao túng và lợi dụng Võ Lâm thập nhất hung.

Nàng tức bực:

- Diệt Đại Hung là do mục hạ thủ. Tiêm nhiễm vào đầu ta luôn bảo ta phải báo thù cho Hà gia cũng chính là mục. Cũng may vào lúc cuối cùng, thú thật là ta tùy tiện quyết định, chẳng cần hỏi ý mục, ta đã thay võ lâm diệt trừ Võ Lâm thập nhất hung. Nếu không vạn nhất sự việc vỡ lở, một Chưởng môn nhân như ta nhưng lại câu kết Võ Lâm Thập Hung, quả là đại biến cố nhất định sẽ hủy hoại uy danh bốn phái. Kế của lão Đại Trọng Nguyên quả thâm sâu hiểm độc.

Châu Sách cười cười:

- Nhưng tiếp theo sau Chưởng môn, tại hạ còn ban tặng cho Võ Lâm thập nhất hung mỗi người một lượt bị điểm vào tử huyết. Nếu không phải như thế, Chưởng môn lần đó thật khinh suất, vạn nhất các phái kịp xuất hiện trước tại hạ, theo sự cáo giác của lão Đại Trọng Nguyên và ngộ nhờ họ có cách giải độc cứu mạng chỉ cần một trong Võ Lâm thập nhất hung thì hậu quả sao đây?

Nàng kinh hãi:

- Người nói thật chứ? Vậy người luôn lén theo ta, dù từng tỏ lời cáo biệt đối với ta và mục quỹ khi đó ta vẫn gọi là ngoại tổ?

Châu Sách gật đầu:

- Tại hạ không thể không sinh nghi khi phát hiện mục quý trong lối Kim Hồ Điệp Tiên Tử luôn tỏ ra quan tâm đến tại hạ một cách quá đáng. Và dường như mục còn thâm thì, phụ nữ và còn căn dặn cách cho Chương môn đối phó với tại hạ như thế nào thì phải. Đúng chẳng?

Nàng bối rối và dần đỏ mặt:

- Người là một gã tiểu quý. Há lẽ chẳng có chuyện gì qua được mắt người sao? Đúng vậy, mục có bày kế cho ta và suýt ta thực hiện vì ngờ mục chính là ngoại tổ thật sự.

Châu Sách lại cười cười:

- Mục bày kế gì?

Nàng lắc đầu quầy quậy:

- Người chẳng cần biết. Huống hồ tất cả đều là chuyện đã qua, hà tất mãi quan tâm.

Châu Sách âm ỉ:

- Ừ, không quan tâm thì không quan tâm. Vì tại hạ ngại nhất là bị sa vào mỹ nhân kế. Và đó là điều từng xảy ra cho Đường Kim Phụng, do nhận lầm thù nhân là mẫu thân đến nỗi bị kẻ thù bày kế, bảo nàng phải luôn biết vận dụng nữ sắc để lung lạc kẻ cần lung lạc. Kế này thật chẳng dễ đối phó. Hừm... hừm...

Công Tôn Phù Vân vội chuyển ngay đề tài:

- Người bảo lão Đại Trạng Nguyên thật ra đã và đang từng có mưu toan gì?

Châu Sách cũng thuận theo đề tài chợt chuyển:

- Chủ ý đích thực của lão thì tại hạ chưa thể quả quyết. Nhưng đang dần tạo nhiều chuyển biến bất lợi cho khắp võ lâm thì đây là điều tại hạ mười phần đề quyết đủ cả mười chính là ý đồ của lão.

Nàng dăm chiêu:

- Mượn tay Phi Thạch ư? Nhưng Phi Thạch đang rắp tâm báo phục gia thù, cũng phù hợp với chủ định của Xuyên Cương môn luôn có và từng tiến hành. Vậy lão muốn dùng cả Xuyên Cương môn lần lượt đối đầu các phái? Bạng duật tương trì, ngư ông đắc lợi. Lão muốn như vậy thật sao?

Châu Sách cũng trầm ngâm:

- Dùng Xuyên Cương môn đối đầu các phái là điều tại hạ cũng đã đoán. Nhưng đừng quên tám nhân vật lập Hắc Minh hội cũng liên quan các phái. Vậy lão tội gì đối đầu với một số cao thủ từng thân cận đồng mưu với lão. Trừ phi...

Công Tôn Phù Vân khẽ kêu:

- Tá đao sát nhân chẳng?

Châu Sách cũng kêu:

- Quả như vậy. Khác với bốn mươi năm trước lão cũng như mọi người, chỉ sở hữu duy nhất một trong Thập Tam Chiêu Thất Tình Lục Dục, nhưng lúc này lão đã đắc thủ tám, còn thêm tuyệt học Kỳ Lân cùng Nhật Nguyệt Xuyên Cương khuyên tuyệt kỹ. Lão muốn độc bá võ lâm? Và muốn như vậy lão phải loại dần bất luận ai cùng sở hữu dù chỉ một vài chiêu trong pho Thất Tình Lục Dục. Lão không thích ai hơn lão, thậm chí ngang bằng cũng không được. Thảo nào lão đã ám thị, bảo Phi Thạch thoát tiên phải đến Nam Tung Sơn chính là sơn môn của phái Võ Đang. Sao lão chọn Võ Đang trước? Tại sao?

Châu Sách chợt lấy tay tự vỗ vào trán:

- Thế mà ta nghĩ không ra. Chỉ như vậy mà cũng không nhớ, quả là ngu xuẩn. Hừ!

Và Châu Sách động thân lao đi khiến Công Tôn Phù Vân vì muốn minh bạch điều gì vừa làm Châu Sách phải tự mắng là ngu xuẩn nên cũng vội theo chân:

- Này, chờ đã. Người định đi đâu hử?

Vút!

Vút!

* * * * *

Đang đi bỗng phát hiện bị chặn lối, Đường Lệ Hoa và Đường Kim Phụng dù là nữ nhân cũng có ý bực. Tuy nhiên, chưa kịp có phản ứng, chợt thấy còn nhiều nhân vật nữa cũng tuần tự xuất hiện, cả hai hiểu ngay tình thế nghiêm trọng hơn họ nghĩ nhiều. Vì thế, chẳng cần ai cản dận, cả hai cùng nhẫn nhịn, kể cả khi bị hỏi một câu mà họ không thể nào ngờ lại có lúc bị hỏi sớm thế này:

- Tôn giá có phải là Đường Lệ Hoa, bào muội của Đường Như Sơn ba năm trước chẳng may uống tử?

Đường Lệ Hoa quét mắt nhìn nhanh khắp lượt, để rồi đành bối rối hỏi ngược lại:

- Như tiểu phụ chưa từng có vinh hạnh hội diện bất luận ai trong chư vị. Dám hỏi, tại sao chư vị biết rõ tính danh tiểu phụ là Đường Lệ Hoa?

Số xuất hiện và đột ngột chặn lối Đường Lệ Hoa và Đường Kim Phụng có không ít hơn hai mươi cao thủ võ lâm. Sở dĩ đề quyết như vậy vì những cao thủ này nếu không bộc lộ nét mặt đặng đặng sát khí thì chí ít cạnh họ cũng có đủ các loại vũ khí. Và một kiếm thủ lên tiếng, gay gắt nói với Đường Lệ Hoa:

- Tôn giá dám thừa nhận là đủ rồi, hà cứ hỏi nguyên do. Nhân tiện cho hỏi vị cô nương đồng hành cùng tôn giá là ai, có hay không có liên can Đường gia?

Đường Lệ Hoa tự hít vào một hơi thật dài, nhờ đó dần trấn tĩnh:

- Hóa ra chư vị quan tâm và đột ngột xuất hiện, mọi mấu chốt đều xuất phát từ Đường gia. Vậy ý chư vị thế nào, xin thẳng thắn cho, hà cứ mãi hỏi những chuyện vô can khác.

Kiểm thủ nọ cười ngạo nghễ:

- Sở dĩ bọn mõ hỏi vì chẳng muốn hệ lụy kẻ vô can. Vậy nếu vị cô nương kia không liên hệ với Đường gia thì hà tất dây vào chuyện này. Trái lại nên nhân lúc còn có thể, hãy ly khai ngay cho.

Đường Kim Phụng cũng ngạo nghễ cười:

- Bốn cô nương hành bất cải danh, tọa bất cải tính, đích thị là Đường Kim Phụng, có phụ thân cốt nhục là Đường Như Sơn. Ra tay đi nếu chư vị từng chưa toại nguyện vì ba năm trước chưa diệt tận cội rễ Đường gia của bốn cô nương.

Kiểm thủ nọ khinh khỉnh đáp:

- Đừng quá ngộ nhận như vậy. Vì bọn mõ nào phải hung thủ từng hủy diệt Đường gia. Trái lại, Ngũ Đại Thế Gia gần đây tuần tự lâm thảm biến, đã có kẻ mách bảo chính là người của Đường gia ra tay. Thế nên, vì phải đòi lại công bằng, bọn mõ được vài thiếu gia công tử khẩn thiết cầu thỉnh,

cùng đi còn có không ít những sư huynh đệ đồng môn cũng của những vị thiếu gia vừa nói, thật mong cả hai nên tự lượng, muốn tốt xấu như thế nào tùy nhị vị định đoạt.

Đường Lệ Hoa cau mày:

- Chỉ vì nghe lời mách bảo, chứ vị tin ngay tất cả đều do bọn tiểu phụ ra tay đối với Ngũ Đại Thế Gia?

Kiểm thủ nọ bật cười dài:

- Mỗ biết ngay thế nào cũng bị vặn hỏi tương tự. Vậy nếu nhị vị quá khiếp nhược, tuy dám làm nhưng chẳng đủ đảm lược để nhận thì mỗ đây cũng có cách, là đành khuất tất nhị vị, xin mời quá bộ đến sơn môn tệt phái Hoa Sơn chỉ cách đây không xa. Sau đó nếu đã tra xét và nhận ra đã ngờ sai, mỗ xin tự thỉnh tội cùng nhị vị. Chỉ e nhị vị càng không đủ đờm lược thuận theo đề xuất này mà thôi. Ha ha...

Đường Kim Phụng không dẫn được nữa, liền tự bước ra:

- Thảm án Đường gia ba năm trước may đã có người đề quyết Ngũ Đại Thế Gia có dự phần. Không sai, vì để báo thù, chính bọn ta đã ra tay và còn ra tay nữa cho đến kỳ tận diệt hoàn toàn bọn Ngũ Đại Thế Gia. Bọn người nếu muốn chết thì cứ xuất thủ, đừng tìm cách đưa ta và gia cô cô đến tận phái Hoa Sơn.

Nghe thế, mọi cao thủ xung quanh càng tăng sát khí và các loại khí giới nhân đó cũng được họ lấy ra, tạo nên những tiếng va chạm càng đây cao bầu sát khí đang ngùn ngụt.

Keng...

Chợt Đường Lệ Hoa cất cao giọng nửa gọi nửa thét:

- Biết rõ Đường Lệ Hoa ta đi về phía này, càng am hiểu mọi thảm án Ngũ Đại Thế Gia gần đây đều do ta ra tay, ai là kẻ tổ tường và to gan mách bảo chuyện này, hãy chứng tỏ can trường đờm lược bằng cách mau mau hiện thân xem nào? Ai?

Trước một trận huyết chiến thế nào cũng diễn khai vậy mà sau câu Đường Lệ Hoa thét hỏi lạ thay chẳng xuất hiện lời nào hồi đáp.

Đường Lệ Hoa bật cười cao ngạo:

- Vậy mới biết đâu là hạng khiếp nhược. Phần chư vị, Lệ Hoa xin nói trước, nếu chư vị quả thật vô can với huyết án Đường gia thì xin mời ly khai ngay cho. Kỳ dư bất luận ai lưu lại, bất kể số lưu lại hoặc nhiều hoặc ít, do được Lệ Hoa kể là thù nhân từng thăm sát Đường gia, hậu quả thế nào chư vị tự gánh lấy. Và nếu muốn phục thù thay cho Ngũ Đại Thế Gia thì Lệ Hoa ta sẵn sàng đáp ứng. Ha ha...

Chợt xa xa có tiếng kêu vang lại:

- Đường môn chủ xin hãy mau mau cân nhắc cặn suy trước khi ra tay. Bởi kẻ mách bảo chẳng thể ai khác ngoài môn nhân bốn môn. Có thể hiểu nội tình bốn môn đã nảy sinh sự biến. Không khéo đây là kế để quần hùng các võ phái có cơ hội đối phó Xuyên Cương môn chúng ta.

Nhân vật kiếm thủ từng cùng Đường Lệ Hoa, Đường Kim Phụng đối thoại bất chợt vẩy xạ xuất phát một kiếm chiêu:

- Nợ máu phải trả bằng máu. Giết!

Viu...

Phát hiện chiêu kiếm chiếu vào Đường Lệ Hoa và nhằm lúc Đường Lệ Hoa vì nghe có người gọi đúng thân phận Môn chủ nên cứ dỗi mắt nhìn, xem người gọi là ai, Đường Kim Phụng lập tức thay Đường Lệ Hoa ứng phó:

- Sao lại có hạng người chuyên dùng thủ đoạn toan chiếm lợi thế như vậy? Các hạ muốn chết. Đờ!

Ào...

Vừa lúc đó, Đường Lệ Hoa lại khẩn trương kêu ngăn Đường Kim Phụng:

- Chờ đã, Phụng nhi. Nhất là đừng vội tung sát chiêu hại mạng. Để ta xem Bạch bá bá đến còn bầm bóa những gì nữa.

Nhưng tiếng kinh đã vang lên may cho nhân vật kiếm thủ vẫn chưa đến nỗi nào ngoài việc phải bật kêu kinh hoàng:

- Nguy tai, ả này thân thủ thật cao minh. Tất cả hãy mau xông lên nào!

Cùng lúc này, từ phía sau lưng của những cao thủ, Bạch Quan Vịnh đang cùng Kiều Thái Ngọc vừa khẩn trương đi xuyên ngang bọn họ vừa luôn sẵn sàng ra tay một khi phát hiện có cao thủ xuất lực ngăn chặn. Bạch Quan Vịnh đi ngang nhiên như đang di chuyển chỗ không người:

- Như lão phu vừa phát hiện, bọn lão Mạc cùng với Trường Đoản tiên sinh bốn năm người đang dần ly khai có vẻ đã xuất phát từ hướng này. Mau lui ra, nếu không thì đừng trách Bạch Quan Vịnh lão phu ra tay độc ác. Lui! Ào...

Lão Bạch Quan Vịnh đối phó với hai cao thủ cố tình xuất lực ngăn chặn, Kiều Thái Ngọc nhân đó tiếp lời:

- Bạch lão bá nhận định, bốn môn có nội phản và tình huống này chỉ càng bất lợi nếu Môn chủ vạn nhất lỡ tay gây sát thương cho cao thủ các phái. Nhị vị các hạ mau tránh ra đừng tự chuốc họa vào thân một khi bốn cô nương đây chưa muốn gây tổn hại với bất luận ai lúc này.

Vù...

Ào...

Với nhân số những ngoài hai mươi cao thủ, bọn họ sau vài lượt chạm chiêu với nhóm cao thủ phe Đường Lệ Hoa chỉ có bốn người và dù từ hai phía tiền hậu, thì lúc này, họ chợt tán khai để nhanh chóng lập thành vòng vây, hãm Đường Lệ Hoa, Đường Kim Phụng và đang quyết dồn Bạch Quan Vịnh, Kiều Thái Ngọc vào giữa.

Phát hiện sự thế, Đường Lệ Hoa hiển nhiên chỉ dám giao đấu cầm chừng và bối rối kêu:

- Động thủ không được, chẳng động thủ cũng không xong, vậy chúng ta phải ứng phó thế nào đây?

Đường Kim Phụng chợt đề xuất:

- Cô cô mau cùng nhị vị bằng hữu kia thoát ra. Cứ để một mình Phụng nhi dùng danh nghĩa Đường gia cho bọn này nếm mùi lợi hại. Nhanh lên!

Đường Lệ Hoa có vẻ xiêu xiêu:

- Nhưng liệu chỉ một mình, liệu có ổn chẳng, Phụng nhi?

Chợt từ xa vang lên loạt cười đắc ý:

- Dù muốn lui cũng đã muộn rồi. Ha ha...

- Đừng nói là Đường gia tự biến thành đại công địch võ lâm mà Xuyên Cương môn cũng tương tự sau khi đã ngang nhiên kết liễu nhị lão tăng đạo là cao nhân nhị phái Thiếu Lâm Võ Đang vẫn luôn được mọi người ngưỡng mộ. Chư vị hôm nay đừng mong thoát. Ha ha...

- Và dù muốn e cũng không thể thoát kiếm trận Tứ Tượng Ngũ Mai, tứ ngũ nhị thập tử chiêu. Mau khai trận. Ha ha...

Bạch Quan Vịnh và Kiều Thái Ngọc do ngày càng tiến vào giữa, thế nên dù được Đường Lệ Hoa gọi bảo quay ngược trở ra e cũng vô khả. Huống hồ Đường Lệ Hoa còn chưa kịp gọi, bởi do vẫn lo sợ nếu ưng thuận để Đường Kim Phụng lưu lại một mình thì Bạch Quan Vịnh và Kiều Thái Ngọc cũng đến lúc nhập cục vào một chỗ với Đường Kim Phụng, Đường Lệ Hoa. Đây là lúc cái gọi là kiếm trận Tứ Tượng Ngũ Mai được phát động với uy lực như ai đó ở ngoài xa vừa đặc ý bảo: tứ ngũ nhị thập tử chiêu (bốn lần năm hai mươi chiêu sát thủ).

Vì thế với những ai mang khí giới không phù hợp thì lập tức tự vất bỏ ngoài xa, thay vào đó họ lấy từ trong người ra những thanh kiếm đã do họ chủ ý giấu ngay từ đầu và ngang nhiên triển khai thành một kiếm trận gồm đủ hai mươi hảo kiếm thủ:

- Phát động!
- Tứ tượng...
- Ngũ Mai...
- Đệ nhất tử chiêu. Sát!
- Báo thù cho Mộ Dung gia.
- Đòi nợ máu cho Thượng Quan phủ gia.
- Sát!

Kiểm chiêu từ kiếm trận lập tức bốc tỏa sát khí ngút trời, khiến Đường Lệ Hoa dù không muốn vẫn phải đi đến một quyết định:

- Họ quyết diệt sinh cơ. Đừng chần chờ nữa, mau cho họ nếm mùi lợi hại của tuyệt kỹ Xuyên Cương môn. Đánh!

Ào...

Bạch Quan Vịnh cũng cùng Kiều Thái Ngọc xuất thủ:

- Hãy đỡ!
- Xem chiêu!

Vù...

Ào...

Phần Đường Kim Phụng thì vẫn ngần ngừ và thay vì xuất chiêu vọi, nàng cẩn trọng dồn mọi mục lực quyết nhìn thật kỹ từng động thái biến chuyển của kiếm trận Tứ Tượng Ngũ Mai.

Và quả nhiên với kiếm trận tuy chỉ do hai mươi cao thủ trấn giữ các phương vị phối hợp nhưng uy lực lại chẳng hề như sự hợp chiêu liên thủ cũng của hai mươi cao thủ. Trái lại có sự hữu biệt và thập phần lợi hại hơn nhiều lần:

- Âm!

Choang...

Viu...

Đường Lệ Hoa thất kinh hô hoán:

- Tất cả mau áp lưng vào nhau, phân khai ra tứ hướng cùng đánh. Mau!

Theo đó, Đường Kim Phụng cũng đưa lưng vào giữa, mặt thì hướng về phía đông của kiếm trận. Và nàng chột thì thào, phụ nhĩ vào tai người bên cạnh, chẳng cần biết người được phụ nhĩ là ai:

- Là trận thế tất có biến hóa. Vậy nếu chưa phát hiện sơ hở thì chớ vọi dốc toàn lực, chỉ bất lợi cho chúng ta ngày càng bị kiệt quệ mà thôi.

Nhân vật được Đường Kim Phụng phụ nhĩ chính là Kiều Thái Ngọc. Và Kiều Thái Ngọc ngưỡng phục kêu to:

- Vị tỷ tỷ đây quả có cao luận. Sư phụ, ý tỷ tỷ đây muốn chúng ta chỉ nên nhẫn nại chi trì, vì cần phát hiện sơ hở của kiếm trận trước. Đừng để bị kiệt lực quá sớm. Ôi...

Ào...

Viu...

Kiếm trận đang tăng dần uy lực:

- Đệ tam chiêu. Sát!

- Phải nhanh hơn nhưng đừng tự loạn. Sát!

- Mau hạ sát tất cả, báo thù cho Ngũ Đại Thế Gia.

- Vì đại cục của võ lâm, giết!

Đường Lệ Hoa thất sắc:

- Ý Phụng nhi tuy hay nhưng nếu chậm thì sẽ bị uy lực kiếm trận dồn vào tử lộ.

Làm sao bây giờ?

Đường Kim Phụng không đáp, chỉ bật quát:

- Bọn người thật quá đáng, khiến bốn cô nương không thể nhẫn nhịn được nữa. Xem đây!

Nàng xoay ngọc thủ xuất phát đủ nhị kinh từ hai tay quạt thẳng vào bọn kiếm thủ phía trước mặt nàng.

Ào...

Bọn kiếm thủ vùng tái mặt vì có vẻ như đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy loại công phu do Đường Kim Phụng vừa vận dụng.

Tuy nhiên, họ không thể lùi tránh hay dám tùy tiện rời bỏ phương vị, thế nên vẫn mạo hiểm chi trì.

Ngờ đâu...

Ầm!

Bọn kiếm thủ bị cản lùi. Vì thế, cả kiếm trận cũng phải lùi theo do chẳng một kiếm thủ nào muốn tự lạc phương vị sẽ làm toàn bộ kiếm trận bị vỡ.

Kiều Thái Ngọc phát hiện áp lực nhờ đó đột ngột giảm, liền reo:

- Hảo công phu. Bản lãnh của Đường tỷ tỷ đây hầu như còn cao mình hơn Chưởng môn Côn Luân phái là Công Tôn Phù Vân tỷ tỷ xinh đẹp. Đây là công phu gì vậy, Đường tỷ tỷ?

Đường Kim Phụng chưa kịp đáp thì từ đâu đó bên ngoài kiếm trận chợt có tiếng cười the thé vang lên:

- Tưởng là công phu gì, chứ đã là tuyệt kỹ Thập Tam Chiêu Thất Tình Lục Dục thì bọn vô dụng chỉ biết ăn theo như chó hùa này làm gì đủ bản lãnh đối phó? Hãy để lão thân giúp một tay. Xem đây. Hé hé...

Lập tức kiếm trận Tứ Tượng Ngũ Mai lâm phải cảnh ngoại công nội kích với phía bên ngoài chợt xuất hiện một lão bà xấu xí dù vậy vẫn hung hăng xuất hiện với hai loạt kỳ chiêu có vẻ mang uy lực lợi hại chẳng kém gì nhị kích khi nãy được Đường Kim Phụng phát ra.

Ào...

Tuy nhiên, bên ngoài kiếm trận hãy còn những ba nhân vật mà lúc nãy đã lên tiếng hầu như phát lệnh cho kiếm trận diễn khai. Họ lập tức xông đến lão bà xấu xí với tâm trạng phần nộ tột cùng:

- Mụ là ai? Sao chẳng lo thân đang gần đất xa trời lại tùy tiện can dự vào chuyện của bọn ta?

- Mau giết mụ, chớ phí lời làm gì. Đờ!

- Giết!

Vù...

Cùng lúc này, trong kiếm trận lại có chuyển biến thập phần kỳ quái. Đây là Đường Kim Phụng chột nộ khí xung thiên với đôi mục quang cơ hồ cùng tóe lửa. Nàng thét lồng lộng, vừa luân phiên xuất phát các đợt kỳ chiêu được lão bà xấu xí vạch rõ là tuyệt kỹ Thập Tam Chiêu Thất Tình Lục Dục và vừa hung hãn cứ tiến áp mãi về phía các kiếm thủ, một thái độ cho thấy sẵn sàng xông pha giữa trận, quyết phải phá vỡ kiếm trận càng sớm càng tốt.

- Không sai. Đây là thượng thừa Thập Tam Chiêu Thất Tình Lục Dục. Kẻ nào không muốn chết thì tránh mau. Còn ai chẳng thiết sống thì ta sẵn sàng cho toại nguyện. Khai!

Ào... Ầm!

Vù... Ầm!

Áp lực của kiếm trận không chỉ giảm mà dường như đang dần bị vỡ.

Ào... Ầm!

Vù... Ầm!

Đường Lệ Hoa càng mục kích thân thủ bất phàm của Đường Kim Phụng thì càng phấn khích, vội hô hoán gọi Bạch Quan Vịnh và Kiều Thái Ngọc:

- Đã có Phụng nhi khai lộ, chúng ta hãy thoát mau, cũng phải giúp Phụng nhi không phải lo về mặt hậu. Mau đi nào!

Bạch Quan Vịnh cùng Kiều Thái Ngọc thế là tiếp tục giữ nguyên vị thế vẫn đấu lưng với Đường Lệ Hoa và nhất là với Đường Kim Phụng. Để Đường Kim Phụng hễ tiến đến đâu thì bọn họ ba người cùng lùi theo đến đấy.

Ào... Ầm!

Vù... Ầm!

Ở phía ngoài trận thì một mình lão bà xấu xí vừa giận vừa quyết một mình đối phó cùng lúc với ba đối thủ và chỉ trong thoáng chốc đã dồn họ

vào hiểm cảnh:

- Không Động phái này, Hoa Sơn phái này. Có cả Điểm Thương nữa ư? Ở đâu tam phái này không ngờ lại nảy ra lũ ti tiện bọn người. Ất chưa biết Kim Hồ Điệp Tiên Tử lão thân bình sinh luôn chán ghét những hạng như vậy sao? Mau rút! Mau rút khuất mắt lão thân.

Ầm!

Ba nhân vật nọ cùng phát hoảng, vội hô hoán cùng nhau bỏ chạy:

- Chao ôi, thì ra là Kim Hồ Điệp Tiên Tử lão tiền bối? Chạy thôi!

- Chư vị huynh đệ mau mau chạy thôi!

Kiểm trận vậy là càng thêm tự vỡ, khiến Đường Lệ Hoa, Kiều Thái Ngọc do cảm thấy nhẹ nhõm nên lơ đãn, lơ đãn.

Ngờ đâu, vì cả hai đã để lộ sự lơ lửng và chỉ với một sát na này chợt có một mũi kiếm len lén xọc thẳng vào hậu tâm Đường Kim Phụng.

- Lôi Vị Thanh ta quyết liều chết vì Lôi gia báo thù. Trúng!

Đường Lệ Hoa và Kiều Thái Ngọc phát hiện thì đã muộn.

May sao hãy còn lão Bạch Quan Vịnh kề bên, lão lập tức xuất phát một sát chiêu quật vào kẻ ám toán Đường Kim Phụng vừa tự xưng là Lôi Vị Thanh:

- Người vì Lôi gia thì chớ giở trò hèn hạ. Rút!

Ầm!

Lôi Vị Thanh lập tức bị chấn bay, dù vậy vẫn mãi nguyện lúc bỏ chạy theo đồng bọn vì phát giác mũi kiếm của y cũng đặc thủ và đã chọc được vào người Đường Kim Phụng.

Kiều Thái Ngọc cũng nhìn thấy hậu quả đó, vội kêu vì lo cho Đường Kim Phụng:

- Ôi...

Ngờ đâu Đường Lệ Hoa lại kêu khác đi:

- Chao ôi, may thật. Kiếm chỉ đâm thủng y phục. Nếu Bạch bá bá chậm hơn, ắt sinh mạng Phụng nhi thật khó bảo toàn.

Phần Đường Kim Phụng tuy cũng hoang mang lo lắng nhưng ngay lập tức quên đi và vội vàng lao đến lão bà xấu xí:

- Tôn giá là Kim Hồ Điệp Tiên Tử?

Lão bà xấu xí gườm nhìn lại:

- Còn cô nương là Đường Kim Phụng? Quả nhiên gã lần này hết chối. Vì kể cả tấm thân đao thương bất phạm gã cũng ưu ái chỉ điểm cách luyện cho cô nương. Ta thì không được như vậy. Hừ!

Đường Kim Phụng giật mình:

- Úy, tôn giá không hề là Kim Hồ Điệp Tiên Tử đích thực? Vậy là ai? Và vừa đề cập đến gã nào?

Lão bà xấu xí chột đưa mắt dò xét khắp xung quanh, sau đó vội vuốt mặt thật nhanh, lại còn kèm theo tiếng thì thào căn dặn cũng thật nhanh:

- Hãy nhớ, Kim Hồ Điệp Tiên Tử đã vừa bỏ đi mất dạng. Đừng tiết lộ Công Tôn Phù Vân này vừa mạo nhận mục quý dữ. Hừ, còn gã nào nữa vào đây ngoài Châu Sách. Cứ đợi đấy, Châu Sách cũng đã đến rồi. Bốn Chưởng môn phen này quyết phải hỏi lại gã.

Thấy lại dung diện thật của Công Tôn Phù Vân, Kiều Thái Ngọc bật reo:

- Hay thật, ra là Công Tôn tử tử. Châu Sách của muội cũng đến nữa ư? Muội biết mà. Châu Sách dù chẳng tiện lộ diện vẫn không bao giờ để mọi người gặp nguy nan mà bỏ mặc. Châu Sách đâu?

Đang khi Đường Kim Phụng, Đường Lệ Hoa cùng ngỡ ngẩn thì Bạch Quan Vịnh lập tức thuật lại chuyện bản thân cùng Công Tôn Phù Vân và Kiều Thái Ngọc đã được Châu Sách âm thầm ám trợ, sau là cứu mạng như thế nào:

- Nhưng rất lạ, gã dặn đừng để lộ bất kỳ tung tích gì của gã. Vậy thì ngay lúc này đừng mong gì thấy gã tự xuất đầu lộ diện.

Công Tôn Phù Vân bảo:

- Có nhiều thù nhân rất lợi hại vẫn nghĩ là gã đã chết. Dù vậy, rõ ràng lúc này gã cũng cùng đến đây và chính gã thúc giục tiểu nữ mau hiện thân ứng cứu chư vị. Há lẽ đã nhân đó gã bỏ đi?

Kiều Thái Ngọc lập tức hồi thúc mọi người:

- Lúc lưu tự, Châu Sách có dặn hãy cùng nhau thẳng tiến Nam Tung Sơn. Hay là Châu Sách đã đến đó. Chúng ta cũng nên đi thôi.

Bấy giờ Đường Lệ Hoa và Đường Kim Phụng vừa thở dài vừa nhìn nhau:

- Vậy là gã?

- Sao gã cứ mãi làm ra vẻ thần bí? Tiếc gì mà không hiện thân, chỉ ngấm ngầm lưu tỵ, cũng dẫn ta và Kim Phụng mau thẳng tiến Nam Tung Sơn? Gã thật là...

Chợt Đường Kim Phụng lên tiếng hỏi Công Tôn Phù Vân, vẻ nghi ngờ:

- Có thật Châu Sách đã nhờ Công Tôn chưởng môn xuất lực ứng cứu bọn ta? Vậy có gì gã biết và hầu như còn xui bảo hoặc chỉ điểm Công Tôn chưởng môn phải mạo nhận là ai và mạo nhận như thế nào cho thật giống mục Kim Hồ Điệp Tiên Tử?

Công Tôn Phù Vân không đáp, trái lại vẫn nhân cơ hội Kiều Thái Ngọc đã tỏ ra nôn nóng thúc gọi để tỏ thái độ khẩn trương tương tỵ:

- Nhất định gã đã đến phái Võ Đang trước. Còn nghe gã lâu bầu gì đấy, bảo cần nhanh chân đến Võ Đang để cứu người, đồng thời kịp ngăn chặn âm mưu mượn đao giết người của một đại ác ma - nguy quân tử đang bằng mọi cách quyết lợi dụng Đường Phi Thạch. Chúng ta cũng nên đi thôi.

Chợt có tràng cười dị quặc vang đến:

- Sao Công Tôn chưởng môn lẩn tránh một câu đáp, chẳng chịu thừa nhận bản thân là Hà Khưu Bích và từng có can hệ mật thiết với Kim Hồ Điệp Tiên Tử như thế nào? Phải chăng vì có nhiều ẩn tình tuyệt vô khả giải bày? Là những ẩn tình gì vậy Chưởng môn? Ha ha Đường Kim Phụng càng thêm nghi ngờ bội phần nhiều hơn về Công Tôn Phù Vân.

Tuy nhiên, Đường Kim Phụng chẳng kịp hỏi gì thêm bởi Công Tôn Phù Vân quá nhanh miệng, bật quát thật to:

- Vẫn là lão phải không? Sao lão còn ở đây lẽ ra đã cùng Đường Phi Thạch đi đến phái Võ Đang rồi mới đúng? Sao vậy?

Tiếng quát gọi rõ chủ nhân của tràng cười là ai khiến Bạch Quan Vịnh cùng Kiều Thái Ngọc đều hoang mang hốt hoảng vội nhìn quanh. Trong khi đó, Đường Lệ Hoa và Đường Kim Phụng tuy đã được nghe lão Bạch Quan Vịnh chỉ vừa mới đây thuật kể họ suýt mất mạng thế nào bởi cách dụng độc của Đường Phi Thạch cùng sự xuất hiện của một lão nhân che mặt hầu như gần đây luôn cận kề Đường Phi Thạch nhưng cả hai vẫn

không tỏ ra hốt hoảng lắm bởi vì cùng đang tâm trạng hoang mang với câu nói kể như đa nghi của Công Tôn Phù Vân họ vừa nghe.

Và cả hai cùng tăng thêm nghi ngờ khi tận mục sở thị sự xuất hiện của một nhân vật sau câu quát hỏi của Công Tôn Phù Vân nhất là khi nghe nhân vật đó ung dung lên tiếng đáp lại Công Tôn Phù Vân:

- Chưởng môn đã nhận lầm lão phu tử này với nhân vật nào vậy? Mà cũng phải, Chưởng môn chỉ mới có niên kỷ ngàn này, không biết lão phu tử đây là ai cũng đúng thôi. Nhưng trái lại, sau những sự biến liên tiếp gần đây cơ hồ xảy ra trên khắp võ lâm lão phu tử vì cảm thấy phải có trách nhiệm quan tâm nên được may mắn tỏ tường không ít việc. Và trong đó cũng có chuyện Công Tôn chưởng môn từng theo lệnh của Kim Hồ Điệp Tiên Tử và luôn câu kết với Võ Lâm thập nhất hung như thế nào? Ồ sao dung diện của Chưởng môn cứ tái nhợt vậy? Ha ha Đường Kim Phụng lập tức xoay phắt người, diện đối diện và nhìn thẳng vào Công Tôn Phù Vân:

- Mụ Kim Hồ Điệp đâu? Hoặc sẽ do Công Tôn Phù Vân người tự đứng gánh chịu mọi hậu quả xuất phát từ hành vi độc ác của mụ Kim Hồ Điệp?

Công Tôn Phù Vân quả thật đang tái nhợt thần sắc, nhưng không vì sợ phải đối diện với Đường Kim Phụng và câu cật vấn đầy gay gắt tợ hồ để quyết của Đường Kim Phụng mà là vì sự xuất hiện của nhân vật vừa đến. Công Tôn Phù Vân vừa lui vừa tránh ngang chỉ với chủ tâm được nhìn thật rõ nhân vật nọ vừa ít nhiều bị thân hình của Đường Kim Phụng che khuất.

- Lão là... là Đại Trạng Nguyên? Nhưng sao giọng nói đối khác, kể cả dáng dấp cũng không phải, vì dường như đã cao cao hơn trước?

Nhân vật mới xuất hiện quả thật vừa có dáng dấp cao cao vừa có niên kỷ cũng xấp xỉ thất tuần. Dù vậy, với nụ cười thần bí tỏ ra điều gì cũng biết lão cao cao cứ thử thả thốt:

- Ồ lão phu tử hiển nhiên vẫn luôn được bằng hữu và nhiều đồng đạo võ lâm gọi là Đại Trạng Nguyên. Thế nên kể cả dáng dấp lẫn thanh âm giọng nói của lão phu tử thủy chung vẫn cứ như Chưởng môn vừa nghe, vừa thấy, làm gì có chuyện đổi thay hoặc mạo nhận? Tuy nhiên như đã đến lúc Chưởng môn nên tỏ thái độ thành khẩn và có mọi lời phó giao minh bạch về từng hành vi đã thực hiện theo lệnh Kim Hồ Điệp Tiên Tử. Hoặc tốt nhất

nên đáp lại những gì được tiểu cô nương kia đã và đang quan tâm như chỉ một mình Chưởng môn là có thể đáp ứng vào lúc này. Ha ha...

Đường Kim Phụng lập tức chớp động ngọc thủ:

- Đúng vậy, vì Công Tôn Phù Vân người nếu chỉ có mỗi thân phận Chưởng môn thì giải thích như thế nào về việc bản thân người vừa để lộ đã sở hữu không phải chỉ một chiêu trong pho chưởng Thất Tình Lục Dục? Vậy người với hóa thân như vừa rồi, chính là kẻ bấy lâu nay Đường Kim Phụng ta luôn tìm. Đúng chẳng?

Vù...

Cũng phần nào lường trước sẽ lâm vào tình cảnh này nên Công Tôn Phù Vân lập tức xuất thủ đối lại. Tuy nhiên, với đôi mục quang vụt lóe sáng, Công Tôn Phù Vân vội vàng thu chiêu để vừa nhảy lùi vừa kêu:

- Mau ngừng tay. Vì ta còn điều này muốn nói.

Vút!

Ngờ đâu Đường Kim Phụng vẫn hung hăng áp sát, quyết tận dụng vị thế thượng phong vừa may mắn có được nhờ Công Tôn Phù Vân tự lùi là tự đưa vào thế bị động:

- Ta lại không muốn phí lời với kẻ có quá nhiều thân phận và đầy trách nhiệm là người. Đỡ!

Ào...

Nhưng ắt hẳn đã có chủ trương, Công Tôn Phù Vân lại tiếp tục nhấn lùi tránh, đồng thời cất giọng kêu to hơn:

- Ta chỉ muốn hỏi lão Đại Trạng Nguyên một lời. Có phải lão xuất hiện với tư cách một cao nhân quyết chủ trì công đạo?

Vút!

Đường Kim Phụng càng thêm phần nộ:

- Kỳ Lân bộ? Giỏi lắm, người cũng kịp đặc thủ sở học Kỳ Lân, nhất định là do gã Châu Sách mê muội sắc diện của người nên ân cần chỉ điểm. Vậy thì cần gì ai chủ trì công đạo. Tự ta sẽ định đoạt tất cả. Xem chiêu!

Ào...

Bạch Quan Vịnh và Kiều Thái Ngọc ngỡ ngàng nhìn nhau, rồi lại hoang mang nhìn vào cục diện không thể ngờ vẫn đang triển khai.

Trái lại, Đường Lệ Hoa vụt vỡ lẽ khi nghe Công Tôn Phù Vân lại khẩn trương kêu, nếu chẳng để cảnh tỉnh chính bản thân Đường Lệ Hoa thì còn ai vào đây? Công Tôn Phù Vân vẫn vừa tránh vừa kêu:

- Vậy cũng với dụng tâm chủ trì công đạo, sau khi Kim Phụng người hồ đồ đối phó với ta thì phải chăng sẽ đến lượt lão Đại Trạng Nguyên hỏi về những gì gần đây Đường gia đã gây ra cho võ lâm, cho Ngũ Đại Thế Gia? Không đúng sao?

Tĩnh ngộ, Đường Lệ Hoa vội kêu to:

- Phụng nhi đừng nóng vội. Cũng đừng quên bọn cao thủ tam phái vừa xuất hiện hầu như không hề do ngẫu nhiên.

Nhờ đó, Đường Kim Phụng có phần lơ tay dù chẳng thể dừng hoàn toàn. Và chợt nàng nghe lão nhân tự nhận là Đại Trạng Nguyên bỗng hăng giọng lên tiếng:

- Lão phu tử tuy không vội hỏi đến những hành vi gần đây do Đường gia gây ra nhưng để thanh lý môn hộ, xử trị những ai đang chủ tâm phá hỏng đại sự của bốn môn Xuyên Cương thì đây là thời khắc thích hợp nhất. Hãy xem đây.

Bạch Quan Vịnh, Kiều Thái Ngọc và Đường Lệ Hoa cùng nhìn về phía lão Đại Trạng Nguyên, ngờ đâu lại thấy lão đang chỉ tay về một chỗ khác. Cả ba vội chuyển mục quang nhìn theo về hướng tay lão chỉ và rồi cùng hoang mang do chẳng thấy gì khác lạ hoặc bất thường.

Kể cả lão Đại Trạng Nguyên cũng dần tỏ thái độ hoang mang và rồi nhẹ thở phào khi thấy ở hướng tay lão đang chỉ rốt cục cũng dần tự xuất hiện ba nhân vật.

Bạch Quan Vịnh cũng thấy:

- Lão Mạc? Trường Đoản tiên sinh?

Đường Lệ Hoa thăm rúng động, vội lên tiếng hỏi lão Đại Trạng Nguyên:

- Tôn giá có chủ ý gì khi đưa bọn họ đến đây? Đồng thời xin hãy giải thích rõ về câu “thanh lý môn hộ”?

Lão Đại Trạng Nguyên mỉm cười:

- Thoạt tiên hãy cho minh bạch, phải là nhân vật như thế nào khi muốn trở thành Môn chủ Xuyên Cương môn? Và cũng như thế nào cũng là câu

đáp cho lời vừa hỏi tại sao lão phu tử được họ tín nhiệm để kể từ nay luôn đồng hành cùng nhau. Hà ha...

Đường Lệ Hoa kinh nghi khôn xiết, vội khẩn trương gọi Đường Kim Phụng nữa:

- Phụng nhi đừng mãi lằm kè ly gián. Chúng ta đang phải đối phó một đại địch thật rồi. Dừng tay mau?

Cùng lúc này hai trong ba nhân vật vừa xuất hiện ở xa xa chợt tự khuyu ngã:

- Ôi...

- Môn chủ xin mau cứu.

Còn lại một nhân vật thì vừa nhăn nhó vừa kêu:

- Hội chủ xin cứu mạng...

Lão Đại Trạng Nguyên vùng thất sắc, vội đảo mắt nhìn quanh:

- Kẻ nào to gan?

Tiếng lão quát vang lên lờng lộng là nguyên do đích thực khiến Đường Kim Phụng giật mình dừng tay.

Phần Công Tôn Phù Vân thì vừa nhẹ thở phào vừa nhoẻn cười thật tươi, cũng gọi như lão Đại Trạng Nguyên nhưng là tiếng gọi đầy hoan hỉ:

- Có phải là người chằng, gã tiểu quý Châu Sách? Thế mà ai ai cũng ngỡ ắt người đã bỏ đi từ lâu rồi.

Châu Sách chợt xuất hiện và hiện thân ngay bên cạnh nhân vật vừa kêu Hội chủ nào đó cứu mạng:

- Vị nhân huynh đây họ Vũ tên Côi, là thủ hạ Hắc Minh hội, thật không hiểu vừa gọi ai là Hội chủ vậy? Hà hà...

Lão Đại Trạng Nguyên lừ mắt nhìn Châu Sách:

- Người là Châu Sách? Có phải cũng người vừa lén hạ thủ, ám toán hai nhân vật kia kỳ thực vừa trở thành môn nhân của bốn Môn chủ lão phu tử ta?

Châu Sách ung dung tiến lại, tay nhất theo chỉ mỗi một nhân vật vừa được Châu Sách gọi đích danh là Vũ Côi:

- Vũ nhân huynh nghĩ sao? Hội chủ của nhân huynh nào phải lão Đại Trạng Nguyên này? Vậy thì vì không có quý Hội chủ ở đây, thật thất lễ nha,

Châu Sách tại hạ đành kết liễu Vũ nhân huynh vậy. Xin vĩnh biệt.

Vũ Côì sợ hãi, kêu toáng lên:

- Hội chủ sao không cứu thuộc hạ? Dừng tay, tiểu tử người đừng kết liễu ta vội vì Đại Trạng Nguyên cùng bảy nhân vật nữa như ta đã nói, đều là đồng Hội chủ bốn hội Hắc Minh. Ta đã nói thật, người không được bội tín, vô cớ kết liễu ta. Ôi... Hội chủ!

Vũ Côì nào phải ngẫu nhiên ở câu cười cợt chuyển thành tiếng kêu thất thanh. Mà vì ngay lúc đó bỗng từ tay lão Đại Trạng Nguyên vụt xuất phát một vật bặt lao đi thật nhanh, tạo thành một ánh chớp đen tuyền cứ thần tốc xé gió vun vút cắm vào người Vũ Côì.

Viu...

Công Tôn Phù Vân cũng kêu thất thanh:

- Lão dùng ám khí sát nhân diệt khẩu. Sao Châu Sách người cứ đứng ì ra? Mau kéo hẳn lui, lưu mạng hẳn lại.

Châu Sách tuyệt nhiên vô phản ứng, đã vậy còn cười lạnh khi thấy vệt ám khí ánh đen do lão Đại Trạng Nguyên xuất thủ vẫn quá nhanh lao cắm vào giữa tâm thất Vũ Côì.

Phập!

Châu Sách vẫn cười lạnh và bảo:

- Nhớ đấy. Ta chẳng hề bội tín. Và kẻ kết liễu người càng không phải Châu Sách ta. Tuy nhiên, để gọi là đáp tạ. Nhờ thân thể người đang dần giá lạnh của người khiến ta có cơ hội tạm thu lại vật này, như gọi là Nguyệt khuyển thì phải. Ta hứa sẽ báo thù cho người. Hãy yên tâm nhắm mắt nha. Hừ!

Và Châu Sách xô thi thể Vũ Côì ngã xuống, chỉ còn lại trên tay là một mảnh nhỏ hình nguyệt khuyết, màu đen. Châu Sách cất vật đó vào người:

- Đại Trạng Nguyên tôn giá quả có nhiều thủ đoạn, bản lĩnh cũng cao minh uyên ảo khó ngờ, đến cả tuyệt kỹ thượng thừa Xuyên Cường môn vẫn tinh thông. Ất là về công phu kỳ ảo, tự làm thân thể lúc bỗng ngấn thấp lại, khi đột ngột dài cao ra, xin được thỉnh giáo đây là công phu gì?

Đường Lệ Hoa chấn động:

- Sao? Lão quả thật đã đặc luyện tuyệt kỹ Nhật Nguyệt Xuyên Cương khuyên?

Phần Bạch Quan Vịnh thì thất sắc kêu:

- Xúc Cốt công? Cương Thi lão quái chết đã lâu, không ngờ vẫn còn hậu nhân lưu thế. Công Tôn Phù Vân người quả quyết lão đã đặc luyện tà pháp Xúc Cốt công từ Cương Thi lão quái? Nếu đã là sự thật thì, ôi..., ta rõ rồi, trên đời chỉ có hai loại công phu khắc chế với Cương Thi đại pháp, chính là tuyệt kỹ Xuyên Cương môn, sau nữa là Kỳ Lân bảo điển, cũng là hai tuyệt kỹ một trăm năm trước đã giúp võ lâm trừ lão quái Cương Thi. Chao ôi phen này tất cả chúng ta đây e khó mong toàn mạng.

Lão Đại Trạng Nguyên không vì thế mà tỏ ra đắc ý. Lão cũng không thừa nhận hoặc phủ nhận, chỉ cau mày và hỏi Châu Sách:

- Giữa lão phu tử ta và Châu Sách người chưa từng gặp mặt nhau bao giờ? Thật lạ là sao người quả quyết lão phu tử đã luyện Xúc Cốt công?

Ngờ đâu người đáp không là Châu Sách, trái lại Đường Kim Phụng đã cất tiếng kêu:

- Ta nhớ lại rồi. Thảo nào lúc lão lần đầu chạm mặt, quyết lung lạc và thu phục Đường Phi Thạch, ta cứ kinh ngạc khi thấy y phục của lão dài thụng khác thường. Chính là Xúc Cốt công và ngay lúc này đây mới là đáng đập đích thực của lão.

Kiều Thái Ngọc kinh hoàng bước lùi:

- Vậy đây cũng là lão nhân vô danh từng xui Đường Phi Thạch dụng độc toan hại ta và Bạch bá bá?

Đường Lệ Hoa cũng lùi về dần, tâm trạng vẫn ngơ ngác hoang mang:

- Bốn môn Xuyên Cương quả thật từng một lần góp lực cùng võ lâm diệt trừ Cương Thi lão quái và đó là nguyên do phát sinh mọi đổ ỹ về sau, khiến bốn môn đành triệt thoái ẩn tích đến tận bây giờ. Nhưng thật chẳng hiểu vì sao tuyệt kỹ bốn môn lại rơi vào tay hậu nhân đại ma đầu từng bị bốn môn hủy diệt?

Bạch Quan Vịnh cũng tự nhích lui:

- Bất luận thế nào, hậu nhân của Cương Thi lão quái một khi xuất thế hứng chịu mọi hậu quả đầu tiên chính là Đường gia và bốn môn Xuyên

Cương. Chúng ta nên hợp lực, đành một phen liều sinh tử may ra còn cơ hội sinh tồn.

Lão Đại Trạng Nguyên vùng cười vang:

- Bọn người làm sao vậy? Chớ hồ đồ, lão phu tử ta là nhân vật chính phái, chưa từng luyện Xúc Cốt công. Có chăng là may mắn đắc thủ tuyệt kỹ Xuyên Cương, chỉ muốn giúp bốn môn quang tông diêu tổ, trùng chấn lại uy phong như thừa nào. Sao phải hủy diệt bọn người? Tuy nhiên, muốn trùng chấn uy phong phải thanh lý môn hộ. Nếu bọn người thuần phục ha ha..., bốn Môn chủ nữ nào hẹp lượng không tạo cơ hội cho bọn người đái công chuộc tội. Vậy hãy giúp bốn Môn chủ đối phó ả Công Tôn Phù Vân, vì võ lâm giương cao đại kỳ chính nghĩa. Kể cả Châu Sách người cũng vậy, nếu không muốn trở thành tử đối đầu của bốn môn thì một là nên mau hoàn trả vòng Nguyệt khuyên người chẳng có tư cách gì thu giữ và hai là ra tay bắt giữ ả Đường Kim Phụng, như cũng là hậu nhân Đường gia gần đây luôn gieo họa khắp võ lâm. Thế nào, hử? Ha ha...

Châu Sách cũng cười vang:

- Một khi lão chưa có đủ Nhị Khuyên Nhật Nguyệt thì chớ hồ đồ nhận là Môn chủ Xuyên Cương môn. Còn bảo ta đối phó Đường Kim Phụng ư? Ta không thể. Bởi bản lãnh Đường Kim Phụng lúc này dường như ngoài năm chiêu Thất Tình Lục Dục chẳng rõ đâu đã sở hữu, còn thêm tấm thân đao thương bất phạm ắt đã nhờ đắc luyện tuyệt kỹ Kỳ Lân. Không tin, lão cứ tự ra tay khắc rõ. Ha ha...

- Không sai. Đường Phi Thạch từng sở hữu Nhị Khuyên nhưng do chưa đắc luyện tuyệt kỹ thượng thừa nên vẫn chưa trở thành Môn chủ bốn môn. Tôn giá cũng vậy, phải có đủ cả hai, không được thiếu dù chỉ một, cộng với tuyệt kỹ đã ngẫu nhiên đắc luyện mới danh chính ngôn thuận trở thành Môn chủ. Còn bây giờ thì chưa. Thật đấy.

Công Tôn Phù Vân với thái độ vừa nghi ngờ vừa mừng, chợt đề xuất với Đường Kim Phụng:

- Kim Phụng cô nương có thật đã đắc luyện năm chiêu? Nếu vậy, có ưng thuận hợp với ta tuy chỉ sở hữu bốn chiêu nhưng nếu kết hợp lại thành chín thì lo gì lão chỉ mới sở hữu tám chiêu?

Đường Kim Phụng chưa kịp đáp lời nghe Châu Sách bảo:

- Quả là cao kiến. Vì với tám chiêu của lão theo tại hạ tự suy đoán thì gồm một của lão, hai của Đinh Tam Liễu Tiên Tử - Thượng Quan phủ gia, một của Tuyệt Tình cung - Tiêu Dao Tiên Tử, một kế tiếp là của Kim Hồ Điệp Tiên Tử đích thực, thêm ba nữa ắt là có từ tam phái Hoa Sơn, Không Động, Điểm Thương. Vì Thiếu Lâm Võ Đang nhị phái nghiêm luật rất khắt khe, khó cho lão toại nguyện, còn của Côn Luân và Nga Mi nhị phái thì duy nhất chỉ có Công Tôn chương môn may đang sở hữu. Nên hợp lại là tốt nhất. Thử xem lão còn dám không tự nhận từng là Hội chủ Hắc Minh hội, từng toan kết liễu Đường Kim Phụng và Hà Khưu Bích - Công Tôn Phù Vân nhưng đã bất thành chăng? Đây là chưa nói lão từng lợi dụng Hà gia, sau đó toại nguyện vì đã đắc thành tuyệt học Xuyên Cương. Và nếu lão vẫn không dám, ha ha..., xin mời tùy tiện cho ta quyết không ngăn cản cũng không tiến. Vì rồi đây khắp quần hùng các võ phái ắt có cách cùng tiến lão vào quý môn quan. Ha ha...

Đại Trạng Nguyên đầu xúc nộ:

- Người dám dọa lão phu tử ta ư?

Châu Sách bĩu môi:

- Vũ Côi vừa nói gì, lão quên ư? Những nhân vật đồng Hội chủ với lão, ta đã biết. Và vừa rồi, sở dĩ ta chậm xuất đầu lộ diện là vì lo cứu mạng Thượng Quan Công, sau đó ta nhờ y mau đến Võ Đang, không chỉ để trùng phùng cùng nội tổ mẫu của y là Thượng Quan lão thái thái ở đấy, mà còn cấp báo mọi chân tướng của Hắc Minh hội cho nhị phái Võ Đang, Thiếu Lâm cùng tỏ tường. Lão lợi dụng Đường Phi Thạch dù cao minh nhưng quá muộn rồi. Vì theo sắp đặt của ta, kế tá đao sát nhân của lão chỉ có lợi cho ta và phần bất lợi hoàn toàn thuộc về lão. Rõ chưa lão Đại Trạng Nguyên tự phụ thông tuệ tột đỉnh nhưng vẫn kém Châu Sách ta? Ha ha...

Lão dần lộ chân tướng:

- Nhưng người lại quên một điều, là ngay lúc này và ngay tại đây năm người bọn người đừng mong toàn mạng. Vì lão phu đâu chỉ sở hữu tám chiêu. Trái lại, ha ha..., chỉ thiếu một của lão Nhất Quý mà thôi. Mười hai

chiêu Thất Tình Lục Dục, hợp với tuyệt kỹ Kỳ Lân, dù không cần Xuyên Cương tuyệt học, lão phu vẫn đáng là thiên hạ đệ nhất. Ha ha...

Châu Sách cũng cười ngất ngưỡng:

- Sao lão bỏ qua tuyệt kỹ Xuyên Cương? Có phải vì tự nhận thức dù có tận dụng cũng vô khả diệt trừ ta như đã bao lần lão thất bại? Thật không may cho lão là lúc này lại xuất hiện thêm Đường Kim Phụng cũng có tấm thân bất hủ diệt như ta. Và sau này, ha ha..., nếu cần, ta cũng sẽ chỉ điểm cho Công Tôn Phù Vân, cho bất luận nhân vật nào ta muốn. Lão đâu là thiên hạ đệ nhất. Ha ha...

Bị kích nộ, lão bật gầm vang:

- Dù là tấm thân bất hủ diệt thì thủ cấp bọn người cũng vỡ nát vì Cuồng Trảo Kỳ Lân. Xem đây. Sát!

Lão lao bật về phía Đường Kim Phụng.

Ào...

Công Tôn Phù Vân một lần nữa chủ động ra tay và tiếp tục đề xuất cùng Đường Kim Phụng:

- Mau hợp lực. Chỉ để phòng lão hiện nay có Kỳ Lân bộ tột cùng cao minh. Phân khai tả hữu. Đánh nào!

Ào...

Đường Kim Phụng dĩ nhiên nhờ lại đã thấy lão vận dụng bộ pháp ảo diệu đùa và hý lộng Đường Phi Thạch như thế nào, liền hợp lực:

- Thật chẳng thể ngờ lão vẫn am hiểu tuyệt kỹ Kỳ Lân được, hợp thì hợp. Đánh!

Ào...

Đã có hai xuất thủ, còn lại Đường Lệ Hoa, Bạch Quan Vịnh và Kiều Thái Ngọc.

Châu Sách lên tiếng phân phó cho họ:

- Tam vị cũng chớ xem thường, trái lại nên cẩn trọng tự lo cho nhau. Đề phòng lão dùng Nhật khuyên lần lượt kết liễu tam vị. Cũng nên biết bộ pháp Kỳ Lân của lão quả thật đã đạt cảnh giới tối diệu, lai vô ảnh khứ vô hình. Huống hồ Thập Tam Chiêu Thất Tình Lục Dục còn là pho chưởng

cũng cùng chung xuất xứ từ Kỳ Lân bảo điển. Thế nên nếu được nghiêm mật phối hợp càng tạo uy lực bất khả chiến bại.

Kiều Thái Ngọc gật đầu lĩnh hội nhưng hoang mang hỏi:

- Nếu vậy, sao huynh không mau mau hợp lực cùng nhị vị tỷ tỷ kia, càng sớm loại trừ lão càng tốt?

Châu Sách khinh khỉnh lắc đầu:

- Lão không phải đối thủ của tại hạ. Trái lại, đây là cơ hội tại hạ dành cho võ lâm cùng nhau định tội sau này. Còn giết lão ư? Dễ như trở bàn tay.

Lão không thể không nghe, vì thế lập tức lồng lộn lên:

- Tiểu tử thật ngông cuồng. Được. Đợi lão phu kết liễu hai nha đầu vô dụng này sẽ tự tay kết liễu tiếp ngươi. Xem đây!

Lão đã thật sự cuồng nộ, vận dụng Kỳ Lân bộ đến mức tột cùng, đồng thời luân phiên vũ lộng hầu như toàn bộ mọi chiêu chương Thất Tình Lục Dục lão từng khổ công thu thập sở hữu.

Ào...

Vù...

Công Tôn Phù Vân và Đường Kim Phụng dĩ nhiên bị khốn đốn, dù vậy vẫn cố chi trì đấu pháp phân khai giáp công lão từ hai phía với thái độ cả hai cùng tận lực vận dụng các chiêu Thất Tình Lục Dục từng sở hữu như nhau.

Ầm!

Ầm! Ầm!

Và chẳng ai trong ba nhân vật đang giao đấu có được một sát na thời gian để nhận ra đứng ở ngoài Châu Sách cũng từ lâu luôn chú mục nhìn thật kỹ vào từng chuyển biến cực nhỏ của trận chiến.

Lão lại cuồng nộ quát...

KỶ LÂN BẢO ĐIỂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 27

Đại Địch Nhân Lân Đầu Hiến Lộ - Thập Hoàn Chuyển Công Phu Thập Chiêu

Thân thủ cũng như bản lãnh của lão Đại Trạng Nguyên quả là kinh thần khắp quý. Vì hễ lão càng quát tháo, tỏ ra cuồng nộ lên đến tột đỉnh thì Công Tôn Phù Vân và Đường Kim Phụng càng bị khốn đốn tột cùng.

Dù vậy, vẫn vẻ thản nhiên đến lạnh lùng, Châu Sách ngoài việc chú mục dõi nhìn từng chiêu từng thức của từng đối thủ trong trận quyết chiến thì chỉ những lúc tối hậu, như lúc này chẳng hạn, mới mở miệng phát thoại:

- Công Tôn chường môn và Đường tiểu thư dù gì cũng đã am hiểu sở học Kỳ Lân. Tại hạ nhắc lại, giữa sở học này và tuyệt kỹ Thập Tam Chiêu Thất Tình Lục Dục vốn dĩ cùng chung xuất xứ. Vậy đừng để bộ pháp của lão làm cho loạn nhãn. Trái lại, hãy xem nay là cơ hội cho nhị vị phối luyện cả hai thành một. Lão tuy là cừu nhân, nếu chưa hề sát phụ hại mẫu của Công Tôn chường môn như đối với Đường tiểu thư thì cũng là hạng thâm độc nay đã tâm đã máu lần suýt đặt Công Tôn chường môn vào thế phải tự hủy thanh danh cùng sinh mạng. Nhưng nếu xem nay là dịp lão chỉ điểm võ học cho nhị vị thì đó là điều theo tại hạ vẫn hoàn toàn vô hại. Xin đừng xem nhẹ lời nhắc nhở này.

Cứ như thế, dần rồi cũng đến lúc lão tỉnh ngộ. Và lão bật cười vang:

- Giỏi cho tiểu tử đã biết cách và khích nộ được lão phu, đây là lần thứ nhất đấy. Vậy cũng có thể hiểu người chủ tâm đứng ngoài ắt vẫn còn vì dụng ý tương tự? Nhưng bây giờ thì kết thúc rồi. Lão phu sẽ không để bị khích nộ nữa và hai tiểu liễu đầu này cũng đừng mong còn cơ hội tiếp tục chi trì. Xem đây. Ha ha...

Lão nói đúng, do không để bị khích nộ nữa, nếu Kỳ Lân bộ tuyệt học của lão đã vô khả vận dụng cao minh hơn thì bù lại, với thần tình đã trấn định, từng chiêu chưởng lão thi triển ra quả nhiên cứ mỗi lúc tăng thêm lợi hại khó lường.

Ào...

Vù...

Đường Kim Phụng vội hô hoán:

- Công Tôn chưởng môn mau hợp chưởng.

Công Tôn Phù Vân đáp ứng ngay:

- Hay lắm, ta cũng có ý này. Mau nào! Đánh!

Hai mỹ nhân với bốn ngọc thủ lập tức hợp lại xuất phát mỗi người hai kỳ chiêu tạo một hợp lực gồm bốn chiêu số trong Thập Tam Chiêu Thất tình Lục Dục.

Ào...

Vù...

Châu Sách tán dương hết lời:

- Hợp chiêu bát thức của Hắc Minh hội bọn lão, ta đã nếm. Đa tạ Công Tôn chưởng môn và Đường tiểu thư thay tại hạ cho lão nếm lại mùi lợi hại của tứ thức hợp chiêu. Hay tuyệt. Ha ha...

Bùng...

Ầm!

Nhưng so về nội lực, đôi mỹ nhân do vẫn kém thua nên lập tức bị chấn kinh hất cùng lão đảo.

Lão như cơn lốc cuộn ào đến:

- Để xem bọn người tiếp tục chi trì được bao lâu hoặc mấy chiêu nữa.

Xem chưởng!

Ào...

Vù...

Lần này lão xuất phát nhị kinh khiến Châu Sách vội kêu:

- Tạm phân khai để tránh tổn thất, sau đó vẫn hợp lại, tiếp tục vận dụng hợp chiêu tứ thức. Mau!

Ngờ đâu không cần Châu Sách nhắc nhở, đôi mỹ nhân sau một lúc tạm cho là khá lâu cùng liên tay liên thủ nên ít nhiều cũng hiểu ý nhau. Họ đã kịp thời phân khai, thật nhanh ngay khi lão phát nhị kinh. Và vừa tạm thoát phạm vi uy lực của nhị kinh ấy, họ lập tức cùng vẩy xạ ngọc thủ, một lần nữa mỗi mỗi mỹ nhân xuất phát mỗi người nhị kinh:

- Đấu pháp này khá đấy, đánh nào, Chương môn!

- Kim Phụng tử cũng đánh mau. Đỡ này!

Ào...

Vù...

Bạch Quang Vịnh sau một lúc lâu mục kích, chột thờ dài và tự thầm thì gì đó vào tai Đường Lệ Hoa.

Châu Sách không hề chú tâm đến diễn biến này cho đến khi chột nghe Kiều Thái Ngọc đứng cạnh kẻ họ bỗng kêu lên:

- Bạch lão bá nói thật chứ? Tuyệt kỹ Xuyên Cường nếu luyện đủ thập thành vẫn có cơ may cùng sở học Kỳ Lân đối đầu bất luận gặp phải cao thủ luyện đủ Thập Tam Chiêu Thất Tình Lục Dục ư?

Thoạt nghe Châu Sách liền chấn động, vội bật cười thật to:

- Thật tiếc cho lão hiện nay chỉ có một mình. Vậy hệ quả sẽ như thế nào nếu ngay lúc này phía đối thủ của lão chột có thêm Châu Sách này tiếp tay? Lão nghĩ sao? Ha ha...

Chột lão tự bật lùi xa nửa đoạn giữa mặt cười ngất, thái độ cực kỳ ngạo mạn:

- Thật đáng khen cho tiểu tử một lần nữa lại khiến lão phu sa kế. Ha ha... nhưng ngươi vừa nói gì? Muốn liên thủ ư? Sao bảo mình ngươi cũng đủ đối phó và kết liễu lão phu dễ như trở bàn tay? Hóa ra tất cả đều là bịa đặt. Và lão phu lấy làm thú vị là lần đầu bị một tiểu tử miệng còn hôi sữa như ngươi lừa một phen khốn khổ. Ha ha...

Châu Sách càng thất sắc, vội kêu Đường Kim Phụng và Công Tôn Phù Vân:

- Nhị vị mau lui lại. Nhanh!

Họ mơ hồ. Dù vậy, với cung cách kêu quá khẩn trương của Châu Sách kể là lần đầu họ nghe được, Công Tôn Phù Vân và Đường Kim Phụng lo ngay

ngáy vội lui ngay.

Chợt lão Đại Trạng Nguyên đột nhiên ngưng cười, sắc diện cũng đành lạnh lại, mắt toát tử quang, xạ nhìn Châu Sách:

- Tuyệt kỹ Xuyên Cương phá đá hủy vàng, do Nhị Khuyên là loại thiết luyện chỉ có ở vùng Tái Bắc xa xôi. Người tự phụ có tấm thân bất hủy diệt, lão phu rất muốn thử.

Người nghĩ sao?

Đến giờ Kiều Thái Ngọc mới biết đã lỡ lời, vừa lo vừa sợ, chỉ biết lăm lét nhìn Đường Lệ Hoa, Bạch Quan Vịnh, sau đó chuyển qua nhìn Châu Sách.

Nhưng với cục diện đã sức nức mùi tử khí này, quả thật chẳng ai quan tâm đến nỗi lo hoàn toàn không hề giúp ích gì của Kiều Thái Ngọc.

Và thật vậy, bất chợt lão vẩy xạ một vòng nguyệt khuyết cũng tạo nên ánh chớp đen nhưng là lớn hơn vòng nguyệt khuyết lúc nãy:

- Người ắt chưa có cơ hội mục kích tuyệt kỹ thượng thừa Xuyên Cương môn? Vậy xem đây.

Viu...

Lão đã xuất phát vòng Nhật khuyết với thủ pháp hoàn toàn khác với vòng Nguyệt khuyết lúc nãy. Là thay vì được phát xạ cực nhanh, tạo ra một tia chớp lóe thần tốc thì lần này ánh chớp tạo ra từng vòng Nhật khuyết đen tuyền dù cũng nhanh nhưng lại di chuyển theo những đường vòng tuyệt vô khả đoán biết đâu là đối tượng bị ánh đen nhắm chọn.

Viu...

Dù vậy, do tâm cơ chợt máy động, Châu Sách vùng kêu thất thanh:

- Lão muốn cho ta cơ hội mục kích, nghĩa là lần này đối tượng chưa phải là ta. Vậy thì đúng rồi, Kim Phụng tiểu thư mau chạy đi, dịch chuyển thật nhanh vào. Vì ngoài tại hạ hiện nay chỉ có tiểu thư là đã luyện được tấm thân bất hủy diệt. Chạy!

Hồn phi phách tán, Đường Kim Phụng lập tức dịch chuyển, cũng hờm sẵn chân nguyên nội lực hầu đề phòng nếu vẫn bị ánh chớp đen bám theo truy đuổi thì chẳng đại gì mà không phát chiêu tự cứu.

Vút!

Lão bật cười:

- Gã đã đoán đúng và Đường Kim Phụng người dùng hòng chạy thoát.
Ha ha...

Ánh chớp đen như vật linh thông, vẫn bám theo từng sự chuyển dịch dù nhỏ của Đường Kim Phụng như một âm hồn bất tán.

Viu...

Đường Lệ Hoa tột cùng hoảng hốt, chợt hô hoán kêu gọi:

- Tuyệt kỹ Xuyên Cương được điều động nhờ vào chân khí. Mau xuất thủ tấn công, chỉ cần lão phân thần là cách duy nhất giải cứu Kim Phụng.
Mau lên!

Công Tôn Phù Vân là người đầu tiên đáp ứng:

- Lão chớ đắc ý vội. Đờ!

Ào...

Bạch Quan Vịnh, Kiều Thái Ngọc cùng Đường Lệ Hoa tiếp theo ngay:

- Xem chường!

- Đờ chiêu!

- Không được hại mạng Phụng nhi!

Ào...

Vù...

Kết quả là lão vẫn cười:

- Ải quan cuối cùng của tuyệt kỹ Xuyên Cương là gì, bọn người quên rồi sao? Không may cho bọn người là lão phu đã qua quan ải đó, đã đặc luyện cảnh giới Địa Phương Thiên Viên (đất vuông trời tròn). Vậy đừng mong lão phu phân thần. Nếu cần bằng chứng, phần của bốn người bọn người đây.
Đờ! Ha ha...

Ào...

Vù...

Ngờ đâu đúng vào lúc lão không thể không xuất thủ đối phó với bốn người Đường Lệ Hoa bất ngờ hợp lại thì bất thần từ đâu đó giữa thình không bật vang lên một tiếng chạm chát chúa.

Coong...

Cùng lúc đó là tiếng Châu Sách cười ngạo nghễ:

- Ất lão biết Châu Sách ta cũng một thời gian từng bế quan khổ luyện tuyệt kỹ Xuyên Cương? Thật thâm tạ vì nhờ lão ta lần đầu được thu thập đủ Nhật Nguyệt nhị khuyên. Ha ha...

Lão phát tác dữ dội, thoát tiên là một loạt chấn kinh làm bốn người Đường Lệ Hoa cùng bị chấn dội tán loạn.

Ầm!

Hự!...

Tiếp ngay sau đó, do phát hiện lão toan phát tác cơn thịnh nộ lôi đình bằng cách chực xuất một chiêu tối hậu, tiên hạ thủ nhóm Đường Lệ Hoa, Châu Sách vội vận lực quát vang:

- Đủ rồi. Vì đã đến lúc lão cần mục kích tuyệt học Xuyên Cương do ta xuất thủ. Đờ!

Lão giật mình lùi bắn bắn người về ngay và càng bàng hoàng đến ngưỡng ngừng cuồng nộ khi phát hiện Châu Sách không những không hề thi triển để ném Nhật Nguyệt nhị khuyên mà còn ung dung nở một nụ cười mai mỉa lúc tự tiến về phía lão:

- Lão lại bị lừa. Nhưng lần này ta cho lão cơ hội báo phục và dĩ nhiên từ sinh mạng đến cả Nhật Nguyệt nhị khuyên đang do ta thu giữ sẽ thuộc về lão nếu lão đủ bản lĩnh kết liễu ta. Nào, mau lại đây. Nhưng xin nhắc lão nhớ, nhất là về tuyệt kỹ sở trường của Võ Lâm thập nhất hung. Nhìn đây, mảnh da dê này do Nhị Hung ủy thác lại cho ta, có ghi rõ cách luyện Thập Hoàn Chuyển công phu. Không tin, lão cứ tiếp nhận và nhìn thử xem.

Và bằng thủ pháp quái kỳ, Châu Sách chọt vẩy xạ ném về phía lão một mảnh da dê. Tuy nhiên lại khiến mảnh da dê tuy bình lặng bay nhưng cứ luôn chao đảo nhấp nhô lúc tự nâng lên cao lúc thì trầm trầm hạ xuống.

Viu...

Lão đã hoàn toàn trấn định, cũng điểm một nụ cười khinh thị đồng thời tự vẩy tay hất đáp lại động thái đang có của Châu Sách một làn nhu kinh cực nhẹ tương tự.

- Lúc người đối đầu hợp bát chiêu thức, chẳng phải bọn lão phu đã mục kích công phu Thập Hoàn Chuyển rồi sao? Thật chẳng đáng để lão phu bận tâm, có chăng chỉ nên hủy bỏ là hay nhất. Hừ!

Viu...

Hai làn nhu kinh dù không phát tiếng động thì lúc cùng chạm nhẹ vào chung một đối tượng là mảnh da dề lại đột ngột làm cho mảnh da dề như gặp một cơn giăng xé mảnh liệt để rồi tự hủy thành bụi tro tan biến dần vào hư không.

Châu Sách vẫn giữ nguyên nụ cười mai mỉa:

- Nếu vậy lão sẽ mãi hối hận. Vì sao có biết không? Vì khác hẳn với lần trước nếu ta chỉ sở hữu hai kỳ chiêu do nhị lão tăng đạo truyền cùng hai kỳ chiêu nữa của Đinh Tam Liễu Tiên Tử thì hiện lúc này ta tạm hài lòng vì đã sở hữu đủ thập chiêu: một của Nhất Quỷ, một của Tiêu Dao Tiên Tử, một của Kim Hồ Điệp Tiên Tử cộng với hai của Côn Luân - Nga My và gần đây nhất là thêm một chiêu nữa tự lĩnh hội từ mụ mạo nhận Kim Hồ Điệp Tiên Tử. Thập chiêu này nếu được vận dụng với Thập Hoàn Chuyển công phu của Võ Lâm thập nhất hung thì lão sẽ như thế nào sau khi buộc phải đối phó với với mười kích liên tiếp cực nhanh và đều có đầy đủ uy lực như nhau? Thật tiếc cho lão đã nở lòng khước từ hảo ý của ta. Ha... ha... tiếc thật... Ha... ha...

Lão quyết không để Châu Sách lừa lần nữa qua thần thái vẫn khinh khinh cười:

- Khẩu thuyết vô bằng. Đồng thời lão phu thừa biết đây cũng là thủ đoạn dục cầm dục phóng của nhà ngươi. Và kỳ thực tận tâm ngươi lúc này đang phập phồng lo sợ, vì ngoài tấm thân tạm cho là bất hủy diệt thì kỳ dư về mọi tuyệt kỳ công phu khác ngươi đều kém lão phu, kể cả chân nguyên nội lực cũng vậy. Có đúng chằng?

Châu Sách vẫn dần dần tiến về phía lão:

- Nếu nói về thủ đoạn sao lão không nghĩ đây là thủ đoạn ta dần làm tăng tính cao ngạo để lão phải chủ quan đề phòng? Lão lầm rồi. Thế nên đây là lần thứ nhất ta khuyên lão hãy nên tận dụng mọi thứ sở học từng có cho lần chạm chiêu duy nhất này. Nếu không, ha ha..., e ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ đầu của lão. Thôi nào, hãy cẩn trọng nào, vì ta sắp xuất phát đủ mười kích cho mười kỳ chiêu Thất Tình Lục Dục bằng công phu Thập Hoàn Chuyển, chú ý là báo cừu cho Võ Lâm thập nhất hung. Ha ha...

Thái độ quá ung dung của Châu Sách lần này, hiện vẫn đang tiến dần đến và chỉ còn cách lão độ một hai trượng, khiến lão không thể không tin vào lời Châu Sách vừa bảo. Thế là lão dần ngưng đọng sắc thần, vận khởi tột đỉnh chân nguyên, khiến gân cốt toàn thân dù muốn dù không cũng tự chuyển kêu răng rắc:

- Được. Lão phu thừa nhận suốt bốn mươi năm qua tiểu tử ngươi là kẻ duy nhất không những có tâm cơ thủ đoạn thật cao minh mà còn là đối thủ duy nhất đáng gờm của lão phu. Nhưng một rùng không thể cùng có nhị hổ, khắp võ lâm không được có cùng lúc hai đại cao thủ dùng chung danh hiệu đệ nhất võ công. Thật hy vọng đây thật sự là lần chạm trán duy nhất cũng là cuối cùng giữa lão phu và ngươi. Hãy ra tay đi.

Châu Sách cũng đến lúc dừng chân, giữ khoảng cách với lão Đại Trạng Nguyên vừa đúng một trượng và bắt đầu vận khởi toàn thân chân lực:

- Tôn giá nói không sai. Tại hạ cũng mong đây là lần duy nhất chạm trán thật sự. Vậy thì Quá Vũ Môn Châu Sách tại hạ xin trình trọng thỉnh giáo phương danh.

Lão thoáng nhượng một bên mày:

- Quá Vũ Môn?

Châu Sách nhẹ gật đầu:

- Tại hạ nếu không nhờ Tử Vực tuyền thì cũng như Tuyết Ngư không thể nào trở thành loài linh vật Tử Hoa. Thế nên đây là lần đầu tiên tại hạ xin mạo muội chọn và xưng danh ngoại hiệu là Quá Vũ Môn.

Lão cười gượng:

- Còn lão phu Đại Trạng Nguyên Khâu Chính, cũng là lần đầu tiên dùng và xưng danh tính thật. Ngươi quả may mắn vượt Tử Vực tuyền là điều xưa nay chưa hề có, như vậy mới đáng là đối thủ của lão phu.

Châu Sách lại nhẹ gật đầu:

- Tính danh của nhau vậy là đều tỏ tường. Đa tạ đã quá khen. Và bây giờ tại hạ xin được lãnh giáo cao chiêu tuyệt học của Khâu Chính tôn giá.

Lão hít vào một hơi thanh khí:

- Lão cũng xin lĩnh giáo công phu Thập Hoàn Chuyển thập chiêu của Châu Sách Quá Vũ Môn ngươi.

Châu Sách mỉm cười:

- Ý muốn nhượng tại hạ tiến chiêu đoạt tiên ư? Vậy tôn giá liệu có cơ hội? Chi bằng hãy cùng xuất thủ thì hơn. Nào!

Lão động nộ bật quát ngay:

- Như vậy càng tốt. Đỡ!

Ào...

Lão tận lực lao đến, tận lực xuất kinh khiến cả chiêu ảnh và người như hòa làm một, nhanh như thể chẳng còn gì nhanh hơn.

Châu Sách cũng lập tức lắt người di hình hoán vị thật nhanh:

- Hảo công phu. Nhưng đến lượt tại hạ đây. Nhất định phải đủ mười kích. Khai, khai, khai...

Ào...

Vù...

Lão cũng tinh thông Kỳ Lân bộ, đạt cảnh giới tột cùng ảo diệu đâu kém gì Châu Sách, thế nên lão cũng thần tốc và ung dung di hình hoán vị.

Vút!

Nhưng mười kích của Châu Sách đâu đã hết.

- Khai, khai, khai...

Ào...

Vù...

Lão bắt đầu cảm nhận có áp lực, do phát giác Châu Sách vì cũng vận dụng Kỳ Lân bộ nên luôn bám sát lão như bóng với hình.

Vút!

Vút!

Châu Sách đã xuất phát sáu kích, còn bốn:

- Khai, khai, khai...

Ào...

Vù.

Lão không thể thoát mãi, đành xuất lực quyết cùng Châu Sách chạm chiêu:

- Hảo! Đỡ này!

Vù.

Ầm!

Lão khựng lại.

Châu Sách dù lão đảo thì vẫn còn một kích cuối cùng không thể không phát chiêu một khi đã dốc toàn lực vào công phu Thập Hoàn Chuyển bao gồm đủ mười kích:

- Trúng!

Lão chấp chới quyết lùi nhưng không hoàn toàn toại nguyện:

- Đờ!

Ầm!

Do lão xuất thủ nhằm phải lúc chẳng kịp đổi hơi vận khởi lại chân lực nên chỉ là sự khiên cưỡng, không một mảy may cơ hội cầu thắng:

- Hự!

Công Tôn Phù Vân, Đường Kim Phụng và Kiều Thái Ngọc cùng kinh tâm chạy đến với Châu Sách:

- Người sao rồi?

- Châu huynh!

- Châu Sách người...

Kể cả Đường Lệ Hoa cùng Bạch Quan Vịnh cũng vội tiến lại và ngao ngán thở dài:

- Gã đã có Thần Y bên cạnh, ắt sẽ không sao.

- Chỉ tiếc đã để lão thoát mất rồi. A...

Châu Sách nhờ thổ huyết nên chân nguyên dần trầm ổn cũng thất vọng thở dài:

- Chưởng môn và tiểu thư sao vậy? Lẽ ra nên hiểu ý tại hạ và đừng để lão thoát mới phải. Còn đã để thế này thì, a...

Công Tôn Phù Vân bối rối chống chế:

- Ta chỉ lo cho gã tiểu quý người. Đâu còn tâm trạng để đoán hay hiểu ý người thế nào?

Đường Kim Phụng cũng vậy:

- Ta chỉ cần người toàn mạng. Vì muốn báo thù cho Đường gia, ta nghĩ không thể không có người. Chẳng đúng sao, Châu đệ đệ?

Đường Lệ Hoa kinh ngạc:

- Đệ đệ? Là thế nào đây, Phụng nhi?

Châu Sách cười gượng, vội nhìn lão Bạch Quan Vịnh vẫn đang lo ngại đôi nhìn Châu Sách:

- Bạch tiên bối đang có nhận định thế nào? Nếu vẫn còn lo vẫn bối có thể bị nội thương nghiêm trọng sao không tiến hành chuẩn đoán, thậm chí cũng chẳng thi thổ diệu thủ dò xét khắp các kinh mạch cho vẫn bối?

Lão Bạch cũng cười gượng và lắc đầu:

- Ai bảo lão phu chưa kịp xem qua các kinh mạch của người? Trái lại, vì đã thi thổ diệu thủ nên mới khiến lão phu ngỡ ngàng như thế này.

Kiều Thái Ngọc hoang mang lo sợ:

- Nghiêm trọng lắm ư, Bạch lão bá?

Công Tôn Phù Vân thì hoang mang vì một nguyên do khác:

- Xem gã vẫn rất ổn. Không lẽ diệu thủ của lão tiên bối lần này kém linh nghiệm?

Lão Bạch lại lắc đầu:

- Gã tuy là có ổn nhưng đây là nói về khắp các kinh mạch và chân nguyên nội lực hầu như chưa có dấu hiệu tổn hại. Tuy nhiên, điều làm lão phu ngỡ ngàng và có phần lo là về đường lối sở học hoàn toàn khác thường của gã.

Đường Lệ Hoa lo lắng:

- Khác thường như thế nào?

Lão Bạch đáp:

- Hãy bảo gã tự vận khởi lại chân nguyên, ắt chỉ lần này nữa gã khắc tự minh bạch.

Đường Kim Phụng sợ hãi, vội bảo Châu Sách:

- Đệ đệ đã luyện theo đường lối sở học gì? Nội thể lúc này có cảm nhận ra sao?

Hãy mau tự vận khởi chân lực xem.

Ngờ đâu Châu Sách chỉ đột ngột phì cười:

- Ngỡ thế nào, còn nếu chỉ vì đường lối sở học thì không thể trách Bạch tiên bối phải lần đầu hoang mang, ngỡ ngàng. Yên tâm đi. Tại hạ cũng tự phát hiện các chỉ dấu khác thường kể từ sau khi được nhị lão tăng đạo trút

truyền chân lực. Thật lạ là dù tiếp đó tại hạ tuy cũng đã kịp trút trả một phần chân nguyên cho cả nhị lão, số còn lại ngỡ phải tự tan biến nhưng ngờ đâu chúng vẫn tồn tại, rồi dần trở nên xung khắc với chân nguyên nội lực vốn có sẵn của tại hạ. Hãn Kim Phụng tiểu thư còn nhớ đã kịp cứu mạng tại hạ trong tình cảnh nào? Do nội lực tự xung khắc khiến tại hạ hễ càng miễn cưỡng vận dụng thì càng đi đến chỗ cạn kiệt hầu như toàn bộ chân nguyên. Nhưng cũng may là nhờ có quãng thời gian hơn mười ngày lưu ngụ cạnh tiểu thư, tại hạ có cơ hội ngày ngày tọa công tham thiền, dần thấu triệt và đã có cách dù không thể hóa giải hai luồng nội lực ngoại lai nhưng để tránh cảnh tái diễn xung khắc thì dễ dàng, đồng thời đến lúc cần thì vẫn có thể hợp cả ba làm một. Tóm lại, ở nội thể của tại hạ gần đây vẫn có cảnh ba nguồn nội lực hữu biệt chung sống an hòa. Hiển nhiên vẫn mãi là vô hại. Hà hà...

Lão Bạch vẫn cứ chép miệng lắc đầu:

- Luận về việc này, do công phu vẫn còn kém nên lão phu bất khả tư nghị. Chỉ khuyên người hãy thử mừng tượng xem, nếu có ngày người bị nội thương thật sự, tính mạng thì thập tử nhất sinh, vạn nhất hai luồng nội lực ngoại lai nhân cơ hội ấy lại phát tác và xung khắc thì hậu quả sẽ như thế nào? Theo lão phu, người nên trút bỏ càng sớm càng tốt. Đừng vì lợi trước mắt biết đâu sẽ chuốc họa sao này.

Đường Kim Phụng càng nghe càng sợ thay Châu Sách:

- Bạch lão tiên bối nói rất phải. Châu đệ đệ nên...

Châu Sách chột nhìn Đường Kim Phụng:

- Hãy giải thích xem, vì sao tiểu thư gọi tại hạ là đệ đệ?

Đường Kim Phụng hít vào một hơi, đoạn chỉnh dung và nghiêm giọng giải thích:

- Ta quả quyết như vậy vì ba nguyên do. Thứ nhất, cả ta và Phi Thạch cùng biết kế thất của gia phụ là Châu thị và cũng từng sinh hạ cho Đường gia một nam hài sau đó được gia phụ đặt tính danh là Châu Sách.

Đường Lệ Hoa gật đầu:

- Sự việc Đường Như Sơn bào huynh lập Châu thị làm kế thất, ta biết. Bởi đó cũng là nguyên nhân khiến ta thêm giận bào huynh.

Đường Kim Phụng nêu tiếp:

- Nguyên do thứ hai, gia phụ cùng mẫu thân ta khi phát hiện Kỳ Lân bảo điển cũng đắc thủ đúng hai mảnh Lân Y giáp. Một do ta từng lưu giữ và một còn lại thì đã do gia phụ yêu vì tặng cho nhị kế thất Châu thị. Và sau này, gần đây thôi, nếu không có đệ đệ biết cách và giúp ta nhuộm huyết giáp y, là điều duy nhất tối quan trọng để hy vọng có được tấm thân đao thương bất phạm thì ta chẳng bao giờ cùng đệ đệ trở thành hai nhân vật duy nhất đã đạt được điều xưa nay hiếm này? Càng chứng tỏ đệ chính là cốt nhục Đường gia với mảnh Lân Y giáp thứ hai từng do mẫu thân đệ sở hữu.

Đường Lệ Hoa lại gật đầu:

- Hóa ra Lân Y giáp không chỉ là vật có thật mà còn có những hữu dụng bất phạm theo cung cách cũng bất phạm. Vậy thì Châu Sách người chính là...

Châu Sách cười cười và xua tay:

- Xin đừng vội gì cả. Hãy chờ xem thêm nguyên do nào nữa tiếp theo Đường tiểu thư sắp nói.

Đường Kim Phụng cau mày:

- Đệ sao mãi khước từ lai lịch kể như hai năm rở mười mười? Còn nguyên do thứ ba cũng là cuối cùng thì thế này, nếu không cùng ta chung quan hệ huyết thống thì cứ sao đệ luôn xuất hiện đúng lúc để luôn mạo hiểm cứu mạng Kim Phụng ta, bất kể sinh mạng bản thân đệ có thể chẳng còn?

Châu Sách lại cười cười:

- Tiểu thư đã hỏi thì tại hạ xin đáp. Cũng may là có Công Tôn chương môn ở đây, phải chăng tại hạ luôn nêu chủ trương cần hợp nhất Tam tiên Nhất quý để đối phó Đại Trạng Nguyên? Vì vậy, hà... hà..., tại hạ cũng từng liều lĩnh tương tự, một lần để cứu mạng Thượng Quan Tuyết Hà và nội tổ mẫu của nàng là Đinh Tam Liễu Tiên Tử, lần khác là để giải nguy cho Công Tôn chương môn và mục ngoại tổ mạo nhận? Chứng tỏ tại hạ hành sự không vì thiện cảm hoặc tư tình, chỉ là tư lợi thôi. Hà... hà...

Qua thái độ tỏ vẻ thừa nhận và tán đồng của Công Tôn Phù Vân, Đường Kim Phụng hoang mang hỏi:

- Vậy còn Lâm Y giáp, vật duy nhất để muốn đắc luyện tẩm thân bất hủ diệt?

Châu Sách đáp:

- Hãy hỏi Đường Phi Thạch. Vì như tại hạ từng nhớ và từng kể, Phi Thạch đã dùng thủ đoạn vừa quyết kết liễu tại hạ vừa mượn tẩm thân của tại hạ để thi kế kim thiên thoát xác. Rất có thể lúc tráo đổi y phục cho tại hạ, Phi Thạch vì không biết nên cũng để luôn Lâm Y giáp trong người tại hạ. Có Công Tôn chưởng môn ở đây, cũng chính là Hà Khưu Bích từng khoát hóa thân một lão bà xấu xí sai khiến Võ Lâm thập nhất hung, thử hỏi xem lúc phát hiện tại hạ lần đầu, y phục của tại hạ là thế nào.

Công Tôn Phù Vân gật đầu:

- Gã lúc đó mặc y phục như một công tử thiếu gia, khiến ta lầm, đành tin gã là Đường Phi Thạch.

Thất vọng, Đường Kim Phụng miễn cưỡng hỏi tiếp:

- Còn tính danh của người?

Đường Lệ Hoa xua tay và thở dài:

- Tên trùng tên, họ trùng họ, đâu phải điều xưa nay hiếm. Thiết nghĩ Phụng nhi đừng hỏi nữa, càng đừng miễn cưỡng gã. Bởi bản thân ta cũng từng oán giận phụ thân người, huống hồ nếu là gã thì ta càng hận đến chừng nào khi bản thân từ thuở ấu nhi đã bị phụ thân khước từ, kể cả tính danh lẫn thân phận đều nói lên sự vô thừa nhận.

Đối lại là Phụng nhi há lẽ không oán hận sao?

Nhưng bất luận Đường Lệ Hoa nói thế nào Châu Sách cũng không thay đổi sắc diện lẫn thái độ. Có chăng, Châu Sách đã bất chợt quay qua Công Tôn Phù Vân và thốt một lời ngỡ như vô thưởng vô phạt:

- Chưởng môn nghĩ sao, có thật lão Đại Trạng Nguyên đã sở hữu thập nhị chiêu Thất Tình Lục Dục?

Nhưng Công Tôn Phù Vân vẫn thừa hiểu Châu Sách đang ám chỉ điều gì:

- Thất đại phái đều có người bị lão Đại Trọng Nguyên lung lạc thu phục, đúng vào điều người tuy không mong chờ nhưng vẫn xảy ra. Vậy người định đối phó thế nào?

- Như đã từng nói, tại hạ luôn ân oán phân minh hay nói đúng hơn là có tính rất xấu khó thể thay đổi là quyết chẳng bao giờ dung tha hoặc bỏ qua cho bất luận ai từng dám mạo phạm tại hạ. Hắc Minh hội, đồng Hội chủ gồm những tám nhân vật, bất luận họ là ai, xuất xứ môn phái thế nào, tại hạ vẫn quyết đối phó. Như vậy, giá như có lỡ mạo phạm người của quý phái Côn Luân, buộc phải đắc tội, thật không hiểu riêng bản thân Chương môn có cảm thông cho Quá Vũ Môn Châu Sách này chẳng?

Kiều Thái Ngọc khẽ reo:

- Bọn họ tuy những tám nhưng một khi Châu huynh đã có đủ Nhị Khuyên, lại vừa bộc lộ cũng đã am tường tuyệt kỹ Xuyên Cương thượng thừa, hiển nhiên chẳng hề khó nếu đã quyết cùng bọn họ đối đầu.

Quay nhìn nàng, Châu Sách cười độ lượng:

- Đừng bàn đến chuyện đó vội. Trái lại sao không chờ nghe chủ trương của Công Tôn chương môn như thế nào?

Công Tôn Phù Vân nhẹ thở ra:

- Nếu người không đối phó, cứ cho là vì tư thù, thì thiết nghĩ hành vi của Hắc Minh hội là không thể tha thứ. Thất đại phái một khi minh bạch, nhất định cũng đối phó, chí ít là để tự thanh lý môn hộ. Tóm lại, ta không có gì phản đối.

Châu Sách gật đầu:

- Nếu vậy, chúng ta sẽ cùng đến Võ Đang, sẽ bắt đầu từ đó.

Đoạn Châu Sách tự lấy ra đủ hai vòng Nhật Nguyệt nhị khuyên, trao cho Đường Lệ Hoa:

- Kỳ thực tại hạ chỉ lừa và dọa lão Đại Trọng Nguyên. Nhưng sở dĩ may có cơ hội thay quý môn thu thập đủ Nhị Khuyên chỉ là vì lão dù có thể phân thần, nhờ qua cảnh giới gì đó gọi là Thiên Viên Địa Phương, thì lão lại quên rằng, cũng có thể là chưa biết, tại hạ có bản lĩnh nhất là về nội lực, quyết không kém lão. Thế nên, với nội lực của lão buộc phải phân khai, vừa đối phó chư vị vừa tiếp tục điều động Nhật khuyên, hiển nhiên đâu thể

giữ mãi Nhật khuyên một khi bị tại hạ dốc toàn lực dùng Nguyệt khuyên cản phá. Nhân đây xin cho tại hạ giao hoàn đủ cả hai. Ý tại hạ muốn nói, muốn lập lại lời từng hứa trước kia, là dù một công phu dù nhỏ của quý môn quả thật tại hạ chưa hề tái khởi luyện. Mong tiền bối hãy tiếp nhận thu hồi.

Đường Lệ Hoa dù nhận vẫn thập phần bối rối:

- Người vẫn phiền với cách cư xử của ta trước đây? Nhưng nếu lúc này ta thay đổi, quyết rút lại lời từng nói thì...

Châu Sách vội xua tay ngăn lại:

- Xin đừng nghĩ sai về tại hạ. Trái lại, ân cứu mang tại hạ suốt hai năm, tận lúc này tại hạ vẫn cảm kích quý môn muôn phần. Duy có điều, với bản lãnh của tại hạ lúc này, nếu phải hủy hết đi để tái khởi luyện theo sở học quý môn thì quả thật tại hạ chẳng đủ đờm lực thực hiện.

Và để không nghe Đường Lệ Hoa nói gì nữa, Châu Sách vội quay qua tỏ bày cùng Đường Kim Phụng:

- Sở học Đường gia hiển nhiên vẫn vô can với tại hạ, tiểu thư thừa nhận chẳng? Riêng về tuyệt kỹ Kỳ Lân, nếu tại hạ từng may mắn phát hiện ẩn giấu ngay tại Đường gia trang thì cũng chính tại hạ đã sớm quy hoàn. Còn vì sao dám luyện thì nguyên nhân cũng rất dễ hiểu, do vốn đó không là sở học tổ truyền của riêng Đường gia. Minh bạch cả chứ? Vậy chúng ta đi, nếu chư vị vẫn quan tâm Đường Phi Thạch vừa can hệ Đường gia vừa đang hành sự với danh nghĩa Môn chủ Xuyên Cương môn. Đi nào!

Cứ theo cách Châu Sách đã lần lượt bày tỏ thì kể cả Công Tôn Phù Vân cũng không thể không cùng đến Võ Đang, huống hồ nhóm người Đường Lệ Hoa bốn người đều có trách nhiệm liên đới với mọi hành tung lẫn hành sự của Đường Phi Thạch lúc này.

Tuy vậy, ai trong họ cũng đều đi với tâm trạng nặng nề. Bởi Châu Sách cũng đã tỏ bày minh bạch. Châu Sách là Châu Sách, họ là họ, quyết chẳng nhận dù một mảy may can hệ với nhau. Và dường như cũng chẳng ai quan tâm đến hai nhân vật đang ngượng ngùng lẻo đẹo đi phía sau họ. Đó là Mạc lão nông và Trường Đoản tiên sinh dù là môn hạ Xuyên Cương môn nhưng đã có lỗi là nhận lầm một đại ác ma thành Môn chủ của họ.

KỶ LÂN BẢO ĐIỂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Nhị Phái Hàng Đầu Sinh Biến Cố - Cảnh Báo Bất Lợi Thập Tam Chiêu

Như không nén được nữa, lúc ngọn Tung Sơn mặt phía Nam đã thấp thoáng hiện xa xa, Công Tôn Phù Vân chợt hỏi Châu Sách:

- Người tỏ ra ngày càng nôn nao lo lắng. Điều gì vậy? Vì một tiểu quý như người, tâm cơ thủ đoạn có thừa, đây là lần đầu ta mới phát hiện người như thế này?

Đường Kim Phụng cũng góp chuyện:

- Ai trong chúng ta như cũng đều có tâm sự. Và sẽ là kỳ lạ nếu trong đó cũng có Châu Sách người. Hay người đang lo Hắc Minh hội tám đồng Hội chủ thế nào cũng xuất hiện, một là diệt khẩu chúng ta, hai là loại trừ người đã lộ rõ ràng từ lâu là tử đối đầu thật sự đáng gờm của họ?

Đường Lệ Hoa chép miệng lắc đầu:

- Nếu họ thật sự xuất hiện vì đã biết chúng ta đang tiến đến Nam Tung Sơn thì hậu quả không cần đoán cũng biết sẽ tột cùng nguy hiểm cho tất cả chúng ta. Tuy nhiên, ta vẫn tin Châu Sách đoán đúng, lão Đại Trạng Nguyên vì đã tiến hành âm mưu tá đao sát nhân thâm độc, huống hồ chưa đầy nửa dặm nữa là chúng ta cũng đến nơi, yên tâm đi, chuyện bọn họ, tám đồng Hội chủ, sắp sửa xuất hiện là điều không thể có.

Bạch Quan Vịnh gật đầu:

- Hành vi cùng mưu toan của họ đã ngày càng lộ rõ, nếu có thể giết chúng ta để diệt khẩu, hầu chân tướng của họ chậm bị cáo giác thì nhất định họ sẽ phải tìm mọi cách tiến hành. Nhưng tiếc thay, nơi này không chỉ gần Võ Đang mà còn cách Thiếu Lâm tự cũng chẳng xa lắm, cơ hội để họ sát nhân diệt khẩu thật sự đã không còn. Và điều này lão phu tin gã Châu Sách cũng tự thừa đoán biết. Vậy người lo lắng điều gì?

Châu Sách chột liếc Kiều Thái Ngọc:

- Bản thân tại hạ quả thật đang có nhiều điều cứ bắt phải lo sợ, trong đó cũng phần nào bị tác động bởi vẻ ưu tư, luôn trầm mặc của Kiều Thái Ngọc. Ngọc muội đang lo lắng điều gì vậy?

Vì thế bỗng dưng bị nhiều người cùng chú mục nhìn, Kiều Thái Ngọc ngượng ngùng bối rối, liếc nhìn từng người và dần đọ mắt khi dừng mục quang ở Châu Sách:

- Châu Sách huynh không tự đoán biết sao? Muội cũng đang lo nhiều việc về bước tiền đồ mai hậu của bốn môn Xuyên Cương chẳng hạn. Và thật sự muội cũng chẳng biết rốt cục bản thân đang lo lắng điều gì.

Châu Sách thở dài:

- Nhân vô thập toàn, nào phải bất luận mọi dự định sẽ đều xảy ra theo ý muốn cho dù tất cả được tại hạ cân nhắc và suy tính hết mọi nhẽ thiệt hơn. Nhân định thắng thiên, đó là điều đang làm tại hạ lo lắng hơn bao giờ hết. A..., tuy nhiên, thật mong lời nhận định của Bạch tiên bối là đúng, cũng cầu cho họ chẳng còn cơ hội nào nữa. Vì nếu đúng lúc này họ xuất hiện thì quả thật tất cả chúng ta đây e...

Chột có tiếng Đường Kim Phụng khẽ kêu:

- Chao ôi, nhìn kìa. Lẽ nào điều Châu Sách đang lo sợ đã thật sự xảy ra?

Mọi người cùng nhìn và không thể không kinh tâm táng đờm khi phát hiện phía trước mặt họ ở xa xa đang dần xuất hiện nhiều nhân vật.

Nhưng may thay, Công Tôn Phù Vân với tâm trạng nhẹ nhõm vội lên tiếng trấn an mọi người:

- Những cao thủ đang tiến đến một là đông nhân số, hơn hẳn tám, hai là đa phần đều khoác đạo bào, nhất định là các đạo sĩ phái Võ Đang, quả quyết vô can hệ với Hắc Minh hội.

Với bản lãnh cao minh hơn nên có mục lực tinh tường hơn, Châu Sách vừa gật đầu vừa nhoẻn cười vẻ nhẹ nhõm và hài lòng:

- Là Đường Phi Thạch đang bị môn nhân đệ tử phái Võ Đang truy đuổi. Thật mừng là có cả lão thái thái của Thượng Quan phủ gia đang tận lực đuổi theo Phi Thạch. Chân tướng sự việc vậy là đang rõ dần. Hà hà...

Đường Kim Phụng động tâm:

- Có vẻ người càng đặc ý hơn nếu Phi Thạch chạy không thoát? Là người vẫn hận Phi Thạch từng dùng thủ đoạn hạ lưu đê tiện, dù giết người bất thành thì vẫn khiến người quên toàn bộ dĩ vãng, hay người ngày càng quá quyết Phi Thạch không phải cốt nhục Đường gia?

Châu Sách quả nhiên đang thật sự cười hài lòng:

- Cả hai. Và cho dù Phi Thạch có là hậu nhân của Đường gia thì cũng vậy. Y vẫn phải đáng chết vì là bất hiếu tử có dự phần vào huyết án Đường gia.

Đường Kim Phụng chấn động:

- Nhưng nếu vì thâm tình cốt nhục, chung một huyết thống, vạn nhất ta đột ngột ra tay cứu giúp Đường Phi Thạch thì sao?

Châu Sách vẫn tươi cười:

- Tùy tiểu thư. Và nếu cần, Châu Sách này xin hứa quyết không can dự vào nội tình cần tự xử của Đường gia. Thật đấy. Hà hà...

Nhìn Đường Phi Thạch vì đang bị đuổi nên trở thành người dẫn đầu cả một đoàn người đang dần dần xuất hiện, Công Tôn Phù Vân chợt liếc nhìn Châu Sách:

- Ta không thấy có thêm thiếu gia công tử nào nữa, lẽ nào Thượng Quan Công, người đã nhờ đến phái Võ Đang báo tin, vì gặp bất trắc nên chưa thành sự? Vậy sao thấy người vẫn hơn hở?

Châu Sách toan đáp, chợt nghe Kiều Thái Ngọc đột ngột kêu:

- Ở phía Bắc cũng có một đoàn người xuất hiện. Nếu là Hắc Minh hội thì phen này nguy to, một trường tham chiến ắt phải xảy ra.

Mọi người liền dồn mục quan nhìn về phía Bắc và Kiều Thái Ngọc bị lão Bạch Quan Vịnh mắng:

- Thoạt nhìn qua cũng rõ đoàn người tiến đến từ phía Bắc đều là tăng nhân. Sao liễu đầu người hàm hồ, cho đó là bọn Hắc Minh hội? Hừ!

Châu Sách lại nhoẻn cười và nhẹ trách ngược lại lão Bạch:

- Dù là tăng nhân phái Thiếu Lâm thì cũng có ít nhất một nhân vật bị lão Đại Trạng Nguyên thu phục thao túng. Bạch tiên bối sao nữ trách oan Kiều Thái Ngọc cũng như bao người đây hầu như chưa thể biết đây sẽ là vị tăng nhân nào.

Sực nhớ lại, Đường Kim Phụng vội hỏi:

- Ở phái Thiếu Lâm, tăng nhân nào là đồng Hội chủ Hắc Minh hội?

Châu Sách vẫn cười hài lòng:

- Dưới địa đạo ngầm ở Đường gia, tiểu thư hẳn đã phát giác một vài tự dạng do lệnh tôn tuyệt bút lưu lại?

Đường Kim Phụng chấn động:

- Quả là có một dòng lưu tự: “Bờ vai hữu là lão tặc Không...”... Nhưng kể từ ấy đến nay ta dù nghĩ mãi vẫn chẳng phát hiện hoặc nhận ra nhân vật nào họ Không. Hóa ra chẳng phải tính danh mà là pháp danh. Và ở phái Thiếu Lâm hiện nay đệ tử có pháp danh ở hàng chữ Không đều là cao tăng, chỉ kém lão tăng Thiện Tâm trong nhị lão tăng đạo một bậc.

Công Tôn Phù Vân cũng giật mình:

- Có Không Vấn đại sư của phái Thiếu Lâm cho đến nay vẫn cử động bên phía cánh hữu thật khó khăn. Lẽ nào hung thủ tham dự huyết án Đường gia nên đêm đó đã bị Đường Như Sơn chấn vỡ vai hữu như câu lưu tự?

Lúc này Đường Phi Thạch đã chạy đến khá gần. Y phát hiện Đường Lê Hoa nên hốt hải kêu:

- Tiểu cô cô. Để báo phục Đường gia tiểu điệt vừa lần lượt kết liễu thêm hai gã công tử thiếu gia ba năm trước từng phục rượu tiểu điệt. Ngờ đâu lại bị mù già Thượng Quan thái thái ý thế Võ Đang quyết hại mạng tiểu điệt. Tiểu cô cô mau mau ra tay tiếp trợ.

Đuối ngay phía sau Đường Phi Thạch quả thật chính là lão thái thái Thượng Quan phủ gia động nộ quát:

- Thượng Quan phủ gia đã bị Xuyên Cường môn bọn người hủy diệt, nay còn mỗi Thượng Quan Công để nối dõi tông đường cũng bị tiểu tử người sát hại. Mỗi thù này không đội trời chung, kể cả tiểu cô cô của người cũng phải nạp mạng. Mau đứng lại!

Đường Lê Hoa, Đường Kim Phụng cùng thất sắc, vì thừa biết nếu phái Võ Đang được Thượng Quan phủ gia thỉnh cầu và một khi toàn phái này ưng thuận đứng ra chủ trì công đạo thì Đường gia phen này quả thật vô khả thoát.

Chỉ có Châu Sách vẫn thản nhiên, ung dung gọi lão thái thái:

- Cung hỉ lão thái thái vẫn an khang vô sự. Tại hạ là Châu Sách, hy vọng lão thái thái chưa quên. Và nếu vậy xin lão thái thái tạm đình thủ, cho tại hạ có đôi lời.

Nhưng diễn biến xảy ra quá nhanh, chỉ khi Đường Phi Thạch cùng nhóm sáu người Châu Sách bị đệ tử phái Võ Đang vây hãm thành một vòng khép kín và dày đặc thì lão thái thái mới phần nào thỏa nguyện vừa dừng lại vừa hất hàm hỏi Châu Sách:

- Lão thân bấy lâu nay dĩ nhiên không quên ân cứu tử của người. Nhưng với tình thế trước mắt, người nói đi, nếu thật sự không can hệ hoặc với Xuyên Cương môn hoặc với Đường gia thì mau mau tiến ra ngoài này. Còn nếu mọi nghi ngờ của lão thân trước kia về người là đúng thì như đã đến lúc người nên tỏ một lời minh bạch. Thế nào?

Châu Sách không đáp, chỉ nhìn xung quanh và chủ tâm lớn tiếng hỏi:

- Theo thỉnh cầu của tại hạ, Thượng Quan Công nhị thiếu gia ắt đã kịp đến và bầm báo tất cả. Đúng không?

Những cao thủ Võ Đang vội nhìn nhau nhưng chưa đạo trưởng nào kịp đáp lời thì chính Thượng Quan lão thái thái vẫn là người lên tiếng:

- Hóa ra Công nhi thoát mạng và vội vàng chạy đến hội diện cùng lão thân ngay tại Võ Đang là do Châu Sách người ra tay và điềm chỉ?

Châu Sách vẫn tỏ ra chỉ quan tâm đến các đạo trưởng Võ Đang:

- Tại hạ xin mạo muội hỏi lại, nhị thiếu gia Thượng Quan Công đã bầm báo như thế nào với quý phái hay chưa? Và nếu được, xin cho tại hạ có đôi lời cùng Thạch Quang đạo trưởng.

Từ phía ngoài vòng do các đạo trưởng phái Võ Đang thiết lập liên vang lên thanh âm giọng nói của đạo trưởng Thạch Quang đã cùng Châu Sách đôi ba lần gặp nhau và biết nhau tại Thượng Quan phủ gia:

- Chú ý Châu thiếu hiệp như thế nào, bản đạo đã hiểu. Nhưng nhân đây, liệu Châu thiếu hiệp có thể cho minh bạch đâu là nguyên do khiến Châu thiếu hiệp bảo nhị thiếu gia Thượng Quan Công đề tính tộ phái về hành tung đáng cho là nghi ngờ của tộ sư huynh Thạch Trí?

Châu Sách thở dài, dù vậy vẫn không giấu được một vẻ gì đó mãn nguyện:

- Có phải ý muốn nói lệnh sư huynh Thạch Trí hiện chẳng có mặt ở đây? Nếu vậy, liệu đạo trưởng tin chẳng, hay sẽ cho lời của tại hạ chỉ là phiến diện, rồi quyết chẳng lưu tâm?

Những đạo nhân Võ Đang phái đồng giật mình vì kinh ngạc, cũng cùng một nguyên nhân với tiếng kêu chột bật thốt lên của đạo trưởng Thạch Quang phát ra không tự chủ:

- Vô lượng thọ Phật, Châu thiếu hiệp chỉ mới đặt chân đến đây sao biết vừa cách đây không lâu tậ sư huynh Thạch Trí chẳng từ mà biệt đã tùy tiện ly khai tậ phái?

Cùng lúc này, khi các tăng nhân đến từ phía Bắc cũng lần lượt xuất hiện, chột một tiếng niệm Phật vang lên cũng tỏ ý kinh ngạc qua câu hỏi chỉ dành cho đạo trưởng Thạch Quang:

- Thạch Quang đạo huynh phải chẳng vừa nói lệnh sư huynh Thạch Trí đã ly khai sơn môn? A di đà Phật, bần tăng và nhiều huynh đệ cũng đang tìm sư đệ Không Vấn, vốn lâu nay là bằng hữu thâm giao cùng Thạch Trí lệnh sư huynh nên toan đến hỏi Thạch Quang đạo huynh xem hư thực thế nào?

Những tăng nhân phái Thiếu Lâm cùng xuất hiện có nhân số những mười tám người, là điều làm cho Thạch Quang đạo trưởng phải hỏi lại:

- Lệnh sư đệ Không Vấn cũng tự ý ly khai? Nhưng sao chư Phật huynh quý phái ai cũng lộ vẻ khẩn trương lo lắng? Huống hồ nếu muốn tìm để hỏi hà tất quý phái phải cùng đi nhiều như thế này. Vô lượng thọ Phật, có phải còn những ân tình gì nữa?

Một vị cao tăng tự tách khai nhóm tăng nhân và tiến lại gần:

- Quý phái đang xảy ra chuyện gì? Những thí chủ này thì sao đây?

Thượng Quan lão thái thái tự cất cao giọng lên tiếng:

- Phái Thiếu Lâm của Không Mục đại sư đến thật đúng lúc. Vậy đã nghe về Xuyên Cương môn bao giờ chưa? Còn nữa, đây là những cao thủ vì có can hệ với Đường gia nên gần đây cũng là hung thủ hủy diệt hầu hết các danh gia, trong đó hiển nhiên cũng có Thượng Quan bốn phủ gia của lão thân. Đại sư có thể thay Thiếu Lâm cùng Võ Đang đứng ra tác chủ, giúp lão thân có cơ hội đòi lại công đạo?

Châu Sách vùng cười vang:

- Không phải tại hạ đã nói cần tỏ bày đôi lời sao? Nhưng xem ra lão thái thái quá nóng lòng. Vậy thì xin nghe đây. Vì thật ý tại hạ cũng chẳng muốn xen vào chuyện của Đường gia với huyết án ba năm trước hiện vẫn chưa sáng tỏ, nhất là vẫn chưa rõ ai là hung thủ. Lão thái thái nghĩ có đúng chẳng và có phải sẽ là thuận tiện hơn nếu mỗi người đều bình tâm lại và cùng làm rõ hư thực chuyện này, sau sẽ minh bạch và nếu cần thì cứ định tội bất luận những ai sẽ bị quy kết là có tội. Thế nên tại hạ tự cảm thấy có phận sự không thể không can dự vào. Mong được lượng thứ nếu cho rằng tại hạ đang vượt quá phận. Ha ha...

Tràng cười đầy chủ tâm của Châu Sách khiến tất cả cùng thất sắc. Thạch Quang đạo trưởng nhăn nhó kêu:

- Công phu nội lực của Châu thiếu hiệp thật thâm hậu, nhưng có cần cố tình phô trương như muốn dọa tất cả chẳng? Vô lượng thọ Phật!

Châu Sách thu tràng cười về:

- Đạo trưởng có nội lực cũng thâm hậu không kém, nhưng đừng nghĩ tại hạ chủ ý phô trương. Trái lại, nếu đạo trưởng và một vài chư vị nào khác ở đây cũng có đủ kiến văn ắt đã nhận ra trong khi tại hạ dụng lực tràng cười là có ẩn ý gì. Vì đây là nội lực từng được nhị lão tăng ưu ái trao truyền cho tại hạ. Đạo trưởng không nhận ra sao? Ha ha...

Châu Sách lại cười và lần này đã khiến Không Mục cao tăng biến sắc:

- A di đà Phật. Thạch Quang đạo huynh gọi thí chủ họ Châu, ắt là Châu Sách gần đây mà hầu khắp võ lâm đều từng nghe đề cập đến?

Châu Sách thừa nhận:

- Nhưng không phải tại hạ là hung thủ sát hại nhị lão tăng đạo, nếu như đại sư có ý ám chỉ điều này khi bảo tính danh của tại hạ gần đây được mọi người đề cập.

Không Mục cao tăng hoài nghi:

- Châu thí chủ thật quá mau miệng, đã tự nói ra trước đúng vào điều mà tệ phái Thiếu Lâm và thế nào thì phái Võ Đang đây cũng quan tâm. Vậy cho hỏi, A di đà Phật, không phải Châu thí chủ thì ai là hung thủ?

Châu Sách không đáp, nhất là vì thấy nếu Đường Phi Thạch sợ hãi một thì Đường Kim Phụng bồn chồn lo lắng đến mười lần nhiều hơn. Vì thế, Châu Sách chợt đột ngột hỏi Thượng Quan lão thái thái:

- Dám hỏi lão thái thái, lệnh ngoại diệt Thượng Quan Tuyết Hà có cùng hiện diện ở đây chẳng?

Thượng Quan lão thái thái cau mày:

- Người hỏi để làm gì? Và nhất là người thị vào đầu hôm nay tự đứng ra như trong tư thế một minh chủ võ lâm để bắt tất cả phải chờ và nghe người phân xử và định đoạt tùy tiện?

Châu Sách cười cười:

- Rồi lão thái thái sẽ rõ. Tuy nhiên, dù không có tiểu thư Thượng Quan Tuyết Hà ở đây cũng chẳng hề chi. Vì tại hạ may vừa nhớ lại, có ai từng đặt chân vào Thượng Quan phủ gia mà chẳng được lão thái thái cho người ngấm ngầm dò xét đủ cả về xuất thân lai lịch, đúng không? Vậy có thể cho tại hạ biết đôi nét về Xuân Đồng là hung thủ sát hai phụ tử lệnh lang là Thượng Quan Lĩnh và Thượng Quan Võ? Xin cứ đáp, tại hạ hứa không để mọi người chờ lâu hơn.

Đường Kim Phụng vừa nghe Châu Sách chợt nhắc đến Xuân Đồng, nàng nhớ lại và nhờ đó phần nào đoán hiểu Châu Sách có ý gì. Cũng vì thế, nàng thập phần bàng hoàng khi nghe Thượng Quan lão thái thái miễn cưỡng đáp lời Châu Sách:

- Sao người chợt hỏi ả? Bởi đối với lão thân, ả không chỉ là hung thủ sát hại Lĩnh nhi và Võ nhi mà còn là hạng nữ nhân vong ân bội nghĩa, trác nết lãng loạn. ả tình cờ được Lĩnh nhi cứu mạng, lại còn thiện ý đưa về bốn phủ gia để cứu mang. Ngờ đâu sau này vì sự hiện diện của ả, phu phụ Lĩnh nhi dần sinh bất hòa. Đến khi lão thân hay tin bèn đưa ả đến hầu hạ Tuyết Hà. ả họ Mã, nghe đâu là muội thê của băng hữu nào đó với Lĩnh nhi và sau này được lão Đại Trạng Nguyên ân cần gởi gắm. Có chuyện gì chẳng?

Đường Kim Phụng chợt quắc mắt quát nhìn Đường Phi Thạch:

- Mẫu thân người cũng họ Mã, đúng chẳng?

Đường Phi Thạch ngơ ngẩn nhìn lại Đường Kim Phụng:

- Thế thì sao? Nhưng quan hệ gì với cô nương?

Đường Kim Phụng cười chua chát:

- Ta cũng họ Đường. Người nghĩ ta là ai?

Đường Phi Thạch giật mình:

- Vậy tử là Đường Kim Phụng?

Đường Kim Phụng chột nghiêng răng:

- Chớ gọi ta như vậy. Vì vị tất ta và người là tỷ đệ với nhau. Trái lại, ta muốn biết thêm, có phải đêm xảy ra huyết án Đường gia, mẫu thân người cũng dự phần, tương tự như điều gần đây xảy ra cho Thượng Quan phủ gia là đến lượt mục Xuân Đồng, a di của người cũng dự phần và tự tay kết liễu hai phụ tử họ Thượng Quan?

Đường Phi Thạch vùng kêu phẫn nộ:

- Chớ nói nhảm. Há không thấy mẫu thân của đệ đêm đó cũng mệnh chung hay sao?

Đường Kim Phụng quát:

- Ta không nói nhảm. Vì mục Xuân Đồng vẫn luôn là thủ hạ tâm phúc của lão Đại Trạng Nguyên, đồng thời cũng chính lão là chủ hung gây ra huyết án Đường gia. Người nên thú nhận thì hơn, gần đây chính lão là người quyết thành toàn cho người, giữa lão và người có quan hệ thế nào? Và có phải vì can hệ nên ba năm trước mẫu thân người theo sắp đặt của lão đã dự phần vào việc sát hại Đường Như Sơn, thân phụ của ta?

- Tỷ bảo sao? Đại Trạng Nguyên là lão nhân thần bí cách đây vài ngày đã tự hiện thân thành toàn cho đệ? Nhưng sao tỷ quyết lão cũng là hung thủ đệ đang cần tìm để báo thù cho Đường gia? Nhưng không phải đâu. Xin đừng nghi oan cho gia mẫu. Bởi đệ tuyệt đối không tin gia mẫu cũng là hung thủ sát hại phụ thân hai tỷ đệ chúng ta. Đệ không tin.

Thạch Quang đạo trưởng bỗng thở dài:

- Xin hỏi Châu thiết hiệp, toàn bộ mọi hư thực về lão Đại Trạng Nguyên là thế nào?

Châu Sách bảo:

- Xin đạo trưởng nhẫn lại chờ thêm một lúc nữa. Sau khi kết thúc huyết án Đường gia, tự tại hạ ắt có lời phó giao tất cả.

Hiếu ý Châu Sách, Đường Kim Phụng vội quay lại hỏi Châu Sách:

- Người định kết thúc như thế nào? Vì dường như Phi Thạch không hoàn toàn như người nghĩ?

Đường Phi Thạch chột chồm đến Châu Sách:

- Có nghĩa là tất cả đều do người gây ra? Châu Sách người muốn hại ta ư? Không dễ đâu.

Châu Sách cười nhạt, cũng xạ mục quang chói ngời nhìn thẳng vào hai mắt Đường Phi Thạch:

- Thiếu gia toan động thủ ư? Thiển nghĩ thiếu gia nên tự xét lại và tốt nhất nên đáp lại tiểu nhân mấy lời. Được chứ?

Mục lực kinh khiếp của Châu Sách khiến Đường Phi Thạch tự khựng lại, nhưng rồi cười nhạt:

- Khá lắm. Hạng gia nhân như người hôm nay lại có tư cách hỏi ta là thiếu gia của người đấy. Hừ!

Châu Sách vẫn nhìn Đường Phi Thạch bằng đôi mục quang ngời chói:

- Bởi tiểu nhân chỉ là hạng gia nhân, dù vậy vẫn có hôm chột phát hiện bản thân được mặc bộ y phục thượng hạng, là chỉ những thứ như chỉ dành cho hạng thiếu gia, cũng có cả một mảnh ngọc bội, chính là vật tổ truyền của Đường gia. Vậy có thể hỏi thiếu gia vì sao xảy ra chuyện kỳ lạ như thế chẳng?

Đường Phi Thạch nhún vai:

- Sao người hỏi ta một khi điều đó chứng tỏ người là hạng gia nhân bất trung bất nghĩa, dám to gan đánh cắp y phục của ta?

Châu Sách cười cười:

- Nghe nói đêm xảy ra huyết án Đường gia, thiếu gia bị phục rượu? Do các công tử Ngũ Đại Thế Gia cùng thực hiện thì phải?

Đường Phi Thạch lại nhún vai:

- Thì sao? Liên can gì đến người?

Châu Sách vẫn cười cười:

- Thiếu gia từng đề quyết hễ đi đâu đều mang tiểu nhân theo. Đêm thiếu gia bị phục rượu có tiểu nhân chẳng?

Đường Phi Thạch lần đầu bối rối:

- Điều đó...

Châu Sách để thêm:

- Nhất định cũng có tiểu nhân, đúng không?

Đường Phi Thạch đành gật đầu:

- Ta nhớ rồi. Quả nhiên lần đó cũng có mặt người. Và sau khi ta và người cùng bỏ chạy, ta nhớ đã nghe theo lời người đề xuất, hai ta tráo đổi y phục cho nhau để dễ bề phân khai, mạnh ai nấy chạy.

Châu Sách cứ cười:

- Là ý tiểu nhân lúc đó muốn giúp thiếu gia dễ bề tẩu thoát?

Đường Phi Thạch lại gật:

- Ta thừa nhận, đấy là hảo ý của người.

Châu Sách bật cười thành tiếng:

- Vậy tiểu nhân không bất trung bất nghĩa? Không những vậy mà sau đó còn ưng thuận để thiếu gia lấy đá nện vào đầu tiểu nhân, để nhờ bị ai phát hiện, vì họ hiểu nhầm tiểu nhân là thiếu gia nên không cần tìm thiếu gia nữa đúng không? Ha ha...

Đường Phi Thạch gật mình:

- Người... sao người biết? Hay là ký ức của người đã... đã...

Châu Sách ngưng cười:

- Có một lần, tiểu nhân may được một hoàn đan dược, nhân đó chợt nhớ cũng có lần được thiếu gia ưu ái trao tặng tương tự. Và thật ngẫu nhiên làm sao, toàn bộ ký ức của tiểu nhân theo đó tự quay về. Nhưng trong những ký ức dần quay về đó, tiểu nhân còn nhớ ngay trước ngày bị phục rượu chính thiếu gia bảo với tiểu nhân đừng vội hồi gia, còn bảo đó là theo ý phu nhân, tức thân mẫu của thiếu gia. Không đúng sao?

Đường Phi Thạch vùng nghiêng răng:

- Người chớ nói nhảm. Trái lại ta hiểu ý người rồi, vì hận ta luôn đối...

(mất 2 trang 136- 137)

Ngờ đâu thấy Đường Kim Phụng dừng tay, Đường Phi Thạch thừa cơ hội tấn công Châu Sách:

- Muốn mượn đao giết người ư? Châu Sách người phải chết.

Ào...

Đường Lệ Hoa lập tức huơ nhanh hai vòng Nhật Nguyệt nhị khuyên cho Đường Phi Thạch nhìn thấy:

- Ta quyết định trục xuất người khỏi môn trường. Và người có muốn bốn Môn chủ cho người ném mùi tuyết kỹ Nhật Nguyệt Xuyên Cương? Dừng tay mau!

Thất kinh, Đường Phi Thạch khựng lại. Thế là nhóm Châu Sách sáu người có cơ hội thoát ra vòng vây.

Cao thủ Võ Đang phái lập tức vội khép kín lại, chỉ còn giữ một mình Đường Phi Thạch ở giữa, là cục diện cho Đường Phi Thạch minh bạch một hệ tất yếu nào sắp xảy ra với hắn. Cuồng nộ, hắn gào vang và lồng lộn cất lực phát chiêu, quyết thoát cục diện đang vây hãm.

Nhưng lại đến lượt nhóm Châu Sách năm người chột bị các tăng nhân phái Thiếu Lâm vây hãm, họ chú ý để Công Tôn Phù Vân ở ngoài vì như đã nhận biết nàng là Chương môn phái Côn Luân. Đường Kim Phụng, Đường Lệ Hoa, Kiều Thái Ngọc và Bạch Quan Vịnh cùng thất sắc. Chỉ có Châu Sách thản nhiên nhìn và hỏi Không Mục cao tăng:

- Quý phái phải chăng toan báo thù thay cho Mộ Dung gia, có Mộ Dung Hào công tử là đệ tử của quý phái gần đây đã bị Đường gia mượn tay Xuyên Cương môn sát hại?

Không Mục cao tăng nhẹ chớp mắt và chấp tay niệm Phật:

- Nếu Châu thí chủ tự tin có đủ lời giao phó minh bạch thì, A di đà Phật, bản tăng cũng đủ nhẫn lại chờ nghe.

Châu Sách mỉm cười:

- Không Vấn đại sư là hung thủ dự phần gây huyết án Đường gia, đại sư tin chăng?

Không Mục lắc đầu:

- Không có tệ sư đệ Không Vấn ở đây, e...

Châu Sách ngắt lời:

- Đầu vai hữu của Không Vấn ba năm trước từng bị đả thương đến vỡ, là do tuyệt chiêu Cuồng Trảo Kỳ Lân, há lẽ kể cả chuyện này đại sư hoặc không biết hoặc biết nhưng không thừa nhận?

Không Mục cau mặt:

- Dù có như vậy cũng đâu minh chứng tệt sư đệ Không Vấn là hung thủ sát hại Đường gia?

Châu Sách cười:

- Chỉ có Đường gia là may mắn sở hữu Kỳ Lân bảo điển. Đại sư chẳng am hiểu hay sao? Nhưng thôi, nếu quý phái cứ nhất mực muốn động thủ thì xin tùy. Duy chỉ có điều này, thiên nghĩa tại hạ không thể không tỏ bày minh bạch. Là hiện nay ngoài lão Đại Trọng Nguyên đã sở hữu thập nhị chiêu của pho chưởng Thất Tình Lục Dục gồm mười ba chiêu thì riêng tại hạ cũng may mắn sở hữu được mười. Đại sư muốn có kết cục như thế nào? Nên nhớ, không có lửa tất chẳng bao giờ có khói, Đường gia nào phải vô cớ báo thù. Vậy để tránh hồ hận thù ngày càng sâu, tại hạ mạo muội đề xuất chỉ nên để Không Vấn trực diện trả lời cũng là trả lại công đạo cho Đường gia. Đại sư nghĩ sao?

Không Mục cười lạt:

- Thí chủ chớ quá tự phụ, như xem bản thân đã là minh chủ võ lâm. Há không biết La Hán trận bốn phái mới là tuyệt kỹ cái thế, độc bá võ lâm và chưa một cao thủ nào dám tỏ ra cao ngạo như thí chủ bây giờ.

Châu Sách chợt động tâm:

- Vậy quý phái cũng toàn dùng tuyệt kỹ La Hán trận, tìm và đối phó Không Vấn, do đã biết Không Vấn cũng từng sở hữu một vài chiêu Thất Tình Lục Dục, là công phu chẳng hề tầm thường?

Chợt có một tăng nhân hậm hực kêu:

- Chớ nói nhảm. Không Vấn chỉ mới lén đánh cắp nhất chiêu đó mang đi, làm gì đã có cơ hội luyện để bảo bốn phái vì sợ phải dùng trận La Hán?

Công Tôn Phù Vân đứng ở ngoài vì luôn quan tam nghe nên hốt hoảng kêu:

- Không Vấn đại sư chưa luyện nhất chiêu từng do quý phái sở hữu thật sao? Vậy thì những ai ở quý phái mới đủ tư cách và từng luyện?

Không Mục cao tăng bất đồ hạ lệnh:

- Dù là Xuyên Cương môn hay Đường gia thì do gần đây gieo họa võ lâm nên bốn phái khó thể nhắm mắt làm ngơ. Chư vị thí chủ muốn ngoan

ngoãn tự thúc thủ hay còn chờ xem uy lực La Hán trận? Mau phát động. A di đà Phật...

Chợt hiểu ngay sự thế, Châu Sách lập tức bật tung lên cao, toan lao thoát ra ngoài nhân lúc trận La Hán chỉ mới bắt đầu phát động ắt chưa xuất lộ đủ đầy uy lực:

- Phái Thiếu Lâm chẳng phải Không Vấn là đồng Hội chủ Hắc Minh hội. Lẽ nào lại là Không Mục cao tăng đây?

Vút!

Ngờ đâu, với phương vị đã hờm sẵn, Không Mục cao tăng lập tức xuất phát chưởng kinh, quyết ngăn chặn không cho Châu Sách có cơ hội lao ra:

- Bốn phái đang vì võ lâm chủ trì công đạo, chỉ liên can Đường gia cùng Xuyên Cương môn, sao bỗng dưng đề cập đến Hắc Minh hội nào vậy? Định tìm kế hạ đài và mong thoát ư? Không dễ đâu. Lui trở lại nào. A di đà Phật...

Ào...

Châu Sách đang tư thế lảng không, thật chẳng dễ vận dụng dù là Kỳ Lân bộ ảo diệu để lẩn tránh hầu tiếp tục lao thoát ra, đành lảng không đảo bộ quyết tìm phương vị khác để thoát.

Vút!

Nhưng đang lảng không, Châu Sách chợt biến sắc khi phát hiện trận La Hán quả không tầm thường, chỉ mới đó đã phát tỏa uy lực và đang làm Đường Kim Phụng, Đường Lệ Hoa, Kiều Thái Ngọc và Bạch Quan Vịnh cùng khốn đốn.

- A di đà Phật...

Uy lực La Hán trận dần bức dồn bốn cao thủ ba nữ một nam vào thế bị động.

Ào...

Đường Kim Phụng dù am hiểu sở học Kỳ Lân và những năm chiêu pho Thất Tình Lục Dục cũng vô khả vừa tự lo thân vừa ứng cửa ba người còn lại.

Vù...

Châu Sách đành liều hạ thân xuống ngay giữa trận La Hán:

- Mọi người hãy cố chi trì. Tại hạ tự đảm nhận một mình phá trận. Đi!
Và Châu Sách vận dụng công phu Du Phong bắt đầu để toàn thân mặc tình bị du qua du lại tùy theo uy lực đẩy đưa từ trong trận La Hán.

Vù...

Chợt lúc này ở cách đây không xa bỗng vang phá lên một loạt gào bi thảm:

- Lão nhân gia đâu? Sao không xuất hiện cứu viện hài nhi? A...

Nhưng loạt gào bị cắt ngang bởi một loạt niệm Phật hiệu từ phía Võ Đang phái:

- Vệ đạo trừ ma. Sát!

- Vô lượng thọ Phật. Vô lượng thọ Phật...

Nhờ nghe rõ nên Châu Sách thức ngộ, vội hô hoán gọi Công Tôn Phù Vân:

- Công Tôn chường môn mau giúp tại hạ dò xét lão Không Mục. Cũng đừng vội tin vào bất luận ai, kể cả phái Võ Đang.

Lập tức có tiếng Công Tôn Phù Vân ứng lên đáp lại:

- Rõ rồi. Và ta đang đối phó lão Không Mục đây. Ôi chao...

Ầm!

Châu Sách thêm biến sắc, vội vận dụng công phu Du Phong đến thập thành, vừa để thân hình dù bị du đưa vẫn tìm cách tiếp cận chí ít là một vài tầng nhân Thiếu Lâm phái đang cùng nhau dùng trận La Hán áp đảo:

- Tại hạ chỉ vì lòng nhân vì nhớ lời giáo huấn căn dặn của lão tăng Thiện Tâm nên chưa nở sát nhân vô cố. Chư vị nếu không tự lượng sức thì đừng trách tại hạ vô tình.

Vù...

Bỗng có tiếng Đường Kim Phụng kêu thét:

- Ôi... Lũ trọc quá lợi hại. Châu Sách người nếu có thể, sao chẳng mau ra tay? Muốn chờ tất cả phải vong mạng thật sao? Ôi...

Bùng...

Châu Sách nhất thời bị dao động, lập tức để toàn thân nhận chịu một kích do những ba tầng nhân có cơ hội xuất thủ.

Ầm! Ầm! Ầm!

Châu Sách chao đảo:

- Hự!

Thật may là nhờ có tấm thân đao thương bất phạm, kể như bất khả hủy diệt. Châu Sách vội ổn định nguyên thần vận dụng trở lại công phu Du Phong và tiếp tục để thân hình đu đưa theo từng đợt sóng kinh trong trận.

Vù...

Chợt có tiếng Thạch Quang đao trường thất thanh:

- Vô lượng thọ Phật. Sao Công Tôn chương môn cùng Phật huynh Không Mục bỗng trở mặt giao đấu, lại dùng toàn những kỳ chiêu chẳng hề là sở học của nhị phái Thiếu Lâm, Côn Luân? Vì nguyên nhân gì đây? Vô lượng thọ Phật!

Công Tôn Phù Vân hô hoán đáp lại:

- Đao trường chẳng hiểu ư, chẳng nhớ Thượng Quan Công đã đến và cáo giác thế nào về Hắc Minh hội ư? Không Mục lão tăng này chính là đồng Hội chủ Hắc Minh hội. Những công phu lão đang thi triển chính là bằng chứng. Đờ!

Ào...

Vù...

Không Mục nào chịu kém Công Tôn Phù Vân dù về công phu bản lãnh cũng như về miệng lưỡi:

- Nói như vậy, A di đà Phật, công phu của Công Tôn chương môn đang vận dụng chẳng phải cũng tự cáo giác cùng là Hội chủ của hội gì đó hay sao? A di đà Phật. Đờ!

Vù...

Ầm!

Phần trong trận La Hán lại có tiếng kêu thét, lần này thì do lão Bạch Quan Vịnh bị trúng kích:

- Chao ôi... Bạch Quan Vịnh lão phen này cam chịu mất mạng thật ư?

Ồi...

Bùng...

Thạch Quang đao trường lại kêu:

- Bạch Quan Vịnh? Là truyền nhân của Tuyệt Thế Thần Y đây sao? Mau dừng tay, ắt đã có ngộ nhận gì rồi. Hãy mau đình thủ. Há không biết Bạch Quan Vịnh tiền bối đây là nhân vật nào ư? Vô lượng thọ Phật...

Châu Sách dần phát nổ và lần đầu tiên xuất kinh ngay khi phát hiện có cơ hội tiếp cận một nhóm ba tầng nhân phái Thiếu Lâm:

- Chư vị thủy chung vừa mù quáng vừa chẳng tự lượng sức thật sao? Vậy đừng trách tại hạ phải đắc tội. Xem chiêu!

Châu Sách vẩy ra một loạt những mườì kinh liên hoàn.

Ào...

Cùng lúc đó lại có tiếng Công Tôn Phù Vân kêu thét chứng tỏ luôn bị thất thế:

- Ôi...

Ầm!

May sao loạt kinh của Châu Sách, đã đắc thủ đạt mục đích.

Ầm! Ầm!...

Nhóm ba tầng nhân bị chấn bay, tự ly khai khỏi La Hán trận thật xa:

- Hự!

- Ôi...

Vút!

Và lập tức có người xuất hiện quyết kết liễu ba tầng nhân này:

- Dám mạo phạm với bốn môn ư? Xem Mạc lão ra tay đây.

- Lão phu đây là Trường Đoản tiên sinh, nguyện vì bốn môn đái công chuộc tội, giết!

Ào...

Vù...

Châu Sách phát hiện La Hán trận nhất thời khuyết vị, cũng vì thất kinh nên thần tốc lao thoát ra và quát thật to:

- Chớ sát hại vô can. Nhị vị tiền bối có nghe chẳng? Mau dừng tay lại.

Ôi... Muộn rồi. Khai!

Vội xuất lực ngay khi thấy sự xuất hiện để can thiệp của bản thân cơ hồ quá muộn so với hai chiêu tối hậu của hai lão Trường Đoản tiên sinh và lão Mạc đã dành cho hai trong ba tầng nhân vừa bị chấn bay.

Vù...

Phát hiện điều này, hai lão nọ kinh hãi vội lùi xa:

- Ối...

- Sao lại đánh lão phu? Vút! Vút!

Nhờ đó, Châu Sách không chỉ thoát trận mà còn kịp cửa vân sinh mạng cho hai tăng nhân phái Thiếu Lâm:

- Không được tùy tiện giết người, vạn nhất gây ngộ nhận khiến quý môn trở thành đại địch không những của riêng phái Thiếu Lâm mà còn cả toàn thể giang hồ thì sao?

Căn dặn xong, Châu Sách vừa quay lưng đi thì lập tức nghe ngay phía sau bỗng đột ngột vang lên nhiều loạt tiếng xé gió rin rít thật ghê rợn.

Viu...

Vù...

Ngờ đấy là những tăng nhân vì quá cuồng nộ nên lấy oán báo ân, Châu Sách chỉ nhẹ nhún vai với chân vẫn bước đi còn đôi mắt thì loang nhanh nhìn khắp cục diện trước mặt.

Ngờ đâu Châu Sách lại nghe tiếng Kiều Thái Ngọc và Bạch Quan Vịnh cùng thất kinh và phần nộ kêu khẩn trương:

- Châu huynh đề phòng ám khí.

- Lão Trường Đoán sao dám dùng hỏa khí sát hại Châu Sách?

Hồn phi phách tán và cũng là thập phần động nộ. Châu Sách lập tức tận lực chớp động thân hình... biến mất.

Vút!

Vài ngọn ám khí tỏa sắc xanh biếc cùng ba vật tròn đen như ba quả cầu vì mất đối tượng nên cứ thế lao vụt qua.

Viu...

Vù...

Riêng Châu Sách thì đã lạnh lùng xuất hiện ngay phía sau Mạc lão nông và Trường Đoán tiên sinh hiện vẫn đang mở cùng bốn mắt để dõi nhìn theo các ngọn ám khí và ba quả hắc cầu.

Châu Sách chớp một lúc cả hai, đoạn cười lạnh và cùng lúc ném cả hai bay đi, còn nhanh hơn lúc nãy hai lão này ném ám khí và ba quả hắc cầu:

- Bụng làm dạ chịu, chớ trách ta độc ác.

Vù...

Nhưng chỉ mỗi mình Mạc lão nông là bị Châu Sách tận lực ném về phía các ngọn ám khí và ba quả hắc cầu. Thân hình của lão chỉ chớp mắt sau nếu không tự trở thành đối tượng của các vật đó thì cũng bị va vào chúng.

Các ngọn ám khí thoát cắm vào lão.

Phập...

Ba quả hắc cầu nối tiếp theo sau và khi chạm lão thì liên tiếp gây ra các loạt chấn nổ không thể ngờ là có.

Ầm!...

Nhân đó cũng bùng lên ba quần lửa xanh lập lòe và tức khắc phủ kín khắp thân Mạc lão.

Xòà...

Mạc lão bắt đầu gào vang cùng với thân hình cũng đến lúc nặng nề gieo xuống đất.

- A...

Riêng lão Trường Đoản có thân hình dị dạng thì Châu Sách vì kịp có chủ định nên đã ném vào giữa trận chiến của Công Tôn Phù Vân và Không Mục cao tăng.

Và cũng đúng lúc này, nếu Mạc lão nông đã hứng chịu hậu quả thì Trường Đoản tiên sinh cũng bắt đầu kêu cứu âm vang khi phát hiện bản thân đang lâm vào tình cảnh nào:

- Hội chủ xin mau thu chiêu, không khéo sẽ hại lầm thuộc hạ. A...

Không Mục cao tăng đang cùng Công Tôn Phù Vân giao chiến vô khả năng thu hồi nếu chẳng muốn nói ngay lúc này bất luận ai tùy tiện thu chiêu là tự chuốc họa.

Ào...

Vù...

Vì thế lão Trường Đoản lập tức trở thành đối tượng cho nhị kinh của song phương từ hai phía mặt quật vỗ vào.

Ầm! Ầm!

Thân hình dị dạng của lão Trường Đoản lập tức bị hủy hoại, thịt nát xương tan, huyết nhục vỡ toang, bay bắn tung tóe.

- A...

Rào...

Song phương không hện mà đồng cùng nhảy lùi vì không muốn để máu huyết của kẻ xấu số bay bắn làm bẩn y phục.

Và đó là lúc Châu Sách lừng lững xuất hiện thay thế Công Tôn Phù Vân, diện đối diện với lão tăng Không Mục khả nghi. Châu Sách cao ngạo bảo:

- Lão Đại Trạng Nguyên còn thất thủ khi bị tại hạ vận dụng công phu Thập Hoàn Chuyển của Võ Lâm thập nhất hung kích liên tiếp đủ mười chiêu trong pho chương Thất Tình Lục Dục. Phần đại sư liệu có cao minh hơn chăng? Xin được lãnh giáo. Khai, khai, khai, khai...

Không may may khách khí cũng chẳng chủ động chờ đợi như lúc đối phó lão Đại Trạng Nguyên, Châu Sách vừa quát vừa triển khai luân thập kinh gồm đủ thập chiêu theo yếu quyết công phu Thập Hoàn Chuyển của Võ Lâm thập nhất hung.

Ào...

Vù...

Ngỡ thế nào, Không Mục đã bất chợt quay người và chẳng nói chẳng rằng cứ lập tức tung người tháo chạy.

Vút!

Châu Sách không đuổi theo, ắt vì do đã lỡ phát kinh nên cần phải thi triển đủ thập chiêu.

Vù...

Dù vậy, Châu Sách vẫn làm ra vẻ miễn cưỡng, cố ném theo cho lão ngụy tăng Không Mục một tràng cười ngạo mạn:

- Không tiễn nha. Nhưng nếu được xin cho nhắm một câu. Tại hạ sẽ lần lượt tìm đến từng Hội chủ trong tám vị đồng Hội chủ quý hội. Và nếu để xảy ra điều đó, ha ha..., chẳng ai trong chư vị Hội chủ đủ bản lĩnh đối đầu cùng Thập Hoàn Chuyển công phu thập chiêu của tại hạ đâu. Ha ha... Hãy chờ xem. Ha ha...

Và lúc này mười kích của Châu Sách vì chỉ có một vài kỳ chiêu là tự bay vào hư không tan biến nên số còn lại do được Châu Sách hướng xuống đất lập tức phát lên hàng loạt các tiếng chấn kinh.

Ầm...

Bụi cát cũng theo đó tung bay mịt mù, đến khi tan dần thì lưu lại thành sáu hố huyết sâu thẳm.

Có ai lại không khiếp đảm khi tận mục sở thị uy lực của các loạt kỳ chiêu này.

Công Tôn Phù Vân chép miệng thán phục:

- Quả nhiên Châu Sách người vẫn cố tình gượng nhẹ. Nếu không, La Hán trận làm gì đủ lợi hại giữ chân người được lâu như vừa xảy ra?

Thạch Quang đạo trưởng thì niệm Phật hiệu:

- Cũng chứng tỏ. Châu thiếu hiệp chưa bao giờ muốn tạo cảnh đồ sát khắp võ lâm dù đã tỏ tường ở các phái đều có người của Hắc Minh hội như đã nhờ Thượng Quan Công cáo giác trước khi bị Đường Phi Thạch tội đồ sát hại. Thiệt ý này của Châu thiếu hiệp quả đáng ngưỡng mộ. Vô lượng thọ Phật!

Thượng Quan lão thái thái chột kêu lên đầy ngạc nhiên:

- Úy? Gã đâu rồi? Những lời vừa rồi gã làm gì còn lưu lại để nghe?

Mọi người kinh ngạc vội nhìn quanh và dĩ nhiên cùng kinh ngạc hơn thập bội khi phát hiện quả thật Châu Sách chẳng rõ đã bỏ đi từ lúc nào.

Đường Kim Phụng vì không tin Châu Sách tự ý bỏ đi nên vừa kêu vừa chạy tìm quanh:

- Người đâu rồi? Châu Sách. Há lẽ nội khí bản thân người sau lần xuất lực vừa rồi lại xảy ra xung khắc? Người đâu rồi, Châu Sách?

Vỡ lẽ, Đường Lệ Hoa, Bạch Quan Vịnh và Công Tôn Phù Vân cùng tản khai đi tìm:

- Châu Sách!

- Châu Sách!

Thạch Quang đạo trưởng dù ngờ ngờ cũng bắt đầu tự tìm kiếm, khiến các đạo nhân Võ Đang cùng những tăng nhân Thiếu Lâm phái không thể không giúp tìm.

Được một lúc, có một đạo nhân hô vang:

- Ở đây có lưu tự. Tuy không tự danh nhưng nhất định là do vị thiếu hiệp lúc này.

Mọi người chạy đến và họ không thể không thán phục khi mục kích ở một tảng đá đã chột hiện hữu những dòng tự dạng với chữ nào chữ nấy cũng đều khắc sâu vào đá, tạo nên một bức lưu thư với nét chữ vừa như lưu thủy hành vân vừa là rồng bay phụng múa:

Về mối thù Đường gia, như đã nói: có khói ắt có lửa, vậy nếu cảm thấy đủ thì chớ mãi oan oan tương báo làm gì, nhất là khi Đường gia và Thượng Quan phủ gia đều chỉ còn một hậu nhân duy nhất.

Về Hắc Minh hội, các phái nên cảnh giác đề phòng. Vì dù các Hội chủ nhất định chẳng bao lâu cũng sẽ bị diệt nhưng biết đâu vẫn còn nhiều kẻ khác từng bị họ lung lạc ắt lại tiếp tục gieo họa về sau.

Cũng cảnh báo, Thập Tam Chiêu Thất Tình Lục Dục quyết không thể luyện lâu dài. Nếu chẳng tin, hãy chờ Bạch Thần Y xem hộ. Và để tự tránh hậu họa chẳng gì tốt hơn ngoài cách dần kiểm chế hoặc hành động như Đinh Tam Liễu Tiên Tử, đưa kỳ chiêu hòa dần vào sở học chính tông của mỗi phái.

Lời cuối, nếu Xuyên Cương môn có thể tự xóa bỏ mọi oán hờn xảy ra đã quá lâu trong quá khứ thì sao không công khai lộ diện, cùng các phái chi trì đạo nghĩa võ lâm? Cũng như bây giờ Thượng Quan Tuyết Hà cùng Kiều Thái Ngọc vẫn đã chấp nhận nhau, không kể gì đến hận thù của tiền nhân, ưng thuận hòa hợp cùng một hậu nhân vô thừa nhận của Đường gia. Vậy xin đừng tìm họ làm gì. Chỉ nên biết, họ cũng sẽ góp phần dù một lần duy nhất, quyết nhất vong đả tận, vì võ lâm diệt trừ toàn bộ bát đại ác ma tám nhân vật đồng Hội chủ Hắc Minh hội.

Vĩnh biệt

Kẻ vô thừa nhận tuyệt bút.

Thượng Quan lão thái thái lo lắng gọi thật to:

- Tuyết Hà! Người đã từ Võ Đang đến đây từ lúc nào? Sao bây giờ bỏ đi cũng không cho lão thân hay? Tuyết Hà!

Đường Lệ Hoa thì gượng cười và toan tìm quanh, thì nghe Bạch Quan Vịnh bảo:

- Ngay lúc chẳng thấy gã đâu, lão phu vì có ý nghi nên đã tìm rồi. Tiểu liễu đầu cũng đột ngột biến mất.

Đường Lệ Hoa đành thở dài:

- Văn bối đã từng hứa gả Ngọc nhi cho gã. Cả hai có đi với nhau cũng chẳng có gì sai. Nhưng sao lại chẳng lời nào từ biệt? Còn lưu lại hai chữ vĩnh biệt làm gì, nghe thật nao lòng. A...

Đường Kim Phụng thì chép miệng:

- Gã tuy không hận nhưng dường như quyết không nhận lại xuất thân cũng từ Đường gia. Nhưng cũng chẳng thể trách gã. Chỉ lo, vì gã đã luyện quá nhiều và quá lâu các kỳ chiêu Thất Tình Lục Dục. Thật chẳng rõ khi lưu tự vĩnh biệt là có ý gì?

Bạch Quan Vịnh chột bảo:

- Kim Phụng người mau đưa tay cho lão phu chẩn mạch xem.

Công Tôn Phù Vân cũng ngần ngại tự tiến gần và lập tức giật mình khi nghe lão Bạch chột suýt soa kêu:

- Hóa ra là như vậy. Thảo nào gã cứ hốt hoảng lập tức lưu lại lời cảnh báo.

Công Tôn Phù Vân hốt hoảng:

- Là thế nào, Bạch lão tiên bối?

Lão dùng tay còn lại chẩn mạch cho Công Tôn Phù Vân:

- Chớ trách lão phu mạo phạm. Xem nào. Chà... Thập Tam Chiêu quả lợi hại. Nhưng cũng di họa cho người đời sau. Là thế này...

Lão buông tay của Đường Kim Phụng và của Công Tôn Phù Vân cùng lúc và giải thích:

- Toàn thân và khắp nội thể mỗi người đều bao gồm bát đại mạch và ngũ tạng, đúng không? Nhưng ngũ tạng ứng với ngũ hành, bát đại mạch thì ứng bát quái, cộng cả lại thì đủ mười ba bộ vị ứng với Thập Tam Chiêu. Thế nên, người chỉ sở hữu và luyện nhất chiêu thì mai hậu chẳng sớm muộn gì cũng bị tổn hại một trong mười ba bộ vị ở nội thể. Duy nhất nếu luyện đủ mười ba chiêu và phải là luyện cùng một lúc thì may ra không những

không gặp bất kỳ một tổn hại nào mà còn có cơ hội trở thành thiên hạ đệ nhất đại kỳ nhân, như Kỳ Lân Nhẫn Tăng chẳng hạn. Tóm lại lời cảnh báo của lão là hợp lẽ. Chư vị nên tùy theo đó mà tự định đoạt.

Thượng Quan lão thái thái kinh hãi:

- Nhưng nếu từng hành động như lão thân thì có hại gì chẳng? Vì lão thân đã dùng nhị chiêu sở hữu, giúp sở học Thượng Quan phủ gia thêm phần cao minh mà thôi.

Bạch Quan Vịnh nhẹ cười:

- Như thế thì không sao. Và nếu phái nào cũng hành động tương tự thì chỉ là phước cho võ lâm, bởi phái nào phái nấy đều nhờ đó mà tinh tiến sở học vốn có.

Thạch Quang đạo trưởng gật đầu:

- Biết lo cho đại cục và nhất là lo cho sự tồn vinh của từng môn phái khắp võ lâm, Châu thiếu hiệp quả là nhân vật đại trí đại nhân đại lượng. Chỉ không hiểu Châu thiếu hiệp làm cách nào để dù chỉ một mình vẫn quả quyết có cách diệt trừ Hắc Minh hội như đã lưu tự? Thập Hoàn Chuyển công phu thập chiêu lợi hại đến thế thật sao? Nhưng liệu sẽ có hậu quả gì chẳng khi Châu thiếu hiệp lưu thêm hai chư vĩnh biệt?

Chẳng ai đáp được câu nghi vấn này. Nhưng dù vậy, khi tất cả đã hiểu rõ sự tình và không thể không thuận theo các lời khuyên do Châu Sách lưu lại.

Thượng Quan lão thái thái đành một mình lủi thủi bỏ đi, chợt nghe Đường Lệ Hoa gọi:

- Thượng Quan tiền bối xin chờ đã.

Và trong khi Đường Lệ Hoa ân cần thăm thì gì đó với Thượng Quan lão thái thái thì Bạch Quan Vịnh tự cánh chim bằng cần lướt gió không thể không nhìn thấy Đường Kim Phụng cũng đang cùng Công Tôn Phù Vân âm thầm phụ nhĩ nói chuyện với nhau.

Bạch lão tùm tùm cười và lạng lẽ ly khai cũng như nhị phái Thiếu Lâm, Võ Đang đã dần tự tản khai.

KỶ LÂN BẢO ĐIỂN

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 29

Anh Hùng Thỏa Chí Mây Ngàn

Bóng chiều đã nhập nhoạng, dù vậy vẫn không thể che khuất lấp hoàn toàn hình bóng hai nữ nhân đang cùng nhau khẩn trương bước đi.

Và dù khẩn trương, họ vẫn thăm thì kháo chuyện cùng nhau:

- Có phải Phụng tử vẫn tiếp tục đề quyết gã luôn lộ vẻ hài lòng mỗi khi càng đi đến gần sơn môn của phái Võ Đang và càng không thấy bọn Hội chủ xuất hiện?

Đường Kim Phụng nhẹ gật đầu:

- Không những vậy, họ càng không xuất hiện thì mọi bồn chồn lo lắng của gã càng tan biến. Thật hy vọng mọi suy đoán của Chương môn dựa vào các diễn biến đó của gã sẽ đưa hai chúng ta đến đúng nơi cần đến.

Công Tôn Phù Vân cũng gật đầu:

- Gã là một tiểu quý. Gã rất giáo quyết. Ất tự Phụng tử cũng thừa nhận như vậy qua những lần từng ném thủ đoạn của gã. Thế nên muội đoán, thoát đầu gã lo lắng vì tự biết vô khả đối phó nếu lũ Hội chủ thật sự đồng loạt xuất hiện. Bởi gã có sẵn chủ trương rồi và một khi đã làm lão Đại Trạng Nguyên kinh tâm tán đờm thì thế nào cũng khiến lão tự đánh động với các nhân vật đồng mưu còn lại. Nhưng là gã tính họ sẽ tự tụ tập dồn vào một chỗ nào đó theo ý nghĩ của gã. Vì thế, nếu ngay lúc ấy họ bất đồ xuất hiện chỉ chứng tỏ không những gã đoán sai mà còn tự gây họa cho bản thân và nhiều người. Tóm lại gã tỏ ra nôn nao lo lắng là vì thế.

Đường Kim Phụng tán thành:

- Cũng lúc đó, nhờ ta luôn chú tâm nên phát hiện gã mỗi lúc mỗi thêm hài lòng do chẳng hề thấy bọn Hội chủ xuất hiện. Chứng tỏ bọn Hội chủ đã bị đánh động và sợ nhất là lần lượt sẽ bị từng phái khám phá để xử lý từng

người bọn họ. Và gã hài lòng vì dân tin bọn Hội chủ thế nào cũng dẫn tụ về một nơi.

Công Tôn Phù Vân lại nói:

- Chỉ lạ là tại sao lão Không Mục chẳng tin lắm về chuyện lão Đại Trạng Nguyên cao minh là vậy nhưng vẫn bị gã làm cho khốn đốn. Cũng một phần lão Không Mục quá tự thị vào La Hán trận, ngờ có thể dễ dàng đối phó gã. Ngờ đâu, chỉ khi cơ sự hoàn toàn hỏng, lão mới vội chạy. Và ta đoán, gã vì thế cũng vội bỏ đi, ắt là bám theo lão Không Mục để xem lão chạy đi đâu.

Công Tôn Phù Vân chép miệng:

- Gã rất quý quyết. Bọn Hội chủ thật xúi quẩy mới chạm trán một đối thủ như gã. Vì muội cũng thừa hiểu bọn Hội chủ chẳng còn chỗ nào để tạm lui và tạm ẩn thân cùng nhau bàn định kế đối phó gã ngoại trừ duy mỗi chỗ này.

Đường Kim Phụng gặng hỏi:

- Chương môn vẫn tiếp tục quả quyết vào dự đoán này của bản thân chứ?

Công Tôn Phù Vân quả quyết:

- Đây là chỗ trước kia khi còn bị mù mạo nhận Kim Hồ Điệp Tiên Tử lừa gạt, muội và mù từng lưu ngụ ở đây. Gã cũng từng đến một lần và chính gã đã phải một phen lo chạy chết vì cứ ngỡ thế nào cũng bị lão Đại Trạng Nguyên châm hỏa phát động mọi hỏa dược có sẵn. Muội tin gã cũng đoán đây là chỗ duy nhất cho bọn Hội chủ tạm náu thân lúc này.

Đường Kim Phụng lại hỏi:

- Và Chương môn đoán gã sẽ đối phó bọn Hội chủ thế nào?

Công Tôn Phù Vân băn khoăn:

- Cũng khó đoán, nhất là đối với gã luôn có nhiều tâm cơ thủ đoạn khó lường. Có thể gã sẽ phục chờ sẵn và tuần tự tiêu diệt từng ác ma một?

Đường Kim Phụng đành tự đoán:

- Gã không xử sự bình thường như mọi người. Và đừng quên là cùng đi với gã còn có Thượng Quan Tuyết Hà và Kiều Thái Ngọc. Sẽ là một trận tử đấu chẳng?

Công Tôn Phù Vân chợt cười hình hích:

- Hoặc gã chờ khi cả lũ tự dồn vào một chỗ như thú tự sa bẫy, ba người phía gã liền âm thầm châm hỏa làm hỏa dược phát động hủy diệt? Đây là thủ đoạn gã nhiều lần hứng chịu nhưng may chưa chết. Huống hồ ở đây vẫn còn nguyên vẹn mọi hỏa dược chôn sẵn. Có thể gã sẽ cho họ ném mùi gậy ông đập lưng ông.

Đường Kim Phụng khẽ à lên:

- Cũng dám lắm. Vì gã từng thổ lộ nếu có nhiều phương sách sẽ cùng đạt mục đích thì gã thích chọn phương sách nào càng nhẹ với gã càng tốt. Vậy chúng ta nên mau đến đây xem sao. Sắp đến chưa?

Công Tôn Phù Vân ngó nhìn về phía trước, xuyên màn đêm:

- Chỉ độ năm dặm nữa là...

Chợt có tiếng chấn động ầm ì vang từ xa.

Ầ... m...

Cùng lúc đó cả Đường Kim Phụng lẫn Công Tôn Phù Vân cũng đều có chung cảm nhận là nền đất ngay dưới chân họ cứ chợt lay động lắc lư.

Đường Kim Phụng vội bật lao đi:

- Chúng ta muộn rồi. Đi mau!

Vút!

Công Tôn Phù Vân cũng khẩn trương tương tự:

- Quả nhiên gã đã giở trò dùng gậy ông đập lại lưng ông. Mau lên! Vì vạn nhất còn nhân vật ác ma Hội chủ nào may thoát, chúng ta vẫn kịp giúp gã toại nguyện.

Vút!

Khoảng cách năm dặm đường tuy dài nhưng đối với Đường Kim Phụng, Công Tôn Phù Vân vừa là cao thủ vừa đang lúc khẩn trương nên nào phải quá dài hoặc quá xa.

Vút! Vút!

Họ vẫn cật lực lao đi nhưng càng đến gần họ càng thất vọng. Bởi trước mặt họ từ lúc nào đã xuất hiện trước mặt họ từ lúc nào đã xuất hiện từng lớp bụi mù dày đặc khiến họ không những không thể không nhận biết đã sắp đi đến nơi hay chưa mà còn chẳng thể nhìn thấy gì để kịp gọi là cứu

giúp Châu Sách toại nguyện nếu tình cờ họ phát hiện có một nhân vật Hội chủ Hắc Minh hội nào đó may mắn thoát nạn và vô tình chạy về phía họ.

Dù vậy, cả hai vẫn chạy.

Vút, vút!

Cũng vì thế, do bị lớp bụi mù che khuất, cả hai nào có cơ hội phát giác vừa xuất hiện một bóng dáng nhân vật ảnh lao ngược qua họ nhanh như tia chớp và nhẹ nhàng như một bóng u linh.

Và cứ thế, bóng nhân ảnh lao đi xa dần, cũng khuất dần vào một ngôi sơn miếu bỏ hoang thật chẳng dễ nhận ra nhất là trong bóng đen.

Vù...

Trong ngôi miếu đang có sẵn ba nhân vật cùng im lìm ngồi trong màn đêm.

Bóng nhân ảnh vừa lao vào liền hỏi:

- Có gì bất ổn chẳng?

Một ánh hỏa quang nhoáng lên và ngay sau đó là cả ngọn đuốc được thắp sáng, cháy bập bùng. Đồng thời cũng có tiếng một nữ nhân khẽ cất lên chỉ để hỏi ngược lại bóng nhân ảnh vừa lao vào:

- Ở đây vẫn ổn. Còn phía chàng thế nào? Thuận lợi cả chứ?

Dưới ánh đuốc bập bùng chiếu rọi là nụ cười lạnh lùng và ngạo nghễ của Châu Sách:

- Họ làm sao kịp thoát? Sở dĩ như vậy vì họ luôn ngỡ một khi đã có bản lĩnh như từng dọa họ, ta thế nào cũng cùng họ một phen sinh tử. Nhưng họ lầm. Ta chẳng giết họ làm gì cho bản tay. Huống hồ cũng chính họ từng dùng hỏa dược, nào phải chỉ một đôi lần đối phó ta mà còn một lần họ độc ác quyết hủy diệt mọi dấu tích, dùng hỏa dược lại bỏ toàn bộ những thủ hạ tâm phúc của họ. Ta cũng chẳng cần cho họ nếm lại mùi này. Thật tiếc, họ chẳng may may có cơ hội sống lại để kể cho ai đó nghe mùi vị khi bị hỏa dược hủy diệt là thế nào. Giả như kể cho đại sư Không Vấn đang ngồi đây nghe chẳng hạn? Hà hà...

Trong sơn miếu từ khi có thêm Châu Sách thì vị chi có tất cả bốn người đang cùng hiện diện. Và duy trong đó chỉ có một tăng nhân vừa được Châu Sách gọi rõ pháp danh là đại sư Không Vấn.

Với sắc diện chẳng đã nhợt nhạt từ lúc nào, Không Vấn chột cất giọng run run:

- Sư huynh của bản tăng là Không Mục nếu phải đền tội vì từng là Hội chủ Hắc Minh hội thì cũng xứng đáng. Nhưng còn bản tăng thì sao? Tam vị thí chủ sao nỡ đối xử bản tăng thế này?

Ngoài Châu Sách và Không Vấn còn hai nữ lang. Một nữ lang lạnh lùng hỏi Không Vấn:

- Vai hữu của đại sư vì sao vẫn cử động khó khăn? Liệu có biết gì về Ngũ Trảo Cuồng Lân? Và đại sư có cảm thấy cần phải nói thêm gì chẳng nếu lúc này được biết tiểu nữ chính là Thượng Quan Tuyết Hà, hậu nhân còn lại duy nhất của Thượng Quan phủ gia đã chẳng may bị hủy diệt?

Không Vấn chấn động:

- Ngũ Trảo Cuồng Lân ư? Há lẽ há lẽ tam vị thí chủ đã biết... đã biết...

Nữ lang còn lại cũng lên tiếng:

- Châu Sách nhân huynh đây kỳ thực cũng ở họ Đường, mẫu thân là Châu Thị và phụ thân chính là Đường Như Sơn. Về tính danh Châu Sách ắt đại sư từng nghe? Chàng vì cũng đặc luyện sở học Kỳ Lân nên không chỉ có tấm thân đao thương bất phạm mà còn tinh thông Ngũ Trảo Cuồng Lân đến cảnh giới cao nhất, đại sư có muốn nếm lại mùi vị của tuyệt kỹ này nhưng ở đâu vai bên tả còn lại chẳng? Nói đi? Kiều Thái Ngọc tiểu nữ không tin đại sư dám không nói.

Không Vấn khiếp đảm đủ thập phần:

- Nhưng bản tăng không can hệ gì đến trận thăm sát ở Thượng Quan phủ gia. Chỉ đối với Đường gia mà thôi.

Châu Sách hừ lạnh:

- Đại sư có biết một nữ nhân họ Mã, lúc còn là nha hoàn cho Thượng Quan phủ gia thì mang tên là Xuân Đồng? Nữ nhân này dường như vượt quyền Hắc Minh hội, toan độc chiếm cho bản thân một vật gọi là Lân Y Giáp. Đại sư biết chứ?

Không Vấn chột cúi gục đầu:

- Hóa ra người đã biết tất cả? Không sai, cũng như Xuân Đồng, ta vì tình cờ phát hiện Không Mục chẳng còn là vị sư huynh đáng tôn kính nên sau

này khi biết Xuân Đồng cũng có ý muốn qua mặt Hắc Minh hội, ta và á mới bắt đầu đồng mưu cùng nhau. Á sao rồi?

Châu Sách bước lùi lại:

- Ta đã tự tay kết liễu Xuân Đồng. Còn phần ngươi, ta không thể không nhượng lại cho Thượng Quan Tuyết Hà toàn quyền định đoạt.

Thượng Quan Tuyết Hà. Lập tức tiến lên, bước lại gần Không Vấn:

- Dù giữa hai ta vô cừ vô oán nhưng ta không thể không báo thù cho phụ thân cùng gia huynh là Thượng Quan Lĩnh và Thượng Quan Vô đã do Xuân Đồng độc ác sát hại. Lão hãy chấp nhận số mạng. Vĩnh biệt!

Và Thượng Quan Tuyết Hà vung ngọc thủ quạt một chưởng ngay vào đỉnh đầu của Không Vấn.

Bốp!

Không Vấn gục xuống, chẳng kêu được tiếng nào. Có chăng chỉ là tiếng Châu Sách khẽ kêu:

- Có người sắp đến. Mau tắt đuốc và theo ta. Ất chỉ là Đường Kim Phụng và Công Tôn Phù Vân. Đi mau!

Nhưng sau đó, cũng ngọn đuốc ấy lại được thắp lên cho thấy Công Tôn Phù Vân và Đường Kim Phụng quả nhiên đang hiện diện và cùng ngỡ ngàng nhìn xung quanh:

- Gã lại đi nữa rồi?

- Nhưng sao phải xử riêng Không Vấn ở đây?

Chợt Đường Kim Phụng phát hiện một dấu hiệu khả nghi ở một vách miếu:

- Nhìn kìa. Có tự dạng.

Công Tôn Phù Vân vội nhìn nhưng không hiểu:

- Chỉ vón vện hai chữ Xuân Đồng là ý gì?

Và rồi tự Đường Kim Phụng chợt hiểu:

- Gã có kế, Xuân Đồng là hung thủ sát hại phụ thân và đại ca của Thượng Quan Tuyết Hà. Nhất định gã còn phát hiện và vì minh bạch giữa Không Vấn cùng Xuân Đồng ắt có liên quan. Vậy gã với thân phận hậu nhân Đường gia, đã thay Đường gia chuộc lỗi lầm cùng Thượng Quan phủ gia bằng cách đã giúp Thượng Quan Tuyết Hà toại nguyện. Gã toan tính và

liệu định thật chu tất thế này đa phần chỉ vì mối hận giữa nhị gia. Và khi đã hoàn tất, có thể hiểu gã sẽ cùng Thượng Quan Tuyết Hà, Kiều Thái Ngọc mãi mãi thoái ẩn. Chử Vĩnh biệt là hàm ý này đây.

Công Tôn Phù Vân thở dài cảm khái:

- Hoặc cũng có thể hiểu gã vì luyện đến thập chiêu, tác hại thất yếu cùng với ba loại nội khí luôn xung khắc trong gã, ắt dần khiến gã cảm thấy khó có phương cứu vãn nào khác ngoài việc phải đành tự phế dần võ công. Gã không thể không vĩnh biệt. A... Quả không dễ đi đến quyết định đầy khó khăn này ngoại trừ gã đủ tâm cơ mới dám nghĩ, dám thực hiện.

Và cả hai ly khai dần, đành trở lại chốn giang hồ đầy phong ba bão táp, không như nhân vật họ vừa đề cập quả thật đã rất khôn ngoan chọn một quyết định mà chẳng phải bất luận ai cũng đủ đờm lược chọn và thực.

Table of Contents

- Chương 1: Tìm Bảo Điển Phóng Hỏa, Sát Nhân - Diệt Đường Gia Xóa Mọi Dấu Vết
- Chương 2: Kiếp Nạn Vẫn Đeo Đuối Đường Gia - Trong Nguy Cấp Lập Kế Đào Thoát
- Chương 3: Chung Số Phận Chung Cảnh Sinh Cầm - Có Hậu Ý Nên Truyền Tuyệt Kỹ
- Chương 4: Kẻ Thật Tâm Gặp Người Thủ Đoạn - Mưu Hại Tại Nhân Thành Do Thiên
- Chương 5: Vì Đại Cục Bỏ Tư Lấy Công - Do Có Biến Suýt Đà Vong Mệnh
- Chương 6: Chuyển Biến Bất Ngờ Gây Náo Động - Nữ Anh Thư Quyết Chăng Gả Hai
- Chương 7: Xuyên Cường Môn Lại Có Phản Đồ - Nhờ Quỷ Kế Châu Sách Thoát Nạn
- Chương 8: Gặp Cố Nhân Mừng Vì Hóa Lạ - Để Lừa Người Quyết Dựng Tâm Cơ
- Chương 9: Trong Nguy Cấp Tỏ Tường Thân Thế - Bời Bất Cần Mất Hết Gia Thân
- Chương 10: Hắc Lãnh Thạch Lâm Chăng Tâm Thường - Phận Là Gia Nhân Nên Cam Thiệt
- Chương 11: Qua Nét Vẽ Nhận Thức Võ Đạo - Nhờ Y Thuật Đáp Trả Thâm Ân
- Chương 12: Tử Vực Tuyền Dò Tìm Tuyết Ngự - Nhờ Mạo Hiểm Đắc Thành Sở Học
- Chương 13: Nhân Đãi Nhân, Tình Báo Đáp Tình - Thảm Họa Đến Diệt Thượng Quan Phủ
- Chương 14: Một Lời Đã Hứa Quyết Không Đổi - Ân Xen Lẫn Oán Bị Nghi Ngờ
- Chương 15: Quỷ Kế Tắc Hữu Quỷ Kế Trị - Luận Phương Cứu Người Người Lại Lụy Thân

Chương 16: Thoát Tử Cảnh Lại Lâm Hiểm Cảnh - Thật Khó Lường Tâm
Địa Nữ Nhân

Chương 17: Mưu Định Hợp Nhất Quỷ Tam Tiên - Nêu Vận Hạn Suýt Lộ
Hành Tàng

Chương 18: Bậc Tiểu Hùng Đa Mưu Túc Trí - Phận Nữ Nhi Hành Tung
Khó Lường

Chương 19: Quay Về Chốn Cũ Chạm Hắc Minh - Mất Dịp Dò Xét Náo
Hắc Lãnh

Chương 20: Thủ Đoạn Tàn Độc Hủy Thạch Lâm - Tuyệt Kỹ Kỳ Lân Cứu
Sinh Mạng

Chương 21: Cứ Ngõ Tối Độc Phụ Nhân Tâm - Nhưng Nào Bằng Tham
Tâm Đồ Bá

Chương 22: Họa Vô Đơn Chí Anh Hùng Quý - Tâm Cơ Mưu Lợi Vạch
Ngay Gian

Chương 23: Thịnh Hội Xuyên Cường Mưu Đại Sự - Ẩn Tình Nung Nấu Cả
Trăm Năm

Chương 24: Xuyên Cường Môn Tuyệt Kỹ Nhị Khuyên - Nội Tình Đường
Gia Đây Bí Ẩn

Chương 25: Dụng Quỷ Kế Đành Phải Lộ Diện - Giở Mưu Ma Dồn Bức
Hung Nhân

Chương 26: Minh Định Lập Trường Tỏ Khí Phách - Chuyển Biến Bất Ngờ
Với Xuyên Cường

Chương 27: Đại Địch Nhân Làn Đầu Hiễn Lộ - Thập Hoàn Chuyển Công
Phu Thập Chiêu

Chương 28: Nhị Phái Hàng Đầu Sinh Biến Cố - Cảnh Báo Bất Lợi Thập
Tam Chiêu

Chương 29: Anh Hùng Thỏa Chí Mây Ngàn